ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΤΜΗΜΑ ΠΡΟΣΧΟΛΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Διδακτορική διατριβή

Ειρήνη-Χρυσοβαλάντου Τσιάντου

Παραβατικές συμπεριφορές σε σχέση με τη γυναίκα και το παιδί στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία μετά την απελευθέρωση (1881-1893): κοινωνική και εκπαιδευτική προσέγγιση

Τόμος Α΄

ΒΟΛΟΣ 2014

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ……σ.8
ΕΙΣΑΓΩΓΗ ……σ.9

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ
ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ…….……...σ.23

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ
ΠΡΟΣΕΓΓΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΑΠΩΤΕΡΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ: Η ΠΕΡΙΟΧΗ ΤΗΣ ΝΟΤΙΟΔΥΤΙΚΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ ……...σ.24

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ
Η ΝΟΤΙΟΔΥΤΙΚΗ ΘΕΣΣΑΛΙΑ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑΣ…….……..……σ.27

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ
ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ……σ.30

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ……...…….....σ.34
ΘΕΣΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ
ΑΠΟ ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ ΣΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ: ΠΡΟΣΕΓΓΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ
Ζητήματα σχετικά με τη γυναίκα, το παιδί, την οικογένεια, τα διαζύγια και τις διαφυλικές σχέσεις ……σ.35
Γενικές ποινικές διατάξεις……..……σ.42
Με την απελευθέρωση…….……σ.43

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ
Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΡΗΓΑ ΩΣ ΣΗΜΕΡΑ: ΑΔΡΟΜΕΡΗΣ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ ……σ.50

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ
ΤΥΠΟΛΟΓΙΑ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ…….σ.57

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ
ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΧΩΡΟ ΑΠΟ ΤΟΝ 18^{Ο} ΑΙΩΝΑ……σ.59

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ
Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΩΝ ΑΝΗΛΙΚΩΝ ΣΤΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟ ΝΟΜΟ ΤΟΥ 1834……σ.63

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ
ΤΑ ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ
Η ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΤΗ ΝΟΤΙΟΔΥΤΙΚΗ ΘΕΣΣΑΛΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ…….…….....σ.67

Εισαγωγή……..σ.68

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ
ΤΟ ΑΝΗΛΙΚΟ ΑΓΟΡΙ ΩΣ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟ ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ: ΑΔΙΚΕΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ- ΑΙΚΙΕΣ-ΕΞΥΒΡΙΣΕΙΣ-ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΟΙ…….……σ.72

1.Ανήλικοι κατηγορούμενοι για άδικες επιθέσεις……..……..σ.72
2.Ανήλικοι κατηγορούμενοι για πρόκληση τραυμάτων……..σ.76
3.Κατηγορίες για πρόκληση αικιών από μέρους ανηλίκων…….σ.88
4.Ανήλικοι που προβαίνουν στο αδίκημα της εξύβρισης……..…σ.89

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ
ΤΟ ΑΝΗΛΙΚΟ ΑΓΟΡΙ ΩΣ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟ ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ: ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΒΛΑΒΗ ΞΕΝΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ-ΔΙΑΠΡΑΞΗ ΑΔΙΚΗΜΑΤΩΝ ΚΛΟΠΗΣ-ΖΩΟΚΛΟΠΗΣ ΚΑΙ ΖΩΟΚΤΟΝΙΑΣ……..…….σ.92

1.Ανήλικοι κατηγορούμενοι για βλάβη ξένης ιδιοκτησίας……..σ.92
2.Κατηγορίες για διάπραξη του αδικήματος της κλοπής από μέρους ανηλίκων……..σ.94
3. Κατηγορίες για διάπραξη των αδικημάτων της ζωοκλοπής και ζωοκτονίας από μέρους ανηλίκων……σ.95

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ
ΤΟ ΑΝΗΛΙΚΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΩΣ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟ ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ. ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΩΣ ΘΥΤΗΣ ΣΤΟ ΚΑΤΗΓΟΡΗΤΗΡΙΟ: ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΕΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΔΙΚΗΜΑ ΤΗΣ ΜΟΙΧΕΙΑΣ ……...…σ.98

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ
ΑΝΗΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΩΝ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΩΝ: ΑΓΟΡΙΑ ΣΤΟ ΚΑΤΗΓΟΡΗΤΗΡΙΟ ΩΣ ΘΥΜΑΤΑ…….……..σ.103

1.Το ανήλικο αγόρι θύμα ενηλίκων……..…σ.104
2.Υποθέσεις ανηλίκων στο κατηγορητήριο:
Ανήλικα θύματα ανηλίκων……...…σ.113
3.Ανήλικα θύματα γυναικών……σ.116

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ
Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΩΣ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟ ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΩΝ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΩΝ……..σ.117

1.Ατομική δράση γυναικών παραβατών…….…...…σ.118

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

2.Ομαδική ποινική δραστηριότητα γυναικών:
Γυναίκες εναντίον γυναικών……σ.122
3.Ενδοοικογενειακή βία……...σ.126

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ
Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΩΣ ΣΥΝΕΡΓΟΣ ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΩΝ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΩΝ
1.Γυναίκες συνεργοί ανδρών……..σ.127

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ
Η ΓΥΝΑΙΚΑ, ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΩΣ
ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΩΝ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΩΝ……..σ.145

Α.1.Η ενήλικη γυναίκα ως θύμα παραβατικής συμπεριφοράς
ανήλικων αγοριών……...…σ.147
Α.2.Η γυναίκα στο κατηγορητήριο ως θύμα:
Γυναίκες εναντίον γυναικών……..…σ.150
Α.3. Ομαδική ποινική δραστηριότητα εναντίον γυναικών……σ.156
Α.4.Ανήλικα κορίτσια και νεαρές γυναίκες, έως είκοσι ετών,
θύματα παραβατικών συμπεριφορών……..…σ.164
Β.1.Ακραίες ποινικές συμπεριφορές: Περιπτωσιολογία
Ποινικής Συμπεριφοράς εναντίον ανηλίκων
αγοριών, κοριτσιών και γυναικών με σεξουαλικό χαρακτήρα
στις αποφάσεις του Δικαστικού Συμβουλίου……...……..σ.167
Β.2.Περιπτωσιολογία φόνων……...…….……σ.172

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΓΔΟΟ
Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΘΥΜΑ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ…….σ.175

1.Ενδοοικογενειακή βία…….……..σ.175

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑΤΟ

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΘΥΜΑ ΑΝΤΡΙΚΩΝ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΩΝ

1.Άντρες εναντίον γυναικών……σ.179

ΣΥΓΚΕΦΑΛΑΙΩΤΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ……..…σ.186

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ
ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΤΟΥ ΘΕΜΑΤΟΣ

Εισαγωγή: Στοιχεία για την Ελληνική κοινωνία του 19ου αιώνα μετά την Απελευθέρωση και την κοινωνία στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία……..…σ.189

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ
Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΣΤΗ ΝΟΤΙΟΔΥΤΙΚΗ ΘΕΣΣΑΛΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ……..σ.199

1.Εισαγωγή…….σ.199
2.Το παιδί στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία μετά την απελευθέρωση: διαπιστώσεις με βάση την αρχειακή έρευνα..…..σ.201
2α.Το περιβάλλον διαβίωσης του παιδιού. Συνθήκες ζωής της αγροτικής οικογένειας στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία μετά την απελευθέρωσή της (1881) ……...…σ.201
2β. Η παιδική παραβατικότητα σε σχέση με το κοινωνικό συγκείμενο…….……σ.205
3.Συγκεφαλαιωτικές παρατηρήσεις…….…...…σ.207

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ
Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΣΤΗ ΝΟΤΙΟΔΥΤΙΚΗ ΘΕΣΣΑΛΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ
1.Εισαγωγή……σ.208
2.Η γυναίκα στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία μετά την απελευθέρωση:

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

διαπιστώσεις με βάση την αρχειακή έρευνα……..……σ.212
2α.Το περιβάλλον διαβίωσης της γυναίκας
και οι συνθήκες ζωής στο πλαίσιο της πατριαρχικά
δομημένης κοινωνίας στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία
μετά την απελευθέρωσή της (1881) ……..…σ.212
2β. Η γυναικεία παραβατικότητα σε σχέση
με το κοινωνικό συγκείμενο……σ.216
3.Συγκεφαλαιωτικές παρατηρήσεις……...……σ.219

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ
1.Εισαγωγή……σ.221
2.Στοιχεία για την εκπαίδευση στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία
μετά την απελευθέρωση: αρχειακά δεδομένα……...……σ.225
2α.Θεσμικό πλαίσιο για την εκπαίδευση……σ.225
2β.Αλληλοδιδακτική ή Συνδιδακτική μέθοδος διδασκαλίας..…σ.226
2γ.Ενδεικτική εκπαιδευτική δραστηριότητα. Σχολεία της
περιοχής……...…σ.228
3.Παραβατικότητα μαθητών……σ.233
4.Συγκεφαλαιωτικές παρατηρήσεις……σ.237

ΓΕΝΙΚΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ…….....σ.238

ΠΗΓΕΣ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ……..……σ.246
ΑΡΧΕΙΑΚΕΣ ΠΗΓΕΣ ……..……..…σ.246
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ……...…σ.250
1.Ελληνόγλωσση……..……..…σ.250
2.Ξενόγλωσση……..……..…σ.262
Συντομογραφίες……..……..…σ.263
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 1: ……..……...…

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 2: ……..……

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Από τη θέση αυτή, αισθάνομαι υποχρεωμένη να ευχαριστήσω θερμά τον Καθηγητή Νεοελληνικής Ιστορίας της Σχολής Ανθρωπιστικών και Κοινωνικών Επιστημών του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, κ. Δημήτριο Σακκή, για το γεγονός ότι με υπομονή παρακολούθησε όλες τις φάσεις της έρευνας και προέβη στις απαραίτητες παρατηρήσεις μεθοδολογικού- και όχι μόνον- περιεχομένου, αλλά και διορθώσεις. Επίσης, τον ευχαριστώ θερμά για την αμέριστη ηθική του συμπαράσταση, προκειμένου να επιτευχθεί η ολοκλήρωση της παρούσας μελέτης.

Τον Ομότιμο Καθηγητή του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας κ. Βασίλειο Αναγνωστόπουλο, επίσης, ευχαριστώ θερμά για τον χρόνο που διέθεσε, με ευχαρίστηση, να προβεί σε σημαντικές παρατηρήσεις και διορθώσεις στο κείμενο της εργασίας, αλλά και για τη γενικότερη συμπαράστασή του.

Τον Αναπληρωτή Καθηγητή του ΠΤΔΕ του Πανεπιστημίου Αθηνών κ. Χαράλαμπο Μπαμπούνη ευχαριστώ θερμά για τις παρατηρήσεις του, τις διορθώσεις και τη γενικότερη συμπαράστασή του.

Τον Καθηγητή του Παντείου Πανεπιστημίου κ. Σταύρο Περεντίδη, ευχαριστώ θερμά και εκ βαθέων, για το γεγονός που απεδέχθη το βάρος να είναι μέλος της επταμελούς εξεταστικής επιτροπής.

Επιθυμώ, επίσης, να ευχαριστήσω εκ βαθέων τον Ομότιμο Καθηγητή του Πανεπιστημίου Αθηνών κ. Ιωάννη Μαρμαρινό, που επίσης απεδέχθη, ασμένως, να είναι μέλος της επταμελούς εξεταστικής επιτροπής, αλλά και για τις παρατηρήσεις που προέβη σε επί μέρους προβληματισμούς πάνω στο θέμα της εργασίας.

Για τους παραπάνω λόγους, επιθυμώ, διακαώς, να ευχαριστήσω τα άλλα δύο μέλη της επταμελούς εξεταστικής επιτροπής, την Αναπληρώτρια Καθηγήτρια του ΠΤΠΕ του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας κυρία Κατερίνα Μιχαλοπούλου και τον Λέκτορα του ΠΤΔΕ του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας κ. Αντώνη Σμυρναίο. Τους ευχαριστώ θερμά.

Πολλές ευχαριστίες οφείλω στον Προϊστάμενο των Γενικών Αρχείων του Κράτους Νομού Καρδίτσας Δρ. Αντώνη Αντωνίου, για την αμέριστη βοήθειά του στην προσέγγιση του σημαντικού για τη μελέτη ανέκδοτου και αδιερεύνητου αρχειακού υλικού, καθώς και στην Υπηρεσία των Γενικών Αρχείων του Κράτους Νομού Καρδίτσας.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1.Σκοπός της έρευνας, ερευνητικά ερωτήματα και υποθέσεις

Σκοπός της έρευνας είναι η εξέταση των παραβατικών συμπεριφορών, σε σχέση με τη γυναίκα και το παιδί στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία, μετά την απελευθέρωσή της από τον Τουρκικό ζυγό (1881) και μέχρι την πτώχευση του Ελληνικού κράτους, το 1893. Η ανάπτυξη δε του θέματος προχωρεί στην κοινωνική και εκπαιδευτική προσέγγισή του, γιατί κρίνεται ότι οι παραβατικές συμπεριφορές συναρτώνται, τόσο με το κοινωνικό συγκείμενο, όσο και με το πολιτισμικό επίπεδο του λαού, που είναι απόρροια, με τη σειρά του, της παιδείας του.

Θεωρούμε, επιπλέον, ότι η πτώχευση του 1893 αποτελεί τομή στην εξέταση ζητημάτων νεοελληνικής ιστορίας, γιατί ως φαινόμενο με προεκτάσεις κοινωνικού, οικονομικού, πολιτισμικού χαρακτήρα- και όχι μόνον- δημιουργεί εκείνες τις ιδιάζουσες συνθήκες, που θα μπορούσαν να αποτελέσουν αιτία για την ανάπτυξη παραβατικών συμπεριφορών για οικονομικά αίτια[1].

Τα ερευνητικά δεδομένα εστιάζονται, κυρίως, στη διερεύνηση ανέκδοτου αρχειακού υλικού των Γενικών Αρχείων του Κράτους Νομού Καρδίτσας, η φύση του οποίου αποτέλεσε για μας σοβαρή πρόκληση για τη διεξαγωγή της παρούσας έρευνας[2]. Το

[1] Για το θέμα και το ιστορικό της πτώχευσης του 1893 και το διεθνή οικονομικό έλεγχο που προκάλεσε βλ Λαζαρέτου Σ., *Από την πτώχευση στην ύφεση. Ο διεθνής οικονομικός έλεγχος του 1898 στην Ελλάδα*, Σειρά Ζητήματα Οικονομικής Ιστορίας, Gutenberg, Αθήνα 2013.

[2] Σε πρόδρομη ανακοίνωση, που εστίαζε σε ανέκδοτο υλικό σε μικρό μέρος του θέματός μας, είχαμε προβεί σε Διεθνές Συνέδριο στο Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών: Τσιάντου Ε., «Φαινόμενα παιδικής παραβατικής συμπεριφοράς κατά τα πρώτα έτη μετά την απελευθέρωση της Θεσσαλίας», *Διεθνές Συνέδριο Παιδική Ηλικία: Κοινωνιολογικές, Πολιτισμικές, Ιστορικές και Παιδαγωγικές Διαστάσεις*, Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών, Αθήνα 11-14 Απριλίου 2013, σε ηλεκτρονική μορφή.

Στο ίδιο Συνέδριο, παρουσιάστηκε ανακοίνωση για φαινόμενα παραβατικής συμπεριφοράς αγοριών σε άλλο χωροχρονικό πλαίσιο: Σμυρναίος Α.- Ράπτης Π., «Το σκληρό έδαφος των αγοριών στη μετεπαναστατική Ερμούπολη (1830–1860)», *Διεθνές Συνέδριο Παιδική Ηλικία: Κοινωνιολογικές,*

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

αδιερεύνητο, επομένως, των αρχειακών μαρτυριών, σε συνδυασμό με την μη ύπαρξη σχετικών με το περί ου ο λόγος θέμα εργασιών, στο συγκεκριμένο χωροχρονικό πλαίσιο, μας οδήγησε στην αρχειακή έρευνα ενός ογκώδους αρχειακού υλικού, αποτελούμενο από επτά τόμους, που περιελάμβαναν αποφάσεις του Πλημμελειοδικείου Καρδίτσας της περιόδου 1884 έως 1892[3], και ένα τόμο που περιελάμβανε αποφάσεις του Δικαστικού Συμβουλίου Πλημμελειοδικών του 1882[4].

Πολιτισμικές, Ιστορικές και Παιδαγωγικές Διαστάσεις, Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών, Αθήνα 11-14 Απριλίου 2013, σε ηλεκτρονική μορφή.

[3] Γενικά Αρχεία του Κράτους- Αρχεία Νομού Καρδίτσας, Αρχείο Πρωτοδικείου Καρδίτσας Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε., ΔΙΚ. 4.1., Τόμος 1: Πρακτικά Συνεδριάσεων Πλημμελειοδικών, Έτος 1887, σελίδες 1-1857, αποφάσεις 2-498, από 24 Μαρτίου 1887 έως 20 Ιουνίου 1887- Αρχείο Πρωτοδικείου Καρδίτσας Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε., ΔΙΚ. 4.1., Τόμος 4: Πρακτικά Συνεδριάσεων Πλημμελειοδικών, Έτος 1884, σελίδες 1-1833, αποφάσεις 1-374, από 9 Ιανουαρίου 1884 έως 16 Ιουνίου 1884- Αρχείο Πρωτοδικείου Καρδίτσας Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε., ΔΙΚ. 4.1., Τόμος 5α: Πρακτικά Συνεδριάσεων Πλημμελειοδικών, Έτος 1889, σελίδες 1-1003, αποφάσεις 301-553, από 13 Μαΐου 1889 έως 30 Σεπτεμβρίου 1889- Αρχείο Πρωτοδικείου Καρδίτσας Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε., ΔΙΚ. 4.1., Τόμος 5β: Πρακτικά Συνεδριάσεων Πλημμελειοδικών, Έτος 1889, σελίδες 1004-1175, αποφάσεις 554-600, από 30 Σεπτεμβρίου 1889 έως 7 Οκτωβρίου1889- Αρχείο Πρωτοδικείου Καρδίτσας Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε., ΔΙΚ. 4.1., Τόμος 6α: Πρακτικά Συνεδριάσεων Πλημμελειοδικών, Έτος 1892, σελίδες 1-1004, αποφάσεις 801-1046, από 17 Οκτωβρίου 1892 έως 5 Δεκεμβρίου 1892- Αρχείο Πρωτοδικείου Καρδίτσας Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε., ΔΙΚ. 4.1., Τόμος 6β: Πρακτικά Συνεδριάσεων Πλημμελειοδικών, Έτος 1892, σελίδες 1005-1318, αποφάσεις 1047-1124, από 5 Δεκεμβρίου 1892 έως 26 Δεκεμβρίου 1892- Αρχείο Πρωτοδικείου Καρδίτσας Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε., ΔΙΚ. 4.1., Τόμος 12: Πρακτικά Συνεδριάσεων Πλημμελειοδικών, Έτος 1890, σελίδες 1-1274, αποφάσεις 1-359, από 13 Ιανουαρίου1890 έως 26 Μαΐου 1890.

[4] Γενικά Αρχεία του Κράτους- Αρχεία Νομού Καρδίτσας, Αρχείο Πρωτοδικείου Καρδίτσας Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε., ΔΙΚ. 4.1., Τόμος 8: Πρακτικά Συσκέψεως Συμβουλίου των εν Καρδίτση Πλημμελειοδικών, Έτος 1882, σελίδες 1-1435, αποφάσεις 1-182, από 28 Ιανουαρίου 1882 έως 31 Οκτωβρίου 1882.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Ως προς την αρχειακή διερεύνηση των εκπαιδευτικών πραγμάτων στο συγκεκριμένο χωροχρονικό πλαίσιο, χρησιμοποιήθηκε, επίσης, ανέκδοτο υλικό των Γενικών Αρχείων του Κράτους και συγκεκριμένα από το Αρχείο Διεύθυνσης Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης[5].

Πέραν του ανέκδοτου αρχειακού υλικού[6], μελετήθηκαν και δημοσιευμένες πηγές, όπως Νόμοι, Διατάγματα, Υπουργικές αποφάσεις, απογραφικοί πίνακες, κ.ά, που σχετίζονταν ιδιαίτερα με την εξέταση της θεματικής της παραβατικότητας, αλλά και εκείνης που αναφερόταν στη διερεύνηση των εκπαιδευτικών πραγμάτων της περιοχής, δημοσιευμένες, κυρίως, σε Εφημερίδες της Κυβερνήσεως, ή και άλλες πηγές, που αντλήθηκαν από τον τοπικό τύπο της εποχής, όπως διαπιστώνεται από την παράθεση της Βιβλιογραφίας.

Επίσης, μελετήθηκαν άρθρα σε επιστημονικά περιοδικά, συλλογικούς τόμους, πρακτικά συνεδρίων, μονογραφίες, διδακτορικές διατριβές κ.ά., όπως φαίνεται στη βιβλιογραφία, στην οποία γίνεται αναφορά μόνον των έργων, στα οποία και γίνεται παραπομπή.

Το θέμα προσεγγίζεται ιστορικοκοινωνιολογικά, για την απάντηση των ερευνητικών ερωτημάτων και την ερμηνευτική προσέγγιση του αρχειακού υλικού[7], δεδομένου ότι εστιάζουμε στις δομές της κοινωνίας στο συγκεκριμένο χωροχρονικό πλαίσιο και στο ρόλο που διαδραμάτισαν αυτές στην παραβατικότητα σε σχέση με το παιδί και τη γυναίκα[8]. Εξάλλου η ιστορία με την κοινωνιολογία ως γνωστικά αντικείμενα γειτνιάζουν, θέση που διατυπώνεται και από τον F. Braudel, και παρόλο που αποτελεί το κάθε ένα αυτόνομη επιστήμη, μπορούν να έχουν κοινά ερμηνευτικά εργαλεία[9].

Με βάση τα παραπάνω, λαμβάνοντας υπόψη τις κοινωνικές δομές της περιόδου και συσχετίζοντας αυτές με τα προσωπικά βιώματα και το πλαίσιο ζωής και δράσης των ανθρώπων που διαβίωναν στον συγκεκριμένο χώρο και χρόνο, μπορούμε να προσεγγίσουμε ερμηνευτικά τα *κίνητρα* ανήλικων παιδιών και γυναικών που τα οδηγούσαν στην παραβατικότητα ή τα κίνητρα ενηλίκων που δρούσαν παραβατικά εναντίον ανηλίκων και γυναικών και ήταν θύτες στο κατηγορητήριο.

---

[5] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Διεύθυνσης Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης, Α.Β.Ε. 37, Α.Ε.Ε. ΔΙΟΙΚ.8.2..

[6] Για την προσέγγιση των πηγών, βλ. την πρόσφατη μελέτη του Χ. Μπαμπούνη: Μπαμπούνης Χ., *Ιστορική Αφήγηση και Πηγές*, Παπαζήσης, Αθήνα 2013.

[7] Μπαμπούνης Χ., *Η Τοπική Αυτοδιοίκηση κατά την Οθωνική Περίοδο (1833-1862). Θεσμικό πλαίσιο, οργάνωση και λειτουργία*, εκδ. «Gutenberg», Αθήνα 2009, σ.15.

[8] Δασκαλάκης Δ.Ι., *Εισαγωγή στη σύγχρονη Κοινωνιολογία*, Παπαζήσης, Αθήνα 2009, σσ.72 κεξ.

[9] Λαμπίρη- Δημάκη Ι., *Κοινωνιολογία και Ιστορία*, Παπαζήσης, Αθήνα, 1989.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Έτσι, κατανοούμε, σε μεγαλύτερο βαθμό, τις αξίες της κοινωνίας της εποχής και τις νοοτροπίες και, εξετάζοντας την συνιστώσα της σκόπιμης δράσης, προσεγγίζουμε ερμηνευτικά τόσο τα κίνητρα, όπως προαναφέραμε, όσο και τα αποτελέσματα των συγκεκριμένων συμπεριφορών ανθρώπων και κοινωνικών ομάδων[10].

Με βάση τα παραπάνω, προβαίνουμε στη διατύπωση των παρακάτω *ερευνητικών ερωτημάτων*, που σχετίζονται με το υπό εξέταση ζήτημα στο συγκεκριμένο χωροχρονικό πλαίσιο:

-Τι προκύπτει από την διερεύνηση του αρχείου ως προς το επίπεδο της παραβατικότητας του ανήλικου αγοριού ως υποκείμενο παραβατικής συμπεριφοράς, σε ποιες παραβατικές πράξεις αυτό υπέπιπτε και ποια ήταν η βαρύτητα των πράξεων αυτών;

-Τι προκύπτει από την διερεύνηση του αρχείου ως προς τις ποινές που αποφαίνονταν τα δικαστήρια για τις παραπάνω πράξεις και ιδιαίτερα ως προς τον χαρακτήρα τους;

-Τα αδικήματα των ανήλικων αγοριών κατά πόσο σχετίζονταν με τις κοινωνικοοικονομικές συνθήκες και το κοινωνικό συγκείμενο της εποχής;

-Τι προκύπτει από την διερεύνηση του αρχείου ως προς το επίπεδο της παραβατικότητας του ανήλικου κοριτσιού ως υποκείμενο παραβατικής συμπεριφοράς, ως θύτης στο κατηγορητήριο, σε ποιες παραβατικές πράξεις αυτό υπέπιπτε και ποια ήταν η βαρύτητα αυτών;

-Τι προκύπτει από την διερεύνηση του αρχείου, ως προς τις ποινές που αποφαίνονταν τα δικαστήρια για τις παραπάνω πράξεις των κοριτσιών και ιδιαίτερα ως προς τον χαρακτήρα τους;

-Τα αδικήματα των ανήλικων κοριτσιών κατά πόσο σχετίζονταν με τις κοινωνικοοικονομικές συνθήκες και το κοινωνικοπολιτισμικό συγκείμενο της εποχής;

[10] Δασκαλάκης Δ.Ι., *Εισαγωγή στη σύγχρονη Κοινωνιολογία*, ό.π..

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

-Τι προκύπτει από την διερεύνηση του αρχείου ως προς το επίπεδο της παραβατικότητας ενηλίκων ή και ανηλίκων σε βάρος ανήλικων αγοριών και κοριτσιών, όταν οι τελευταίοι είναι αντικείμενα παραβατικής συμπεριφοράς και θύματα στο κατηγορητήριο, σε ποιες παραβατικές πράξεις οι θύτες υπέπιπταν και ποια ήταν η βαρύτητα των πράξεων αυτών;

-Τι προκύπτει από την διερεύνηση του αρχείου, ως προς τις ποινές που αποφαίνονταν τα δικαστήρια για τις παραπάνω πράξεις και ιδιαίτερα ως προς τον χαρακτήρα των ποινών αυτών;

-Τα αδικήματα των θυτών σε βάρος ανηλίκων κατά πόσο σχετίζονταν με το κοινωνικό συγκείμενο της εποχής;

-Τι προκύπτει από την διερεύνηση του αρχείου ως προς το επίπεδο της παραβατικότητας της ενήλικης γυναίκας ως υποκείμενο παραβατικής συμπεριφοράς, ως θύτης στο κατηγορητήριο, σε ποιες παραβατικές πράξεις αυτή υπέπιπτε και ποια ήταν η βαρύτητά τους;

-Κατά πόσο τα αδικήματα αυτά σχετίζονταν με το κοινωνικό συγκείμενο της εποχής και ποιες ήταν οι ποινές που αποφαίνονταν τα δικαστήρια για τις παραπάνω πράξεις και ποιος ο χαρακτήρας των ποινών αυτών;

-Τι προκύπτει από την διερεύνηση του αρχείου ως προς το επίπεδο της παραβατικότητας ενηλίκων ή και ανηλίκων σε βάρος της γυναίκας, ανήλικων αγοριών και κοριτσιών, όταν οι τελευταίοι είναι αντικείμενα παραβατικής συμπεριφοράς και θύματα στο κατηγορητήριο, σε ποιες παραβατικές πράξεις οι θύτες υπέπιπταν και ποια ήταν η βαρύτητα των πράξεων αυτών. Υπάρχουν περιπτώσεις ακραίων παραβατικών συμπεριφορών εναντίον των θυμάτων αυτών και τι προκύπτει από την ποιοτική διερεύνηση;

-Τι προκύπτει από την διερεύνηση του αρχείου, ως προς τις ποινές που αποφαίνονταν τα δικαστήρια για τις παραπάνω πράξεις και ιδιαίτερα ως προς τον χαρακτήρα των ποινών αυτών;

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

-Τα αδικήματα των θυτών σε βάρος της γυναίκας, ανήλικων αγοριών και κοριτσιών, κατά πόσο σχετίζονταν με το κοινωνικό συγκείμενο της εποχής;

Προκειμένου να διεισδύσουμε στα ερευνητικά ερωτήματα, θα εξετάσουμε, σε αδρές γραμμές την επικρατούσα κοινωνική, οικονομική και πολιτισμική κατάσταση στην Ελλάδα μετά την απελευθέρωση, αλλά και στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία.
Έτσι, θα προσεγγίσουμε, εμμέσως πλην σαφώς, ερευνητικά ερωτήματα που θα συναποτελέσουν με τα προηγούμενα απαραίτητα εργαλεία για την εξέταση του θέματός μας, όπως:

-Ποιά η κοινωνική και οικονομική κατάσταση των Ελλήνων μετά την απελευθέρωση και ιδιαίτερα στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία;

-Ποιό το πολιτισμικό τους επίπεδο και ιδιαίτερα εκείνο του παιδιού, αγοριού και κοριτσιού;

-Υπήρχε κινητικότητα στα εκπαιδευτικά πράγματα μετά την απελευθέρωση στην Ελλάδα και ιδιαίτερα στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία που με τη σειρά της θα μπορούσε να επηρεάσει το πολιτισμικό επίπεδο των νέων, που σχετίζεται με το βαθμό της παραβατικότητάς τους;

Υποθέσεις
Με βάση τα ερωτήματα, καταλήγουμε στις εξής υποθέσεις:

-Σε μια κοινωνία που χειμαζόταν από την οικονομική δυσπραγία, μετά την απελευθέρωση της Θεσσαλίας, οι νέοι επιδίδονταν σε μια ελάσσονος μορφής παραβατικότητα, απόρροια των κοινωνικών, οικονομικών και πολιτισμικών συνθηκών και, γενικότερα, των αντίξοων συνθηκών διαβίωσής τους. Έτσι, παρόλες τις αντιξοότητες σε οικονομικό επίπεδο, υποθέτουμε ότι οι παραβατικές πράξεις των ανηλίκων ήταν ελάσσονος σημασίας και κυμαίνονταν στο πλαίσιο της κάλυψης των ανθρώπινων αναγκών διαβίωσης ή είχαν αιτία αυτές.

-Η γυναικεία παραβατικότητα υποθέτουμε ότι ήταν χαμηλή. Η γυναίκα στο πλαίσιο της ευρείας και πατριαρχικά δομημένης Ελληνικής οικογένειας και κοινωνίας του 19^{ου} αιώνα, στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία, διαβιώνοντας χωρίς δικαιώματα και μόνον με υποχρεώσεις,

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

υποθέτουμε ότι αναγκαζόταν να αντικρούει την όποια βία της προβαλλόταν, για να επιβιώσει. Το χαμηλό κοινωνικό και μορφωτικό επίπεδο της γυναίκας, στο συγκεκριμένο χώρο και χρονικό διάστημα, θα μπορούσε να την ωθήσει σε παραβατικές συμπεριφορές, ελάσσονος σημασίας, στο πλαίσιο της επιβίωσής της, για να αντιπαρέλθει την όποια βία, της οποίας ήταν αποδέκτης στον δύσκολο γι' αυτήν 19ο αιώνα που διαβίωνε.

-Οι ανήλικοι, αγόρια και κορίτσια, καθώς και η γυναίκα, στην ανδροκρατούμενη κοινωνία του 19ου αιώνα ήταν θύματα βίαιων, ως ένα βαθμό, συμπεριφορών, που προσιδίαζαν με το πολιτισμικό και οικονομικό επίπεδο μιας κοινωνίας ένδειας, που μόλις εξερχόταν από το έρεβος μιας μακρόχρονης δουλείας και προσπαθούσε να ανακάμψει. Στην όλη κατάσταση, συνεπικουρούσε και το θεσμικό πλαίσιο της εποχής που δεν προσέγγιζε επί ίσοις όροις τη γυναίκα και τους ανηλίκους.

Η διατριβή, πέρα από τον Πρόλογο και την Εισαγωγή, δομείται σε τέσσερα Μέρη, τα Συμπεράσματα, τη Βιβλιογραφία και τα δύο Παραρτήματα.

Το Πρώτο Μέρος, το «Ιστορικό Πλαίσιο», περιλαμβάνει τρία κεφάλαια με αντίστοιχους τίτλους, 1.«Προσεγγίζοντας το απώτερο παρελθόν: η περιοχή της Νοτιοδυτικής Θεσσαλίας», 2.«Η Νοτιοδυτική Θεσσαλία στα χρόνια της Τουρκοκρατίας», 3.«Στα χρόνια της απελευθέρωσης».

Στο πρώτο κεφάλαιο, του Πρώτου Μέρους με τίτλο «Προσεγγίζοντας το απώτερο παρελθόν: η περιοχή της Νοτιοδυτικής Θεσσαλίας», δείχνεται ότι η περιοχή αποτελούσε πόλο έλξης πληθυσμιακών ομάδων από την Νεολιθική ακόμη Εποχή (6800-3200 π.Χ.), την Εποχή του Χαλκού (3200 ή 3000-1100 π.Χ.), την Πρωτογεωμετρική- Γεωμετρική Εποχή (1100-700 π.Χ.), την Κλασική Εποχή (500 ή 480- 323 π.Χ.), την Ελληνιστική Εποχή (323-146 π.Χ.) και την Ρωμαϊκή Εποχή (146- 330 π.Χ.), με οικισμούς από ομάδες που ασχολούνταν με την γεωργία και την κτηνοτροφία και κατά την Εποχή του Χαλκού στην περιοχή θα εγκατασταθούν οι Αιολείς που ιδρύουν την Άρνη. Επίσης, παρέχονται και άλλα στοιχεία για την πορεία της περιοχής διαχρονικά από τον Τρωικό πόλεμο, την Αρχαϊκή περίοδο, την Ελληνιστική περίοδο, τα χρόνια των Ρωμαίων και την Τουρκοκρατία.

Στο δεύτερο κεφάλαιο του Πρώτου Μέρους, με τίτλο «Η Νοτιοδυτική Θεσσαλία στα χρόνια της Τουρκοκρατίας», παρουσιάζονται στοιχεία σχετικά με τον τρόπο διαβίωσης των υπόδουλων στην αγροτική κοινωνία της περιοχής.

Στο τρίτο κεφάλαιο του Πρώτου Μέρους, με τίτλο «Στα χρόνια της απελευθέρωσης», επίσης, παρουσιάζονται δημογραφικά, οικονομικά, κοινωνικά και άλλα στοιχεία, που

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

σχετίζονται με την ενσωμάτωση της Θεσσαλίας, το 1881, καθώς και άλλα που αφορούν το πολιτισμικό και το ευρύτερα κοινωνικό περιβάλλον.

Το Δεύτερο Μέρος, το «Θεσμικό Πλαίσιο», δομείται σε πέντε κεφάλαια, με τους αντίστοιχους τίτλους: 1.«Από το Βυζάντιο στο ελεύθερο Ελληνικό κράτος: προσεγγίζοντας την παραβατικότητα σε σχέση με τη γυναίκα και το παιδί», 2.«Η αντιμετώπιση της παιδικής ηλικίας και της παιδείας στα Ελληνικά συνταγματικά κείμενα από τον Ρήγα ως σήμερα: αδρομερής επισκόπηση», 3.«Τυπολογία ποινικού φαινομένου», 4.«Εξελίξεις στον Ελληνικό χώρο από τον 18^{ο} αιώνα», 5.«Η αντιμετώπιση των ανηλίκων στον Ποινικό Νόμο του 1834».

Το πρώτο κεφάλαιο, με τίτλο «Από το Βυζάντιο στο ελεύθερο Ελληνικό κράτος: προσεγγίζοντας την παραβατικότητα σε σχέση με τη γυναίκα και το παιδί» περιλαμβάνει τρία υποκεφάλαια, με αντίστοιχους τίτλους: 1.«Ζητήματα σχετικά με τη γυναίκα, το παιδί, την οικογένεια, τα διαζύγια και τις διαφυλικές σχέσεις»[11], 2.«Γενικές ποινικές διατάξεις», 3.«Με την απελευθέρωση».

Έτσι, στο πρώτο κεφάλαιο του Δευτέρου Μέρους παρουσιάζονται στοιχεία, σχετικά με θέματα που αφορούν τη γυναίκα, το παιδί, την οικογένεια, τα διαζύγια, τις διαφυλικές σχέσεις, και άλλες γενικές ποινικές διατάξεις, προκειμένου να εξετασθούν, ως ένα βαθμό, ορισμένα στοιχεία και παράμετροι, σχετικές με την ιστορία των θεσμών, στην εξέλιξή τους, εφόσον, κάποιες από αυτές, συνέχισαν, εθιμικά- και όχι μόνον- να ισχύουν για την απόδοση της δικαιοσύνης και μετά την απελευθέρωση. Ιδιαίτερα, στο υποκεφάλαιο «Με την απελευθέρωση» παρουσιάζονται, σε αδρές γραμμές, οι αντίξοες συνθήκες διαβίωσης των παιδιών και των γυναικών στην ελεύθερη Ελλάδα, με την επαιτεία, την εκμετάλλευση στην εργασία, εφόσον η φτώχεια θεωρήθηκε παθογενής κατάσταση που έχρηζε θεραπείας και αποδόθηκε με τον όρο η αρρώστια της φτώχειας.

Στο δεύτερο κεφάλαιο του Δευτέρου Μέρους, με τίτλο «Η αντιμετώπιση της παιδικής ηλικίας και της παιδείας στα Ελληνικά συνταγματικά κείμενα από τον Ρήγα ως σήμερα:

[11] Στοιχεία για το ζήτημα αυτό πήραμε από τη μελέτη του Καθηγητή Σταύρου Περεντίδη: Perentidis S., *Theodose Zygomalas et sa paraphrase de la synopsis minor*, Σάκκουλας, Αθήνα 1994, καθώς και από τη μελέτη: Περεντίδης Σ.-Στείρης Γ. (Επιμ.) *Ιωάννης και Θεοδόσιος Ζυγομαλάς. Πατριαρχείο Θεσμοί, Χειρόγραφα*, Δαίδαλος- Ι. Ζαχαρόπουλος, Αθήνα 2009 (STAVROS PERENTIDIS & GEORGE STEIRIS (DILIGENTIA), *IOANNES ET THEODOSIOS ZYGOMALAS. PATRIARCHATUS- INSTITUTIONES-CODICES*, DAEDALUS ATHENIS).

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

αδρομερής επισκόπηση», αναφερόμαστε στη στροφή της Ελληνικής διανόησης προς τον άνθρωπο, μια ανθρωπιστική διάσταση στον τομέα της φιλοσοφίας, αλλά και του δικαίου, μέσω των Ελλήνων διαφωτιστών που επικεντρώνουν την προσοχή τους σε θέματα που άπτονται των δικαιωμάτων του ατόμου και της ελευθερίας των πράξεων, της ελευθερίας της έκφρασης και στα πρώτα συνταγματικά κείμενα και στη συσχέτισή τους με το προς εξέταση θέμα μας, όπως το Σύνταγμα του 1844, το Σχέδιο Συντάγματος του Ρήγα, το Σύνταγμα της Επιδαύρου (1822), το Σύνταγμα του Άστρους (1823), το Σύνταγμα της Τροιζήνος (1827).

Στο τρίτο κεφάλαιο του Δευτέρου Μέρους, με τίτλο «Τυπολογία ποινικού φαινομένου», εξετάζεται ο όρος ‘ποινικό φαινόμενο’, ως παθολογική εκδήλωση της κοινωνικής ζωής, ο κοινωνικός χαρακτήρας της ποινής, ο όρος «έγκλημα», όταν περιγράφει συμπεριφορές ανηλίκων.

Στο τέταρτο κεφάλαιο του Δευτέρου Μέρους, με τίτλο «Εξελίξεις στον Ελληνικό χώρο από τον 18^{ο} αιώνα», αναφερόμαστε στα ισχύοντα για την απόδοση της δικαιοσύνης μετά την απελευθέρωση, ενώ στο πέμπτο κεφάλαιο του Δευτέρου Μέρους, με τίτλο «Η αντιμετώπιση των ανηλίκων στον Ποινικό Νόμο του 1834», παρουσιάζονται ορισμένα στοιχεία για την ποινική αντιμετώπιση των ανηλίκων στον Ποινικό Νόμο.

Το Τρίτο Μέρος έχει τον τίτλο «Τα ερευνητικά δεδομένα: η παραβατικότητα σε σχέση με τη γυναίκα και το παιδί στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία μετά την απελευθέρωση» και αποτελείται, πέραν της Εισαγωγής, από εννέα κεφάλαια.

Το πρώτο κεφάλαιο, με τίτλο «Το ανήλικο αγόρι ως υποκείμενο παραβατικής συμπεριφοράς: άδικες επιθέσεις- αικίες- εξυβρίσεις- τραυματισμοί», δομείται σε τέσσερα υποκεφάλαια, με αντίστοιχους τίτλους, 1.«Ανήλικοι κατηγορούμενοι για άδικες επιθέσεις», 2.«Ανήλικοι κατηγορούμενοι για πρόκληση τραυμάτων», 3.«Κατηγορίες για πρόκληση αικιών από μέρους ανηλίκων», 4.«Ανήλικοι που προβαίνουν στο αδίκημα της εξύβρισης».

Έτσι, στο πρώτο κεφάλαιο του Τρίτου Μέρους και ιδιαίτερα στο πρώτο και δεύτερο υποκεφάλαια, με τίτλους «Ανήλικοι κατηγορούμενοι για άδικες επιθέσεις» και «Ανήλικοι κατηγορούμενοι για πρόκληση τραυμάτων», διερευνώνται περιπτώσεις εκδήλωσης της παραβατικής συμπεριφοράς άδικων επιθέσεων και πρόκλησης τραυματισμών από ανηλίκους που οφείλονται σε διενέξεις της αγροτοεργατικής κοινωνίας της περιοχής και σε λόγους που προσεγγίζουμε στο σχετικό κεφάλαιο.

Στο τρίτο υποκεφάλαιο, με τίτλο «Κατηγορίες για πρόκληση αικιών από μέρους ανηλίκων», διερευνώνται ανάλογες περιπτώσεις, οι οποίες με βάση τον Ποινικό Νόμο του

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

1834 είναι πταίσματα και διακρίνονται σε αικίες που έγιναν προμελετημένα, απρομελέτητα και εξ αμελείας, τις οποίες και αναφέρουμε και επεξηγούμε στο σχετικό υποκεφάλαιο.

Στο τέταρτο υποκεφάλαιο, με τίτλο «Ανήλικοι που προβαίνουν στο αδίκημα της εξύβρισης» εξετάζονται υποθέσεις που αφορούν εξύβριση από μέρους των ανηλίκων, στις οποίες, πολλές φορές, συμμετέχουν και ενήλικοι, με συνέπεια να είναι κακό πρότυπο συμπεριφοράς για τους ανηλίκους, όπως διαπιστώνουμε στο σχετικό υποκεφάλαιο.

Το δεύτερο κεφάλαιο, του Τρίτου Μέρους, με τίτλο «Το ανήλικο αγόρι ως υποκείμενο παραβατικής συμπεριφοράς: κατηγορίες για βλάβη ξένης ιδιοκτησίας-διάπραξη αδικημάτων κλοπής-ζωοκλοπής και ζωοκτονίας», δομείται σε τρία υποκεφάλαια, με αντίστοιχους τίτλους, 1.«Ανήλικοι κατηγορούμενοι για βλάβη ξένης ιδιοκτησίας», 2.«Κατηγορίες για διάπραξη του αδικήματος της κλοπής από μέρους ανηλίκων», 3.«Κατηγορίες για διάπραξη των αδικημάτων της ζωοκλοπής και ζωοκτονίας από μέρους ανηλίκων».

Στα υποκεφάλαια αυτά του δευτέρου κεφαλαίου του Τρίτου Μέρους εξετάζονται οι περιπτώσεις παραβατικών συμπεριφορών από μέρους ανηλίκων, όπως βλάβη ξένης ιδιοκτησίας, κλοπές, ζωοκλοπές και ζωοκτονίες, στη συγκεκριμένη περιοχή και χρονική περίοδο, κατά την οποία τα ζώα αποτελούσαν ύψιστης σημασίας οικονομική μονάδα και, επομένως, τα αδικήματα σχετίζονται με οικονομικές αξίες της κοινωνίας και ανάλογα τα προσεγγίζομε στο κεφάλαιο αυτό.

Το τρίτο κεφάλαιο του Τρίτου Μέρους τιτλοφορείται «Το ανήλικο κορίτσι ως υποκείμενο παραβατικής συμπεριφοράς. Το κορίτσι ως θύτης στο κατηγορητήριο: παραβατικές συμπεριφορές και το αδίκημα της μοιχείας».

Στο κεφάλαιο εξετάζεται η παραβατική συμπεριφορά ανήλικων θηλέων στο υπό εξέταση αρχείο ως δραστών-υποκειμένων άδικων κατά το Ποινικό Νόμο πράξεων. Επίσης, διερευνάται κατά πόσο η εμπλοκή των ανήλικων κοριτσιών σε ποινικές υποθέσεις ως παραβατών είναι αυτόνομη ή επιτελείται σε συνέργεια με ενήλικους.

Το τέταρτο κεφάλαιο του Τρίτου Μέρους τιτλοφορείται «Ανήλικοι αντικείμενα παραβατικών συμπεριφορών: αγόρια στο κατηγορητήριο ως θύματα» και δομείται σε τρία υποκεφάλαια, με αντίστοιχους τίτλους, 1.«Το ανήλικο αγόρι θύμα ενηλίκων», 2.«Υποθέσεις ανηλίκων στο κατηγορητήριο: Ανήλικα θύματα ανηλίκων», 3.«Ανήλικα θύματα γυναικών».

Στα υποκεφάλαια αυτά του τετάρτου κεφαλαίου του Τρίτου Μέρους, διερευνώνται περιπτώσεις, κατά τις οποίες το ανήλικο αγόρι, καθώς εξ απαλών ονύχων εισέδυε στον κοινωνικοοικονομικό χώρο ως κοινωνική μονάδα για να προσφέρει στην Ελληνική

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

οικογένεια, γινόταν θύμα βίαιων συμπεριφορών σε βάρος του από ενήλικους άνδρες και προχωρούμε σε ανάλυση του φαινομένου. Επίσης, εξετάζονται οι λίγες περιπτώσεις ανηλίκων, κατά τις οποίες τα ανήλικα είναι θύματα, επίσης, ανηλίκων, μια και βιώνουν πράξεις βίας, τραυματισμούς, χτυπήματα, από μέρους άλλων ανηλίκων, με εργαλεία πέτρες, ξύλα και σουγιάδες, ή άλλες κατά τις οποίες τα ανήλικα πέφτουν θύματα της βίας ενήλικων γυναικών.

Το πέμπτο κεφάλαιο του Τρίτου Μέρους τιτλοφορείται «Η γυναίκα ως υποκείμενο παραβατικών συμπεριφορών» και δομείται σε τρία υποκεφάλαια, με αντίστοιχους τίτλους, 1.«Ατομική δράση γυναικών παραβατών», 2.«Ομαδική ποινική δραστηριότητα γυναικών: Γυναίκες εναντίον γυναικών», 3.«Ενδοοικογενειακή βία».

Στο πέμπτο κεφάλαιο, του Τρίτου Μέρους, και ιδιαίτερα στο πρώτο υποκεφάλαιο, με τίτλο «Ατομική δράση γυναικών παραβατών», διερευνώνται υποθέσεις κατά τις οποίες οι γυναίκες, στο πλαίσιο του ρόλου που τους επέβαλλε η τοπική κοινωνία, και ο οποίος εξετάζεται στο πρώτο υποκεφάλαιο, είχαν παραβατική κοινωνική συμπεριφορά.

Στο δεύτερο και τρίτο υποκεφάλαια, με τίτλους «Ομαδική ποινική δραστηριότητα γυναικών: Γυναίκες εναντίον γυναικών» και «Ενδοοικογενειακή βία» εξετάζονται και αναλύονται περιπτώσεις, κατά τις οποίες η γυναίκα συνασπίζεται με άλλες ομόφυλες για να προκαλέσει τραυματισμούς και άλλες μορφές βίας εναντίον άλλων γυναικών, καθώς και η ενδοοικογενειακή βία.

Το έκτο κεφάλαιο του Τρίτου Μέρους έχει τον τίτλο «Η γυναίκα ως συνεργός παραβατικών συμπεριφορών» και στο μοναδικό του υποκεφάλαιο «Γυναίκες συνεργοί ανδρών», διερευνώνται και προσεγγίζονται ερμηνευτικά περιπτώσεις, κατά τις οποίες η γυναίκα είναι συνεργός παραβατικών συμπεριφορών. Οι παραβατικές πράξεις της γυναίκας, και στο κεφάλαιο αυτό, είναι, όπως επισημαίνεται, απόρροια του ρόλου που της επεφύλασσε η αγροτοεργατική κοινωνία του Θεσσαλικού χώρου και του ευρύτερου κοινωνικού και οικονομικού συγκείμενου και έτσι οφείλουμε να την προσεγγίσουμε ερμηνευτικά.

Το έβδομο κεφάλαιο του Τρίτου Μέρους τιτλοφορείται «Η γυναίκα ως αντικείμενο παραβατικών συμπεριφορών» και δομείται σε έξι υποκεφάλαια, με αντίστοιχους τίτλους, Α.1.«Η ενήλικη γυναίκα ως θύμα παραβατικής συμπεριφοράς ανήλικων αγοριών», Α.2.«Η γυναίκα στο κατηγορητήριο ως θύμα: Γυναίκες εναντίον γυναικών». Α.3. Ομαδική ποινική δραστηριότητα εναντίον γυναικών, Α.4.Ανήλικα κορίτσια και νεαρές γυναίκες, έως είκοσι ετών, θύματα παραβατικών συμπεριφορών και Β.1.Ακραίες ποινικές συμπεριφορές: Περιπτωσιολογία Ποινικής Συμπεριφοράς εναντίον ανηλίκων αγοριών, κοριτσιών και

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

γυναικών με σεξουαλικό χαρακτήρα στις αποφάσεις του Δικαστικού Συμβουλίου Πλημμελειοδικών και Β.2.Περιπτωσιολογία φόνων.

Στα υποκεφάλαια αυτά εξετάζονται η αντιμετώπιση των γυναικών ως πρόσωπα κατά των οποίων είναι εύκολη η προσβολή: αυτή μπορεί να παίρνει το χαρακτήρα της άσκησης σωματικής βίας και βλάβης, της προσβολής της προσωπικότητας, της γενετήσιας αξιοπρέπειας, από ανήλικα αγόρια που αρχίζουν να διαμορφώνουν τη στάση τους, με βάση τις κοινωνικές επιταγές και να προσδιορίζουν την κοινωνική τους ταυτότητα.

Ακόμη, αναφέρονται περιπτώσεις και προσεγγίζονται ερμηνευτικά, κατά τις οποίες οι γυναίκες συνασπίζονται εναντίον άλλων γυναικών και είναι θύματα στο κατηγορητήριο: περιπτώσεις που υποδηλώνουν τη γενικότερη στάση της κοινωνίας της εποχής, απέναντι στο γυναικείο φύλο, και ιδιαίτερα τη στάση των ίδιων των γυναικών απέναντι σε ομόφυλες. Στη συνέχεια, στη δεύτερη ενότητα (Β) και στα δύο υποκεφάλαιά της διερευνώνται, αντιστοίχως, ακραίες ποινικές συμπεριφορές, με σεξουαλικό χαρακτήρα εναντίον ανηλίκων αγοριών, κοριτσιών και γυναικών, στις αποφάσεις του Δικαστικού Συμβουλίου, καθώς και κάποιες περιπτώσεις φόνων.

Το όγδοο κεφάλαιο του Τρίτου Μέρους έχει τον τίτλο «Η γυναίκα θύμα στην οικογένεια» και στο μοναδικό του υποκεφάλαιο, με τίτλο «Ενδοοικογενειακή βία», εξετάζεται στο κατηγορητήριο η ενδοοικογενειακή βία και διακρίνουμε περιπτώσεις, στις οποίες διαφαίνεται η στάση της κοινωνίας της εποχής, στο συγκεκριμένο χώρο- και όχι μόνον- και ιδιαίτερα εκείνης των ανδρών απέναντι στη γυναίκα: Άνδρας τραυματίζει τη μητέρα του, τριαντάχρονος κατηγορείται για άδικη επίθεση εναντίον της πεθεράς του, άνδρας διαπράττει άδικη επίθεση εναντίον της συζύγου του, άνδρας διαπράττει το αδίκημα της άδικης επίθεσης εναντίον της μνηστής του. Στις περιπτώσεις αυτές, η γυναίκα αντιμετωπίζεται, είτε ως κτήμα, είτε υποδεέστερα, που οφείλει να ‘συμμορφωθεί’ στα επιβαλλόμενα ήθη της εποχής.

Σύμφωνα με τα παραπάνω, προσεγγίζονται και οι παραβατικές συμπεριφορές ανδρών εναντίον γυναικών, στο ένατο κεφάλαιο του Τρίτου Μέρους που έχει τον τίτλο «Η γυναίκα θύμα αντρικών συμπεριφορών» και στο μοναδικό του υποκεφάλαιο, με τίτλο «Άντρες εναντίον γυναικών».

Το Τέταρτο Μέρος έχει τον τίτλο «Κοινωνική και Εκπαιδευτική προσέγγιση του θέματος» και αποτελείται από την Εισαγωγή και τρία κεφάλαια.

Στην εισαγωγή με τίτλο «Στοιχεία για την Ελληνική κοινωνία του 19^{ου} αιώνα μετά την Απελευθέρωση και την κοινωνία στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία», προχωρούμε σε μία

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

αδρομερή εξέταση της κοινωνικής και οικονομικής κατάστασης της Ελλάδας και της Ελληνικής κοινωνίας, μετά την απελευθέρωση και εστιάζουμε στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία.

Το πρώτο κεφάλαιο του Τετάρτου Μέρους τιτλοφορείται «Η κοινωνία του παιδιού στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία μετά την απελευθέρωση» και δομείται από την εισαγωγή και τρία υποκεφάλαια, με αντίστοιχους τίτλους: «Το παιδί στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία μετά την απελευθέρωση: διαπιστώσεις με βάση την αρχειακή έρευνα», «Το περιβάλλον διαβίωσης του παιδιού. Συνθήκες ζωής της αγροτικής οικογένειας στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία μετά την απελευθέρωσή της (1881)», «Η παιδική παραβατικότητα σε σχέση με το κοινωνικό συγκείμενο» και «Συγκεφαλαιωτικές παρατηρήσεις».

Στο κεφάλαιο εξετάζεται η κοινωνική και οικονομική κατάσταση του παιδιού στην Ελλάδα και ειδικότερα στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία μετά την απελευθέρωση, το περιβάλλον διαβίωσής του, στο πλαίσιο των συνθηκών ζωής της αγροτικής οικογένειας στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία, μετά την απελευθέρωσή της, καθώς και η παιδική παραβατικότητα σε σχέση με το κοινωνικό συγκείμενο και προβαίνουμε στις απαραίτητες συγκεφαλαιωτικές παρατηρήσεις.

Το δεύτερο κεφάλαιο του Τετάρτου Μέρους έχει τον τίτλο «Η κοινωνία της γυναίκας στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία μετά την απελευθέρωση» και δομείται από την εισαγωγή και τέσσερα υποκεφάλαια, με αντίστοιχους τίτλους: «Η γυναίκα στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία μετά την απελευθέρωση: διαπιστώσεις με βάση την αρχειακή έρευνα», «Το περιβάλλον διαβίωσης της γυναίκας και οι συνθήκες ζωής στο πλαίσιο της ευρείας πατριαρχικά δομημένης κοινωνίας στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία μετά την απελευθέρωσή της (1881)», «Η γυναικεία παραβατικότητα σε σχέση με το κοινωνικό συγκείμενο» και «Συγκεφαλαιωτικές παρατηρήσεις».

Στο κεφάλαιο αυτό, εξετάζεται η κοινωνική και οικονομική κατάσταση της γυναίκας στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία μετά την απελευθέρωση, το περιβάλλον διαβίωσής της και οι συνθήκες ζωής, στο πλαίσιο μιας ευρείας και πατριαρχικά δομημένης κοινωνίας, καθώς και η γυναικεία παραβατικότητα σε σχέση με το κοινωνικό συγκείμενο, ενώ στο τέλος του κεφαλαίου προβαίνουμε στις απαραίτητες συγκεφαλαιωτικές παρατηρήσεις.

Το τρίτο κεφάλαιο του Τετάρτου Μέρους έχει τον τίτλο «Εκπαιδευτική προσέγγιση» και δομείται από την εισαγωγή και έξι υποκεφάλαια, με αντίστοιχους τίτλους: «Στοιχεία για την εκπαίδευση στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία μετά την απελευθέρωση: αρχειακά δεδομένα», «Θεσμικό πλαίσιο για την εκπαίδευση», «Αλληλοδιδακτική ή Συνδιδακτική μέθοδος διδασκαλίας», «Ενδεικτική εκπαιδευτική δραστηριότητα. Σχολεία της περιοχής», «Παραβατικότητα μαθητών» και «Συγκεφαλαιωτικές παρατηρήσεις».

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Στην εισαγωγή παρέχονται στοιχεία για την εκπαιδευτική κατάσταση στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία μετά την απελευθέρωση, απόρροια αρχειακών δεδομένων και άλλων εργασιών και στη συνέχεια εξετάζεται το θεσμικό πλαίσιο της εκπαίδευσης και η μέθοδος διδασκαλίας. Επισημαίνεται ότι η Αλληλοδιδακτική μέθοδος είχε διαχρονική παρουσία στο Ελληνικό κράτους από την ανεξαρτησία του και επιβλήθηκε για λόγους οικονομίας. Στο υποκεφάλαιο το σχετικό με την ενδεικτική εκπαιδευτική δραστηριότητα, αναφερόμαστε στα σχολεία της περιοχής, που λειτούργησαν αμέσως μετά την απελευθέρωση της Νοτιοδυτικής Θεσσαλίας, το 1881, απόρροια ερευνών μας στα Γενικά Αρχεία του Κράτους, ενώ πριν κλείσουμε με τις συγκεφαλαιωτικές παρατηρήσεις, παρέχουμε ορισμένα στοιχεία για τη μικρή, εξάλλου, παραβατικότητα των μαθητών, από υποθέσεις που έφτασαν μέχρι την ακροαματική διαδικασία.

Η μελέτη κλείνει με τα Συμπεράσματα, τη Βιβλιογραφία και τα Παραρτήματα.
Το παράρτημα 1 περιλαμβάνει τον Ποινικό Νόμο του 1834 του Μάουρερ, απαραίτητο εργαλείο για τον αναγνώστη, εφόσον με το συγκεκριμένο θεσμικό πλαίσιο εκδικάζονταν οι υποθέσεις στο συγκεκριμένο χωροχρονικό πλαίσιο.
Τέλος, το παράρτημα 2 περιλαμβάνει, ενδεικτικά, ορισμένα έγγραφα- μαρτυρίες- των Γενικών Αρχείων του Κράτους.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ
ΠΡΟΣΕΓΓΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΑΠΩΤΕΡΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ: Η ΠΕΡΙΟΧΗ ΤΗΣ ΝΟΤΙΟΔΥΤΙΚΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

Η περιοχή της Νοτιοδυτικής Θεσσαλίας, κατά την αρχαιότητα, στο μεγαλύτερο μέρος της ανήκε στη Θεσσαλιώτιδα, που μαζί με την Πελασγιώτιδα, τη Φθιώτιδα και Εστιαιώτιδα συναποτελούσαν μία τετραρχία, την οποία και θεσμοθέτησε, τον 7ο αι. π.Χ., ο ηγεμόνας της Λάρισας Αλεύας ο Πυρρός και υφίστατο μέχρι και τα Ελληνιστικά χρόνια, το 196 π.Χ., οπότε και εξελίχθηκε στο «Κοινό των Θεσσαλών», με έναν ηγεμόνα και στρατό[12]. Η εύφορη πεδιάδα της περιοχής, που συμπίπτει, σε μεγάλο βαθμό, με τη σημερινή περιοχή της Καρδίτσας, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι αποτελούσε κομβικό σημείο που ένωνε το δυτικό με το ανατολικό μέρος του Ελλαδικού χώρου, αποτέλεσαν πόλο έλξης πληθυσμιακών ομάδων από την Νεολιθική ακόμη Εποχή (6800-3200 π.Χ.), την Εποχή του Χαλκού (3200 ή 3000-1100 π.Χ.), την Πρωτογεωμετρική- Γεωμετρική Εποχή (1100-700 π.Χ.), την Κλασική Εποχή (500 ή 480- 323 π.Χ.), την Ελληνιστική Εποχή (323-146 π.Χ.) και την Ρωμαϊκή Εποχή (146- 330 π.Χ.)[13].

Έτσι, κατά Νεολιθική Εποχή υπήρξαν οικισμοί από ομάδες που ασχολούνταν με την γεωργία και την κτηνοτροφία, ενώ κατά την Εποχή του Χαλκού στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία θα εγκατασταθούν οι Αιολείς που ιδρύουν την Άρνη. Μετά τον Τρωικό πόλεμο στην περιοχή θα εισβάλουν οι Θεσσαλοί που θα ιδρύσουν στη θέση της Άρνης την πόλη Κιέριον και θα δημιουργήσουν αξιόλογο πολιτισμό κατά την Γεωμετρική περίοδο, που θα συνεχίσει να υπάρχει κατά την Αρχαϊκή περίοδο, ενώ προς το τέλος των κλασικών χρόνων όλη η Θεσσαλία εξουσιάζεται από τον Φίλιππο Β΄ της Μακεδονίας, το 344 π.Χ., ο ίδιος δε ο Αλέξανδρος, το 335 π.Χ. θα περάσει από την Θεσσαλιώτιδα, βαδίζοντας νότια, για να αντιμετωπίσει κάθε αντίσταση εναντίον των Μακεδόνων. Στην Ελληνιστική Εποχή η περιοχή θα συνεχίσει να βρίσκεται υπό Μακεδονική επιρροή, ενώ κατά το 274-272 π. Χ. ο βασιλιάς της Ηπείρου Πύρρος θα καταλάβει τη Θεσσαλία. Τέλος, στα χρόνια των Ρωμαίων, με την κατάκτηση όλης της Ελλάδας από αυτούς, το 146 π.Χ. θα περιέλθει και η

---

[12] Καταραχιά Κ., «Η αρχαία Θεσσαλιώτις (Ιστορία-Αρχαιολογία-Πόλεις-Ιερά-Λατρεία-Νομισματοκοπία)», *Καρδιτσιώτικα Χρονικά*, τ.V, Εταιρεία Καρδιτσιωτικών Μελετών, Καρδίτσα 2000, σσ. 9-37. Πρβλ. Αβραμέα Α., *Η Βυζαντινή Θεσσαλία μέχρι του 1204*, εν Αθήναις 1974.

[13] Καταραχιά Κ., «Η αρχαία Θεσσαλιώτις (Ιστορία-Αρχαιολογία-Πόλεις-Ιερά-Λατρεία-Νομισματοκοπία)», ό.π., σσ. 9-19.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Θεσσαλιώτιδα στην κυριαρχία τους, με την εισβολή του Ιούλιου Καίσαρα, το 48 π.Χ. και θα αποτελέσει μέρος της μεγάλης διοικητικής περιφέρειας που ονομάστηκε Αχαϊα, το 27 π.Χ., ενώ με την στα χρόνια του Μ. Κωνσταντίνου ο Χριστιανισμός θα διαδοθεί σε όλη την περιοχή[14].

Δεσπόζουσα θέση στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία έχει η πόλη της Καρδίτσας, της οποίας η ετυμολογία, καθώς και η ιστορία διερευνάται. Παλαιότερες εργασίες θεωρούσαν ότι η πόλη ιδρύθηκε στις αρχές του 19ου αιώνα, μετά την Ελληνική επανάσταση[15]. Ωστόσο, ο Κ. Σπανός, διερευνώντας αρχεία μονών, έδειξε ότι η πόλη, με την ονομασία Καρδίτζι υπήρχε στα μέσα του 18ου αιώνα, την περίοδο 1600-1750 και κατοικούνταν, σε μεγάλο βαθμό, από μουσουλμάνους και επειδή το τοπωνύμιο δεν είναι Τουρκικό- και όχι μόνον, ο οικισμός, σύμφωνα με τον ερευνητή, προϋπήρχε από την εισβολή των Οθωμανών στην Θεσσαλία το 1393, ενώ κατά τον 19ο αιώνα κατοικούνταν από 300 σπίτια χριστιανικά και τουρκικά[16]. Ο ερευνητής θεωρεί ότι ο William Leak υπερβάλλει όταν γράφει ότι η πόλη έχει, περί το 1810 που την επισκέφθηκε 500-600 σπίτια[17]. Το 1894, η Καρδίτσα χαρακτηρίζεται κωμόπολις, πρωτεύουσα ομωνύμου επαρχίας, που πρόκειται να εξελιχθεί σε πόλη με εμπορική κίνηση και κατοικείται από Έλληνες και Οθωμανούς, με πληθυσμό γύρω στους 7.000 κατοίκους, κατά τα τρία τέταρτα Έλληνες, που ζουν σε σπίτια μικρά και φτωχικά[18]. Η περιοχή έχει πολυάριθμα χωριά, που είναι τσιφλίκια των Οθωμανών[19]. Ωστόσο, λίγα χρόνια αργότερα, τα σπίτια χαρακτηρίζονται κομψά, με κήπους φυτειών καπνού, η πόλη

---

[14] Καταραχιά Κ., «Η αρχαία Θεσσαλιώτις (Ιστορία-Αρχαιολογία-Πόλεις-Ιερά-Λατρεία-Νομισματοκοπία)», ό.π..

[15] Λάππας Β., *Ιστορία της πόλεως Καρδίτσης*, Αθήναι 1974- Καταφυγιώτης Λ., *Ιστορία της Θεσσαλίας και οι Θεσσαλοί αγρόται*, Αθήναι 1947.

[16] Σπανού Κ., «Η Καρδίτσα στις γραπτές πηγές (1454/55-1881)», *Καρδιτσιώτικα Χρονικά*, τ.ΙΙ, Εταιρεία Καρδιτσιωτικών Μελετών, Καρδίτσα 1996, σσ. 343-349. Πρβλ. και Σπανός Κ., «Η ανέκδοτη πρόθεση 39 της μονής του Δουσίκου (16ος-17ος αι.). Συμβολή στη μελέτη των Θεσσαλικών οικισμών και ονομάτων», *Θεσσαλικό Ημερολόγιο*, 20 (1991), σσ. 33-80.

[17] Βλ. και Leak William, *Travels in Northern Greece*, 4 vol., London 1835.

[18] Γεωργιάδης Ν., *Θεσσαλία*, εκδ. Έλλα, Λάρισα 1995.

[19] Λεπτομέρειες βλ. Τσοποτός Δ.Κ., *Γη και γεωργοί της Θεσσαλίας κατά την Τουρκοκρατίαν*, εκδ. Επικαιρότητα, Αθήνα 1977 (α΄ έκδοση 1912).

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

έχει πληθυσμό 9.446 κατοίκους και παρουσιάζει ανάπτυξη στο εμπόριο και την κτηνοτροφία[20].

Εν κατακλείδι, η περιοχή ήταν πόλος έλξης ανθρώπων που ασχολούνταν με την κτηνοτροφία και την γεωργία, ενώ βαθμηδόν άρχισε να παρουσιάζει ανάπτυξη και το εμπόριο.

[20] Οικονομόπουλος Η.Ι., *Γεωγραφία Γενική. Εμπορική-Βιομηχανική- Οικονομική-Στρατιωτική-Πολιτική-Περιγραφική-Στατιστική*, εν Αθήναις 1901, σσ. 146-147. Πρβλ. και Σπανού Κ., «Η Καρδίτσα στις γραπτές πηγές (1454/55-1881)», ό.π..

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ
Η ΝΟΤΙΟΔΥΤΙΚΗ ΘΕΣΣΑΛΙΑ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑΣ

Κατά την Τουρκοκρατία, οι κάτοικοι που δεν έφυγαν σε ορεινές περιοχές και ιδιαίτερα στα Άγραφα για να ζήσουν ελεύθεροι και παρέμειναν στον κάμπο συμβιβάστηκαν με τον κατακτητή και με τον τρόπο διαβίωσης που τους επέβαλλε, στο πλαίσιο ενός άδικου φορολογικού καθεστώτος, σύμφωνα με το οποίο, πέραν από το φόρο της δεκάτης που επιβαλλόταν στα προϊόντα, υπήρξαν και ο κεφαλικός φόρος, ο φόρος του αρραβώνα, αλλά και άλλοι που σχετίζονταν με κάθε βιοποριστική δραστηριότητα των ραγιάδων. Εξάλλου, όλα τα κτήματα ανήκαν στον Σουλτάνο, ο οποίος ήταν ο απόλυτος άρχων κάθε μορφής εξουσίας[21]. Αυτός τα διένειμε στους σπαχήδες που είχαν κάθε εξουσία στους χειμαζόμενους από τη φτώχεια χριστιανικούς πληθυσμούς. Κυρίαρχη αγροτική μονάδα το τσιφλίκι, που δεν υιοθέτησε βελτιώσεις καλλιεργητικών μεθόδων, αλλά παρέμεινε μία μεγάλη μονάδα που οδηγούσε τους μικρούς αγρότες στην εξαθλίωση[22]. Οι καλλιεργητές, σπανίως, μικροϊδιοκτήτες, στην πλειονότητά τους όμως χωρίς ιδιοκτησία καλλιεργούσαν επί μορτή, δηλ. συνεταιρικά, παίρνοντας το γεώμορο, δηλ. μερίδιο από την καλλιέργεια. Ήταν οι κολλήγοι, οι οποίοι και είχαν στη δούλεψή τους βόδια, τα απαραίτητα εργαλεία και κατοικούσαν σε καλύβες, πολλές φορές κατασκευασμένες από βουνιές ζώων. Υπήρχαν όμως και οι παρακεντέδες, υπηρέτες των κολλήγων, χωρίς γη και εργαλεία, που έμειναν με ενοίκιο σε καλύβες τσιφλικούχων, καθώς και οι κουλουκτσίδες, που έρχονταν από τα ορεινά των Αγράφων και εργάζονταν ως παραγιοί, κάνοντας διάφορα επαγγέλματα, όπως καροποιοί, καραγωγείς, βουκόλοι, ράφτες ή και σε κουλούκια, δηλ. αυτοκαλλιέργειες, από τα οποία πήραν και την ονομασία[23]. Επομένως, κατά την Τουρκοκρατία, οι Οθωμανοί επέτρεπαν στους κολλήγους να κατοικούν σε μόνιμες κατοικίες, να καλλιεργούν τα κτήματα και να αποδίδουν το επίμορτο εισόδημα στον τσιφλικούχο, ενώ με την

[21] Βακαλόπουλος Α. Ε., *Νέα Ελληνική Ιστορία 1204-1985*, ιθ΄, έκδ. ΒΑΝΙΑΣ, Θεσσαλονίκη 2001, σσ. 42-44.

[22] Σακκής Δ.Α., *Νεοσύστατο Ελληνικό κράτος (1833-1848): οικονομικές, κοινωνικές και πολιτισμικές συνιστώσες της εκπαιδευτικής πραγματικότητας*, Τυπωθήτω, Αθήνα 2001, σσ.21,22,23.

[23] Παλάντζα Ν.Γ., «Η Μαγούλα στις ιστορικές πηγές της, Μέρος Β΄», *Καρδιτσιώτικα Χρονικά*, τ.V, Εταιρεία Καρδιτσιωτικών Μελετών, Καρδίτσα 2000, σσ. 115-134.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

απελευθέρωση, η οικονομική και κοινωνική κατάσταση των αγροτικών πληθυσμών άλλαξε επί τα χείρω και οι νέοι ιδιοκτήτες γαιών αποδείχθηκαν χειρότεροι των προηγουμένων, εφόσον δεν αποδέχονταν το δικαίωμα της κατοικίας και πρόβαλλαν το δικαίωμα της έξωσης. Οι παράλογες απαιτήσεις των νέων τσιφλικούχων δημιούργησαν εντάσεις και προσέθεσαν επιπλέον προβλήματα στη χειμαζόμενη αγροτική κοινωνία[24].

Ως προς το γενικότερο κλίμα καταπίεσης από μέρους των Οθωμανών, αυτό αμβλύνθηκε, όταν, σύμφωνα με τον Δ. Σακκή, το επέτρεψε η συγκυρία, με την εφαρμογή των μεταρρυθμίσεων που είχαν στόχο τη βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης των Χριστιανών και συγκεκριμένα των Khatt-i Sherif και Khatt-i Humayun, το 1839 και 1856, αντιστοίχως[25].

Η βελτίωση των συνθηκών συνίστατο στην πλήρη ισότητα των υπηκόων του Σουλτάνου, χωρίς διάκριση γένους και θρησκεύματος, καθώς και στο δικαίωμα απόκτησης ιδιοκτησίας, στα χρόνια που στη Θεσσαλία διορίζεται μετά το Khatt-i Humayun, το 1856, Γενικός Διοικητής ο Χουσεΐν Χουσνή Πασάς, με έδρα της διοίκησης της Θεσσαλίας τη Λάρισα[26]. Το 1858, στο πλαίσιο των μεταρρυθμίσεων του Khatt-i Humayun, επετράπη, ύστερα από αναφορά των προυχόντων της Καρδίτσας προς τον Χουσεΐν Χουσνή Πασά να οικοδομήσουν σε άλλη συνοικία, στο Βαρούσι, τα πρώτα σπίτια και να ξεφύγουν από τις τρώγλες που συνωστίζονταν στην Τουρκοκρατία[27].

Έτσι, βαθμηδόν άρχισε να αστικοποιείται η πόλη, με τους πρώτους κατοίκους να εγκαταλείπουν την ύπαιθρο, να συγκεντρώνονται στο Βαρούσι, ιδρύοντας τα πρώτα καταστήματα, με συνέπεια να αυξάνεται και ο πληθυσμός των χριστιανών με κτήματα που

---

[24] Παλάντζα Ν.Γ., «Η Μαγούλα στις ιστορικές πηγές της, Μέρος Α΄΄», *Καρδιτσιώτικα Χρονικά*, τ.ΙΙΙ, Εταιρεία Καρδιτσιωτικών Μελετών, Καρδίτσα 1997, σσ. 131-152.

[25] Σακκής Δ.Α., *Νεοσύστατο Ελληνικό κράτος (1833-1848): οικονομικές, κοινωνικές και πολιτισμικές συνιστώσες της εκπαιδευτικής πραγματικότητας*, σσ. 274. Πρβλ. και Ιωαννίδου Μπιτσιάδου Γ., «Απόψεις σχετικά με το αγροτικό καθεστώς στη Θεσσαλία στα μέσα του 19ου αιώνα», *Βαλκανικά Σύμμεικτα*, τ. 2ος, 1983, σ. 67.

[26] Καραφύλλη Ν., «Ιστορικές πληροφορίες για τον Χουσεΐν Χουσνή Πασά- Τούρκο Διοικητή Λάρισας», *Καρδιτσιώτικα Χρονικά*, τ.V, Εταιρεία Καρδιτσιωτικών Μελετών, Καρδίτσα 2000, σσ. 67-75.

[27] Σαμαρόπουλος Α.Γ., *Οδηγός του Νομού Καρδίτσης*, εν Καρδίτση, εκ του τυπογραφείου της Θεσσαλιώτιδος- Α.Γ. Σαμαροπούλου, 1901.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

αγόραζαν από τους Οθωμανούς[28]. Πρόκειται για μια διαδικασία που θα συνεχίσει και θα αυξηθεί μετά την απελευθέρωση και θα εξελιχθεί σε μια πόλη με ενδιαφέροντα στις τέχνες και τα γράμματα[29].

[28] Σαμαρόπουλος Α.Γ., *Οδηγός του Νομού Καρδίτσης*, ό.π.. Πρβλ. και Μαργαρίτη Φωτεινής, «Περί της ιστορικής ταυτότητας της πόλεως Καρδίτσας: Η πόλη είναι αγορά», *Καρδιτσιώτικα Χρονικά*, τ.ΙΙ, Εταιρεία Καρδιτσιωτικών Μελετών, Καρδίτσα 1996, σσ. 351-369.

[29] Βλ. ενδεικτικά, Αναγνωστόπουλου Β., «Λογοτέχνες της Καρδίτσας (ποιητές και πεζογράφοι)» *Καρδιτσιώτικα Χρονικά*, τ.ΙΙ, Εταιρεία Καρδιτσιωτικών Μελετών, Καρδίτσα 1996, σσ. 225-262 και Αγγέλου Θ., «Εικαστική Καρδίτσα», *Καρδιτσιώτικα Χρονικά*, τ.ΙΙ, Εταιρεία Καρδιτσιωτικών Μελετών, Καρδίτσα 1996, σσ. 263-274.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ
ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ

Στο νεοσύστατο Ελληνικό κράτος, σύμφωνα με το πρωτόκολλο του Λονδίνου της 3ης Φεβρουαρίου 1830 και όπως αυτό κατέληξε με τη συνθήκη της 25 Απριλίου/7 Μαϊου 1832, η Ελλάδα γινόταν ανεξάρτητο κληρονομικό Βασίλειο, ενώ με τη συνθήκη της Κωνσταντινουπόλεως, που υπέγραψαν η Βρετανία, η Γαλλία, η Ρωσία και η Οθωμανική Αυτοκρατορία, τον Ιούλιο του 1832, μετά τη δολοφονία του Καποδίστρια, δεν περιλαμβάνεται η Θεσσαλία και τα σύνορα χαράσσονται στη γραμμή Παγασητικού Αμβρακικού, από τον Βόλο έως την Άρτα. Έτσι, το αρτισύστατο κράτος περιλαμβάνει την Πελοπόννησο, την Στερεά Ελλάδα, την Εύβοια, τις Κυκλάδες (Νότιες Σποράδες), τις Σπέτσες, την Ύδρα και τις Βόρειες Σποράδες (Δαιμονόνησοι)[30].

Ο ανταγωνισμός ανάμεσα σε καθολικούς και ορθοδόξους για τον έλεγχο των ιερών των Αγίων Τόπων οδήγησε στον Κριμαϊκό πόλεμο (1853-1856), με συνέπεια η Ρωσία να κηρύξει τον πόλεμο εναντίον της Τουρκίας και οι κάτοικοι των περιοχών της Θεσσαλίας, αλλά και της Ηπείρου και της Μακεδονίας, να πιστέψουν, προς στιγμή, ότι θα απελευθερωθούν και να πάρουν μέρος σε αποτυχημένα απελευθερωτικά κινήματα, τα οποία και δεν είχαν αίσιο τέλος[31], ιδιαίτερα γιατί βασίζονταν σε αλυτρωτικές ουτοπίες, χωρίς να έχουν ουσιαστική στήριξη από το Ελληνικό κράτος. Εξάλλου, όλος ο 19ος αιώνα έχει αλυτρωτικές τάσεις, που σύμφωνα με τον Δ. Σακκή, «*δρουν αντισταθμιστικά στην υπάρχουσα πολιτική και οικονομική πραγματικότητα*» και παρόλο που η τελευταία «*επιτάσσει απεγκλωβισμό από το αδιέξοδο μέσω της επίλυσης των οικονομικοκοινωνικών προβλημάτων του αρτισύστατου κράτους, τη θέση αυτής έπαιρνε το ιρρεδεντιστικό όραμα με*

---

[30] Σακκής, Δ. Α., *Νεοσύστατο ελληνικό κράτος (1833-1848): οικονομικές, κοινωνικές και πολιτισμικές συνιστώσες της εκπαιδευτικής πραγματικότητας*, ό.π., σσ. 15, 16, 17.

[31] Βακαλόπουλος Α. Ε., *Νέα Ελληνική Ιστορία 1204-1985*, ό.π., σσ. 252-255. Βλ. επίσης, Γριβέλλα Λ.Α., «Η επανάσταση του 1854 και οι πέριξ της Καρδίτσας αγώνες», *Καρδιτσιώτικα Χρονικά*, τ.V, Εταιρεία Καρδιτσιωτικών Μελετών, Καρδίτσα 2000, σσ. 85-98 όπου και γίνεται αναφορά στις αφορμές για την κήρυξη της επανάστασης στην περιοχή και στα Άγραφα, στην προκήρυξη των χωριών του μετέπειτα Δήμου Ιτάμου, την άφιξη των Τουρκικών δυνάμεων και στις μάχες στο Βλάσδο (Μοσχάτο), Κανάλια, Φανάρι, Λουτρού, στην Παραπράσταινα (Προάστιο) και Παλαμά, Χάρμαινα (Χάρμα), Μαγουλίτσας και το τέλος του κινήματος.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

τις αλυτρωτικές ουτοπίες που ως κατασκευή έδρασε προς στιγμήν σωτηριολογικά στους προσανατολισμούς της Ελληνικής κοινωνίας»[32]. Στο ίδιο αδιέξοδο οδηγήθηκαν και τα κινήματα, κατά τον Ρωσοτουρκικό πόλεμο, 1877- 1878, μέχρι που τα πράγματα άλλαξαν για τη Θεσσαλία στις εργασίες του Συνεδρίου του Βερολίνου, τον Ιούνιο του 1878, οπότε και λαμβάνεται η απόφαση να δοθεί η Θεσσαλία και μέρος της Ηπείρου στην Ελλάδα, η οποία απόφαση θα πραγματοποιηθεί το 1881, με τη συνθήκη της Κωνσταντινούπολης[33]. Η ενσωμάτωση της Θεσσαλίας και της Άρτας θα μεγαλώσει τον πληθυσμό της Ελλάδας 300.000 κατοίκους- το 1881 ανερχόταν στον αριθμό 1.679.470- και παράλληλα θα προσφέρει στο πτωχό κράτος αυξημένη οικονομική δραστηριότητα και πλουτοπαραγωγικές πηγές[34]. Στα χρόνια αυτά το μορφωτικό και οικονομικό και γενικότερα το πολιτισμικό επίπεδο των Θεσσαλών ήταν υποβαθμισμένο, με τις γυναίκες να μειονεκτούν έναντι των ανδρών, με αντιλήψεις μονόπλευρες που οφείλονταν στις μειωμένες πολιτισμικές προσλήψεις τους από τον χώρο της μετανάστευσης, σε σχέση με τους άλλους Έλληνες, καθώς και την κύρια απασχόλησή τους, την γεωργία, που, λίγα χρόνια αργότερα θα δημιουργήσει προβλήματα στην κοινωνική ενσωμάτωσή τους, με τις εξεγέρσεις που πλαισίωναν το αγροτικό ζήτημα[35].

---

[32] Σακκής, Δ. Α., *Νεοσύστατο ελληνικό κράτος (1833-1848): οικονομικές, κοινωνικές και πολιτισμικές συνιστώσες της εκπαιδευτικής πραγματικότητας*, ό.π., σσ. 274,275. Πρβλ. και Σακκής Δ.Α., «Αναζητώντας την ιδεολογική θεμελίωση της εκπαίδευσης στις απαρχές της ίδρυσης του ελληνικού κράτους: ελληνικός μεγαλοϊδεατισμός και ευεργετισμός στην πολιτιστική τους διάσταση», *Πανόραμα Ιστορίας της Εκπαίδευσης, Όψεις και Απόψεις. Νεοελληνική Εκπαίδευση 1821-2010*, τ. Β΄, επιμ. Σ. Μπουζάκης, Gutenberg, Αθήνα 2011, σσ. 9-115.

[33] Βακαλόπουλος Α. Ε., *Νέα Ελληνική Ιστορία 1204-1985*, ό.π., σσ. 271-282.

[34] Βακαλόπουλος Α. Ε., *Νέα Ελληνική Ιστορία 1204-1985*, ό.π., σ. 305- Σβορώνος Ν.Γ., *Επισκόπηση της Νεοελληνικής Ιστορίας*, Θεμέλιο, Αθήνα 1985, σσ. 107-108. Πρβλ. και Σφήκα-Θεοδοσίου Α., *Η προσάρτηση της Θεσσαλίας. Η πρώτη φάση στην ενσωμάτωση μιας ελληνικής επαρχίας στο ελληνικό κράτος (1881-1885)*, δ.δ., Θεσσαλονίκη 1989- Σφήκα- Θεοδοσίου Α., «Το νομικό καθεστώς Γαιοκτησίας», εφ. *Ελευθεροτυπία*, ένθετο *Ιστορικά* (1 Μαρτίου 2001), σσ. 6- 9.

[35] Σακκής, Δ.Α. - Αντωνίου, Α.Α., *Όψεις Νεοελληνικής Ιστορίας (1833-1945): κοινωνία, οικονομία, εκπαίδευση*, Gutenberg, Αθήνα, 2008, σσ. 78-79. Για το αγροτικό ζήτημα, όπως αυτό έλαβε χώρα στον Ελλαδικό χώρο και τη Θεσσαλία, βλ. ενδεικτικά: Βεργόπουλος Κ., *Το αγροτικό ζήτημα στην Ελλάδα. Το πρόβλημα της κοινωνικής ενσωμάτωσης της γεωργίας*, Εξάντας, Αθήνα 1975- Δασκαλόπουλος Θ., *Σταγόνες αίματος*, Αθήνα 1951- Ζωγράφος Γ., *Το αγροτικόν ζήτημα εν Θεσσαλία*, Αθήνα 1911- Ζωγράφος Δ., *Ιστορία της Ελληνικής γεωργίας*, τόμ. Α΄- Γ΄, εκδ.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Το κοινωνικοοικονομικό και πολιτισμικό αυτό status, σύμφωνα με τους Σακκή Δ. και Αντωνίου Α., δημιουργούσε μια κοινωνία θρησκευόμενη και μη κοσμοπολίτικη, ωστόσο η δυναμική που υπήρξε μετά την ενσωμάτωση, επαναπροσδιόρισε το ρόλο των κοινωνικών ομάδων, οι οποίες τώρα όφειλαν να ενταχθούν στο νέο οικονομικό και πολιτικοκοινωνικό περιβάλλον, με συνέπεια να φέρει ανακατατάξεις στην κοινωνία και στους κοινωνικούς ρόλους, καθώς θα διέπονται από μία, πολλές φορές, ανοδική κοινωνική, οικονομική και πολιτισμική κινητικότητα[36]. Έτσι, μετά την απελευθέρωση παρατηρείται μία περίοδος προόδου[37], στην οποία συνετέλεσε η λειτουργία του σιδηροδρομικού δικτύου που συνέβαλε στην εμπορευματοποίηση της γεωργικής παραγωγής προϊόντων των Αγράφων, του κάμπου και ευρύτερα της περιοχής.

Σύμφωνα με το Υπουργείο Εσωτερικών, το 1881 η Καρδίτσα είχε πληθυσμό 4.504 κατοίκους, από τους οποίους οι 2.189 ήταν άνδρες, ενώ συνολικά ο δήμος με τα χωριά του είχε πληθυσμό 10.297 κατοίκους, από τους οποίους οι 5.151 ήταν άνδρες, ο δε πληθυσμός ήταν καθαρά ελληνικός, γιατί οι Τούρκοι, όπως αναφέραμε παραπάνω, εγκατέλειψαν μετά την ενσωμάτωση την περιοχή. Η πόλη συνεχίζει την ανάπτυξή της, που έχει την αφετηρία της στα χρόνια της Τουρκοκρατίας. Σ' αυτήν, πρωτοστατούν οι Οθωμανοί με στόχο η μικρή πόλη να λειτουργήσει ως ανάχωμα στη διέλευση των μη πειθαρχημένων ομάδων από τα Άγραφα, με συνέπεια να εξελιχθεί σε τόπο ήσυχης διαμονής και συνύπαρξης Χριστιανών και Μωαμεθανών[38].

Αγροτικής Τραπέζης, Αθήνα 1976- Καρανικόλας Γ., *Κιλελέρ, με τα επίσημα πρακτικά των δύο ιστορικών δικών σκοπιμότητος Λαμίας-Χαλκίδος 19- 6 - 1910*, (Πρόλογος Γ. Κορδάτου), Αθήνα 1960- Καρανικόλας Γ., *Κιλελέρ*, Θουκυδίδης, Δ΄ έκδ., Αθήνα 1983- Καραπάνος Κ., *Δημοκρατία αγωνιζομένη να δημιουργήσει αγροτικόν ζήτημα εν Ηπείρω και Θεσσαλία*, Αθήνα 1882- Κορδάτος Γ., *Ιστορία του Αγροτικού κινήματος στην Ελλάδα*, Μπουκουμάνης, Αθήνα 1972- Μουγογιάννη Γ., *Πτυχές του αγροτικού ζητήματος στη Θεσσαλία*, ανάτ., Αρχείο Θεσσαλικών Μελετών, τ. Ζ΄, Βόλος 1985- Μπούσδρας Δ., *Η απελευθέρωσις των σκλάβων αγροτών*, Πυρσός, Αθήνα 1951- Τριανταφυλλίδης Σ., *Οι κολίγοι της Θεσσαλίας*, Στοχαστής, Αθήνα 1974- Τσοποτός Κ. Δ., *Γεωργικαί σελίδες της ιστορίας της Θεσσαλίας*, Αθήνα 1914.

Σακκής Δ.Α., «Το Θεσσαλικό ζήτημα στον τύπο του 1910», εφημ. *Ελευθεροτυπία*, 1 Μαρτ. 2001.

[36] Σακκής, Δ.Α. - Αντωνίου, Α.Α., *Όψεις Νεοελληνικής Ιστορίας (1833-1945): κοινωνία, οικονομία, εκπαίδευση*, ό.π., σσ. 78-79.

[37] Σαμαρόπουλος Α. Γ., *Οδηγός του νομού Καρδίτσας*, Καρδίτσα 1901.

[38] Πρασσά Α., «Η πόλη της Καρδίτσας μέσα από τα περιοδικά Φήμη και Προμηθεύς του Ζωσιμά Εσφιγμενίτη», *Καρδιτσιώτικα Χρονικά*, τ.ΙΙ, Εταιρεία Καρδιτσιωτικών Μελετών, Καρδίτσα 1996,

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Η Θεσσαλία διαιρείτο στο νομό Τρικάλων με την ομώνυμη πρωτεύουσα και στον νομό Λαρίσης με την επίσης ομώνυμη πρωτεύουσα. Ο νομός Τρικάλων είχε τις επαρχίες Τρικάλων, Καλαμπάκας και Καρδίτσας με τις επίσης ομώνυμες πρωτεύουσες των επαρχιών, ενώ η επαρχία Καρδίτσας είχε τους δήμους Καρδίτσας με την ομώνυμη πρωτεύουσα, Ιθώμης με πρωτεύουσα το Φανάρι, Φύλλου με πρωτεύουσα το Κουτσερί, Σιλάνων με πρωτεύουσα την Παραπράστανη, Κιερίου με πρωτεύουσα τους Σοφάδες, Γόμφων με πρωτεύουσα το Μουζάκι, Καλλιφωνίου με πρωτεύουσα το Καλλιφώνι, Τιτανίου με πρωτεύουσα τον Παλαμά, Νευροπόλεως με πρωτεύουσα το Μεσενικόλα, Ιτάμου με πρωτεύουσα το Ζογλόπη, Αργιθέας με πρωτεύουσα τα Κουμπουριανά, Μενελαΐδος με πρωτεύουσα τη Ρεντίνα και Ταμασίου με πρωτεύουσα τη Δρανίτσα[39].

Οι δημόσιες υπηρεσίες της πόλης ήταν το Ταμείο, το Ταχυδρομείο, το Οικονομικόν Εφορείον, το Τηλεγραφείο, καθώς και το Πρωτοδικείο, που υπαγόταν στο Εφετείο Λάρισας. Στο Πρωτοδικείο υπαγόταν τα Ειρηνοδικεία της Ιθώμης, Σοφάδων, Παλαμά, Πετρίλου και Ρεντίνας, ενώ το Ειρηνοδικείο Καρδίτσας είχε τους δήμους Σιλάνων, Καλλιφωνίας, Νευροπόλεως και Ιτάμου[40].

Η κοινωνία της Νοτιοδυτικής Θεσσαλίας, όπως φαίνεται από τη μέχρι τώρα βιβλιογραφική εξέταση, είναι αγροτική, ασχολούμενη και με τη νομαδική ή ημινομαδική κτηνοτροφία και έχει πατριαρχικές δομές[41].

σσ.69-92. Πρβλ. *Υπουργείον Εσωτερικών, Πίνακες των επαρχιών Ηπείρου και Θεσσαλίας κατά την απογραφήν του 1881*, Αθήναι 1884.

[39] Πρασσά Α., «Η πόλη της Καρδίτσας μέσα από τα περιοδικά Φήμη και Προμηθεύς του Ζωσιμά Εσφιγμενίτη», ό.π., σσ. 72,73.

[40] Πρασσά Α., «Η πόλη της Καρδίτσας μέσα από τα περιοδικά Φήμη και Προμηθεύς του Ζωσιμά Εσφιγμενίτη», ό.π., σ.76.

[41] Αντωνίου Α. Α., «Παραδοσιακή ληστεία και ένοπλη ανταρσία», *Καρδιτσιώτικα Χρονικά*, τ.V, Εταιρεία Καρδιτσιωτικών Μελετών, Καρδίτσα 2000, σσ. 77-83.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΘΕΣΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ
ΑΠΟ ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ ΣΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ: ΠΡΟΣΕΓΓΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Ζητήματα σχετικά με τη γυναίκα, το παιδί, την οικογένεια, τα διαζύγια και τις διαφυλικές σχέσεις

Επιχειρώντας να εξετάσουμε την επικρατούσα κατάσταση διαχρονικά στην Ελληνική κοινωνία, σε σχέση με τη γυναίκα και το παιδί σε επίπεδο παραβατικότητας, αναγόμαστε στην περίοδο των Βυζαντινών χρόνων και παρουσιάζουμε στοιχεία από την εργασία του Καθηγητή Σταύρου Περεντίδη, Theodose Zygomalas et sa paraphrase de la synopsis minor (Σάκκουλας, Αθήνα 1994).

Ο Θεοδόσιος Ζυγομαλάς (1544-1607) ήταν λόγιος, αξιωματούχος του Οικουμενικού Πατριαρχείου και διετέλεσε νοτάριος και πρωτονοτάριος της Εκκλησίας[42].

Ο Σταύρος Περεντίδης αναφέρεται αρχικά στη ζωή και το έργο του Ιωάννη Ζυγομαλά (1498-1583), που ήταν πατέρας του Θεοδόσιου[43]. Ο Ιωάννης Ζυγομαλάς γεννήθηκε στο Ναύπλιο και ύστερα από μακροχρόνιες σπουδές εξελίσσεται σε νοτάριο (συμβολαιογράφο) και από το 1555 διαμένει στην Κωνσταντινούπολη και τον ονομάζουν Μέγα Βήτορα και

---

[42] Για τους τίτλους του Ζυγομαλά βλ. Παϊζη – Αποστολοπούλου Μ., «Θεοδόσιος Ζυγομαλάς, έξαρχος καθολικός και έξαρχος πατριαρχικός. Οι όροι και η σημασία τους», στο *Περεντίδης Σ.-Στείρης Γ. (Επιμ.), Ιωάννης και Θεοδόσιος Ζυγομαλάς. Πατριαρχείο Θεσμοί, Χειρόγραφα*, Δαίδαλος- Ι. Ζαχαρόπουλος, Αθήνα 2009 (STAVROS PERENTIDIS & GEORGE STEIRIS (DILIGENTIA), *IOANNES ET THEODOSIOS ZYGOMALAS. PATRIARCHATUS- INSTITUTIONES-CODICES*, DAEDALUS ATHENIS), σσ.269-278.

[43] Perentidis S., *Theodose Zygomalas et sa paraphrase de la synopsis minor*, Σάκκουλας, Αθήνα 1994- Περεντίδης Σ., «Ο Θεοδόσιος Ζυγομαλάς για τους προγόνους και την συγγένεια», στο *Περεντίδης Σ.-Στείρης Γ. (Επιμ.), Ιωάννης και Θεοδόσιος Ζυγομαλάς. Πατριαρχείο Θεσμοί, Χειρόγραφα*, ό.π., σσ.279-289.

Ο Σ. Περεντίδης μας παρέχει στοιχεία για την οικογένεια Ζυγομαλά, με αφετηρία τον Μιχαήλ Ζυγομαλά (2ο μισό του 14ου αιώνα), επισημαίνοντας ότι η ιστορία της οικογένειας ξεκινά από το Άργος. Ως προς την ετυμολογία του επιθέτου, ο συγγραφέας αναφέρει ότι πρόκειται για δηλωτικό επαγγελματικής δραστηριότητας Σαγομαλάς (ζυγός => σάγος + μαλλί => «σαγόμαλλον» δηλαδή παραγωγός ή έμπορος μαλλιού για παλτά).

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Μέγα Ερμηνευτή των Γραφών. Ο Ιωάννης Ζυγομαλάς υπήρξε ο πρώτος δάσκαλος του γιου του Θεοδοσίου. Ο Θεοδόσιος εξελίχθηκε σε μεγάλη προσωπικότητα της εποχής, αφού ήταν κοντά στον Πατριαρχικό θρόνο, για μεγάλο διάστημα, ενώ παράλληλα μπορεί να θεωρηθεί ότι δημιούργησε τις προϋποθέσεις για την γένεση και ανάπτυξη του ρεύματος του Φιλελληνισμού, με τις συχνές επαφές, μέσω αλληλογραφίας με τον πρώτο Φιλέλληνα, Μαρτίνο Κρούσιο, Καθηγητή της Αρχαίας Ελληνικής και Λατινικής Φιλολογίας στο Πανεπιστήμιο του Τύμπιγκεν, ο οποίος και περιέθαλπε κάθε κατατρεγμένο Έλληνα που προσέφυγε σ' αυτόν. Πληροφορίες από την αλληλογραφία του με τον Ζυγομαλά αξιοποίησε ο Μαρτίνος Κρούσιος στο έργο του Turkograeciae. Ο Θεοδόσιος Ζυγομαλάς, ακόμη, συνεπικούρησε στην μεταλαμπάδευση των φώτων του αρχαίου πνεύματος, μέσω των κειμένων, αλλά και του Βυζαντίου, στη δύση[44].

Στην εργογραφία του λογίου σημαντική θέση είναι η παράφραση νομικής συλλογής Synopsis minor (Μικρή Σύνοψη) που εμπεριέχει και δικές του προσθήκες. Στο έργο, παρουσιάζονται σε σύνοψη Διατάξεις του Βυζαντινού Δικαίου, οργανωμένα, χωρίς να υπάρχει ακριβής ημερομηνία πρώτης έκδοσης του κειμένου. Πιθανολογείται η πρώτη έκδοση της Παράφρασης της Σύνοψης από το 1585 μέχρι το 1591. Η δεύτερη έκδοση είναι βελτιωμένη σε ορισμένα σημεία και έγινε ταυτόχρονα με την παρουσίαση της Εξαβίβλου του Αρμενόπουλο, το Φεβρουάριο το 1605. Γιατί ένα από τα επίσης σημαντικά έργα του Θεοδοσίου Ζυγομαλά είναι και η παράφραση της Εξαβίβλου του Αρμενόπουλο. Ο Θεοδόσιος, αν και έχει σχετικές αποστάσεις από το πρωτότυπο, σέβεται τη νομική, θεσμική και ιδεολογική παράδοση, ενώ, παράλληλα, υπάρχουν τάσεις προσαρμογής στο νέο.

Ως προς την Εξάβιβλο του Αρμενόπουλου, θεωρούνταν το σημαντικότερο νομικό έργο της εποχής, συντάχθηκε κατά το 1344 μέχρι και 1345, στα χρόνια που αυτοκράτορας του Βυζαντίου ήταν ο Ιωάννης Ε΄ Παλαιολόγος, και απεικόνιζε τις νομικές αντιλήψεις της εποχής, αφού ήταν συλλογή της νομοθεσίας που ίσχυε στο Βυζάντιο. Το έργο έχει ως βάση το Πρόχειρον και παίρνει στοιχεία από τη Synopsis Major, τη Synopsis Minor, την Επαναγωγή, την Εκλογή, τις Νεαρές, και άλλα. Η Εξάβιβλος χρησιμοποιούνταν για απόδοση δικαίου από τα επισκοπικά δικαστήρια στην Τουρκοκρατία, εισάγεται στα χρόνια

[44] Για τη σχέση του Ζυγομαλά με τον Μαρτίνο Κρούσιο, βλ. Τουφεξής Ν., «Οι *Θεματοεπιστολαί* του Θεοδοσίου Ζυγομαλά και η μετάβαση από τη βυζαντινή στην πρώιμη νεοελληνική παράδοση», στο *Περεντίδης Σ.-Στείρης Γ. (Επιμ.), Ιωάννης και Θεοδόσιος Ζυγομαλάς. Πατριαρχείο Θεσμοί, Χειρόγραφα*, ό.π., σσ.305-340.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

του Καποδίστρια στην Ελλάδα και είχε συμβουλευτικό χαρακτήρα μέχρι και την αντικατάστασή της από τον Αστικό Κώδικα του 1940, που τέθηκε σε ισχύ το 1946.

Στη συνέχεια, θα προσπαθήσουμε να εξετάσουμε θεματικές ενότητες του έργου του Θεοδοσίου, που σχετίζονται με τη γυναίκα, το παιδί, την οικογένεια, σε σχέση με την παραβατικότητα, διατηρώντας το ύφος του έργου, χωρίς να χρησιμοποιήσουμε νομικούς σύγχρονους όρους και ερμηνείες, για να μη ξεφύγουμε από το πνεύμα και το ύφος της εποχής. Σε μια γενικότερη θεώρηση, η γυναίκα εκείνης της εποχής παρουσιάζεται να έχει περιορισμένα δικαιώματα, σε σχέση με τις ευθύνες στη ζωή και την οικογένεια, ενώ από τις επί μέρους διατάξεις διαφαίνεται ότι προστατεύεται αυτή και τα παιδιά της από το νομικό καθεστώς. Γενικότερα, όμως, κρίνοντας το δίκαιο σε σχέση με τη γυναίκα, παρατηρούμε την έλλειψη ισονομίας σε θέματα διοίκησης, εξουσίας και οικογενειακού δικαίου, σε αντίθεση με τους άνδρες.

Τα παιδιά προστατεύονται από τους νόμους ακόμη και αν είναι εκτός γάμου. Τίθενται υπό την προστασία και την εξουσία του πατέρα τους. Κοντολογίς, οι νόμοι προστάτευαν τον θεσμό της οικογένειας, ενώ τα διαζύγια ήταν περιορισμένα.

Με τον όρο «γάμος»» νοείται η ένωση του άντρα και της γυναίκας, εφ' όρου ζωής, με σκοπό την τεκνοποιία, σύμφωνα με τις επιταγές του θείου. Το ζευγάρι οφείλει να είναι αυτόνομο, να αρέσκονται μεταξύ τους, να συμβιώνουν αρμονικά, ενώ στην περίπτωση που είναι υπό την εξουσία των γονέων αυτό γίνεται με την συγκατάθεση των τελευταίων. Οι άνδρες για να έλθουν σε γάμου κοινωνία όφειλαν να είναι άνω των 14 ετών, ενώ οι γυναίκες άνω των 12[45]. Η διαφορά ηλικίας ανάμεσα στο ζευγάρι δεν έπρεπε να είναι πολύ μεγάλη. Απαγορευόταν η διγαμία: Όποιος είχε δύο γυναίκες διέπραττε το αδίκημα της μοιχείας. Εάν η δεύτερη γυναίκα του μοιχού δεν γνώριζε για τον πρώτο του γάμο δεν ευθυνόταν. Ακόμη, δεν επιτρέπονταν οι γάμοι ανάμεσα σε αλλόθρησκους. Επιτρεπόταν, όμως, γάμοι ανάμεσα σε άτομα από διαφορετικούς τόπους, αρκεί ο άντρας να μην έχει υποχρεώσεις στους γιους και στις θυγατέρες του[46].

Ως προς το ζήτημα της προίκας: προίκα οφείλει να δίνει ο πατέρας σε όλες του τις κόρες. Η προίκα που δίνεται στους αρραβώνες είναι κτήμα αυτών που τους δόθηκε και όχι εκείνων που την έδωσαν και στην περίπτωση που ο αρραβώνας χαλάσει. Ο υπαίτιος όμως του παραπάνω γεγονότος καλείται να χάσει και την περιουσία που έλαβε αρχικά προς

[45] Theodose Zygomalas et sa paraphrase de la synopsis minor, *ό.π.*, Στοιχεία Γ9.

[46] Theodose Zygomalas et sa paraphrase de la synopsis minor, *ό.π.*, Στοιχεία Γ1, Γ2, Γ3, Γ4, Γ5, Γ6, Γ7.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

όφελος εκείνου που δεν ήταν υπαίτιος. Ωστόσο, αν ο υπαίτιος συνεχίσει να κρατά την προίκα, την επιστρέφει στο διπλάσιο[47].

Αν διαλυθεί ο γάμος, η προίκα επιστρέφει στην γυναίκα. Στην περίπτωση που πατέρας δίνει προίκα στην κόρη του για τον γάμο της και, στη συνέχεια, ο σύζυγος πεθάνει ή χωρίσουν, ενώ η γυναίκα θέλει να ξαναπαντρευτεί, είναι υποχρεωμένος να της δώσει όση προίκα είχε δώσει και για τον πρώτο της γάμο. Ακόμη, στην περίπτωση του θανάτου του άνδρα η σύζυγος παίρνει την προίκα της, για να μην πέσει στα χέρια των συγγενών[48].

Ωστόσο, δεν ισχύουν τα παραπάνω σε περίπτωση που η γυναίκα χάρισε την προίκα στον άνδρα της, ή κατηγορείται για μοιχεία και δεν έχει αποδείξει το αντίθετο. Και μάλιστα, στην περίπτωση που απατήσει τον άνδρα της με τον δούλο της, πρέπει να την σύρουν, να την κουρέψουν, να της κόψουν τη μύτη και να χάσει την περιουσία της, η οποία θα περιέλθει στα παιδιά της ή στους πλησιέστερους συγγενείς της[49].

Αν μετά το θάνατο του συζύγου, η χήρα δεν παντρευτεί, δικαιούται ένα μέρος της περιουσίας του συζύγου, όπως και τα παιδιά. Η προίκα που δίνεται στον αρραβώνα δεν επιστρέφεται στην περίπτωση που δεν γίνει ο γάμος, σε αντίθεση με τον μνηστήρα της νύφης που μπορεί να της ζητήσει να του επιστραφούν τα δώρα που προσέφερε στην υποψήφια νύφη. Εάν υπάρχουν δύο κόρες στην οικογένεια και η προίκα δεν μπορεί χωριστεί ξεκάθαρα, προτεραιότητα έχει η πρώτη κόρη. Την ευθύνη της διαχείρισης της προίκας έχει ο άνδρας και σε περίπτωση φθοράς ή απώλειας, είναι υποχρεωμένος να διορθώσει την ζημιά ή να πληρώσει το αντίτιμο[50].

Άλλη ποινή, σε περίπτωση μοιχείας της γυναίκας, ήταν ο εγκλεισμός σε μοναστήρι, με το δικαίωμα του ανδρός να της επιτρέψει την επιστροφή στην οικογένεια, ενώ, στην περίπτωση άρνησής της, να της επιβάλλεται η κουρά και ο μόνιμος εγκλεισμός της στη μονή. Η ίδια τιμωρία επιβάλλεται και στην περίπτωση θανάτου του ανδρός πριν συμπληρωθούν δύο χρόνια από τη διάπραξη του αδικήματος της μοιχείας[51].

---

[47] Theodose Zygomalas et sa paraphrase de la synopsis minor, *ό.π.*, Στοιχεία Α18-Α21.

[48] Theodose Zygomalas et sa paraphrase de la synopsis minor, *ό.π.*, Στοιχεία Γ21, Γ22.

[49] Theodose Zygomalas et sa paraphrase de la synopsis minor, *ό.π.*, Στοιχεία Γ23.

[50] Theodose Zygomalas et sa paraphrase de la synopsis minor, *ό.π.*, Στοιχεία Γ25.

[51] Theodose Zygomalas et sa paraphrase de la synopsis minor, *ό.π.*, Στοιχεία Μ35.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Αν το ζευγάρι επιτελέσει παράνομο γάμο, που είναι αποτέλεσμα αιμομιξίας, τότε ο άνδρας χάνει περιουσία και προίκα, την οποία λαμβάνουν τα τυχόν παιδιά από πρώτο γάμο ή περιέρχεται στο δημόσιο. Ακόμη, της επιβάλλεται αφαίρεση δικαιωμάτων και εξορίζεται[52].

Αυστηρές ήταν και οι διατάξεις οι σχετικές με την αρπαγή γυναικός, αρραβωνιασμένης, παντρεμένης, χήρας, καλόγριας, δούλας ή ελεύθερης, αφού οι τιμωρίες που προβλέπονταν αν χρησιμοποιούσε εργαλείο, δηλαδή όπλο, έφταναν στο βασανισμό μέχρι θανάτου, ενώ για τους συνεργάτες του την επιβολή του «ρινοκοπείσθω» (κόψιμο της μύτης), ενώ στην περίπτωση μη χρήσης εργαλείων προβλεπόταν η τιμωρία της κοπής των χεριών και για τους συνεργάτες η εξορία. Επιπλέον, απαγορευόταν η διεξαγωγή νόμιμου γάμου με απαχθείσα γυναίκα, ενώ τα τυχόν παιδιά που θα προέκυπταν δεν είχαν το δικαίωμα στην περιουσία του πατέρα[53].

Αυστηρότατες ποινές προβλεπόταν για εγκύους που προέβαιναν σε εθελούσια αποβολή, που, έφταναν για την εγκυμονούσα που απέβαλε εθελούσια, στην τιμωρία του δαρμού και της εξορίας, ή του θανάτου με αποκεφαλισμό, στην περίπτωση που χρηματιζόταν για να επιτελέσει την πράξη της εθελούσιας αποβολής βρέφους[54].

Επίσης, σε περίπτωση που ο άνδρας πεθάνει και αφήσει κληρονομιά όχι στη γυναίκα του αλλά σε κάποιον άλλο, η γυναίκα του έχει το δικαίωμα να ζητήσει την προίκα σαν αποζημίωση, ώστε να μην την κρατήσει ο κληρονόμος. Ακόμη, οι άνδρες που έχουν παιδιά από πρώτο γάμο και ξαναπαντρευτούν, δεν μπορούν να αφήσουν περισσότερο από το 1/4 ή το 1/3 των υπαρχόντων τους στην νέα τους οικογένεια. Τα υπόλοιπα ανήκουν στα παιδιά από τον πρώτο γάμο, που είναι οι κύριοι κληρονόμοι[55].

Επιπλέον, σε περιπτώσεις παράνομων διαζυγίων, τα παιδιά του διαζευχθέντος παρανόμως κληρονομούν την περιουσία του και επιβάλλεται στον παρανομούντα ισόβιος εγκλεισμός σε μονή. Άλλες διατάξεις δημιουργούν προσκόμματα και για όσους προτίθενται να αφήσουν την κληρονομιά τους σε ξένους, εφόσον έχουν συγγενείς πρώτου βαθμού, παιδιά, αλλά και εγγόνια και δισέγγονα. Αυτό για να το κάνουν οφείλουν να έχουν βάσιμο λόγο. Γίνεται λοιπόν φανερό πόσο οι νόμοι προστατεύουν τον γάμο και το παιδί[56].

---

[52] Theodose Zygomalas et sa paraphrase de la synopsis minor, *ό.π.*, Στοιχεία Γ46, Γ47, Γ48.

[53] Theodose Zygomalas et sa paraphrase de la synopsis minor, *ό.π.*, Στοιχεία Α60, Α61.

[54] Theodose Zygomalas et sa paraphrase de la synopsis minor, *ό.π.*, Στοιχείο Ε96.

[55] Theodose Zygomalas et sa paraphrase de la synopsis minor, *ό.π.*, Στοιχείο Κ.

[56] Theodose Zygomalas et sa paraphrase de la synopsis minor, *ό.π.*, Στοιχεία Γ, Κ.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Ωστόσο, το παιδί αν και προστατεύεται, ως ένα βαθμό από το νομικό καθεστώς, βρίσκεται κάτω από την εξουσία του πατέρα, ο οποίος για λόγους ένδειας μπορεί να πουλήσει τον γιο ή την θυγατέρα του και η πώληση να ισχύει έως ότου ο αγοραστής λάβει πίσω το τίμημα. Επιπλέον, ο πατέρας, όπως και το αφεντικό των παιδιών έχουν το δικαίωμα να τα βρίζουν και να τα σωφρονίζουν με μέτριες πληγές, ενώ αυτά οφείλουν να υπομένουν κάθε σωφρονιστική ποινή, χωρίς ανταπόδοση και χωρίς το δικαίωμα να καταφύγουν στη δικαιοσύνη. Ακόμη, και τα νόθα παιδιά έχουν την υποχρέωση να φροντίζουν τον πατέρα τους, όχι όμως και να πληρώνουν τα χρέη του[57].

Τα παιδιά που προκύπτουν από την πορνεία, ανήκουν και ανατρέφονται από τη μητέρα, και την κληρονομούν, σε περίπτωση θανάτου της ή και το αντίθετο, ενώ ο πατέρας δεν έχει καμία εμπλοκή γιατί η περιουσία του κληρονομείται από τα νόμιμα παιδιά του[58].

Ως προς τα διαζύγια, προβλέπονταν συγκεκριμένες περιπτώσεις που θα μπορούσαν να θεωρηθούν αιτίες για χωρισμό, σύμφωνα με το πνεύμα του Ευαγγελίου: «Ους ο Θεός συνέζευξε, άνθρωπος μη χωριζέτω», όπως:

Όταν ο άνδρας απέφευγε να έλθει σε επαφή με τη γυναίκα του πάνω από τρία χρόνια, η σύζυγος μπορούσε να ζητήσει διαζύγιο. Στην περίπτωση που η σύζυγος αποδεδειγμένα έχει κατηγορηθεί για μοιχεία. Όταν η σύζυγος συμβιώνει με ξένους άνδρες, χωρίς τη συγκατάθεση του συζύγου της. Όταν η σύζυγος κοιμάται σε άλλες οικίες, εκτός εκείνων των γονέων, χωρίς τη συγκατάθεση του συζύγου της. Όταν εξέρχεται της οικίας της για διασκέδαση σε θέατρα, κυνήγια, πανηγύρια, ιπποδρομίες, χωρίς τη συγκατάθεση του συζύγου[59].

Στην περίπτωση που θελήσει διαζευγμένη να παντρευτεί εκ νέου μετά τη λήψη του διαζυγίου της από τα δικαστήρια, οφείλει να αναμένει για χρονικό διάστημα ενός έτους μετά τη διάλυση του γάμου της, για να επιτελέσει νόμιμο γάμο, προκειμένου να διασφαλισθεί η περίπτωση εγκυμοσύνης από τον πρώην άνδρα της, σε αντίθεση με τον πρώην άνδρα της, ο οποίος μπορεί άμεσα να παντρευτεί εκ νέου. Το ίδιο ισχύει και στις περιπτώσεις απουσίας του ανδρός σε ταξίδι ή πόλεμο ή ακόμη και θανάτου του[60].

---

[57] Theodose Zygomalas et sa paraphrase de la synopsis minor, *ό.π.*, Στοιχεία Π81, Π82.

[58] Theodose Zygomalas et sa paraphrase de la synopsis minor, *ό.π.*, Στοιχεία Ε5.

[59] Theodose Zygomalas et sa paraphrase de la synopsis minor, *ό.π.*, Στοιχεία Γ12, Γ12δ, Γ12ς, Γ12ζ, Γ12η, Γ12θ.

[60] Theodose Zygomalas et sa paraphrase de la synopsis minor, *ό.π.*, Στοιχεία Γ50, Γ51.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Όταν ένας άνδρας σχετίζεται ερωτικά με ελεύθερη γυναίκα, για μεγάλο χρονικό διάστημα, και η γυναίκα αυτή δεν έχει συμβρεθεί με άλλους άνδρες, τότε θεωρείται δική του γυναίκα. Αν άνδρας προβεί στο αδίκημα της μοιχείας με γυναίκα που συμβρίσκεται με πολλούς άνδρες, δεν θεωρείται η πράξη αδίκημα[61].

Οι διατάξεις είναι αυστηρές και στην περίπτωση της διακόρευσης. Αν η διακόρευση είναι εκούσια, αλλά οι γονείς της διακορευθείσης έχουν άγνοια για το γεγονός είναι δυνατή η τέλεση γάμου με την συγκατάθεση των γονέων. Αν όμως δεν συναινούν και οι δύο γονείς, τότε οφείλει αυτός που επιτέλεσε την πράξη να πληρώσει με χρηματικό ποσό την διακορευθείσα. Αν είναι πτωχός να δώσει το ήμισυ όσων έχει, ενώ αν είναι πάμπτωχος να δαρθεί, να τιμωρηθεί με κουρά και να εξορισθεί. Αν η διακορευθείσα είναι μικρότερη των δεκατριών ετών, ο αδικήσας τιμωρείται με την κοπή της μύτης και με αποζημίωση το ήμισυ της περιουσίας του[62].

Εντύπωση προξενεί το γεγονός ότι ο νομοθέτης απαγορεύει σε αγόρια κάτω των επτά ετών να αρραβωνιάζονται, ενώ επιτρέπει σε άνω των επτά, με το αιτιολογικό ότι έχουν επίγνωση της πράξης αυτής[63].

Και ενώ διαφαινόταν μορφές προστασίας από μέρους του νομοθέτη για το παιδί, ο νόμος αυστηροποιείται για ζητήματα ηθικής. Έτσι, ο πατέρας έχει το δικαίωμα να σκοτώσει την κόρη του και τον εραστή της, με την προϋπόθεση ότι θα έχουν και αυτή και ο εραστής της την ίδια τύχη. Αν σκοτώσει μόνο τον ένα από τους δύο, συλλαμβάνεται και καταδικάζεται. Αν σκοτώσει τον ένα και τραυματίσει σοβαρά τον άλλο, ακόμη και χωρίς να πεθάνει, δεν τον συλλαμβάνουν[64].

Ως προς άλλα ζητήματα σχέσεων στο γάμο, διακρίνουμε τις περιπτώσεις: ο σύζυγος που λαμβάνει χρήματα για να εκδίδει τη γυναίκα του με άλλον άνδρα, κατακρίνεται ως μοιχός, ενώ στην περίπτωση που υπάρχει απλώς η υποψία πληρωμής δεν κατακρίνεται. Ο άνδρας που συμβρίσκεται με παντρεμένη γυναίκα στην περίπτωση θανάτου του ανδρός της δεν μπορεί να επιτελέσει νόμιμο γάμο μαζί της, γιατί θεωρείται ότι επιτελέστηκε μοιχεία[65].

---

[61] Theodose Zygomalas et sa paraphrase de la synopsis minor, *ό.π.*, Στοιχείο Ε75.

[62] Theodose Zygomalas et sa paraphrase de la synopsis minor, *ό.π.*, Στοιχεία Κ48, Κ49, Κ50.

[63] Theodose Zygomalas et sa paraphrase de la synopsis minor, *ό.π.*, Στοιχείο Μ26.

[64] Theodose Zygomalas et sa paraphrase de la synopsis minor, *ό.π.*, Στοιχείο Μ38.

[65] Theodose Zygomalas et sa paraphrase de la synopsis minor, *ό.π.*, Στοιχεία Μ40, Μ49.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Γενικές Ποινικές Διατάξεις

Το σπίτι θεωρούνταν άσυλο. Οι ποινές που επιβάλλονταν στους κακοποιούς ήταν μεγάλες, θάνατος, δουλεία, εξορία, απώλεια των υπαρχόντων τους[66]. Ακόμη, υπήρχαν σωφρονισμοί με τιμωρίες βαριές, όπως γδάρσιμο στο κορμί, πληγές, στέρηση των αξιωμάτων τους κ. ά. Υπήρχαν και άλλοι, όπως καταναγκαστικά έργα σε ορυχεία για την εξόρυξη ασβεστίου, θείου και άλλων μετάλλων. Κάποιες ενδιαφέρουσες τιμωρίες:

Αν κάποιος, όπως είδαμε, διακορεύσει κορίτσι μικρότερο των δεκατριών ετών ή μοναχή του έκοβαν την μύτη και του έπαιρναν τα μισά από όσα είχε- και όχι μόνο. Η ασέλγεια σε ξένη δούλη πληρωνόταν με 360 φλωριά αν ο αδικήσας ήταν εύπορος, εάν ήταν φτωχός με τα μισά από τα υπάρχοντά του και αν ήταν άπορος σωφρονιζόταν με ξυλοδαρμό.

Αυστηρές ήταν οι ποινές για τις κλοπές και τους φόνους: εάν κάποιος διέπραττε φόνο και κατέφευγε στην Εκκλησία, χωριζόταν η περιουσία του στα τρία και έπαιρνε ένα μέρος η οικογένειά του, ένα μέρος η οικογένεια του θύματος και ένα μέρος η μονή, στην οποία επέλεξε να μονάσει[67].

Οι άρχοντες όταν διέπρατταν φόνο περιοριζόταν η τιμωρία τους σε κάποιο χρηματικό αντίτιμο και με την απώλεια του αξιώματός τους. Από τις ηπιότερες τιμωρίες για φόνο ήταν η εξορία και η δήμευση της περιουσίας. Στα χρόνια, όμως, του Βασιλείου του Μακεδόνα ορίστηκε ότι στο φόνο εκ προμελέτης, ανεξάρτητα από την κοινωνική θέση, στην οποία ανήκει ο διαπράξας το έγκλημα, θα αποκεφαλίζεται.

Αυστηρές διατάξεις προβλεπόταν και για τη ζωοκλοπή:

Όποιος απέκοβε ζώο από τη βοσκή, πρόβατο, γουρούνι, άλογο, και το έπαιρνε στην κατοχή του ονομαζόταν «απελάτης», ενώ αν το έπαιρνε από το δρόμο «κλέφτης». Στην πρώτη φορά που προέβαινε στο αδίκημα ο απελάτης τιμωρούνταν με ξυλοδαρμό, τη δεύτερη εξοριζόταν, ενώ την τρίτη, με κοπή των άνω άκρων. Ταυτόχρονα, τιμωρούνταν με εξορία και όσοι συνέχισαν να είναι φίλα προσκείμενοι με τον αδικούντα[68].

Από τα παραπάνω διαφαίνεται ότι οι διατάξεις προστατεύουν, σε μεγάλο βαθμό, την οικογένεια και το παιδί, όσο αυστηρές και αν είναι με τη γυναίκα, σε ζητήματα ηθικής, αυστηρότητα που συνάδει με τα ήθη της εποχής.

Είναι εύλογο ότι οι διατάξεις, σε μεγάλο βαθμό, ίσχυαν κατά την περίοδο της Οθωμανοκρατίας και μ' αυτές δικάζονταν υποθέσεις από τα επισκοπικά δικαστήρια.

---

[66] Theodose Zygomalas et sa paraphrase de la synopsis minor, *ό.π.*, Στοιχείο Ο.

[67] Theodose Zygomalas et sa paraphrase de la synopsis minor, *ό.π.*, Στοιχείο Φ23.

[68] Theodose Zygomalas et sa paraphrase de la synopsis minor, *ό.π.*, Στοιχείο Α36.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Επιπλέον στο σημείο αυτό πρέπει να αναφερθεί και το άρθρο 142 του Συντάγματος της Τροιζήνας του 1827, σύμφωνα με το οποίο, μέχρι την θεσμοθέτηση κωδίκων, στο ελληνικό κράτος έχουν ισχύ και εφαρμόζονται οι Βυζαντινοί Νόμοι, το Απάνθισμα των Εγκληματικών, γεγονός που υπογραμμίζει τη νομιμοποίηση των Βυζαντινών Νόμων στη συνείδηση των Ελλήνων[69].

Με την απελευθέρωση

Στο νεοσύστατο Ελληνικό κράτος, σύμφωνα με τον Γιάννη Ληξουριώτη, το ποινικό νομοθετικό περιβάλλον που περιελάμβανε και τις διατάξεις που αφορούν την παιδική ηλικία, άρχισε κύρια και ουσιαστικά να υφίσταται με τον «Ποινικό Νόμο» του 1834, ενώ κατά την επαναστατική και πρώτη μετεπαναστατική περίοδο ίσχυσε το «Απάνθισμα των εγκληματικών». Τόσο στον «Ποινικό Νόμο» του 1834, όσο και στο «Απάνθισμα των εγκληματικών» υφίστανται διατάξεις που αναφέρονται έμμεσα ή άμεσα στην προστασία του ανήλικου παιδιού και γενικότερα στην προστασία της παιδικής ηλικίας. Στο θεσμικό πλαίσιο όμως δεν υπάρχει ειδικό κεφάλαιο που να αναγορεύει την παιδική ηλικία ως ένα ξεχωριστό και αυτοτελές έννομο αγαθό, αν και υφίστανται διατάξεις που αναφέρονται στην προστασία της παιδικής ηλικίας, με ποινές για όσους προτίθενται να προσβάλλουν το παιδί ως οντότητα. δεν περιέχεται κάποιο ειδικό κεφάλαιο που να αναγορεύει την παιδική ηλικία ως ένα ξεχωριστό και αυτοτελές έννομο αγαθό. Έτσι το παιδί προστατεύεται από τον ποινικό νόμο, κυρίως έμμεσα, μέσα από άλλα έννομα αγαθά, όπως η σωματική ακεραιότητα, η ανθρώπινη ζωή, τα ήθη, η οικογένεια, η πατρική εξουσία, ώστε να διαφαίνεται, μέσα από τα άρθρα του «Ποινικού Νόμου» του 1834, να διαχέεται μια αίσθηση οίκτου για το παιδί περισσότερο, παρά αληθινή προστασία της παιδικής ηλικίας ως μια φυσική κατάσταση της ανθρώπινης ζωής με συγκεκριμένη φυσιολογική, βιολογική και κοινωνική υπόσταση[70].

Ως προς το νομικό καθεστώς, γενικότερα, που ίσχυε μετά την απελευθέρωση, τον «Ποινικό νόμο» του 1834, αναφερόμαστε σε επόμενο Κεφάλαιο, στην παρούσα όμως

[69] Βλ. το παραπάνω Σύνταγμα στο Μαυριά Κ. & Παντελή Α., *Συνταγματικά Κείμενα Ελληνικά και Ξένα.*

[70] Ληξουριώτη Γ., *Κοινωνικές και νομικές αντιλήψεις για το παιδί τον πρώτο αιώνα του νεοελληνικού κράτους*, Δωδώνη, Αθήνα- Γιάννινα 1986, σσ. 241,242.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

περίσταση, θα προχωρήσουμε σε ορισμένες παρατηρήσεις σχετικές με αδικήματα κατά των παιδιών που προσβάλλουν τα ήθη και τον τρόπο που αντιμετωπίζονταν διαχρονικά. Παρατηρήσαμε, ήδη, την αυστηρότητα με την οποία αντιμετώπιζε το Βυζαντινό δίκαιο ζητήματα που προσέβαλλαν τα ήθη, η οποία και αμβλυνόταν στο «Απάνθισμα των εγκληματικών» του 1824, που ίσχυσε, όπως θα αναφέρουμε στο επόμενο κεφάλαιο, για έξι έτη. Διαπιστώνεται δηλαδή υιοθέτηση επιεικών νόμων για εγκλήματα που προσέβαλλαν τα ήθη και είχαν σαν ειδικότερο αντικείμενο την παιδική ηλικία, σε σχέση τόσο με το Βυζαντινό δίκαιο, όσο και με τον ποινικό νόμο του Μάουρερ του 1834[71].

Έτσι, στο πλαίσιο των παραπάνω εγκληματικών πράξεων, παρατηρούμε ότι η αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος του βιασμού δεν σχηματίζεται με τέτοιο τρόπο, ώστε να προστατεύεται η ελευθερία της γυναίκας αλλά σχηματίζεται αποκλειστικά υπό την μορφή της παρθενοφθορίας, δηλαδή αφορά αποκλειστικά την περίπτωση του βιασμού της παρθένου γυναίκας[72].

Επιπλέον, το Απάνθισμα περιείχε διάταξη που είχε ως αντικείμενο της ασελγούς πράξης το αντρικό φύλο. Επρόκειτο για την διάταξη που αφορούσε την αρσενοκοιτία, η οποία και τιμωρούνταν, χωρίς καμία ιδιαίτερη επίταση της ποινής, όταν επρόκειτο για ανήλικα αγόρια, ανεξαρτήτως από την ηλικία του φθορέντος[73].

Ως προς το αδίκημα του βιασμού ανηλίκου και αποπλάνησής του σε ασέλγεια, ο «Ποινικός νόμος» του 1834 περιείχε διάφορες διατάξεις, μέσω των οποίων προβάλλονταν διάφοροι τομείς, όπως είναι η φυσική συνάφεια των δύο φύλων και η ιερότητα του γάμου και της οικογένειας και προστατεύονταν ιερά αγαθά, όπως η τιμή και η ελευθερία του ατόμου[74].

Το έγκλημα του βιασμού- άρθρο 272 Π.Ν.- ήταν η βασική διάταξη του κεφαλαίου αυτού και, αν και η περιγραφή του εγκλήματος ήταν γενική, χωρίς να αναφέρεται στα ανήλικα παιδιά, η συγκεκριμένη πράξη είχε μεγάλη βαρύτητα και προέβλεπε αυστηρή ποινή, στην περίπτωση που το αντικείμενο της εγκληματικής πράξης ήταν ανήλικος.

---

[71] Ληξουριώτη Γ., *Κοινωνικές και νομικές αντιλήψεις για το παιδί τον πρώτο αιώνα του νεοελληνικού κράτους*, ό.π., σ. 243.

[72] Ληξουριώτη Γ., *Κοινωνικές και νομικές αντιλήψεις για το παιδί τον πρώτο αιώνα του νεοελληνικού κράτους*, ό.π., σ. 244.

[73] Ληξουριώτη Γ., *Κοινωνικές και νομικές αντιλήψεις για το παιδί τον πρώτο αιώνα του νεοελληνικού κράτους*, ό.π., σ. 245.

[74] Ληξουριώτη Γ., *Κοινωνικές και νομικές αντιλήψεις για το παιδί τον πρώτο αιώνα του νεοελληνικού κράτους*, ό.π., σ. 246.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Ως προς το έγκλημα της αποπλάνηση ανηλίκου, «*βρισκόμαστε σε μια διάταξη που κύρια αναγορεύει σαν έννομο αγαθό άξιο προστασίας την παιδική ηλικία, αφού όμοιο αδίκημα που να στρέφεται σε βάρος ενήλικων δεν υπάρχει, παρά μόνο στην περίπτωση που η αποπλάνηση σε ασέλγεια αφορά πρόσωπα παράφρονα, μεθυσμένα ή γενικά σε κατάσταση απώλειας των αισθήσεων*». Γενικότερα, θα μπορούσαμε να αναφέρουμε ότι αδικήματα αυτά, εάν το θύμα ήταν θηλυκού γένους, δεν επιτρεπόταν να αρχίσει ανάκριση ούτε να επιβληθεί κάποια ποινή, παρά μονάχα εάν είχε υποβληθεί προηγουμένως μήνυση από την ίδια την κοπέλα ή από τους γονείς της ή τον κηδεμόνα της, ενώ, εάν το θύμα ήταν αγόρι, γινόταν αυτεπάγγελτα ποινική δίωξη κατά του δράστη, καθώς και το γεγονός ότι τα δικαστήρια διέπονταν επιεικώς απέναντι στους βιαστές και αποπλανητές ανηλίκων, αφού οι μισοί από όσους προσάγονταν σε δίκη, μέχρι και το 1850, αθωώνονταν[75].

Στη συνέχεια θα αναφερθούμε, σε γενικές γραμμές, σε ειδικότερες διατάξεις. Στη διάταξη τη σχετική με την παραπλάνηση σε συνουσία κόρης αμέμπτων ηθών προβλεπόταν, κυρίως, η προστασία της νεαρής ηλικίας από την διαφθορά της παραπλάνησης ανεξαρτήτου φύλου, ωστόσο η διάταξη δεν προέβλεπε την ενίσχυση της προστασίας του κοριτσιού, αλλά εξελίχθηκε σε βοηθό εκβιασμού από μέρους της οικογένειας προς το άτομο που είχε σεξουαλικές σχέσεις με την κόρη, με σκοπό την επίτευξη του γάμου[76].

Ως προς την προαγωγή και σωματεμπορία ανήλικων κοριτσιών, ο Ποινικός Νόμος του 1914 εμπεριείχε διατάξεις σχετικές με την προαγωγή και την σωματεμπορία, με αντικείμενο του εγκλήματος ήταν κάθε άτομο, ανεξαρτήτως φύλου, άνω των 21 ετών, με αυστηρότερες όμως ποινές, όταν επρόκειτο για παιδί μικρότερο των 15 ετών. Οι ποινές αυξάνονταν ανάλογα με το βαθμό συγγένειας που είχαν δράστης και θύμα[77].

Η αιμομιξία θεωρούνταν διαχρονικά αποτρόπαια πράξη και ιδιαίτερα, στο πλαίσιο της χριστιανικής διδασκαλίας, γι' αυτό και, όπως είδαμε, τιμωρούνταν με βαρύτατες ποινές, έως και την εσχάτη, στους Βυζαντινούς χρόνους και απαγορεύονταν οι γάμοι όχι μόνον συγγενών εξ αίματος αλλά και εξ αγχιστείας.

---

[75] Ληξουριώτη Γ., *Κοινωνικές και νομικές αντιλήψεις για το παιδί τον πρώτο αιώνα του νεοελληνικού κράτους*, ό.π., σ. 247, 250-251.

[76] Ληξουριώτη Γ., *Κοινωνικές και νομικές αντιλήψεις για το παιδί τον πρώτο αιώνα του νεοελληνικού κράτους*, ό.π., σ. 253.

[77] Ληξουριώτη Γ., *Κοινωνικές και νομικές αντιλήψεις για το παιδί τον πρώτο αιώνα του νεοελληνικού κράτους*, ό.π., σσ. 254-255-256. Στο θέμα της αντιμετώπισης των ανηλίκων από τον ποινικό νόμο του 1834, επανερχόμαστε και στο επόμενο Πέμπτο ομώνυμο Κεφάλαιο.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Ως προς τον Ποινικό Νόμο, παρατηρούμε ότι στα σχετικά άρθρα περί αιμομιξίας θεωρεί ενόχους και τους δύο δράστες, τιμωρεί όμως τον βασικό με την ποινή της ειρκτής και τον δευτερεύοντα, μόνο και εφόσον έχει συμπληρώσει τα 12 έτη. Η ποινή για τον δευτερεύοντα ήταν ειρκτή, εάν ήταν άνω των 13, χωρίς να προέβλεπε τιμωρία, εάν ήταν κάτω των 12, γιατί θεωρούνταν ανήλικος. Αν και η αιμομιξία θεωρούνταν ως ιδιαίτερα επιβαρυντική στην επιμέτρηση της ποινής, σπανίως, ωστόσο, έφταναν στα δικαστήρια υποθέσεις που αφορούσαν αιμομιξία, αλλά και βιασμό ανηλίκου[78].

Η απαγωγή ανηλίκου με σκοπό την ακολασία ή το γάμο, και ειδικότερα των ανήλικων κοριτσιών, ήταν ένα αρκετά διαδεδομένο φαινόμενο που οξύνθηκε και αποτέλεσε πραγματικό πρόβλημα στην τουρκοκρατούμενη Ελλάδα. Το αδίκημα συνδεόταν με εκείνο κατά των ηθών και σχετιζόταν με τη στέρηση της ελευθερίας που γινόταν με σκοπό τον εξαναγκασμό σε γάμο ή την ακολασία και αποτελούσε συνηθισμένο φαινόμενο για τα κορίτσια και παρόλο που δυνητικά θα μπορούσε να συμβαίνει και σε αγόρια. Οι απαγωγές οφείλονταν, κυρίως, σε άρνηση πατέρα για συναίνεση σε γάμο της κόρης με γαμβρό που δεν ενέκρινε ή σε απαγωγές περιθωριακών κοινωνικά ομάδων, όπως ληστών, οι οποίες όμως έφταναν στο ακροατήριο μόνο κατόπιν καταγγελίας[79].

Οι αυστηρότατες ποινές που είδαμε ότι προβλεπόταν από τους Βυζαντινούς χρόνους, για εγκύους που προέβαιναν σε εθελούσια αποβολή, που έφταναν, για την εγκυμονούσα που απέβαλε εθελούσια, στην τιμωρία του δαρμού και της εξορίας, ή του θανάτου με αποκεφαλισμό, στην περίπτωση που χρηματιζόταν για να επιτελέσει την πράξη της εθελούσιας αποβολής βρέφους, μετριάζονται με τη διάταξη τη σχετική με την «παιδοκτονία» στον Ποινικό Νόμο του 1834.

Ο Νόμος, στην παραπάνω περίπτωση περισσότερο εστιάζει στην ευνοϊκή ποινική μεταχείριση μιας κατηγορίας παιδοκτόνων και πιο συγκεκριμένα των γυναικών που φονεύουν το νεογνό που έφεραν στον κόσμο χωρίς γάμο, παρά στην ειδική μεταχείριση και προστασία του παιδιού από κάθε είδους προσβολή, υποθάλποντας την πρόθεση του

[78] Ληξουριώτη Γ., *Κοινωνικές και νομικές αντιλήψεις για το παιδί τον πρώτο αιώνα του νεοελληνικού κράτους*, ό.π., σσ. 257-258-259-260.

[79] Ληξουριώτη Γ., *Κοινωνικές και νομικές αντιλήψεις για το παιδί τον πρώτο αιώνα του νεοελληνικού κράτους*, ό.π., σσ. 260,261,262.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

νομοθέτη να προστατευθεί η ανύπαντρη μητέρα από την κοινωνική κατακραυγή και θέτοντας, έτσι, σε δεύτερη μοίρα τη ζωή του νόθου παιδιού από εκείνη του νόμιμου[80].
Στο Νόμο υπάρχουν διατάξεις σχετικές με την προστασία της σωματικής ακεραιότητας και της υγείας του παιδιού, δεδομένου ότι η κακομεταχείριση των ανηλίκων υποδηλώνει τη στάση της Ελληνικής κοινωνίας του αρτισύστατου κράτους απέναντι στο ζήτημα αυτό, με την έννοια ότι κακομεταχείριση θεωρούνταν η παραμέληση, η εγκατάλειψη ενός παιδιού, ο ξυλοδαρμός αλλά και τα βασανιστήρια, τα οποία και μπορούν να επιδράσουν μακροχρόνια στη σωματική ή ψυχική υγεία του παιδιού και στη διαμόρφωση του χαρακτήρα του. Ωστόσο, με τις διατάξεις του Ποινικού Νόμου ελέγχονταν τα αποτελέσματα που είχαν στην σωματική ακεραιότητα των παιδιών παρά οι σωφρονιστικές μέθοδοι. Έτσι, στην έκθεση του ανηλίκου, αδίκημα είναι η ηλικιακή αδυναμία του να φροντίσει τον εαυτό του, με συνέπεια να ενδιαφέρει περισσότερο η απομάκρυνση του παιδιού από τον κηδεμόνα του και η εγκατάλειψή του χωρίς βοήθεια παρά αν τίθεται σε κίνδυνο η ζωή του ή η υγεία του, με συνέπεια οι ποινές κυμαίνονταν από 15 έως 20 χρόνια, μέχρι έξι μήνες[81].

Στο Τέταρτο Μέρος, με τίτλο «Κοινωνική και Εκπαιδευτική Προσέγγιση του Θέματος», εξετάζουμε τις κοινωνικές παραμέτρους, από τις οποίες και θα αναδυθεί η σχέση των παραβατικών συμπεριφορών με την επικρατούσα κοινωνική και οικονομική κατάσταση. Ωστόσο, αναφερόμενοι, κατ' αρχήν, σε ζητήματα παραβατικότητας της Ελληνικής κοινωνίας, σε σχέση με τη γυναίκα και το παιδί, με την ίδρυση του νεοελληνικού κράτους, θεωρούμε απαραίτητο να επισημάνουμε, εκ των προτέρων, ότι η εξέταση παραβατικών συμπεριφορών οφείλει να συνεξετάζεται με την κοινωνικοοικονομική της συνιστώσα, η οποία και αποτελεί, τις περισσότερες φορές, αιτία του φαινομένου.

Έτσι, η οικονομική και κοινωνική κατάσταση του Ελληνικού κράτους, μετά την απελευθέρωση, σε συνδυασμό με την ένδεια του Ελληνικής αγροτικής οικογένειας, με την έλλειψη επενδύσεων στον πρωτογενή τομέα και το μονόπλευρο ενδιαφέρον για την δημοσιονομική κάλυψη αναγκών του υδροκέφαλου κρατικού μηχανισμού- και όχι μόνο- δημιούργησαν τις προϋποθέσεις για να διαχυθεί στον κοινωνικό ιστό «η αρρώστια της

[80] Ληξουριώτη Γ., *Κοινωνικές και νομικές αντιλήψεις για το παιδί τον πρώτο αιώνα του νεοελληνικού κράτους*, ό.π., σσ. 265-266,271-272.

[81] Ληξουριώτη Γ., *Κοινωνικές και νομικές αντιλήψεις για το παιδί τον πρώτο αιώνα του νεοελληνικού κράτους*, ό.π., σσ. 275-276,277-279.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

φτώχειας», με συνεπακόλουθα την παιδική εκμετάλλευση στο πιο σκληρό της πρόσωπο, όπως παιδική εργασία στα εργοστάσια, ανθρακωρυχεία και άλλες εφήμερες εργασίες ή το παιδί μαστορόπουλο, εργάτης, βαστάζος, υπηρέτης. Από την άλλη μεριά η γυναίκα, εξ απαλών ονύχων συνδράμει στην οικογένεια, με εργασίες εντός του νοικοκυριού ή σε ξένες δουλειές. Το κορίτσι θα εργαστεί στα εργοστάσια, που από το δεύτερο μισό του 19ου αιώνα θα λειτουργήσουν στην Αθήνα, τον Πειραιά, και αλλού ή ξεκινώντας από την περιφέρεια θα εργαστεί στο κέντρο ως υπηρέτρια της αναδυόμενης αστικής τάξης με την έναρξη της εκβιομηχάνισης της χώρας.

Στα παραπάνω, οφείλουμε να προσθέσουμε και την έλλειψη κάθε κρατικής μέριμνας για τα ορφανά, μετά τον απελευθερωτικό πόλεμο, που τα οδήγησαν να αντιμετωπίσουν το πιο σκληρό πρόσωπο της Ελληνικής κοινωνίας, με την απελευθέρωση.

Πράγματι, μετά την Ελληνική Ανεξαρτησία αναδύθηκαν σημαντικά κοινωνικά ζητήματα: οι αγωνιστές του απελευθερωτικού αγώνα, περιθωριοποιημένοι, επιδίδονταν στη ληστεία ή ζητιάνευαν στους δρόμους της Αθήνας, εγκαταλελειμμένοι από κάθε κρατικό ενδιαφέρον.

Έτσι, τον Μάρτιο του 1833, αμέσως μετά την Ανεξαρτησία, οι αγωνιστές, άεργοι, χωρίς να μπορούν να επιστρέψουν στις πατρίδες τους, αφού έμειναν εκτός συνόρων του αρτισύστατου κράτους, βρέθηκαν σε οικονομική εξάρτηση από τη νέα κυβέρνηση, η οποία μη δυνάμενη να ανταποκριθεί στις άμεσες βιοποριστικές ανάγκες, τους οδήγησε σε παραβατικές συμπεριφορές, κυρίως της ληστείας[82].

Οι αγωνιστές της Επανάστασης, όπως και οι οικογένειες των νεκρών αγωνιστών που είναι στην Αθήνα και μένουν, κυρίως, στις οδούς Αιόλου, Ερμού και Αθηνάς άεργοι και πάμπτωχοι, δεν μπορούν να συνυπάρξουν με το νέο ζητούμενο ως πρότυπο της δυτικής «εξευρωπαϊσμένης» κοινωνίας. Η κατάσταση αντιμετωπίστηκε, σύμφωνα με την Μαρία

[82] Ωστόσο, αμέσως μετά την ανεξαρτησία, η κυβέρνηση, για να αντιμετωπίσει το φαινόμενο της επαιτείας, προέβη στην ίδρυση δέκα ταγμάτων ακροβολιστών, του σώματος της χωροφυλακής και της βασιλικής φάλαγγας, στον σχηματισμό δύο μικρών εφεδρικών λόχων άτυπων σωμάτων εθνοφυλακής, τη συνταξιοδότηση περιορισμένου αριθμού ενόπλων και τη διανομή εθνικών γαιών, ως μια μορφή «αποζημίωσης» ή «εξόφλησης του εθνικού χρέους», απέναντι στους αγωνιστές, αλλά και τις χήρες και τα ορφανά των νεκρών αγωνιστών. Τα παραπάνω απέβλεπαν στην εκτόνωση των κοινωνικών πιέσεων και στον σχηματισμό μιας τάξης μικρών ιδιοκτητών γης, στην οποία θα μπορούσε να στηριχθεί η κυβέρνηση, για να αποδυναμώσει τους μεγάλους γαιοκτήμονες (Κορασίδου Μ., *Οι άθλιοι των Αθηνών και οι θεραπευτές τους. Φτώχεια και φιλανθρωπία στην ελληνική πρωτεύουσα του 19ου αιώνα*, Τυπωθήτω, Αθήνα 2000).

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Κορασίδου, με τις διατάξεις του κεφαλαίου «Φυγοπονία, επαιτεία, αγυρτεία και γοητεία» του Ποινικού νόμου του 1834, του Μάουρερ, με στόχο την καταστολή της επαιτείας και την αναγόρευσή σε ποινικό αδίκημα, να διασωθεί ο καθωσπρεπισμός της μικροαστικής κοινωνίας, με συνέπεια με μέτρα που πάρθηκαν, οι «Επαίτες, οι φυγόπονοι και αγύρτες» των πρώτων μετεπαναστατικών χρόνων να μετατραπούν, μέσω της ποινικοποίησης της κοινωνικής συμπεριφοράς, σε «φαυλόβιους» και «μικρούς κακούργους»[83].

Τα πράγματα επιδεινώθηκαν, με την εμφάνιση στην Αθήνα, της επιδημίας της χολέρας, το 1854, και απέναντι στην ανύπαρκτη πρόνοια και αδιάφορη ή ανήμπορη, εξαιτίας οικονομικών προβλημάτων κρατική διοίκηση, συσπειρώθηκαν ομάδες, αποτελούμενες από ανθρώπους καλλιεργημένους, μεσαίων κοινωνικοοικονομικών στρωμάτων, για να αντιμετωπίσουν, την νέα βαρβαρότητα, οικονομικής φύσης τώρα, με όπλο την φιλανθρωπία. Στο πλαίσιο αυτής της σημαντικής προσπάθειας, με ανθρωπιστικό περιεχόμενο, δημιουργήθηκαν σύλλογοι και εταιρείες που παρείχαν περίθαλψη, εκπαίδευση, επαγγελματική κατάρτιση και ηθική ανατροφή στους φτωχούς και κυρίως στα φτωχά παιδιά και τις γυναίκες της πρωτεύουσας[84].

Ανάμεσα στις οικογένειες που περιέρχονταν ζητιανεύοντας στους δρόμους της Αθήνας, ήταν και μικρά παιδιά και γυναίκες, που αποτέλεσαν και αντικείμενο εκμετάλλευσης.

Στα επόμενα Κεφάλαια του Δευτέρου Μέρους, θα εξετάσουμε θεωρητικά ζητήματα του θεσμικού πλαισίου, που εφαρμόστηκε στο νεοσύστατο Ελληνικό κράτος, σε σχέση με το παιδί και τη γυναίκα.

---

[83] Βλ. λεπτομέρειες στην εξαντλητική εργασία πάνω στο θέμα Κορασίδου Μ., *Οι άθλιοι των Αθηνών και οι θεραπευτές τους. Φτώχεια και φιλανθρωπία στην ελληνική πρωτεύουσα του 19ου αιώνα*, ό.π.)

[84] Κορασίδου Μ., *Οι άθλιοι των Αθηνών και οι θεραπευτές τους. Φτώχεια και φιλανθρωπία στην ελληνική πρωτεύουσα του 19ου αιώνα*, ό.π.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ
Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΡΗΓΑ ΩΣ ΣΗΜΕΡΑ: ΑΔΡΟΜΕΡΗΣ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ

Με τον Ελληνικό διαφωτισμό παρατηρείται μια στροφή της Ελληνικής διανόησης προς τον άνθρωπο, μια ανθρωπιστική διάσταση στον τομέα της φιλοσοφίας, αλλά και του δικαίου. Οι Έλληνες διαφωτιστές επικεντρώνουν την προσοχή τους σε θέματα που άπτονται των δικαιωμάτων του ατόμου, της ελευθερίας των πράξεων, της ελευθερίας της έκφρασης, της ισότητας, αλλά και στην ιδέα της προώθησης της παιδείας των Ελλήνων ως μέσου όχι απλής μόρφωσης του Ελληνικού λαού, αλλά ως εφαλτηρίου για την αποτίναξη του Τουρκικού ζυγού και, κυρίως, του πνευματικού σκοταδισμού.

Από τον Ελληνικό διαφωτισμό ως και την αστικοποίηση της Ελληνικής κοινωνίας και την περαιτέρω εκβιομηχάνιση της χώρας η παιδική ηλικία δεν αντιμετωπίστηκε ως ιδιαίτερη περίοδος με συγκεκριμένα ψυχικά και πνευματικά χαρακτηριστικά και ανάγκες. Μέχρι τότε, το παιδί αντιμετωπιζόταν ως μικρογραφία του ενηλίκου που ήταν ενταγμένο σε μια διευρυμένη οικογένεια. Η οικογένεια ήταν υπεύθυνη για την προστασία του, την εκπαίδευσή του –με την έννοια τη στενή, δηλαδή τον εγγραματισμό, αλλά και την ευρεία, δηλαδή την κοινωνικοποίησή του-, χωρίς ουσιαστικά να παρεμβαίνει ή να ελέγχεται ως προς τους στόχους και τις μεθόδους από οποιαδήποτε κρατική μορφή.

Στο πλαίσιο αυτό, τα πρώτα συνταγματικά κείμενα, ως θεμελιώδης νόμος μιας ευνομούμενης πολιτείας και ως συμβόλαιο μεταξύ της οργανωμένης εξουσίας και του ατόμου-πολίτη, κινούνται σε διακηρύξεις αναγνώρισης των δικαιωμάτων του ανθρώπου, οι οποίες αποπνέουν αγνή ιδεολογία, χωρίς μνεία περί προστασίας της παιδικής ηλικίας. Τα πρώτα συνταγματικά κείμενα αποτέλεσαν προσπάθειες κωδικοποίησης κανόνων που θα διέρχονταν και θα ρύθμιζαν τις σχέσεις των ατόμων με την κρατική εξουσία ως ελάχιστη εγγύηση και προστασία απέναντι στην τελευταία. Οφείλουμε, στο σημείο αυτό, να σημειώσουμε ότι το πρώτο Σύνταγμα που ουσιαστικά εφαρμόστηκε στη Νεότερη Ελλάδα είναι το Σύνταγμα του 1844 που «παραχωρήθηκε» από το Βαυαρό μονάρχη της Ελλάδας Όθωνα μετά την αναίμακτη πολιορκία των ανακτόρων από τα στρατιωτικά τμήματα υπό τον Καλλέργη και τη συμπαράσταση του Αθηναϊκού λαού, που έλαβε χώρα στις 3

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Σεπτεμβρίου 1843[85]. Τα συνταγματικά κείμενα, Σχέδιο Συντάγματος του Ρήγα, Σύνταγμα της Επιδαύρου (1822), Σύνταγμα του Άστρους (1823), Σύνταγμα της Τροιζήνος (1827) αποτέλεσαν πονήματα της φιλελεύθερης και εμφορούμενης από ιδέες του Γαλλικού και Νεοελληνικού Διαφωτισμού Ελληνικής νομοθετικής σκέψης του επαναστατημένου προς τον Τουρκικό ζυγό Ελληνικού λαού και, για τους λόγους αυτούς, είχαν περιορισμένη ουσιαστικά και χρονικά εφαρμογή, εφόσον ληφθεί υπόψη ότι Ελληνικό κράτος αναγνωρισμένο δεν υφίστατο κατά την περίοδο αυτή, δηλαδή από την κήρυξη της επανάστασης έως και το 1830, οπότε και υπογράφεται από τις Μεγάλες Δυνάμεις- Αγγλία, Γαλλία και Ρωσία- το Πρωτόκολλο του Λονδίνου, σύμφωνα με το οποίο η Ελλάδα ανακηρύχθηκε ανεξάρτητο κράτος με πολίτευμα την κληρονομική μοναρχία[86]. Το δε Ηγεμονικό Σύνταγμα του 1831 ψηφίζεται από την Ε΄ Εθνική Συνέλευση ως επικύρωση της συμφωνίας με τις Μεγάλες Δυνάμεις, το οποίο προέβλεπε κληρονομικό ανώτατο άρχοντα και σύστημα δύο Βουλών, χωρίς την καθιέρωση της λαϊκής κυριαρχίας[87], όμως δεν εφαρμόστηκε ποτέ, καθώς η παραχώρηση συντάγματος δεν εντασσόταν στις προθέσεις της Αντιβασιλείας.

Στο σχέδιο Συντάγματος που εκπόνησε ο Ρήγας[88], και το οποίο βεβαίως συντάχθηκε προ της Ελληνικής επαναστάσεως, ωστόσο καταδεικνύει και θεμελιώνει τη συνταγματική σκέψη από την οποία εμφορούνται και τα επόμενα συντεταγμένα από Έλληνες, συντάγματα, διάχυτη είναι η φιλελεύθερη σκέψη του συγγραφέα, καθώς πραγματεύεται τα ζητήματα των ατομικών δικαιωμάτων ως φυσικού δικαίου που οδηγεί στην ευημερία και την ευδαιμονία του ατόμου και συνακόλουθα των κοινωνιών. Σε αυτό το σχέδιο συντάγματος δεν υπάρχει ειδική πρόβλεψη για την παιδική ηλικία και την προστασία της, ωστόσο γίνεται λόγος για υποχρέωση της πολιτείας να ιδρύσει σχολεία[89] «*εις όλα τα χωρία δια τα αρσενικά και θηλυκά παιδία*», ώστε όλοι «*να ηξεύρουν γράμματα*», δίνοντας με αυτή τη διατύπωση μια σαφή κατεύθυνση της πολιτείας προς την εξασφάλιση της εκπαίδευσης

---

[85] Πετρίδη Π., *Πολιτικές Δυνάμεις και Συνταγματικοί Θεσμοί στη Νεώτερη Ελλάδα (1844-1940)*, εκδ. Σάκκουλα, Θεσσαλονίκη 1992, σ. 11.

[86] Σακκή Δ., *Νεοσύστατο Ελληνικό Κράτος, 1833-1848, Οικονομικές, Κοινωνικές και Πολιτισμικές Συνιστώσες της Εκπαιδευτικής Πραγματικότητας*, ό.π., σ.15.

[87] Αναστασιάδη Γ., *Ιστορία των πολιτικών και Συνταγματικών θεσμών*, εκδ. Σάκκουλα, Θεσσαλονίκη 1993, σ.127.

[88] Βλ το σχέδιο Συντάγματος του Ρήγα στο Μαυριά Κ. & Παντελή Α., *Συνταγματικά Κείμενα Ελληνικά και Ξένα*, εκδ. Σάκκουλα, Αθήνα- Κομοτηνή 1990, σ. 8.

[89] Μαυριά Κ. & Παντελή Α., *Συνταγματικά Κείμενα Ελληνικά και Ξένα*, άρθρο 22, ό.π., σ.11.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

των ανηλίκων. Με το άρθρο αυτό, ο Ρήγας δεν απέβλεπε στην εξασφάλιση κάποιου δικαιώματος των ανηλίκων, αλλά κυρίως αποσκοπούσε στην διασφάλιση της εκπαίδευσης και της ελάχιστης μορφωτικής κατάρτισης του ατόμου στην ενήλικη ζωή του, ώστε να κατακτηθεί η προαναφερόμενη κοινωνική και ατομική ευδαιμονία.

Στο Σύνταγμα της Επιδαύρου (1822) και στο Σύνταγμα του Άστρους (1823) ο συνταγματικός νομοθέτης εμφανίζεται ιδιαιτέρως φειδωλός στη διατύπωση των ατομικών δικαιωμάτων και, κυρίως, δεν υπάρχει ουδεμία αναφορά για προστασία της παιδικής ηλικίας, ωστόσο γίνεται πρόβλεψη στο τελευταίο για την αγωγή- παιδεία των ανηλίκων, όπου σαφώς ορίζεται ότι η «Διοίκησις» οφείλει να οργανώσει την εκπαίδευση της νεολαίας, εισάγοντας στην Ελληνική επικράτεια την αλληλοδιδακτική μέθοδο[90]. Ταυτόχρονα, η Δημόσια Εκπαίδευση τίθεται υπό την προστασία του βουλευτικού σώματος στο άρθρο λζ΄ του προαναφερομένου συντάγματος. Παρόλη την αναγνώριση της σημασίας της εκπαίδευσης των ανηλίκων στο συνταγματικό αυτό κείμενο του Άστρους- που ονομάζεται και Νόμος της Επιδαύρου- δεν συγκροτείται και αντίστοιχο υπουργείο Παιδείας, παρά τα ζητήματα που την αφορούν, τα οποία και υπάγονται εν τοις πράγμασι στο Υπουργείο Εσωτερικών, λόγω της ανάγκης που αναδύθηκε[91].

Στο δε Σύνταγμα της Τροιζήνας (1827), ομοίως δεν γίνεται καμία αναφορά στην παιδική ηλικία, ωστόσο το ζήτημα της παιδείας ανατίθεται στους πολίτες αναγνωρίζοντάς τους το δικαίωμα «*να συσταίνωσι καταστήματα παντός είδους, παιδείας, φιλανθρωπίας, βιομηχανίας και τεχνών και να εκλέγουσι διδασκάλους δια την εκπαίδευσίν των*»[92], ανάγοντας, με τη διατύπωση αυτή, τα ζητήματα παιδείας στα επίπεδα είτε φιλανθρωπικής οργάνωσης, είτε εμπορικής επιχείρησης. Επομένως, το δικαίωμα στην παιδεία, όπως αυτό αποτυπώνεται στο εν λόγω Σύνταγμα, αποκτά τόσο χαρακτήρα του ατομικού δικαιώματος για ανάπτυξη της προσωπικότητας, όσο και του δικαιώματος για ανάπτυξη της επιχειρηματικής δραστηριότητας στον Ελλαδικό χώρο, ως στοιχείου που αναδεικνύει τη φιλελεύθερη στροφή του Συντάγματος[93]. Η εκλογή διδασκάλων από φυσικό δικαίωμα των

---

[90] Βλ. τα παραπάνω Συντάγματα στο Μαυριά Κ. & Παντελή Α., *Συνταγματικά Κείμενα Ελληνικά και Ξένα*, παρ. πζ΄, σ.43.

[91] Γ. Ληξουριώτη, Κοινωνικές και Νομικές Αντιλήψεις για το Παιδί, τον πρώτο αιώνα του Νεοελληνικού Κράτους, Εκδόσεις Δωδώνη, Αθήνα- Γιάννινα, 1986, σελ.37

[92] Βλ. το παραπάνω Σύνταγμα στο Μαυριά Κ. & Παντελή Α., *Συνταγματικά Κείμενα Ελληνικά και Ξένα*, άρθρο 20, σ. 46.

[93] Ληξουριώτη Γ., *Κοινωνικές και Νομικές Αντιλήψεις για το Παιδί, τον πρώτο αιώνα του Νεοελληνικού Κράτους*, Δωδώνη, Αθήνα- Γιάννινα, 1986, σσ.47-48.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

γονέων συστηματοποιείται νομικά και κατοχυρώνεται συνταγματικά. Επιπροσθέτως στο άρθρο 85 αναθέτει στη Βουλή να επαγρυπνεί και να προστατεύει τη δημόσια παιδεία, μη καθιστώντας με αυτή τη διατύπωση ρητή την σχετική υποχρέωση της πολιτείας. Για πρώτη φορά συστήνεται υπουργείο δικαίου και παιδείας και διορίζεται αρμόδιος ειδικός υπουργός για τα θέματα αυτά και με τον τρόπο αυτό αναγνωρίζεται συνταγματικά η ανάγκη για μέριμνα ως προς την εκπαίδευση των ανηλίκων, παρόλο που το υπουργείο έχει ως αντικείμενο και τα ζητήματα δικαιοσύνης. Και σε αυτό το Σύνταγμα διάχυτη είναι η επιρροή των ιδεών του Διαφωτισμού – Γαλλικού και Νεοελληνικού- που αποβλέπουν στη διαμόρφωση του πνεύματος των Ελλήνων προς τα ελεύθερα ιδεώδη και προς τη συνειδητοποίηση από αυτούς του ρόλου τους ως πολιτών, δηλαδή τη συνειδητοποίηση των δικαιωμάτων και υποχρεώσεών τους απέναντι στην πολιτεία.[94]

Στο «Ηγεμονικό» Σύνταγμα (1832), ομοίως η παιδική ηλικία ως πρόβλεψη και όρος απουσιάζει, εντούτοις η παιδεία των Ελλήνων κατοχυρώνεται ως δικαίωμα των πολιτών και ανατίθεται με το άρθρο 231 στον ηγεμόνα της Ελλάδος να προστατεύει και να ενισχύει την κοινή εκπαίδευση του Έθνους συνεπικουρούμενος από τη νομοθετική εξουσία[95]. Παράλληλα, η προστασία της παιδείας περιλαμβάνεται, όπως και στο Σύνταγμα της Τροιζήνας, στις αρμοδιότητες της Βουλής, ωστόσο υπάρχει και μια καινοτομία στο εν λόγω Σύνταγμα. Στο άρθρο 9 προβλέπει ότι τα εισοδήματα, οι πόροι της Εκκλησίας, εκτός από τη διάθεσή τους για τη συντήρηση αυτής, θα διατίθενται και για τη σύσταση και συντήρηση σχολείων για την εκπαίδευση της νεολαίας.

Το παραχωρημένο από το μονάρχη Όθωνα Σύνταγμα του 1844, προερχόμενο από την κοινωνική λαϊκή πίεση της 3ης Σεπτεμβρίου 1843, συντάχθηκε με κριτήρια που αφορούσαν την εξουσία του μονάρχη, ενώ αναφορικά με τα ατομικά δικαιώματα τα διασφάλιζε μεν, ωστόσο αυτά αποτελούσαν αναπαραγωγή διατάξεων παλαιότερων συνταγμάτων της επαναστατικής περιόδου[96]. Στο πλαίσιο αυτό, κινούνται και τα ζητήματα της παιδείας, για την οποία προβλέπεται ότι η δαπάνη για την ανώτερη θα βαρύνει το Κράτος, ενώ για τη δημοτική εκπαίδευση το Κράτος θα συμμετέχει ανάλογα με τις ανάγκες των δήμων και

---

[94] Α. Δημαρά, *Η μεταρρύθμιση που δεν έγινε*, τ. Α΄, ό.π., σ. κζ΄.

[95] Βλ. το παραπάνω Σύνταγμα στο Μαυριά Κ. & Παντελή Α., *Συνταγματικά Κείμενα Ελληνικά και Ξένα*, ό.π., άρθρο 28, σ.59.

[96] Πετρίδη Π., *Πολιτικές Δυνάμεις και Συνταγματικοί Θεσμοί στη Νεώτερη Ελλάδα (1844-1940)*, εκδ. Σάκκουλα, Θεσσαλονίκη 1992, σ. 22.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

αναγνωρίζεται στους πολίτες το δικαίωμα να συστήνουν εκπαιδευτήρια[97]. Όμοια διατύπωση για τα θέματα της παιδείας παρατηρείται και στο Σύνταγμα του 1864.

Διαφοροποιημένο, ως προς τον υποχρεωτικό χαρακτήρα της φοίτησης στη στοιχειώδη εκπαίδευση, εμφανίζεται το Σύνταγμα του 1911[98] , στο οποίο προβλέπεται περαιτέρω ότι η στοιχειώδης παιδεία παρέχεται από το Κράτος δωρεάν και πλέον τόσο φυσικά, όσο και νομικά πρόσωπα έχουν δικαίωμα να συστήνουν ιδιωτικά εκπαιδευτήρια.

Στο Σύνταγμα του 1925[99], όπως εφαρμόστηκε μετά την πτώση της δικτατορίας Παγκάλου, στο άρθρο 21, τα ζητήματα της παιδείας διατυπώνονται πιο αναλυτικά, προβλέποντας την υποχρεωτικότητα της εκπαίδευσης, η οποία δεν είναι δυνατό να είναι λιγότερη των έξι ετών, το δωρεάν χαρακτήρα της στοιχειώδους εκπαίδευσης, την ανάληψη της δαπάνης από το Κράτος και κατ' επέκταση την τοπική αυτοδιοίκηση, την κρατική εποπτεία. Παράλληλα, διαμορφώνονται οι κατευθυντήριες γραμμές του εκπαιδευτικού συστήματος, οι οποίες συνίστανται στην παροχή ίσων, ευνοϊκών συνθηκών για την ανάπτυξη της «ιδιοφυΐας» και των πνευματικών ικανοτήτων των εκπαιδευομένων, αφού ληφθούν υπόψη οι βιοτικές ανάγκες. Για τους λόγους αυτούς, προβλέπεται για πρώτη φορά η παροχή υποτροφιών στους νέους που επιδεικνύουν εξαιρετικές επιδόσεις και αδυνατούν να ανταποκριθούν στο κόστος της ζωής και της εκπαίδευσης. Συμπληρωματικά, στόχος της εκπαίδευσης είναι και η σωματική αγωγή, αλλά και η διαμόρφωση του ήθους των εκπαιδευομένων.

Στο Σύνταγμα του 1927[100], στους βασικούς άξονες του άρθρου 23, σχετικά με την παιδεία, προβλέπεται ό,τι και στο Σύνταγμα του 1925, εκλείπουν όμως οι προβλέψεις για τις υποτροφίες και χάνεται ο ιδεολογικός χαρακτήρας του διαγγέλματος, σχετικά με τους στόχους και την επίτευξη του κλίματος ανάπτυξης της πνευματικής δραστηριότητας στους σχολικούς χώρους.

Στο μεταπολεμικό Σύνταγμα του 1952[101], η ανώτατη εποπτεία της παιδείας ανατίθεται στο Κράτος, το οποίο ρητώς αναλαμβάνει τις σχετικές δαπάνες ή διαμέσου της τοπικής

---

[97] Βλ. το παραπάνω Σύνταγμα στο Μαυριά Κ. & Παντελή Α., *Συνταγματικά Κείμενα Ελληνικά και Ξένα*, ό.π., άρθρο 20, σ. 46.

[98] Βλ. το παραπάνω Σύνταγμα στο Μαυριά Κ. & Παντελή Α., *Συνταγματικά Κείμενα Ελληνικά και Ξένα*, ό.π

[99] Βλ. το παραπάνω Σύνταγμα στο Μαυριά Κ. & Παντελή Α., *Συνταγματικά Κείμενα Ελληνικά και Ξένα*, ό.π

[100] Βλ. το παραπάνω Σύνταγμα στο Μαυριά Κ. & Παντελή Α., *Συνταγματικά Κείμενα Ελληνικά και Ξένα*, ό.π

[101] Βλ. το παραπάνω Σύνταγμα στο Μαυριά Κ. & Παντελή Α., *Συνταγματικά Κείμενα Ελληνικά και Ξένα*, ό.π

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

αυτοδιοίκησης. Σκοποί της παιδείας ορίζονται η ηθική και πνευματική αγωγή και η ανάπτυξη της εθνικής συνειδήσεως των νέων με γνώμονα τις ιδεολογικές κατευθύνσεις του ελληνοχριστιανικού πολιτισμού. Η στοιχειώδης δωρεάν εκπαίδευση δεν είναι δυνατό να διαρκεί λιγότερο των έξι ετών και είναι υποχρεωτική για όλους. Φυσικά πρόσωπα που δεν στερούνται πολιτικών δικαιωμάτων και νομικά έχουν δικαίωμα να συστήνουν ιδιωτικά εκπαιδευτήρια. Καθιερώνεται επιπλέον για πρώτη φορά το αυτοδιοίκητο των ανωτάτων ιδρυμάτων της εκπαίδευσης.

Στα Συντάγματα της Δικτατορίας (1968 και 1973)[102], αναφορικά με τα ζητήματα της παιδείας δεν προβλέπεται κάτι νέο ή διαφορετικό σε σχέση με το προηγούμενο Σύνταγμα, παρά μόνο ορίζεται η λειτουργία του Εθνικού Συμβουλίου Παιδείας, το οποίο έχει αρμοδιότητα να επιλαμβάνεται του προσδιορισμού των γενικών γραμμών της εθνικής πολιτικής για την Παιδεία. Και σε αυτά τα Συντάγματα, η παιδική ηλικία ως αυτόνομο αγαθό, που χρήζει ειδικής μέριμνας, απουσιάζει, ωστόσο το κράτος αναλαμβάνει ειδική μέριμνα σε ορισμένες περιπτώσεις παιδιών πολυτέκνων και ορφανών, ενώ ακόμη παρατηρείται ότι το δικαίωμα και καθήκον για την ανατροφή έχουν οι γονείς και το Κράτος συνεπικουρεί στην ηθική, πνευματική και εθνική διαπαιδαγώγηση των παιδιών.

Με την αποκατάσταση της δημοκρατίας και την έναρξη της μεταπολιτευτικής περιόδου συντάσσεται το κείμενο του Συντάγματος του 1975, το οποίο χαρακτηρίζεται «νέο», όχι μόνο γιατί καθιερώνει την αβασίλευτη δημοκρατία, αλλά και επειδή εκσυγχρονίζει το κοινοβουλευτικό σύστημα και κυρίως το βαθμό προστασίας των κοινωνικών και ατομικών δικαιωμάτων, ο οποίος είναι υψηλότερος ακόμη και από αυτόν άλλων Ευρωπαϊκών κρατών[103]. Το Σύνταγμα αυτό έχει πανηγυρικό, προοδευτικό και εκσυγχρονιστικό χαρακτήρα και για πρώτη φορά αναγνωρίζεται, στο άρθρο 21 παρ.1 και 3, η ανάγκη προστασίας της παιδικής ηλικίας αλλά και της νεότητας ως ιδιαίτερου αυτόνομου αγαθού που χρήζει προστασίας από την πολιτεία. Τα ζητήματα παιδείας εντάσσονται σε ένα ευρύτερο πλαίσιο που αφορά στην ανάπτυξη της τέχνης, της επιστήμης και της έρευνας, η προαγωγή των οποίων αποτελεί υποχρέωση του Κράτους. Η παιδεία, πλέον, καθίσταται βασική αποστολή του Κράτους, σκοπός της δε είναι η ηθική, πνευματική, επαγγελματική και φυσική αγωγή των Ελλήνων, η ανάπτυξη θρησκευτικής και εθνικής συνείδησης και η διάπλασή τους σε ελεύθερους και υπεύθυνους πολίτες. Ο χρόνος της υποχρεωτικής εκπαίδευσης ορίζεται ότι δεν μπορεί να είναι μικρότερος των εννέα ετών, ενώ ο δωρεάν

[102] Βλ. το παραπάνω Σύνταγμα στο Μαυριά Κ. & Παντελή Α., *Συνταγματικά Κείμενα Ελληνικά και Ξένα*, ό.π

[103] Βενιζέλου Ε., *Μαθήματα Συνταγματικού Δικαίου Ι*, Θεσσαλονίκη, Παρατηρητής 1991, σ.69.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

χαρακτήρας της εκπαίδευσης καταλαμβάνει όλες τις βαθμίδες εκπαίδευσης. Παράλληλα προβλέπεται ενίσχυση των σπουδαστών που παρουσιάζουν διακρίσεις, καθώς και αυτών που έχουν ανάγκη από βοήθεια ή προστασία. Σχετικά με την ανώτατη εκπαίδευση, ορίζεται ότι αυτή παρέχεται αποκλειστικά από ιδρύματα που αποτελούν νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου και η σύσταση ανώτατων σχολών από ιδιώτες απαγορεύεται[104]. Η κωδικοποίηση αυτή του σχετικού άρθρου για την παιδεία και τα οριζόμενα σε αυτό διατηρούνται και στις επόμενες αναθεωρήσεις του ισχύοντος Συντάγματος που έλαβαν χώρα τα έτη 1986, 2001, 2008.

Στην υπό εξέταση περίοδο (1881-1893) και στον υπό εξέταση γεωγραφικό χώρο της Νοτιοδυτικής Θεσσαλίας, ως άρτι προσαρτημένης στην Ελληνική επικράτεια, εφαρμόζεται η εκπαιδευτική πολιτική του Ελληνικού κράτους, όπως αυτή είχε διαμορφωθεί κατά τα προηγούμενα έτη. Σαφώς, όπως προαναφέρθηκε, η παιδική ηλικία δεν αποτελεί ξεχωριστό αντικείμενο μέριμνας και προστασίας από την πλευρά της Πολιτείας, αλλά επαφίεται στη δικαιοδοσία και ευχέρεια του ιστού της οικογένειας η ανατροφή και η εκπαίδευση των ανηλίκων. Η ανάγκη για προστασία της παιδικής ηλικίας δεν είχε γίνει ακόμη αισθητή, καθώς στο γεωγραφικό χώρο που εξετάζεται, η οικονομία ήταν κυρίως αγροτική και δεν είχε ακόμη μεταβεί στο στάδιο της αστικοποίησης και εκβιομηχάνισης, οπότε και ανακύπτουν ζητήματα ειδίκευσης του εργατικού δυναμικού και προσανατολισμός της εκπαίδευσης προς τους σκοπούς της εκβιομηχανισμένης οικονομίας και συνακόλουθα η διαμόρφωση κανόνων που θα διέπουν την εργασία και των ανηλίκων.
Με δεδομένη την απουσία ιδιαίτερης συνταγματικής προστασίας των ανηλίκων κατά την υπό πραγμάτευση περίοδο αμέσως μετά την απελευθέρωση της Θεσσαλίας, η αντιμετώπισή τους από τον ποινικό νόμο παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον ως προς τα χαρακτηριστικά της. Στη συνέχεια, θα προβούμε στη διασαφήνιση αναγκαίων όρων, πριν την επιμέρους εξέταση των ποινικών φαινομένων που θα αναλυθούν παρακάτω.

[104] Σύγχρονη Νομοθεσία, *Το Σύνταγμα της Ελλάδος 1975/1986/2001/2008*, εκδ. Σάκκουλα, Αθήνα-Θεσσαλονίκη 2008.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ
ΤΥΠΟΛΟΓΙΑ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ

Με τον όρο ποινικό φαινόμενο εννοείται η μορφή της κοινωνικής παθολογίας που έγκειται στην προσβολή των βασικών στοιχείων-αγαθών από τους ανθρώπους και στην αντίδραση των ανθρώπων-φορέων της προσβολής αυτής και σε πιο εξελιγμένο βαθμό στην αντίδραση της εξουσίας (κράτους) στην προσβολή ως θεματοφύλακα των αγαθών αυτών[105].

Το ποινικό φαινόμενο αποτελεί παθολογική εκδήλωση της κοινωνικής ζωής[106]. Όσο μεγαλύτερη είναι η αντίδραση του κράτους, αντίδραση που λαμβάνει τη μορφή της ποινής ως νέας αντίθετης στην αρχική προσβολής, στην προσβολή των βασικών αυτών στοιχείων από τα ίδια τα μέλη της κοινωνίας, τόσο μεγαλύτερη χαρακτηρίζεται η παθογένεια.

Το ποινικό φαινόμενο αποτελείται από τρία θεμελιώδη στοιχεία: τα κοινωνικά αγαθά –με την πλατειά έννοια, δηλαδή τόσο τα ατομικά, όσο και αυτά που αφορούν το κοινωνικό σύνολο-, το έγκλημα, δηλαδή την πράξη προσβολής των βασικών αγαθών, και την ποινή, ως απάντηση της εξουσίας στην τελεσθείσα προσβολή. Η ποινή δε έχει το χαρακτήρα της απάντησης-αντίδρασης στην απαξία της προσβολής, αλλά και το χαρακτήρα της «σύνθεσης», της μετάβασης σε μια νέα κατάσταση-θέση[107].

Η ποινή αποτελεί, λοιπόν, την τρίτη φάση του ποινικού φαινομένου, ήτοι του τρίπτυχου έννομο αγαθό-έγκλημα-ποινή. Επομένως, κάθε προσβολή εννόμου αγαθού, που χαρακτηρίζεται ως έγκλημα, επισύρει την επιβολή της ποινής, δηλαδή την αντίδραση της οργανωμένης κοινωνίας, που εκδηλώνεται με τη θεσμοθετημένη-ρυθμισμένη μορφή της αντιπροσβολής των αγαθών του υποκειμένου της αρχικής προσβολής: της ζωής του (όπου ισχύει η θανατική ποινή), της ελευθερίας του, της περιουσίας ή της τιμής του[108]. Πρόδηλος καθίσταται, επομένως, ο κοινωνικός χαρακτήρας της ποινής, ως στοιχείου που εξελίσσεται ταυτόχρονα με τη δομή και τα χαρακτηριστικά της εκάστοτε κοινωνίας σε ιστορικό και χωρικό επίπεδο.

---

[105] Μανωλεδάκης Ι., *Ποινικό Δίκαιο, Επιτομή Γενικού Μέρους*, εκδ. Σάκκουλα, Θεσσαλονίκη 1992. σ. 1.

[106] Δασκαλάκη Η., *Η εγκληματολογία της κοινωνικής αντίδρασης*, 1985, σσ.36-37. Πρβλ. Ν. Ματσούκα, *Το πρόβλημα του κακού*, β΄ έκδ. 1986, σσ.233 κεξ.

[107] Μανωλεδάκης Ι., *Ποινικό Δίκαιο, Επιτομή Γενικού Μέρους*, εκδ. Σάκκουλα, Θεσσαλονίκη, 1992. σ. 3.

[108] Μαργαρίτη Λ. & Παρασκευόπουλου Ν., *Ποινολογία*, Εκδ. Σάκκουλα, Θεσσαλονίκη 1995, σ.17., πρβλ. Ι. Μανωλεδάκη, *Γενική Θεωρία του Ποινικού Δικαίου, Ι-ΙΙΙ (1976-81) Ι*, σσ. 13 κεξ.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Οι όροι «έγκλημα», όταν περιγράφει συμπεριφορές ανηλίκων ή «ανήλικος εγκληματίας» θεωρούνται από τους εγκληματολόγους ανακριβείς[109] και, κυρίως, σύμφωνα με την κοινωνιολογική, αλλά και την παιδαγωγική θεώρηση, ενέχουν ιδιαίτερους κινδύνους «στιγματοποίησης» των ανηλίκων, καθώς ενεργοποιείται η διαδικασία της ετικέτας-αυτοεκπληρούμενης προφητείας[110], ωστόσο, επειδή οι αποκλίνουσες συμπεριφορές που μελετώνται στην εργασία μας, ενδεχομένως, να παρουσιάζονται και στη σύγχρονη εποχή, είναι ανάγκη να αποφευχθεί η χρήση τόσο επιβαρυντικών όρων. Ο όρος παραβατικότητα είναι περιεκτικός και πιο ελαστικός από τον όρο εγκληματικότητα[111]. Περιλαμβάνει τις αποκλίνουσες συμπεριφορές των ανηλίκων, τις προσβολές, τις παραβάσεις των ποινικών νόμων, ανάλογα με το βαθμό που μπορεί να τους καταλογιστούν.

Στην παρούσα εργασία, θα εξεταστούν όχι μόνο οι παραβατικές συμπεριφορές, τις οποίες ενεργούν ανήλικοι, αλλά και οι εγκληματικές-παραβατικές συμπεριφορές που γίνονται σε βάρος των ανηλίκων, καθώς και αποκλίνουσες συμπεριφορές που επιδεικνύουν γυναίκες κατά την υπό εξέταση περίοδο, αλλά και εγκληματικές-παραβατικές συμπεριφορές που οι τελευταίες υφίστανται από άλλους.

---

[109] Πιτσελά Α., *Η ποινική αντιμετώπιση της εγκληματικότητας των ανηλίκων*, β΄ έκδ., εκδ. Σάκκουλα, Θεσσαλονίκη 1998, σ. 62

[110] Λάμνιας Κ., *Κοινωνιολογική Θεωρία και Εκπαίδευση Διακριτές Προσεγγίσεις*, Μεταίχμιο, Αθήνα 2002, σελ.224 κ.ε.

[111] Πιτσελά Α., *Η ποινική αντιμετώπιση της εγκληματικότητας των ανηλίκων*, ό.π., σ.63.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ
ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΧΩΡΟ ΑΠΟ ΤΟΝ 18^{Ο} ΑΙΩΝΑ

Με την κατάληψη του Ελλαδικού χώρου από την Οθωμανική Αυτοκρατορία, η ποινική εξουσία ασκούνταν μόνο από τις Τουρκικές αρχές. Το Βυζαντινό δίκαιο δεν αποτελούσε πλέον το ρυθμιστικό κανόνα των κοινωνικών σχέσεων, καθώς δεν υφίστατο Βυζαντινό κράτος. Η Τουρκική άσκηση της ποινικής εξουσίας χαρακτηριζόταν από την επικέντρωσή της σε θέματα που αφορούσαν πράξεις κατά του Τουρκικού κρατικού μηχανισμού και κατά των Οθωμανών πολιτών, χωρίς να υπάρχει μέριμνα για πράξεις που έθιγαν αγαθά που σχετίζονταν με τους Έλληνες[112].

Ενώ η ποινική αντιμετώπιση των Ελλήνων από τον Τουρκικό μηχανισμό χαρακτηριζόταν από υπέρμετρα αυστηρές ποινές, και λόγω της αδιαφορίας για τις πράξεις που έθιγαν αγαθά των Ελλήνων, για τις τελευταίες, με την ανοχή της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, επιλαμβάνονταν οι τοπικές Εκκλησιαστικές αρχές- λόγω των προνομίων που είχε παραχωρήσει στον Πατριάρχη Γεννάδιο Σχολάριο ο Σουλτάνος, αμέσως μετά την άλωση της Κωνσταντινούπολης- οι οποίες αρχές επέβαλαν ηπιότερες ποινές, τόσο σε σχέση τους Τουρκικούς ποινικούς κανόνες, όσο και σε σχέση με το προηγουμένως εφαρμοστέο δίκαιο των Βυζαντινών.

Ο Γαλλικός Διαφωτισμός ως φιλοσοφικό, ιδεολογικό κίνημα έφερε νέα πνοή και αποτέλεσε την ιδεολογική βάση της αντίδρασης της ανερχόμενης αστικής τάξης έναντι της φεουδαρχίας. Η αντίδραση αυτή εκφράστηκε και σε δικαιικό επίπεδο με κύριους εκφραστές τον Montesquieu, τον Voltaire, τον C.B. die Beccaria[113]. Η επίδραση των ιδεών αυτών ήταν καθοριστικής σημασίας για την εξέλιξη της ποινικής επιστήμης, ιδιαίτερα δε είχαν μεγάλη απήχηση στη Γαλλία και τη Γερμανία.

Στον Ελληνικό χώρο, ήδη πολύ νωρίς από την κήρυξη της Ελληνικής επανάστασης του 1821, η Β΄ Εθνοσυνέλευση (1823) ασχολείται με θέματα καθορισμού των ποινικών αδικημάτων και της αντιμετώπισής τους, με τη σύνταξη του φιλελεύθερου κειμένου «Απάνθισμα των Εγκληματικών», στο οποίο εγκαταλείπονται πρακτικές που εφαρμόζονταν τόσο στο Βυζαντινό δίκαιο, όσο και από τους Τούρκους κατακτητές και αφορούσαν στην επιβολή της σωματικής βίας στα υποκείμενα των πράξεων που

---

[112] Μαργαρίτη Λ. & Παρασκευόπουλου Ν., *Ποινολογία*, ό.π. σ. 26.

[113] Μαργαρίτη Λ. & Παρασκευόπουλου Ν., *Ποινολογία*, ό.π. σ. 30.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

στρέφονταν κατά των κοινωνικών-ατομικών αγαθών[114]. Η ποινή, ως άσκηση της κρατικής εξουσίας, πλέον στρέφεται κατά της ελευθερίας του ατόμου, αφού η επίδραση του Διαφωτισμού (Γαλλικού και Νεοελληνικού) καθιστά το ανθρώπινο σώμα και την ατομική αξιοπρέπεια θεμελιώδεις λίθους του μετεπεναστατικού Ελληνικού πολιτικού και κοινωνικού ιστού. Ο εγγυητικός γραπτός χαρακτήρας του ποινικού δικαίου διασφαλίζει στα μέλη του κοινωνικού συνόλου το αίσθημα της ασφάλειας και καλλιεργεί την πεποίθηση ότι τα άτομα απολαμβάνουν δικαιώματα για ελεύθερη δραστηριοποίηση, χωρίς αυθαίρετες παρεμβάσεις από την εκάστοτε πολιτική –κρατική εξουσία[115]. Με τον πρώτο αυτό ποινικό Ελληνικό νόμο, επιχειρήθηκε η αναγνώριση και η εδραίωση της εξουσίας του Ελληνικού κράτους, που βρισκόταν ακόμη σε κατάσταση πολέμου και δεν είχε σαφώς ορισμένη και παγιωμένη γεωγραφική και πληθυσμιακή επικράτεια. Το «Απάνθισμα των Εγκληματικών» είχε προσωρινό χαρακτήρα, ίσχυσε στον Ελληνικό χώρο τυπικά δέκα έτη, ουσιαστικά, όμως, μόλις έξι.[116] Αποτέλεσε πόνημα αμιγώς Ελληνικό, αν και βασίστηκε στο Γαλλικό Ποινικό Κώδικα, χωρίς, ωστόσο, να τον αντιγράφει αυτολεξεί και επεδίωξε την εξυπηρέτηση της Ελληνικής πραγματικότητας, παρουσιάζοντας με αυτή την πρακτική και σοβαρές ελλείψεις ή και αοριστίες στην ποινική αντιμετώπιση ποινικών φαινομένων που σε ένα κοινωνικοπολιτικό σχήμα, έστω και νεοσυστημένο, προκύπτουν. Οι αστοχίες αυτές κρίνονται δικαιολογημένες, καθώς οι συντάκτες του κειμένου αυτού δεν ήταν νομικοί[117], άλλωστε στον Ελληνικό χώρο δεν υπήρχε καν νομική επιστήμη, και επιχείρησαν να επιλύσουν ποινικά ενδιαφέρουσες κοινωνικο-πολιτικές συγκρούσεις που ήταν γνωστές και ανταποκρινόταν στο δεδομένο χώρο και χρόνο.

Η προσπάθεια αυτή διαμόρφωσης ποινικών κανόνων βασισμένων στις διαμορφωμένες σχέσεις και στα δεδομένα της ψυχοσύνθεσης των Ελλήνων, αλλά και στις βιωμένες σχέσεις, γρήγορα αποσοβείται και εγκαταλείπεται, με την έλευση του Βαυαρού βασιλιά και την εισαγωγή ποινικών κανόνων από το Γερμανικό Ποινικό Δίκαιο[118]. Επί αντιβασιλείας του Γερμανού νομικού G.L. von Maurer επιβάλλεται-εφαρμόζεται στην Ελλάδα ποινικό δίκαιο που βασίζεται στον Βαυαρικό Ποινικό Νόμο του 1813, έργο του

---

[114] Μαργαρίτη Λ. & Παρασκευόπουλου Ν., *Ποινολογία*, ό.π., σσ.30-31

[115] Μανωλεδάκη Ι., *Μελέτες για Εμβάθυνση στο Ποινικό Δίκαιο (1978-1989)*, γ΄ έκδ., εκδ. Σάκκουλα, Θεσσαλονίκη 1995, σ.12.

[116] Μανωλεδάκη Ι., *Μελέτες για Εμβάθυνση στο Ποινικό Δίκαιο (1978-1989)*, ό.π., σ.14.

[117] Μανωλεδάκη Ι., *Μελέτες για Εμβάθυνση στο Ποινικό Δίκαιο (1978-1989)*, ό.π., σ.18.

[118] Μαργαρίτη Λ. & Παρασκευόπουλου Ν., *Ποινολογία*, ό.π., σ.31.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

A.v. Feuerbach, οπότε και σηματοδοτείται η κυριαρχία της γερμανικής νομικής σκέψης στην Ελληνική πραγματικότητα σε θεωρητικό και πρακτικό επίπεδο[119]. Η απώλεια της πολιτικής αυτονομίας των Ελλήνων που σηματοδοτείται με την έλευση του Όθωνα επιφέρει ταυτοχρόνως και την απώλεια της νομικής τους αυτονομίας[120].

Χαρακτηριστικά της Γερμανικής κυριαρχίας, σε νομικό-δικαιικό επίπεδο, στην Ελληνική πραγματικότητα αποτελούν τα ίδια τα κείμενα των ποινικών νόμων που εκδίδονται προς εφαρμογή στην Ελλάδα, τα οποία αφενός μεν κωδικοποιούνται στην Ελληνική γλώσσα, αφετέρου δε κωδικοποιούνται εκ παραλλήλου, επισήμως, στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της Ελλάδας και στην Γερμανική[121], το 1834. Ωστόσο, εξαιτίας της ασυμφωνίας, κατά το μεγαλύτερο μέρος, του Ελληνικού κειμένου με το Γερμανικό, που αποτελούσε το βασικό κείμενο, ακολούθησε νέα μετάφραση και νέα δημοσίευση του Κώδικα του Ποινικού Νόμου στο Παράρτημα του 5ου φύλλου της Εφημερίδας της Κυβερνήσεως με ημερομηνία δημοσίευσης την 31η Αυγούστου 1835[122].

Η άκριτη και ανεπιφύλακτη υιοθέτηση ή επιβολή του Γερμανικού κειμένου στην Ελληνική πραγματικότητα του νεοσύστατου Ελληνικού κράτους είχε αποτέλεσμα την προσκόλληση στη Γερμανική νομική σκέψη και την αντίστοιχη τροχοπέδη της εξέλιξης της Ελληνικής με γνώμονα τις κοινωνικές, πολιτικές, οικονομικές ανάγκες της Ελληνικής κοινωνίας, καθώς το Γερμανικό κείμενο αφορούσε και προέβλεπε αντιμετώπιση ποινικών φαινομένων που ενέσκηπταν σε μια τελείως διαφορετικά εξελιγμένη κοινωνία με αλλότρια κουλτούρα. Χαρακτηριστική είναι η πρόβλεψη στον Ποινικό Κώδικα του Μάουρερ της αντιμετώπισης του ξενικού θεσμού της μονομαχίας, ο οποίος ήταν Γαλλικό, Γερμανικό έθος της αριστοκρατίας των εν λόγω κοινωνιών και απόλυτα ξένος προς τις Ελληνικές πρακτικές

---

[119] Πανταζοπούλου Ν., *Το δια της Επαναστάσεως του 1821 θεσπισθέν δίκαιον και οι Έλληνες νομικοί*, Θεσσαλονίκη 1971 (Λόγος Πανηγυρικός).

[120] Μανωλεδάκη Ι., *Μελέτες για Εμβάθυνση στο Ποινικό Δίκαιο (1978-1989)*, ό.π., σ.19, και Πανταζοπούλου Ν., *Το δια της Επαναστάσεως του 1821 θεσπισθέν δίκαιον και οι Έλληνες νομικοί*, ό.π., σ. 18, 31,49, 65,66.

[121] Ποινικός Νόμος, Παράρτημα του Αριθ. 3 έτους 1834 της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως του Βασιλείου της Ελλάδος.

[122] Θέμιδος Κώδηξ Εκατονδεκαετίας 1821-1931, τ. Γ΄, 1834, Εκδ. Οίκος Ι. Ν. Ζαχαροπούλου, Αθήναι, 1932.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

και την Ελληνική κουλτούρα και νοοτροπία, εφόσον ληφθεί υπόψη και το γεγονός ότι στην Ελληνική κοινωνία απουσίαζε η τάξη των αριστοκρατών[123].

Η προσάρτηση της Θεσσαλίας, το 1881, σηματοδότησε ταυτόχρονα και την εφαρμογή στο συγκεκριμένο χωροχρονικό πλαίσιο των κανόνων που ίσχυαν και στον υπόλοιπο χώρο του επίσημου Ελληνικού κράτους.

[123] Μανωλεδάκη Ι., *Μελέτες για Εμβάθυνση στο Ποινικό Δίκαιο (1978-1989)*, ό.π., σ. 24.

Σημειώνουμε, ωστόσο, ότι κακέκτυπα τέτοιων κοινωνικών φαινομένων υπήρχαν στα Ιόνια νησιά, στα οποία η μακρόχρονη κυριαρχία των Βενετών είχαν επιφέρει ανάλογες δομές εξουσίας, τις οποίες εφάρμοσαν οι εντόπιοι αριστοκράτες, εντολοδόχοι της πολιτικής της Γαληνοτάτης Δημοκρατίας της Βενετίας (Λεοντσίνης Γ.Ν., *Ζητήματα Επτανησιακής Κοινωνικής Ιστορίας*, Τολίδης, Αθήνα 1991).

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ
Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΩΝ ΑΝΗΛΙΚΩΝ ΣΤΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟ ΝΟΜΟ ΤΟΥ 1834

Η κωδικοποίηση των κανόνων που ρύθμιζαν τις σχέσεις του ιδιωτικού βίου σε όλες τις εκφάνσεις του, ήτοι εμπορικές σχέσεις, οικογενειακές, κληρονομικές, περιουσιακές, και των κανόνων που θα ρύθμιζαν την αντιμετώπιση των συμπεριφορών των ατόμων που έχουν το χαρακτήρα προσβολής των κοινωνικών αγαθών, όπως ήταν αναμενόμενο, έλαβε χώρα, όπως προαναφέρθηκε, με την υιοθέτηση ξένων κωδικοποιημένων δικαίων και ιδίως, αναφορικά με την αντιμετώπιση των ποινικών ζητημάτων, με την εφαρμογή του Γερμανικού ποινικού νόμου. Στην υπό εξέταση περίοδο, κατά τα πρώτα έτη της απελευθέρωσης της Θεσσαλίας, οφείλουμε να αποσαφηνίσουμε τον τρόπο αντιμετώπισης των ανηλίκων από τον εφαρμοζόμενο ποινικό νόμο και συνακόλουθα τον σωφρονισμό τους.

Ποινική αντιμετώπιση των ανηλίκων στον Ποινικό Νόμο

Στον ποινικό νόμο του 1834, όπως συντάχθηκε από τον Μάουρερ κατά τα πρότυπα του Βαυαρικού νόμου και εφαρμόστηκε στον Ελληνικό χώρο, υιοθετείται η αντίληψη ότι το παιδί που διαπράττει κάποια ποινικώς κολάσιμη πράξη αυτή δεν μπορεί να του καταλογιστεί, εφόσον αυτό δεν έχει συμπληρώσει ένα όριο ηλικίας. Το όριο αυτό καθορίζεται στο δέκατο έτος, το οποίο και σηματοδοτεί την σταδιακή εισαγωγή του στον καταλογισμό και την ποινική του ευθύνη. Σύμφωνα με το άρθρο 82 του Ποινικού Νόμου 1834, οι πράξεις των παιδιών που δεν έχουν συμπληρώσει το δέκατο έτος της ηλικίας τους δεν τους καταλογίζονται, δηλαδή δεν προβλέπεται η καταδίκη τους και η τιμωρία τους με εγκλεισμό, ωστόσο δεν εξαιρούνται από το σωφρονισμό, καθώς αυτός ανατίθεται στους «προστάτες» του και λαμβάνει χώρα κατ' οίκον, συγχρόνως δε στο έργο αυτό επιλαμβάνεται και η αστυνομία, με την ανάλογη συνδρομή και επιτήρηση του ανηλίκου. Καθορίζεται, επομένως, μια περίοδος ανευθυνότητας του παιδιού και εξαιρέσεως από την κατάγνωση της ποινής[124].

Μετά από αυτήν την περίοδο, το παιδί δεν εισάγεται άμεσα στην πλήρη εξίσωση της ποινικής του ευθύνης με αυτή των ενηλίκων, αλλά ακολουθεί μια ενδιάμεση περίοδος μετάβασης.

---

[124] Γ. Ληξουριώτη, *Κοινωνικές και Νομικές Αντιλήψεις για το Παιδί, τον πρώτο αιώνα του Νεοελληνικού Κράτους*, ό.π., σ.183.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Στο άρθρο 83 του ιδίου νόμου, ορίζεται ότι εφόσον ο ανήλικος παραβάτης συμπλήρωσε το δέκατο έτος όχι όμως και το δέκατο τέταρτο, επαφίεται στην κρίση του δικαστηρίου να αποφασίσει αν ο ανήλικος ενήργησε «μετά διακρίσεως». Εισάγεται, λοιπόν στο Ελληνικό ποινικό σύστημα αυτός ο νέος όρος, ο οποίος, σύμφωνα με μια θεωρία, ορίζει την ικανότητα του παιδιού να διακρίνει το καλό από το κακό, προσδίδοντας του ηθική διάσταση. Άλλη θεωρία ορίζει ότι ο όρος αυτός σηματοδοτεί την ικανότητα του παιδιού να διακρίνει αν η πράξη του αυτή επισύρει κάποια ποινή- το αξιόποινο, προσδίδοντάς του νομική διάσταση. Υπάρχει και η θεωρία που συμπλέκει τόσο την ηθική όσο και τη νομική διάσταση, ενώ σε ένα τελευταίο επίπεδο για τον προσδιορισμό της ύπαρξης ή μη της διάκρισης στον ανήλικο έπρεπε να λαμβάνεται υπόψη ο χαρακτήρας, η ωριμότητα, τα αίτια που οδήγησαν στην πράξη και η ικανότητα εκλογής του ανηλίκου, αλλά και η ικανότητα αυτός να αντισταθεί στην εκτέλεση της πράξης[125]. Επομένως, η αξιολόγηση της έννοιας διάκρισης επαφιόταν στον δικαστή, ο οποίος έπρεπε με αόριστο ουσιαστικά τρόπο και μέθοδο να κρίνει αν κάποιος ανήλικος μπορούσε να «διακρίνει» την ποινική αξία της πράξης του και, αναλόγως, να επιβάλει την ενδεχόμενη ποινή.

Μετά το πέρας των δεκατεσσάρων ετών, ο ανήλικος εξισώνεται ποινικά με τον ενήλικο, καθώς ο ποινικός νόμος του 1834 στο άρθρο 85 ορίζει ότι ο ανήλικος αυτός υπέχει πλέον τις ίδιες ποινικές ευθύνες και αντιμετώπιση με αυτές των ενηλίκων, χωρίς να λαμβάνει υπόψη την ανάπτυξη του παιδιού, τις ιδιαιτερότητες και τις ανάγκες της εφηβικής ηλικίας. Η σκληρότητα του ποινικού νόμου κατακρίθηκε σφόδρα, λόγω της ισοπέδωσης της ποινικής μεταχείρισης των ανηλίκων άνω των δεκατεσσάρων ετών ως καταστροφική ως προς την σωφρονιστική της διάσταση, καθώς οι συνθήκες στα σωφρονιστικά καταστήματα- φυλακές, όπου οι ανήλικοι συναναστρέφονταν ενήλικους εγκληματίες, αποτελούσαν ευνοϊκό περιβάλλον για την εκμάθηση και μύηση σε εγκληματικές πράξεις και πρακτικές, τις οποίες εφάρμοζαν μετά την έξοδό τους από αυτά.

Επισκόπηση Νόμου περί Ανηλικότητας: ΧΠΘ/1861

Όπως έχει ήδη αναλυθεί και επισημανθεί, ο Ποινικός Νόμος του Μάουρερ, που βρίσκει εφαρμογή στην υπό εξέταση χωροχρονική περίοδο, αντιμετωπίζει τους ανήλικους

[125] Γ. Ληξουριώτη, *Κοινωνικές και Νομικές Αντιλήψεις για το Παιδί, τον πρώτο αιώνα του Νεοελληνικού Κράτους*, ό.π.,σ.184.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

παραβάτες με συγκεκριμένα ηλικιακά κριτήρια, τα οποία όμως μετά την ηλικία των δεκατεσσάρων ετών, απαλείφονται και οι ανήλικοι εξισώνονται ποινικά ως ενήλικοι.

Στο σημείο αυτό, όμως, δέον είναι να επισημανθούν και διασαφηνιστούν τα όρια της ανηλικότητας και στο επίπεδο του αστικού δικαίου, δηλαδή στο χώρο των πολιτικών και προσωπικών δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των ανηλίκων.

Το 1861 στις 23 Αυγούστου, δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως του Βασιλείου της Ελλάδας ο Νόμος ΧΠΘ΄ «Περί ανηλίκων, επιτροπείας, χειραφεσίας και κηδεμονίας αυτών». Στο πρώτο κεφάλαιο του νόμου αυτού στο άρθρο 1, ορίζεται ότι ανήλικος είναι αυτός που δεν έχει συμπληρώσει το εικοστό πρώτο έτος της ηλικίας του. Ωστόσο, στο δεύτερο άρθρο του ίδιου νόμου, αναφορικά με πράξεις του ανηλίκου που χαρακτηρίζονται «αθέμιτοι», υπάρχει σαφής επιρροή και συσχετισμός με τις διατάξεις του Ποινικού Νόμου του 1834 και ορίζεται ότι ο ανήλικος που δεν συμπλήρωσε το δέκατο έτος «δεν υποχρεούται εκ των αθεμίτου αυτού πράξεών του». Ο «συμπληρώσας το δέκατον, αλλ' ουχί το δέκατον τέταρτον έτος, υποχρεούται» αν κριθεί ότι ενήργησε μετά διακρίσεως. Μετά τη συμπλήρωση του δεκάτου τετάρτου έτους έχει τις ίδιες υποχρεώσεις με τους ενηλίκους.

Από την επισκόπηση του παρόντος νόμου, γίνεται σαφές ότι οι ανήλικοι μετά το δέκατο τέταρτο έτος εξισώνονται με τους ενηλίκους ως προς τις υποχρεώσεις σε επίπεδο αστικό, δηλαδή σε επίπεδο που αφορά τις ιδιωτικές του σχέσεις, αλλά αναφορικά με τα δικαιώματα αστικά και πολιτικά που αυτός μπορεί να απολαύσει, όπως δικαίωμα ψήφου, αυτοδιάθεσης, γαμικά κ.ά., τελεί σε ηλικιακούς περιορισμούς, και πάντως υπό την κηδεμονία, επιτροπεία κυρίαρχα του πατέρα και σπανιότερα της μητέρας[126]. Επιπλέον, όπως ορίζεται και στο άρθρο 114, τα δικαιώματα ακόμη και των ενηλίκων πλέον τέκνων, αναφορικά με το γάμο και την υιοθεσία, ήταν περιορισμένα παρόλη τη συμπλήρωση του εικοστού πρώτου έτους[127].

Φαίνεται, λοιπόν ότι οι ανήλικοι είχαν, την εξεταζόμενη χωροχρονική περίοδο, περιορισμένα εκ του νόμου δικαιώματα, αλλά αντιθέτως εμφανίζονται υπεύθυνοι για

[126] Νόμος ΧΠΘ΄/1861, Περί ανηλίκων, επιτροπείας, χειραφεσίας και κηδεμονίας αυτών, Εφημερίς της Κυβερνήσεως του Βασιλείου της Ελλάδος, αριθ. 42/23 Αυγούστου 1861.

[127] Νόμος ΧΠΘ΄/1861, Περί ανηλίκων, επιτροπείας, χειραφεσίας και κηδεμονίας αυτών, Εφημερίς της Κυβερνήσεως του Βασιλείου της Ελλάδος, αριθ. 42/23 Αυγούστου 1861.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

κάποιες πράξεις τους. Πάντως, με το νόμο αυτό αποσαφηνίζονται τα χρονικά όρια της ανηλικότητας κατά την εξεταζόμενη εποχή.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

ΤΑ ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ: Η ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΤΗ ΝΟΤΙΟΔΥΤΙΚΗ ΘΕΣΣΑΛΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Εισαγωγή

Το Τρίτο Μέρος, με τίτλο «Τα ερευνητικά δεδομένα: η παραβατικότητα σε σχέση με τη γυναίκα και το παιδί στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία μετά την απελευθέρωση» και αποτελείται από εννέα κεφάλαια.

Το πρώτο κεφάλαιο έχει τίτλο «Το ανήλικο αγόρι ως υποκείμενο παραβατικής συμπεριφοράς: άδικες επιθέσεις- αικίες- εξυβρίσεις- τραυματισμοί» και δομείται σε τέσσερα υποκεφάλαια, με αντίστοιχους τίτλους, 1.«Ανήλικοι κατηγορούμενοι για άδικες επιθέσεις», 2.«Ανήλικοι κατηγορούμενοι για πρόκληση τραυμάτων», 3.«Κατηγορίες για πρόκληση αικιών από μέρους ανηλίκων», 4.«Ανήλικοι που προβαίνουν στο αδίκημα της εξύβρισης».

Σε γενικές γραμμές, στο πρώτο κεφάλαιο του Τρίτου Μέρους, και ιδιαίτερα στο πρώτο και δεύτερο υποκεφάλαια, διερευνώνται περιπτώσεις εκδήλωσης της παραβατικής συμπεριφοράς άδικων επιθέσεων και πρόκλησης τραυματισμών από ανηλίκους, που οφείλονται σε διενέξεις της αγροτοεργατικής κοινωνίας της περιοχής ή άλλους λόγους, ενώ στο τρίτο και τέταρτο υποκεφάλαια εξετάζονται περιπτώσεις, που με βάση τον Ποινικό Νόμο του 1834 είναι πταίσματα και διακρίνονται σε αικίες που έγιναν προμελετημένα, απρομελέτητα και εξ αμελείας, ή άλλες που αφορούν εξύβριση από μέρους των ανηλίκων, στις οποίες, πολλές φορές, συμμετέχουν και ενήλικοι.

Το δεύτερο κεφάλαιο, του Τρίτου Μέρους, με τίτλο «Το ανήλικο αγόρι ως υποκείμενο παραβατικής συμπεριφοράς: κατηγορίες για βλάβη ξένης ιδιοκτησίας-διάπραξη αδικημάτων κλοπής-ζωοκλοπής και ζωοκτονίας», δομείται σε τρία υποκεφάλαια, με αντίστοιχους τίτλους, 1.«Ανήλικοι κατηγορούμενοι για βλάβη ξένης ιδιοκτησίας», 2.«Κατηγορίες για διάπραξη του αδικήματος της κλοπής από μέρους ανηλίκων», 3.«Κατηγορίες για διάπραξη των αδικημάτων της ζωοκλοπής και ζωοκτονίας από μέρους ανηλίκων», στα οποία και εξετάζονται περιπτώσεις παραβατικών συμπεριφορών από μέρους ανηλίκων, όπως βλάβη ξένης ιδιοκτησίας, κλοπές και ζωοκλοπές, στη συγκεκριμένη περιοχή και χρονική περίοδο.

Στο τρίτο κεφάλαιο του Τρίτου Μέρους τιτλοφορείται «Το ανήλικο κορίτσι ως υποκείμενο παραβατικής συμπεριφοράς. Το κορίτσι ως θύτης στο κατηγορητήριο: παραβατικές συμπεριφορές και το αδίκημα της μοιχείας», εξετάζεται η παραβατική συμπεριφορά ανήλικων θηλέων ως δραστών-υποκειμένων άδικων κατά το Ποινικό Νόμο πράξεων και διερευνάται κατά πόσο η εμπλοκή των ανήλικων κοριτσιών σε ποινικές υποθέσεις ως παραβατών είναι αυτόνομη ή επιτελείται σε συνέργεια με ενήλικους.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Το τέταρτο κεφάλαιο του Τρίτου Μέρους έχει τίτλο «Ανήλικοι αντικείμενα παραβατικών συμπεριφορών: αγόρια στο κατηγορητήριο ως θύματα» και δομείται σε τρία υποκεφάλαια, με αντίστοιχους τίτλους, 1.«Το ανήλικο αγόρι θύμα ενηλίκων», 2.«Υποθέσεις ανηλίκων στο κατηγορητήριο: Ανήλικα θύματα ανηλίκων», 3.«Ανήλικα θύματα γυναικών», στα οποία και εξετάζονται περιπτώσεις, κατά τις οποίες το ανήλικο αγόρι, ως κοινωνική μονάδα, γινόταν θύμα βίαιων συμπεριφορών σε βάρος του από ενήλικους άνδρες ή άλλες, κατά τις οποίες οι ανήλικοι είναι θύματα, επίσης, ανηλίκων, μια και βιώνουν πράξεις βίας, τραυματισμούς, χτυπήματα, από μέρους άλλων ανηλίκων, ή άλλες κατά τις οποίες τα ανήλικα πέφτουν θύματα βίας ενήλικων γυναικών.

Το πέμπτο κεφάλαιο του Τρίτου Μέρους, με τίτλο «Η γυναίκα ως υποκείμενο παραβατικών συμπεριφορών» δομείται σε τρία υποκεφάλαια, με αντίστοιχους τίτλους, 1.«Ατομική δράση γυναικών παραβατών», 2.«Ομαδική ποινική δραστηριότητα γυναικών: Γυναίκες εναντίον γυναικών», 3.«Ενδοοικογενειακή βία», στα οποία και διερευνάται η παραβατική κοινωνική συμπεριφορά των γυναικών, η ενδοοικογενειακή βία, καθώς και οι παραβατικές συμπεριφορές ανάμεσα σε γυναίκες.

Το έκτο κεφάλαιο του Τρίτου Μέρους έχει τον τίτλο «Η γυναίκα ως συνεργός παραβατικών συμπεριφορών» και στο μοναδικό του υποκεφάλαιο «Γυναίκες συνεργοί ανδρών», διερευνώνται και προσεγγίζονται ερμηνευτικά περιπτώσεις, κατά τις οποίες η γυναίκα είναι συνεργός παραβατικών συμπεριφορών.

Το έβδομο κεφάλαιο του Τρίτου Μέρους τιτλοφορείται «Η γυναίκα ως αντικείμενο παραβατικών συμπεριφορών» και δομείται σε δύο υποκεφάλαια, με αντίστοιχους τίτλους, 1.«Η ενήλικη γυναίκα ως θύμα παραβατικής συμπεριφοράς ανήλικων αγοριών», 2.« Η γυναίκα στο κατηγορητήριο ως θύμα: Γυναίκες εναντίον γυναικών», στα οποία και εξετάζονται περιπτώσεις άσκησης σωματικής βίας και βλάβης, της προσβολής της προσωπικότητας, της γενετήσιας αξιοπρέπειας των γυναικών από ανήλικα αγόρια, ή άλλες, κατά τις οποίες οι γυναίκες συνασπίζονται εναντίον ομοφύλων.

Το όγδοο κεφάλαιο του Τρίτου Μέρους έχει τον τίτλο «Η γυναίκα θύμα στην οικογένεια» και στο μοναδικό του υποκεφάλαιο, με τίτλο «Ενδοοικογενειακή βία», εξετάζεται στο κατηγορητήριο η ενδοοικογενειακή βία.

Τέλος, στο ένατο κεφάλαιο του Τρίτου Μέρους που έχει τον τίτλο «Η γυναίκα θύμα αντρικών συμπεριφορών» και στο μοναδικό του υποκεφάλαιο, με τίτλο «Άντρες εναντίον γυναικών», προσεγγίζονται παραβατικές συμπεριφορές ανδρών εναντίον γυναικών.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Όπως προαναφέραμε, θα εξετάσουμε, μέσα από αδιερεύνητες πηγές των Γενικών Αρχείων του Κράτους, τις περιπτώσεις ποινικών υποθέσεων που αφορούσαν ανηλίκους, είτε ως θύτες, είτε ως θύματα[128], κατά την εξεταζόμενη περίοδο 1881-1893, στον Θεσσαλικό χώρο και ιδιαίτερα στη νοτιοδυτική Θεσσαλία[129].

Στο υπό εξέταση αρχείο, οι ανήλικοι εμφανίζονται ως δράστες, αλλά και ως θύματα διαφόρων παραβατικών πράξεων και ποινικά κολάσιμων συμπεριφορών.

Εξετάζοντας τα άρθρα του Ποινικού Νόμου του 1834, παρατηρούμε τις παρακάτω ομαδοποιήσεις ως προς τις πταισματικές και πλημμεληματικές πράξεις:

- «άδικος επίθεσις κατά προσώπου» σύμφωνα με το άρθρο 207 του Ποινικού Νόμου του 1834, το οποίο και ίσχυε και κατά την υπό εξέταση περίοδο,
- πρόκληση τραυμάτων προμελετημένων ή μη κατά το άρθρο 307 και επόμενα του Ποινικού Νόμου, στο κεφάλαιο «περί τραυμάτων και βλαβών»
- «κλοπή» κατ' άρθρο 371 και επόμενα και 693 και επόμενα του Ποινικού Νόμου,
- «υφαίρεσις» κατ' άρθρο 377 και επόμενα του Ποινικού Νόμου,
- «διατάραξις της οικιακής ειρήνης», κατ' άρθρο 201 του Ποινικού Νόμου,
- φθορά ή βλάβη ξένης ιδιοκτησίας στο κεφάλαιο «Περί άλλων φθορών και βλαβών ξένης ιδιοκτησίας», κατ' άρθρο 421 και επόμενα και 693 και επόμενα του Ποινικού Νόμου,
- ζωοκτονία και ζωοκλοπή, που περιλαμβάνονται στο κεφάλαιο «Περί κλοπής και υπεξαιρέσεως» 371 και 376 του Ποινικού Νόμου,
- «εξύβρισις της τιμής», κατ' άρθρο 336 και επόμενα και 690 και επόμενα του Ποινικού Νόμου,

---

[128] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1881, Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1884, Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1889, Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1890, Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1892.

[129] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1881, Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1884, Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1889, Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1890, Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1892.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

- παραβάσεις ειδικών νόμων σχετικά με την ασφάλεια των σιδηροδρομικών γραμμών,
- «αικίαι», κατ' άρθρο 688 του Ποινικού Νόμου,
- απόπειρα βιασμού κατ' άρθρο 273 σε συνδυασμό με το 49 του Ποινικού Νόμου,
- λιπομαρτυρία του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας,
- Φόνος, κατ' άρθρο 288 του Ποινικού Νόμου του 1834.

Οι παραπάνω πταισματικές και πλημμεληματικές και η μια κακουργηματική-φόνος, πράξεις που κωδικοποιούνται στο νόμο του 1834, αποτελούν αντικείμενο διερεύνησής μας, μέσα από ανέκδοτο και αδιερεύνητο υλικό των Γενικών Αρχείων του Κράτους.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ
ΤΟ ΑΝΗΛΙΚΟ ΑΓΟΡΙ ΩΣ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟ ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ: ΑΔΙΚΕΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ-ΑΙΚΙΕΣ-ΕΞΥΒΡΙΣΕΙΣ-ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΟΙ

1. Ανήλικοι κατηγορούμενοι για άδικες επιθέσεις

Η «άδικος επίθεσις» ορίζεται ως πλημμέλημα στο άρθρο 207 του Ποινικού Νόμου του 1834 όπως ίσχυε και κατά την υπό εξέταση περίοδο. Πρόκειται για επίθεση εναντίον κάποιου προσώπου, η οποία τιμωρείται με φυλάκιση το πολύ τριών μηνών. Αν αυτή δε πραγματοποιηθεί με όπλα ή με βιαιοπραγίες τιμωρούνταν με φυλάκιση δεκατεσσάρων ημερών έως έξι μηνών.

Στο υπό πραγμάτευση αρχείο αναφύονται οι ακόλουθες περιπτώσεις ανηλίκων που προβαίνουν στη διάπραξη του αδικήματος της άδικης επίθεσης, στην ευρύτερη περιοχή της Καρδίτσας:

Κατά το έτος 1884 διακρίνουμε την περίπτωση:

-Βιαιοπραγίες ανάμεσα σε ανηλίκους

Ξυλοφόρος δεκατριών ετών χτύπησε με λιθάρι δεκατετράχρονο για αιτία που δεν διασαφηνίζεται. Ο εισαγγελέας πρότεινε την αθώωσή του γιατί, ενήργησε «άνευ διακρίσεως», λόγω της ανηλικότητάς του. Η πρόταση έγινε δεκτή και ο ανήλικος αθωώθηκε[130].

Κατά το έτος 1887 διακρίνουμε τις περιπτώσεις:

-Ανήλικος εναντίον γυναικός.

Δεκαοκτάχρονος γεωργός, ο οποίος κατά το ισχύον δίκαιο θεωρούνταν ανήλικος, αλλά ποινικά αξιολογούνταν ως ενήλικος, σύμφωνα με τους όρους που έχουν ήδη αναφερθεί, καταγγέλλεται από τριαντάχρονη για άδικη επίθεση. Σύμφωνα με τις καταθέσεις ο δεκαοκτάχρονος χτύπησε την τριαντάχρονη ύστερα από σύσταση της δεύτερης να μην βιαιοπραγεί σε βάρος σκυλιών. Το Δικαστήριο τον έκρινε ένοχο για το συγκεκριμένο αδίκημα και του επέβαλε την ποινή της φυλάκισης των τεσσάρων ημερών[131].

---

[130] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1884, αρ. απ. Πλημμελειοδικείου 9/1884.

[131] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1887, αρ. απ. Πλημμελειοδικείου 119/1887.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

-Ανήλικος και άρρεν αγνώστου ηλικίας εναντίον γυναικός

Δεκαπεντάχρονος ανήλικος γεωργός και δεύτερος άρρεν, την ηλικία του οποίου δεν γνωρίζουμε, καθώς δεν παραστάθηκε και δικάσθηκε ερήμην, άρα δε γνωρίζουμε αν ήταν ανήλικος ή όχι, επιτέθηκε σε σαρανταπεντάχρονη έγγαμη γυναίκα. Η παθούσα κατέθεσε ότι δέχτηκε χτυπήματα από τον απόντα κατηγορούμενο και συνάμα και υβριστικές εκφράσεις[132] και από τους δύο ύστερα από παρατήρηση που τους απηύθυνε, η οποία όμως δεν αναφέρεται στις πηγές. Το δικαστήριο έκρινε τελικά ένοχο τον απόντα για το αδίκημα της αδίκου επιθέσεως και τον παρόντα ανήλικο ένοχο αικιών σε βαθμό πταίσματος και του επέβαλε την ποινή κράτησης τριών ημερών[133].

-Άδικη επίθεση ανήλικου αγοριού

Ακόμη, την ίδια χρονιά αγόρι δεκαέξι ετών κατηγορείται για το αδίκημα της άδικης επίθεσης και καταδικάζεται σε φυλάκιση τριών ημερών, χωρίς να είναι διακριτέο από το αρχείο το ιστορικό και η ταυτότητα του θύματος[134].

Το έτος 1889:

-Ανήλικος με ενήλικα μέλη της οικογένειας επιτίθεται σε τριαντάχρονο

Δεκαπεντάχρονος γεωργός κατηγορήθηκε μαζί με άλλους ενήλικες άνδρες, μέλη της οικογένειάς του, ότι επιτέθηκε άδικα και φιλονίκησε με τριαντάχρονο γεωργό. Το δικαστήριο αποφάνθηκε για την ενοχή ενός των ενηλίκων και αθώωσε τον ανήλικο[135].

Περιπτώσεις αδίκων επιθέσεων το έτος 1892:

-Δεκάχρονος μαζί με τη μητέρα του βιαιοπραγεί εναντίον ιατρού

Δεκάχρονο αγόρι και η μητέρα του και μια άλλη γυναίκα δικάζονται για επίθεση εναντίον διερχομένου από την οικία τους ιατρού. Η μητέρα του αγοριού χτύπησε με ξύλο τον

---

[132] Οι λέξεις που αναφέρονται στο πρακτικό της απόφασης είναι «σκρόφα, πουτάνα».

[133] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1887, αρ. απ. Πλημμελειοδικείου 207/1887.

[134] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1887, αρ. απ. Πλημμελειοδικείου 266/1887.

[135] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1889, αρ. απ. Πλημμελειοδικείου 497/1889.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

παθόντα, ενώ το αγόρι στη συνέχεια τον χτύπησε με πέτρα. Το δικαστήριο καταδίκασε τη μητέρα σε πρόστιμο δέκα δραχμών, ενώ αθώωσε την άλλη κατηγορούμενη αλλά και το ανήλικο αγόρι, γιατί έκρινε ότι αυτό ενήργησε άνευ διακρίσεως[136].

-Δωδεκάχρονος ποιμένας εναντίον δεκάχρονου αγοριού.

Σε αγροτική περιοχή της νοτιοδυτικής Θεσσαλίας, δωδεκάχρονος ποιμένας προσάγεται ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Καρδίτσας με την κατηγορία της άδικης επίθεσης κατά δεκάχρονου αγοριού. Ο δωδεκάχρονος κατηγορείται ότι τον χτύπησε με πέτρα γιατί *«εχώρισε τα βόδια του και τα ωδήγη στην οικία του»*. Το δικαστήριο αναγνώρισε την ενοχή του κατηγορουμένου και του επέβαλε ποινή φυλάκισης τριών ημερών[137].

-Δεκαεπτάχρονος γεωργός συγκατηγορείται με σαρανταοκτάχρονο για άδικη επίθεση σε άνδρα.

Ο δεκαεπτάχρονος γεωργός μαζί με τον ενήλικο φιλονίκησαν με άνδρα, ο οποίος τους κατήγγειλε για άδικη επίθεση. Το δικαστήριο έκρινε αθώο τον ανήλικο και καταδίκασε τον ενήλικο συγκατηγορούμενο για αικισμούς[138].

Στις παραπάνω περιπτώσεις παρατηρούμε ότι οι βιαιοπραγούντες ανήλικοι είναι ηλικίας δέκα έως δεκαοκτώ ετών[139].

Παρατηρούμε, σε πρώτο επίπεδο, ότι η παραβατικότητα της παιδικής ηλικίας στην περιοχή είναι περιορισμένη.

Επιπλέον, ότι οι παραβατικές αυτές συμπεριφορές, ατομικές ή ομαδικές, από μέρους των ανηλίκων, όπως προκύπτει από την εξέταση των αρχειακών πηγών, δεν είχαν ως αφετηρία

---

[136] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1892, αρ. απ. Πλημμελειοδικείου 1009/1892.

[137] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1892, αρ. απ. Πλημμελειοδικείου 1060/1892.

[138] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1892, αρ. απ. Πλημμελειοδικείου 1120/1892.

[139] Οι περιπτώσεις αυτές ομαδοποιούνται, όπως είδαμε, με βάση τις παρακάτω θεματικές: ανήλικος εναντίον γυναικός, ανήλικος και άρρεν αγνώστου ηλικίας εναντίον γυναικός, άδικη επίθεση ανήλικου αγοριού, βιαιοπραγίες ανάμεσα σε ανηλίκους, επίθεση ανηλίκου και άλλων ενήλικων μελών της οικογένειας του εναντίον τριαντάχρονου, βιαιοπραγία δεκάχρονου και της μητέρας του εναντίον ιατρού, επίθεση δωδεκάχρονου ποιμένα εναντίον δεκάχρονου αγοριού, επίθεση δεκαεπτάχρονου γεωργού με σαρανταοκτάχρονο εναντίον ενηλίκου άνδρα.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

κάποια σπουδαία αφορμή[140] και οι μικροί παραβάτες στοχοποιούσαν, κυρίως, συνομηλίκους τους[141], ή στρέφονταν εναντίον γυναικών. Έτσι, εμφανίζονται περιπτώσεις κατά τις οποίες δωδεκάχρονοι, δεκατριάχρονοι, δε διστάζουν να επιτεθούν με λίθους και ξύλα εναντίον συνομηλίκων και γυναικών για θέματα, όπως η κριτική που τους ασκήθηκε για κάποια ανάρμοστη συμπεριφορά τους, όπως βία κατά των ζώων, ή ζητήματα διαχείρισης κοπαδιών.

Αν οι ανήλικοι αυτοί ήταν ηλικίας δέκα ως δεκατεσσάρων ετών, το δικαστήριο έκρινε αν ενήργησαν μετά διακρίσεως, και, αναλόγως, τους αθώωνε ή τους έκρινε ενόχους. Οι ποινές που επιβάλλονταν δεν ήταν εξαντλητικές, γεγονός που υπογραμμίζει τη διάθεση επιείκειας των δικαστών προς τους ανηλίκους. Για τις δε περιπτώσεις κατά τις οποίες οι ανήλικοι δρούσαν μέσα σε μια ευρύτερη ομάδα, είτε οικογενειακή, είτε αλλότρια, στην οποία συνεπιχειρούσαν στην παράνομη πράξη και ενήλικοι, το δικαστήριο αποφαίνονταν αθωωτικά ως προς τους ανήλικους και καταδικαστικά ως προς τους ενηλίκους[142], γεγονός που υπογραμμίζει, ακόμη περισσότερο, την ευαισθησία των δικαστών ως προς την παιδική ηλικία.

Γενικότερα, τέτοιας μορφής εκδηλώσεις παραβατικότητας εναρμονίζονται και προσιδιάζουν, ως ένα βαθμό, στο πλαίσιο των συμπεριφορών της παιδικής ηλικίας στον αγροτικό κόσμο.

---

[140] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 119/1887.

[141] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1884, αρ. απ. Πλημμελειοδικείου 9/1884, Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 1060/1892.

[142] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1889, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 497/1889, Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 1009/1892.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

2. Ανήλικοι κατηγορούμενοι για πρόκληση τραυμάτων

Τραύμα, κατά τον Ποινικό Νόμο του 1834, ορίζεται η σωματική βλάβη που προξενείται σε κάποιο πρόσωπο. Οι περιπτώσεις τραυματισμών διαχωρίζονται σε σωματικές βλάβες που προκαλούνται: προμελετημένα, με πρόθεση, σύμφωνα με το άρθρο 307 του Ποινικού Νόμου του 1834· απρομελέτητα, άνευ πρότερου σχεδιασμού από το δράστη, ή σε βρασμό ψυχικής ορμής, σύμφωνα με το άρθρο 308 του Ποινικού Νόμου· και εξ αμελείας, σύμφωνα με το άρθρο 310 του Ποινικού Νόμου. Επιπλέον και ανάλογα με το αποτέλεσμα του τραυματισμού, ασθένεια, αναπηρία, ή ακρωτηριασμό, επιβάλλεται αναλόγως η ποινή της φυλάκισης, καθιστώντας την εν λόγω πράξη πλημμέλημα. Στην περίπτωση δε που προκληθεί θάνατος, η πράξη του τραυματισμού χαρακτηρίζεται κακούργημα κι επιβάλλεται η ποινή της κάθειρξης.

Στο πλαίσιο αυτό, στο εν λόγω αρχείο κατά την υπό εξέταση εποχή, οι ανήλικοι εκδηλώνουν ανάλογες συμπεριφορές βίας που οδηγούν στον τραυματισμό των αντικειμένων της ποινικής πράξης, όπως προαναφέρεται.

Υποθέσεις πρόκλησης τραυμάτων το 1884:

-Ανήλικοι ηλικίας δεκαέξι και δεκαεννέα ετών κατηγορούνται για πρόκληση απρομελέτητου τραύματος σε ενήλικο άνδρα.

Δύο ανήλικοι άρρενες ετών δεκαέξι και δεκαεννέα ετών κατηγορήθηκαν για απρομελέτητο τραυματισμό προσώπου, δηλαδή χωρίς να είναι προσχεδιασμένος, όπως ορίζεται στα άρθρα 308-309 του Ποινικού Νόμου. Οι κατηγορούμενοι πήγαν να κλέψουν ξύλα τη νύχτα και, καθώς ο παθών τους αντιλήφθηκε, αυτοί τον χτύπησαν. Για την πράξη τους αυτή του τραυματισμού κρίνονται ένοχοι και τους επιβάλλεται ποινή φυλάκισης πέντε ημερών στον καθένα[143].

-Δεκάχρονος συμμετέχει σε πράξη τραυματισμού ενηλίκου μαζί με σαραντάχρονο και τριανταπεντάχρονο.

[143] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1884, αρ. απ. Πλημμελειοδικείου 13/1884.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Αγόρι ηλικίας δέκα ετών συγκατηγορήθηκε μαζί με συγγενείς του άρρενες σαράντα και τριανταπέντε ετών αντιστοίχως, ότι προκάλεσαν τον τραυματισμό άνδρα. Το δικαστήριο έκρινε ένοχο μόνο τον σαραντάχρονο και αθώωσε τον άλλο ενήλικο και τον ανήλικο[144].

-Δωδεκάχρονος και δεκαοκτάχρονος κατηγορούνται για πρόκληση τραύματος σε άνδρα.

Δύο αγόρια ηλικίας δώδεκα και δεκαοκτώ ετών κατηγορήθηκαν ότι προέβησαν στη διάπραξη του αδικήματος του μη προσχεδιασμένου-απρόκλητου τραύματος σε άνδρα, χωρίς περαιτέρω στοιχεία για το συμβάν, και το δικαστήριο έκρινε περί της αθωότητας του δωδεκάχρονου και της ενοχής του δεκαοκτάχρονου, επιβάλλοντάς του την ποινή της κράτησης της μιας εβδομάδας, προσδίδοντας στην πράξη του πταισματικό χαρακτήρα[145].

-Δεκαπεντάχρονος με τον πατέρα του κατηγορούνται ότι τραυμάτισαν άνδρα για λόγους διαχείρισης ζώων.

Άνδρας ετών σαράντα κατηγορήθηκε μαζί με τον δεκαπεντάχρονο υιό του ότι προκάλεσαν μη προσχεδιασμένο τραύμα σε άλλο άνδρα, ο οποίος έβοσκε τα βόδια του σε χωράφι του κατηγορουμένου. Για την πράξη αυτή το δικαστήριο επέβαλε και στους δύο ποινή φυλάκισης δύο μηνών[146].

-Εντεκάχρονος «άεργος» τραυματίζει δωδεκάχρονο με σουγιά.

Ενδιαφέρουσα είναι και η περίπτωση ενός εντεκάχρονου «αέργου», ο οποίος κάρφωσε με σουγιά στα πλευρά έναν δωδεκάχρονο μαθητή, επειδή ο τελευταίος αρνήθηκε να του επιστρέψει μια δεκάρα που κέρδισε σε παιχνίδι. Ο κατηγορούμενος προσήχθη στη δικαιοσύνη με την κατηγορία του απρομελέτητου τραύματος και κρίθηκε ένοχος με την ποινή της κράτησης μιας εβδομάδας[147].

Περιπτώσεις τραυματισμών το 1887:

---

[144] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1884, αρ. απ. Πλημμελειοδικείου 60-61/1884.

[145] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1884, αρ. απ. Πλημμελειοδικείου 239/1884.

[146] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1884, αρ. απ. Πλημμελειοδικείου 253-254/1884.

[147] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1884, αρ. απ. Πλημμελειοδικείου 302/1884.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

-Δεκατετράχρονος κατηγορείται για πρόκληση τραυμάτων.

Δεκατετράχρονος μαθητής αν και προσήχθη στη δικαιοσύνη με την κατηγορία της πρόκλησης τραυμάτων, χωρίς να είναι εκ του αρχείου δυνατή η διαλεύκανση του ιστορικού, τελικά το Δικαστήριο της Καρδίτσας τον έκρινε ένοχο του πταίσματος των «αικιών» και του επέβαλε την ποινή της κράτησης των πέντε ημερών[148].

-Δωδεκάχρονος μαθητής προκαλεί τραύμα στην προσπάθειά του να αρπάξει λουκουμάδες.

Δωδεκάχρονος μαθητής χτύπησε το θύμα του, άγνωστης ηλικίας, και του άρπαξε τους λουκουμάδες του με αποτέλεσμα να τον τραυματίσει. Το Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας τον κήρυξε ένοχο και του επέβαλε την ποινή της κράτησης των είκοσι ημερών μετατρέποντας με τον τρόπο αυτό το πλημμέλημα σε πταίσμα[149].

-Δεκαπεντάχρονος συμμετέχει σε τραυματισμό μαζί εικοσιπεντάχρονο και σαρανταπεντάχρονο.

Άλλη μια υπόθεση τραυματισμού που έλαβε χώρα το 1881, και η σταχυολόγηση του ιστορικού της υποθέσεως δεν είναι πλήρως εφικτή, είναι η περίπτωση ενός δεκαπεντάχρονου γεωργού που ενήργησε μαζί με έναν εικοσιπεντάχρονο και έναν σαρανταπεντάχρονο άνδρα. Και σε αυτήν την περίπτωση ο ανήλικος κρίθηκε αθώος από τους δικαστές[150].

-Δεκαοκτάχρονος κατηγορείται για πρόκληση τραυμάτων.

Σε άλλη περίπτωση δεκαοκτάχρονος ανήλικος κατηγορήθηκε για πρόκληση τραυμάτων, χωρίς περαιτέρω στοιχεία στο υπό εξέταση αρχείο, και κηρύχθηκε ένοχος σε ποινή φυλάκισης δεκαπέντε ημερών, γεγονός που καθιστά την πράξη του πλημμέλημα[151].

-Δεκαεξάχρονος και άλλος αγνώστων λοιπών στοιχείων κατηγορούνται για τραυματισμό.

---

[148] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1887, αρ. απ. Πλημμελειοδικείου 102/1887.

[149] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1887, αρ. απ. Πλημμελειοδικείου 113/1887.

[150] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1887, αρ. απ. Πλημμελειοδικείου 175/1887.

[151] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1887, αρ. απ. Πλημμελειοδικείου 283/1887.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Ανήλικος δεκαέξι ετών και έτερος άγνωστων λοιπών στοιχείων κατηγορήθηκαν για πρόκληση τραυμάτων και καταδικάσθηκαν από το Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας σε φυλάκιση έξι μηνών[152].

-Δεκαοκτάχρονος βιαιοπραγεί και τραυματίζει δεκαπεντάχρονο.

Δεκαοκτάχρονος γεωργός καταγγέλθηκε από δεκαπεντάχρονο γεωργό ότι τον χτύπησε και του προκάλεσε τραύματα με «ξυλιές». Το δικαστήριο τον κήρυξε ένοχο για πρόκληση αικιών, μετατρέποντας με αυτόν τον τρόπο την κατηγορία από πλημμέλημα σε πταίσμα και του επέβαλε την ποινή του προστίμου των δεκαπέντε δραχμών[153].

Περιπτώσεις τραυματισμών το 1889:

-Δεκαπεντάχρονος και εικοσάχρονος κατηγορούνται για τραυματισμό.

Δύο άρρενες ηλικίας δεκαπέντε και είκοσι ετών αντιστοίχως, κατηγορήθηκαν για πρόκληση τραυμάτων, χωρίς περαιτέρω στοιχεία αναφορικά με το ιστορικό της υπόθεσης, και τους επιβάλλεται η ποινή της φυλάκισης των τεσσάρων ημερών[154].

-Δεκάχρονος και οκτάχρονος τραυματίζουν ενήλικο με πέτρα.

Δύο μαθητές, ηλικίας δέκα και οκτώ ετών κατηγορήθηκαν ότι έριξαν σε σαραντάχρονο μια πέτρα και τον τραυμάτισαν. Το Δικαστήριο αποφάνθηκε περί της αθωότητάς τους, λαμβάνοντας υπόψη την ηλικία, του μεν οκτάχρονου ως μη συμπληρώσαντα το δέκατο έτος και επομένως ως προσώπου που δεν μπορεί να του καταλογιστεί ποινική ευθύνη, του δε δεκάχρονου ως συμπληρώσαντα το δέκατο έτος και επομένως ως προσώπου που ενήργησε άνευ διακρίσεως[155].

-Δεκαεξάχρονος συγκατηγορείται με εικοσιδυάχρονο για πρόκληση τραυμάτων.

---

[152] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 379/1887.

[153] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 484/1887.

[154] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1889, αρ. απ. Πλημμελειοδικείου 321/1884.

[155] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1889, αρ. απ. Πλημμελειοδικείου 409/1889.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Άλλη μια υπόθεση που δικάστηκε στο ακροατήριο, το 1889, είναι αυτή που αφορά έναν ανήλικο ηλικίας δεκαέξι ετών και ένα ενήλικο είκοσι δύο ετών, οι οποίοι κατηγορήθηκαν για πρόκληση τραυμάτων, χωρίς, ωστόσο, να προκύπτουν άλλα στοιχεία από το ιστορικό της υπόθεσης. Και οι δύο κρίθηκαν ένοχοι κατά το κατηγορητήριο και τους επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης δέκα ημερών[156].

-Δεκαεξάχρονος και εικοσάχρονος προσάγονται στο δικαστήριο με την κατηγορία της πρόκλησης τραυμάτων μαζί με εικοσιοκτάχρονο και εικοσιπεντάχρονο.

Στο Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας συζητήθηκε η υπόθεση τραυματισμού που προέκυψε κατά τη συμπλοκή ανδρών και στην οποία κατηγορούμενοι εμφανίζονται δύο ενήλικες κατά το νόμο άνδρες, ηλικίας εικοσιοκτώ και εικοσιπέντε ετών και δύο ανήλικοι ηλικίας δεκαέξι και είκοσι ετών, οι οποίοι αντιμετωπίζονται, όπως έχει ήδη επισημανθεί, στον ποινικό νόμο ως ενήλικες. Η υπόθεση αυτή αναβλήθηκε και δεν εκδικάσθηκε στην υπό εξέταση δικάσιμο, επομένως, δεν είναι δυνατή η γνώση από μέρους μας της κρίσης του δικαστηρίου[157].

Περιπτώσεις πρόκλησης τραυμάτων από ανηλίκους το έτος 1890:

-Δεκαπεντάχρονος γεωργός και πενηντάχρονος τραυμάτισαν εικοσάχρονο ποιμένα με ξύλα και όπλα.

Το έτος 1890, συζητήθηκε η υπόθεση δύο γεωργών, ηλικίας πενήντα και δεκαπέντε ετών, οι οποίοι κατηγορήθηκαν ότι ο μεν πρώτος χτύπησε με ξύλα εικοσάχρονο ποιμένα, ο δε ανήλικος τον πυροβόλησε και τα σκάγια τον τραυμάτισαν στο πρόσωπο. Όπως κατέθεσε το θύμα *«επιάσθησαν δια τα πρόβατα»*. Το δικαστήριο έκρινε ενόχους τους κατηγορουμένους και επέβαλε στον ενήλικο την ποινή της φυλάκισης των δέκα ημερών, ενώ στον ανήλικο επέβαλε την ποινή της φυλάκισης του ενός μήνα[158].

---

[156] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1889, αρ. απ. Πλημμελειοδικείου 487/1889.

[157] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1889, αρ. απ. Πλημμελειοδικείου 540/1889.

[158] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1890, αρ. απ. Πλημμελειοδικείου 104/1890.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

-Δεκαεπτάχρονος και δεκαπεντάχρονη συγκατηγορούνται με τρεις ενήλικους άνδρες για τραυματισμό άνδρα-αντιδίκου σε δικαστική διαμάχη.

Τρεις ενήλικοι άνδρες, ηλικίας εξήντα, τριάντα και σαρανταπέντε ετών, και δύο ανήλικοι, ένας δεκαεπτάχρονος και μια δεκαπεντάχρονη κατηγορήθηκαν για πρόκληση τραύματος σε σαρανταπεντάχρονο άνδρα. Κατά την ακροαματική διαδικασία αποκαλύφθηκε ότι τον χτύπησαν γιατί έχασαν σε μια δικαστική διαμάχη μαζί του. Για την πράξη τους αυτή το δικαστήριο έκρινε ενόχους τον τριαντάχρονο ενήλικο και τον δεκαεπτάχρονο ανήλικο, επιβάλλοντάς τους την ποινή της φυλάκισης των τριών ημερών έκαστος, ενώ οι άλλοι κρίθηκαν αθώοι[159].

Περιπτώσεις τραυμάτων το 1892:

-Δεκαοκτάχρονος, υπόδικος, κατηγορείται για πρόκληση τραύματος σε γυναίκα με πυροβόλο όπλο.

Το έτος 1892, προσάγεται προς εκδίκαση η περίπτωση ενός δεκαοκτάχρονου, ο οποίος διαμένει ήδη στις φυλακές, ως υπόδικος με την κατηγορία *«επί φόνω»*. Κατά την ακροαματική διαδικασία η σαρανταπεντάχρονη μάρτυρας-παθούσα καταθέτει ότι ο κατηγορούμενος διήλθε από την οικία της και πυροβόλησε δια της «κουμπούρας» του, αλλά δεν την τραυμάτισε, επειδή, όμως το παιδί της νόμισε ότι πυροβολεί αυτόν έτρεξε να πάρει το όπλο του κι εκείνη τον εμπόδισε, την έσπρωξε και χτύπησε πέφτοντας πάνω στα καυσόξυλα τη «ρίνα» της. Ο πρόεδρος της υπέμνησε ότι προανακριτικά κατέθεσε ότι την πυροβόλησε ο κατηγορούμενος, εκείνη, όμως, επέμεινε στην κατά την ακροαματική διαδικασία κατάθεσή της, δηλώνοντας ότι «δε δύναται να πάρει ψευδή όρκο διότι είναι γραία». Και ο δεύτερος μάρτυρας, άνδρας, καταθέτει ομοίως με τη φερόμενη ως θύμα, γυναίκα, ωστόσο, στην υπόμνηση του προέδρου ότι και αυτός κατέθεσε διαφορετικά προανακριτικά, επιμένει στην κατά την ακροαματική διαδικασία κατάθεσή του, με αποτέλεσμα ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου να διατάξει τη σύλληψή του για ψευδομαρτυρία. Επομένως, υπάρχει διαφορά ως προς τη νομική αντιμετώπιση εκ μέρους του Δικαστηρίου απέναντι στη γυναίκα και τον άνδρα για την ίδια ποινική συμπεριφορά. Στη συνέχεια το δικαστήριο αναβάλλει την εκδίκαση της υπόθεσης για κρείσσονες αποδείξεις, κι επομένως

[159] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 343/1890.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

δεν είναι δυνατή εκ του παρόντος αρχείου η διάγνωση της κρίσης του Δικαστηρίου περί της ενοχής ή μη του κατηγορουμένου[160].

-Δεκαεννιάχρονος προκαλεί με το όπλο του τραύματα σε γαμήλιο γλέντι.

Δεκαεννιάχρονος, που κατά τον Ποινικό Νόμο του 1834, θεωρείται ως προς την ποινική αντιμετώπιση ως ενήλικος, ωστόσο, κατά την υπό εξέταση εποχή είναι νομικά ανήλικος, κατηγορήθηκε για πρόκληση τραυμάτων από αμέλεια, καθώς σε ένα γάμο «ερρίφθησαν πολλά όπλα» και ο μάρτυρας καταθέτει ότι δεν γνωρίζει εάν ο παθών βλήθηκε από το όπλο του κατηγορουμένου. Το δικαστήριο αποφάσισε περί της ενοχής του κατηγορουμένου ανηλίκου, και του επέβαλε την ποινή της φυλάκισης των τεσσάρων μηνών, αφαίρεσε δε και τις εβδομήντα επτά ημέρες κατά τις οποίες ο κατηγορούμενος ήταν προφυλακισμένος για το αδίκημα[161].

-Δεκαεξάχρονος γεωργός και ο εικοσιδυάχρονος αδελφός του φιλονίκησαν και τραυμάτισαν άνδρα.

Δύο αδέλφια γεωργοί, ηλικίας δεκαέξι και εικοσιδύο ετών, αντίστοιχα, προσήχθησαν στη δικαιοσύνη με την κατηγορία της πρόκλησης τραυμάτων κατά τη συμπλοκή τους με άνδρα ιδιοκτήτη ζώων. Όπως κατατέθηκε, οι αδελφοί των κατηγορουμένων ήταν αγροφύλακες και έτυχε να ασθενήσουν εκείνη την ημέρα, οπότε οι κατηγορούμενοι ανέλαβαν τη φύλαξη των αγρών. Κατά την εκτέλεση αυτού του καθήκοντος, συνέλαβαν κάποια ζώα, ο ιδιοκτήτης των οποίων τα αφαίρεσε αυθαίρετα. Το δικαστήριο τους κήρυξε ενόχους και τους επέβαλε την ποινή της φυλάκισης μιας εβδομάδας στον καθένα. Επιπλέον, δεν έλαβε υπόψη την ανηλικότητα του ενός και όρισε για τα έξοδα και τα τέλη ότι είναι εισπρακτέα αλληλεγγύως και δια προσωποκρατήσεως και των δύο, παρόλο που για τους ανηλίκους η συνήθης πρακτική ήταν να μην επιβάλλεται για τα δικαστικά έξοδα προσωποκράτηση[162].

---

[160] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1892, αρ. απ. Πλημμελειοδικείου 875/1892.

[161] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 934/1892.

[162] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 984/1892.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

-Δεκαεξάχρονος μαζί με τρεις ενηλίκους κατηγορείται για πρόκληση τραύματος κατά τη διάρκεια φιλονικίας με ενήλικο άνδρα.

Δεκαεξάχρονος ανήλικος, προσήχθη ενώπιον της δικαιοσύνης μαζί με άλλους τρεις ενηλίκους, ηλικίας ογδόντα, εικοσιοκτώ και εικοσιπέντε ετών, με την κατηγορία της πρόκλησης απρομελέτητων τραυμάτων. Σύμφωνα με το ιστορικό της υπόθεσης, όπως εμφανίζεται στο υπό εξέταση αρχείο, οι τρεις από αυτούς, εκτός δηλαδή του ογδοντάχρονου ο οποίος δεν ήταν παρών, φιλονίκησαν με τον παθόντα και τον τραυμάτισαν. Το δικαστήριο έκρινε τον ογδοντάχρονο αθώο και τους λοιπούς, μαζί και τον ανήλικο, ενόχους σχετικά με την αποδιδόμενη σε αυτούς κατηγορία. Έτσι, επέβαλε στους δύο ενηλίκους την ποινή της φυλάκισης των έξι μηνών, ενώ στον ανήλικο μεγαλύτερη ποινή, φυλάκιση δύο ετών[163].

-Δεκαπεντάχρονος τραυματίζει εικοσιπεντάχρονη έγγαμη γυναίκα.

Δεκαπεντάχρονος προσήχθη στο Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας με την κατηγορία πρόκλησης απρομελέτητων τραυμάτων σε εικοσιπεντάχρονη έγγαμη, η οποία κατήγγειλε ότι ο ανήλικος τής επιτέθηκε για να την προσβάλει, όταν αυτή μετέβη στην αγέλη να πάρει τις αγελάδες της. Ο κατηγορούμενος βγήκε τότε στο δρόμο και αφού δε πέτυχε το στόχο του, τη χτύπησε «δια ξύλου κατά την κεφαλή». Το Δικαστήριο αποφάνθηκε περί της ενοχής του και του επέβαλε την ποινή της φυλάκισης δύο εβδομάδων[164].

-Δεκαπεντάχρονος και δεκάχρονος, γεωργοί, κατηγορούνται για πρόκληση τραυματισμού σε φιλονικία.

Δύο ανήλικοι γεωργοί αδελφοί, ηλικίας δεκαπέντε και δέκα ετών, κατηγορήθηκαν για πρόκληση απρομελέτητων τραυμάτων κατά τη συμμετοχή τους σε φιλονικία, χωρίς περαιτέρω στοιχεία εκ του αρχείου περί του ιστορικού της υπόθεσης. Για την πράξη τους αυτή κρίθηκε αθώος ο δεκαπεντάχρονος και ένοχος ο δεκάχρονος με ποινή κράτησης δύο

---

[163] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 1022/1892.

[164] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 1041/1892.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ημερών από το δικαστήριο, που με αυτόν τον τρόπο μετατρέπει την πράξη σε αδίκημα πταισματικού χαρακτήρα [165].

Συγκεφαλαιωτικά παρατηρούμε την πλειονότητα των περιπτώσεων εμπλοκής ανηλίκων σε πρόκληση τραυμάτων[166].

Γενικότερα παρατηρούμε ότι υπάρχουν περιπτώσεις εγκληματικής συμπεριφοράς στις οποίες δεν ανιχνεύονται τα αίτια. Επιπλέον υπάρχουν περιπτώσεις παραβατικών συμπεριφορών που οφείλονται στις συνήθεις μικροδιενέξεις της αγροτικής κοινωνίας στις

---

[165] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 1084/1892.

[166] Οι περιπτώσεις εκδήλωσης της παραβατικής συμπεριφοράς πρόκλησης τραυματισμών από ανηλίκους ομαδοποιούνται με βάση τις παρακάτω θεματικές: δεκατετράχρονος κατηγορείται για πρόκληση τραυμάτων. Δωδεκάχρονος μαθητής προκαλεί τραύμα στην προσπάθειά του να αρπάξει λουκουμάδες. Δεκαπεντάχρονος συμμετέχει σε τραυματισμό μαζί εικοσιπεντάχρονο και σαρανταπεντάχρονο, δεκαοκτάχρονος κατηγορείται για πρόκληση τραυμάτων, δεκαεξάχρονος και άλλος αγνώστων λοιπών στοιχείων κατηγορούνται για τραυματισμό, δεκαοκτάχρονος βιαιοπραγεί και τραυματίζει δεκαπεντάχρονο, ανήλικοι ηλικίας δεκαέξι και δεκαεννέα ετών κατηγορούνται για πρόκληση απρομελέτητου τραύματος σε ενήλικο άνδρα, δεκάχρονος συμμετέχει σε πράξη τραυματισμού ενηλίκου μαζί με σαραντάχρονο και τριανταπεντάχρονο, δωδεκάχρονος και δεκαοκτάχρονος κατηγορούνται για πρόκληση τραύματος σε άνδρα, δεκαπεντάχρονος με τον πατέρα του κατηγορούνται ότι τραυμάτισαν άνδρα για λόγους διαχείρισης ζώων, εντεκάχρονος «άεργος» τραυματίζει δωδεκάχρονο με σουγιά, δεκαπεντάχρονος και εικοσάχρονος κατηγορούνται για τραυματισμό, δεκάχρονος και οκτάχρονος τραυματίζουν ενήλικο με πέτρα, δεκαεξάχρονος συγκατηγορείται με εικοσιδυάχρονο για πρόκληση τραυμάτων, δεκαεξάχρονος και εικοσάχρονος προσάγονται στο δικαστήριο με την κατηγορία της πρόκλησης τραυμάτων μαζί με εικοσιοκτάχρονο και εικοσιπεντάχρονο, δεκαπεντάχρονος γεωργός και πενηντάχρονος τραυμάτισαν εικοσάχρονο ποιμένα με ξύλα και όπλα, δεκαεπτάχρονος και δεκαπεντάχρονη συγκατηγορούνται με τρεις ενήλικους άνδρες για τραυματισμό άνδρα-αντιδίκου σε δικαστική διαμάχη, δεκαοκτάχρονος-υπόδικος κατηγορείται για πρόκληση τραύματος σε γυναίκα με πυροβόλο όπλο, δεκαεννιάχρονος προκαλεί με το όπλο του τραύματα σε γαμήλιο γλέντι, δεκαεξάχρονος γεωργός και ο εικοσιδυάχρονος αδελφός του φιλονίκησαν και τραυμάτισαν άνδρα, δεκαεξάχρονος μαζί με τρεις ενηλίκους κατηγορείται για πρόκληση τραύματος κατά τη διάρκεια φιλονικίας με ενήλικο άνδρα, δεκαπεντάχρονος τραυματίζει εικοσιπεντάχρονη έγγαμη γυναίκα, δεκαπεντάχρονος και δεκάχρονος, γεωργοί, κατηγορούνται για πρόκληση τραυματισμού σε φιλονικία.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

οποίες μαζί με τους ενηλίκους εμπλέκονται τα παιδιά. Κάποιες από αυτές οφείλονται στην ένδεια των κατοίκων της περιοχής ή σε παραβατικές συμπεριφορές κατά τη διάρκεια γλεντιού, εθίμου που συνεχίζεται μέχρι τις μέρες μας, σε μικροφιλονικίες, ή ακόμη και σε σεξουαλικούς λόγους.

Η ηλικία των ανήλικων παραβατών των άρθρων 307 και επόμενα του Ποινικού Νόμου του 1834, ως ίσχυε και στην περίοδο 1881-1893 στο γεωγραφικό χώρο της Θεσσαλίας, κυμαίνεται από τα δέκα έως και τα είκοσι έτη. Μαθητές, γεωργοί, αλλά και άλλοι υπόδικοι για σοβαρά εγκλήματα, όπως φόνος, ή και ανήλικοι γενικότερα χαρακτηριζόμενοι ως άεργοι στην ηλικία των έντεκα ετών, προσάγονται στη δικαιοσύνη, γιατί προκάλεσαν τραύματα σε άλλους, συνομηλίκους και μη, είτε με πρόθεση, είτε χωρίς[167]. Σε κάποιες περιπτώσεις τα τραύματα ήταν απλά και επέτρεπαν στο δικαστήριο να μετατρέψει την κατηγορία σε πταίσμα, ώστε να μην επιβάλλεται ποινή μεγαλύτερη των δεκατεσσάρων ημερών, σύμφωνα με το άρθρο 512 του Ποινικού Νόμου.

Σε άλλες περιπτώσεις, όμως, ήταν σοβαρότερα και καθήλωναν το θύμα στην κλίνη για πολλές ημέρες, ή και ακόμα του προξενούσαν ισόβια αναπηρία και στέρηση της χρήσης κάποιου σωματικού μέλους του, γεγονός που επηρέαζε την οικονομική σφαίρα του παθόντος, καθώς αδυνατούσε να εργαστεί.

Σε κάποιες περιπτώσεις παρατηρούμε ότι το δικαστήριο έκρινε τους ανηλίκους αθώους, κυρίως όταν στην πράξη συμμετείχαν κι άλλοι ενήλικες[168]. Υπάρχουν, βέβαια, αντίθετες περιπτώσεις που ανήλικοι παρά τη συμμετοχή ενηλίκων καταδικάζονται και η ποινή τους είναι ίση ή και μεγαλύτερη από την ποινή των ενηλίκων συγκατηγορουμένων.[169]

---

[167] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 302/1884, Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 102/1887, Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 113/1887, Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 175/1887, Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 875/1887.

[168] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1884, αρ. απ. Πλημμελειοδικείου 60-61/1884, Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1887, αρ. απ. Πλημμελειοδικείου 175/1887.

[169] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1884, αρ. απ. Πλημμελειοδικείου 253-254/1884, Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1889, αρ. απ. Πλημμελειοδικείου 487/1889, Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1890, αρ. απ. Πλημμελειοδικείου 104/1890, Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ.,

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Ειδικότερα, όταν οι ανήλικοι δρούσαν ατομικά το δικαστήριο αποφαινόταν περί της ενοχής τους και επέβαλε κατά κύριο λόγο ποινές ελαφριές που κυμαίνονταν ανάμεσα σε χρηματικά πρόστιμα, κράτηση ολίγων ημερών και σπανιότερα, ανάλογα με την απαξία της συμπεριφοράς τους και στη φυλάκιση κάποιων μηνών.[170]

Παρατηρείται, ωστόσο και το φαινόμενο η φυλάκιση να καταπίπτει κάτω του ορίου του ενός μηνός, μετατρέποντας με τον τρόπο αυτό το Δικαστήριο το πλημμέλημα σε πταίσμα[171].

Σύμφωνα με τα παραπάνω, παρατηρούμε ότι η δικαστηριακή πρακτική που επικρατούσε στο συγκεκριμένο χωροχρονικό πλαίσιο, αλλά και ευρύτερα στην Ελληνική επικράτεια[172], ήταν αποτέλεσμα της γενικότερης κατάστασης που επικρατούσε στα ζητήματα των ανηλίκων σε σχέση με το κοινωνικό περιβάλλον, το εκπαιδευτικό σύστημα και τις κρατικές δομές σωφρονισμού που επενεργούσαν στον ψυχικό κόσμο, δυναμική των ανηλίκων προ, κατά τη διάρκεια και μετά την τέλεση της πράξης. Ο δικαστής, λοιπόν, όταν καλούνταν να κρίνει τον ανήλικο περί της τελέσεως της πράξης του και της κατάγνωσης της ανάλογης ποινής, εμφάνιζε μεγάλη επιείκεια, ώστε να αποφευχθεί ο εγκλεισμός σε σωφρονιστικό κατάστημα και ο συναγελασμός μικρών παιδιών με ενήλικους εγκληματίες[173].

Ειδικά, στις περιπτώσεις των τραυματισμών στο εν λόγω αρχείο παρατηρείται ότι δεν υπάρχει κάποια ενιαία αντιμετώπιση ως προς την αξιολόγηση περί της ενοχής και την κατάγνωση της ποινής σε σχέση με τους ανηλίκους. Υπάρχουν υποθέσεις κατά τις οποίες ο δικαστής εμφανίζεται ιδιαίτερα επιεικής, όπως στην περίπτωση που εντεκάχρονος ανήλικος τραυματίζει συνομήλικό του με σουγιά και του επιβάλλει κράτηση μιας

Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 343/1890, Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 984/1892, Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 1022/1892.

[170] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 379/1887.

[171] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 984/1892.

[172] Γ. Ληξουριώτη, *Κοινωνικές και Νομικές Αντιλήψεις για το Παιδί, τον πρώτο αιώνα του Νεοελληνικού Κράτους*, ό.π., σσ.188 κεξ.

[173] Γ. Ληξουριώτη, Κοινωνικές και Νομικές Αντιλήψεις για το Παιδί, τον πρώτο αιώνα του Νεοελληνικού Κράτους, Εκδόσεις Δωδώνη, Αθήνα- Γιάννινα, 1986, σελ.189.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

εβδομάδας[174], και υποθέσεις κατά τις οποίες εμφανίζεται μάλλον αυστηρός, όπως στην περίπτωση που δωδεκάχρονος στην προσπάθειά του να αρπάξει έναν λουκουμά χτύπησε έναν ενήλικο και του επεβλήθη εικοσαήμερη κράτηση[175]. Πρέπει, ωστόσο, να σημειωθεί ότι και στις δύο περιπτώσεις η πράξη του τραυματισμού έχει το χαρακτήρα του πταίσματος, επειδή η ποινή που επιβάλλεται είναι η κράτηση, κι όχι η φυλάκιση.

Αξιοσημείωτες είναι οι περιπτώσεις πρόκλησης τραυμάτων από ανηλίκους κατά τις οποίες οι ανήλικοι εμφανίζονται εμπλεκόμενοι σε επεισόδια με χρήση όπλων, καθώς οι ανήλικοι πυροβολούν είτε σε γάμους[176], είτε σε φιλονικίες για κτηνοτροφικές διαφορές[177] γεγονός που καταδεικνύει τη γενικότερη στάση της κοινωνίας απέναντι τόσο στην οπλοφορία που ήταν ευρέως αποδεκτή και διαδεδομένη, όσο και στην χρήση αυτών, ακόμη και από ανηλίκους οι οποίοι εισάγονταν στην κοινωνική ζωή εμφορούμενοι από τις αξίες και αντιλήψεις της στην υπό θεώρηση εποχή κοινωνίας. Ο δικαστής στις περιπτώσεις αυτές εμφανίζεται αυστηρός και επιβάλλει ποινές όχι βέβαια εξοντωτικές, αλλά για την ιδιαίτερη ψυχοσύνθεση αλλά και την ευρύτερη κοινωνική κατάσταση των ανηλίκων αυστηρές, που κυμαίνονται από φυλάκιση ενός μηνός έως τέσσερις.

Σε σχέση με αδίκημα της άδικης επιθέσεως, που παρουσιάσαμε προηγουμένως, ο δικαστής της εποχής εμφανίζεται πιο αυστηρός ως προς τις περιπτώσεις τραυματισμών από ανηλίκους και οι αθωωτικές αποφάσεις είναι πιο σπάνιες. Αυτό ερμηνεύεται τόσο από την ηθική και κοινωνική απαξία του συγκεκριμένου αδικήματος, αλλά κυρίως από τα στενά πλαίσια που διαμορφώνει ο Ποινικός Νόμος του 1834 κατά τον οποίο οι ποινές κλιμακώνονται ανάλογα με την πρόθεση ή μη του δράστη, αλλά και ανάλογα με την σοβαρότητα του τραυματισμού του θύματος, ήτοι τον αριθμό των ημερών που αυτός ασθένησε και το αποτέλεσμα του τραυματισμού, δηλαδή εάν προκλήθηκε μόνιμη αναπηρία ή μη.

---

[174] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 302/1884.

[175] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 113/1887.

[176] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 875/1892.

[177] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 104/1890.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

3. Κατηγορίες για πρόκληση αικιών από μέρους ανηλίκων

Η πρόκληση αικιών στον Ποινικό Νόμο του 1834 περιλαμβάνεται στο Τρίτο Βιβλίο περί πταισμάτων. Οι αικίες-χτυπήματα ορίζονται ως πταίσματα και διακρίνονται, όπως και τα τραύματα, σε αικίες που έγιναν προμελετημένα, απρομελέτητα και εξ αμελείας σύμφωνα με το στο άρθρο 688 του Ποινικού Νόμου. Η πρόκληση αικιών τιμωρείται, εφόσον προξενήσει στον παθόντα νόσο ή αδυναμία προς εργασία πέραν των τριών ημερών.

Η περίπτωση της πρόκλησης αικιών από ανήλικους το 1884:

-Δεκαεξάχρονος, δεκαοκτάχρονος και δεκαεννιάχρονος συγκατηγορούνται με ενήλικος άνδρες για πρόκληση αικιών.

Δέκα άνδρες, ανάμεσα στους οποίους και τρεις ανήλικοι, ηλικίας δεκαέξι, δεκαοκτώ και δεκαεννέα ετών προσάγονται ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Καρδίτσας με την κατηγορία πρόκλησης αικιών, χωρίς ωστόσο περαιτέρω στοιχεία εκ του αρχείου περί του ιστορικού της υπόθεσης. Το δικαστήριο κρίνει ένοχο μόνο τον ένα ενήλικο και αθωώνει όλους τους υπόλοιπους[178].

Όπως είδαμε, μοναδική είναι η περίπτωση κατά την οποία ανήλικοι παραπέμπονται σε δίκη για το αδίκημα της πρόκληση αικιών στο υπό εξέταση αρχείο, ωστόσο, όπως έχει ήδη αναφερθεί, λόγω της επιεικούς στάσης των δικαστών της εποχής απέναντι στην παιδική ηλικία, οι τελευταίοι, αν και οι ανήλικοι παραπέμπονται για σοβαρότερα αδικήματα, όπως επιθέσεις,[179] και τραυματισμούς[180], αυτοί μετατρέπουν το κατηγορητήριο σε πλειάδα τέτοιων υποθέσεων στην πταισματική πράξη της πρόκλησης αικιών, όπως είδαμε πιο πάνω.

[178] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1884, αρ. απ. Πλημμελειοδικείου δεν εμφαίνεται/1884.

[179] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1887, αρ. απ. Πλημμελειοδικείου 207/1887.

[180] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ. 4.1, τ. 1887, αρ. απ. Πλημμελειοδικείου 102/1887, Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 484/1887.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

4.Ανήλικοι που προβαίνουν στο αδίκημα της εξύβρισης

Οι ανήλικοι σε ελάχιστες περιπτώσεις προσάγονται στη δικαιοσύνη για εξύβριση κατά τινός προσώπου, γεγονός που καταδεικνύει ότι είτε οι ανήλικοι δεν προέβαιναν συχνά σε αυτού του είδους τα αδικήματα, παρά προχωρούσαν κυρίως σε πιο βίαιες αντιπαραθέσεις-άδικες επιθέσεις, τραυματισμούς-, όπως έχει ήδη διαφανεί και αναλυθεί προγενέστερα, είτε τα αδικήματα της εξυβρίσεως συχνά, αν και ενδεχομένως λάμβαναν χώρα, δεν εγκαλούνταν από τα θύματα. Ο παράγοντας της «σιωπής» των θυμάτων είναι μεν υπαρκτός, ωστόσο δεν είναι ποσοτικά εκτιμητέος εκ του παρόντος αρχείου.

Περιπτώσεις εξύβρισης το 1887:

-Δεκαπεντάχρονος εξύβρισε εικοσάχρονη.

Το 1887 δεκαπεντάχρονος γεωργός κατηγορείται ότι εξύβρισε και προσέβαλε άνευ αφορμής εικοσάχρονη. Το Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας τον κρίνει ένοχο για πταίσμα και του επιβάλλει ποινή κράτησης τριών ημερών[181].

-Δεκαπεντάχρονος διαπράττει το αδίκημα της εξύβρισης.

Επίσης, το 1887, άλλος δεκαπεντάχρονος γεωργός κατηγορήθηκε για εξύβριση, χωρίς ωστόσο να είναι δυνατή η περαιτέρω διερεύνηση του ιστορικού από το αρχείο προς εξέταση, κηρύχθηκε ένοχος και το Δικαστήριο του επέβαλε φυλάκιση ενός μηνός[182].

Υπόθεση εξύβρισης το 1889:

-Ανήλικοι μαθητές ηλικίας δεκατριών, δέκα, εννέα, δέκα, δεκαπτάχρονος και τριανταπεντάχρονος δάσκαλος κατηγορούνται για εξύβριση δασκάλου.

Το 1889, δύο ενήλικοι ετών τριάντα πέντε (διδάσκαλος) και σαράντα πέντε, τέσσερις ανήλικοι μαθητές ετών δεκατριών, δέκα, εννέα και δέκα, και ένας δεκαεπτάχρονος ανήλικος γεωργός, κατηγορήθηκαν για εξύβριση του μηνυτή, επίσης διδασκάλου. Ο πρώτος των κατηγορουμένων διδάσκαλος δεν πήρε τη θέση του δασκάλου στο σχολείο του μηνυτή, μετέβη σε αυτό με τους λοιπούς κατηγορουμένους, εξύβρισε τον μηνυτή δάσκαλο και έρριψε πέτρες στα παράθυρα. Το δικαστήριο έκρινε ένοχο τον πρώτο κατηγορούμενο

[181] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 240/1887.

[182]Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 383/1887.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

δάσκαλο και του επέβαλε την ποινή του προστίμου των δεκαπέντε δραχμών, ενώ έκρινε τους λοιπούς αθώους[183].

Περίπτωση εξύβρισης το 1890:

-Σαραντάχρονος και ο δεκαεπτάχρονος υιός του κατηγορούνται για εξύβριση ενηλίκου άνδρα.

Κατά το έτος 1890 ένας σαραντάχρονος πατέρας και ο ανήλικος δεκαεπτάχρονος υιός του κατηγορήθηκαν για εξύβριση ενός σαρανταπεντάχρονου. Κατά το ιστορικό ο ανήλικος έκλεβε καλαμπόκια από το χωράφι του μηνυτή και κατόπιν τον εξύβρισε, ενώ ο ενήλικος δεν τον εξύβρισε. Το δικαστήριο αθώωσε τον πατέρα και καταδίκασε τον ανήλικο σε φυλάκιση πέντε ημερών[184].

Παρατηρούμε ότι οι υποθέσεις που αφορούν εξύβριση από μέρους των ανηλίκων είναι περιορισμένες και λιγοστές[185]. Οι ανήλικοι όταν δρουν μόνοι τους προβαίνουν χωρίς σοβαρό λόγο στη διάπραξη του σχετικού αδικήματος, αλλά και στην περίπτωση που δρουν με άλλους, όπως ο πατέρας ή ο δάσκαλος παρασύρονται από τη συμπεριφορά του ενηλίκου την οποία και μιμούνται. Στις τρεις από τις τέσσερις περιπτώσεις οι ανήλικοι κατηγορούμενοι καταδικάστηκαν για τη διάπραξη του αδικήματος της εξύβρισης, ενώ στη μία από αυτές που ήταν συγκατηγορούμενοι με ενήλικο δάσκαλο κρίθηκαν αθώοι.

---

[183] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1889, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 591/1889.

[184] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 307/1890.

[185] Συνοψίζοντας τις περιπτώσεις εξύβρισης από μέρους των ανηλίκων αυτές ομαδοποιούνται στις παρακάτω θεματικές: δεκαπεντάχρονος εξύβρισε εικοσάχρονη, δεκαπεντάχρονος διαπράττει το αδίκημα της εξύβρισης, ανήλικοι μαθητές ηλικίας δεκατριών, δέκα, εννέα, δέκα, δεκαεπτάχρονος και τριανταπεντάχρονος δάσκαλος κατηγορούνται για εξύβριση δασκάλου, σαραντάχρονος και ο δεκαεπτάχρονος υιός του κατηγορούνται για εξύβριση ενηλίκου άνδρα.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΠΙΝΑΚΑΣ

Παραβατικότητα που αφορά ευθεία σωματική και προσωπική αντιπαράθεση ανήλικων αγοριών ως υποκείμενα παραβατικών συμπεριφορών (άδικες επιθέσεις, αικίες, εξυβρίσεις, τραυματισμοί)

Άδικες επιθέσεις	**8**
Αικίες	**1**
Εξυβρίσεις	**4**
Πρόκληση τραυμάτων	**23**

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ
ΤΟ ΑΝΗΛΙΚΟ ΑΓΟΡΙ ΩΣ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟ ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ: ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΒΛΑΒΗ ΞΕΝΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ-ΔΙΑΠΡΑΞΗ ΑΔΙΚΗΜΑΤΩΝ ΚΛΟΠΗΣ-ΖΩΟΚΛΟΠΗΣ ΚΑΙ ΖΩΟΚΤΟΝΙΑΣ

1.Ανήλικοι κατηγορούμενοι για βλάβη ξένης ιδιοκτησίας

Η βλάβη ξένης ιδιοκτησίας στον Ποινικό Νόμο του 1834 τιμωρείται εφόσον έγινε με πρόθεση από το υποκείμενο της ποινικής αυτής δραστηριότητας, ενώ στις περιπτώσεις που η φθορά αφορά σε πράξεις που προκαλούν βλάβη στα ζώα τιμωρείται ακόμη και αν αυτή έγινε χωρίς πρόθεση και από απροσεξία, σύμφωνα με τα άρθρα 421 έως 428 του Ποινικού Νόμου του 1834.

Υπόθεση βλάβης ξένης ιδιοκτησίας το 1884:

-Δεκαοκτάχρονος συγκατηγορείται με εικοσιεπτάχρονο και εξηντάχρονη γυναίκα για βλάβη ξένης ιδιοκτησίας.

Κατά το έτος 1884, ανήλικος δεκαοκτώ ετών προσήχθη στη δικαιοσύνη με την ανωτέρω κατηγορία, μαζί με εικοσιεπτάχρονο άνδρα και εξηντάχρονη γυναίκα. Το Δικαστήριο της Καρδίτσας προέβη στην αθώωσή τους λόγω αμφιβολιών[186].

Περιπτώσεις βλάβης ξένης ιδιοκτησίας το 1887:

-Δεκαεξάχρονος και ενήλικος κατηγορούνται για βλάβη ξένης ιδιοκτησίας.

Έτσι, το 1887 προσήχθησαν στη δικαιοσύνη με την κατηγορία της βλάβης ξένης ιδιοκτησίας, χωρίς ωστόσο να είναι εφικτή η διερεύνηση του ιστορικού της υπόθεσης από το εξεταζόμενο αρχείο, ένας ενήλικος άνδρας εικοσιοκτώ ετών και ένας ανήλικος ηλικίας δεκαέξι ετών. Το Πλημμελειοδικείο της Καρδίτσας αποφάνθηκε για τη συγκεκριμένη υπόθεση αθωωτικά ως προς την αποδιδόμενη κατηγορία και για τους δύο κατηγορουμένους[187].

-Δεκάχρονος κατηγορείται για βλάβη ξένης ιδιοκτησίας.

---

[186] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 102/1884.

[187] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 4/1887.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Την ίδια χρονιά, ανήλικος γεωργός ηλικίας δέκα ετών δικάστηκε στο προαναφερόμενο δικαστήριο με την κατηγορία της φθοράς ξένης ιδιοκτησίας και αθωώθηκε[188].

Παρατηρούμε ότι λιγοστές είναι οι περιπτώσεις, όπως εμφανίζονται στο υπό θεώρηση αρχείο, των αδικημάτων της βλάβης ξένης ιδιοκτησίας από ανηλίκους, στις οποίες όλες οι αποφάσεις του Πλημμελειοδικείου Καρδίτσας είναι αθωωτικές. Στα εξεταζόμενα πρακτικά των υποθέσεων δεν είναι εφικτή η διάγνωση του ιστορικού τους, γεγονός που μας επιτρέπει να συνάγουμε ότι οι υποθέσεις αυτές δεν ήταν ιδιαίτερα σημαντικές ως προς το αποτέλεσμα της βλάβης.

[188] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 81/1887.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

2. Κατηγορίες για διάπραξη του αδικήματος της κλοπής από μέρους ανηλίκων

Ένοχος κλοπής στον Ποινικό Νόμο του 1834 ορίζεται αυτός που παίρνει στην κατοχή του ξένο πράγμα, χωρίς τη συγκατάθεση του ιδιοκτήτη του για να το κατέχει παράνομα και να το ιδιοποιείται.

Περίπτωση κλοπής το 1887:

-Δεκαεξάχρονος μαθητευόμενος υποδηματοποιός διαπράττει κλοπή χρημάτων από το αφεντικό του.

Το 1887 δεκαεξάχρονος ανήλικος, που τελούσε σε κατάσταση μαθητείας προς τον μηνυτή-υποδηματοποιό ηλικίας εικοσιοκτώ ετών, καταγγέλθηκε από τον τελευταίο ότι έκλεψε χρήματα μέσα από την κασέλα του. Ο μηνυτής αναφέρει ότι μόνο ο κατηγορούμενος γνώριζε για την ύπαρξη και την θέση αυτών των χρημάτων. Σε αυτό συνηγορεί και η κατάθεση του κλειδαρά μάρτυρα, στον οποίο ο κατηγορούμενος πήγε την κασέλα και έφτιαξε κλειδί για να την ανοίξει. Το Δικαστήριο αντιμετώπισε τον κατηγορούμενο ως ενήλικο, και δέχθηκε τις αποδιδόμενες σε αυτόν κατηγορίες αποφασίζοντας την ενοχή του και του επέβαλε ποινή φυλάκισης έξι μηνών[189].

Περίπτωση κλοπής το 1892:

-Δεκαεπτάχρονος συγκατηγορείται με εικοσιπεντάχρονο για κλοπή καλαμποκιού και άλλων ειδών.

Το έτος 1892 δύο γεωργοί, ένας ενήλικος ετών εικοσιπέντε και ένας ανήλικος ετών δεκαεπτά κατηγορήθηκαν ότι έσπασαν την κλειδαριά της «καλύβης» του μηνυτή και έκλεψαν εξήντα οκάδες καλαμπόκι, δύο ζωνάρια, ένα «μανδύλι» και δύο ποδιές γιατί με τον παθόντα είχαν «προηγούμενα πάθη». Το δικαστήριο ανέβαλε την υπόθεση λόγω μη προσέλευσης ενός μάρτυρα και επομένως δεν καθίσταται δυνατή η διάγνωση της κρίσης του δικαστηρίου περί της ενοχής ή μη των κατηγορουμένων[190].

Αν και είναι περιορισμένη η εμφάνιση των αδικημάτων της κλοπής και της αφαίρεσης από ανηλίκους, ωστόσο τέτοια φαινόμενα ποινικής συμπεριφοράς δεν εκλείπουν κατά την εξεταζόμενη περίοδο στην υπό θεώρηση περιοχή.

---

[189] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 238/1887.

[190] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 820/1892.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

3. Κατηγορίες για διάπραξη αδικημάτων Ζωοκλοπής και Ζωοκτονίας από μέρους ανηλίκων

Τα αδικήματα της ζωοκλοπής και της ζωοκτονίας ο ποινικός νομοθέτης της εποχής που εξετάζουμε τα αντιμετωπίζει ως κλοπές με επιβαρυντική αιτία. Ήδη στα πρακτικά των αρχείων που εξετάζουμε οι κλοπές αυτές αναφέρονται ευθέως ως ζωοκλοπές. Οι δε ζωοκτονίες υπάρχουν ως αυτοτελή αδικήματα. Αργότερα δε οι διατάξεις που αφορούν ζωοκλοπές και ζωοκτονίες γίνονται πιο λεπτομερείς και συστηματοποιούνται σε ξεχωριστό νομοθέτημα, το Νόμο ΓΩΛς της 23/25 Ιουλίου 1911, γεγονός που δείχνει ότι τα αδικήματα αυτά είχαν ιδιαίτερη βαρύτητα την εποχή εκείνη.

Υπόθεση ζωοκτονίας το 1884:

- *Δεκατριάχρονος κατηγορείται για ζωοκτονία.*

Το 1884 δεκατριάχρονος κατηγορήθηκε για ζωοκτονία. Σύμφωνα με το ιστορικό το αγόρι χτύπησε στο μέτωπο με πέτρα ένα θηλυκό όνο τον οποίο είχε προς φύλαξη. Το Δικαστήριο αποφάσισε ότι είναι αθώος για την αποδιδόμενη σε αυτόν κατηγορία[191].

Περιπτώσεις ζωοκλοπών και ζωοκτονιών το 1887:

- *Δεκαπεντάχρονος συγκατηγορείται με δύο ενηλίκους για ζωοκλοπή.*

Το 1887 δύο άνδρες ηλικίας είκοσι δύο και τριάντα ετών και ένας ανήλικος ηλικίας δεκαπέντε ετών προσήχθησαν ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Καρδίτσας με την κατηγορία της ζωοκλοπής. Το δικαστήριο έκρινε τον ανήλικο και τον εικοσιδυάχρονο ενόχους και τον τριαντάχρονο αθώο, επέβαλε δε την ποινή της φυλάκισης των τριών ημερών στον καθένα από τους ενόχους[192].

-Δεκαπεντάχρονος, δεκαοκτάχρονος και εικοσιοκτάχρονος κατηγορούνται για ζωοκλοπή.

Την ίδια χρονιά, 1887, δύο ανήλικοι ηλικίας ετών δεκαπέντε και δεκαοκτώ ετών και ένας ενήλικος άνδρας είκοσι οκτώ ετών, κατηγορήθηκαν και δικάστηκαν από το Δικαστήριο της Καρδίτσας για ζωοκλοπή. Το Πλημμελειοδικείο κήρυξε αθώους τους κατηγορουμένους[193].

---

[191] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.188, αρ.α4. Πλημμελειοδικείου 227/1884.

[192] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 40/1887.

[193] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 173/1887.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

- *Δεκαεξάχρονος γεωργός κατηγορείται για ζωοκτονία.*

Το 1887 δεκαεξάχρονος γεωργός κατηγορήθηκε για ζωοκτονία. Το δικαστήριο αποφάσισε περί της ενοχής του και του επέβαλε την ποινή της φυλάκισης των τριών ημερών[194].

Περίπτωση ζωοκλοπής το 1889:

- *Ανήλικοι δεκατριών και δεκαπέντε ετών κατηγορούνται ότι έκλεψαν δύο χοίρους.*

Το 1889 δύο ανήλικοι ετών δεκατριών και δεκαπέντε κατηγορήθηκαν για το αδίκημα της ζωοκλοπής δύο χοίρων, ωστόσο το Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας τους αθώωσε[195].

Περίπτωση ζωοκτονίας το 1890:

-*Δεκαοκτάχρονος και η μητέρα του κατηγορούνται για ζωοκτονία.*

Το 1890 μια σαραντάχρονη έγγαμη γυναίκα και ο υιός της, ηλικίας δεκαοκτώ ετών κατηγορήθηκαν ότι σκότωσαν δύο ζώα και προέβησαν επομένως στο αδίκημα της ζωοκτονίας. Το δικαστήριο αθώωσε τον ανήλικο και κήρυξε ένοχη τη γυναίκα επιβάλλοντάς της την ποινή της φυλάκισης δέκα ημερών[196].

Παρατηρούμε ότι, ανάλογα με τις κλοπές, περιορισμένες είναι και οι περιπτώσεις ζωοκλοπών και ζωοκτονιών από ανηλίκους, γεγονός που υπογραμμίζει την απαξία των συγκεκριμένων πράξεων. Για την συγκεκριμένη, κι όχι μόνο, περιοχή και χρονική περίοδο, τα ζώα αποτελούσαν ύψιστης σημασίας οικονομική μονάδα η οποία γινόταν σεβαστή από το ευρύτερο κοινωνικό σύνολο και επομένως από τους ανηλίκους ως δεκτών των ηθικο-κοινωνικών αξιών και αντιλήψεων.

Επιπλέον, διαφαίνεται ότι στα αδικήματα που αφορούν σε οικονομικές αξίες της κοινωνίας, οι ανήλικοι εμφανίζουν μειωμένη πρακτική, ενώ στα αδικήματα που αφορούν ευθεία, σωματική και προσωπική αντιπαράθεση με άλλους ανθρώπους, οι ανήλικοι παρουσιάζουν εντονότερη δράση, γεγονός που καταδεικνύει τη γενικότερη στάση και πρακτική του κοινωνικού συνόλου, που εμφυσά αυτές τις στάσεις στους ανηλίκους,

---

[194] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 315/1887.

[195] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1889, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 388/1889.

[196] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 317/1890.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

στάσεις οι οποίες χαρακτηρίζονται από ελλείψεις σεβασμού της προσωπικότητας, σωματικής ακεραιότητας και σε τελική ανάλυση της τιμής των άλλων.

ΠΙΝΑΚΑΣ

Παραβατικότητα που αφορά κατηγορίες για βλάβη ξένης ιδιοκτησίας, κλοπές, ζωοκλοπές, ζωοκτονίες ανήλικων αγοριών ως υποκείμενα παραβατικών συμπεριφορών.

Βλάβη ξένης ιδιοκτησίας	**3**
Κλοπές	**2**
Ζωοκλοπές- Ζωοκτονίες	**6**

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ
ΤΟ ΑΝΗΛΙΚΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΩΣ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟ ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΩΣ ΘΥΤΗΣ ΣΤΟ ΚΑΤΗΓΟΡΗΤΗΡΙΟ: ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΕΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΔΙΚΗΜΑ ΤΗΣ ΜΟΙΧΕΙΑΣ

Αναφορικά με την εμφάνιση των ανηλίκων θηλέων στο υπό εξέταση αρχείο ως δραστών-υποκειμένων αδίκων κατά το Ποινικό Νόμο πράξεων δέον είναι να επισημανθεί ότι κατά τη χρονική περίοδο 1981-1893, η εμπλοκή των ανηλίκων κοριτσιών σε ποινικές υποθέσεις ως παραβατών εμφανίζεται σχεδόν μηδενική με μόλις πέντε υποθέσεις για όλη τη χρονική περίοδο που εξετάζεται.
Υπόθεση ανήλικης το 1884:

-Δεκαεξάχρονη συγκατηγορείται με ενήλικες γυναίκες για πρόκληση τραυμάτων σε γυναίκα.
Το 1884 δύο ενήλικες είκοσι πέντε και σαράντα ετών και μια ανήλικη δεκαέξι ετών κατηγορήθηκαν για πρόκληση απρομελέτητων τραυμάτων σε γυναίκα, μηνύτρια, με την οποία «επιάσθησαν δια μιαν καλύβην» και την χτύπησαν με ξύλα στο σώμα και στο μέτωπο, όπως η τελευταία καταθέτει. Το δικαστήριο αθώωσε την ανήλικη και έκρινε ένοχη μόνο την σαραντάχρονη επιβάλλοντάς της την ποινή του προστίμου των είκοσι δραχμών[197].

-Δεκαπεντάχρονη συγκατηγορείται με άνδρα για πρόκληση τραύματος σε γυναίκα.
Επίσης το 1884, ανήλικη δεκαπέντε ετών συγκατηγορείται με εικοσιεξάχρονο άνδρα για πρόκληση απρομελέτητου τραύματος σε γυναίκα, η οποία, όπως καταθέτει «επιάσθησαν δια τα άχυρα» και τη χτύπησαν και τη γρατσούνισαν. Το Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας δέχεται την ενοχή του άνδρα, επιβάλλοντάς του ποινή φυλάκισης πέντε ημερών, και ταυτόχρονα αθωώνει την ανήλικη για την αποδιδόμενη σε αυτή κατηγορία[198].

Υπόθεση ανήλικων κοριτσιών ως υποκείμενα παραβατικής συμπεριφοράς το 1887:

---

[197] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 275/1884.

[198] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 344/1884.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

-Δεκαπεντάχρονη και εικοσάχρονη συγκατηγορούνται με ενηλίκους για πρόκληση τραυμάτων σε τριανταπεντάχρονη.

Το 1887, ανήλικη δεκαπέντε ετών και ανήλικη κατά τον ισχύοντα το 1881 νόμο ηλικίας είκοσι ετών, συγκατηγορείται με δύο ενηλίκους άνδρες, τριάντα πέντε και εικοσιοκτώ ετών, και μια ενήλικη γυναίκα τριάντα ετών για πρόκληση τραυμάτων, χωρίς άλλα στοιχεία που να προκύπτουν από το εξεταζόμενο αρχείο περί του ιστορικού της υπόθεσης. Το Δικαστήριο δέχεται την ενοχή του ενός άνδρα και την αθωότητα όλων των λοιπών[199].

Περίπτωση το 1890:

-Δεκαπεντάχρονη συγκατηγορείται με άλλους διαφόρων ηλικιών για τον τραυματισμό ενήλικου άνδρα.

Το 1890, τρεις ενήλικοι άνδρες, ηλικίας εξήντα, τριάντα και σαρανταπέντε ετών, και δύο ανήλικοι, ένας δεκαεπτάχρονος και μια δεκαπεντάχρονη κατηγορήθηκαν για πρόκληση τραύματος σε σαρανταπεντάχρονο άνδρα. Κατά την ακροαματική διαδικασία αποκαλύφθηκε ότι τον χτύπησαν γιατί έχασαν σε μια δικαστική διαμάχη μαζί του. Για την πράξη τους αυτή το δικαστήριο έκρινε ενόχους τον τριαντάχρονο ενήλικο και τον δεκαεπτάχρονο ανήλικο, επιβάλλοντάς τους την ποινή της φυλάκισης των τριών ημερών έκαστος, ενώ οι άλλοι, ανάμεσά τους και η δεκαπεντάχρονη κρίθηκαν αθώοι[200].

Περίπτωση το 1892:

-Ανήλικη έγγαμη συγκατηγορείται με πέντε ενηλίκους άνδρες για άδικη επίθεση και εξύβριση σαραντάχρονου γεωργού.

Το 1892 ανήλικη έγγαμη ηλικίας δεκαεννέα ετών παραπέμπεται και δικάζεται μαζί με πέντε ενηλίκους άνδρες για άδικη επίθεση και εξύβριση γεωργού σαράντα ετών, ο οποίος τους μηνύει ότι φιλονίκησαν για το ποτιστικό νερό και τον χτύπησαν «δια λίθου και ξύλου εις το γόνυ και άλλα μέρη του σώματος». Το δικαστήριο αθωώνει την ανήλικη, κατά τον ισχύοντα τότε νόμο, και άλλον ένα από τους ενηλίκους άνδρες κατηγορουμένους και

---

[199] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 90/1887.

[200] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 343/1890.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

κρίνει τους υπόλοιπους ενόχους για άδικη επίθεση επιβάλλοντάς τους την ποινή της φυλάκισης των τριών ημερών[201].

Παρατηρούμε ότι στις προαναφερόμενες περιπτώσεις[202] τα ανήλικα κορίτσια δεν διαπράττουν αυτόνομα και προσωπικά την παραβατική πράξη για την οποία κατηγορούνται, αλλά είναι συγκατηγορούμενες με άλλους, ενηλίκους για πράξεις, όπως τραυματισμούς, άδικη επίθεση και εξύβριση, και σε όλες αυτές τις περιπτώσεις κηρύσσονται αθώες[203].

Περιπτώσεις ανήλικων κοριτσιών που προσάγονται στο Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας ως κατηγορούμενες για το αδίκημα της μοιχείας:

Περίπτωση μοιχείας το 1884:

-Δεκαεπτάχρονη χήρα κατηγορείται για το αδίκημα της μοιχείας.

Σε υπόθεση, που εκδικάζεται το 1884 και στην οποία αποφασίζεται από το δικαστήριο η ενοχή της δεκαεπτάχρονης χήρας, αυτή αφορά στο αδίκημα της μοιχείας, οπότε και της

---

[201] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 1093/1892.

[202] Οι υποθέσεις στις οποίες ανήλικα κορίτσια εμφανίζονται ως θύτες παραβατικών συμπεριφορών ομαδοποιούνται ως ακολούθως: δεκαπεντάχρονη και εικοσάχρονη συγκατηγορούνται με ενηλίκους για πρόκληση τραυμάτων σε τριανταπεντάχρονη, δεκαεξάχρονη συγκατηγορείται με ενήλικες γυναίκες για πρόκληση τραυμάτων σε γυναίκα, δεκαπεντάχρονη συγκατηγορείται με άνδρα για πρόκληση τραύματος σε γυναίκα, δεκαπεντάχρονη συγκατηγορείται με άλλους διαφόρων ηλικιών για τον τραυματισμό ενήλικου άνδρα, ανήλικη έγγαμη συγκατηγορείται με πέντε ενηλίκους άνδρες για άδικη επίθεση και εξύβριση σαραντάχρονου γεωργού.

[203] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 1093/1892, Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 90/1887, Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 343/1890, Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 275/1884, Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 344/1884.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

επιβάλλεται η ποινή της φυλάκισης ενός μήνα, ενώ στον 38χρονο συγκατηγορούμενό της επιβάλλεται η ποινή της εξάμηνης φυλάκισης[204].

Περίπτωση μοιχείας το 1887:

-Εικοσάχρονη κατηγορείται για μοιχεία με δήμαρχο.

Το 1887, σε υπόθεση μοιχείας, εικοσάχρονη κατηγορήθηκε ότι διατηρούσε σχέση με δήμαρχο πόλης της περιοχής. Για το αδίκημα αυτό κρίθηκε αθώα[205].

Περίπτωση μοιχείας το 1889.

-Εικοσάχρονη ανήλικη έγγαμη κατηγορείται για μοιχεία.

Σε άλλη υπόθεση μοιχείας που εκδικάζεται από το Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας το 1889, αποφασίζεται από κοινού με άνδρα η ενοχή εικοσάχρονης-ανήλικης κατά τον ισχύοντα τότε νόμο- έγγαμης για το ίδιο αδίκημα της μοιχείας[206].

Στο σημείο αυτό αξίζει να σημειωθεί ότι, όπως προκύπτει από την εξέταση του σχετικού αρχείου, το Πλημμελειοδικείο της Καρδίτσας, όταν εκδίκαζε υποθέσεις μοιχείας διέταζε την αποχώρηση του ακροατηρίου και την συζήτηση της υπόθεσης κεκλεισμένων των θυρών, ώστε να μην προκαλούνται τα δημόσια ήθη από τα τυχόν εκτεθέντα στις καταθέσεις των μαρτύρων και στις απολογίες των κατηγορουμένων.

---

[204] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 304-306/1884.

[205] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 125/1887.

[206] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1889, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 352-355/1889.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΠΙΝΑΚΑΣ

Παραβατικότητα που αφορά ευθεία σωματική και προσωπική αντιπαράθεση ανήλικων κοριτσιών ως υποκείμενα παραβατικών συμπεριφορών (άδικες επιθέσεις, εξυβρίσεις, τραυματισμοί, μοιχεία).

Άδικες επιθέσεις- εξύβριση	**1**
Τραυματισμοί	**4**
Μοιχεία	**3**

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΑΝΗΛΙΚΟΙ ΩΣ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΩΝ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΩΝ: ΑΓΟΡΙΑ ΣΤΟ ΚΑΤΗΓΟΡΗΤΗΡΙΟ ΩΣ ΘΥΜΑΤΑ

Συχνές είναι οι υποθέσεις που εισάγονται στο πλημμελειοδικείο Καρδίτσας προς συζήτηση την εξεταζόμενη εποχή, που αφορούν πράξεις παραβατικές που στρέφονται εναντίον ανηλίκων, οι οποίοι καθίστανται δέκτες ποικίλων συμπεριφορών βίας και προσβολής. Το ζήτημα αυτό εξετάζεται σε όλο το θεωρούμενο αρχείο, εκτός από το τμήμα του αρχείου που αναφέρεται στις αποφάσεις του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Καρδίτσας, το οποίο μελετάται παρακάτω διεξοδικά σε ξεχωριστή ενότητα. Στην παρούσα περίσταση, εξετάζουμε τις παρακάτω περιπτώσεις:

1.Το ανήλικο αγόρι θύμα ενηλίκων

2.Υποθέσεις ανηλίκων στο κατηγορητήριο:

Ανήλικα θύματα ανηλίκων

3.Ανήλικα θύματα γυναικών

ΠΙΝΑΚΑΣ

Το αγόρι ως αντικείμενο παραβατικών συμπεριφορών από ενηλίκους, ανήλικα, γυναίκες.

Ανήλικοι θύματα ενηλίκων	**18**
Ανήλικα θύματα ανηλίκων	**4**
Ανήλικα θύματα γυναικών	**1**

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

1.Το ανήλικο αγόρι θύμα ενηλίκων

Το Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας την περίοδο 1881-1893 γίνεται συγχρόνως μάρτυρας, αλλά και κριτής περιστατικών που αφορούν την επίδειξη βίας προς ανηλίκους, γεγονός που καταδεικνύει την στάση της κοινωνίας των ενηλίκων απέναντι στα παιδιά, στάση που χαρακτηρίζεται από έλλειψη σεβασμού, αντιμετώπιση των ανηλίκων ως μονάδων χωρίς ιδιαίτερη αξία και ισοπέδωση της προσωπικότητας και ψυχοσύνθεσής τους. Όπως καταδεικνύεται οι ανήλικοι αντιμετωπίζονται περισσότερο ως οικονομική μονάδα, αλλά και ακόμη και ως περιουσιακό στοιχείο της οικογένειάς τους. Έτσι, λοιπόν, στο πλαίσιο αυτό βία ασκείται στα πρόσωπα των ανηλίκων στην πλειοψηφία των εισαγομένων σε δίκη υποθέσεων από ενηλίκους άνδρες οι οποίοι προβαίνουν σε πράξεις υπερβάλλουσας βίας εναντίον των ανηλίκων για λόγους κατά κύριο λόγο ασήμαντους ή και ακόμη ορμώμενοι από διαθέσεις αστεϊσμών σε βάρος των ανηλίκων.

Περίπτωση ανηλίκων θυμάτων το 1884:

-Δεκαεπτάχρονος καθίσταται θύμα άδικης επίθεσης από πενηντάχρονο.

Το 1884, προσήχθη στη δικαιοσύνη άνδρας πενήντα πέντε ετών με την κατηγορία της άδικης επίθεσης σε ανήλικο. Σύμφωνα με το ιστορικό ο κατηγορούμενος χτύπησε με την «γκλίτσα» του ανήλικο ηλικίας δεκαεπτά ετών. Το δικαστήριο τον έκρινε ένοχο και του επέβαλε ποινή φυλάκισης ενός μήνα[207].

-Δεκαπεντάχρονος και η μητέρα του γίνονται θύματα άδικης επίθεσης από ενήλικο άνδρα.

Την ίδια χρονιά, 1884, άνδρας, δικαζόμενος για άδικη επίθεση χωρίς να παρασταθεί στο ακροατήριο, καταγγέλθηκε ότι χτύπησε πρώτα τη μητέρα και στη συνέχεια δεκαπεντάχρονο, τον οποίο κατόπιν κυνήγησε για αρκετή απόσταση και του πήρε ένα δεκάρικο. Το δικαστήριο τον κήρυξε ένοχο και του επέβαλε ποινή φυλάκισης δέκα ημερών[208].

-Δεκαπεντάχρονος γεωργός τραυματίζεται από ενήλικο άνδρα.

---

[207] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 14/1884

[208] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 328/1884.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Το 1884 ενήλικος άνδρας κατηγορήθηκε για πρόκληση απρομελέτητου τραύματος σε ανήλικο δεκαπεντάχρονο γεωργό, τον οποίο χτύπησε με «παλούκι εις την κεφαλήν, ην έσχισε και έρρευσε αίμα». Ο κατηγορούμενος υποστήριξε ότι κατά λάθος χτύπησε τον παθόντα όταν πήγε να χτυπήσει τα σκυλιά του προηγούμενου που του επιτέθηκαν. Το δικαστήριο δεν έκανε δεκτούς τους ισχυρισμούς του, τον έκρινε ένοχο και του επέβαλε ποινή φυλάκισης τριών ημερών[209].

-Ανήλικος παρακρατήθηκε παράνομα από τρεις ενηλίκους άνδρες.

Το 1884 τρεις άνδρες κατηγορήθηκαν για παράνομη κατακράτηση ανηλίκου, υιού του μηνυτή. Ο μηνυτής κατέθεσε ότι αιχμαλώτισαν του παιδί του για τριάντα ημέρες και του ζητούσαν ως λύτρα διακόσιες δέκα λίρες. Επιπλέον κατήγγειλε ότι του έκλεψαν και σαράντα πρόβατα. Τα λύτρα δεν πρόλαβαν να τα πάρουν γιατί παρενέβησαν οι Τούρκοι, χωρίς λοιπά στοιχεία περί της εξέλιξης της υπόθεσης εκ του αρχείου. Το δικαστήριο κήρυξε ενόχους τους κατηγορούμενους για παράνομη κατακράτηση και επέβαλε την ποινή της φυλάκισης του ενός μήνα στον καθένα[210].

Περίπτωση ανηλίκου θύματος παραβατικής συμπεριφοράς το 1887:

-Δεκαπεντάχρονος γεωργός πέφτει θύμα χτυπημάτων από εικοσιεξάχρονο.

Το 1887, γεωργός ηλικίας είκοσι έξι ετών, καταγγέλθηκε ότι επιτέθηκε άδικα και χτύπησε με τρεις ξυλιές ανήλικο γεωργό ηλικίας δεκαπέντε ετών. Το Δικαστήριο τον έκρινε ένοχο αικιών σε βαθμό πταίσματος και επιβάλλει στον κατηγορούμενο πρόστιμο πέντε δραχμών[211].

Περιπτώσεις ανηλίκων θυμάτων από ενηλίκους άνδρες το 1889:

-Δεκαεπτάχρονος και δεκαοκτάχρονος τραυματίζονται από δύο ενηλίκους άνδρες.

Το 1889 δύο άνδρες που δικάσθηκαν ερήμην, κατηγορήθηκαν για τραυματισμό από δύο ανηλίκους ηλικίας δεκαεπτά και δεκαοκτώ ετών. Οι ανήλικοι κατέθεσαν ότι οι

---

[209] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 285/1884.

[210] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 323/1884.

[211] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 463/1887

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

κατηγορούμενοι τους χτύπησαν χωρίς αιτία στο κεφάλι με ξύλα. Το Πλημμελειοδικείο της Καρδίτσας κήρυξε την ενοχή των κατηγορουμένων και τους επέβαλε ποινή φυλάκισης ενός μηνός έκαστος[212].

-Δεκαεπτάχρονος ανήλικος γίνεται θύμα άδικης επίθεσης από ενήλικο άνδρα.

Το 1889 άνδρας κατηγορήθηκε για άδικη επίθεση σε δεκαεπτάχρονο ανήλικο. Σύμφωνα με το ιστορικό, όπως προκύπτει από τα εξεταζόμενα πρακτικά, ο δεκαεπτάχρονος είχε πάρει άδεια να εισέλθει στις φυλακές. Εκεί ο κατηγορούμενος, που βρισκόταν εντός των φυλακών, του επιτέθηκε γιατί είχαν προηγούμενες διαφορές. Επιπροσθέτως, ο αδελφός του κατηγορουμένου είχε καταγγείλει και είχε επιτύχει την καταδίκη του ανηλίκου για προσβολή της τιμής. Το δικαστήριο έκρινε ένοχο τον κατηγορούμενο και του επέβαλε ποινή φυλάκισης ενός μήνα[213].

-Δεκαπεντάχρονος και εικοσάχρονος τραυματίζονται στο κεφάλι από ενήλικο άνδρα.

Το 1889 άνδρας, που δεν παραστάθηκε στη δίκη, κατηγορήθηκε για τραυματισμό ανηλίκων γεωργών, ενός δεκαπεντάχρονου και ενός εικοσάχρονου, στο κεφάλι, γεγονός που τους προξένησε ασθένεια δέκα ημερών. Η φιλονικία έλαβε χώρα για τα πρόβατα, όπως αναφέρεται στις καταθέσεις, χωρίς λοιπές επεξηγήσεις. Ο κατηγορούμενος καταδικάσθηκε σε φυλάκιση είκοσι ημερών από το Δικαστήριο[214].

-Δεκατετράχρονος πέφτει θύμα τραυματισμού με μαχαίρι από ενήλικο.

Το 1889 ενήλικος άνδρας κατηγορήθηκε ότι προξένησε τραύματα σε ανήλικο ηλικίας δεκατεσσάρων ετών με μαχαίρι. Το Δικαστήριο τον έκρινε ένοχο και του επέβαλε ποινή φυλάκισης δεκαπέντε ημερών[215].

Περιπτώσεις ανηλίκων θυμάτων το 1890:

---

[212] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1889, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 405/1889.

[213] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1889, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 499/1889

[214] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1889, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 538/1889

[215] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1889, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 529/1889

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

-Δεκαπεντάχρονος υπηρέτης γίνεται θύμα άδικης επίθεσης από ενήλικο ιδιοκτήτη καφενείου.

Το 1890 ενήλικος άνδρας, ιδιοκτήτης καφενείου, ο οποίος και δεν εμφανίστηκε στο δικαστήριο και επομένως δικάστηκε ερήμην, όταν ο δεκαπεντάχρονος ανήλικος, υπηρέτης στο επάγγελμα, του ζήτησε απλώς ένα ποτήρι νερό, ο κατηγορούμενος του έριξε καυτό νερό στο χέρι και στο λαιμό, οπότε και του προκάλεσε εγκαύματα χωρίς λόγο. Το δικαστήριο σε αυτή την περίπτωση της άδικης επιθέσεως αποφάνθηκε περί της ενοχής του κατηγορουμένου, και τον καταδίκασε σε φυλάκιση τεσσάρων μηνών [216]. Το περιστατικό καταδεικνύει τη βαρβαρότητα που επιδείχθηκε, αλλά και τη στάση του ενηλίκου, που προέβη σε βία, και προσβολή του ανηλίκου, χωρίς από ότι διαφαίνεται να προβληματιστεί για την απαξία της ενέργειάς του απέναντι στον ανήλικο, γεγονός που αναδεικνύει τη γενικότερη στάση της κοινωνίας απέναντι στην παιδική ηλικία.

-Δεκαεξάχρονος τραυματίζεται στο στήθος με μαχαίρι από ενήλικο άνδρα.

Το 1890 σε χώρο καφενείου δεκαεξάχρονος κατέστη θύμα τραυματισμού με μαχαίρι στο στήθος από ενήλικο άνδρα, χωρίς να προκύπτει, εκ των πρακτικών της υπόθεσης, ιδιαίτερος λόγος και αφορμή προς τούτο. Το δικαστήριο δίκασε ερήμην και καταδίκασε τον κατηγορούμενο σε φυλάκιση ενός μηνός[217]. Η κοινωνία εμφανίζεται απαίδευτη, τραχειά και χωρίς ευαισθησία απέναντι στους ανηλίκους, των οποίων η ζωή και η ακεραιότητα παραγνωρίζεται και σε πολλές περιπτώσεις ευτελίζεται.

-Δεκαπεντάχρονος ποιμένας τραυματίζεται από ενήλικο για θέμα διαχείρισης κοπαδιού.

Επίσης το 1890 άνδρας ηλικίας τριάντα ετών κατηγορήθηκε για πρόκληση τραυμάτων σε ανήλικο ποιμένα δεκαπέντε ετών, διότι έβοσκε τα πρόβατά του σε λιβάδι. Το Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας κήρυξε ένοχο τον κατηγορούμενο και του επέβαλε ποινή φυλάκισης τριών ημερών[218].

---

[216] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 154/1890.

[217] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 74/1890.

[218] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 111/1890.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

-Δεκαπεντάχρονος και δεκαοκτάχρονος καθίστανται θύματα πυροβολισμών από τρεις άνδρες.

Το 1890 δύο ανήλικοι ηλικίας δεκαεπτά και δεκαοκτώ ετών, ποιμένας και γεωργός αντίστοιχα, κατήγγειλαν στο δικαστήριο ότι τρεις άνδρες, που δεν εμφανίστηκαν στην ακροαματική διαδικασία και δικάστηκαν ερήμην, τους επιτέθηκαν και τους τραυμάτισαν πυροβολώντας εναντίον τους με τουφέκι, με αποτέλεσμα να βληθούν από τα σκάγια. Το Δικαστήριο έκρινε τους κατηγορουμένους ενόχους για την κατηγορία της πρόκλησης τραυμάτων και επέβαλε την ποινή της φυλάκισης των πέντε μηνών για τον καθένα[219].

-Δεκαπεντάχρονος ποιμένας τραυματίζεται στο μάτι με κοντάκι όπλου από ενήλικο.

Το 1890, άνδρας που δικάσθηκε ερήμην με την κατηγορία του τραυματισμού, καταγγέλθηκε ότι κτύπησε στον οφθαλμό με το κοντάκι όπλου ανήλικο ποιμένα ηλικίας δεκαπέντε ετών, γιατί κυνήγησε τα ερίφια του κατηγορουμένου από το μαντρί του. Το Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας κήρυξε ένοχο τον κατηγορούμενο και του επέβαλε την ποινή της φυλάκισης είκοσι ημερών[220].

-Ανήλικος και η μητέρα του τραυματίζονται από ενήλικο άνδρα.

Την ίδια χρονιά, 1890, άνδρας δικαζόμενος ερήμην καταγγέλθηκε για πρόκληση τραυμάτων από τριανταπεντάχρονη χήρα σε αυτήν και στον ανήλικο υιό της. Η καταγγέλλουσα ανέφερε ότι ο κατηγορούμενος χτύπησε τον υιό της και στη συνέχεια, όταν αυτή πήγε να τον υπερασπιστεί χτύπησε και την ίδια. Το δικαστήριο έκρινε ένοχο τον κατηγορούμενο και του επέβαλε ποινή φυλάκισης δύο μηνών[221].

Περιπτώσεις ανήλικων θυμάτων το 1892:

-Ανήλικος και ο εικοσάχρονος αδελφός του δέχθηκαν επίθεση από ενήλικο άνδρα.

Το 1892 ενήλικος άνδρας κατηγορήθηκε για πρόκληση απρομελέτητων τραυμάτων. Στην κατάθεσή του εικοσάχρονος, ανήλικος για τα νομικά δεδομένα της εποχής, ανέφερε ότι ο

---

[219] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 133/1890.

[220] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 158/1890

[221] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 250/1890

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

κατηγορούμενος χτύπησε το μικρό αδερφό του –του μάρτυρα-, που έπαιρνε νερό από την τουλούμπα της αγοράς, και στην παρατήρηση που του απηύθυνε ο ίδιος επιτέθηκε χτυπώντας τον με μαχαίρι στο μηρό και σε αυτόν. Το Δικαστήριο έκρινε ένοχο τον κατηγορούμενο, ο οποίος δικάσθηκε ερήμην και του επέβαλε την ποινή της φυλάκισης των έξι μηνών[222].

-Δεκαεξάχρονος γεωργός τραυματίζεται από ενήλικο άνδρα για διαχείριση ζώων.
Δεκαεξάχρονος γεωργός κατήγγειλε ενήλικο άνδρα για τραυματισμό, όταν ο κατηγορούμενος, καθώς ο ανήλικος οδηγούσε τα ερίφιά του από τη βοσκή, τον τραυμάτισε στο κεφάλι «δια μπαστούνιον», με την αιτιολογία ότι τα ζώα πέρασαν από το χωράφι του. Το Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας, δικάζοντας ερήμην, καταδίκασε τον κατηγορούμενο και επέβαλε την ποινή της φυλάκισης των έξι μηνών[223].

-Δεκαεξάχρονος γεωργός δέχεται επίθεση με γκλίτσα από ενήλικο άνδρα.
Σε άλλη υπόθεση που εκδικάζεται το 1892, δεκαεξάχρονος γεωργός κατήγγειλε ενήλικο άνδρα ότι τον χτύπησε «δια κλίτσης κατά την κεφαλήν και τας χείρας», διότι εξεδίωξε από τα χωράφια του, που ήταν σπαρμένα με σιτάρι, τα πρόβατα του κατηγορουμένου, επειδή προξενούσαν ζημιά. Το δικαστήριο δίκασε ερήμην τον κατηγορούμενο και τον καταδίκασε σε φυλάκιση δύο μηνών[224].

Παρατηρούμε ότι σε πολλές περιπτώσεις, ενήλικοι άνδρες χτυπούν είτε μικρά παιδιά χωρίς λόγο, είτε και μεγαλύτερα με μπαστούνια, γκλίτσες, είτε τους τραυματίζουν με πυροβολισμούς, με παλούκια, με ξύλα, μαχαίρια πολλές φορές χωρίς αιτία, όπως καταδείχθηκε, και άλλες για ασήμαντους λόγους, όπως για τη διέλευση κοπαδιών από σημεία που δεν τους άρεσαν,[225] αλλά και για λόγους που αποσκοπούσαν στην επίτευξη

[222] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 994/1892.

[223] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 1000/1892.

[224] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 1004/1892.

[225] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 1000/1892.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

άλλων εγκλημάτων σε βάρος των ανηλίκων, όπως η κλοπή, ο προσπορισμός περιουσιακού ωφέλειας,[226] αλλά και προσβολής της προσωπικότητάς τους, όπως διαφαίνεται από τα περιστατικά που συνέβησαν χωρίς αιτία και αφορμή. Το σύνολο των περιπτώσεων αυτών εμπεριέχει πολλή βία σε αριθμό, αλλά και ένταση από μέρους των ενηλίκων ανδρών.

Φαίνεται, επομένως, ότι επικρατούσε μια νοοτροπία από πλευράς της κοινωνίας, η οποία υιοθετούσε την κακομεταχείριση των παιδιών, όχι μόνο στο πλαίσιο της οικογένειας, αλλά και στην ευρύτερη κοινωνική ζωή. Είναι χαρακτηριστική η αντιμετώπιση του Ποινικού Νόμου προς τις υποθέσεις αυτές που παραβατικές πράξεις διενεργούνται σε βάρος των ανηλίκων, για τις οποίες δεν υπάρχει ειδική πρόβλεψη με αντίστοιχα μεγαλύτερες ποινές, παρά αντιμετωπίζονται με ενιαίο τρόπο ανεξάρτητα από την ηλικία των θυμάτων. Η ανηλικότητα βέβαια λαμβάνεται υπόψη ως επιβαρυντικός παράγοντας για το θύτη στις περιπτώσεις εκείνες οι οποίες αφορούν εγκλήματα κατά της γενετήσιας αξιοπρέπειας κι όχι για τα αδικήματα που αφορούν εξύβριση, αικίες, σωματικές βλάβες. Ωστόσο, πρέπει να σημειωθεί ότι ο Ποινικός Νόμος περιέχει μια ειδική διάταξη, στο άρθρο 314, που προβλέπει ότι, εάν κάποιος κατά τη «διαχείριση» κατ' οίκον σωφρονισμού «ολιγωρών την προσήκουσα πρόνοιαν και μετριότητα» επέφερε σωματική βλάβη στους διατελούντες υπό την «εφορείαν, εξουσίαν ή επιμέλειαν αυτού», τιμωρείται με φυλάκιση το πολύ τριών μηνών, ο δε «αικισθείς» λαμβάνεται από τα χέρια των «αικιζόντων» γονέων, επιμελητών, επιτρόπων ή επιστατών και αν υπάρχει φόβος σχετικός και για το μέλλον τότε παραδίδεται το θύμα σε άλλους για επιμέλεια ή επιτήρηση[227].

Το άρθρο αυτό δεν αναφέρεται ρητά στους ανηλίκους, ωστόσο συνάγεται ότι τα πρόσωπα που, κυρίως, διατελούν σε επιμέλεια, επιτροπεία αλλά και σε κατ' οίκον σωφρονισμό είναι κυρίως οι ανήλικοι. Με το άρθρο αυτό, καταρχήν, αναγνωρίζεται η σωματική βία ως μέσου σωφρονισμού ως αποδεκτό μέσο «παιδαγωγικής» αντιμετώπισης και έκφραση–στάση της ευρύτερης κοινωνίας απέναντι στη σωματική βία ως σωφρονιστικού μέτρου. Η απαξία που θεμελιώνει έγκειται μόνο στο βαθμό της χρήσης βίας και στο αποτέλεσμα που αυτή θα επιφέρει στο «σωφρονιζόμενο», δηλαδή το μέγεθος της σωματικής του βλάβης, χωρίς να λαμβάνονται υπόψη τα δεινά που η χρήση σωματικής βίας θα επιφέρει στον

---

[226] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 328/1884.

[227] Θέμιδος Κώδηξ Εκατονδεκαετίας 1821-1931, τ. Γ΄, 1834, άρθρο 314, εκδ. οίκος Ι. Ν. Ζαχαροπούλου, Αθήναι 1932.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ψυχισμό του, τόσο άμεσα, με τη βίωση του ευτελισμού, όσο και έμμεσα στο μέλλον με την υιοθέτηση της χρήσης βίας από μέρους του ως στάση ζωής.

Ο δικαστής καλείται μόνο να κρίνει αν ο κατηγορούμενος- υποκείμενο του αδικήματος του άρθρου 314 του Π.Ν. είχε το δικαίωμα (π.χ. σαν γονιός) να προβεί στη χρήση αυτού του σωφρονιστικού μέτρου κι αν κατά τη χρήση αυτού υπερέβη το προσήκον μέτρο, δηλαδή αν προκάλεσε σωματικές βλάβες. Η διάταξη αυτή αφορά στις περιπτώσεις, για τις οποίες υπάρχει αμέλεια και όχι δόλος του δράστη για το συγκεκριμένο αδίκημα, και επίσης εκείνες που ο σωφρονισμός, δηλαδή η αποδοκιμασία κάποιας συμπεριφοράς και η επακόλουθη συμμόρφωση σε αποδεκτή διαγωγή, λαμβάνει χώρα κατ' οίκον, κι όχι στα σχολεία ή άλλα ιδρύματα[228]. Πρέπει δε να σημειωθεί ότι εκ του παρόντος αρχείου δεν προκύπτει ότι γινόταν χρήση της σχετικής διάταξης, καθώς το ζήτημα της πατρικής εξουσίας ήταν ένα ζήτημα αδιαμφισβήτητο για την Θεσσαλική κοινωνία της υπό εξέταση περιόδου, γεγονός που άφηνε «ανέγγιχτες» τις περιπτώσεις βίας προς τους ανηλίκους ως μεθόδου σωφρονισμού πίσω από τις πόρτες του σπιτιού, λόγω, ενδεχομένως, και της αποσιώπησης των σχετικών φαινομένων από τα θύματα - παιδιά της ενδοοικογενειακής βίας, όρος ο οποίος πολύ αργότερα εμφανίστηκε και ως έννοια στο Ελληνικό δίκαιο.

Οι περισσότερες περιπτώσεις αφορούν, όπως προκύπτουν από το εξεταζόμενο αρχείο, σε ποινικά αδικήματα σε βάρος παιδιών από ενήλικους άνδρες, οι οποίοι, όμως δεν είχαν άμεση συγγενική ή έστω απλή συγγενική σχέση με τους ανηλίκους θύματα. Οι ηλικίες των ανήλικων θυμάτων, όπως εμφανίζονται στο αρχείο, ποικίλουν, κυρίως, όμως τα θύματα είναι έφηβοι μεταξύ δώδεκα και δεκαεπτά ετών. Ως προς δε το φύλο, πρόκειται, τις περισσότερες φορές, για άρρενες χωρίς, βέβαια, να λείπουν και οι περιπτώσεις κατά τις οποίες τα θύματα είναι κορίτσια, για τις οποίες γίνεται λόγος στη συνέχεια. Το γεγονός ότι, κατά κύριο λόγο, τα θύματα των παραβατικών πράξεων από άρρενες ενηλίκους είναι κι αυτά άρρενες έφηβοι εξηγείται από τη γενικότερη κοινωνική οικονομική πολιτιστική κατάσταση της κοινωνίας στο συγκεκριμένο χωροχρονικό πλαίσιο, εφόσον ληφθεί υπόψη ότι τα αγόρια αποτελούσαν βασική οικονομική μονάδα στο πλαίσιο της οικογένειας και επιφορτίζονταν με ρόλους που θα εξασφάλιζαν την οικονομική επιβίωση της τελευταίας. Έτσι, τα παιδιά αυτά από νωρίς έβγαιναν στη βιοπάλη, την εργασία, εγκατέλειπαν το σχολείο και την εκπαιδευτική διαδικασία, και εισάγονταν, πολλές φορές εξ απαλών

[228] Ληξουριώτη Γ., *Κοινωνικές και Νομικές Αντιλήψεις για το Παιδί, τον πρώτο αιώνα του Νεοελληνικού Κράτους*, ό.π., σ.277.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ονύχων, στο κοινωνικοοικονομικό χώρο. Για το λόγο αυτόν, έρχονταν συχνά αντιμέτωπα με την ενήλικη κοινωνία, όχι, όμως ως ισότιμα μέλη, αλλά στοιχεία- έρμαια στις εκάστοτε διαθέσεις των ενήλικων μελών. Τα δε κορίτσια, ακόμη κι αν εγκατέλειπαν το σχολείο, δεν έμπαιναν στην επαγγελματική ζωή, καθώς επικρατούσε, ως προς το φύλο τους, ο κοινωνικοεπαγγελματικός αποκλεισμός, που όριζε ότι η θέση της γυναίκας, επομένως και του κοριτσιού ως μελλοντικής γυναίκας- συζύγου- μάνας- νοικοκυράς, ήταν στον εσωτερικό και συνακόλουθα εσωστρεφή χώρο της οικίας. Άρα, τα κορίτσια δεν έρχονταν σε επαφή με το ευρύτερο κοινωνικό σύνολο, στο δημόσιο χώρο, στο βαθμό που έρχονταν τουλάχιστο οι συνομήλικοι άρρενες, και δε δέχονταν το είδος της βίας, όπως αυτή εμφανίζεται στο συγκεκριμένο αρχείο, χωρίς ωστόσο αυτό να σημαίνει ότι δε δέχονταν άλλου είδους βία, όπως εκτίθεται πιο κάτω.

ΠΙΝΑΚΑΣ

Παραβατικότητα που αφορά ευθεία σωματική και προσωπική αντιπαράθεση ενηλίκων με ανήλικα αγόρια. Το αγόρι ως αντικείμενο επιθετικών συμπεριφορών (άδικες επιθέσεις, αικίες, παράνομη παρακράτηση, τραυματισμοί)

Άδικες επιθέσεις	**5**
Αικίες	**1**
Παράνομη παρακράτηση	**1**
Τραυματισμοί	**11**

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

2.**Υποθέσεις ανηλίκων στο κατηγορητήριο: Ανήλικα θύματα ανηλίκων**

Στο αρχείο υπάρχουν και περιπτώσεις, στις οποίες τα ανήλικα θύματα βιώνουν πράξεις βίας, τραυματισμούς, χτυπήματα, από συνομηλίκους τους ή άλλους ανηλίκους. Οι υποθέσεις αυτές είναι βέβαια ελάχιστες, μόλις τέσσερις για όλη την περίοδο που εξετάζεται στο συγκεκριμένο χώρο της νοτιοδυτικής Θεσσαλίας, ήτοι την περιοχή της Καρδίτσας. Πρόκειται για υποθέσεις που αφορούν άδικες επιθέσεις και τραυματισμούς.
Υποθέσεις ανηλίκων θυμάτων το 1884:

-Ανήλικος δεκατριάχρονος ξυλοφόρος επιτίθεται σε δεκατετράχρονο.

Το 1884 προσήχθη στο Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας ανήλικος «ξυλοφόρος» με την κατηγορία της άδικης επίθεσης σε ανήλικο ηλικίας δεκατεσσάρων ετών. Ο δεκατριάχρονος κατηγορήθηκε ότι χτύπησε το θύμα με λιθάρι. Το Δικαστήριο αθώωσε τον κατηγορούμενο ανήλικο, μετά και από την πρόταση του εισαγγελέα ότι λόγω της ανηλικότητάς του δεν είχε διάκριση[229].

-Εντεκάχρονος τραυματίζει με σουγιά δωδεκάχρονο μαθητή.

Το 1884 εντεκάχρονος άεργος κατηγορήθηκε για πρόκληση απρομελέτητου τραύματος σε δωδεκάχρονο μαθητή. Ο παθών αρνήθηκε να επιστρέψει μια δεκάρα που κέρδισε στο παιχνίδι από τον κατηγορούμενο, και αυτός τον κάρφωσε στα πλευρά με σουγιά. Το δικαστήριο τον κήρυξε ένοχο και του επέβαλε ποινή κράτησης μιας εβδομάδας, δίνοντας στο αδίκημα χαρακτήρα πταίσματος[230].
Περίπτωση ανήλικου θύματος το 1887:

-Δεκαπεντάχρονος δέχεται επίθεση από δεκαοκτάχρονο, ανήλικο κατά τον ισχύοντα νόμο.

Το 1887 δεκαοκτάχρονος, ανήλικος κατά τον τότε ισχύοντα νόμο, προσήχθη στο δικαστήριο με την κατηγορία της πρόκλησης τραυμάτων σε ανήλικο ηλικίας δεκαπέντε ετών. Ο δεκαπεντάχρονος γεωργός κατήγγειλε ότι ο κατηγορούμενος τον χτύπησε με ξυλιές. Το δικαστήριο τον κήρυξε ένοχο, όχι για την αποδιδόμενη κατηγορία, αλλά για την

---

[229] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 9/1884.

[230] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 302/1884.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

πταισματικού χαρακτήρα πράξη της πρόκλησης αικιών, και του επέβαλε ποινή προστίμου δεκαπέντε δραχμών[231].

Περίπτωση ανηλίκου θύματος το 1892:

-Δεκάχρονος δέχεται επίθεση από δωδεκάχρονο ποιμένα.

Το 1892 δεκάχρονος ανήλικος κατήγγειλε δωδεκάχρονο ποιμένα ότι του επιτέθηκε άδικα, χτυπώντας τον δια λίθου, «διότι εχώρισε τα βόδια του και τα οδηγούσε στην οικία του»[232]. Το Δικαστήριο έκρινε ένοχο περί της αποδιδόμενης κατηγορίας τον δωδεκάχρονο ποιμένα και του επέβαλε ποινή φυλάκισης τριών ημερών.

Παρατηρούμε ότι στις περιπτώσεις αυτές[233], οι ανήλικοι θύτες και θύματα, ηλικίας δέκα έως και δεκαοκτώ ετών, εμπλέκονται σε διενέξεις που αφορούν είτε σε θέματα σχετικά με τα ζώα που είχαν στη φροντίδα τους με αποτέλεσμα την επίθεση του ενός με λίθους[234], είτε σε διαφορές σχετικά με τυχερά παιχνίδια που κατέληξε σε τραυματισμό με σουγιά[235], είτε σε αικισμούς-χτυπήματα για αδιευκρίνιστους λόγους[236]. Σε όλες τις περιπτώσεις αυτές το δικαστήριο αποφάσισε περί της ενοχής των ανηλίκων κατηγορουμένων, καθώς στο κατηγορητήριο δε συμπεριλαμβάνονταν άλλοι συγκατηγορούμενοι ενήλικες παρά επέδειξαν τις παραβατικές συμπεριφορές μόνοι τους. Σε μια περίπτωση κατά την οποία

---

[231] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 484/1887.

[232] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 1060/1892.

[233] Οι υποθέσεις που αφορούν ανήλικα θύματα και θύτες ομαδοποιούνται ως εξής: δεκαπεντάχρονος δέχεται επίθεση από δεκαοκτάχρονο, ανήλικο κατά τον ισχύοντα νόμο, ανήλικος δεκατριάχρονος ξυλοφόρος επιτίθεται σε δεκατετράχρονο, εντεκάχρονος τραυματίζει με σουγιά δωδεκάχρονο μαθητή, δεκάχρονος δέχεται επίθεση από δωδεκάχρονο ποιμένα.

[234] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 1060/1892.

[235] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 302/1884.

[236] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1881, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 484/1884.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

δεκατριάχρονος ξυλοφόρος χτύπησε συνομήλικό του δεκατετράχρονο με λιθάρι για αδιευκρίνιστη αιτία, το δικαστήριο αποφάσισε την αθώωσή του γιατί έκρινε ότι ενήργησε άνευ διακρίσεως, όρος που έχει ήδη αναλυθεί και αφορά στη δυνατότητα-ικανότητα του δράστη να αντιληφθεί την απαξία της πράξης του σε σχέση πάντοτε με την ηλικία του που κυμαίνεται ανάμεσα στα δέκα και δεκατέσσερα έτη.

ΠΙΝΑΚΑΣ

Παραβατικές συμπεριφορές που στρέφονται εναντίον αγοριών από ανηλίκους .

Άδικες επιθέσεις	**2**
Τραυματισμοί	**2**

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

3.Ανήλικα θύματα γυναικών

Περίπτωση ανηλίκου θύματος μιας ενήλικης γυναίκας το 1884:

-Ανήλικος θύμα αικιών από γυναίκα.

Το 1884 εκδικάσθηκε μια υπόθεση κατά την οποία ανήλικος, χωρίς, όμως να προσδιορίζεται επακριβώς η ηλικία του, πέφτει θύμα αικιών από γυναίκα, η οποία τον χτύπησε στο κεφάλι, για να τον αποτρέψει από το φράξιμο του χωραφιού του, ώστε να εξασφαλίσει αυτή την απρόσκοπτη διέλευσή της, όπως κατέθεσε η μηνύτρια μητέρα του. Το δικαστήριο την κήρυξε ένοχη και της επέβαλε πρόστιμο είκοσι δραχμών[237].

Παρατηρούμε ότι γενικότερα δεν υπάρχουν περιπτώσεις βίας γυναικών σε βάρος των ανηλίκων, γεγονός που ίσως δείχνει ότι κοινωνικά οι γυναίκες περιορίζονταν ως προς την άσκηση βίας εναντίον των ανηλίκων, ή και ακόμη ενδεχομένως οι περιπτώσεις αυτές να εμπίπτουν στην άδηλη εγκληματικότητα, δηλαδή, ενώ ίσως συνέβαιναν τέτοιες περιπτώσεις βίας σε βάρος των ανηλίκων, αυτές δεν καταγγέλλονταν ή αποσιωπούνταν, ιδιαιτέρως δε στους κόλπους της οικογένειας.

ΠΙΝΑΚΑΣ

Παραβατικές συμπεριφορές που στρέφονται εναντίον αγοριών από γυναίκες.

Αικίες	**1**

[237] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 350/1884.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ
Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΩΣ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟ ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΩΝ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΩΝ

Στο υπό εξέταση αρχείο, οι γυναίκες κατέχουν ικανό μέρος του ως πρωταγωνίστριες παραβατικών συμπεριφορών που συστηματοποιούνται ως αδικήματα στον τότε ισχύοντα Ποινικό Νόμο. Οι γυναίκες δεν διστάζουν να αντιπαρατεθούν, να λάβουν μέρος σε προστριβές και φιλονικίες για ποικίλες αιτίες και αφορμές, οι οποίες πολλές φορές είναι ασήμαντες ή τουλάχιστον δεν δικαιολογούν το βαθμό της έντασης της εκάστοτε φιλονικίας. Η διαπίστωση αυτή έχει διπλή ανάγνωση. Οι γυναίκες εμπλέκονται σε διαπληκτισμούς, τραυματισμούς, χτυπήματα, γιατί θεωρούν ότι τα θύματά τους τούς προκαλούν ιδιαίτερη βλάβη κυρίως οικονομικής ή ακόμη σε κάποιες περιπτώσεις και ηθικής φύσεως, με την έννοια της θεωρούμενης από αυτές προσβολής της προσωπικότητάς τους, αλλά ενδεχομένως μπορούμε να συνάγουμε ότι, καθώς οι ίδιες βίωναν εντός της οικίας, αλλά και έξωθεν στον κοινωνικό τους βίο, περιορισμούς, καταναγκασμούς, ίσως και βία, αφού η θέση της γυναίκας στο Θεσσαλικό χώρο τη συγκεκριμένη εποχή, ήταν μειονεκτική έναντι του άνδρα, καθώς δεν είχε τα ίδια δικαιώματα και θεωρούνταν κατώτερη, ικανή μόνο για τα οικιακά και την παιδοποιία, όταν έβρισκαν κατάλληλο έδαφος- αφορμές «ξεσπούσαν», διοχετεύοντας την αρνητική ενέργεια που οι ίδιες εισέπρατταν, ως βία έναντι άλλων προσώπων κυρίως ομοφύλων τους.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

1.Ατομική δράση γυναικών παραβατών

Στο εξεταζόμενο αρχείο, εμφανίζονται περιπτώσεις κατά τις οποίες γυναίκες προσάγονται στο Δικαστήριο ως υποκείμενα ποινικών συμπεριφορών που δρουν ατομικά και εμφανίζονται ως δράστες παραβατικών συμπεριφορών.

Περιπτώσεις γυναικών παραβατών το 1884:

-Γυναίκα προκαλεί τραύματα σε γυναίκα για ζήτημα διαχείρισης οικόσιτων ζώων.

Το 1884 αναδύεται η περίπτωση που μια παθούσα, όταν επεσήμανε στην κατηγορουμένη, που προσήχθη στο Δικαστήριο για πρόκληση απρομελέτητου τραύματος, ότι ο χοίρος της είχε εισβάλλει στον κήπο της κι έπρεπε η τελευταία να το «συμμαζέψει», αυτή αντέδρασε μάλλον υπερβολικά, καθώς της επιτέθηκε, τη χτύπησε και την έριξε προκαλώντας της τραύματα. Υπέρμετρος ζήλος και μεγάλος βαθμός βίας εμφανίζεται σε αυτή την περίπτωση από μέρους της γυναίκας –θύτη του ποινικού αδικήματος της πρόκλησης τραυμάτων, για τα οποία και καταδικάζεται από το Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας σε τρεις ημέρες φυλάκιση[238] .

-Γυναίκα στρέφεται εναντίον ανηλίκου με μαχαίρι.

Το 1884 γυναίκα, της οποίας η ηλικία δεν προσδιορίζεται περαιτέρω, δρα ατομικά ως δράστης ποινικού φαινομένου και προσάγεται στο Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας. Η γυναίκα-κατηγορούμενη στράφηκε εναντίον ανηλίκου τέκνου μηνύτριας και του προκάλεσε με μαχαίρι «αικίες» επειδή ήθελε να τον αποτρέψει να φράξει το χωράφι του για να διέρχεται η κατηγορουμένη διαμέσου αυτού. Για την πράξη της αυτή καταδικάστηκε σε πρόστιμο είκοσι δραχμών[239] .

-Σαραντάχρονη επιτέθηκε σε αγροφύλακα.

Το 1884 σαραντάχρονη γυναίκα, μητέρα τεσσάρων παιδιών, κατηγορήθηκε για αντίσταση κατά δημοσίου υπηρέτη, καθώς, όταν ο αγροφύλακας συνέλαβε τα ζώα αυτής εντός

---

[238] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 193/1884.

[239] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 350/1884.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

σπαρμένου αγρού, η τελευταία τον χτύπησε με ξύλο για να τον αποτρέψει[240]. Η απόφαση του δικαστηρίου είναι αθωωτική, παρόλο που κατά την αποδεικτική διαδικασία προέκυψε ότι η κατηγορούμενη είχε διαπράξει το σχετικό ποινικό αδίκημα, γεγονός που υπογραμμίζει την επιεική διάθεση του δικαστηρίου της εποχής απέναντι στην κατηγορία αυτή των παραβατών, δηλαδή απέναντι σε έγγαμες γυναίκες με παιδιά, καθώς εκείνες ήταν αποκλειστικά επιφορτισμένες με την ανατροφή τους.

Περιπτώσεις γυναικών παραβατών που δρουν ατομικά το 1887:

Το 1887 υπάρχουν υποθέσεις στις οποίες κατηγορούμενες είναι γυναίκες, όμως δεν καθίσταται δυνατή η αποκωδικοποίηση του ιστορικού και επομένως δεν είναι δυνατόν να διερευνηθεί κατά ποίου προσώπου λαμβάνει χώρα το αδίκημα για το οποίο κατηγορούνται.

-*Τριανταπεντάχρονη διαπράττει το αδίκημα της άδικης επίθεσης.*

Το 1887 γυναίκα τριάντα πέντε ετών κατηγορήθηκε για άδικη επίθεση και το Δικαστήριο την έκρινε ένοχη και της επέβαλε ποινή προστίμου[241]. Το ιστορικό της υπόθεσης δεν είναι δυνατό να διασαφηνιστεί περαιτέρω.

Περίπτωση γυναικείας παραβατικότητας το 1892:

-*Γυναίκα επιτίθεται σε διερχόμενο ιατρό.*

Το 1892, ανάλογη είναι και η περίπτωση χρήσης βίας, χωρίς προφανή λόγο, κατά την οποία γυναίκα επιτέθηκε άδικα σε διερχόμενο ιατρό, χτυπώντας τον με ξύλο, τον οποίο και δεν γνώριζε, αλλά επειδή θεώρησε ότι «ήταν από τα καταστήματα», άρα και ίσως συγκέντρωνε δόσεις, τον στοχοποίησε χωρίς να διστάσει. Για την πράξη της αυτή καταδικάστηκε σε πρόστιμο δέκα δραχμών, γεγονός που σηματοδοτεί τον πταισματικό χαρακτήρα της πράξης[242].

Το δικαστήριο αντιμετωπίζει τις γυναίκες αυτές μάλλον ήπια, όχι ως προς την κατάγνωση, αλλά ως προς την επιμέτρηση της ποινής, καθώς οι ποινές που επιβάλλει είναι ιδιαίτερα

---

[240] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 82/1884.

[241] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 281/1887.

[242] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 1009/1892.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

επιεικείς, ωστόσο πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι και τα θύματα δεν υπέστησαν μεγάλη βλάβη σωματική, αλλά και το γεγονός ότι το δικαστήριο λαμβάνει υπόψη ότι οι κατηγορούμενες ως ύπανδρες έχουν υποχρεώσεις οικιακής και γονικής φύσεως, ρόλοι ιδιαίτερα σημαντικοί την περίοδο που εξετάζεται.

-Σαραντάχρονη προκαλεί τραύματα.

Το 1892, γυναίκα ηλικίας σαράντα ετών προσήχθη στο Δικαστήριο με την κατηγορία της πρόκλησης τραύματος, ωστόσο δεν είναι δυνατή εκ του αρχείου η ανίχνευση του ιστορικού, δηλαδή κατά ποίου στράφηκε και οι συνθήκες του τραυματισμού. Πάντως το Δικαστήριο αποφάσισε περί της ενοχής της, όχι για το αδίκημα για το οποίο παραπέμπεται, αλλά την κήρυξε ένοχη για το πταισματικού χαρακτήρα αδίκημα της πρόκλησης αικιών, και της επέβαλε ποινή προστίμου δέκα δραχμών[243].

-Γυναίκα κατηγορείται για «φαρμακεία εξ αμελείας».

Το 1892 ιδιαίτερη είναι η περίπτωση μιας γυναίκας, άγνωστης ηλικίας, αφού δικάστηκε ερήμην, η οποία προσήχθη στη δικαιοσύνη, στο Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας, με την κατηγορία «φαρμακεία εξ αμελείας». Κατά την ακροαματική διαδικασία τριαντάχρονη οικοκυρά κατήγγειλε ότι η κατηγορούμενη ευθύνεται για το θάνατο του νεογνού της, ηλικίας πέντε ημερών και «ολίγον άρρωστο», όπως προέκυψε από τις καταθέσεις των μαρτύρων, καθώς η τελευταία του χορήγησε βότανο το λεγόμενο «αφιόνι» μετά τη λήψη του οποίου εκείνο απεβίωσε. Το δικαστήριο απάλλαξε την κατηγορουμένη λόγω αμφιβολιών[244]. Η συγκεκριμένη περίπτωση καταδεικνύει άλλο ένα φαινόμενο της εποχής, την πρακτική να χορηγούν σε ανήλικα το λεγόμενο αφιόνι, το οποίο είναι ναρκωτική ουσία, η οποία προκαλούσε ύπνο στα παιδιά και ‘εξασφάλιζε’ την ηρεμία των γονέων. Επιπλέον, όπως καταδεικνύεται, δεν αναζητούνται και προσάπτονται ευθύνες στους γονείς, οι οποίοι επέτρεψαν τη χρήση των συγκεκριμένων ναρκωτικών στο παιδί τους, ούτε συστηματοποιείται ποινικά η χρήση ναρκωτικών ουσιών.

---

[243] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 1021/1892.

[244] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 157/1892.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Παρατηρούμε ότι κατά τη θεώρηση του συγκεκριμένου αρχείου και ως προς τη διάγνωση των παραβατικών συμπεριφορών των γυναικών, διαφαίνεται ότι οι περιπτώσεις[245] κατά τις οποίες οι γυναίκες δρουν ατομικά και επιδεικνύουν ως υποκείμενα ποινικές συμπεριφορές είναι αριθμητικά πολύ περιορισμένες, ενώ οι περιπτώσεις κατά τις οποίες αυτές προσάγονται στη δικαιοσύνη ως συναυτουργοί ποινικών παραβάσεων καταλαμβάνουν το μεγαλύτερο μέρος του αρχείου που αφορά στη γυναικεία παραβατικότητα, όπως αναλύεται πιο κάτω.

ΠΙΝΑΚΑΣ

Παραβατικότητα που αφορά ευθεία σωματική και προσωπική δράση γυναικών. Η γυναίκα ως υποκείμενο παραβατικών συμπεριφορών (άδικες επιθέσεις, αικίες, εξυβρίσεις, τραυματισμοί)

Ατομική δράση γυναικών παραβατών.

Άδικες επιθέσεις	**2**
Αικίες	**1**
Εξυβρίσεις	**0**
Τραυματισμοί	**2**
Αντίσταση κατά δημοσίου υπηρέτη	**1**
Φαρμακεία εξ αμελείας	**1**

[245] Οι υποθέσεις που αφορούν γυναίκες ως υποκείμενα παραβατικών συμπεριφορών που δρουν ατομικά ομαδοποιούνται ως εξής: τριανταπεντάχρονη διαπράττει το αδίκημα της άδικης επίθεσης, γυναίκα προκαλεί τραύματα σε γυναίκα για ζήτημα διαχείρισης οικόσιτων ζώων, γυναίκα στρέφεται εναντίον ανηλίκου με μαχαίρι, σαραντάχρονη επιτέθηκε σε αγροφύλακα, γυναίκα κατηγορείται για «φαρμακεία εξ αμελείας».

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

2.Ομαδική ποινική δραστηριότητα γυναικών: Γυναίκες εναντίον γυναικών

Οι περιπτώσεις κατά τις οποίες γυναίκες συνασπίζονται και δρουν ομαδικά, χωρίς τη συμμετοχή ανδρών στην επίδειξη της ποινικής τους συμπεριφοράς, αφορούν κυρίως πράξεις βίας χαμηλής εντάσεως.

Περιπτώσεις ομαδικής ποινικής δραστηριότητας γυναικών το 1884:

-Δύο ενήλικες και μια ανήλικη τραυματίζουν γυναίκα.

Το 1884 δύο ενήλικες γυναίκες ηλικίας εικοσιπέντε και σαράντα ετών, και μια ανήλικη, κατηγορήθηκαν για πρόκληση απρομελέτητου τραύματος σε άλλη γυναίκα, τη μηνύτρια. Η παθούσα κατήγγειλε στο Πλημμελειοδικείο της Καρδίτσας ότι οι κατηγορούμενες τη χτύπησαν με ξύλα στο σώμα και στο μέτωπο, αιτία δε της φιλονικίας ήταν μια «καλύβα». Το δικαστήριο έκρινε την ηλικίας σαράντα ετών κατηγορούμενη ένοχη, τις δε λοιπές αθώες, και της επέβαλε την ποινή του προστίμου των είκοσι δραχμών[246].

-Μητέρα και κόρη προκαλούν φθορά ξένης περιουσίας.

Το 1884 δύο γυναίκες, μητέρα και κόρη, προσήχθησαν στο Δικαστήριο για φθορά ξένης ιδιοκτησίας, χωρίς να προσδιορίζονται στα εξεταζόμενα πρακτικά το είδος και η έκταση της φθοράς αυτής. Το Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας έκρινε ένοχη την μητέρα, αθώα την κόρη, και της επέβαλε για την πράξη της την ποινή του προστίμου των είκοσι δραχμών[247].

Περίπτωση ομαδικής ποινικής δραστηριότητας γυναικών το 1887:

-Τέσσερις γυναίκες συγγενείς κατηγορούνται για εξύβριση γυναίκας.

Το 1887 τέσσερις γυναίκες, μητέρα και οι τρεις κόρες αυτής, κατηγορήθηκαν και προσήχθησαν στη δικαιοσύνη για το αδίκημα της εξύβρισης. Η πενηντάχρονη μηνύτρια κατήγγειλε στο Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας ότι οι κατηγορούμενες, εκτός από μία, τη χτύπησαν και την εξύβρισαν προσβάλλοντας την τιμή της, γιατί πήγε να χωρίσει τα παιδιά που φιλονικούσαν. Το Δικαστήριο αποφάνθηκε για την αθωότητα της μιας, και την ενοχή

[246] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 275/1884.

[247]Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 255/1884.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

των λοιπών για την κατηγορία της εξυβρίσεως σε βαθμό πταίσματος , επιβάλλοντάς τους ποινή προστίμου είκοσι δραχμών στην κάθε μία[248].

Περίπτωση ομαδικής ποινικής δραστηριότητας γυναικών το 1889:

-Δύο γυναίκες προκαλούν τραύματα σε άλλες γυναίκες.

Το 1889 δύο γυναίκες κατηγορήθηκαν και δικάστηκαν για το αδίκημα της πρόκλησης τραυμάτων. Σύμφωνα με το ιστορικό οι κατηγορούμενες ήρθαν σε φιλονικία με άλλες γυναίκες χωρίς να προσδιορίζεται η αιτία. Το Δικαστήριο αποφασίζει περί της ενοχής τους και τους επιβάλλει ποινή φυλάκισης τριών ημερών[249].

Περίπτωση ομαδικής ποινικής δραστηριότητας γυναικών το 1892:

-Δύο γυναίκες προκαλούν τραύματα σε άλλη γυναίκα.

Το 1892 δύο γυναίκες εκ των οποίων η μία τριάντα ετών και η άλλη απούσα λόγω αποβιώσεως, κατηγορήθηκαν για πρόκληση τραύματος σε γυναίκα. Η μηνύτρια παθούσα και η παρούσα κατηγορουμένη «εφιλονίκησαν δι' ασήμαντον λόγο». Το Δικαστήριο έπαυσε λόγω θανάτου τη δίωξη της θανούσας κατηγορουμένης και έκρινε την παρούσα ένοχη, επιβάλλοντάς της την ποινή της φυλάκισης τριών ημερών[250].

Παρατηρούμε ότι πρόκειται, λοιπόν, για επίδειξη παραβατικών συμπεριφορών[251] από γυναίκες που συνασπίζονται και δρουν ομαδικά και αφορούν είτε σε αικίες και

---

[248] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 210/1887.

[249] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1889, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 439/1889.

[250] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1882, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 906-907/1892.

[251] Οι υποθέσεις της ομαδικής ποινικής δραστηριότητας των γυναικών ομαδοποιούνται ως εξής: τέσσερις γυναίκες συγγενείς κατηγορούνται για εξύβριση γυναίκας, δύο ενήλικες και μια ανήλικη τραυματίζουν γυναίκα, μητέρα και κόρη προκαλούν φθορά ξένης περιουσίας, δύο γυναίκες προκαλούν τραύματα σε άλλες γυναίκες, δύο γυναίκες προκαλούν τραύματα σε γυναίκα.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

τραυματισμούς που οφείλονται σε μικροσυμπλοκές και φιλονικίες ανάμεσα σε γυναίκες[252], είτε σε πρόκληση μικροφθορών[253], είτε σε περιπτώσεις μικροσυμπλοκής και εξύβρισης[254]. Σε όλα αυτά τα ποινικά φαινόμενα που γυναίκες δρουν σε ομάδα, τα θύματα είναι άλλες γυναίκες και σε καμία περίπτωση ανήλικα ή άνδρες. Επομένως διαφαίνεται ότι με μεγάλη ευκολία οι γυναίκες της συγκεκριμένης χωροχρονικής περιόδου παίρνουν μέρος σε φιλονικίες όταν πρόκειται να αντιπαρατεθούν με άλλες γυναίκες, καθώς τις θεωρούν ισότιμες με αυτές, αλλά και αδύναμα θύματα, εφόσον ληφθεί υπόψη ότι σε κάθε μια από αυτές τις περιπτώσεις το θύμα, των παραβατικών συμπεριφορών που λάμβαναν χώρα ήταν, εκτός από γυναίκα, ένα και μόνο του. Το δικαστήριο αποφαίνεται κατά κύριο λόγο καταδικαστικά ως προς την ενοχή των εμπλεκομένων κατηγορουμένων γυναικών, αναδεικνύοντας με τον τρόπο αυτόν τον κατασταλτικό ανάλογων συμπεριφορών χαρακτήρα της ποινής στα ίδια τα εμπλεκόμενα άτομα. Ωστόσο, η απαξίωση αυτών των συμπεριφορών περιορίζεται στην κατάγνωση περί της ενοχής τους κι όχι στην επιβολή της ποινής, οι οποίες είναι ιδιαίτερα μικρές, καθώς κυμαίνονται από μικρά πρόστιμα, έως φυλάκιση τριών ημερών, χωρίς ωστόσο να επιβάλλεται και να απειλείται στις γυναίκες αυτές η προσωποκράτησή τους για την πληρωμή των δικαστικών εξόδων. Το τελευταίο ερμηνεύεται ως δικλείδα ασφαλείας αλλά και διακριτική ευχέρεια από μέρους των δικαστών να εξασφαλίσουν ότι οι καταδικασμένες γυναίκες δεν θα εισέρχονταν στις φυλακές, έτσι ώστε να μην διαταραχθεί ο κοινωνικός ιστός από την απουσία από την οικία και τα καθήκοντά τους ως οικοκυρές και μητέρες, αλλά και φροντιστές ενδεχομένως των γηραιότερων ατόμων που διαβιούσαν στην ευρύτερη μορφή οικογένειας στη συγκεκριμένη εποχή.

---

[252] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 906-907/1892, Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1889, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 439/1889.

[253] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 255/1884.

[254] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 210/1887.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΠΙΝΑΚΑΣ

Παραβατικότητα που αφορά ευθεία σωματική και προσωπική δράση γυναικών. Η γυναίκα ως υποκείμενο παραβατικών συμπεριφορών (άδικες επιθέσεις, αικίες, εξυβρίσεις, τραυματισμοί).

Παραβατική συμπεριφορά γυναικών: Γυναίκες συνασπίζονται εναντίον γυναικών (εξύβριση, φθορά ξένης ιδιοκτησίας, τραυματισμοί)

Εξύβριση	**1**
Φθορά ξένης περιουσίας	**1**
Τραυματισμοί	**3**

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

3.Ενδοοικογενειακή βία

Ενδιαφέρουσα είναι η μοναδική περίπτωση που γυναίκα εμφανίζεται ως δράστης τραυματισμού άνδρα, συμπεριφορά που με τα σημερινά δεδομένα χαρακτηρίζεται ως ενδοοικογενειακή βία.

Περίπτωση άσκησης βίας στην οικογένεια από γυναίκα το 1887:

-Εικοσιδυάχρονη τραυματίζει το σύζυγό της.

Το 1887, εικοσιδυάχρονη «τα γυναικεία επαγγελομένη» ομολογεί η ίδια ότι χτύπησε και τραυμάτισε το σύζυγό της, ο οποίος ασθένησε πολλές ημέρες γιατί ο παθών την εγκατέλειψε χωρίς λόγο. Το δικαστήριο την κηρύττει ένοχη και της επιβάλλει φυλάκιση μιας εβδομάδας[255]. Πρόκειται για μεμονωμένο περιστατικό σε όλη την εξεταζόμενη περίοδο που δεν μας επιτρέπει να συνάγουμε συμπεράσματα για τη διατέλεση ανάλογων πράξεων από άλλες γυναίκες τη συγκεκριμένη εποχή.

[255] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 29/1887.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ
Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΩΣ ΣΥΝΕΡΓΟΣ ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΩΝ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΩΝ

Πολλές είναι οι περιπτώσεις κατά τις οποίες γυναίκες εμφανίζονται ως συνεργοί ανδρών ποινικών πράξεων, όπως άδικες επιθέσεις, τραυματισμοί, αικίες, εξυβρίσεις, διατάραξη οικιακής ειρήνης. Οι υποθέσεις αυτές καταλαμβάνουν το πιο μεγάλο μέρος του αρχείου που αφορά γυναίκες στη θέση του θύτη.

1.Γυναίκες συνεργοί ανδρών

Περιπτώσεις γυναικών παραβατών ως συνεργών ανδρών το 1884:

-Ενήλικος άνδρας, ανήλικος δεκαοκτάχρονος και εξηντάχρονη γυναίκα προκαλούν βλάβη ξένης ιδιοκτησίας.

Το 1884 ένας άνδρας, είκοσι επτά ετών, ένας ανήλικος, δεκαοκτώ ετών, και μια εξηντάχρονη προσήχθησαν στο Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας με την κατηγορία της βλάβης ξένης ιδιοκτησίας. Το Δικαστήριο τους απάλλαξε λόγω αμφιβολιών[256].

-Τέσσερις άνδρες και μια γυναίκα κατηγορούνται για εξύβριση.

Το 1884 τέσσερις άνδρες και μια γυναίκα δικάστηκαν από το Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας για εξύβριση. Το δικαστήριο αποφάσισε και τους έκρινε αθώους για την αποδιδόμενη σε αυτούς κατηγορία[257].

-Άνδρας και δύο γυναίκες, συγγενείς μεταξύ τους, προκαλούν τραύματα σε δύο γυναίκες.

Το 1884 ένας άνδρας και δύο γυναίκες, συγγενείς μεταξύ τους, κατηγορήθηκαν για πρόκληση τραυμάτων σε δύο γυναίκες. Οι μηνύτριες κατήγγειλαν ότι οι κατηγορούμενοι κτύπησαν τη μια εξ αυτών για να τους πάρουν τα χηνάρια. Το Δικαστήριο έκρινε τους

---

[256] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 102/1884.

[257] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 246/1884.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

κατηγορουμένους ενόχους και επέβαλε στον μεν άνδρα την ποινή της φυλάκισης των δέκα ημερών, στις δε γυναίκες την ποινή της φυλάκισης των πέντε ημερών[258].

-Σύζυγοι τραυματίζουν γυναίκα χήρα.

Το 1884 δύο σύζυγοι προσήχθησαν στο Πλημμελειοδικείο της Καρδίτσας με την κατηγορία της πρόκλησης τραύματος σε γυναίκα χήρα. Η μηνύτρια-παθούσα κατήγγειλε ότι οι κατηγορούμενοι τη χτύπησαν με τα χέρια και τα πόδια στο δρόμο, γιατί δεν ήθελαν αυτοί να πηγαίνει η παθούσα στο σπίτι της κόρης της. Το δικαστήριο κήρυξε ενόχους τους κατηγορουμένους, επιβάλλοντάς τους ποινή φυλάκισης στον άνδρα πέντε ημερών στη δε γυναίκα τριών ημερών[259].

-Σύζυγοι και ανήλικο τέκνο τους τραυματίζουν γυναίκα.

Το 1884 ένας άνδρας, ηλικίας σαράντα ετών, μια γυναίκα σύζυγος του πρώτου κατηγορουμένου, ηλικίας τριάντα οκτώ ετών και ένας ανήλικος, κατά τον τότε ισχύοντα νόμο, ηλικίας δεκαοκτώ ετών και τέκνο των προηγουμένων, κατηγορήθηκαν και δικάστηκαν από το Πλημμελειοδικείο της Καρδίτσας για πρόκληση τραύματος σε γυναίκα. Η μηνύτρια-παθούσα κατήγγειλε ότι οι κατηγορούμενοι τη κτύπησαν, για την καλύβα, και από τα κτυπήματα απέβαλε, καθώς ήταν και έγκυος. Η εγκυμοσύνη δεν αποδείχθηκε, καθώς κατέθεσε και ιατρός. Το Δικαστήριο έκρινε ενόχους τους συζύγους και επέβαλε ποινή φυλάκισης τριών ημερών στον καθένα[260].

Περιπτώσεις γυναικών παραβατών ως συνεργών ανδρών το 1887:

-Άνδρας και γυναίκα επιτίθενται σε εξηνταπεντάχρονο.

Το 1887 ένας άνδρας και μια γυναίκα, χωρίς στοιχεία για την ακριβή τους ηλικία, καθώς δικάσθηκαν ερήμην, κατηγορήθηκαν ότι επιτέθηκαν αδίκως σε εξηνταπεντάχρονο. Ο παθών ανέφερε ότι τον εξύβρισαν και του επιτέθηκαν με ξύλα, επειδή τους εξεδίωξε από

---

[258] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 256/1884.

[259] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 266/1884.

[260] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 276/1884.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

τον αγρό του. Το Δικαστήριο δέχθηκε την ενοχή τους και επέβαλε ποινή φυλάκισης ενός μηνός για τον καθένα[261].

-Δύο άνδρες και μια γυναίκα κατηγορούνται για άδικη επίθεση.

Επίσης το 1887, γυναίκα κατηγορήθηκε για άδικη επίθεση μαζί με δύο άνδρες και το Δικαστήριο τους έκρινε αθώους, χωρίς περαιτέρω στοιχεία περί του ιστορικού της υποθέσεως[262].

-Δύο ενήλικες γυναίκες και δύο ενήλικες άνδρες προσάγονται στο Δικαστήριο της Καρδίτσας.

Το 1887, δύο γυναίκες σαράντα και εικοσιτεσσάρων ετών, μαζί με δύο άνδρες πενήντα έξι και τριάντα ετών προσάγονται στο Δικαστήριο και αθωώνονται, επίσης χωρίς περαιτέρω στοιχεία περί του ιστορικού της υπόθεσης[263].

-Δύο έγγαμες γυναίκες και ένας άνδρας κατηγορούνται για κλοπή.

Το 1887 δύο έγγαμες γυναίκες και ένας άνδρας δικάστηκαν με την κατηγορίας της κλοπής, ωστόσο δεν κατέστη δυνατή η περαιτέρω διερεύνηση του ιστορικού της υπόθεσης, αλλά και της κρίσης του Δικαστηρίου περί της ενοχής τους ή μη[264].

-Τριαντάχρονη και τριανταοκτάχρονος, αδέλφια μεταξύ τους, προκαλούν τραύματα σε συγγενικά τους πρόσωπα.

Το 1887 γυναίκα, ηλικίας τριάντα ετών και άνδρας-γεωργός ηλικίας τριάντα οκτώ ετών, οι οποίοι είναι αδέλφια, κατηγορήθηκαν για πρόκληση τραυμάτων σε συγγενικά τους πρόσωπα. Πρόκειται για ενδο-οικογενειακή φιλονικία για την οποία το δικαστήριο

---

[261] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 209/1887.

[262] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 300/1887.

[263] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 199/1887.

[264] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 357-358/1887.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

αποφάσισε αθωωτικά για την κατηγορουμένη, ενώ έκρινε τον κατηγορούμενο ένοχο και του επέβαλε ποινή φυλάκισης τριών ημερών[265].

-Δύο άνδρες, μια ενήλικη και δύο ανήλικες κατηγορούνται για πρόκληση τραυμάτων.

Το 1887 δύο άνδρες, ετών τριάντα πέντε και εικοσιοκτώ ετών, μία γυναίκα ετών τριάντα και δύο ανήλικες κατά τον τότε ισχύοντα νόμο ηλικίας ετών είκοσι και δεκαπέντε ετών, δικάστηκαν από το Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας για πρόκληση τραυμάτων, χωρίς περαιτέρω στοιχεία που να προκύπτουν από τη θεώρηση των σχετικών πρακτικών. Για την υπόθεση αυτή το δικαστήριο έκρινε όλους αθώους, εκτός από τον τριανταπεντάχρονο που τον κήρυξε ένοχο και του επέβαλε ποινή φυλάκισης, χωρίς να διακρίνεται ακριβώς στο εν λόγω αρχείο[266].

-Δύο άνδρες και μια σαραντάχρονη κατηγορούνται για πρόκληση τραύματος.

Το 1887 δύο άνδρες, τριάντα πέντε και είκοσι πέντε ετών, και μια γυναίκα σαράντα ετών κατηγορήθηκαν για πρόκληση τραύματος, χωρίς να είναι δυνατή η σταχυολόγηση του ιστορικού της υπόθεσης εκ του αρχείου. Το Δικαστήριο αθώωσε τον ένα από τους άνδρες και τη γυναίκα και έκρινε ένοχο τον ένα άνδρα[267].

-Άνδρας και δύο γυναίκες φιλονικούν και τραυματίζουν σαραντάχρονο.

Το 1887 ένας άνδρας και δύο γυναίκες κατηγορήθηκαν για πρόκληση τραυμάτων σε άνδρα ηλικίας σαράντα ετών. Ο παθών κατέθεσε ότι φιλονίκησε με τον κατηγορούμενο ο οποίος τον κτύπησε και στη συνέχεια ήρθαν και οι γυναίκες και τον κτύπησαν και αυτές. Το Δικαστήριο έκρινε όλους τους κατηγορουμένους ενόχους και τους επέβαλε ποινή φυλάκισης στον καθένα δύο μηνών[268].

-Άνδρας και γυναίκα τραυματίζουν εικοσιπεντάχρονη στο κεφάλι.

---

[265] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 3/1887.

[266] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 90/1887.

[267] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 337/1887.

[268] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 384/1887.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Το 1887 ένας άνδρας και μια άγαμη γυναίκα κατηγορήθηκαν και δικάσθηκαν από το Πλημμελειοδικείο της Καρδίτσας για πρόκληση τραυμάτων σε εικοσιπεντάχρονη γυναίκα με ξύλα στο κεφάλι. Το δικαστήριο έκρινε και τους δύο κατηγορουμένους ενόχους και τους επέβαλε ποινή φυλάκισης έξι μηνών[269].

Περιπτώσεις γυναικών παραβατών ως συνεργών ανδρών το 1889:

-Τέσσερις άνδρες και δύο γυναίκες τραυματίζουν μητέρα και κόρη.

Το 1889 τέσσερις άνδρες και δύο γυναίκες προσήχθησαν στο Δικαστήριο με την κατηγορία της πρόκλησης τραυμάτων σε εικοσάχρονη και την πενηντάχρονη μητέρα της. Αιτία της φιλονικίας υπήρξε ένας δρόμος. Το Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας κήρυξε ενόχους τους άνδρες, επιβάλλοντάς τους ποινή εξάμηνης φυλάκισης στον καθένα, και αθώωσε τις γυναίκες[270].

-Δύο άνδρες και μια γυναίκα τραυματίζουν σαραντάχρονη.

Το 1889 δύο άνδρες και μια γυναίκα καταγγέλθηκαν από μια σαραντάχρονη ότι της επιτέθηκαν και της προκάλεσαν τραύματα. Το Δικαστήριο αποφάσισε την ενοχή όλων και τους επέβαλε ποινή φυλάκισης δέκα πέντε ημερών[271].

-Δύο άνδρες και μια γυναίκα προκαλούν τραύματα για ζήτημα διαχείρισης ζώων.

Το 1889 δύο άνδρες, ο ένας απών, ο άλλος ηλικίας ετών τριάντα πέντε, και μια γυναίκα ηλικίας σαράντα ετών, προσήχθησαν στη δικαιοσύνη με την κατηγορία της πρόκλησης τραυμάτων. Αιτία της φιλονικίας υπήρξαν τα πρόβατα. Το Δικαστήριο κήρυξε αθώα τη γυναίκα και ενόχους τους άνδρες, επιβάλλοντας την ποινή του προστίμου των δέκα δραχμών στον καθένα[272].

-Τέσσερις άνδρες και τρεις γυναίκες κατηγορούνται για πρόκληση τραυμάτων.

---

[269] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 354/1887.

[270] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1889, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 400/1889.

[271] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1889, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 422/1889.

[272] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1889, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 426/1889.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Το 1889 δικάστηκαν τέσσερις άνδρες και τρεις γυναίκες με την κατηγορία της πρόκλησης τραυμάτων. Το Δικαστήριο έκρινε τις γυναίκες και έναν από τους άνδρες κατηγορουμένους αθώους, τους δε λοιπούς ενόχους, επιβάλλοντάς τους την ποινή της φυλάκισης των σαράντα ημερών στον καθένα[273].

-Άνδρας και γυναίκα τραυματίζουν τριαντάχρονη.

Το 1889, ένας άνδρας, ηλικίας ετών τριάντα πέντε, και μια γυναίκα, ηλικίας είκοσι οκτώ ετών, κατηγορήθηκαν για το αδίκημα της πρόκλησης τραυμάτων σε τριαντάχρονη γυναίκα. Η παθούσα κατήγγειλε κατά την ακροαματική διαδικασία ότι οι κατηγορούμενοι τη κτύπησαν με ξύλα με αποτέλεσμα τον τραυματισμό της. Το Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας κήρυξε αθώα τη γυναίκα και ένοχο τον άνδρα επιβάλλοντάς του την ποινή της φυλάκισης των δέκα ημερών[274].

-Δύο άνδρες και μια γυναίκα φιλονικούν με δύο άνδρες για το νερό και προκαλούν τραυματισμό.

Το 1889, δύο άνδρες και μια γυναίκα, συγγενείς μεταξύ τους, κατηγορήθηκαν για πρόκληση τραυμάτων κατά τη διάρκεια συμπλοκής τους με δύο άνδρες για το νερό. Το Δικαστήριο κήρυξε ένοχο μόνο τον ένα άνδρα, επιβάλλοντάς του ποινή η οποία δεν κατέστη δυνατό εκ του δυσανάγνωστου αρχείου να αποκαλυφθεί, και αθώους τον άλλο άνδρα και τη γυναίκα κατηγορούμενη[275].

-Δύο γυναίκες και ένας άνδρας φιλονίκησαν και επιτέθηκαν σε γυναίκα για το νερό.

Το 1889 δύο γυναίκες πενήντα πέντε ετών και ένας άνδρας κατηγορήθηκαν για το αδίκημα της άδικης επίθεσης. Σύμφωνα με το ιστορικό της υπόθεσης φιλονίκησαν με μια γυναίκα για το νερό και την χτύπησαν. Το Δικαστήριο αθώωσε τις δύο κατηγορούμενες, αλλά δέχθηκε την ενοχή του άνδρα επιβάλλοντάς του ποινή φυλάκισης τριών ημερών[276].

---

[273] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1889, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 525/1889.

[274] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1889, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 531/1889.

[275] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1889, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 550/1889.

[276] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1889, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 478/1889.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Περιπτώσεις γυναικών παραβατών ως συνεργών ανδρών το 1890:

-Πενηντάχρονη και δύο άνδρες κατηγορούνται για άδικη επίθεση σε τριαντατετράχρονο και εικοσάχρονη για την κυριότητα βαρελιού.

Τα 1890, μια γυναίκα ηλικίας πενήντα ετών προσήχθη μαζί με δύο άνδρες γεωργούς ηλικίας σαράντα και τριανταπέντε ετών, στο Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας με την κατηγορία της άδικης επίθεσης. Σύμφωνα με το ιστορικό, όπως προκύπτει από τα εξεταζόμενα πρακτικά, οι κατηγορούμενοι φέρονται να χτύπησαν έναν γεωργό ηλικίας τριαντατεσσάρων ετών και μια εικοσάχρονη για την κυριότητα ενός βαρελιού. Το δικαστήριο αποφάνθηκε αθωωτικά περί της αποδιδόμενης κατηγορίας εναντίον τους[277].

-Γυναίκα και τέσσερις άνδρες κατηγορούνται για πρόκληση τραυμάτων.

Το 1890, μια γυναίκα προσήχθη με τέσσερις άνδρες στο Πλημμελειοδικείο της Καρδίτσας με την κατηγορία της πρόκλησης τραυμάτων. Το Δικαστήριο, όμως, ανέβαλε την εκδίκαση της υπόθεσης και επομένως δεν είναι δυνατή η διερεύνηση του ιστορικού της υπόθεσης και η διάγνωση της κρίσης του Δικαστηρίου περί της ενοχής ή μη των κατηγορουμένων[278].

-Τριανταπεντάχρονος, σαραντάχρονη και δύο ανήλικα κορίτσια τραυματίζουν τριαντάχρονη οικοκυρά.

Το 1890, προσήχθησαν στο Δικαστήριο με την κατηγορία της πρόκλησης τραυμάτων ένας άνδρας ηλικίας τριάντα πέντε ετών, μία γυναίκα σαράντα πέντε ετών και δύο ανήλικα κορίτσια ηλικίας δεκαπέντε και δώδεκα ετών. Σύμφωνα με τα πρακτικά, τριαντάχρονη γυναίκα, έγγαμη-οικοκυρά, κατήγγειλε ότι όλοι οι κατηγορούμενοι την τραυμάτισαν σε διάφορα μέρη του σώματός της με ξύλα κατά τη διάρκεια φιλονικίας τους σε χωράφι. Οι μάρτυρες υπεράσπισης κατέθεσαν ότι κατά τη διάρκεια φιλονικίας μεταξύ αδελφών την

[277] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 347/1890.

[278] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 84/1890.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

παθούσα κτύπησε ο «γυναικάδελφος» αυτής και όχι οι κατηγορούμενοι. Το Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας κήρυξε τους κατηγορουμένους αθώους, λόγω αμφιβολιών[279].

-Τρεις άνδρες και μια γυναίκα τραυματίζουν σαραντάχρονη για ένα φράχτη.

Το 1890, τρεις άνδρες, ανάμεσά τους και ενωμοτάρχης, και μια γυναίκα κατηγορήθηκαν για πρόκληση τραύματος σε σαραντάχρονη έγγαμη γυναίκα. Η μηνύτρια-παθούσα κατήγγειλε ότι τη κτύπησαν η γυναίκα κατηγορούμενη και ένας από τους άνδρες κατηγορουμένους, όχι ο ενωμοτάρχης, και ασθένησε είκοσι ημέρες. Αιτία της φιλονικίας ήταν ένας φράχτης που ήθελαν να φτιάξουν οι κατηγορούμενοι και η παθούσα δεν το επέτρεπε. Το Δικαστήριο αποφάσισε την ενοχή του καταγγελλόμενου από την παθούσα άνδρα και της γυναίκας επιβάλλοντας την ποινή της φυλάκισης στον καθένα, αθώωσε δε τους λοιπούς[280].

-Δύο άνδρες και δύο γυναίκες κατηγορούνται για διατάραξη οικιακής ειρήνης.

Το 1890, δύο άνδρες ηλικίας ο ένας τριάντα ετών, ο άλλος απών, και δύο έγγαμες γυναίκες εικοσιτεσσάρων και τριάντα ετών, κατηγορήθηκαν και προσήχθησαν στο Πλημμελειοδικείο της Καρδίτσας για το αδίκημα της διατάραξης της οικιακής ειρήνης. Την καταγγελία έκανε γυναίκα ηλικίας τριάντα πέντε ετών και έγγαμη, η οποία αναφέρει ότι οι κατηγορούμενοι εισέβαλαν στο σπίτι της, διατάραξαν την ησυχία της και της αφαίρεσαν και κάποια πράγματα. Το Δικαστήριο αθώωσε τον τριαντάχρονο άνδρα και κήρυξε ενόχους τους λοιπούς[281].

-Δύο άνδρες και πέντε γυναίκες κατηγορούνται για αντίσταση κατά δημοσίου υπηρέτη.

Το 1890, δύο άνδρες και πέντε γυναίκες προσήχθησαν στη δικαιοσύνη με την κατηγορία της αντίστασης κατά δημοσίου υπηρέτη. Ο μηνυτής, εικοσιεξάχρονος δικαστικός κλητήρας, ενήργησε αναγκαστική κατάσχεση σε βόδι του δευτέρου των κατηγορουμένων άνδρα, συνέταξε την έκθεση και οι κατηγορούμενοι του επιτέθηκαν με ξύλα και του

---

[279] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 124/1890.

[280] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 345/1890.

[281] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 339/1890.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

αφαίρεσαν τον «βουν». Το Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας κήρυξε ενόχους τους δύο άνδρες και τη μια γυναίκα, ενώ αθώωσε τις υπόλοιπες. Η ποινή που επέβαλε στους ενόχους είναι η φυλάκιση ενός έτους στον καθένα[282].

-Δύο άνδρες και μια πενηντάχρονη κατηγορούνται για αντίσταση κατά δημοσίου υπηρέτη.
Το 1890, δύο άνδρες γεωργοί, εικοσιπέντε και είκοσι δύο ετών, και μια γυναίκα χήρα ηλικίας πενήντα ετών κατηγορήθηκαν και δικάστηκαν για το αδίκημα της αντίστασης κατά δημοσίου υπηρέτη. Σύμφωνα με το ιστορικό, όπως προκύπτει από τις καταθέσεις των μαρτύρων στα πρακτικά, ο κλητήρας κάτεσχε ζώο που ήταν του κατηγορουμένου κι όχι του οφειλέτη. Στη συνέχεια δε ο κλητήρας, όταν ο κατηγορούμενος του είπε να μην το κατασχέσει επειδή ήταν δικό του, τον χτύπησε (τον κατηγορούμενο). Το δικαστήριο κήρυξε αθώους τον εικοσιδυάχρονο και τη γυναίκα, ενώ καταδίκασε τον εικοσιπεντάχρονο για το αδίκημα της αυτοδικίας κι όχι της αντίστασης κατά δημοσίου υπηρέτη επιβάλλοντάς του ποινή φυλάκισης οκτώ ημερών[283].

-Σαραντάχρονη και ο υιός της κατηγορούνται για ζωοκτονία.
Το 1890, γυναίκα έγγαμη, ηλικίας σαράντα ετών, κατηγορήθηκε μαζί με τον ανήλικο κατά τον τότε ισχύοντα νόμο, δεκαοκτάχρονο υιό της για το αδίκημα της ζωοκτονίας. Σύμφωνα με το ιστορικό, όπως προέκυψε κατά την ακροαματική διαδικασία, η κατηγορούμενη σκότωσε δύο ζώα. Το Δικαστήριο για την πράξη της αυτή την κήρυξε ένοχη και της επέβαλε ποινή φυλάκισης δέκα ημερών, τον δε ανήλικο τον κήρυξε αθώο[284].

-Εικοσιπεντάχρονη και σαραντάχρονος κατηγορούνται για εξύβριση.
Το 1890, γυναίκα, ηλικίας είκοσι πέντε ετών, και άνδρας γεωργός, ηλικίας σαράντα ετών, προσήχθησαν στο Δικαστήριο της Καρδίτσας με την κατηγορία της εξύβρισης. Ο μηνυτής-παθών ανέφερε ότι η κατηγορούμενη πήγε να πάρει δια της βίας τα ζώα της, τα οποία ο παθών ήθελε να φυλακίσει γιατί κατέστρεφαν τα καλαμπόκια. Τότε η κατηγορούμενη τον

---

[282] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 146/1890.

[283] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 328/1890.

[284] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 317/1890.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

εξύβρισε, ενώ ο κατηγορούμενος της έκανε επίπληξη για τη συμπεριφορά της αυτή. Το Δικαστήριο κήρυξε τους κατηγορουμένους αθώους λόγω αμφιβολιών[285].

Περιπτώσεις γυναικών παραβατών ως συνεργών ανδρών το 1892:

-Σύζυγοι και μια γυναίκα τραυματίζουν σαρανταπεντάχρονη.

Το 1892, ένας άνδρας, η σύζυγος αυτού και άλλη μια γυναίκα, κατηγορήθηκαν για πρόκληση απρόκλητων τραυμάτων σε μια γυναίκα ηλικίας σαράντα πέντε ετών. Η παθούσα κατήγγειλε ότι ο άνδρας τη χτύπησε στο κεφάλι δια κουμπούρας, την ώρα που οι συγκατηγορούμενες την κρατούσαν από τα μαλλιά και χτυπούσαν και την κόρη της. Αιτία της φιλονικίας, σύμφωνα με την παθούσα ήταν το γεγονός ότι αυτή κατεδίωξε τα ερίφιά τους από τον κήπο της. Το Δικαστήριο αθώωσε τις γυναίκες κατηγορούμενες, κήρυξε δε τον άνδρα κατηγορούμενο ένοχο της αποδιδόμενης κατηγορίας κα του επέβαλε ποινή φυλάκισης πέντε μηνών[286].

-Τρεις άνδρες και τρεις γυναίκες, συγγενείς μεταξύ τους, τραυματίζουν άνδρα για το νερό.

Το 1892, τρεις άνδρες και τρεις γυναίκες, συγγενείς μεταξύ τους, προσήχθησαν στη δικαιοσύνη για πρόκληση τραύματος. Ο παθών-μηνυτής κατέθεσε ότι φιλονίκησε με τους κατηγορουμένους για το νερό το οποίο είχε στο χωράφι του και πότιζε. Τότε ο ένας των κατηγορουμένων τον τραυμάτισε με λίθο στο κεφάλι, ενώ οι άλλοι δεν έλαβαν μέρος σε αυτό τον τραυματισμό. Κατόπιν αυτών το Δικαστήριο αποφάσισε την αθωότητα όλων, πλην ενός κατηγορουμένου άνδρα τον οποίο έκρινε ένοχο και του επέβαλε ποινή φυλάκισης δύο μηνών[287].

-Σαραντάχρονη και ο ενήλικος υιός της τραυματίζουν τριαντάχρονη γυναίκα.

Το 1892, μια γυναίκα σαράντα ετών και ο είκοσι τριών ετών υιός της κατηγορήθηκαν για πρόκληση τραυμάτων σε τριαντάχρονη γυναίκα. Η παθούσα κατήγγειλε ότι η ίδια έχασε στο χωράφι των κατηγορουμένων μια τριχιά και όταν επέστρεψε να την πάρει, η

---

[285] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 287/1890.

[286] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 856/1892.

[287] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 871/1892.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

κατηγορούμενη την κτύπησε «δια σκεπαρνιάς», ο δε κατηγορούμενος προσπάθησε να την κτυπήσει, αλλά παρενέβησαν άλλοι άνθρωποι και τον απέτρεψαν. Το Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας έκρινε αθώο τον άνδρα και ένοχη τη γυναίκα, επιβάλλοντάς της ποινή φυλάκισης τριών ημερών[288].

-*Τρεις άνδρες και δύο γυναίκες προκαλούν τραύματα σε άνδρα.*

Το 1892, τρεις άνδρες και δύο γυναίκες (η μία σύζυγος ενός των κατηγορουμένων) προσήχθησαν στο Δικαστήριο με την κατηγορία της πρόκλησης τραυμάτων. Σύμφωνα με την κατάθεση ενός μάρτυρα, όπως προκύπτει από τα εξεταζόμενα πρακτικά, ο παθών μαζί με τους αγροφύλακες συνέλαβε εκείνη την νύκτα τα ζώα των κατηγορουμένων εντός των αγρών και τα οδηγούσαν στο κρατητήριο. Καθώς διέρχονταν έξωθεν της οικίας των κατηγορουμένων τα ζώα εισήλθαν σε αυτή και ο παθών τα ακολούθησε για να τα βγάλει έξω. Τότε οι κατηγορούμενοι τον κτύπησαν κα του αφαίρεσαν ένα «σελάχιον», ένα «πιστόλιον» κ.α. Σύμφωνα, όμως, με την κατάθεση του Δημάρχου, ο παθών εισήλθε στην οικία των κατηγορουμένων για να προσβάλλει τη μια κατηγορούμενη γυναίκα. Ο παθών κατέθεσε ότι, όταν τα ζώα εισήλθαν στην αυλή των κατηγορουμένων, αυτός φώναξε να τα βγάλουν έξω, αλλά η γυναίκα-κατηγορούμενη περί ης ο λόγος τον κάλεσε να μπει μέσα γιατί παλαιότερα είχαν ερωτικές σχέσεις, και τότε τον συνέλαβαν και τον χτύπησαν οι κατηγορούμενοι. Το δικαστήριο έκρινε τους κατηγορουμένους αθώους[289].

-*Εννέα άνδρες και μια γυναίκα κατηγορούνται για άδικη επίθεση σε πενηντάχρονο, τριαντάχρονο και εικοσιπεντάχρονο για εκλογικά θέματα.*

Το 1892, εννέα άνδρες και μια γυναίκα δικάσθηκαν για άδικη επίθεση από το Πλημμελειοδικείο της Καρδίτσας. Κατά το ιστορικό οι κατηγορούμενοι άνδρες χτύπησαν «δια πελέκεως» πενηντάχρονο γεωργό στον ώμο και τριαντάχρονο επίσης. Η γυναίκα κατηγορήθηκε ότι χτύπησε με ξύλο τριανταπεντάχρονο γεωργό και εικοσιπεντάχρονο. Αιτία της συμπλοκής ήταν ότι, κατά την εκλογή αγροφύλακα, τα θύματα είχαν την πλειοψηφία. Το δικαστήριο κήρυξε άπαντες ενόχους και επέβαλε στον ένα κατηγορούμενο ποινή φυλάκισης δύο μηνών, στους δε λοιπούς, ακόμη και στη γυναίκα και δια

[288] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 883/1892.

[289] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 905/1892.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

προσωποκρατήσεως αυτής για τα τέλη σημάνσεως και έξοδα- ενώ η πρακτική ήταν αντίθετη-, ποινή φυλάκισης έξι μηνών[290].

-Σύζυγοι τραυματίζουν γυναίκα για μια πλέκτρα.

Το 1892, δύο σύζυγοι, ηλικίας πενήντα ετών ο άνδρας και τριάντα πέντε ετών η γυναίκα, προσήχθησαν στο Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας με την κατηγορία της πρόκλησης τραυμάτων σε γυναίκα. Η παθούσα, κατά τη φιλονικία με τους κατηγορουμένους «δια μιαν πλέκτραν», χτυπήθηκε από τον άνδρα στο μάτι και από τη γυναίκα, που χρησιμοποίησε ξύλο, στο χέρι. Το δικαστήριο ανέβαλε την εκδίκαση της υπόθεσης κι επομένως δεν είναι δυνατή εκ του παρόντος πρακτικού η διάγνωση της κρίσης του Πλημμελειοδικείου Καρδίτσας περί της ενοχής ή μη των κατηγορουμένων σχετικά με την αποδιδόμενη κατηγορία[291].

-Έξι άνδρες και μια γυναίκα κατηγορούνται για πρόκληση προμελετημένου τραύματος.

Την ίδια χρονιά, 1892, προσήχθησαν στη δικαιοσύνη έξι άνδρες και μια γυναίκα, σύζυγος ενός των κατηγορουμένων, με την κατηγορία της πρόκλησης προμελετημένου τραύματος. Σύμφωνα με τα πρακτικά της υπόθεσης ο τραυματισμός επήλθε κατά τη φιλονικία μεταξύ αδελφών. Για την πράξη αυτή το Δικαστήριο έκρινε τους κατηγορουμένους ενόχους και τους επέβαλε την ποινή της φυλάκισης των τριών ημερών[292].

-Πέντε γυναίκες και τέσσερις άνδρες τραυματίζουν σαραντάχρονο γεωργό.

Το 1892, πέντε γυναίκες και τέσσερις άνδρες προσήχθησαν στο Δικαστήριο και αντιμετώπισαν την κατηγορία της πρόκλησης τραύματος σε σαραντάχρονο γεωργό. Ο παθών-μηνυτής κατήγγειλε ότι οι κατηγορούμενοι τον χτύπησαν με ξύλα, όταν τους είπε να μην περάσουν από τον «τόπο» του. Το πλημμελειοδικείο Καρδίτσας αποφάσισε και κήρυξε ενόχους τους τρεις άνδρες κατηγορουμένους και αθώωσε τους υπόλοιπους[293].

---

[290] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 959/1892.

[291] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 1008/1892.

[292] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 1015/1892.

[293] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 1061/1892.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

-Σύζυγοι τραυματίζουν δύο αδέλφια, άνδρα και γυναίκα.

Επίσης, το 1892, ένας άνδρας ηλικίας σαράντα ετών και η σύζυγος αυτού ηλικίας τριάντα ετών, κατηγορήθηκαν και δικάστηκαν από το Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας με την κατηγορία της πρόκλησης τραυμάτων σε πενηντάχρονο άνδρα και την, επίσης, πενηντάχρονη αδελφή του. Οι κατηγορούμενοι καταγγέλθηκαν ότι χτύπησαν τον άνδρα «δια μάζης χώματος» και τη γυναίκα «δια σκεπαρνιάς δι' ένα τόπο». Το δικαστήριο κήρυξε την κατηγορουμένη αθώα, ενώ τον σύζυγό της ένοχο και του επέβαλε ποινή φυλάκισης πέντε ημερών[294].

-Σύζυγοι και ο υιός τους κατηγορούνται για αντίσταση κατά δημοσίου υπηρέτη.

Το 1892, δύο άνδρες και μια γυναίκα, οι οποίοι αποτελούν οικογένεια –σύζυγοι και υιός, κατηγορήθηκαν για το αδίκημα της αντίστασης κατά δημοσίου υπηρέτη. Ο μάρτυρας κατηγορίας κλητήρας, προέβη, κατόπιν παραγγελίας εταιρείας, σε κατάσχεση τεσσάρων βοδιών των κατηγορουμένων και τα οδηγούσε σε μεσεγγυούχο. Οι κατηγορούμενοι τον περίμεναν με ξύλα κάπου στη διαδρομή και τα πήραν πίσω. Το Δικαστήριο κήρυξε ενόχους όλους τους κατηγορουμένους και επέβαλε στους άνδρες κατηγορουμένους ποινή φυλάκισης δύο ετών, στη δε γυναίκα ποινή φυλάκισης ενός έτους[295].

---

[294] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 1062/1892.

[295] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 858/1892

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Παρατηρούμε ότι υπάρχουν περιπτώσεις[296], στις οποίες οι γυναίκες συνασπίζονται με τους άνδρες, συμμετέχουν στις εκδηλώσεις βίας που οι τελευταίοι προκαλούν, γίνονται όλοι μαζί ομάδα που αποκτά τα χαρακτηριστικά του πλήθους, της αγέλης, η ψυχολογία της οποίας χαρακτηρίζεται από κατάρρευση των ηθικών ως προς το φαινόμενο της βίας, φραγμών και οι μονάδες μετατρέπονται σε μάζα και μετέρχονται το «δίκαιο του ισχυρού». Η συμμετοχή των ατόμων στην ομάδα μεγεθύνει την αίσθηση τους ότι το αγαθό που τους προσβάλλεται έχει υπέρτατη σημασία και οδηγεί στην υπερβάλλουσα ως προς τα μέσα και την ένταση υπεράσπισή του. Άνδρες και γυναίκες συνήθως συνδέονται με οικογενειακούς δεσμούς στενούς, σύζυγοι, ανιόντες-κατιόντες, ή ευρύτερους, θείοι, εξαδέλφια, συγγενείς εξ αγχιστείας, όλοι, όμως, οι δεσμοί αυτοί έχουν το χαρακτηριστικό της εξυπηρέτησης ενός κοινού οικονομικού ή ηθικού σκοπού, δηλαδή η ομάδα φροντίζει για την επιβίωση των μελών της σε οικονομικό- κοινωνικό πλαίσιο, φροντίζοντας για την προστασία τόσο

[296] Οι υποθέσεις που αφορούν γυναίκες υποκείμενα παραβατικών συμπεριφορών και εμφανίζονται ως συνεργοί ανδρών ομαδοποιούνται ως εξής: άνδρας και γυναίκα επιτίθενται σε εξηνταπεντάχρονο, δύο άνδρες και μια γυναίκα κατηγορούνται για άδικη επίθεση, δύο ενήλικες γυναίκες και δύο ενήλικες άνδρες προσάγονται στο Δικαστήριο της Καρδίτσας, δύο έγγαμες γυναίκες και ένας άνδρας κατηγορούνται για κλοπή, τριαντάχρονη και τριανταοκτάχρονος, αδέλφια μεταξύ τους, προκαλούν τραύματα σε συγγενικά τους πρόσωπα, δύο άνδρες, μια ενήλικη και δύο ανήλικες κατηγορούνται για πρόκληση τραυμάτων, δύο άνδρες και μια σαραντάχρονη κατηγορούνται για πρόκληση τραύματος, άνδρας και δύο γυναίκες φιλονικούν και τραυματίζουν σαραντάχρονο, άνδρας και γυναίκα τραυματίζουν εικοσιπεντάχρονη στο κεφάλι, ενήλικος άνδρας, ανήλικος δεκαοκτάχρονος και εξηντάχρονη γυναίκα προκαλούν βλάβη ξένης ιδιοκτησίας, τέσσερις άνδρες και μια γυναίκα κατηγορούνται για εξύβριση, άνδρας και δύο γυναίκες, συγγενείς μεταξύ τους, προκαλούν τραύματα σε δύο γυναίκες, σύζυγοι τραυματίζουν γυναίκα χήρα, σύζυγοι και ανήλικο τέκνο τους τραυματίζουν γυναίκα, τέσσερις άνδρες και δύο γυναίκες τραυματίζουν μητέρα και κόρη, δύο άνδρες και μια γυναίκα τραυματίζουν σαραντάχρονη, δύο άνδρες και μια γυναίκα προκαλούν τραύματα για ζήτημα διαχείρισης ζώων, τέσσερις άνδρες και τρεις γυναίκες κατηγορούνται για πρόκληση τραυμάτων, άνδρας και γυναίκα τραυματίζουν τριαντάχρονη, δύο άνδρες και μια γυναίκα φιλονικούν με δύο άνδρες για το νερό και προκαλούν τραυματισμό, δύο γυναίκες και ένας άνδρας φιλονίκησαν και επιτέθηκαν σε γυναίκα για το νερό, πενηντάχρονη και δύο άνδρες κατηγορούνται για άδικη επίθεση σε τριαντατετράχρονο και εικοσάχρονη για την κυριότητα βαρελιού, γυναίκα και τέσσερις άνδρες κατηγορούνται για πρόκληση τραυμάτων, τριανταπεντάχρονος, σαραντάχρονη και δύο ανήλικα κορίτσια τραυματίζουν τριαντάχρονη οικοκυρά, τρεις άνδρες και μια γυναίκα τραυματίζουν σαραντάχρονη για ένα φράχτη, δύο άνδρες και δύο γυναίκες κατηγορούνται για διατάραξη οικιακής ειρήνης, δύο άνδρες και πέντε γυναίκες κατηγορούνται για αντίσταση κατά δημοσίου υπηρέτη, δύο άνδρες και μια πενηντάχρονη κατηγορούνται για αντίσταση κατά δημοσίου υπηρέτη, σαραντάχρονη και ο υιός της κατηγορούνται για ζωοκτονία, εικοσιπεντάχρονη και σαραντάχρονος κατηγορούνται για εξύβριση, σύζυγοι και μια γυναίκα τραυματίζουν σαρανταπεντάχρονη, τρεις άνδρες και τρεις γυναίκες, συγγενείς μεταξύ τους, τραυματίζουν άνδρα για το νερό, σαραντάχρονη και ο ενήλικος υιός της τραυματίζουν τριαντάχρονη γυναίκα, τρεις άνδρες και δύο γυναίκες προκαλούν τραύματα σε άνδρα, εννέα άνδρες και μια γυναίκα κατηγορούνται για άδικη επίθεση σε πενηντάχρονο, τριαντάχρονο και εικοσιπεντάχρονο για εκλογικά θέματα, σύζυγοι τραυματίζουν γυναίκα για μια πλέκτρα, έξι άνδρες και μια γυναίκα κατηγορούνται για πρόκληση προμελετημένου τραύματος, πέντε γυναίκες και τέσσερις άνδρες τραυματίζουν σαραντάχρονο γεωργό, σύζυγοι τραυματίζουν δύο αδέλφια, άνδρα και γυναίκα, σύζυγοι και ο υιός τους κατηγορούνται για αντίσταση κατά δημοσίου υπηρέτη.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

των μελών της και της ασφάλειάς τους, όσο και για τη διατήρηση των περιουσιακών στοιχείων που εξασφαλίζουν τη διαβίωση αυτής της ομάδας. Πρέπει δε να υπογραμμισθεί ότι την εξεταζόμενη περίοδο, στο γεωγραφικό χώρο της Καρδίτσας μιας περιοχής που η οικονομία της βασιζόταν κατεξοχήν στην αγρο-κτηνοτροφική παραγωγή, η διασφάλιση της οικονομικής επιβίωσης της κοινωνίας εδραζόταν στην οικιακή οικονομία και αυτοτέλεια της βασικής μονάδας της κοινωνίας, δηλαδή της οικογένειας με την ευρύτερη μορφή που εκείνη είχε τότε- πολλές γενιές κάτω από την ίδια στέγη. Άνδρες και γυναίκες προβαίνουν σε άδικες επιθέσεις, τραυματισμούς ήπιους, αλλά και σοβαρούς, για ζητήματα που στο σύγχρονο χωρο-χρονικό πλαίσιο χαρακτηρίζονται ως επουσιώδη, ωστόσο στην εξεταζόμενη περίοδο αποκτούσαν βαρύνουσα σημασία, όπως στην περίπτωση που μια οικογένεια προκαλεί τραύματα, χωρίς, ωστόσο, να είναι προμελετημένα, σε σαρανταπεντάχρονη και στην κόρη της γιατί κατεδίωξε τα ερίφια των κατηγορουμένων από τον κήπο της[297], ωστόσο καταδικάστηκε μόνο ο άνδρας κατηγορούμενος και αθωώθηκαν οι γυναίκες, ενώ σε άλλη περίπτωση, οι κατηγορούμενοι, άνδρες και μια γυναίκα χτύπησαν τριαντατετράχρονο γεωργό και εικοσάχρονη γυναίκα για την κυριότητα ενός βαρελιού[298], οι οποίοι, όμως, αθωώθηκαν από το δικαστήριο. Οι περιπτώσεις αυτές καταδεικνύουν και την αίσθηση περί της απονομής της δικαιοσύνης που επικρατούσε τη συγκεκριμένη περίοδο, καθώς η αυτοδικία είναι σύνηθες φαινόμενο και τα μέλη της κοινωνίας, δείχνουν να μην εμπιστεύονται τη δικαιοσύνη για να λύσουν τα ζητήματα αυτά που προέκυπταν στον καθημερινό τους βίο και επέλεγαν να πάρουν το νόμο στα χέρια τους και να λύσουν τις διαφορές τους με τη χρήση βίας.

Σε άλλη περίπτωση, έξι μέλη οικογένειας φιλονίκησαν με άνδρα για το νερό[299], ωστόσο καταδικάστηκε μόνο ο ένας άνδρας. Το ζήτημα της διελεύσεως από τον «τόπο» ιδιοκτησίας κάποιου αποκτούσε ιδιαίτερη σημασία που συχνά οδηγούσε σε προστριβές και διενέξεις όπως προκύπτει και από την περίπτωση που σαραντάχρονος γεωργός καταγγέλλει εννέα άτομα μιας οικογένειας ότι τον τραυμάτισαν με ξύλα, όταν τους

---

[297] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 856/1892.

[298] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 347/1890.

[299] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 871/1892.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

απαγόρευσε τη διέλευση από την ιδιοκτησία του[300]. Και στην περίπτωση αυτή, το δικαστήριο καταδικάζει μόνο άρρενα μέλη της ομάδας, ενώ αθωώνει όλες τις κατηγορούμενες. Και σε αυτές τις υποθέσεις, που η ποινική συμπεριφορά επιδεικνύεται από γυναίκες, το Δικαστήριο εμφανίζεται επιεικές προς αυτές για λόγους κοινωνικούς, δηλαδή οι υπηρεσίες – αρμοδιότητες των γυναικών μέσα στην οικογένεια, ως θεμελιώδους λίθου της κοινωνίας, διασφάλιζαν την υπόστασή της, αλλά και ανθρωπιστικούς, καθώς οι συνθήκες εγκλεισμού των κρατουμένων της εποχής ήταν εξόχως δυσμενείς και η τυχόν καταδίκη του γυναικείου φύλου που θα οδηγούσε στις φυλακές θα προξενούσε μεγαλύτερη ζημία παρά όφελος στον κοινωνικό ιστό, καθώς δεν ήταν δυνατή η διασφάλιση αξιοπρεπούς διαμονής στα ιδρύματα εγκλεισμού.

Βέβαια, υπάρχουν και οι περιπτώσεις κατά τις οποίες για τις γυναίκες, που συγκατηγορούνται με άνδρες, το δικαστήριο αποφαίνεται θετικά ως προς την ενοχή τους και τους επιβάλλει ποινές για το διαπραχθέν αδίκημα. Έτσι, δύο γυναίκες που προσήχθησαν ενώπιον της δικαιοσύνης με άνδρα για πρόκληση τραυμάτων σε σαραντάχρονο καταδικάστηκαν σε φυλάκιση δύο μηνών και αυτές, όπως ο συγκατηγορούμενός τους, με τη διαφορά ότι αυτές δεν απειλήθηκαν με την ποινή της προσωποκρατήσεως για τα τέλη και τα έξοδα για τους λόγους όπως αυτοί έχουν εκτεθεί προγενέστερα[301]. Ομοίως δε και σε ανάλογες περιπτώσεις συμμετοχής γυναικών σε αδικήματα που αφορούν τραυματισμούς και επιθέσεις, οι γυναίκες καταδικάζονται είτε με ίδια με τους άρρενες ποινή[302], κυρίως, όμως, αυτό συμβαίνει όταν δικάζονται όλοι ερήμην, είτε με ελαφρώς μικρότερη από αυτούς[303], στην ουσία όμως επιεικέστερη καθώς δεν απειλούνται με προσωποκράτηση για τα τέλη και τα έξοδα σημάνσεως, στοιχείο που διασφαλίζει ότι αυτές δεν θα εκτίσουν την ποινή τους στη φυλακή.

---

[300] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 1061/1892.

[301] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 384/1887.

[302] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1889, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 422/1889, Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 276/1884, Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 354/1887.

[303] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 266/1884.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Δεν εκλείπουν, ωστόσο, και κάποιες περιπτώσεις γυναικών, συγκατηγορουμένων με άρρενες, κατά τις οποίες η κατάγνωση της ενοχής επέρχεται από το Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας μόνο στο πρόσωπό τους, καθώς κατά την ακροαματική διαδικασία αποδεικνύεται η αποκλειστική τους υπαιτιότητα ως προς την τέλεση της πράξης για την οποία κατηγορούνται[304]. Πρέπει, όμως, να σημειωθεί ότι, στις συγκεκριμένες περιπτώσεις που μόνο οι γυναίκες καταδικάζονται και οι άρρενες απαλλάσσονται, αναφύεται και ένα νέο στοιχείο που ενδεχομένως αποτελεί επιβαρυντικό για αυτές παράγοντα, το γεγονός δηλαδή ότι κατά την ακροαματική διαδικασία δεν είναι παρούσες, δικάζονται ερήμην, και εκ τούτου και μόνου του λόγου δεν έχουν τη δυνατότητα να υπερασπισθούν τον εαυτό τους, όπως οι παρόντες προσαγόμενοι ενώπιον του νόμου, και επομένως η θέση τους επιβαρύνεται και το βάρος της ευθύνης ενσκήπτει σε αυτές. Σε μια μόνο περίπτωση, που οι κατηγορούμενοι σύζυγοι είναι παρόντες στην δίκη για πρόκληση τραυμάτων σε τριαντάχρονη γυναίκα καταδικάζεται μόνο η γυναίκα σε φυλάκιση τριών ημερών και αθωώνεται ο άνδρας, αλλά και πάλι αναφορικά με τα έξοδα της δίκης και τα τέλη σημάνσεως άνευ προσωποκρατήσεώς της[305].

Το δικαστήριο της Καρδίτσας, ενώ εμφανίζεται επιεικές ως προς την επιβολή της ποινής απέναντι σε γυναίκες που δρουν μόνες ή σε συνεργασία με άλλες γυναίκες, σε ορισμένες περιπτώσεις, λίγες ωστόσο, που αυτές συμπράττουν με άνδρες και διαπιστώνεται η συμμετοχή και εμπλοκή τους στο αδίκημα, δεν φείδεται ως προς την έκταση της ποινής που επιβάλλει σε αυτές[306]. Οι υποθέσεις που το δικαστήριο εμφανίζεται μάλλον αυστηρό αφορά αδικήματα σχετικά με αντίσταση κατά δημοσίου υπηρέτη, δικαστικούς κλητήρες, οι οποίοι επιφορτίζονταν με το έργο της κατάσχεσης ζώων των κατηγορουμένων και στοχοποιούνταν από τους κατηγορούμενους για να προστατέψουν το οικονομικό τους αγαθό και να ανατρέψουν το αποτέλεσμα της κατάσχεσης. Διαφαίνεται έντονα το στοιχείο

---

[304] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 343/1890 , Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 339/1890.

[305] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 883/1892.

[306] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 858/1892, Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 146/1890.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

της αυτοδικίας από μέρους των τελευταίων αλλά και η παραγνώριση από αυτούς της δημόσιας εξουσίας, γεγονός που αποδεικνύει και την έλλειψή τους σε ζητήματα παιδείας αναφορικά με τις υποχρεώσεις και τα δικαιώματά τους ως πολίτες του νεοσύστατου ελληνικού κράτους, καθώς εμφορούνται ακόμη από την αίσθηση και αντίληψη ως προς τα τελευταία που είχαν διαμορφωθεί κατά την εποχή της τουρκοκρατίας. Το δικαστήριο επιβάλλει ποινές φυλάκισης στις γυναίκες αυτές ενός χρόνου για τα αδικήματα αυτά, ενώ σε ανάλογα αδικήματα επιθέσεως κατά απλών πολιτών επέβαλλε όπως έχει ήδη προαναφερθεί πού μικρότερες ποινές ολίγων ημερών ή και μηνών. Με τον τρόπο αυτό το δικαστήριο, ως εκφραστής της δημόσιας εξουσίας, αναλαμβάνει να υπογραμμίσει την υποχρέωση των πολιτών για σεβασμό της εξουσίας σε κάθε επίπεδο που αυτή εμφανίζεται και διακηρύττει την απαξία όλων των πράξεων που την αμφισβητούν με την επιβολή σημαντικών ποινών, ώστε και να παραδειγματιστούν οι υπόλοιποι πολίτες, αλλά και να αποτρέψει κάθε μελλοντική προσβολή διαμορφώνοντας το σχετικό κλίμα.

ΠΙΝΑΚΑΣ

Η γυναίκα ως συνεργός παραβατικών συμπεριφορών (άδικες επιθέσεις, αικίες, εξυβρίσεις, φθορά ξένης περιουσίας, τραυματισμοί, αντίσταση κατά δημοσίου υπηρέτη).

Άδικες επιθέσεις	**5**
Αικίες	**0**
Εξυβρίσεις	**2**
Φθορά ξένης περιουσίας	**1**
Κλοπή	**1**
Τραυματισμοί	**25**
Αντίσταση κατά δημοσίου υπηρέτη	**3**
Διατάραξη οικιακής ειρήνης	**1**
Ζωοκτονία	**1**

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ, ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΩΣ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΩΝ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΩΝ

Το φαινόμενο της εμφάνισης των γυναικών στη θέση του θύματος-αντικειμένου του ποινικού φαινομένου, κατά την περίοδο 1881-1893 στην περιοχή της Καρδίτσας, καθίσταται ιδιαιτέρως διακριτό, καθώς υπάρχει πλήθος δικαστικών αποφάσεων που καταδεικνύουν τα φαινόμενα βίας σε πολλαπλές μορφές σε βάρος τους. Οι γυναίκες γίνονται αντικείμενα παραβατικών συμπεριφορών και υφίστανται φαινόμενα βίας που λαμβάνουν τη μορφή αδίκων επιθέσεων, τραυματισμών, τη διατάραξης της οικιακής τους ειρήνης με την παράνομη είσοδο στην οικία τους, την εκούσια ή ακούσια απαγωγή, την εξύβρισή τους, κλοπή περιουσιακών τους στοιχείων, ζωοκτονίας, αλλά και προσβολή της γενετήσιας αξιοπρέπειάς τους. Τα τελευταία φαινόμενα, όμως, αναλύονται κυρίως πιο κάτω στο κεφάλαιο που αφορά τις αποφάσεις του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών.

Κατά των γυναικών, στην εξεταζόμενη χωροχρονική περίοδο, στρέφονται είτε ομόφυλές τους γυναίκες, είτε ανήλικα αγόρια, είτε άνδρες που δρουν ατομικά ή ομαδικά, είτε άνδρες με τη συνδρομή άλλων γυναικών, είτε άνδρας με τη συνδρομή ανήλικου, είτε οικογενειακά σχήματα.

Επίσης, την ίδια περίοδο, παρατηρούμε ανήλικα κορίτσια και νεαρές γυναίκες, έως είκοσι ετών, να καθίστανται θύματα παραβατικών συμπεριφορών και συνάμα να λαμβάνουν χώρα ακραίες ποινικές συμπεριφορές εναντίον ανηλίκων αγοριών, κοριτσιών και γυναικών με σεξουαλικό χαρακτήρα, καθώς και κάποιες περιπτώσεις φόνων, που δίνουν το δικό τους

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

στίγμα στα κοινωνικά δρώμενα μιας αντίξοης εποχής, όπως: άνδρες και έφηβος κατηγορίες για απαγωγή, χρήση βίας επί σκοπό ακολασίας, ακολασία ασέλγεια σε έφηβη, κατηγορίες για ασέλγεια σε νήπια, απόπειρες βιασμού, βιασμοί και κλοπές και φόνοι για συναισθηματικούς ή άλλους λόγους. Σε κάθε κοινωνία υπάρχουν ακραίες ποινικές συμπεριφορές και ιδιαίτερα στην περίπτωση που εξετάζουμε πρόκειται για μια χειμαζόμενη οικονομικά και όχι μόνον κοινωνία που προσπαθεί να ισορροπήσει, μετά από μια μακροχρόνια σκλαβιά σε ένα καινούργιο κόσμο.

ΠΙΝΑΚΑΣ

Η γυναίκα θύμα παραβατικής συμπεριφοράς ανήλικων αγοριών, γυναικών, ανδρών και γυναικών.

Γυναίκες θύματα παραβατικής συμπεριφοράς ανήλικων αγοριών	**3**
Γυναίκες θύματα παραβατικής συμπεριφοράς γυναικών	**5**
Γυναίκες θύματα παραβατικής συμπεριφοράς ανδρών και γυναικών	**16**

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Α.1.Η ενήλικη γυναίκα ως θύμα παραβατικής συμπεριφοράς ανήλικων αγοριών

Το φαινόμενο της επίδειξης παραβατικής συμπεριφοράς από ανήλικους άρρενες σε ενήλικες γυναίκες κατά την εξεταζόμενη περίοδο, όπως αυτή εμφανίζεται στα γενικά αρχεία του Κράτους του νομού Καρδίτσας, είναι υπαρκτό και διακριτό.

Περιπτώσεις γυναικών θυμάτων παραβατικής συμπεριφοράς από ανήλικους θύτες το 1887:

- *Δεκαοκτάχρονος διαπράττει άδικη επίθεση εναντίον τριαντάχρονης.*

Το 1887, δεκαοκτάχρονος γεωργός, ο οποίος κατά τη συγκεκριμένη περίοδο νομικά θεωρούνταν ανήλικος, ωστόσο ο Π.Ν. τον αντιμετωπίζει για την κατάγνωση της ποινής ως ενήλικο καταγγέλθηκε από τριαντάχρονη γυναίκα ότι της επιτέθηκε άδικα, τη χτύπησε, επειδή εκείνη του έκανε παρατήρηση παρατήρηση για ανάρμοστη συμπεριφορά, όταν ο ανήλικος χτυπούσε τους «κύνας» (σκυλιά)[307]. Για την πράξη του αυτή κηρύχθηκε ένοχος και καταδικάσθηκε σε φυλάκιση τεσσάρων ημερών. Στην περίπτωση αυτή αξιοσημείωτη είναι όχι μόνο η ποινική εξίσωση με ενήλικο και η αντιμετώπιση του δεκαοκτάχρονου ανηλίκου ως τέτοιου, αλλά και η εμφάνισή του ως δράστη μια πράξεως που στρέφεται

[307] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 119/1887

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

εναντίον μιας γυναίκας καθιστώντας αυτήν παράλληλα θύμα. Επιπλέον ο δεκαοκτάχρονος ήδη έχει μπει στην παραγωγική διαδικασία και χαρακτηρίζεται ως γεωργός.

-Σαρανταπεντάχρονη καταγγέλλει δεκαπεντάχρονο για επίθεση και εξύβριση.

Το 1887, σαρανταπεντάχρονη έγγαμη γυναίκα κατήγγειλε ότι δεκαπεντάχρονος γεωργός μαζί με άρρενα, ο οποίος δικάσθηκε ερήμην, χωρίς δηλαδή να προσέλθει στο δικαστήριο, αν και κλητεύθηκε νόμιμα-και, επομένως, δε μπορούμε να συνάγουμε περί της ανηλικότητάς του ή μη ασφαλές συμπέρασμα- επειδή τους έκανε παρατήρηση (χωρίς ωστόσο να προσδιορίζεται η αιτία), της επιτέθηκαν και επιπλέον την εξύβρισαν[308]. Οι κατηγορούμενοι προσήχθησαν στο δικαστήριο με την κατηγορία της άδικης επίθεσης. Η ποινή του παρόντος ανηλίκου ήταν κράτηση τριών ημερών, ενώ του απόντος-ερήμην δικασθέντος φυλάκιση ενός μηνός[309]. Και σε αυτή την περίπτωση γίνεται εμφανές ότι ακόμη και ανήλικοι εξέφραζαν τη βιαιότητά τους και στοχοποιούσαν το γυναικείο πληθυσμό ως εύκολα θύματα στα οποία διοχέτευαν αρνητικές συμπεριφορές. Επίσης, ο ανήλικος χαρακτηρίζεται στην ηλικία των δεκαπέντε ετών ως γεωργός, το οποίο μας επιτρέπει να συνάγουμε ότι η εκπαιδευτική διαδικασία είτε είχε διακοπεί, είτε ενδεχομένως αυτός δεν είχε ενταχθεί ποτέ σε αυτή. Η πράξη του αυτή χαρακτηρίσθηκε από το δικαστήριο όχι ως «άδικος επίθεσις», αλλά μετατράπηκε σε ενοχή-κατηγορία για «αικίας» η οποία αποτελεί ηπιότερη μορφή παράβασης, η δε ποινή του, αφού ο ανήλικος υπερέβαινε το δέκατο τέταρτο έτος, επομένως αντιμετωπιζόταν ως ενήλικος, ορίσθηκε από το δικαστήριο σε τριών ημερών κράτηση, ενώ ο ερήμην δικασθείς, για τον οποίο λόγω της μη προσέλευσής του δεν είναι δυνατή η εξακρίβωση εκ του αρχείου της ηλικίας του-επομένως ενδέχεται να είναι και ανήλικος-, καταδικάσθηκε σε φυλάκιση ενός μηνός για το πλημμέλημα κατά το κατηγορητήριο, ήτοι της αδίκου επιθέσεως.

Περιπτώσεις γυναικών θυμάτων παραβατικής συμπεριφοράς από ανήλικους θύτες το 1892:

-Εικοσιπεντάχρονη έγγαμη καταγγέλλει ανήλικο δεκαπεντάχρονο ότι την τραυμάτισε στην προσπάθειά του να την «προσβάλει».

[308] Οι χαρακτηρισμοί που εγγράφηκαν στα πρακτικά του δικαστηρίου είναι «σκρόφα, πουτάνα»

[309] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 207/1887.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Το 1892, ενδιαφέρουσα εμφανίζεται και η περίπτωση μιας έγγαμης εικοσιπεντάχρονης, η οποία κατήγγειλε ανήλικο αγόρι-γεωργό ηλικίας δεκαπέντε ετών ότι όταν αυτή μετέβη στην αγέλη να πάρει τα ζώα της-αγελάδες, ο ανήλικος αποπειράθηκε να την «προσβάλει», επειδή όμως δεν τα κατάφερε την χτύπησε τραυματίζοντάς την με ξύλο «κατά την κεφαλήν»[310]. Ο ανήλικος διώχθηκε για την πράξη του τραυματισμού κι όχι για την απόπειρα της σεξουαλικής προσβολής, και το δικαστήριο κηρύσσοντάς τον ένοχο του επέβαλε την ποινή της φυλάκισης των δύο εβδομάδων.

Από τα παραπάνω[311], γίνεται φανερή η αντιμετώπιση των γυναικών ως πρόσωπα κατά των οποίων είναι εύκολη η προσβολή, είτε αυτή παίρνει το χαρακτήρα της άσκησης σωματικής βίας και βλάβης, είτε της προσβολής της προσωπικότητας και της γενετήσιας αξιοπρέπειας, ακόμη και από ανήλικα αγόρια δεκαπέντε έως δεκαοκτώ ετών, που αρχίζουν δηλαδή να διαμορφώνουν τη στάση τους με βάση τις κοινωνικές επιταγές και να προσδιορίζουν την κοινωνική τους ταυτότητα. Τα ανήλικα αυτά θεωρούν τις γυναίκες ανεξαρτήτου ηλικίας και θέσεως, έγγαμες ή μη, κατώτερες του αρσενικού φύλου που κοινωνικά απολαμβάνει, κατά την υπό εξέταση περίοδο και περιοχή, περισσότερα δικαιώματα και ανώτερο κοινωνικό status. Ελλείπει ο σεβασμός σε πρόσωπα που είναι τουλάχιστον μεγαλύτερα σε ηλικία μόνο εκ του λόγου του προσδιορισμού του φύλου τους, ότι δηλαδή είναι γυναίκες και επομένως κατώτερες και με ελλείψεις «γενετικής» φύσεως σε σχέση με το κυρίαρχο «αρσενικό» κάθε ηλικίας.

Στο σημείο αυτό πρέπει να αναφερθεί το φαινόμενο της λεγόμενης «άδηλης εγκληματικότητας»[312], δηλαδή, ότι ενδεχομένως ο αριθμός των περιστατικών εκδήλωσης βίας κατά των γυναικών από ανήλικα αγόρια είναι κατά πολύ μεγαλύτερος από τον

---

[310] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 1041/1892.

[311] Οι περιπτώσεις κατά τις οποίες γυναίκες εμφανίζονται ως θύματα ανηλίκων αγοριών στην υπό εξέταση χωροχρονική περίοδο ομαδοποιούνται ως εξής: δεκαοκτάχρονος διαπράττει άδικη επίθεση εναντίον τριαντάχρονης, σαρανταπεντάχρονη καταγγέλλει δεκαπεντάχρονο για επίθεση και εξύβριση, εικοσιπεντάχρονη έγγαμη καταγγέλλει ανήλικο δεκαπεντάχρονο ότι την τραυμάτισε στην προσπάθειά του να την «προσβάλει».

[312] Γ. Ληξουριώτη, *Κοινωνικές και Νομικές Αντιλήψεις για το Παιδί, τον πρώτο αιώνα του Νεοελληνικού Κράτους*, ό.π.,σ.227.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

εμφανιζόμενο στο παρόν αρχείο, ωστόσο οι καταγγελίες που έφταναν στις αρχές και κατ' επέκταση στο ακροατήριο είναι περιορισμένες, καθώς τα εμπλεκόμενα θύματα αποσιωπούσαν τις παραβατικές συμπεριφορές σε βάρος τους.

ΠΙΝΑΚΑΣ

Η γυναίκα θύμα παραβατικής συμπεριφοράς ανήλικων αγοριών

Άδικες επιθέσεις	**2**
Τραυματισμοί	**1**

Α.2.Η γυναίκα στο κατηγορητήριο ως θύμα: Γυναίκες εναντίον γυναικών

Αν και λιγοστές οι περιπτώσεις γυναικών-θυμάτων, στο υπό εξέταση αρχείο, από θύτες αμιγώς γυναίκες που δρουν είτε ατομικά είτε ομαδικά, ωστόσο ικανές να διαγράψουν-περιγράψουν την γενικότερη στάση της κοινωνίας της εποχής στο συγκεκριμένο χωρικό πλαίσιο, απέναντι στο γυναικείο φύλο και κυρίως εκ της στάσης των ίδιων των γυναικών απέναντι στις ομόφυλές τους. Επιπλέον και σε αυτή την περίπτωση η άδηλη εγκληματικότητα ελλοχεύει και η συναγωγή ασφαλέστερων συμπερασμάτων καθίσταται προβληματική, ωστόσο ακόμη και η μικρή εμφάνιση αυτών των φαινομένων στο προαναφερόμενο αρχείο είναι ενδεικτική των στάσεων και στερεοτύπων που επικρατούσαν στο συγκεκριμένο χωροχρονικό πλαίσιο.

Περιπτώσεις γυναικών θυμάτων από γυναίκες-θύτες το 1884:

-*Ενήλικη γυναίκα τραυματίζει έτερη γυναίκα γειτόνισσα της.*

Από τα πρακτικά του δικαστηρίου προκύπτει ότι μια γυναίκα, όταν αντιλήφθηκε ότι ο χοίρος της γειτόνισσάς της εισέβαλε στον κήπο της, έκανε παρατήρηση στην τελευταία και της ζήτησε επιτακτικά να το «συμμαζέψει». Κατά τη διενέργεια της παρατήρησης από μέρους της παθούσας, όπως ισχυρίστηκε στο δικαστήριο, χτύπησε κατά λάθος την κατηγορούμενη με ένα ξύλο. Τότε η κατηγορουμένη τη χτύπησε και την έριξε κάτω με

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

αποτέλεσμα να τραυματιστεί. Το Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας έκρινε την κατηγορούμενη ένοχη για απρομελέτητο τραυματισμό και της επέβαλε ποινή φυλάκισης τριών ημερών[313].

- *Γυναίκα γίνεται θύμα τραυματισμού από δύο ενήλικες και μία ανήλικη.*

Το 1884, δύο ενήλικες γυναίκες ηλικίας εικοσιπέντε και σαράντα ετών, και μια ανήλικη, δεκαέξι ετών, κατηγορήθηκαν για πρόκληση απρομελέτητου τραύματος σε άλλη γυναίκα, τη μηνύτρια. Η παθούσα κατήγγειλε στο Πλημμελειοδικείο της Καρδίτσας ότι οι κατηγορούμενες τη χτύπησαν με ξύλα στο σώμα και στο μέτωπο, αιτία δε της φιλονικίας ήταν μια «καλύβα». Το δικαστήριο έκρινε την ηλικίας σαράντα ετών κατηγορούμενη ένοχη, τις δε λοιπές αθώες, και της επέβαλε την ποινή του προστίμου των είκοσι δραχμών[314].

Περιπτώσεις γυναικών θυμάτων από γυναίκες το 1887:

-*Τέσσερις γυναίκες συγγενείς κατηγορούνται για εξύβριση γυναίκας.*

Το 1887, τέσσερις γυναίκες, μητέρα και οι τρεις κόρες αυτής, κατηγορήθηκαν και προσήχθησαν στη δικαιοσύνη για το αδίκημα της εξύβρισης. Η πενηντάχρονη μηνύτρια κατήγγειλε στο Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας ότι οι κατηγορούμενες, εκτός από μία, τη χτύπησαν και την εξύβρισαν προσβάλλοντας την τιμή της, γιατί πήγε να χωρίσει τα παιδιά που φιλονικούσαν. Το Δικαστήριο αποφάνθηκε για την αθωότητα της μιας, και την ενοχή των λοιπών για την κατηγορία της εξυβρίσεως σε βαθμό πταίσματος , επιβάλλοντάς τους ποινή προστίμου είκοσι δραχμών στην κάθε μία[315].

Περίπτωση τραυματισμού γυναικών από γυναίκες το 1889:

-*Δύο γυναίκες προκαλούν τραύματα σε άλλες γυναίκες.*

Το 1889, δύο γυναίκες κατηγορήθηκαν και δικάστηκαν για το αδίκημα της πρόκλησης τραυμάτων. Σύμφωνα με το ιστορικό οι κατηγορούμενες ήρθαν σε φιλονικία με άλλες

---

[313] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 193/1884.

[314] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 275/1884.

[315] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 210/1887.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

γυναίκες χωρίς να προσδιορίζεται η αιτία. Το Δικαστήριο αποφασίζει περί της ενοχής τους και τους επιβάλλει ποινή φυλάκισης τριών ημερών[316].
Περίπτωση τραυματισμού γυναίκας το 1892:

-Δύο γυναίκες προκαλούν τραύματα σε άλλη γυναίκα.
Το 1892, δύο γυναίκες εκ των οποίων η μία τριάντα ετών και η άλλη απούσα λόγω αποβιώσεως, κατηγορήθηκαν για πρόκληση τραύματος σε γυναίκα. Η μηνύτρια παθούσα και η παρούσα κατηγορουμένη «εφιλονίκησαν δι' ασήμαντον λόγο». Το Δικαστήριο έπαυσε λόγω θανάτου τη δίωξη της θανούσας κατηγορουμένης και έκρινε την παρούσα ένοχη, επιβάλλοντάς της την ποινή της φυλάκισης τριών ημερών[317].

Όπως έχει ήδη έχουμε αναφέρει προηγουμένως, οι γυναίκες δεν επετίθεντο ατομικά ή και σε ομάδα-αποτελούμενη μόνο από γυναίκες- εναντίον των ανδρών, όμως, όπως γίνεται ιδιαιτέρως έκδηλο, η εμφάνιση βίαιων και παραβατικών συμπεριφορών εναντίον άλλων γυναικών δεν ήταν κάτι σπάνιο, και, επομένως, σε κοινωνικό επίπεδο δεν θεωρούνταν απαγορευμένο ή οι συγκεκριμένες επιθέσεις δεν είχαν ιδιαίτερη απαξία. Οι γυναίκες θύτες και θύματα με τις εν λόγω συμπεριφορές αναπαρήγαγαν και εδραίωναν τις αντιλήψεις περί της «γυναικείας φύσης» και συνίστατο στην επίδειξη μικρότητας, διάθεσης για διενέξεις, απουσία δημοκρατικού διαλόγου και μέθεξη μέσων πολυεπίπεδης βίας –λεκτικής και σωματικής- για την υπεράσπιση των θέσεών τους και συνεπώς του υποκειμενικού τους «δικαίου».
Στις περισσότερες των αξιολογουμένων περιπτώσεων[318] οι γυναίκες που εμφανίζουν παραβατική συμπεριφορά διαπράττουν το αδίκημα της πρόκλησης τραυμάτων στις άλλες γυναίκες. Ειδικότερα, μια γυναίκα τραυματίζει μια άλλη γυναίκα γιατί το θύμα της τής

[316] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1889, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 439/1889.

[317] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 906-907/1892.

[318] Οι περιπτώσεις γυναικών, την υπό εξέταση περίοδο στην περιοχή της Καρδίτσας, που καθίστανται θύματα από γυναίκες ομαδοποιούνται ως εξής: ενήλικη γυναίκα τραυματίζει έτερη γυναίκα γειτόνισσα της, γυναίκα γίνεται θύμα τραυματισμού από δύο ενήλικες και μία ανήλικη, τέσσερις γυναίκες συγγενείς κατηγορούνται για εξύβριση γυναίκας, δύο γυναίκες προκαλούν τραύματα σε άλλες γυναίκες, δύο γυναίκες προκαλούν τραύματα σε άλλη γυναίκα.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

έκανε παρατήρηση να «συμμαζέψει» τον χοίρο της που είχε εισέλθει στον κήπο του θύματος και προξενούσε υλικές ζημιές[319]. Επιπλέον το θύμα ισχυρίστηκε ότι «κατά λάθος» χτύπησε λίγο την κατηγορουμένη με ένα ξύλο. Η θύτης εθίγη από την παρατήρηση και από την *έργω* εξύβριση του θύματος προς το πρόσωπό της και επιδεικνύοντας υπερβάλλοντα ζήλο επιτέθηκε και έριξε κάτω το θύμα το οποίο τραυματίστηκε. Πρόκειται για μια φιλονικία ανάμεσα σε γυναίκες που περιλαμβάνει προσβολές εκατέρωθεν και τάσεις διενέξεως και υπερβολής στον χειρισμό των καταστάσεων. Το δικαστήριο δε φαίνεται να έλαβε υπόψη και τη συμπεριφορά του θύματος και αναγνωρίζοντας την ενοχή της, καταδίκασε την κατηγορουμένη σε φυλάκιση τριών ημερών. Αυτή είναι η μοναδική περίπτωση που η κατηγορουμένη δρα ατομικά στην εκδήλωση της παραβατικής της συμπεριφοράς. Σε άλλη περίπτωση τρεις γυναίκες τραυματίζουν το θύμα τους-γυναίκα με ξύλα στο σώμα[320]. Η αιτία της φιλονικίας ήταν μια «καλύβη» η οποία αποτέλεσε το μήλον της έριδος. Το δικαστήριο καταδίκασε μόνο μια από τις τρεις και τις επέβαλε την ποινή του προστίμου των είκοσι δραχμών. Η φιλονικία εμφανίζεται ως συχνό φαινόμενο όπως προκύπτει και από τα επόμενα περιστατικά. Δύο γυναίκες ήρθαν σε αντιπαράθεση με άλλες χωρίς ωστόσο να προσδιορίζεται η αιτία και καταδικάστηκαν με φυλάκιση τριών ημερών[321]. Επίσης, δύο γυναίκες φιλονίκησαν «δι' ασήμαντον λόγον» με μια άλλη και παραπέμφθηκαν στο Δικαστήριο της Καρδίτσας το οποίο και αποφάνθηκε θετικά περί της ενοχής της μιας, καθώς η άλλη είχε αποβιώσει, και της επέβαλε την ποινή της φυλάκισης των τριών ημερών[322]. Το δικαστήριο αντιμετωπίζει τις υποθέσεις αυτές των τραυματισμών γυναικών από άλλες γυναίκες με μια μάλλον ενιαία πρακτική καταδικάζοντας συλλήβδην όλες αυτές τις εκδηλώσεις βίας, επιχειρώντας με τον τρόπο αυτό να «εκπαιδεύσει» τις γυναίκες- υποκείμενα των παραβατικών συμπεριφορών, υπογραμμίζοντας την απαξία των φαινομένων των φιλονικιών που συνοδεύονται από την εκδήλωση σωματικής βίας.

---

[319] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 193/1884

[320] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 275/1884.

[321] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1889, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 439/1889.

[322] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 906-907/1892 Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 193/1884.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Ωστόσο οι ποινές που επιβάλλει σε κάθε περίπτωση κάθε άλλο παρά εξοντωτικές μπορούν να χαρακτηριστούν, καθώς κυμαίνονται από πρόστιμο κάποιων δραχμών έως φυλάκιση τριών ημερών, γεγονός που καταδεικνύει την επιείκεια του δικαστικού σώματος απέναντι στις γυναίκες ως «αδύναμο φύλο», που άγεται και φέρεται από τις παρορμήσεις του, υπογραμμίζοντας δε την ύπαρξη των σχετικών στερεοτύπων στην υπό εξέταση κοινωνία, η οποία εκτείνονταν και στα ανώτερα κοινωνικά-πνευματικά στρώματα των δικαστικών λειτουργών, και επιπλέον η επιείκεια αυτή ήταν επιβεβλημένη και από τον κοινωνικό ρόλο των γυναικών οι οποίες ήταν επιφορτισμένες με την φροντίδα της οικογένειας και συνακόλουθα ο εγκλεισμός τους και η απουσία από τις οικιακές υποχρεώσεις απαγορευτική.

Στην τελευταία υπόθεση κατά την οποία γυναίκες στρέφονται εναντίον άλλης γυναίκας είναι αυτή κατά την οποία τέσσερις γυναίκες –μάνα και κόρες, επιτέθηκαν φραστικά και εξύβρισαν το θύμα προσβάλλοντας την τιμή του[323]. Το θύμα αποδίδει την ενέργεια αυτή στην πρότερή του προσπάθεια να εξευμενίσει τα πνεύματα σε μια φιλονικία των παιδιών τους, όταν οι κατηγορούμενες τής επιτέθηκαν επεκτείνοντας τη φιλονικία ανάμεσα στις ενήλικες γυναίκες. Για την πράξη τους αυτή τρεις από τις τέσσερις κρίθηκαν ένοχες και καταδικάστηκαν σε πρόστιμο είκοσι δραχμών εκάστη από το δικαστήριο.

Από τη θεώρηση όλων αυτών των παραβατικών συμπεριφορών που αφορά γυναίκες, οι οποίες καθίστανται θύματα από ομόφυλές τους, γίνεται φανερή η τάση των γυναικών κατά τη συγκεκριμένη χωροχρονική περίοδο να εμπλέκονται σε λεκτικές και σωματικές διαμάχες με ομόφυλές τους χωρίς σπουδαίους λόγους και ισχνές αφορμές. Όπως έχει ήδη προαναφερθεί, επειδή η θέση των γυναικών βρισκόταν σε υποδεέστερο επίπεδο σε σχέση με αυτό των αρρένων, στον κοινωνικό αλλά και στον οικογενειακό ιστό, και, ενδεχομένως, η καθεμιά από αυτές εισέπραττε περιορισμούς, καταπίεση και βία, ψυχολογική κατά το έλασσον μέχρι και σωματική κατά το μείζον, η έκφραση επιθετικότητας, βίας στην κοινωνική τους συναναστροφή με τις άλλες γυναίκες ήταν το μέσο αποφόρτισής τους από την πίεση που αισθάνονταν, αλλά και ο τρόπος ανάδειξής τους, εδραίωσης της θέσης τους στον κοινωνικό μικρόκοσμο των γυναικών. Το σύστημα αυτό, όμως, των εκπεφρασμένων συμπεριφορών από τις γυναίκες προς τις γυναίκες είχε επιπλέον ως συνέπεια την εδραίωση και συνέχιση των ήδη υπαρχόντων κοινωνικών θέσεων- στερεοτύπων προς το γυναικείο φύλο και συνακόλουθα τη νομιμοποίησή αυτών στη συνείδηση του κοινωνικού συνόλου.

---

[323] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 210/1887.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Θύματα οι γυναίκες της υπό συζήτηση εποχής στο χώρο της Καρδίτσας δεν καθίσταντο μόνο από ανήλικα και ομόφυλές τους, αλλά και στο πλαίσιο της οικογένειάς τους, φαινόμενα που σήμερα θα χαρακτηρίζονταν ως ενδο-οικογενειακή βία, τα οποία ωστόσο εμφανίζονται αριθμητικώς περιορισμένα λόγω και της λεγόμενης «άδηλης εγκληματικότητας»[324] για την οποία έχει ήδη γίνει αναφορά.

ΠΙΝΑΚΑΣ

Η γυναίκα θύμα παραβατικής συμπεριφοράς γυναικών.

Άδικες επιθέσεις	**0**
Τραυματισμοί	**4**
Εξύβριση	**1**

[324] Γ. Ληξουριώτη, *Κοινωνικές και Νομικές Αντιλήψεις για το Παιδί, τον πρώτο αιώνα του Νεοελληνικού Κράτους*, ό.π.,σ.227.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Α.3. Ομαδική ποινική δραστηριότητα εναντίον γυναικών.

Κατά την εξεταζόμενη χωροχρονική περίοδο, εμφανίζονται στα αρχεία του νομού Καρδίτσας περιπτώσεις, κατά τις οποίες γυναίκες καθίστανται θύματα από «ομάδες», αποτελούμενες από γυναίκες και άνδρες που δρουν συμμετοχικά.

Περιπτώσεις ομαδικής (ανδρών και γυναικών) ποινικής δραστηριότητας εναντίον γυναικών το 1884:

-Ένας άνδρας και δύο γυναίκες, όλοι τους συγγενείς μεταξύ τους, κατηγορούνται για πρόκληση τραύματος σε γυναίκα για να της υφαρπάξουν τα χηνάρια.

Ένας άνδρας και δύο γυναίκες, συγγενείς μεταξύ τους, καταγγέλθηκαν από δύο γυναίκες ότι επιτέθηκαν σε μια από αυτές και την τραυμάτισαν για να αφαιρέσουν από αυτές τα χηνάρια τους. Το δικαστήριο έκρινε όλους τους κατηγορουμένους ενόχους για την πράξη του τραυματισμού της μιας γυναίκας και επέβαλε στον μεν άνδρα ποινή φυλάκισης δέκα ημερών, στις δε συγκατηγορούμενές του ποινή φυλάκισης τριών ημερών[325].

-Σύζυγοι τραυματίζουν γυναίκα χήρα.

Το 1884, δύο σύζυγοι προσήχθησαν στο Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας με την κατηγορία της πρόκλησης τραυμάτων σε γυναίκα. Η παθούσα κατήγγειλε ότι οι κατηγορούμενοι τη χτύπησαν με χέρια και με πόδια στο δρόμο, γιατί δεν ήθελαν να της επιτρέψουν να πηγαίνει στο σπίτι της κόρης της. Το δικαστήριο κήρυξε και τους δυο κατηγορουμένους ενόχους, επιβάλλοντας στον μεν άνδρα ποινή φυλάκισης πέντε ημερών, τη δε γυναίκα ποινή φυλάκισης τριών ημερών[326].

-Σύζυγοι και ο δεκαοκτάχρονος υιός τους τραυματίζουν γυναίκα.

Ένας άνδρας σαράντα ετών, η τριανταοκτάχρονη σύζυγός του και ο δεκαοκτάχρονος γιος τους κατηγορήθηκαν από γυναίκα ότι της προκάλεσαν τραύμα. Η παθούσα κατήγγειλε ότι οι κατηγορούμενοι την κτύπησαν για την καλύβα και ότι από τα χτυπήματα απέβαλε το έμβρυο που κυοφορούσε. Η εγκυμοσύνη, ωστόσο δεν αποδείχτηκε, καθώς ο ιατρός που κατέθεσε δήλωσε ότι δεν την διαπίστωσε. Το δικαστήριο έκρινε τους

[325] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 256/1884.

[326] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 266/1884.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

κατηγορουμένους συζύγους ενόχους και επέβαλε ποινή φυλάκισης στον καθένα τριών ημερών[327].

Περίπτωση ποινικής δραστηριότητας, με συμμετοχή ανδρών και γυναικών εναντίον γυναικών το 1887:

-Άνδρας και γυναίκα τραυματίζουν εικοσιπεντάχρονη στο κεφάλι.

Το 1887, ένας άνδρας και μια άγαμη γυναίκα, οι οποίοι δεν παρέστησαν στην ακροαματική διαδικασία, κατηγορήθηκαν ότι χτύπησαν μια εικοσιπεντάχρονη γυναίκα με ξύλα στο κεφάλι, χωρίς να διαφαίνεται εκ του αρχείου η αιτία της φιλονικίας. Για την πράξη αυτή, το δικαστήριο έκρινε και τους δύο κατηγορουμένους ενόχους και τους επέβαλε ποινή φυλάκισης έξι μηνών στον καθένα[328].

Περιπτώσεις ομαδικής (ανδρών και γυναικών) ποινικής δραστηριότητας εναντίον γυναικών το 1889:

-Δύο γυναίκες πενηνταπέντε ετών και ένας άνδρας κατηγορούνται για το αδίκημα της άδικης επίθεσης σε γυναίκα μετά από φιλονικία για τη χρήση του νερού.

Δύο πενηνταπεντάχρονες γυναίκες και ένας άνδρας, η ηλικία του οποίου δεν προσδιορίζεται από τα πρακτικά του δικαστηρίου, αν και ήταν παρών, κατηγορήθηκαν για άδικη επίθεση σε γυναίκα. Αιτία της φιλονικίας, όπως προέκυψε κατά την ακροαματική διαδικασία, ήταν η χρήση του νερού. Το Δικαστήριο έκρινε αθώες τις γυναίκες και ένοχο τον άνδρα, επιβάλλοντας του ποινή φυλάκισης τριών ημερών[329].

-Τέσσερις άνδρες και δύο γυναίκες τραυματίζουν γυναίκα και κόρη.

Τέσσερις άνδρες και δύο γυναίκες προσήχθησαν στο Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας με την κατηγορία της πρόκλησης τραυμάτων σε εικοσάχρονη και την πενηντάχρονη μητέρα

[327] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 276/1884.

[328] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 354/1887.

[329] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1889, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 478/1889.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

της. Αιτία της φιλονικίας υπήρξε η χρήση ενός δρόμου. Το Δικαστήριο έκρινε ενόχους μόνο τους άνδρες και τους επέβαλε ποινή φυλάκισης έξι μηνών στον καθένα[330].

-Δύο άνδρες και μια γυναίκα τραυματίζουν σαραντάχρονη.

Δύο άνδρες και μια γυναίκα, που δεν παρέστησαν στη δίκη, καταγγέλθηκαν από μια σαραντάχρονη ότι της επιτέθηκαν και τη χτύπησαν με αποτέλεσμα τον τραυματισμό της. Για την πράξη τους αυτή, το δικαστήριο τους καταδίκασε όλους και τους επέβαλε ποινή φυλάκισης δεκαπέντε ημερών[331].

-Άνδρας και γυναίκα τραυματίζουν τριαντάχρονη.

Ένας τριανταπεντάχρονος άνδρας και μια εικοσιοκτάχρονη γυναίκα προσήχθησαν στη δικαιοσύνη, το 1889, με την κατηγορία της πρόκλησης τραυμάτων σε γυναίκα. Η τριαντάχρονη παθούσα κατήγγειλε ότι οι κατηγορούμενοι τη χτύπησαν με ξύλα χωρίς να διαφαίνεται περαιτέρω η αιτία της φιλονικίας. Το δικαστήριο, για την πράξη αυτή, αθώωσε τη γυναίκα και έκρινε τον άνδρα ένοχο, επιβάλλοντάς του ποινή φυλάκισης δέκα ημερών[332].

Περιπτώσεις ομαδικής (ανδρών και γυναικών) ποινικής δραστηριότητας εναντίον γυναικών το 1890:

- Δύο άνδρες και μια γυναίκα κατηγορήθηκαν για άδικη επίθεση σε άνδρα και εικοσάχρονη γυναίκα για την κυριότητα βαρελιού.

Δύο άνδρες, ηλικίας σαράντα και τριανταπέντε ετών, γεωργοί, και μια γυναίκα πενήντα ετών κατηγορήθηκαν ότι έδρασαν ομαδικά και επιτέθηκαν σε τριαντατετράχρονο γεωργό και εικοσάχρονη. Καταγγέλθηκαν ότι τους χτύπησαν με αιτία την κυριότητα ενός βαρελιού. Για την κατηγορία αυτή το δικαστήριο αποφάσισε ότι ήταν αθώοι[333].

---

[330] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1889, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 400/1889.

[331] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1889, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 422/1889.

[332] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1889, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 531/1889.

[333] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 347/1890.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

- Άνδρας τριανταπέντε ετών, γυναίκα σαρανταπέντε ετών και ανήλικα κορίτσια δεκαπέντε και δώδεκα ετών κατηγορούνται για τον τραυματισμό τριαντάχρονη έγγαμης οικοκυράς με ξύλα.

Τριανταπεντάχρονος γεωργός, γυναίκα σαρανταπέντε ετών και ανήλικα κορίτσια δεκαπέντε και δώδεκα ετών προσήχθησαν στο Πλημμελειοδικείο της Καρδίτσας με την κατηγορία της πρόκλησης τραυμάτων σε τριαντάχρονη έγγαμη οικοκυρά. Η παθούσα τους κατήγγειλε ότι όλοι τους της επιτέθηκαν και την τραυμάτισαν με ξύλα σε διάφορα μέρη τους σώματός της. Η επίθεση έλαβε χώρα στο χωράφι. Οι μάρτυρες υπεράσπισης κατάθεσαν ότι η παθούσα τραυματίστηκε από τον «γυναικάδελφό» της κι όχι από τις λοιπές κατηγορούμενες κατά τη διάρκεια φιλονικίας, στην οποία συμμετείχε και η παθούσα. Το δικαστήριο αθώωσε όλους τους κατηγορουμένους, λόγω αμφιβολιών[334].

-Γυναίκα και δύο άνδρες, δικαζόμενοι ερήμην, και ένας σαραντάχρονος ενωμοτάρχης, παρών κατά την εκδίκαση της υποθέσεως, κατηγορούνται για πρόκληση τραύματος σε σαραντάχρονη έγγαμη γυναίκα για ένα φράκτη.

Μια γυναίκα που δεν παραστάθηκε στο δικαστήριο μαζί με δύο άνδρες, οι οποίοι, επίσης, δεν παραστάθηκαν και ένας ενωμοτάρχης που παραστάθηκε, κατηγορήθηκαν και προσήχθησαν στο Πλημμελειοδικείο για πρόκληση τραύματος σε σαρανταπεντάχρονη έγγαμη γυναίκα. Η παθούσα κατήγγειλε ότι τη χτύπησαν η απούσα γυναίκα και ο ένας εκ των απόντων κατηγορουμένων για ένα φράκτη που ήθελαν να κατασκευάσουν οι κατηγορούμενοι. Εξαιτίας της επίθεσης, η παθούσα δήλωσε ότι ασθένησε για είκοσι ημέρες. Το δικαστήριο αποφάσισε περί της ενοχής των δύο αυτών κατηγορουμένων, της γυναίκας και του ενός άνδρα, επιβάλλοντάς τους ποινή φυλάκισης ενός μήνα στον καθένα, αθώωσε δε τους λοιπούς[335].

[334] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 124/1890.

[335] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 345/1890.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

-Δύο άνδρες, εκ των οποίων ένας απών και ένας τριαντάχρονος υποδηματοποιός, και δύο έγγαμες γυναίκες εικοσιτεσσάρων και τριάντα ετών αντίστοιχα, κατηγορούνται για διατάραξη οικιακής ειρήνης από τριανταπεντάχρονη έγγαμη γυναίκα.

Δύο άνδρες, εκ των οποίων ένας απών και ένας τριαντάχρονος υποδηματοποιός παρών στο δικαστήριο, και δύο έγγαμες γυναίκες εικοσιτεσσάρων και τριάντα ετών, αντίστοιχα, προσήχθησαν στο δικαστήριο με την κατηγορία της διατάραξης οικιακής ειρήνης μετά από καταγγελία τριανταπεντάχρονης έγγαμης γυναίκας. Η καταγγέλουσα ανέφερε ότι οι κατηγορούμενοι εισέβαλαν στο σπίτι της διατάραξαν την ησυχία της και της αφαίρεσαν και κάποια πράγματα. Το δικαστήριο έκρινε αθώο τον παρόντα άνδρα, τους δε λοιπούς ενόχους σχετικά με την αποδοθείσα σε αυτούς κατηγορία και επέβαλε στον μεν δικασθέντα ερήμην άνδρα ποινή φυλάκισης δεκαπέντε ημερών, στις δε παρούσες γυναίκες ποινή φυλάκισης τριών ημερών στην κάθε μια[336].

Περιπτώσεις ομαδικής (ανδρών και γυναικών) ποινικής δραστηριότητας εναντίον γυναικών το 1892:

-Δύο άνδρες και η σύζυγος ενός από αυτούς κατηγορούνται για πρόκληση τραυμάτων σε σαρανταπεντάχρονη γυναίκα και την κόρη της, για ζήτημα διαχείρισης ζώων.

Σύμφωνα με το ιστορικό της υπόθεσης, όπως προκύπτει από το εξεταζόμενο αρχείο, ο ένας από τους κατηγορούμενους άνδρες χτύπησε «δια κουμπούρας εις την κεφαλήν» τη σαρανταπεντάχρονη καταγγέλλουσα, οι δε λοιποί κατηγορούμενοι κρατούσαν από τα μαλλιά και χτυπούσαν την κόρη της. Η αιτία της φιλονικίας ήταν η εκδίωξη από την καταγγέλλουσα των εριφίων των κατηγορουμένων από τον κήπο της. Το Δικαστήριο της Καρδίτσας αποφάσισε περί της ενοχής ενός άνδρα από τους κατηγορουμένους και περί της αθωότητας του άλλου άνδρα και της γυναίκας. Του επέβαλε δε την ποινή της φυλάκισης των πέντε μηνών για την πρόκληση τραυμάτων στη σαρανταπεντάχρονη[337].

- Σαραντάχρονη γυναίκα και ο εικοσιτριάχρονος υιός της κατηγορήθηκαν για πρόκληση τραυμάτων σε τριαντάχρονη γυναίκα για μια τριχιά.

---

[336] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 339/1890.

[337] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 856/1892.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Σαραντάχρονη γυναίκα και ο εικοσιτριάχρονος γιος της προσήχθησαν στο Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας με την κατηγορία της πρόκλησης τραυμάτων σε τριαντάχρονη γυναίκα. Το θύμα κατήγγειλε ότι έχασε στο χωράφι των κατηγορουμένων μια τριχιά και, όταν επέστρεψε να την ανακτήσει, η κατηγορούμενη της επιτέθηκε και την έπληξε «δια σκεπαρνιάς», ο δε κατηγορούμενος προσπάθησε να την κτυπήσει και αυτός, αλλά παρενέβησαν άλλοι άνθρωποι και τον εμπόδισαν. Το Δικαστήριο έκρινε τη γυναίκα ένοχη, επιβάλλοντάς της την ποινή της φυλάκισης τριών ημερών, το δε γιο της κατηγορουμένης τον έκρινε αθώο[338].

-Δύο σύζυγοι κατηγορούνται για πρόκληση τραυμάτων σε γυναίκα για την κυριότητα μιας πλέκτρας.

Άνδρας πενηντάχρονος και η τριανταπεντάχρονη σύζυγός του προσήχθησαν στο Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας μετά από καταγγελία γυναίκας η οποία τους κατηγόρησε ότι φιλονίκησαν μαζί της για την κυριότητα μιας πλέκτρας και της προκάλεσαν τραύματα, χτυπώντας την ο μεν άνδρας στο μάτι με το χέρι του, η δε γυναίκα με ξύλο στο χέρι. Το Δικαστήριο δεν προέβη στην έκδοση δικανικής κρίσης, αλλά ανέβαλε για άλλη δικάσιμο τη συζήτηση της υπόθεσης για λόγο, όμως, που δε είναι διακριτός από την εξέταση του εν λόγω αρχείου[339].

-Δύο σύζυγοι κατηγορούνται για πρόκληση τραυμάτων σε πενηντάχρονη γυναίκα με σκεπάρνι και τον αδερφό της με μάζα χώματος «δι' έναν τόπο».

Ένας άνδρας σαράντα ετών και η τριαντάχρονη γυναίκα του προσήχθησαν στο Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας με την κατηγορία της πρόκλησης τραυμάτων σε δύο αδέρφια, έναν πενηντάχρονο άνδρα και μια πενηντάχρονη γυναίκα. Στον μεν άνδρα οι κατηγορούμενοι επιτέθηκαν με μια μάζα χώματος, την οποία του εκσφενδόνισαν, στη δε γυναίκα «δια σκεπαρνιάς», για την κυριότητα ενός τόπου. Το δικαστήριο έκρινε την

[338] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 883/1892.

[339] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 1008/1892.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

μεν γυναίκα αθώα, το δε σύζυγό της ένοχο, επιβάλλοντάς του την ποινή της φυλάκισης των πέντε ημερών[340].

Από τα παραπάνω[341] συνάγεται, ότι οι διαπλοκές γίνονταν ή για ασήμαντες αφορμές για άλλες που υπέθαλπαν οικονομικά, κυρίως, κίνητρα. Ωστόσο, οφείλουμε να

[340] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 1062/1892.

[341] Οι περιπτώσεις ομαδικής- ανδρών και γυναικών- ποινικής δραστηριότητας εναντίον γυναικών ομαδοποιούνται ως εξής: ένας άνδρας και δύο γυναίκες, όλοι τους συγγενείς μεταξύ τους κατηγορούνται για πρόκληση τραύματος σε γυναίκα για να της υφαρπάξουν τα χηνάρια, σύζυγοι τραυματίζουν γυναίκα χήρα, σύζυγοι και ο δεκαοκτάχρονος υιός τους τραυματίζουν γυναίκα, άνδρας και γυναίκα τραυματίζουν εικοσιπεντάχρονη στο κεφάλι, δύο γυναίκες πενηνταπέντε ετών και ένας άνδρας κατηγορούνται για το αδίκημα της άδικης επίθεσης σε γυναίκα μετά από φιλονικία για τη χρήση του νερού, τέσσερις άνδρες και δύο γυναίκες τραυματίζουν γυναίκα και κόρη, δύο άνδρες και μια γυναίκα τραυματίζουν σαραντάχρονη, άνδρας και γυναίκα τραυματίζουν τριαντάχρονη, δύο άνδρες και μια γυναίκα κατηγορήθηκαν για άδικη επίθεση σε άνδρα και εικοσάχρονη γυναίκα για την κυριότητα βαρελιού, άνδρας τριανταπέντε ετών, γυναίκα σαρανταπέντε ετών και ανήλικα κορίτσια δεκαπέντε και δώδεκα ετών κατηγορούνται για τον τραυματισμό τριαντάχρονη έγγαμης οικοκυράς με ξύλα, γυναίκα και δύο άνδρες, δικαζόμενοι ερήμην, και ένας σαραντάχρονος ενωμοτάρχης, παρών κατά την εκδίκαση της υποθέσεως, κατηγορούνται για πρόκληση τραύματος σε σαραντάχρονη έγγαμη γυναίκα για ένα φράκτη, δύο άνδρες, εκ των οποίων ένας απών και ένας τριαντάχρονος υποδηματοποιός, και δύο έγγαμες γυναίκες εικοσιτεσσάρων και τριάντα ετών αντίστοιχα, κατηγορούνται για διατάραξη οικιακής ειρήνης από τριανταπεντάχρονη έγγαμη γυναίκα, δύο άνδρες και η σύζυγος ενός από αυτούς κατηγορούνται για πρόκληση τραυμάτων σε σαρανταπεντάχρονη γυναίκα και την κόρη της για ζήτημα διαχείρισης ζώων, σαραντάχρονη γυναίκα και ο εικοσιτριάχρονος υιός της κατηγορήθηκαν για πρόκληση τραυμάτων σε τριαντάχρονη γυναίκα για μια τριχιά, δύο σύζυγοι κατηγορούνται για πρόκληση τραυμάτων σε γυναίκα για την κυριότητα μιας πλέκτρας, δύο σύζυγοι κατηγορούνται για πρόκληση τραυμάτων σε πενηντάχρονη γυναίκα με σκεπάρνι και στον αδελφό της με μάζα χώματος για την κυριότητα ενός τόπου.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

παρατηρήσουμε ότι, σε όλες τις περιπτώσεις, περισσεύει η βία εναντίον των γυναικών, με χρήση επικίνδυνων για τη σωματική ακεραιότητα των γυναικών εργαλείων.

ΠΙΝΑΚΑΣ

Η γυναίκα θύμα παραβατικών συμπεριφορών ανδρών και γυναικών.

Άδικες επιθέσεις	**2**
Τραυματισμοί	**13**
Διατάραξη οικιακής ειρήνης	**1**

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Α4.Ανήλικα κορίτσια και νεαρές γυναίκες, έως είκοσι ετών, θύματα παραβατικών συμπεριφορών

Στο εξεταζόμενο αρχείο υπάρχουν περιπτώσεις θυμάτων που είναι, είτε ανήλικα κορίτσια, είτε κορίτσια στην πρώτη μετεφηβική ηλικία. Οι περιπτώσεις αυτές κατά την εκτίμησή μας αποτελούν αντικείμενο ιδιαίτερης εξέτασης.
Περιπτώσεις κοριτσιών και νεαρών γυναικών θυμάτων το 1884:

-Εντεκάχρονο κορίτσι παρεμβαίνει σε φιλονικία ζευγαριού και γυναίκας και καθίσταται θύμα επίθεσης.

Δύο σύζυγοι κατηγορήθηκαν από γυναίκα χήρα ότι της προκάλεσαν τραύμα, χτυπώντας τη με χέρια και πόδια στο δρόμο. Το εντεκάχρονο κορίτσι εμφανίστηκε στο δικαστήριο της Καρδίτσας ως μάρτυρας του προαναφερθέντος γεγονότος. Κατά τη μαρτυρία αυτού, προέκυψε ότι η ανήλικη άκουσε τις φωνές της μηνύτριας και προσέτρεξε στο περιστατικό όπου, όμως, και το ίδιο, κατέστη θύμα της επίδειξης βίας από το ζευγάρι, καθώς χτύπησαν και αυτό. Το δικαστήριο έκρινε για τον τραυματισμό της πενηντάχρονης χήρας, κι όχι για την επίθεση στην ανήλικη, ενόχους τους συζύγους, επιβάλλοντάς τους ποινή φυλάκισης πέντε ημερών στον άνδρα και τριών στη γυναίκα[342].

-Άνδρας κατηγορείται για απαγωγή δεκαεπτάχρονης.

Άνδρας, δικασθείς ερήμην, καταγγέλθηκε και δικάστηκε στο Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας, μετά από μήνυση δεκαεπτάχρονης για απαγωγή. Το θύμα ανέφερε στο δικαστήριο ότι η ίδια πήγαινε από το μαντρί στο χωριό της, όταν ο κατηγορούμενος που της έστησε καρτέρι, βιαιοπράγησε εναντίον της, την απείλησε και τη χτύπησε για να την απαγάγει. Το δικαστήριο αποφάνθηκε περί της ενοχής του κατηγορουμένου και του επέβαλε ποινή φυλάκισης τριών ετών[343].

---

[342] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 266/1884.

[343] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 120/1884.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Περιπτώσεις κοριτσιών και νεαρών γυναικών θυμάτων το 1887:

-Άνδρας κατηγορείται για άδικη επίθεση σε δεκαεπτάχρονη.

Άνδρας, που δικάστηκε ερήμην, καταγγέλθηκε από δεκαεπτάχρονη ότι φιλονίκησε μαζί της «εξυβρίσθησαν» και στη συνέχεια τη χτύπησε. Το δικαστήριο για την πράξη του αυτή τον έκρινε ένοχο και του επέβαλε ποινή φυλάκισης ενός μήνα[344].

-Δύο άνδρες ηλικίας σαράντα ετών κατηγορούνται για άδικη επίθεση σε εικοσάχρονη.

Εικοσάχρονη κατήγγειλε δύο άνδρες ότι διέπραξαν σε βάρος της το αδίκημα της άδικης επίθεσης κα ότι την εξύβρισαν. Το Δικαστήριο δεν δέχθηκε ότι οι άνδρες της επιτέθηκαν, αλλά τους καταδίκασε για το αδίκημα της εξύβρισης, επιβάλλοντάς τους ποινή φυλάκισης τριών ημερών[345].

-Άνδρας κατηγορείται για τον τραυματισμό νεαρής γυναίκας, είκοσι ετών.

Άνδρας που δικάστηκε ερήμην κατηγορήθηκε από εικοσάχρονη ότι της προκάλεσε τραύματα, όταν της επιτέθηκε και τη χτύπησε, εξαιτίας της άρνησης της παθούσας να τον πάρει για σύζυγο. Το δικαστήριο έκρινε ένοχο τον κατηγορούμενο και επέβαλε σε αυτόν ποινή φυλάκισης ενός έτους[346].

Περίπτωση νεαρής γυναίκας θύματος το 1890:

-Άνδρες κατηγορούνται για άδικη επίθεση σε εικοσάχρονη.

Άνδρες, δικασθέντες ερήμην, προσήχθησαν στη δικαιοσύνη με την κατηγορία της άδικης επίθεσης σε εικοσάχρονη. Το θύμα κατήγγειλε ότι οι κατηγορούμενοι τη χτύπησαν γιατί, όπως της είπαν, αυτή μετακίνησε στο φράχτη της καπνά. Το δικαστήριο

[344] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 404/1887.

[345] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 451/1887.

[346] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 429/1887.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

τους έκρινε ενόχους, επιβάλλοντας στον καθένα από αυτούς ποινή φυλάκισης ενός μήνα[347].

Περιπτώσεις κοριτσιών και νεαρών γυναικών θυμάτων το 1892:

-Άνδρας κατηγορείται από δεκαεξάχρονη για άδικη επίθεση και παράνομη οπλοφορία.

Άνδρας, που δικάστηκε ερήμην, κατηγορήθηκε από τη δεκαεξάχρονη ότι την καταδίωξε «από τα αλώνια ως την οικία της», πυροβόλησε κατ' αυτής, «εφόνευσε τον κύνα» με σκοπό να την προσβάλει, σύμφωνα με την κατάθεση της ίδιας και του αδελφού της. Το δικαστήριο έκρινε ένοχο τον κατηγορούμενο, σύμφωνα με το κατηγορητήριο, και επέβαλε σε αυτόν ποινή φυλάκισης έξι μηνών[348].

Και στις παραπάνω περιπτώσεις[349], διαπιστώνουμε, για μια ακόμη φορά, ότι περισσεύει η βία εναντίον των γυναικών, και ιδίως για θέματα αυτοδιάθεσης, πράγμα που αποδεικνύει ότι η γυναίκα αντιμετώπιζε, όπως ήδη ειπώθηκε σημαντικά προβλήματα στο θέμα αυτό.

ΠΙΝΑΚΑΣ

Ανήλικα κορίτσια και νεαρές γυναίκες θύματα παραβατικών συμπεριφορών.

Άδικες επιθέσεις	**5**
Τραυματισμοί	**1**
Απαγωγή	**1**

[347] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 282/1890.

[348] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 917/1892.

[349] Οι περιπτώσεις των ανηλίκων κοριτσιών και των νεαρών γυναικών που εμφανίζονται ως θύματα στο εξεταζόμενο αρχείο ομαδοποιούνται ως εξής: εντεκάχρονο κορίτσι παρεμβαίνει σε φιλονικία ζευγαριού και γυναίκας και καθίσταται θύμα επίθεσης, άνδρας κατηγορείται για απαγωγή δεκαεπτάχρονης, άνδρας κατηγορείται για άδικη επίθεση σε δεκαεπτάχρονη, δύο άνδρες ηλικίας σαράντα ετών κατηγορούνται για άδικη επίθεση σε εικοσάχρονη, άνδρας κατηγορείται για τον τραυματισμό νεαρής γυναίκας, είκοσι ετών, άνδρες κατηγορούνται για άδικη επίθεση σε εικοσάχρονη, άνδρας κατηγορείται από δεκαεξάχρονη για άδικη επίθεση και παράνομη οπλοφορία.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Β.1.Ακραίες ποινικές συμπεριφορές: Περιπτωσιολογία Ποινικής Συμπεριφοράς εναντίον ανηλίκων αγοριών, κοριτσιών και γυναικών με σεξουαλικό χαρακτήρα στις αποφάσεις του Δικαστικού Συμβουλίου[350].

-*Τέσσερις άνδρες και έφηβος κατηγορούνται για απαγωγή, χρήση βίας επί σκοπό ακολασίας, ακολασία ασέλγεια επί γυναικός (έφηβης).*

Σύμφωνα με το ιστορικό της υπόθεσης προς κρίση για παραπομπή σε δίκη, οι κατηγορούμενοι προέβησαν σε απαγωγή ανήλικης κάτω των δεκαπέντε ετών και άνω των δώδεκα, άσκησαν βία, τη χτύπησαν με σκοπό την ακολασία, και ασέλγησαν. Περαιτέρω δε διαφαίνεται ότι ο ανήλικος, έφηβος και αυτός κάτω των δεκαπέντε ετών

[350] Να αναφέρουμε ορισμένα διευκρινιστικά θάματα ως προς το Δικαστικό Συμβούλιο ή Συμβούλιο πλημμελειοδικών. Ως όρος το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών ή Δικαστικό Συμβούλιο συναντάται για πρώτη φορά στο Ελληνικό δίκαιο στην Ποινική Δικονομία που συντάχθηκε από τον Μάουρερ με πρότυπο τον Γαλλικό και Βαυαρικό Κώδικα Ποινικής Δικονομίας. Εκδόθηκε, για πρώτη φορά, στο Ναύπλιο, τον Μάρτιο του 1834 και τέθηκε σε ισχύ τον Ιανουάριο του 1835 δια Βασιλικού Διατάγματος που δημοσιεύτηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 16/1834 παράρτημα). Σύμφωνα με το άρθρο 250 και επόμενα της Ποινικής Δικονομίας του 1834, όπου ορίζεται η αρμοδιότητα του εν λόγω οργάνου, το Δικαστικό Συμβούλιο *«κατά πρότασιν του Εισαγγελέως, του ιδιώτου κατηγόρου, του κατηγορουμένου, του πολιτικώς εγκαλούντος ή κατ' αίτησιν του Ανακριτού, αποφασίζει:* 1.*Όταν ο ανακριτής νομίζη ότι δεν πρέπει να ενδώση εις τινά πρότασιν των ειρημένων· 2.Όταν πρόκειται να κανονισθή δύσκολον τι αντικείμενον εν τη προανακρίσει π.χ. κατάσχεσις κτλ.· 3.Περί όλων των μεταξύ των διαδίκων εν τη προανακρίσει διαφορών 4.Περί της αποπερατώσεως ή εξακολουθήσεως της προανακρίσεως.*

Άρθρο 251:Το Συμβούλιον δύναται: 1.Να αποφαίνεται ότι δεν υπάρχει αφορμή προς κατηγορίαν 2.Να παύη την περαιτέρω καταδίωξιν 3.Να διατάσση την περαιτέρω ανάκρισιν 4.Να αποφασίζη την εις το ακροατήριον του αυτού ή άλλου Δικαστηρίου αναπομπήν της δίκης.» (Ποινική Δικονομία, παράρτημα του 16 Αριθμού της Εφημερίδος, Βασιλικό Τυπογραφείο, Ναύπλιο 1834). Οι αποφάσεις του Δικαστικού Συμβουλίου που εκτίθενται αμέσως είναι αποφάσεις οι οποίες εισήχθησαν στην κρίση του μετά από αίτηση κάποιου των προσώπων που αναφέρονται στο άρθρο 250 της Ποινικής Δικονομίας του 1834 και καθορίζουν είτε την συνέχιση των υποθέσεων στο ακροατήριο, είτε την παύση της δίωξης, είτε την διενέργεια περαιτέρω ανάκρισης.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

και άνω των δώδεκα, τέλεσε το βιασμό της παθούσας. Το Συμβούλιο αποφασίζει την παραπομπή της υπόθεσης στο ακροατήριο, σύμφωνα με το άρθρο 331 του Ποινικού Νόμου, και την προφυλάκιση των κατηγορουμένων[351].

-Άνδρας κατηγορείται για ασέλγεια σε τετράχρονο ή εξάχρονο κορίτσι και μετάδοση σεξουαλικού νοσήματος.

Κατά το ιστορικό της απόφασης του Συμβουλίου των Πλημμελειοδικών ο κατηγορούμενος ασέλγησε σε τετράχρονο ή εξάχρονο άνηβο κορίτσι στο σπίτι του τελευταίου. Επιπλέον ο ίδιος έπασχε από βλενόρροια. Το Συμβούλιο αποφάσισε την παραπομπή της υπόθεσης στο ακροατήριο, σύμφωνα με το άρθρο 320 παρ. 2 του Ποινικού Νόμου, και την προφυλάκιση του κατηγορουμένου[352].

-Άνδρας κατηγορείται για απαγωγή γυναίκας.

Το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Καρδίτσας κλήθηκε να αποφασίσει για την παραπομπή ενός άνδρα στο Πλημμελειοδικείο της Καρδίτσας με την κατηγορία της απαγωγής γυναίκας. Από τα εξεταζόμενα πρακτικά, όπως αυτά εμφανίζονται στο εξεταζόμενο αρχείο προκύπτει ότι υπήρχαν στοιχεία για την παραπομπή του άνδρα, ωστόσο, επειδή ακολούθησε μεταξύ του φερόμενου θύτη και του θύματος γάμος οι κατηγορίες κατέπεσαν σύμφωνα με το άρθρο 333 του Ποινικού Νόμου. Επομένως ο κατηγορούμενος δεν παραπέμφθηκε στο ακροατήριο για το εν λόγω αδίκημα[353].

-Άνδρας κατηγορείται για απόπειρα βιασμού και κλοπή.

Το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών έκρινε μετά από καταγγελία χήρας για απόπειρα βιασμού και κλοπή στο πρόσωπό της από άνδρα, ότι η κατηγορία με μόνο τον

---

[351] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1882, αρ.απ. Συμβουλίου Πλημμελειοδικών 25/1882.

[352] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1882, αρ.απ. Συμβουλίου Πλημμελειοδικών 26/1882.

[353] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1882, αρ.απ. Συμβουλίου Πλημμελειοδικών 67/1882.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ισχυρισμό της μηνύτριας, χωρίς άλλα στοιχεία δεν ευσταθεί και αποφάσισε την παύση της δίωξης εναντίον του κατηγορουμένου[354].

-*Τρεις άνδρες κατηγορούνται για απαγωγή και βιασμό άγαμης έφηβης.*

Τρεις άνδρες κατηγορήθηκαν ότι προέβησαν σε απαγωγή άγαμης έφηβης δια της βίας και ότι τη διέφθειρε ο ένας από αυτούς. Το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών έκρινε ότι υπήρχαν ικανές ενδείξεις που να στοιχειοθετούν τα αποδιδόμενα στους κατηγορούμενους αδικήματα και παρέπεμψε στο ακροατήριο την υπόθεση προς εκδίκαση[355].

-*Δεκαεξάχρονος κατηγορείται για απόπειρα βιασμού.*

Το 1882, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών κλήθηκε να αποφασίσει σχετικά με την παραπομπή δεκαεξάχρονου για το αδίκημα της απόπειρας βιασμού εναντίον χήρας. Το Συμβούλιο αποφάσισε την παραπομπή του ανηλίκου, όχι για την απόπειρα βιασμού, αλλά για άδικη επίθεση, καθώς ο ανήλικος επιτέθηκε και βιαιοπράγησε εναντίον της χήρας χωρίς ενδείξεις για την απόπειρα βιασμού[356].

-*Τριαντάχρονος κατηγορείται για απόπειρα βιασμού.*

Τριαντάχρονος καταγγέλθηκε από άνδρα ότι ο κατηγορούμενος μπήκε στο σπίτι του κατά την απουσία του και επιτέθηκε στη σύζυγό του με πρόθεση να τη βιάσει, ωστόσο επειδή το θύμα έβαλε τις φωνές και επενέβησαν οι γείτονες δεν εκπληρώθηκε ο βιασμός. Το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών αποφάσισε την παραπομπή της υπόθεσης στο ακροατήριο[357].

---

[354] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1882, αρ.απ. Συμβουλίου Πλημμελειοδικών 80/1882.

[355] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1882, αρ.απ. Συμβουλίου Πλημμελειοδικών 89/1882.

[356] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1882, αρ.απ. Συμβουλίου Πλημμελειοδικών 95/1882.

[357] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1882, αρ.απ. Συμβουλίου Πλημμελειοδικών 96/1882.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

-Άνδρας κατηγορείται για αποπλάνηση, ασέλγεια και βιασμό αγοριού.

Το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών κλήθηκε να αποφασίσει σχετικά με την παραπομπή ενός άνδρα σε δίκη με την κατηγορία της αποπλάνησης, ασέλγειας και βιασμού σε αγόρι που δεν είχε συμπληρώσει το δωδέκατο έτος της ηλικίας του. Η απόφασή του ήταν παραπεμπτική[358].

-Άνδρας κατηγορείται για απόπειρα βιασμού.

Το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών έπαυσε τη δίωξη άνδρα για απόπειρα βιασμού γιατί, όπως έκρινε, η φερόμενη ως παθούσα ψευδώς τον κατηγόρησε για να καλύψει τις σχέσεις της με κάποιον άλλον άνδρα, φοβούμενη την οργή του συζύγου[359].

-Δύο άνδρες κατηγορούνται για απόπειρα βιασμού έγγαμης γυναίκας.

Σύμφωνα με τα πρακτικά του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών, δύο άνδρες κατηγορήθηκαν από έγγαμη γυναίκα ότι εισέβαλαν στην οικία της, βιαιοπράγησαν εναντίον της με σκοπό να τη βιάσουν. Το αρμόδιο Συμβούλιο παρέπεμψε την υπόθεση προς εκδίκαση στο Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας[360].

-Άνδρας κατηγορείται για απόπειρα βιασμού κατά άρρενος.

Το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών κλήθηκε το 1882 να κρίνει για την παραπομπή σε ποινική δίκη ενός άνδρα με την κατηγορία της απόπειρας βιασμού κατά άρρενος. Από τα πρακτικά του εξεταζόμενου αρχείου προκύπτει ότι το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών

[358] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1882, αρ.απ. Συμβουλίου Πλημμελειοδικών 107/1882.

[359] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1882, αρ.απ. Συμβουλίου Πλημμελειοδικών 108/1882.

[360] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1882, αρ.απ. Συμβουλίου Πλημμελειοδικών 144/1882.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

έκρινε ότι δεν υπάρχουν στοιχεία για την αποδοθείσα κατηγορία και έπαυσε τη δίωξη εναντίον του κατηγορουμένου[361].

-Άνδρας κατηγορείται για βιασμό έγγαμης γυναίκας.

Το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών για την κατηγορία έγγαμης μηνύτριας σχετικά με το βιασμό της από άνδρα ότι δεν επρόκειτο για πράξη βιασμού, αλλά άδικη επίθεση του κατηγορουμένου στο πρόσωπο της μηνύτριας, πράξη για την οποία και τον παρέπεμψε σε δίκη στο Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας[362].

ΠΙΝΑΚΑΣ

Ακραίες ποινικές συμπεριφορές: Παραβατικές πράξεις σεξουαλικού χαρακτήρα εναντίον ανήλικων κοριτσιών, αγοριών και γυναικών (αποπλανήσεις, βιασμοί, ασέλγειες, απαγωγές).

Εναντίον αγοριών	**2**
Εναντίον κοριτσιών	**3**
Εναντίον γυναικών	**7**

[361] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1882, αρ.απ. Συμβουλίου Πλημμελειοδικών 171/1882.

[362] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1882, αρ.απ. Συμβουλίου Πλημμελειοδικών 178/1882.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Β.2.Περιπτωσιολογία φόνων

-*Δύο άνδρες κατηγορούνται για φόνο άλλου άνδρα εξαιτίας της άρνησης της αδερφής του θύματος να νυμφευθεί τον έναν από αυτούς.*

Η μητέρα του θανόντος και ένας άνδρας, πιθανότατα αδερφός του θύματος, κατηγόρησαν δύο άνδρες με ληστρικό βίο, ηλικίας τριανταπέντε και τριάντα δύο ετών, ότι φόνευσαν έναν άνδρα «δια πελέκεως και πυροβόλου όπλου». Σύμφωνα με τους μηνυτές αιτία ήταν η άρνηση της αδερφής του θύματος να παντρευτεί τον ένα από τους κατηγορουμένους μετά από απαγωγή της από τον ένα από τους τελευταίους. Το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών αποφάσισε την παραπομπή τους και διέταξε την προφυλάκισή τους μέχρι την εκδίκαση της υπόθεσης από το αρμόδιο δικαστήριο[363].

-Δεκαοκτάχρονος κατηγορείται για φόνο έγγαμης γυναίκας.

Ο δεκαοκτάχρονος κατηγορούμενος κατηγορήθηκε για φόνο έγγαμης γυναίκας με πυροβόλο όπλο, γιατί την υποπτευόταν ότι διατηρούσε αθέμιτες σχέσεις με τον πατέρα του και τον ατίμασε, όφειλε δε σύμφωνα με τον ίδιο να άρει το σκάνδαλο. Το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών αποφάσισε την παραπομπή του σε δίκη και συγχρόνως διέταξε τη σύλληψη και την προφυλάκισή του[364].

-Δεκαοκτάχρονος κατηγορείται για φόνο ενός άνδρα εξαιτίας συναισθημάτων που έτρεφε για νέα γυναίκα.

Ο δεκαοκτάχρονος κατηγορήθηκε ότι προέβη στην πράξη του φόνου ενός άνδρα, ο οποίος είχε πρόθεση να παντρέψει το γιο του με μια νέα γυναίκα, για την οποία ο θύτης έτρεφε αισθήματα έρωτος. Ο θύτης διεμήνυσε στο θύμα να παραιτηθεί από το σκοπό, όπως προαναφέρθηκε, και στη συνέχεια τον πυροβόλησε και τράπηκε σε φυγή. Το

[363] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1882, αρ.απ. Συμβουλίου Πλημμελειοδικών 33/1882.

[364] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1882, αρ.απ. Συμβουλίου Πλημμελειοδικών 57/1882.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Συμβούλιο Πλημμελειοδικών αποφάσισε την παραπομπή του κατηγορουμένου σε δίκη[365].

-Τέσσερις άνδρες κατηγορούνται για το φόνο νεαρού ποιμένα.

Οι γονείς του θύματος κατηγόρησαν ότι το παιδί τους βλήθηκε δια πυροβόλου όπλου από τους κατηγορουμένους και δεκαοκτώ ημέρες αργότερα εξέπνευσε. Το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών διέταξε περαιτέρω ανάκριση για τη συγκεκριμένη υπόθεση[366].

-Έξι άνδρες και τρεις γυναίκες κατηγορούνται για απόπειρα φόνου.

Έξι άνδρες και τρεις γυναίκες κατηγορήθηκαν για απόπειρα φόνου. Όπως προκύπτει από τα εξεταζόμενα πρακτικά του αρχείου, υπήρχαν διαφορές και προέκυψαν έριδες μεταξύ οικογενειών για ζητήματα βοσκής των ζώων. Το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών διέταξε τη διενέργεια περαιτέρω ανάκρισης[367].

---

[365] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1882, αρ.απ. Συμβουλίου Πλημμελειοδικών 58/1882.

[366] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1882, αρ.απ. Συμβουλίου Πλημμελειοδικών 102/1882.

[367] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1882, αρ.απ. Συμβουλίου Πλημμελειοδικών 153/1882.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Όπως ήδη ειπώθηκε, πρόκειται για ακραίες ποινικές συμπεριφορές[368] που ελλοχεύουν στον κοινωνικό ιστό όλων των κοινωνιών και αναδύονται ιδιαίτερα σε εκείνες που το επιτρέπουν οι συνθήκες, όπως στην ειδική περίπτωση που εξετάζουμε, και οι οποίες μπορούν να οριστούν στην χειμαζόμενη οικονομικά κοινωνία, στο μη αναβαθμισμένο πολιτιστικό επίπεδο, που συνοδεύεται με την έλλειψη παιδείας, στις νοοτροπίες για τη θέση της γυναίκας και του παιδιού στην οικογένεια και στην κοινωνία. Η ανάπτυξη των εκπαιδευτικών μηχανισμών, που ήδη συντελείται, υποθέτουμε θα αλλάξει επί το βέλτιον τα πράγματα.

ΠΙΝΑΚΑΣ

Ανθρωποκτονίες στις υποθέσεις των οποίων εμπλέκονται ανήλικοι, γυναίκες.

Ανθρωποκτονίες	**5**

[368] Οι περιπτώσεις που αφορούν ανήλικα αγόρια και γυναίκες και για τις οποίες κλήθηκε το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών να κρίνει την παραπομπή τους ή μη σε δίκη συνοψίζονται ως ακολούθως: τέσσερις άνδρες και έφηβος κατηγορούνται για απαγωγή, χρήση βίας επί σκοπό ακολασίας, ακολασία ασέλγεια επί γυναικός (έφηβης), άνδρας κατηγορείται για ασέλγεια σε τετράχρονο ή εξάχρονο κορίτσι και μετάδοση σεξουαλικού νοσήματος, άνδρας κατηγορείται για απαγωγή γυναίκας, άνδρας κατηγορείται για απόπειρα βιασμού και κλοπή, τρεις άνδρες κατηγορούνται για απαγωγή και βιασμό άγαμης έφηβης, δεκαεξάχρονος κατηγορείται για απόπειρα βιασμού, τριαντάχρονος κατηγορείται για απόπειρα βιασμού, άνδρας κατηγορείται για αποπλάνηση, ασέλγεια και βιασμό αγοριού, άνδρας κατηγορείται για απόπειρα βιασμού, δύο άνδρες κατηγορούνται για απόπειρα βιασμού έγγαμης γυναίκας, άνδρας κατηγορείται για απόπειρα βιασμού κατά άρρενος, άνδρας κατηγορείται για βιασμό έγγαμης γυναίκας, γυναίκα κατηγορείται για κλοπή, δύο άνδρες και μια γυναίκα κατηγορούνται για αφαίρεση πραγμάτων, δύο άνδρες κατηγορούνται για φόνο άλλου άνδρα εξαιτίας της άρνησης της αδερφής του θύματος να νυμφευθεί τον έναν από αυτούς, δεκαοκτάχρονος κατηγορείται για φόνο έγγαμης γυναίκας, δεκαοκτάχρονος κατηγορείται για φόνο ενός άνδρα εξαιτίας συναισθημάτων που έτρεφε για νέα γυναίκα, τέσσερις άνδρες κατηγορούνται για το φόνο νεαρού ποιμένα, έξι άνδρες και τρεις γυναίκες κατηγορούνται για απόπειρα φόνου.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΓΔΟΟ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΘΥΜΑ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

1.Ενδοοικογενειακή βία

Εξετάζοντας στο κατηγορητήριο την ενδοοικογενειακή βία, διακρίνουμε τις παρακάτω περιπτώσεις, στις οποίες, όπως στη συνέχεια επισημαίνουμε, διαφαίνεται η στάση της κοινωνίας της εποχής, στο συγκεκριμένο χώρο- και όχι μόνον- και ιδιαίτερα εκείνης των ανδρών απέναντι στη γυναίκα: Άνδρας τραυματίζει τη μητέρα του, τριαντάχρονος κατηγορείται για άδικη επίθεση εναντίον της πεθεράς του, άνδρας διαπράττει άδικη επίθεση εναντίον της συζύγου του, άνδρας διαπράττει το αδίκημα της άδικης επίθεσης εναντίον της μνηστής του.

Σε όλες τις περιπτώσεις, η γυναίκα αντιμετωπίζεται είτε ως κτήμα, είτε υποδεέστερα, που οφείλει να 'συμμορφωθεί' στα επιβαλλόμενα ήθη της εποχής:

Περίπτωση βίας στην οικογένεια, το 1884:

-*Άνδρας τραυματίζει τη μητέρα του*.

Το δικαστήριο καταδίκασε άνδρα, ο οποίος κατηγορήθηκε για πρόκληση τραυμάτων στη μητέρα του, γεγονός που έλαβε χώρα σε κατάστημα, και του επέβαλε την ποινή της φυλάκισης των πέντε ημερών[369]. Με την απόφασή του αυτή το δικαστήριο συγχρόνως με την τιμωρία για τον τραυματισμό υπογραμμίζει και την απαξία της βίας απέναντι στη μητρική φιγούρα.

Περίπτωση ενδοοικογενειακής βίας το 1889:

-*Τριαντάχρονος κατηγορείται για άδικη επίθεση εναντίον της πεθεράς του.*

Στο αρχείο εμφανίζεται και μια περίπτωση κατά την οποία άνδρας επιτίθεται άδικα σπρώχνοντας την πεθερά του και ρίχνοντάς τη στο έδαφος[370]. Το θύμα παραδέχεται ότι αυτό συνέβη, αλλά διευκρινίζει ότι ο θύτης δεν τη χτύπησε περαιτέρω και ότι επιπλέον,

---

[369] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 103/1884.

[370] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1889, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 559/1889.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

επειδή «τον έχει γαμβρόν» δεν επιθυμεί την τιμωρία του. Το δικαστήριο αποφαίνεται αθωωτικά προς τον κατηγορούμενο για να μη διαταράξει τις οικογενειακές σχέσεις.
Περιπτώσεις βίας στο πλαίσιο της οικογένειας το 1890:

-Άνδρας διαπράττει άδικη επίθεση εναντίον της συζύγου του.

Στο Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας κατά το έτος 1890 εισάγεται προς εκδίκαση η υπόθεση δύο συζύγων κατά την οποία ο σύζυγος βαρύνεται με την κατηγορία της άδικης επιθέσεως προς το πρόσωπο της συζύγου του[371]. Κατά την ακροαματική διαδικασία ελλείπουν οι περιγραφές από το θύμα των σχετικών περιστατικών που στηρίζουν την εν λόγω κατηγορία, αν και η παθούσα τριαντάχρονη οικοκυρά εμμέσως παραδέχεται ότι ο σύζυγός της τής επιτέθηκε αναφέροντας ότι την περίοδο μετά από αυτό το γεγονός και έπειτα μέχρι και το χρονικό σημείο που εκδικάζεται η υπόθεση αυτή και ο σύζυγός της ζουν ειρηνικά. Το αν αυτό αληθεύει δεν είναι δυνατό να εξετασθεί ούτε από το σύγχρονο της εποχής δικαστήριο ούτε από τον μετέπειτα αναλυτή, ωστόσο η δήλωση αυτή δείχνει την προσπάθεια της συζύγου- γυναίκας να απαλλάξει το σύζυγό της από την κατηγορία, καθώς αν αναλογιστεί κανείς τον οικονομικό ρόλο του άνδρα, αλλά και τον ψυχολογικό παράγοντα στις μεταξύ τους ενδο-οικογενειακές τους σχέσεις μετά από την ετυμηγορία του δικαστηρίου, εύκολα οδηγείται στο συμπέρασμα ότι η γυναίκα υπό το φόβο χειρότερων δεινών από την πλευρά του συζύγου καταθέτει συμβιβαστικά και κατευναστικά απέναντί του. Το δικαστήριο εισακούει την κατάθεση του θύματος και εκδίδει αθωωτική απόφαση για τον κατηγορούμενο, καθώς θεωρεί ότι με μια τέτοια απόφαση θα συμβάλλει στην οικογενειακή ειρήνη του ζευγαριού και συνακόλουθα του κοινωνικού ιστού, αφού η οικογένεια είναι η μικρότερη θεμελιώδης κοινωνική μονάδα, χωρίς, ωστόσο, να εξετάσει και να αποφανθεί ουσιαστικά για την απαξία της τέλεσης της αντικειμενικής υπόστασης του αδικήματος της άδικης επίθεσης. Πρέπει δε να υπογραμμισθεί ότι η εξεταζόμενη χρονική περίοδος είναι πολύ πρώιμη για την στοιχειοθέτηση των αδικημάτων που αφορούν τα εσωτερικά ζητήματα της οικογένειας και στον Ποινικό Νόμο δεν υφίστανται διατάξεις που να τα εξειδικεύουν.
Περίπτωση βίας στο πλαίσιο της οικογένειας το 1892:

-Άνδρας διαπράττει το αδίκημα της άδικης επίθεσης εναντίον της μνηστής του.

---

[371] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 48/1890

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Σε άλλη υπόθεση η άδικη επίθεση που συντελέστηκε αφορά ζευγάρι σε κατάσταση μνηστείας, κι όχι γάμου, κατά την εκδίκαση της οποίας η εικοσάχρονη-ανήλικη ακόμη για τα δεδομένα της εποχής-, καταθέτει ότι ο αρραβωνιαστικός της, επειδή διεδόθη ότι αυτή θα παντρευόταν κάποιον άλλον, αυτός (ο μνηστήρας) τη «συνέλαβε» στο δρόμο, της έκοψε τα μαλλιά για να μείνει άγαμη και την χτύπησε κάτω από τον αριστερό οφθαλμό. Συγχρόνως δε πυροβόλησε στον αέρα για εκφοβισμό δια του περιστρόφου, ενώ οι δύο συγκατηγορούμενοί του απλώς τον παρακολουθούσαν. Η δωδεκάχρονη μάρτυρας αδερφή του θύματος καταθέτει ότι δε γνωρίζει τίποτα, παρά μόνο ότι κατηγορούμενος θα νυμφευθεί την αδερφή της μετά από κάποιες ημέρες[372].

Το περιστατικό αυτό αν και δεν αφορά αμιγώς οικογένεια, με την έννοια της νομικής δέσμευσης του θεσμού του γάμου, ωστόσο επειδή και η μνηστεία ήταν θεσμός και ιερή δέσμευση για την εποχή, καταδεικνύει την γενικότερη στάση και αίσθηση ότι η γυναίκα αποτελεί «ιδιοκτησία», «κτήμα», του ανδρός που τη μνηστεύεται και νυμφεύεται. Το κυρίαρχο αρσενικό θεωρεί αδιαμφισβήτητο δικαίωμά του να αυτοδικήσει, να επιβάλλει κυρώσεις στο ανυπάκουο θηλυκό που τον «πρόσβαλε», αποδίδοντάς του την ευθύνη για τις διαδόσεις και τις φήμες περί γάμου της με άλλον, μετερχόμενο ιδιαιτέρως βίαιες και προσβλητικές και εκφοβιστικές μεθόδους, ώστε να επιτύχει το στόχο του, δηλαδή να έρθει εις γάμου κοινωνία με αυτόν. Της κόβει, λοιπόν τα μαλλιά, στοιχείο ομορφιάς και θηλυκότητας, για να δείξει στο ευρύτερο κοινωνικό σύνολο ότι η γυναίκα αυτή του ανήκει, τη χτυπάει για να την τιμωρήσει και να θέσει τα όρια της μελλοντικής τους ζωής, ότι δηλαδή αυτός θα είναι ο «αφέντης και άρχων» όχι μόνο της οικογένειας αλλά και της ιδίας, και πυροβολεί στον αέρα για να είναι σίγουρος ότι αυτή θα τον φοβάται και συμπεριφέρεται ανάλογα με τα κοινωνικά για την εποχή δεδομένα στις μεταξύ τους σχέσεις. Εφόσον ληφθεί υπόψη η γενικότερη ιδεολογική κατεύθυνση και στάση της σύγχρονης της εποχής της κοινωνίας για τους κοινωνικούς ρόλους των φύλων, δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι μετά από όλη αυτή την επίδειξη δύναμης και κυριαρχίας του αρσενικού προς το θηλυκό, ο γάμος δε ματαιώνεται, παρά η μνηστεία συνεχίζει να είναι ισχυρή και η σχέση οδηγεί προς το γάμο κατά τις δηλώσεις, τόσο του θύματος, όσο και της μάρτυρος αδελφής της. Το δικαστήριο, ωστόσο, ευρισκόμενο μπροστά σε τέτοιες εκδηλώσεις βίας, και παρόλο που το ζευγάρι πρόκειται να έλθει σε γάμο, δε δίνει άφεση

[372] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 962/1892.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

στο θύτη, ούτε καν στους παρατηρητές συγκατηγορούμενούς του, και αποφασίζει περί της ενοχής τους, επιβάλλοντάς τους ποινές εξάμηνης φυλάκισης για τον καθένα από αυτούς.

ΠΙΝΑΚΑΣ

Η γυναίκα θύμα στην οικογένεια

Άδικες επιθέσεις	**4**
Τραυματισμοί	**1**

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑΤΟ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΘΥΜΑ ΑΝΤΡΙΚΩΝ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΩΝ

1.**Άνδρες εναντίον γυναικών**

Στο υπό εξέταση αρχείο που αφορά την περίοδο 1881-1893 στην περιοχή της νοτιοδυτικής Θεσσαλίας, τα φαινόμενα της διάπραξης αδικημάτων από άνδρες ενηλίκους εναντίον ενηλίκων γυναικών εμφανίζονται σε μεγάλη συχνότητα και μεγάλη αριθμητική περιπτωσιολογία.

Περιπτώσεις επίδειξης βίας ανδρών εναντίον γυναικών το 1887:

-Δύο άνδρες διαπράττουν άδικη επίθεση εναντίον πενηντάχρονης.

Το 1887, προσήχθησαν και δικάστηκαν στο Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας δύο ενήλικοι άνδρες για άδικη επίθεση. Η πενηντάχρονη γυναίκα κατήγγειλε ότι ο ένας από αυτούς την έπιασε από τα μαλλιά και την έριξε κάτω, ενώ ο άλλος την κτύπησε με ξύλα. Αιτία της επίθεσης ήταν ότι η γυναίκα έπαιρνε πέτρες από ένα χωράφι. Για την πράξη αυτή καταδικάστηκε ο ένας άνδρας και του επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης είκοσι ημερών[373].

Περιπτώσεις γυναικών θυμάτων από άνδρες το 1890:

-Δύο άνδρες επιτίθενται σε τριανταπεντάχρονη οικοκυρά.

Το 1890, προσήχθησαν στο Δικαστήριο της Καρδίτσας δύο ενήλικοι άνδρες με την κατηγορία της άδικης επίθεσης. Η τριανταπεντάχρονη οικοκυρά κατήγγειλε ότι ο ένας από τους κατηγορουμένους την «εκαρτέρησε», της επιτέθηκε άδικα και την απείλησε με το όπλο του χωρίς να προσδιορίζεται περαιτέρω ο λόγος της επίθεσης. Το δικαστήριο αθώωσε τον ένα κατηγορούμενο και ως προς τον άλλο χώρισε και ανέβαλε την υπόθεση λόγω μη νόμιμης κλήτευσής του, επομένως δεν είναι δυνατή η διάγνωση της κρίσης του δικαστηρίου περί της ενοχής ή μη του κατηγορουμένου[374].

---

[373] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 6/1887.

[374] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 151-152/1890.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

-Άνδρας επιτίθεται και χτυπά σαραντάχρονη.

Το 1890, ενήλικος άνδρας καταγγέλθηκε από γυναίκα ηλικίας σαράντα ετών ότι τη χτύπησε και της επιτέθηκε άδικα. Στο σημείο αυτό πρέπει να σημειωθεί ότι το αρχείο που αφορά αυτή την υπόθεση είναι σε πολλά σημεία σχισμένο κι επομένως δεν μπορούν να διασαφηνιστούν οι λεπτομέρειες των καταθέσεων. Το Δικαστήριο έκρινε τον κατηγορούμενο ένοχο και του επέβαλλε ποινή φυλάκισης ενός μηνός[375].

-Άνδρας επιτέθηκε άδικα σε σαραντάχρονη.

Το 1890, ενήλικος άνδρας δικάστηκε στην Καρδίτσα με την κατηγορία της άδικης επίθεσης. Γυναίκα ηλικίας σαράντα ετών κατήγγειλε ότι ο κατηγορούμενος, κατά την επίσκεψή της σε φιλικό σπίτι την ημέρα των Χριστουγέννων, την τράβηξε από το χέρι προτρέποντάς την να χορέψει, κι όταν αυτή αρνήθηκε την ώθησε και έπεσε. Επιπλέον δε την ημέρα των Θεοφανίων την εξύβρισε. Το δικαστήριο κήρυξε τον ερήμην δικαζόμενο άνδρα ένοχο και του επέβαλε ποινή φυλάκισης τριών μηνών[376].

-Στρατιωτικός χτυπά και τραυματίζει αλλοδαπή.

Στρατιωτικός, σαλπιγκτής της α΄ ίλης του Α΄ Συντάγματος του ιππικού κατηγορήθηκε και προσήχθη στο δικαστήριο με την κατηγορία της πρόκλησης τραύματος σε αλλοδαπή, «κοινή» γυναίκα. Ο κατηγορούμενος τη χτύπησε μέσα στο «κατάστημα», δηλαδή στο χώρο που αυτή εξασκούσε το επάγγελμά της, και για την πράξη του αυτή το δικαστήριο τον έκρινε ένοχο και του επέβαλε ποινή φυλάκισης ενός μήνα[377] .

-Άνδρας τραυματίζει τριανταπεντάχρονη χήρα.

Τριανταπεντάχρονη χήρα κατήγγειλε άνδρα για τον τραυματισμό της και ανέφερε στο δικαστήριο ότι αυτός την χτύπησε όταν η ίδια πήγε να υπερασπιστεί το παιδί της και να το

---

[375] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 254/1890

[376] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 314/1890

[377] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 192/1890.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

προστατέψει από τα χτυπήματά του. Το δικαστήριο έκρινε τον ερήμην δικασθέντα κατηγορούμενο ένοχο τραυμάτων και του επέβαλε ποινή φυλάκισης δύο μηνών[378] .
Περιπτώσεις βίαιων συμπεριφορών ανδρών το 1892:

-Άνδρας επιτίθεται άδικα σε πενηντάχρονη.
Το 1892, ενήλικος άνδρας προσάγεται και δικάζεται από το Πλημμελειοδικείο της Καρδίτσας με την κατηγορία της άδικης επίθεσης. Πενηντάχρονη ανύπανδρη, όπως αναφέρεται στα πρακτικά, καταθέτει ότι πλήρωσε προκαταβολικά τον κατηγορούμενο να της σπείρει το χωράφι, κι όταν αυτός δεν το έκανε, εκείνη ζήτησε τα χρήματά της πίσω. Εξ αυτής της αφορμής ο κατηγορούμενος τη χτύπησε δια λίθων. Το δικαστήριο κηρύσσει ένοχο τον κατηγορούμενο και του επιβάλλει ποινή φυλάκισης δύο μηνών[379].

-Ένας άνδρας και δύο γυναίκες προκαλούν τραύματα σε γυναίκα.
Το 1892, ένας άνδρας και δύο γυναίκες, η μια σύζυγος του κατηγορουμένου, προσάγονται στο Δικαστήριο με την κατηγορία της πρόκλησης τραυμάτων. Σύμφωνα με την κατάθεση της μηνύτριας ο άνδρας τη χτύπησε «διά κουμπούρας εις την κεφαλήν, οι δε λοιπαί την είχον από τα μαλλιά και εκτύπουν την κόρην της», διότι η μάρτυρας κατεδίωξε τα γίδια τους από τον κήπο της. Το Πλημμελειοδικείο της Καρδίτσας κηρύσσει αθώες τις γυναίκες και ένοχο τον άνδρα κατηγορούμενο, επιβάλλοντάς του ποινή φυλάκισης πέντε μηνών[380].

-Πενηνταοχτάχρονος άνδρας προκαλεί τραύμα σε γυναίκα.
Το 1892, άνδρας ηλικίας πενήντα οκτώ ετών προσάγεται και δικάζεται στην Καρδίτσα με την κατηγορία της πρόκλησης τραύματος. Η μάρτυρας-παθούσα καταθέτει ότι δεν την κτύπησε ο κατηγορούμενος, αλλά η ίδια τραυματίστηκε από τα κεραμίδια που έπεσαν από τη σκεπή. Το Δικαστήριο δεν πείθεται από αυτή την κατάθεση του θύματος και κηρύσσει τον κατηγορούμενο ένοχο και του επιβάλλει ποινή φυλάκισης πέντε ημερών[381].

---

[378] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1890, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 250/1890.

[379] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 870/1892.

[380] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 856/1892.

[381] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 908/1892.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

-Δύο άνδρες τραυματίζουν μεθυσμένη γυναίκα.

Το 1892, δύο ενήλικοι άνδρες, ηλικίας σαράντα και είκοσι έξι ετών, κατηγορούνται και δικάζονται από το Δικαστήριο της Καρδίτσας για πρόκληση τραυμάτων σε γυναίκα. Μάρτυρας υπεράσπισης καταθέτει ότι η παθούσα ήταν μεθυσμένη σε χώρο ξενοδοχείου και επεδείκνυε ενοχλητική συμπεριφορά, οπότε οι κατηγορούμενοι, μετά από εντολή της αστυνομίας, την έβγαλαν έξω και δεν τη χτύπησαν. Το Πλημμελειοδικείο της Καρδίτσας, ωστόσο, κρίνει τους κατηγορουμένους ενόχους και τους επιβάλλει ποινή φυλάκισης τριών ημερών για τον τραυματισμό της παθούσας[382].

-Δύο άνδρες τραυματίζουν γυναίκα εντός καταστήματος.

Το 1892, δύο άνδρες ηλικίας τριάντα και τριάντα δύο ετών κατηγορούνται για πρόκληση τραύματος σε γυναίκα ηλικίας είκοσι έξι ετών. Η παθούσα μηνύτρια καταγγέλλει ότι ο πρώτος κατηγορούμενος την έπιασε από τα μαλλιά, την κτύπησε, ο δε δεύτερος την πέταξε έξω από το «μαγαζείον». Το Δικαστήριο κηρύσσει αθώο τον τριάντα δύο ετών κατηγορούμενο, και κρίνει ένοχο τον τριαντάχρονο επιβάλλοντάς του ποινή προστίμου είκοσι δραχμών[383].

-Εικοσιπεντάχρονος και εικοσιεξάχρονος κατηγορούνται για πρόκληση τραυμάτων σε γυναίκα.

Δύο άνδρες, κτηματίες, προσήχθησαν στο Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας με την κατηγορία ότι τραυμάτισαν μια γυναίκα σπρώχνοντάς τη. Αυτή έπεσε πάνω σε «πλίνθους» με αποτέλεσμα να χτυπήσει το πόδι της, να μη «δύναται» να κινηθεί και να παραμένει κατάκοιτη. Σύμφωνα με τις μαρτυρίες το περιστατικό έλαβε χώρα την ημέρα του Πάσχα, οπότε και διενεργήθηκε χορός στο χωριό. Επίσης, όπως προκύπτει από τα πρακτικά οι κατηγορούμενοι και η παθούσα είχαν προηγούμενες διαφορές, οι οποίες ωστόσο δεν προσδιορίζονται. Το δικαστήριο ανέβαλλε τη συγκεκριμένη υπόθεση για κρείσσονες αποδείξεις, επομένως δεν είναι δυνατή η διάγνωση της ετυμηγορίας του Δικαστηρίου [384].

---

[382] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 939/1892.

[383] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 950/1892.

[384] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 952-953/1892.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

-Άνδρας κατηγορείται για πρόκληση τραύματος σε τριαντάχρονη γυναίκα.

Ο κατηγορούμενος προσήχθη στο Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας, επειδή, σύμφωνα με το κατηγορητήριο και τις μαρτυρικές καταθέσεις, χτύπησε την τριαντάχρονη παθούσα, όταν αυτή του έκανε παρατήρηση για τα σκυλιά του, που κυνήγησαν τις αγελάδες τις οποίες φυλούσε αυτή. Το δικαστήριο έκρινε ένοχο τον κατηγορούμενο και του επέβαλε ποινή φυλάκισης μιας εβδομάδας[385].

Γενικότερα, εξετάζοντας τις αποφάσεις των δικαστηρίων, σχετικά με τις παραβατικές συμπεριφορές των γυναικών, παρατηρούμε ότι η απαξίωση αυτών των συμπεριφορών περιορίζεται στην κατάγνωση περί της ενοχής τους κι όχι στην επιβολή πολύ μεγάλων ποινών, με συνέπεια να μην απειλείται η προσωποκράτησή τους και να υφίσταται, όπως ήδη παρατηρήσαμε, δικλείδα ασφαλείας για τη μη εισαγωγή τους σε σωφρονιστικά καταστήματα. Έτσι, αποφεύγονταν η διαταραχή του κοινωνικού ιστού από την απουσία των γυναικών από την οικία και τα καθήκοντά τους ως οικοκυρές, μητέρες, φροντιστές ενδεχομένως των γηραιότερων ατόμων, συγγενών, αλλά και οικονομικών μονάδων.

Εξετάζοντας τις αποφάσεις των δικαστηρίων, σχετικά με τις παραβατικές συμπεριφορές των ανηλίκων, παρατηρούμε ότι ο δικαστής, καλούμενος να κρίνει τον ανήλικο περί της τελέσεως της πράξης του και της κατάγνωσης της ανάλογης ποινής, εμφάνιζε μεγάλη επιείκεια, που σε ορισμένες περιπτώσεις δεν άρμοζε στο βαθμό της απαξίας της πράξεως, ωστόσο είναι δυνατό να δικαιολογηθεί και ερμηνευθεί: ο δικαστής είχε τη γνώση και την αντίληψη ότι στην περίπτωση που αποφαινόταν αθωωτικά η απόφαση αυτή θα λειτουργούσε ως άφεση της παραβατικής συμπεριφοράς του ανηλίκου και εγκατάλειψή του σε μελλοντική εφαρμογή και τελειοποίηση από μέρους του ανηλίκου ανάλογων αλλά και πιο εξελιγμένων ποινικά συμπεριφορών. Πολύ συχνά τα παιδιά αποτελούσαν αυτόνομες οικονομικές μονάδες που δεν ελέγχονταν ούτε από τον ιστό της οικογένειας, όπως φαίνεται και από την απόδοση στους ανηλίκους επαγγελματικών ιδιοτήτων, όπως ποιμένες, γεωργοί ακόμη και άεργοι. Λαμβάνοντας υπόψη και τη γενικότερη αντιμετώπιση της πολιτειακής εξουσίας απέναντι στην παιδική ηλικία, η οποία εξουσία, όπως εκτενώς έχει αναλυθεί κατά τα προηγουμένως εκτεθέντα, παραγνωρίζει την παιδική ηλικία ως

[385] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 1026/1892.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

υπόσταση και ιδιαίτερη κατάσταση που χρήζει προστασίας, συνάγουμε ότι τα παιδιά παραβάτες ήταν, τις περισσότερες φορές, εγκαταλειμμένα και χωρίς δυνατότητα ανατροπής της παραβατικής και μελλοντικά εγκληματικής συμπεριφοράς και επανένταξής τους στον υγιή κοινωνικό ιστό, με την υιοθέτηση των δικαιικών κανόνων στην συμπεριφορά τους.

Κάθε εγκληματική-παραβατική συμπεριφορά των ανηλίκων που το δικαστήριο έκρινε ότι επέσειε κάποια ποινή εγκλεισμού, σηματοδοτούσε ταυτόχρονα και την περαιτέρω τελειοποίηση από μέρους των ανηλίκων και την εισαγωγή τους στην ομάδα των μελλοντικών εγκληματιών, καθώς ο δυνητικός «σωφρονισμός» τους λάμβανε χώρα όχι σε κάποιο ιδιαίτερο σωφρονιστικό ίδρυμα για παιδιά, αλλά στα κοινά σωφρονιστικά καταστήματα στα οποία κρατούνταν ενήλικες ποινικοί εγκληματίες όλων των ποινικώς αξιολογήσιμων πράξεων, όπως κοινοί κλέφτες, δολοφόνοι, βιαστές και άλλοι. Στους χώρους αυτούς εγκλεισμού, τα παιδιά διατελούσαν συνήθως σε κατάσταση «μαθητείας» εγκληματικών συμπεριφορών προς τους ενήλικες εγκληματίες και συχνά υφίσταντο, ως αδύναμα ηλικιακώς μέλη του υπό σωφρονισμό πληθυσμού των φυλακών, συμπεριφορές βίας και ευτελισμού της προσωπικότητας και της τιμής τους. Επομένως, το δικαστήριο έχοντας υπόψη τις συνθήκες στις οποίες θα διαβιούσε το παιδί, με την επιβολή κάποιας ποινής εγκλεισμού, και λόγω των ανθρωπιστικών του συναισθημάτων, παρά εξαιτίας της νομικής του σκέψης[386] , συχνά δείχνει και εξαντλεί, ίσως, την επιείκειά του, ώστε να προστατεύσει τον ανήλικο από την παρατεταμένη χρονικά έκθεση του στις ψυχοφθόρες για την παιδική ηλικία καταστάσεις εντός των φυλακών, αλλά και από την «εκπαίδευσή» του σε εγκληματικές πρακτικές, μετατρέποντας σε πταίσματα ανάλογα πλημμελήματα και μειώνοντας, ει δυνατόν, κατά το ελάχιστο τις επιβαλλόμενες ποινές στις περιπτώσεις για τις οποίες δεν είχε την ευχέρεια μέσω της αποδεικτικής διαδικασίας να αθωώσει τους ανηλίκους. Το έλλειμμα, λοιπόν, της Πολιτείας, σε σχέση με την σωφρονιστική εκπαίδευση των ανηλίκων, καλούνταν ο δικαστής να αναπληρώσει με τις αποφάσεις του, γεγονός που τον οδηγούσε σε πραγματικά ψυχο-κοινωνικά και όχι νομικά διλήμματα για την απόδοση της δικαιοσύνης.

[386] Γ. Ληξουριώτη, Κοινωνικές και Νομικές Αντιλήψεις για το Παιδί, τον πρώτο αιώνα του Νεοελληνικού Κράτους, Εκδόσεις Δωδώνη, Αθήνα- Γιάννινα, 1986, σελ.189.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΠΙΝΑΚΑΣ

Η γυναίκα θύμα ανδρικών συμπεριφορών

Άδικες επιθέσεις: 5	**5**
Τραυματισμοί: 8	**8**

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΣΥΓΚΕΦΑΛΑΙΩΤΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ

Α. ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

	1882	1884	1887	1889	1890	1892
μαθητές		1	2	2		
γεωργοί			8	1	1	4
ποιμένες						1
χωρίς προσδιορισμό επαγγέλματος	4	6	6	4	3	4
Άλλα επαγγέλματα (ξυλοφόρος, άεργοι, κλπ)		2	1			1
κορίτσια		3	3	1	1	1

Β. ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΑΝΗΛΙΚΟΥΣ (ΑΓΟΡΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΙΤΣΙΑ) ΩΣ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑΠΑΡΑΒΑΤΙΚΩΝ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΩΝ

ανήλικα θύματα	1882	1884	1887	1889	1890	1892
από ενήλικους άνδρες	5	5	4	4	7	4
από γυναίκες		1				
από ανηλίκους		2	1			1
από ομάδες ενηλίκων, ενηλίκων και ανηλίκων,κλπ	1	1				

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Γ.ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

	1882	1884	1887	1889	1890	1892
ατομική δράση γυναικών		**3**	**2**			**3**
ομαδική δράση: γυναίκες εναντίον γυναικών		**2**	**1**	**1**		**1**
γυναίκες συνεργοί ανδρών	**1**	**5**	**9**	**7**	**9**	**10**

Δ. ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΩΣ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΩΝ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΩΝ

γυναίκες θύματα	1882	1884	1887	1889	1890	1892
από ανήλικα (αγόρια)	**2**		**2**			**1**
από γυναίκες		**2**	**1**	**1**		**1**
από άνδρες	**10**		**1**		**5**	**6**
από άνδρες και γυναίκες		**3**	**1**	**4**	**4**	**5**

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΜΕΡΟΣ
ΤΕΤΑΡΤΟ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΤΟΥ ΘΕΜΑΤΟΣ

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Εισαγωγή: Στοιχεία για την Ελληνική κοινωνία του 19ου αιώνα μετά την Απελευθέρωση και την κοινωνία στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία

Με τη δημιουργία του νεοσύστατου Ελληνικού κράτους, αρχίζει και η συγκρότηση της οικονομίας, στην οποία συνέβαλαν από το ένα μέρος το Ελληνικό κράτος μέσω της λειτουργίας των θεσμών και από το άλλο τόσο οι εντόπιοι με τη συμμετοχή όλων των κοινωνικών τάξεων, όσο και οι ισχυροί οικονομικά Έλληνες του εξωτερικού. Ωστόσο, η πλειονότητα των εντοπίων ήταν ακτήμονες που έφταναν στο ποσοστό 66,5%, το 1836, ενώ οι κάτοχοι μεγάλης περιουσίας έφταναν το 1,9% του πληθυσμού και το 31,6% ήταν μικροϊδιοκτήτες. Έτσι, σε σύνολο 740.000 κατοίκων περίπου, το 64% των κατοίκων ήταν γεωργοί και θεράπευαν εκτάσεις που ανέρχονταν στο 46% του εδάφους, ενώ η διανομή της γης δεν πραγματοποιήθηκε στους αγωνιστές του απελευθερωτικού πολέμου, με συνέπεια το κράτος να κατέχει το 77% περίπου της ακαλλιέργητης και το 71% της καλλιεργημένης γης[387]. Γενικότερα, όμως οι μέθοδοι καλλιέργειας στα χρόνια αυτά, σύμφωνα με τον Τιρς, θύμιζαν την γεωργική εκμετάλλευση της περιόδου του Ησιόδου[388]. Τέτοιες μέθοδοι εφαρμόζονταν για όλο σχεδόν τον 19ο αιώνα σε όλη την Ελλάδα και οι λόγοι της εφαρμογής τους οφείλονταν στο γεγονός ότι από τη μια μεριά το κράτος δεν διέθετε κεφάλαια για την γεωργική παραγωγή και προτιμούσε να τα διανείμει, με πελατειακή λογική στην κάλυψη θέσεων του υδροκέφαλου κρατικού μηχανισμού του 19ου αιώνα και από την άλλη οι τσιφλικούχοι επέλεγαν να αποταμιεύουν τα χρήματα παρά να τα διαθέτουν στη βελτίωση μεθόδων γεωργικής παραγωγής, με συνέπεια, μαζί με τους φόρους, το αγροτικό προϊόν να διατίθεται ακριβό, όταν εμπορευματοποιούνταν[389].

---

[387] Πετρόπουλος Ιωάν.- Κουμαριανού Αικ. «Περίοδος Βασιλείας του Όθωνος. Η οικονομία». *Ιστορία του Ελληνικού Έθνους*, τ. ΙΓ΄, σ. 94.

Σύμφωνα με τους παραπάνω συγγραφείς, το ποσοστό των κτηνοτρόφων ήταν, την ίδια περίοδο, 12,2% των εμπόρων και των καταστηματαρχών 12%, και οι τεχνήτες ανέρχονταν στο 6,8%. (Πετρόπουλος Ιωάν.- Κουμαριανού Αικ., ό.π.).

[388] Τιρς Φρειδερίκος, *Η Ελλάδα του Καποδίστρια. Η παρούσα κατάσταση της Ελλάδας (1828- 1833) και τα μέσα για να επιτευχθεί η ανοικοδόμησή της*, μετφρ. Α. Σπήλιου, εισ.- επιμ.- σχόλια Τάσου Βουρνά, Τολίδης, Αθήναι, σσ. 290- 295.

[389] Βλ. σχετικά, Δερτιλής Γ.Β., *Ατελέσφοροι ή Τελεσφόροι; Φόροι και Εξουσία στο Νεοελληνικό Κράτος*, Αλεξάνδρεια, Αθήνα 1993 - Μπουρνόβα Ευγ.- Προγουλάκης Γ., "Ο Αγροτικός Κόσμος,

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Έτσι, οι ακτήμονες και οι εργάτες γης, στη Θεσσαλία- και όχι μόνο- ζούσαν εξαθλιωμένοι, αλλά και οι καλλιεργητές δεν είχαν καλύτερη μοίρα, αφού η εργασία τους, αν αφαιρέσει κανείς τα ενοίκια στο κράτος, τα έξοδα για την σπορά και την αγρανάπαυση, αντιστοιχούσε με 20-43 ημερομίσθια[390], με συνέπεια να αναγκάζονται να συμπληρώσουν το εισόδημά τους με την κτηνοτροφία, την οικοτεχνία και άλλες δραστηριότητες, μέσα στην αγροτική οικογένεια. Η φτώχεια, όμως, το χαμηλό επίπεδο διαβίωσης και η κακή διατροφή είχαν αποτέλεσμα την αυξημένη θνησιμότητα που μαζί με τους λοιμούς, έφτανε το μέσο όρο ζωής τα 35 χρόνια, ταυτόχρονα όμως η οστρακιά, η ελονοσία, ο τύφος, η ευλογιά, η ιλαρά και άλλες παιδικές ασθένειες οδηγούσαν στο θάνατο ένα στα πέντε παιδιά, πριν να συμπληρώσουν τον ένα χρόνο ζωής. Αξιοσημείωτο είναι ότι η επιδημία χολέρας που εμφανίστηκε το 1854 ξεκλήρισε ιδιαίτερα τα κατώτερα οικονομικά στρώματα[391].

Σύμφωνα με τον Δ. Α. Σακκή, στα πρώτα χρόνια μετά την απελευθέρωση της Ελλάδας «*η παραγωγή, στο πλαίσιο της πατριαρχικά δομημένης ελληνικής οικογένειας, ήταν μικρή και οι καλλιεργητές της δημόσιας γης ήταν υποχρεωμένοι να καταβάλουν στο κράτος το 25% της παραγωγής, από το οποίο, αν αφαιρεθεί ο φόρος της δεκάτης που θεσπίστηκε το 1832, το υπόλοιπο 15% ήταν το ενοίκιο του ιδιοκτήτη- κράτους*». Κατά τον ίδιο συγγραφέα, «*η μη ύπαρξη υποδομής από μέρους του κράτους σε εργαλεία ανάγκαζε τους ακτήμονες και ενδεείς αγρότες να νοικιάζουν εύφορες εκτάσεις και να αποδημούν έξω από τα σύνορα του κράτους, όπως στη Θεσσαλία, ζώντας κάτω από άθλιες συνθήκες, σε σχέση με τις συνθήκες διαβίωσης του μικρού γαιοκτήμονα, ο οποίος τουλάχιστον διέθετε μόνιμη κατοικία ή καλύβα με κήπο. Η προβληματική κατάσταση εξ άλλου του οδικού δικτύου οδηγούσε τη λειτουργία της αγοράς*

1830- 1940" στο (Κρεμμυδάς, Β. επιμ.), *Εισαγωγή στη Νεοελληνική Οικονομική Ιστορία (18ος- 20ος αιώνας)*, ό.π., σσ. 45- 104- Βεργόπουλος Κ., *Το αγροτικό ζήτημα στην Ελλάδα*, Αθήνα 1975- Mouzelis N., *Modern Greece: Facets of Underdevelopment*, New York, Holmes and Meier Publishers Inc. 1978.

[390] Μπουρνόβα Ε.- Προγουλάκης Γ., "Ο Αγροτικός Κόσμος, 1830- 1940" στο (Κρεμμυδάς, Β. επιμ.), *Εισαγωγή στη Νεοελληνική Οικονομική Ιστορία (18ος- 20ος αιώνας)*, ό.π., σσ. 45- 104.

[391] Μπουρνόβα Ε.- Προγουλάκης Γ., "Ο Αγροτικός Κόσμος, 1830- 1940" στο (Κρεμμυδάς, Β. επιμ.), *Εισαγωγή στη Νεοελληνική Οικονομική Ιστορία (18ος- 20ος αιώνας)*, ό.π..

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

στους θαλάσσιους δρόμους με αποτέλεσμα την ανάπτυξη της εμπορικής ναυτιλίας και τη δημιουργία σημαντικών εμπορικών κέντρων στο Ναύπλιο, Πάτρα, Καλαμάτα, Ύδρα, Σπέτσες, Μύκονο, Μήλο και τη δημιουργία υποδομής με τη λειτουργία ναυπηγείων, όπως στο Γαλαξίδι και στη Σύρο»[392].

Επομένως, ο Ελληνικός λαός και μάλιστα οι ακτήμονες, χειμαζόμενοι μετά την απελευθέρωση περνούσαν στα μέρη της εύφορης Θεσσαλίας, για να καταφέρουν να επιβιώσουν για μερικούς μήνες κάτω από άθλιες συνθήκες. Όπως ειπώθηκε σε προηγούμενο κεφάλαιο, σχετικό με την περίοδο της Τουρκοκρατίας στη Θεσσαλία, οι Θεσσαλοί, στο πλαίσιο των μεταρρυθμίσεων της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας βελτίωσαν τις συνθήκες διαβίωσης. Η απελευθέρωση όμως γι' αυτούς δεν βελτίωσε τα πράγματα και, πολλές φορές, διαμαρτύρονταν και προτιμούσαν την προηγούμενη κατάσταση. Εξάλλου, στις παραμονές της προσάρτησης, οι Τούρκοι τσιφλικούχοι έσπευσαν να μεταβιβάσουν τα τσιφλίκια τους στους πλούσιους Έλληνες της διασποράς, με συνέπειες για τους καλλιεργητές τραγικές, αφού έχαναν τα προνόμια που τους παρείχε το Οθωμανικό δίκαιο και το καθεστώς περιήλθε σε χειρότερη κατάσταση από εκείνο της Τουρκοκρατίας[393].

Πράγματι, επί Τουρκοκρατίας, ο Σουλτάνος ήταν κάτοχος των γαιών και εκχωρούσε το δικαίωμα της χρησικτησίας (tasarruf) στους Σπαχήδες, που με τη σειρά τους έδιναν αντί μορτής στους καλλιεργητές τη χρήση γης.

Με την απελευθέρωση της Θεσσαλίας, η κατάσταση αντί να βελτιωθεί χειροτέρευσε, γιατί η σύμβαση της προσάρτησης, με το άρθρο 4, νομιμοποίησε τα δικαιώματα των κατόχων Οθωμανικών τίτλων, το κράτος έχασε τα δικαιώματά του στα δημόσια κτήματα, τα οποία πουλήθηκαν, στη συνέχεια, σε πλούσιους της διασποράς που χωρίς να γνωρίζουν και πολλά για την κατάσταση των καλλιεργητών, άλλαξαν τις συμβάσεις ιδιοκτήτη-καλλιεργητών σε βάρος των κολλήγων και τα πράγματα έγιναν ανυπόφορα[394].

---

[392] Σακκής Δ.Α., *Νεοσύστατο ελληνικό κράτος (1833-1848): οικονομικές, κοινωνικές και πολιτισμικές συνιστώσες της εκπαιδευτικής πραγματικότητας*, ό.π., σσ.22-23.

Πρβλ. και Κρεμμυδάς Βασίλης, "Το εμπόριο και η Ναυτιλία 1775- 1835", στο *Εισαγωγή στη Νεοελληνική Οικονομική Ιστορία (18ος- 20ος αιώνας)*, Τυπωθήτω, Αθήνα 1999, σσ.13-43.

[393] Πατρώνης Β., «Γαιοκτητικές σχέσεις στην Θεσσαλία: από την προσάρτηση στο Κιλελέρ (1881-1910)», *Θεσσαλία. Ιστορία και Πολιτισμός, (History and Culture of Thessaly)*, Περιφέρεια Θεσσαλίας (Region of Thessaly), 2009, σσ.167-172.

[394] Ο βουλευτής Ζυγομαλάς, αγορεύοντας στη Βουλή το 1883 αναφέρεται στην κατάσταση του Θεσσαλού που είναι άπατρις και ανέστιος και λέει ότι η κατάσταση είναι ίδια «*είτε ευρίσκεται*

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Η αποδοχή από μέρους της Ελληνικής κυβέρνησης της κατάστασης οδήγησε σε ρήξη με τους ιδιοκτήτες, στην επέμβαση του κράτους και μάλιστα των Σωμάτων Ασφαλείας, σε εξώσεις των κολλήγων, οι οποίες απαγορεύονταν από το προηγούμενο καθεστώς των Οθωμανών, με συνέπεια η θέση των κολλήγων να χειροτερεύσει και οι ίδιοι οι κολλήγοι να λένε ότι ζούσαν καλύτερα στα χρόνια της Οθωμανοκρατίας[395].
Έτσι, η οικονομική εξαθλίωση, σε συνδυασμό με το χαμηλό κοινωνικομορφωτικό επίπεδο του λαού είχε αποτέλεσμα να ευνοηθεί κάθε λογής παραβατικότητα. Η ληστεία ήταν σε έξαρση στην περιοχή[396].

Μετά την απελευθέρωση η Ελληνική κοινωνία άρχισε δειλά- δειλά να εκσυγχρονίζεται. Το ζητούμενο ήταν να ξεφύγει από παλαιά πρότυπα συμπεριφοράς και να υιοθετήσει άλλα που θα ταίριαζαν περισσότερο με την πολιτιστική στροφή που όφειλε να κάνει προς την Ευρώπη. Ο Δ. Σακκής επιχειρώντας; να ερμηνεύσει το σχήμα γράφει: «*Στοιχεία εκσυγχρονισμού της ελληνικής κοινωνίας, απόρροια δημογραφικών αλλαγών, επέφερε η απελευθέρωση: η αναγκαστική απομάκρυνση των Τούρκων από την Ελλάδα συνοδεύθηκε από αλλαγές στη διαμόρφωση των κοινωνικών προτύπων, δεδομένου ότι οι αξιωματούχοι Οθωμανοί ως σχήμα οικονομικής και πολιτικής εξουσίας, δημιουργούσαν πρότυπα συμπεριφοράς, τα οποία και εύκολα οικειοποιούνταν από τα κατώτερα κοινωνικά και οικονομικά στρώματα των αυτόχθονων Ελλήνων. Αντίθετα, η δημιουργία μεταναστευτικού*

υπό του Σουλτάνου Χακμίτ, είτε υπό χριστιανού Βασιλέως» (Πατρώνη Β., «Από την προσάρτηση στο Κιλελέρ», εφημ. *Ελευθεροτυπία*, ένθ. *Ιστορικά* (1 Μαρτίου 2001), σσ. 14-16).
Για το ίδιο θέμα η εφημερίδα Αιών του Ι Φιλήμονος, το Σεπτέμβριο του 1881 γράφει: «*Και όμως τις θα πιστεύη ότι οι νέοι κύριοι των χωρίων, οι από της Πύλης αγοράσαντες ταύτα εισίν απαιτητικώτεροι των Τούρκων προς τους μέχρι τούδε εν τοις χωρίοις οικούντας ή γεωργούντας Έλληνας γεωργούς; Παρά τοις Τούρκοις ανεγνωρίζετο τοις χωρικοίς η κυριότης της οικίας και της περιοχής αυτής (…) οι νέοι κύριοι ου μόνον την νομήν απαρνούνται αυτοίς, αλλ' εκβιάζουσι τους δυστυχείς να τους πληρώσωσι και ενοίκιον διά τας οικίας, εις ας κατοικούσι και ας οι χωρικοί θεωρούσι προ αμνημονεύτων χρόνων ως ιδίας*». (Σακκής Δ.Α., «Ο τύπος του 1910, Θεσσαλία, Ακρόπολις, Αναγέννησις», εφ. Ελευθεροτυπία, ένθ. Ιστορικά (1 Μαρτίου 2001), σσ. 42- 45, όπου και βιβλιογραφία).

[395] Εφημ. «Η Θεσσαλία», 13-17 Ιουλίου 1909.

[396] Αντωνίου Α. Α., «Παραδοσιακή ληστεία και ένοπλη ανταρσία», *Καρδιτσιώτικα Χρονικά*, τ.V, Εταιρεία Καρδιτσιωτικών Μελετών, Καρδίτσα 2000, σσ. 77-83.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ρεύματος, αποτελούμενου από Έλληνες λόγιους και Φαναριώτες ή και άλλους δυτικότροπους εκπρόσωπους της αστικής τάξης, πέραν από το γεγονός ότι ως ισχυρή οικονομική δύναμη διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο στην ανέλιξη της ελληνικής οικονομίας, υπήρξε και πρότυπο μίμησης και οικειοποίησης της συμπεριφοράς από μέρους των γηγενών, ως εκπροσώπου της νέας οικονομικής ολιγαρχίας. Έτσι, πολλοί Έλληνες οικειοποιούνται τις ευρωπαϊκές συνήθειες σε επίπεδο καθημερινής ζωής και χρησιμοποιούν κρεβάτια, καρέκλες, φορούν μαύρη ραντιγκότα, κάνουν περιπάτους με τις γυναίκες τους ή γευματίζουν μαζί τους. Ο μεγαλύτερος όμως πληθυσμός κοιμάται σε ψάθες, κάθεται σε μαξιλάρια, δεν δέχεται οι γυναίκες να κυκλοφορούν ακάλυπτες. Το διπολικό αυτό σχήμα είναι επόμενο να δημιουργήσει αντιθέσεις και αντιπαραθέσεις ιδεολογικού περιεχομένου, με συνέπεια οι δυτικότροποι ετερόχθονες να προσεγγίζουν την κρατική υπόσταση με βάση τις έννοιες του συνταγματισμού, του εθνικισμού, του συγκεντρωτισμού και της γραφειοκρατίας, σε αντίθεση με τους αυτόχθονες που οι γνωστές γι' αυτούς δομές της διοικητικής μηχανής της Οθωμανικής αυτοκρατορίας ήταν αποδεκτές, με την προϋπόθεση ότι η διοίκηση θα περιερχόταν στα χέρια των Ελλήνων. Στην περίοδο της Βαυαροκρατίας έγινε κατανοητό ότι η υιοθέτηση νομοθετημάτων από τη Δύση για τη συγκρότηση του ελληνικού κράτους θα οδηγούσε βαθμιαία και στην παράλληλη υιοθέτηση σχημάτων συμπεριφοράς και πολιτισμικών μορφωμάτων, τα οποία και θα οδηγούσαν τον ελληνικό λαό σε δυτικότροπες συνήθειες που ταυτίζονταν και με την εξέλιξη της πολιτισμικής του ταυτότητας»[397].

---

[397] Σακκής Δ.Α., *Νεοσύστατο ελληνικό κράτος (1833-1848): οικονομικές, κοινωνικές και πολιτισμικές συνιστώσες της εκπαιδευτικής πραγματικότητας*, Τυπωθήτω, Αθήνα 2001, σς.

Για τους Φαναριώτες βλ. Μάουρερ Γκέοργκ Λούντβιχ, *Ο Ελληνικός Λαός*, ό.π., σ. 417- 420. οι δυτικότροποι είναι οι ετερόχθονες (βλ. σχετικά, Δημάκης Ιωάν., *Η πολιτειακή μεταβολή του 1843 και το ζήτημα των αυτοχθόνων και ετεροχθόνων*, Θεμέλιο, Αθήνα 1991) που έχουν ζήσει στο εξωτερικό και μπορούν να θεωρηθούν ότι εκπροσωπούν την αστική τάξη της εποχής. Βλ. σχετικά Δημαράς Κ.Θ., *Ελληνικός Ρωμαντισμός*, ό.π., σσ. 328-329. Ωστόσο, το όλο σχήμα δέχεται επιδράσεις αργότερα, μετά το 1864 και από τα Επτάνησα, μετά την απελευθέρωσή τους (βλ. σχετικά Λεοντσίνης Γ.Ν., *Ζητήματα Επτανησιακής Κοινωνικής Ιστορίας*, Τολίδης, Αθήνα 1991), ενώ οι γενικότερες επιδράσεις από τον Ευρωπαϊκό διαφωτισμό είναι έντονες σε επίπεδο αναδιάρθρωσης θεσμών (Λεοντσίνης Γ.Ν., «Η εισαγωγή του πολιτειακού στοχασμού στον ελληνικό χώρο και ο Ρήγας», *Υπέρεια Ι*, Πρακτικά Α΄ Συνεδρίου Φεραί- Βελεστίνο - Ρήγας, Αθήνα 1990- Μπαμπούνης Χ., ό.π., σ. 37- Petropoulos John A., *Πολιτική και Συγκρότηση Κράτους στο Ελληνικό Βασίλειο (1833-1843)*, τ. Α΄-Β΄, Μ.Ι.Ε.Τ., Αθήνα 1985, σ. 47).

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Με βάση την παραπάνω ανάλυση, κάνουμε τις παρακάτω σκέψεις: κατ' αρχήν, οι Έλληνες, μετά την απομάκρυνση των Τούρκων αναζητούν να υιοθετήσουν άλλα σχήματα συμπεριφοράς που τα παίρνουν από την Ευρώπη. Και αυτό γιατί, σύμφωνα με τον ίδιο συγγραφέα, που παραπέμπει στη σκέψη του Γκράμση[398], τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα υιοθετούν συμπεριφορές των ανώτερων στρωμάτων- θεωρία του *ηγεμονισμού*. Έτσι, οι Έλληνες σιγά- σιγά σταμάτησαν να κοιμούνται σε ψάθες και να κάθονται σταυροπόδι, αλλά κοιμούνται σε κρεβάτια και κάθονται σε καρέκλες, προσέχουν περισσότερο τις γυναίκες και τις εκθέτουν σε δημόσιο χώρο, με περιπάτους που κάνουν μαζί τους, κ.λπ. Έτσι, η Δύση θα συμβάλλει στην πολιτιστική αναβάθμιση του Ελληνικού λαού, μέσω της υιοθέτησης σχημάτων συμπεριφοράς και άλλων θεσμικών αλλαγών, αφού η θεσμική θωράκιση του νέου κράτους θα γίνει με βάση τα Δυτικά πρότυπα ενώ η Αθήνα, η νέα πρωτεύουσα της χώρας, όπως ορίζεται το 1834, θα αναβαθμιστεί σε πολιτιστικό κέντρο. Πρόκειται για μια αναβάθμιση που θα συντελεστεί μετά το 1834. Την εποχή εκείνη, η Αθήνα αριθμούσε περίπου 27.000 κατοίκους, που αποτελούνταν από αγωνιστές της Επανάστασης άνεργους, εξαθλιωμένους, ορφανά νεκρών αγωνιστών που ζούσαν ζητιανεύοντας, χωρίς τις περισσότερες φορές φαγητό και στέγη, ετερόχθονους από την Ευρώπη με καλούς τρόπους, αλλά και Αρβανίτες[399], γιατί στους δρόμους της νέας πρωτεύουσας ακούγονταν η γλώσσα τους, ενώ το αποχετευτικό δίκτυο και ο βραδινός φωτισμός της πόλης ήταν πενιχρός.

Ο Τιρς αναφέρεται στο θέμα της πολυμορφίας του Ελληνικού πληθυσμού με τα παρακάτω λόγια: «*Εκτός από αυτούς τους πληθυσμούς που είναι από παλιά εγκατεστημένοι στους τόπους και αποτελούν το βασίλειο της Ελλάδας, υπάρχουν και άλλες κατηγορίες και τάξεις κατοίκων, οι οποίες λόγω του πολέμου απωθήθηκαν εδώ από περιοχές που έμειναν κάτω από την κυριαρχία των Τούρκων. Εννοούμε τους Σουλιώτες, τους ορεινούς Θεσσαλούς, τους Κρητικούς, τους Φαναριώτες, τους Επτανήσιους μη Νησιώτες και τους κατοίκους της*

---

[398] Σακκής Δ.Α., *Νεοσύστατο ελληνικό κράτος (1833-1848): οικονομικές, κοινωνικές και πολιτισμικές συνιστώσες της εκπαιδευτικής πραγματικότητας*, Τυπωθήτω, Αθήνα 2001, σς.

Πρβλ και Gramsci Antonio, Selections from the Prison Notebooks, ed. and transl. Q. Hoare and G. Nowell- Smith. London: Lawrence and Wishart, 1971 στο Cowan Jane K., Dance and the Body Politic in Northern Greece. Princeton Modern Greek Studies. Princeton, New Jersey: Princeton University Press, 1990.

[399] Κορασίδου Μ., *Οι Άθλιοι των Αθηνών και οι Θεραπευτές τους. Φτώχεια και Φιλανθρωπία στην ελληνική πρωτεύουσα τον 19ο αιώνα*, ό.π..

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

πεδινής Θεσσαλίας, της Μακεδονίας, της Ηπείρου, της Θράκης, της Μικράς Ασίας και άλλων τόπων, όπου είχε επεκταθεί το ελληνικό έθνος (...). Σ' αυτήν ωστόσο την επιθεώρηση των πληθυσμών και των τάξεων που κατοικούν στην Ελλάδα, δεν πρέπει να παραλείψουμε μια στρατιά από γιατρούς, ανθρώπους των γραμμάτων, επιστήμονες, νέους πολιτικούς, που ήρθαν από το Παρίσι και ήταν συχνά δημοκράτες και μυημένοι στο φρόνημα που διδάσκεται εκεί στους δρόμους και που συμβάλλουν όλοι στο ν' αυξάνεται ακόμα η μεγάλη ποικιλία στους χαρακτήρες, τα ήθη και τα αισθήματα του πολύχρωμου, ας τον πούμε έτσι, πληθυσμού της Ελλάδας»[400].

Πρόκειται για ανθρώπους φορείς νοοτροπιών, πολιτισμικών αντιλήψεων και ιδεών διαφοροποιημένων, που θα συνυπάρξουν και, έτσι, με το πέρασμα του καιρού θα συναποτελέσουν μια πολιτισμική ομάδα, με αμβλυμένες τις διαφοροποιήσεις τους.

Η κοινωνία στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία και ιδιαίτερα στην Καρδίτσα, μετά την απελευθέρωση της Θεσσαλίας, συνέχισε να συνυπάρχει, για ένα διάστημα με τους Οθωμανούς, ειρηνικά, εφόσον απολάμβαναν ισονομία με τους Έλληνες. Αναφέρεται, προς επίρρωση, ότι στη διάρκεια της γιορτής του Κιουτσούκ Μπαϊράμ για τρεις ημέρες γιόρταζαν με μουσικές και τύμπανα και ο πρόξενος της Οθωμανικού κράτους σήκωσε Τούρκικη σημαία. Ωστόσο, σε λίγο χρονικό διάστημα, το 1884, οι Οθωμανοί εγκατέλειψαν την πόλη, γεγονός που προξένησε αρκετά προβλήματα στο εμπόριο και στην αγροτική παραγωγή, ιδιαίτερα του σιταριού, γιατί αποτελούσαν το ένα τρίτο του πληθυσμού της πόλης και το περισσότερο εύπορο[401].

Η Καρδίτσα βρίσκεται στη νοτιοδυτική πλευρά της Θεσσαλίας είναι από τις νεότερες πόλεις της Θεσσαλίας, αφού ιδρύθηκε μόλις τον 17^{ο} αιώνα, ενώ ο Γερμανός γλωσσολόγος Max Vasmer θεωρεί ότι το όνομά της προέρχεται από το σλαβικό Gord' ca, που σημαίνει

[400] Τιρς Φ., *Η Ελλάδα του Καποδίστρια. Η παρούσα κατάσταση της Ελλάδας (1828- 1833) και τα μέσα για να επιτευχθεί η ανοικοδόμησή της*, μετφρ. Α. Σπήλιου, εισ.- επιμ.- σχόλια Τάσου Βουρνά, Τολίδης, Αθήναι.

[401] Εφημ. «Καρδίτσα» φ. 7-7-1884. Πρβλ. και Γριβέλλα Λ.Α., «Καρδιτσιώτικα ανάλεκτα (1882-1885)», *Καρδιτσιώτικα Χρονικά*, τ.ΙΙ, Εταιρεία Καρδιτσιωτικών Μελετών, Καρδίτσα 1996, σσ. 93-118.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

μικρό κάστρο ή κατά άλλους από το 'καρυδίτσα' και καρδία, αφού βρίσκεται στην καρδιά (κέντρο) της Ελλάδας[402].

Την χρονική στιγμή, όμως, που Οθωμανοί εγκατέλειπαν την περιοχή, ο Θεσσαλικός κάμπος θα αποκτήσει σιδηροδρομικό δίκτυο, με συνέπεια η συμβολή του να είναι σημαντική στην εμπορευματοποίηση της γεωργικής παραγωγής της περιοχής: Στις 3-5-1884 η «Καρδίτσα» δημοσιεύει: *«Προχωρούσιν ολονέν αι αρξάμεναι εργασίαι του σιδηροδρόμου από Φαρσάλων δια Σοφάδες και Καρδίτσαν. Επί τούτω δε διαμένει ενταύθα αρκετός αριθμός μηχανικών και υπερδιακόσιοι εργάται.* Στη συνέχεια, επαινούνται μηχανικοί και εργάτες, γηγενείς και ξένοι, για την συμπεριφορά τους, εφόσον, «*διακρίνονται δια την ευγενή και ανωτέραν παντός επαίνου συμπεριφοράν των. Επαινέσομεν δε και την φιλήσυχον διαγωγήν των Ιταλών εργατών, οίτινες ουδέ την ελαχίστην παρέσχον ποτέ αφορμήν παραπόνου εις τους κατοίκους*», ενώ η εφημερίδα αναγράφει, στις 12-2-1885, ότι ο σιδηρόδρομος που βρισκόταν ήδη στις Σοφάδες σε διάστημα δύο μηνών φτάνει στην πόλη[403].

Η πρωτεύουσα Καρδίτσα είχε και αυτή πενιχρό φωτισμό και η «βορβορώδης» κατάσταση, την άνοιξη, όταν έλιωναν τα χιόνια χαρακτηρίζεται ανυπόφορη.

Ο Σταμούλης Γιωργούλας, πρώτος δήμαρχος Καρδίτσας, έγινε αποδέκτης παραπόνων για την κατάσταση του φωτισμού στην πόλη από την εφημ. Καρδίτσα, στις 5-10-1882: «*Παρακαλούμεν τον κ. Δήμαρχον, ίνα μεριμνήση ώστε να τοποθετηθώσι φανοί εν τοις κεντρικοιτάτοις τουλάχιστον της πόλεως οδούς, καθόσον η έλλειψις τούτων καθιστά ταύτας αδιαβάτους εν*

---

[402] Γκλεγκλέ Λ.Π., «Καρδίτσα: η πόλη στον κάμπο», *Θεσσαλία. Ιστορία και Πολιτισμός, (History and Culture of Thessaly)*, Περιφέρεια Θεσσαλίας (Region of Thessaly), 2009, σσ.327-346.

[403] Εφημ. Καρδίτσα, φ. 5-10- 1882. Πρβλ. Γριβέλλα Λ.Α., «Καρδιτσιώτικα ανάλεκτα (1882-1885)», *Καρδιτσιώτικα Χρονικά*, τ.ΙΙ, Εταιρεία Καρδιτσιωτικών Μελετών, Καρδίτσα 1996, σσ. 93-118. Το αρχείο της Εφημερίδας βρίσκεται στην Μπενάκειο Βιβλιοθήκη. Το πρώτο φύλλο της εκδόθηκε στις 8-9-1882, με εκδότη τον Γεώργιο Μαρινόπουλο. Πρβλ. και Νάτσιου Δ.Θ., «Τυπογραφεία και εφημερίδες της Καρδίτσας τον 19ο αιώνα», *Καρδιτσιώτικα Χρονικά*, τ.ΙΙ, Εταιρεία Καρδιτσιωτικών Μελετών, Καρδίτσα 1996, σσ. 313-322. Επισημαίνουμε ότι από την 20 Νοεμβρίου άρχισε να εκδίδεται και η εφημ. «Θεσσαλιώτις», με εκδότη τον Απόστολο Σαμαρόπουλο, που την πρώτη πενταετία ήταν, σύμφωνα με τον εκδότη, ήταν «Εφημερίς των γεωργών», αργότερα όμως εξελίχθηκε και σε πολιτική, ο ίδιος δε εξέδωσε, το 1890, και το «Καυτήριον», την οποία ονόμασε «Εφημερίς πολιτικοσατιρική» (Νάτσιου Δ.Θ., «Τυπογραφεία και εφημερίδες της Καρδίτσας τον 19ο αιώνα», ό.π.).

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

καιρώ νυκτός (…) *θεραπεύων άμα και την αστυνομικήν Αρχήν εις την ευχερεστέραν ανακάλυψιν πάσης νύκτωρ διαπραττομένης εγκληματικής και κολασίμου πράξεως*», αλλά και οι δρόμοι, σύμφωνα με την εφημερίδα, παρουσιάζουν προβλήματα, όπως και σε όλη τη Θεσσαλία: «*Ανυπόφορος εστί η βορβορώδης κατάσταση της πόλεώς μας και εν γένει απάσης της Θεσσαλίας, διότι ως εκ της επελθούσης ήδη καλοκαιρίας, έλιωσαν τα χιόνια*»[404].

Σύμφωνα με άλλους συγγραφείς, η κοινωνία στην περιοχή, μετά την απελευθέρωση του 1881 έζησε έντονη κινητικότητα, με κύριο χαρακτηριστικό την πληθυσμιακή ρευστότητα, αφού οι Οθωμανοί αποχωρούν κατά χιλιάδες από την Καρδίτσα και τα Τρίκαλα, ενώ οι κάτοικοι των ορεινών περιοχών, όπως εξάλλου συνέβη σε όλο τον Ελληνικό χώρο μετά την εθνική ανεξαρτησία, άρχισαν να κατεβαίνουν από τις ορεινές περιοχές και εγκαθίστανται μόνιμα στα πεδινά. Παρατηρούνται ακόμη και στοιχεία εσωτερικής μετανάστευσης από την Στερεά Ελλάδα και την Ήπειρο από Έλληνες που βρήκαν πρόσφορο το έδαφος της περιοχής για να υλοποιήσουν τα επιχειρηματικά τους σχέδια, με συνέπεια η αγορά τσιφλικιών, το εμπόριο αγροτικών προϊόντων, κ.λπ., να είναι από τις κύριες δραστηριότητες των νεοφερμένων, οι οποίες και οδηγούν στον τριπλασιασμό των δύο πόλεων σε διάστημα περίπου είκοσι ετών[405].

Στοιχεία για την πληθυσμιακή συγκρότηση της περιοχής παίρνουμε από την απογραφή του 1881, στην οποία προέβη το κράτος, για να σχηματίσει δημογραφική εικόνα για τις προσαρτηθείσες περιοχές, οι οποίες και έπαιζαν σημαντικό ρόλο στην οικονομία του νέου κράτους, με τον προσπορισμό δημητριακών και άλλων γεωργικών αγαθών του Θεσσαλικού κάμπου και όφειλαν να ενταχθούν στη νέες διοικητικές δομές του βασιλείου, τους νομούς, τις επαρχίες και τους δήμους, σε αντικατάσταση των αντίστοιχων βιλαέτιων, σαντζακίων και καζάδων της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας[406]. Με βάση την απογραφή της 23ης Ιουνίου- 3ης Ιουλίου 1881, ο συνολικός αριθμός της Θεσσαλίας έφτανε τις 262.000 κατοίκους, η Καρδίτσα είχε 4.504 κατοίκους, ενώ η επαρχία Καρδίτσας υπαγόταν

[404] Εφημ. Καρδίτσα, ό.π.. Πρβλ. και Γριβέλλα Λ.Α., «Καρδιτσιώτικα ανάλεκτα (1882-1885)», *Καρδιτσιώτικα Χρονικά*, τ.ΙΙ, Εταιρεία Καρδιτσιωτικών Μελετών, Καρδίτσα 1996, σσ. 93-118.

[405] Νάνος Π., «Αναδρομή στις πολιτιστικές εκδηλώσεις και θεσμούς της Δυτικής Θεσσαλίας από το 1881 μέχρι σήμερα. Συμπεράσματα και Προοπτικές», *Πρακτικά Β΄ Πανελληνίου Συνεδρίου, Η Πολιτιστική Κληρονομιά στη Θεσσαλία. Τραγούδι, Χορός Ενδυμασία*, Καρδίτσα 2006, σσ.301-329.

[406] Λεπτομέρειες για την τοπική αυτοδιοίκηση αμέσως μετά την απελευθέρωση βλ. στην εξαντλητική εργασία: Μπαμπούνης Χ., *Η τοπική αυτοδιοίκηση κατά την Οθωνική περίοδο (1833-1862). Θεσμικό πλαίσιο, οργάνωση και λειτουργία*, εκδ. «Gutenberg», Αθήνα 2009.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

διοικητικά στο νομό Λάρισας και ήταν χωρισμένη σε 13 δήμους. Οι μεγαλύτερες καλλιέργειες της περιοχής ήταν των δημητριακών, με 76,9%, στις οποίες κυριαρχούσαν οι σιτοκαλλιέργειες, ενώ στη δυτική Θεσσαλία σημαντική θέση έχει η εκτροφή ζώων, παρουσιάζοντας η Δυτική πλευρά της Θεσσαλίας ένα περισσότερο «βαλκανικό» πρόσωπο, σε σχέση με την ανατολική που παρουσίαζε ένα πρόσωπο περισσότερο «μεσογειακό»[407].

Στην περιοχή υπάρχει οικονομική ένδεια, υψηλός αναλφαβητισμός, ενώ οι γηγενείς διασκεδάζουν με παραστάσεις περιφερόμενων θιάσων, τα μπουλούκια, με επισκέψεις θεάτρων σκιών, τοπικά πανηγύρια με λαϊκούς οργανοπαίχτες και τα παζάρια της περιοχής[408].

[407] Sivignon M., «Δημογραφικές διαφοροποιήσεις στη Θεσσαλία κατά την περίοδο 1881-1914», *Θεσσαλία. Ιστορία και Πολιτισμός, (History and Culture of Thessaly)*, Περιφέρεια Θεσσαλίας (Region of Thessaly), 2009, σσ.157-166.

[408] Νάνος Π., «Αναδρομή στις πολιτιστικές εκδηλώσεις και θεσμούς της Δυτικής Θεσσαλίας από το 1881 μέχρι σήμερα. Συμπεράσματα και Προοπτικές», ό.π., σ.305.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ
Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΣΤΗ ΝΟΤΙΟΔΥΤΙΚΗ ΘΕΣΣΑΛΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

1.Εισαγωγή

Αν εξετάσουμε το παιδί, αγόρι και κορίτσι, μετά την απελευθέρωση της Ελλάδας, κάτω από το πρίσμα των κοινωνικών, οικονομικών και πολιτισμικών συνθηκών που διαβίωνε, θα παρατηρήσουμε το χαμηλό επίπεδο ζωής του, μέσα στις δομές της Ελληνικής ευρείας, 'πατριαρχικής' οικογένειας. Ωστόσο, ο θεσμός της εκπαίδευσης, όπως θα δούμε και στο σχετικό με την εκπαίδευση Κεφάλαιο, όπως αυτός ήλθε στο προσκήνιο, ύστερα από τη δημοσίευση του νόμου του Μάουρερ για την πρωτοβάθμια εκπαίδευση[409] του ΒΔ. για τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση[410] και τέλος του ΒΔ. του 1837 για την ίδρυση του Οθωνικού Πανεπιστημίου[411], συνέβαλε στη πολιτισμική κινητικότητα των παιδιών. Το νέο ζητούμενο, όπως ήδη ειπώθηκε, ήταν, μέσω αυτής της πολιτισμικής κινητικότητας, οι Έλληνες να ομοιάσουν πολιτισμικά με την Ευρώπη και να απομακρυνθούν από τα πολιτισμικά πρότυπα των Οθωμανών, που ως θεσμός εξουσίας, όπως είπαμε και σύμφωνα με την θεωρία του Γκράμση, τους επηρέαζε στις συμπεριφορές τους. Η πρόσβαση όμως στην εκπαιδευτική διαδικασία δεν είχε την ίδια αφετηρία και συνθήκες ανάμεσα στο αγόρι και το κορίτσι. Ενώ το αγόρι προοριζόταν να καταλάβει θέσεις υπαλληλίας στο νεοσύστατο κράτος, το κορίτσι και σύμφωνα με τη διδάγματα του διαφωτισμού- που δεν απέβλεπε στην ισότητα των φύλων αλλά μέσω της παιδείας τα κορίτσια να εξελιχθούν σε καλές σύζυγοι και μητέρες- δεν είχε τη δυνατότητα φοίτησης, σε δευτεροβάθμιο επίπεδο, παρά μόνον μέσω της ιδιωτικής εκπαίδευσης. Η δημόσια δευτεροβάθμια εκπαίδευση δεν προβλεπόταν από το ΒΔ. για τη Ελληνικά σχολεία (σημερινά γυμνάσια) και για τα γυμνάσια (σημερινά λύκεια). Επιπλέον, τα αυστηρά ήθη της εποχής, σε συνδυασμό με τις προλήψεις και τα γενικότερα οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα της Ελληνικής οικογένειας, μετά την

---

[409] Νόμος, «*Περί δημοτικών σχολείων*», 6/ 18 Φεβρουαρίου 1834, (Ε.τ.Κ.,φ.11, 3/ 15 Μαρτίου 1834).

[410] ΒΔ., «*Περί του κανονισμού των Ελληνικών σχολείων και γυμνασίων*», 31 Δεκεμβρίου 1836/ 12 Ιανουαρίου 1837, (Ε.τ.Κ., φ.87, 31 Δεκεμβρίου 1836).

[411] ΒΔ. της 24 Απριλίου 1837, (Ε.τ.Κ., φ.16, 24 Απριλίου 1837): «*Περί συστάσεως του πανεπιστημίου*», 22 Απριλίου 1837.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

απελευθέρωση, δεν επέτρεπαν στα κορίτσια την φοίτηση ούτε στα πρωτοβάθμιου επιπέδου σχολεία, με συνέπεια το ποσοστό των αναλφάβητων γυναικών να είναι αυξημένο.

Γενικότερα, το παιδί ως οικονομική μονάδα που είναι για όλο τον 19ο αιώνα, δυσκολεύεται να φοιτήσει στο σχολείο, γιατί ο χρόνος του διατίθεται για την κάλυψη των αναγκών της οικογένειας, στη γεωργία, κτηνοτροφία και άλλες δραστηριότητες, με τις οποίες συμμετέχει στην παραγωγή. Εξάλλου, πολλές φορές, εργάζεται, από νήπιο, σε ξένες δουλειές, στη ναυτιλία, αργότερα στο τελευταίο τέταρτο του 19ου αιώνα στη βιομηχανία, ως εργάτης ή ως τσιράκι στα εργαστήρια και «ψυχογιός», χωρίς αμοιβές[412].

Αλλά και το κορίτσι δεν είχε καλύτερη τύχη, αφού στο μεταξουργείο της Αθήνας, σύμφωνα με τον Γ. Ληξουριώτη, δούλευαν 300 εργάτες, από τους οποίους οι 260 ήταν κορίτσια και σε σύνολο 7.342 βιομηχανικών εργατών, 629 ήταν αγόρια μικρότερα των 14 ετών και 524 κορίτσια της ίδιας ηλικίας. Βέβαια, ένα μεγάλο ποσοστό από τους 25.000 περίπου εποχιακούς εργάτες ήταν παιδιά. Τα αγόρια που έκαναν δουλειές του δρόμου έφταναν, το δεύτερο μισό του 19ου αιώνα, τα 150, οι υπηρέτες και οι υπηρέτριες τις 2.000 και οι υπηρέτες της αγοράς 3.200. Τα παιδιά που εργάζονταν σε κλωστήρια και άλλες βιομηχανίες ανέρχονταν στα 813 σε σύνολο 900 εργαζομένων. Πρόκειται για αγόρια-δουλοπάροικους που ζούσαν εξαθλιωμένα στην Αθήνα, που τα εκμίσθωναν οι γονείς τους για μικρά ποσά σε κατοίκους της Αθήνας, οι οποίοι και συμπεριφέρονταν στα παιδιά με σκληρότητα και ξυλοδαρμούς[413].

[412] Ληξουριώτη Γ. Δ., *Κοινωνικές και νομικές αντιλήψεις για το παιδί τον πρώτο αιώνα του νεοελληνικού κράτους*, ό.π..

[413] Ληξουριώτη Γ. Δ., *Κοινωνικές και νομικές αντιλήψεις για το παιδί τον πρώτο αιώνα του νεοελληνικού κράτους*, ό.π..

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

2.Το παιδί στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία μετά την απελευθέρωση: διαπιστώσεις με βάση την αρχειακή έρευνα

2α.Το περιβάλλον διαβίωσης του παιδιού. Συνθήκες ζωής της αγροτικής οικογένειας στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία μετά την απελευθέρωσή της (1881)

Μετά την απελευθέρωση της Θεσσαλίας, όπως είδαμε και στο σχετικό με το ιστορικό πλαίσιο Κεφάλαιο, αμέσως φάνηκαν τα σοβαρά προβλήματα που είχαν να αντιμετωπίσουν οι κολλήγοι, οι καλλιεργητές της γης, με τους τσιφλικούχους. Προβλήματα που επρόκειτο λίγα χρόνια αργότερα, τον Μάρτιο του 1910, να οδηγήσουν στο κίνημα του Κίλελερ και να τους φέρουν σε ρήξη με τους γαιοκτήμονες.

Με βάση τα παραπάνω οι κολλήγοι και οι οικογένειές τους ζούσαν εξαθλιωμένοι. Έτσι, κάτω από το καθεστώς της οικονομικής καχεξίας ζούσε και το παιδί, στο πλαίσιο μιας πατριαρχικά δομημένης οικογένειας του 19^{ου} αιώνα. Κάποια στοιχεία για τη διαμονή του και τα προβλήματα της οικογένειάς του, παίρνουμε από εφημερίδα των Αθηνών, όταν λίγα χρόνια αργότερα, πήγαν οι γονείς του για να διαμαρτυρηθούν για τις συνθήκες διαβίωσής τους.

Στην εφημερίδα εμφανίστηκαν οι «ισχνοί και κοκκαλιάρηδες» Θεσσαλοί, για να θέσουν τα προβλήματά τους και σε συνέντευξή τους με δημοσιογράφο είπαν: «*Το σπήτι είναι του αφεντικού. Ημείς κουβαλούμε τα υλικά, ημείς τρέφομε τους μαστόρους, αλλά το σπήτι είναι του αφεντικού. Δικός μας είναι μόνον ο ουρανός. Από τη γη δεν έχουμε τίποτα. Εκεί μέσα είμεθα στοιβαγμένοι, ανάκατα ημείς, τα ζώα μας, τα άχυρά μας. Σπήτι, σταύλος, αχυρώνας είναι το αυτό. Για καύσιμο ύλη χρησιμοποιούμε τις βουνές που είναι η κόπρος των βοδιών, επειδή ο τόπος μας είναι κάμπος, δεν έχουμε ξύλα να καίμε... Το κοιλό που μας μετρά τον σπόρο, όταν μας το δίνη, πιάνει 18 οκάδες, όταν μας το πέρνει πίσω, πιάνει 24 οκάδες. Το αφεντικό έχει δύο κοιλά. Ένα μικρό και ένα μεγάλο. Αυτό μπορείτε να το μάθετε από οποιονδήποτε. Και όταν ο καλλιεργητής τολμήση να κάμη καμμίαν παρατήρησιν, έχει ν' ακούση ως απάντησιν αυτό μόνον. -Αν σου αρέση, αλλοιώς ξεκουμπίσου... Στη μοιρασιά αραδιάζει τεφτέρια, χρέη, που τάχα του χρεωστούμε, βάζει τόκους, βάζει επιτόκια, ζήτημα είναι αν μείνη και κάτι να πάμε στο μύλο ή θα μας μείνη μόνον το φτυάρι και το αλέτρι, που πρέπει να σκλαβωθούμε στην ίδια κακομοιριά για άλλον ένα χρόνο... Στο αλώνι θα θυμηθεί ο αφεντικός όλα τα καπρίτσια του. Θα μας βασανίση γιατί δεν εψηφίσαμε εκείνον, που αυτός έβαλε, γιατί λαμβάνομε μέρος στον γεωργικό σύλλογο. Και δεν μπορούμε να ζήσωμε αν δεν ακούσωμε ποιόν μας είπε. Έτσι σαν κτήνη ψηφίζομε. Το λέμε. Και πως μπορούμε τάχα να*

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

μην είμεθα κτήνη;»[414].

Ας εστιάσουμε αρχικά στο θέμα της κατοικίας. Στην 'Καραγκούνικη καλύβα' ζούσαν οι χωρικοί δουλοπάροικοι, για να καλλιεργήσουν τα χωράφια των Τούρκων τσιφλικάδων, δείχνοντας εργατικότητα και υπακοή για να επιβιώσουν, φτιαγμένη από δένδρα και νεροκαλάμια από την Παραπράσταινα Καρδίτσας, βαλτώδη περιοχή, που τα παλάμιζαν με χώμα και βουνιές αγελάδας που ήταν μονωτικές, σε διαστάσεις 4 επί 4 ή 6 επί 10[415]. Ο 'νουντάς', το δωμάτιο, ήταν χωρισμένο από το 'αχούρι', τον σταύλο και τα 'παχνιά' των ζώων, ενώ αργότερα, οι ευνοούμενοι των τσιφλικούχων, κατασκεύαζαν σπίτια, από πλιθιά, στα οποία το 'αχούρι' ήταν χωριστά. Παρατηρείται ακόμη η κατασκευή ομαδικών κατοικιών, για να θεραπευτούν οι ανάγκες της ευρείας οικογένειας και της κολληγικής ζωής, οι 'σαρτάρες', που στέγαζαν συγγενικές οικογένειες, όπου και κοιμόταν η οικογένεια στον νουντά και διέθεταν 'μαειριό' και σταύλο για τα ζώα, δεν υπήρχε όμως πλυσταριό, γιατί τα ρούχα οι Καραγκούνηδες τα έπλεναν στα ποτάμια ή στα καζάνια, κάθε οκτώ μέρες, ούτε διέθεταν πετσέτες, γιατί οι γυναίκες σκουπίζονταν από τις ποδιές τους και οι άντρες από τα 'κάμσα' (πουκάμισα)[416].

Σημαντικά, όμως, στοιχεία για την ζωή των αγροτών- κολλήγων, πέραν των θέσεων των

---

[414] Εφ. *Ακρόπολις*, 22 Φεβρουαρίου 1910.

Αλλαγές θα έλθουν στην κατάσταση μετά την Μικρασιατική καταστροφή. Σύμφωνα με τον Δ. Σακκή: «*τις θεσμοθετημένες αλλαγές του νόμου ΓΣΒ΄ του 1907* (θεσμοθετήθηκε από την κυβέρνηση του Θεοτόκη με στόχο την αποκατάσταση προσφύγων από την Ανατολική Ρωμυλία, Βουλγαρία και Ρουμανία, ενώ με το κίνημα στο Γουδή δόθηκε μια ευρύτερη ερμηνεία στο νόμο και το δημόσιο θα μπορούσε να αγοράσει εκτάσεις από τους τσιφλικούχους και στη συνέχεια να τις παραχωρήσει σε ακτήμονες) *δεν μπορούσαν ακόμη να ενστερνιστούν τα συντηρητικά στρώματα της ελληνικής κοινωνίας, με συνέπεια η εφαρμογή του αγροτικού νομοθετήματος να οδηγήσει σε μικρής έκτασης απαλλοτριώσεις τσιφλικιών μέχρι το 1914. Η πραγματοποίηση των απαλλοτριώσεων θα συντελεστεί ουσιαστικά μετά τη Μικρασιατική καταστροφή και στο πλαίσιο της δεύτερης αγροτικής μεταρρύθμισης του Βενιζέλου (1917), όταν πλέον οι υφιστάμενες οικονομικοκοινωνικές συνθήκες θα επιβάλουν την εφαρμογή του ριζοσπαστικού μέτρου*» (Σακκής, Δ.Α. - Αντωνίου, Α.Α., *Όψεις Νεοελληνικής Ιστορίας (1833-1945): κοινωνία, οικονομία, εκπαίδευση*, Gutenberg, Αθήνα, 2008, σ.130).

[415] Τζιαμουρτάς Ζ., *Λαογραφική Πινακοθήκη των Καραγκούνηδων. (Υλικός και Πνευματικός βίος)*, έκδ. Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Καρδίτσας, Καρδίτσα 1998, σ.37.

[416] Τζιαμουρτάς Ζ., *Λαογραφική Πινακοθήκη των Καραγκούνηδων. (Υλικός και Πνευματικός βίος)*, έκδ. Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Καρδίτσας, ό.π., σσ.39-50.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ίδιων σε εφημερίδα που είδαμε παραπάνω, παίρνουμε και από το βιβλίο του γερουσιαστή, βουλευτή και δικηγόρου, Δημητρίου Μπούσδρα[417], που αναφέρεται αρχικά στα προβλήματα της γεωργικής και κοινωνικής ζωής των κολλήγων. Ανάμεσα στις αβάσταχτες υποχρεώσεις των καλλιεργητών αναφέρεται στο δικαίωμα της πρώτης νύχτας (του γάμου), σύμφωνα με το οποίο η νύφη θα έπρεπε να την περάσει με τον τσιφλικούχο, δικαίωμα που παρατηρείται και στις φεουδαλικές δυτικές κοινωνίες, καθώς και στην απαγόρευση απομάκρυνσης από το τσιφλίκι, που ίσχυε και επί της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, με εξοντωτικές ποινές για τους παραβάτες από τους κατά τόπους σπαχήδες. Με τη σειρά τους οι Οθωμανοί την απαγόρευση την είχαν πάρει από τους Βυζαντινούς, που έλεγχαν κάθε δημογραφική μεταβολή μέσα από τον φόρο τον γνωστόν ως *καπνικόν*: *«...Τότε η Γεωργία, παρατηρεί, - έπασχε πολύ. Κυρία αιτία τούτου ήτο το τσιφλίκιον, όπερ ετυμολογικώς παράγεται εκ του Τουρκικού τσιφ, εξ ου τσιφτσής, ζευγίτης και εσήμαινε ζευγηλατείον, κτήμα καλλιεργούμενον επί μορτή, ήτοι οι καλλιεργηταί υπεχρεούντο να δίδωσι εις τον γαιοκτήμονα (αφέντην), το τρίτον ή το ήμισυ των παραγομένων καρπών, ενοίκιον δια την βοσκήν των κτηνών, μέγαν αριθμόν ορνίθων και αμνών, ικανήν ποσότητα τυρού, βουτύρου, καυσοξύλων, αυγών, πεπόνων, χόρτου και αχύρου, να στέλλωσιν εν θήλυ μέλος, ίνα ζυμώνη και ψήνη το ψωμί της επιστασίας, λείψανον του δικαιώματος της πρώτης νυκτός. Οι τσιφτλικιούχοι εξουσίαζαν το σώμα των γυναικών και των θυγατέρων των κολλήγων*[418]*. Υπεχρεούντο επίσης οι κολλήγοι, να μη αποξηραίνωσι καπνόν και βοείαν κόπρον επί των τοίχων και των κεράμων, να μη κρεμώσι βρεγμένα ρούχα προς στέγνωσιν επί των τοίχων, να μη απομακρύνωνται εκ του χωρίου άνευ αδείας του επιστάτου, να μη καλλιεργώσι ξένας γαίας επ' αντισπόρω ούτε και να έχωσιν ιδίας γαίας ελευθέρας. Κατώκουν εις τρώγλας και πολλοί συνέτρωγον εν τη αυτή φάτνη με τους όνους των, θνήσκοντες δε, περίλυποι και με αιμάσσουσαν καρδίαν, ητένιζον τα πέριξ της κλίνης του θανάτου τέκνα των, διότι τα εγκατέλειπαν άστεγα. Με την μάστιγα της εξώσεως, οιονεί με το δρέπανον του θανάτου, αγεληδόν ωδηγούντο εις τας κάλπας και έδιδον την ψήφον των εις τα υπό του αφέντη υποδεικνυόμενα πρόσωπα. Παλαιότερον μάλιστα επωλούντο και ηγοράζοντο ως κτήνη με το κτήμα, ως παράρτημα αυτού, οσάκις δε υπεδέχοντο τον αφέντην επισήμως, γονυπετείς εσύροντο, εκτύπων το χώμα με το*

[417] Μπούσδρα Δ., *Η Απελευθέρωσις των σκλάβων αγροτών*, ό.π..

[418] Είναι ευνόητο ότι ο Δ. Μπούσδρας αναφέρεται στο δικαίωμα της πρώτης νύχτας (του γάμου), το οποίο ίσχυε στα φεουδαλικά καθεστώτα της Δύσης (αλλά και στην Οθωμανική Αυτοκρατορία, όπως συνάγεται.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

μέτωπον τρεις φορές και εφίλουν τον αριστερόν πόδα του».

Ενδιαφέρον προκαλεί ο τρόπος με τον οποίο, κατά τον συγγραφέα, εκμεταλλεύονταν πολιτικά οι τσιφλικούχοι τους εξαρτώμενους οικονομικά κολλήγους, σύμφωνα με τον οποίον, τους επέβαλλαν να ψηφίζουν, συνήθως, τους γόνους τους, με τα γνωστά αποτελέσματα στη γεωργική πολιτική για ένα σχεδόν αιώνα μετά την Επανάσταση του 1821, όπως προαναφέρθηκε.

Οι συνθήκες εργασίες ήταν, όπως ειπώθηκε, επίσης δύσκολες: οι Καραγκούνηδες σηκώνονταν με το χάραμα, 'χαραή' για δουλειά, έχοντας για σημάδι πάντα τον ήλιο, έτρωγαν το 'κολατσιό' και συνέχιζαν το απόγευμα αποκαμωμένοι, μέχρι να φτάσουν στην πολυπόθητη ψάθα για να κοιμηθούν, οπότε, λίγο πριν τον ύπνο, οι μεγαλύτεροι, κυρίως οι παππούδες ασκούσαν και τον παιδαγωγικό τους ρόλο στα μικρά παιδιά με παραμύθια. Είναι ευνόητο ότι μέχρι την απαλλοτρίωση του 1923 οι καλλιεργητές γης δεν είχαν κανένα περιουσιακό στοιχείο και καλλιεργούσαν τα χωράφια των γαιοκτημόνων ή βοσκούσαν τα ζώα στα τσαϊρια, τα βοσκοτόπια[419].

Αυτό ήταν το καθεστώς, σε αδρές γραμμές, που διαβίωνε η αγροτοεργατική οικογένεια στη Θεσσαλία μετά την απελευθέρωση, κατάσταση που επηρέαζε την καθημερινότητα του παιδιού που χειμαζόταν από την εξαθλίωση, όπως και οι γονείς του, την ανασφάλεια, την προσβολή.

Το παραπάνω καθεστώς της οικονομικής εξαθλίωσης που βίωνε η αγροτοεργατική οικογένεια της Νοτιοδυτικής Θεσσαλίας οφείλουμε να το συνδυάσουμε, όπως αναφέραμε παραπάνω, με το χαμηλό κοινωνικομορφωτικό επίπεδο της οικογένειας της περιοχής, στοιχεία που δημιουργούσαν, ως ένα βαθμό, τις προϋποθέσεις για άνθηση όχι μόνων μορφών παραβατικών πράξεων, αλλά και βαριάς εγκληματικότητας, όπως η έξαρση της ληστείας.

Η διαβίωση κάτω από άθλιες οικονομικές συνθήκες, το χαμηλό κοινωνικό και πολιτισμικό επίπεδο της οικογένειας και της κοινωνίας και οι παραβατικές συμπεριφορές κοινωνικών ομάδων ήταν στοιχεία που δημιουργούσαν το πλαίσιο της καθημερινότητας που βίωνε το παιδί στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία και, ως ένα βαθμό, επηρέασε τη συμπεριφορά του. Ωστόσο, η ανάπτυξη των σχολικών μηχανισμών, όπως θα δούμε σε άλλο κεφάλαιο, υποθέτουμε ότι θα παίξει ουσιαστικό ρόλο στην πολιτισμική του αναβάθμιση.

---

[419] Τζιαμουρτάς Ζ., *Λαογραφική Πινακοθήκη των Καραγκούνηδων. (Υλικός και Πνευματικός βίος)*, έκδ. Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Καρδίτσας, ό.π., σσ.86-87.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

2β. Η παιδική παραβατικότητα σε σχέση με το κοινωνικό συγκείμενο

Η διαβίωση της αγροτικής οικογένειας στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία ήταν δύσκολη: οι συνθήκες διαμονής, σε οικήματα, κατασκευασμένα πρόχειρα από τους ίδιους του ενοίκους με βουνιές αγελάδων, σε συνδυασμό με την γενικότερη ένδεια των κατοίκων, επηρέαζαν τη ζωή του παιδιού και του εφήβου και ήταν, σε μεγάλο βαθμό, ανασταλτικός παράγοντας για την πολιτιστική του αναβάθμιση, παρόλο που μετά την απελευθέρωσή της, το 1881, οι μηχανισμοί της εκπαίδευσης παρουσιάζουν, ως ένα βαθμό, σημαντική κινητικότητα. Σε ένα τέτοιο πλαίσιο διαβίωσης, οφείλουμε να συσχετίζουμε την παραβατικότητα της παιδικής ηλικίας με το κοινωνικό συγκείμενο, εφόσον οι παραβατικές πράξεις, κατά το μάλλον ή ήττον, είναι απόρροια της γενικότερης ένδειας που διαβίωνε το παιδί και ο έφηβος, στο πλαίσιο της αγροτοεργατικής οικογένειας και της έλλειψης παιδείας στο διάστημα της Οθωμανοκρατίας, μέχρι και το 1881.

Προς επίρρωση της απουσίας της παιδείας και τη σχέση της με τη συμπεριφορά στην καθημερινότητα των παιδιών, μπορούν να επισημανθούν οι περιπτώσεις κατά τις οποίες το παιδί συμπεριφέρεται βίαια στα ζώα, δεν ανέχεται την κριτική των μεγαλυτέρων και αναπαράγει, χωρίς κριτική, εθιμικές συμπεριφορές για τη χρήση όπλων σε γάμους κ.λπ..

Οφείλουμε, όμως, να επισημάνουμε, αυτό που πολλές φορές αναφέραμε, ότι το μικρό παιδί είναι οικονομική μονάδα, προσφέρει οικονομικά στην οικογένεια, γι' αυτό δεν λείπουν οι περιπτώσεις διενέξεων για ζητήματα ποιμενικής ζωής.

Το παραπάνω ζήτημα αναδεικνύεται έντονα από τις αρχειακές πηγές, εφόσον στο δικαστήριο βρίθουν υποθέσεις από τη βία που υφίσταται το παιδί από μέρους ενηλίκων με την ιδιότητα που αναφέραμε: να προσφέρει οικονομικά στην οικογένεια.

Έτσι, το μικρό παιδί και ο έφηβος γίνεται αποδέκτης βίαιων επιθέσεων και τραυματισμών, με όπλα, παλούκια, ξύλα, μαχαίρια για ήσσονος σημασίας λόγους, που για την εποχή, όμως, είχαν ιδιαίτερη βαρύτητα, όπως διέλευση κοπαδιών από απαγορευμένα για τους θύτες σημεία, ή για άλλους λόγους, όπως προσπορισμός περιουσιακού στοιχείου, κ.λπ., ενώ δεν εξέλιπαν και λίγες περιπτώσεις ακραίων ποινικών συμπεριφορών σε βάρος ανήλικων αγοριών, όπως ασέλγειες και βιασμοί. Μία κοινωνία, πάντα ελλοχεύει στον ιστό της την παθογένεια και ιδιαίτερα, όταν προσπαθεί να βρει το δρόμο της μετά από χρόνια δουλείας, υποβαθμισμένη, σε μεγάλο βαθμό, πολιτισμικά, από την έλλειψη παιδείας.

Όπως ήδη αναφέρθηκε στο σχετικό κεφάλαιο, η σωματική βία θεωρούνταν μέσο σωφρονισμού και «παιδαγωγικής» αντιμετώπισης από τους θεσμούς, γεγονός που

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

υποδηλώνει και την στάση της κοινωνίας απέναντι στο θέμα αυτό και δεν λαμβανόταν υπόψη, όπως ήδη επισημάναμε, ο ψυχικός τραυματισμός των παιδιών.

Η βία εναντίον του παιδιού διαχέεται στον κοινωνικό ιστό: και αν αυτή είναι αδύνατο να εντοπιστεί στο πλαίσιο της οικογενειακής ζωής, όπου και εκλαμβάνεται ως νόμιμο μέσο παιδαγωγικής αντιμετώπισης ανάρμοστων συμπεριφορών των παιδιών, στην αίθουσα των δικαστηρίων παρουσιάζεται ποικιλόμορφα, με ένα κοινό τόπο: βία που προέρχεται από ενήλικους άνδρες εναντίον μικρών αγοριών- ενίοτε και κοριτσιών- και εφήβων, με αίτιο διαφορές, κυρίως, οικονομικού χαρακτήρα, όπως, ήδη, παρουσιάσαμε και προσεγγίσαμε ερμηνευτικά στο σχετικό κεφάλαιο.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

3.Συγκεφαλαιωτικές παρατηρήσεις

1.Το παιδί και ο έφηβος κατά την υπό εξέταση χρονικό περίοδο στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία ζούσε στο σκληρό κόσμο της φτώχειας και της έλλειψης παιδείας, εξαιτίας της Οθωμανοκρατίας.

2. Το παιδί και ο έφηβος, στο πλαίσιο της αγροτοεργατικής οικογένειας της περιοχής, πρόσφερε οικονομικά στην οικογένεια, γι' αυτό και εμπλέκονταν σε μικρές διενέξεις οικονομικής φύσης, μιμούμενοι συμπεριφορές μεγαλύτερων ατόμων της οικογένειας.

3.Οι παραπάνω συμπεριφορές αποτελούσαν, πολλές φορές, την αιτία για πρόκληση παραβατικών πράξεων.

4.Το παιδί και ο έφηβος με την ιδιότητα της προσφοράς του στην οικογένεια και την κοινωνία ως οικονομική μονάδα, υφίστατο βίαιες συμπεριφορές ενήλικων, σε συχνό βαθμό. Πρόκειται για βία που δεν ερμηνεύεται μόνο στο πλαίσιο της 'παιδαγωγικής' αντιμετώπισης ανάρμοστων συμπεριφορών μικρών παιδιών στο πλαίσιο της οικογένειας, αλλά έχει πολιτιστικά χαρακτηριστικά που εστιάζονται στη στάση των ενήλικων απέναντι στο παιδί. Επιπλέον, κάποιες φορές η βία των ενήλικων εναντίον των αγοριών φτάνει σε ακραίες συμπεριφορές, όπως ήδη διαπιστώθηκε.

5.Το παιδί, κατά την Οθωμανοκρατία, δεν είχε τη δυνατότητα να απεμπλακεί από φυσικές αυθόρμητες παρορμήσεις που συνάδουν με την ηλικία του, όπως διενέξεις, μικροτραυματισμούς, άδικες επιθέσεις, ή και επιθέσεις για σεξουαλικούς λόγους κ.λπ., και να εναρμονιστεί με αρμόζουσες και κόσμιες πολιτισμικά συμπεριφορές.

6.Η δικαστική εξουσία ήταν, σε γενικές γραμμές, επιεικής στις αποφάσεις της για παραβατικές συμπεριφορές ανηλίκων.

7.Η επιείκεια οφειλόταν, κατά τη γνώμη μας, στη βούληση των δικαστών να αποφευχθεί ο εγκλεισμός των μικρών παιδιών και των εφήβων σε σωφρονιστικά καταστήματα, στα οποία ήταν αναγκασμένα να συναγελάζονται με εγκληματίες του κοινού ποινικού δικαίου.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ
Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΣΤΗ ΝΟΤΙΟΔΥΤΙΚΗ ΘΕΣΣΑΛΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

1.Εισαγωγή

Στην Εισαγωγή μας θεωρούμε σκόπιμο να εξετάσουμε, σε αδρές γραμμές, στοιχεία για την οικονομική, κοινωνική και πολιτισμική κατάσταση του κοριτσιού και της γυναίκας, μετά την απελευθέρωση της Ελλάδας. Το κορίτσι, όπως και το αγόρι, ζούσε, όπως είπαμε παραπάνω, στο πλαίσιο της αυστηρά δομημένης ευρείας Ελληνικής οικογένειας του 19^{ου} αιώνα.

Αυτό σημαίνει ότι το κορίτσι, εξ απαλών ονύχων, προσέφερε στην οικογένειά του, γιατί αυτό επέβαλαν οι ανάγκες της αγροτικής οικογένειας, η οποία θα έπρεπε να συμπληρώσει το εισόδημά της με έργα οικοτεχνίας, κτηνοτροφίας, πτηνοτροφίας, πέραν της καθαρής δραστηριότητας με την γεωργία, ενώ παράλληλα όφειλε να θεραπεύει καθημερινά τις ανάγκες του σπιτιού, που εκείνη την εποχή, ήταν αυξημένες, γιατί δεν υπήρχαν οι σημερινές υποδομές που καθιστούν βελτιωμένη κατά πολύ την καθημερινότητα της γυναίκας σε σχέση με το παρελθόν του 19^{ου} αιώνα. Ιδιαίτερα, στην περιοχή της Θεσσαλίας, τα πράγματα γι' αυτήν ήταν περισσότερο αντίξοα, εξαιτίας των συνθηκών διαβίωσης της αγροτοεργατικής οικογένειας, που αναφέραμε στο προηγούμενο κεφάλαιο. Αλλά και γενικότερα στον Ελλαδικό χώρο, τα πράγματα δεν ήταν βελτιωμένα: Επισημάνθηκε ότι η θέση του κοριτσιού και γενικότερα της Ελληνίδας κατά τον 19^{ο} αιώνα «*υποδηλώνει τις προσπάθειες της ελληνικής κοινωνίας να απεγκλωβιστεί από παραδοσιακά μοντέλα κοινωνικής ζωής και δράσης που είχαν αναπαραχθεί μέσα από τους μηχανισμούς της επιλεκτικής παράδοσης και είχαν δημιουργήσει διαχρονικά αγκυλώσεις που εμπόδιζαν την εξέλιξή της*». Ακόμη ότι «*στο χαμηλό, ως ένα βαθμό, από την άποψη της συμμετοχής της σε έργα πολιτισμού συνέβαλε και το χαμηλό οικονομικό επίπεδο της ελληνικής οικογένειας που εγκλώβισε το κορίτσι στους μηχανισμούς της οικογενειακής εκμετάλλευσης ή των αναγκών της οικογένειας, με τη συμμετοχή του στην οικοτεχνία, στη γεωργία ή στη ξένη δούλεψη. Η όλη διαδικασία της ως ένα βαθμό πολιτισμικής αναβάθμισης και χειραφέτηση της γυναίκας θα συντελεστεί, αφενός με τη συμμετοχή της στην παραγωγική διαδικασία που θα την ελευθερώσει, ως ένα σημείο, από τους μηχανισμούς της οικονομικής εκμετάλλευσης που λειτουργούσαν στο πλαίσιο της 'πατριαρχικά' δομημένης ελληνικής οικογένειας του ΙΘ΄ αιώνα, και αφετέρου με την πρόσβασή της στη συγκροτημένη εκπαιδευτική πραγματικότητα*

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

του νεοσύστατου ελληνικού κράτους. Πρόκειται για την εξέλιξη μιας δυναμικής που εκτυλίσσεται ιδιαίτερα στο τέλος του ΙΘ΄ αιώνα μέσω πολιτιστικών οργάνων και εκπαιδευτικών μηχανισμών»[420].

Σύμφωνα με την άποψη του συγγραφέα, τα πολιτισμικά στοιχεία οφείλουμε να τα προσεγγίσουμε με όρους σχέσεων και εξαρτήσεων, που σχετίζονται με το άλλο φύλο, καθώς και το κοινωνικό και οικονομικό συμφραζόμενο, γιατί «η ύπαρξη διαφορών ανάμεσα στα δύο φύλα είναι, σε μεγάλο βαθμό, κοινωνικοπολιτιστικό δημιούργημα που αναπαρήγαγε και τη σχέση υποτέλειας του γυναικείου φύλου απέναντι στο αντρικό και ανάλογα κοινωνικά στερεότυπα. Η διαιώνιση τέτοιων στερεοτύπων και κοινωνικών αντιλήψεων στους τομείς της κοινωνικής ζωής έχει καθοριστική συμβολή στη διαδικασία της κοινωνικοποίησης ως προς το ρόλο του φύλου (Sex-role socialization)»[421].

Με βάση την θέση αυτή η γυναίκα και μετά την απελευθέρωση της Ελλάδας συνεχίζει να είναι μειονεκτική σε σχέση με του άντρα. Και, όπως θα δούμε στη συνέχεια, η ίδια κατάσταση συμβαίνει και στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία. Έτσι, η γυναίκα δεν συμμετέχει στις κοινωνικές εκδηλώσεις, απουσιάζει από το δημόσιο χώρο, γιατί σ' αυτήν ανήκει ο ιδιωτικός χώρος και γενικότερα ζει στο περιθώριο, ενώ όποιες αλλαγές θα έλθουν πολύ αργά και θα ισχύσουν, σε μεγάλο βαθμό, για όλες τις κοινωνικές τάξεις[422]. Και όταν οι αλλαγές φτάσουν δειλά- δειλά στην Ελληνική κοινωνία, προς το τέλος του 19ου αιώνα με τη συμμετοχή της γυναίκας στην παραγωγική διαδικασία και την οικονομική της αυτάρκεια, που είναι αποτέλεσμα της εργασίας της, καταλάβει το δημόσιο χώρο και πάψει να είναι κλεισμένη στον ιδιωτικό χώρο, του σπιτιού της, αυτή η αλλαγή θα είναι απειλή για τον αντρικό πληθυσμό[423].

---

[420] Σακκής Δ.Α., *Νεοσύστατο ελληνικό κράτος (1833-1848): οικονομικές, κοινωνικές και πολιτισμικές συνιστώσες της εκπαιδευτικής πραγματικότητας*, ό.π..

[421] Μαραγκουδάκη Ε., *Εκπαίδευση και Διάκριση των Φύλων. Παιδαγωγικά αναγνώσματα στο Νηπιαγωγείο*, Οδυσσέας, Αθήνα 1993. Πρβλ. και Σακκής Δ., ό.π..

[422] Βαρίκα Ε., *Η Εξέγερση των Κυριών. Η γένεση μιας φεμινιστικής συνείδησης στην Ελλάδα 1833-1907*, Κατάρτι, Αθήνα 1996.

[423] Αβδελά Έ.- Ψάρρα Α., *Σιωπηρές Ιστορίες. Γυναίκες και φύλο στην ιστορική αφήγηση*, Αλεξάνδρεια, Αθήνα 1997.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Στο πλαίσιο αυτό της διαβίωσης των γυναικών, η κόρη πριν παντρευτεί όφειλε να εργαστεί στις γεωργικές και άλλες εργασίες της πατρικής οικογένειας, ο γαμβρός να είναι επιλογή του πατέρα της, ενώ η ηλικία γάμου της πολλές φορές περνούσε τα 25 χρόνια, αν και υπήρχαν περιπτώσεις που παντρεύονταν σε μικρή ηλικία, όταν επρόκειτο μέσω του γάμου να επωφεληθεί οικονομικά όλη η οικογένεια[424].

Η αναγκαστική παρθενία συνδυαζόταν με το μεγάλο οικονομικό βάρος της προίκας, ενώ μετά τον γάμο εισέρχεται στην παραγωγική διαδικασία, προσφέροντας αποκλειστικά στην οικογένεια και ελεγχόμενη από την πεθερά και τον σύζυγο. Εξάλλου, στις περιπτώσεις που η κόρη δεν διέθετε το βασικό προσόν της παρθενίας, ο γαμβρός ή θα διέλυε το γάμο ή ο πατέρας θα αναγκαζόταν να δώσει 'πανωπροίκι', χρηματική αποζημίωση που υποκαταστούσε το ηθικό ζήτημα που προέκυψε, πολλές φορές, εξουθενωτικό για τις ενδεείς οικογένειες, έθιμο που επικρατούσε και στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία[425].

Οι διαφορές ανάμεσα στα δύο φύλα, κατά την περίοδο αυτή, είναι εμφανείς και ιδιαίτερα το γεγονός ότι ο δημόσιος χώρος ανήκει στον αντρικό πληθυσμό και ο ιδιωτικός στο γυναικείο, κατέστησαν τις έμφυλες διαφορές σε διαφορετικό κοινωνικό προορισμό ανάμεσα δύο φύλα, με συνέπεια η γυναίκα να ασχολείται αποκλειστικά με την οικογένεια και ο άνδρας με κάθε δημόσια δραστηριότητα, όπως πολιτική κ.λπ., πράγμα που στις μέρες μας αρχίζει δειλά-δειλά να αμβλύνεται.

Η εκπαίδευση θα μπορούσε να κληθεί να θεραπεύσει το κενό στις έμφυλες διαφορές, ωστόσο μπορούμε με βεβαιότητα να πούμε ότι το μεγέθυνε, γιατί ήταν μια εκπαίδευση που πρόσφερε ημιμάθεια, στο πλαίσιο της *διακοσμητικής εκπαίδευσης* των γυναικών, μια εκπαίδευση που σχετιζόταν με τα γυναικεία καθήκοντα, με το ρόλο της γυναίκας αποκλειστικά στην οικογένεια, όπως εκμάθηση ραπτικής, μαγειρικής, ανθοκομίας, κ.λπ., που στόχο είχε να οριοθετήσει τις διαφορές ανάμεσα στα δύο φύλα, που η εκπαίδευσή τους θα βοηθούσε να αντεπεξέλθουν στους διακριτούς ρόλους που τους προσέδωσε «*ο Θεός και η φύσις*», σύμφωνα με τις επιταγές του Διαφωτισμού[426].

---

[424] Μπουρνόβα Ε.- Προγουλάκης Γ., "Ο Αγροτικός Κόσμος, 1830- 1940" στο (Κρεμμυδάς, Β. επιμ.), *Εισαγωγή στη Νεοελληνική Οικονομική Ιστορία (18ος- 20ος αιώνας)*, ό.π., σσ. 45- 104.

[425] Καρρά Ι. «Η κοινωνική διάσταση των γαμήλιων προσφορών μέσα στην καραγκούνικη κοινωνία», *Πρακτικά Α΄ Ιστορικού Συνεδρίου Παλαμά*, έκδ. Πρότυπες Θεσσαλικές Εκδόσεις, Παλαμάς 1999, σσ.209-219.

[426] Σακκής Δ. Α., «Οι πρώτες προσπάθειες για την οργάνωση της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης των κοριτσιών στο νεοσύστατο κράτος. Η περίπτωση του αλληλοδιδακτικού θηλέων Θήρας», *Νέα*

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Παιδεία, 80, 1996, όπου και βιβλιογραφία.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

2.Η γυναίκα στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία μετά την απελευθέρωση: διαπιστώσεις με βάση την αρχειακή έρευνα

2α.Το περιβάλλον διαβίωσης της γυναίκας και οι συνθήκες ζωής στο πλαίσιο της πατριαρχικά δομημένης κοινωνίας στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία μετά την απελευθέρωσή της (1881)

Η οικογένεια ως θεσμός δημιουργεί ένα πλέγμα δικαιωμάτων και υποχρεώσεων, που ρυθμίζονται από κοινωνικές νόρμες, ενώ ο σκοπός της συναρτάται από τις εκάστοτε κοινωνικές συνθήκες, με κυρίαρχη θέση την επιβίωση των μελών, τη διατήρησή της, προκειμένου να προσφέρει διαχρονικά ασφάλεια στα μέλη της, και τη διαιώνιση του είδους. Στην ευρεία οικογένεια, κάθε μορφής εξουσία έχει ο αρχηγός της, και κυρίως την οικονομική, όπως διαπιστώνουμε και από τις δομές της Καραγκούνικης οικογένειας, που αναμφισβήτητα, ανήκει στην εκτεταμένη ή ευρεία ή πατριαρχική οικογένεια[427].

Η γυναίκα στην αγροτική κοινωνία της Νοτιοδυτικής Θεσσαλίας είχε, στην περίοδο που εξετάζουμε, όπως και σε πολλές περιοχές της αγροτικής Ελλάδας, να αντιπαρέλθει με επιτυχία σε πολλούς ρόλους και να επιτελέσει σημαντική αποστολή στο πλαίσιο της ευρείας οικογένειας. Στο σπίτι, οι εργασίες ήταν πολλές και χρονοβόρες: Ανάμεσα σ' αυτές ήταν το λανάρισμα, το καθάρισμα του μπαμπακιού, η καλαθοποιεία, το ζύμωμα, το άναμμα του φούρνου, το άπλωμα του τραχανά, ο αργαλειός, το πλέξιμο, το κέντημα, το ράψιμο, το κουβάλημα του νερού για το πότισμα των ζωντανών και των λουλουδιών, ο θερισμός, το αλώνισμα, το λίχνισμα, το ζάβατο (καστανομάζεμα), η βοσκή, το άρμεγμα, η κατασκευή τυριού, το κούρεμα των ζωντανών και η χρήση του μαλλιού για τη ρόκα και άλλες. Πολλές φορές, οι καραγκούνες της περιοχής εξυπηρετούσαν η μία την άλλη, εναλλάξ, σε εργασίες, τις λεγόμενες καραγκούνικες 'παρακαλιές', ενώ, πολλές φορές, όταν η γυναίκα ήταν μόνη και ο άντρας έλειπε στα κοπάδια ή στη μετανάστευση ασκούσε και αντρικούς ρόλους στην οικογένεια[428].

---

[427] Αντωνίου Α., *Γαμήλια έθιμα των καραγκούνηδων της δυτικής Θεσσαλίας. Το παράδειγμα της κοινότητας Ματαράγκας*, Καρδίτσα 1991- Καββαδίας Γ.Β., *Καραγκούνηδες. Συμβολή στην κοινωνιολογία των δοξασιών*, Ιστορική και Λαογραφική Εταιρεία των Θεσσαλών, Αθήνα 1980.

[428] Κωνστάντζος Γ., «Η συμβολή της γυναίκας στη διάδοση των τραγουδιών εργασίας στη Θεσσαλία», *Πρακτικά 3ου Πανελληνίου Συνεδρίου Γυναίκα και Παράδοση. Η γυναίκα στην οικογενειακή και κοινωνική ζωή, την παιδεία, τον πολιτισμό και την εργασία*, Καρδίτσα 2010, σσ.133-142.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Όλες οι δραστηριότητές της στόχευαν στην βιολογική αναπαραγωγή της οικογένειας και της κοινωνίας, την προστασία των μελών, την ανατροφή των παιδιών, στο πλαίσιο της διευρυμένης παραδοσιακής οικογένειας, στην οποία το κάθε μέλος έχει συγκεκριμένους ρόλους και εκείνος της γυναίκας ήταν, όπως φαίνεται από τα παραπάνω, πολλαπλός και αν μπορούσε να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις του, τότε διέθετε τα προσόντα να παντρευτεί για να τους ασκήσει[429].

Έτσι, καθώς μεγάλωνε, άλλαζε και ρόλους, στην άσκηση των οποίων, όμως, όφειλε να επιδεικνύει σεβασμό και υπακοή, όχι μόνον στα ανώτερα ηλικιακά μέλη της οικογένειας, αλλά και σε εκείνα που αντιπροσώπευαν την αντρική εξουσία. Έτσι, η ανύπαντρη νέα, μάνα, νύφη, πεθερά, έγγαμη γυναίκα έδινε έμφαση στις αξίες της οικογένειας, ζούσε με σεβασμό, ήταν θεματοφύλακας αξιών, ηθών και εθίμων, χωρίς να έχει προσωπική ζωή, στη σκιά της πατερναλιστικής κοινωνίας και του άνδρα[430].

Επομένως, ζούσε αποκλεισμένη στα του οίκου της, δεν είχε ισότιμο ρόλο στην οικογένεια και την κοινωνία με τον άνδρα, και θεωρούνταν υπεύθυνη και για ενδεχόμενη θηλυγονία της οικογένειας, με συνέπεια να είναι γνωστή η ρήση «έχω τρία παιδιά και τρία κορίτσια» ή επί το χείρον «έχω τρία παιδιά και τρία ‘με το συμπάθειο’», υπονοώντας τη θηλυγονία, δεδομένου ότι η ύπαρξη θηλέων κατιόντων σηματοδοτούσε και την προικοδότησή τους, που στο πλαίσιο της ενδεούς οικογένειας ήταν ένα δυσβάστακτο πρόβλημα.

Όπως έδειξε ο Α. Αντωνίου, στην ειδική περίπτωση της Δυτικής Θεσσαλίας, η κοινωνική οργάνωση των γηγενών, των Καραγκούνηδων, βασιζόταν στις δομές της διευρυμένης οικογένειας και ο αρχηγός της διαχειριζόταν τις σχέσεις με τους άλλους ή και τα μέλη, με στόχο να είναι αυτή αυτάρκης, αφού γινόταν κοινή εκμετάλλευση της περιουσίας, κοινή διανομή της αγροτικής εργασίας και κοινή αντιμετώπιση προβλημάτων, όπως άμυνας από ληστές, επιδημιών, στέγασης, ενώ παράλληλα υψηλή θέση είχε η ηλικιωμένη γυναίκα του αρχηγού στην ιεραρχία της, γιατί γνώριζε διαχρονικά τα προβλήματα της εκτεταμένης οικογένειας και μπορούσε να παίξει ρόλο στην επίλυσή τους[431]. Οι Καραγκούνηδες είχαν

---

[429] Τσαούσης Δ. Γ., *Κοινωνία του Ανθρώπου*, Gutenberg, Αθήνα 1996.

[430] Νάνου Ρ.Π., «Η θέση της γυναίκας μέσα από τα Αγραφιώτικα τραγούδια του αρραβώνα και του γάμου», *Πρακτικά 3ου Πανελληνίου Συνεδρίου Γυναίκα και Παράδοση. Η γυναίκα στην οικογενειακή και κοινωνική ζωή, την παιδεία, τον πολιτισμό και την εργασία*, Καρδίτσα 2010, σσ.291-301.

[431] Αντωνίου Α. Α., «Η θέση γυναίκας στην ευρεία οικογένεια των Καραγκούνηδων της Δυτικής Θεσσαλίας», *Πρακτικά 3ου Πανελληνίου Συνεδρίου Γυναίκα και Παράδοση. Η γυναίκα στην*

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

υποστεί ποικίλες καταπιέσεις από τους τσιφλικούχους, διαχρονικά, σε αντίθεση με τους γείτονες Αγραφιώτες, που έζησαν σε καθεστώς, από την Τουρκοκρατία, κοινωνίας ελευθέρων και ενόπλων χωρικών, γι' αυτό, κατά τον προαναφερθέντα συγγραφέα, δεν συνάρπασαν ιδιαίτερα τους μελετητές[432].

Ο ίδιος συγγραφέας παρατηρεί ότι, πολλές φορές, μια αρνητική εικόνα των Καραγκούνηδων, που δεν ήταν βολικό να ενταχθούν σε αποδεκτό πρότυπο της κυρίαρχης κουλτούρας, είχε τη σημασία της για τους τσιφλικάδες, εφόσον προβαλλόταν προς τα έξω και εναντίον των κολλήγων, γιατί τους έδινε το πρόσχημα και την άνεση να διατηρήσουν τα τσιφλίκια τους σε βάρος των κολλήγων Καραγκούνηδων και τη συνέχιση της εκμετάλλευσής τους. Το κορίτσι, στο πλαίσιο της εκτεταμένης, ευρείας Καραγκούνικης οικογένειας, δεν διέθετε προίκα για τον γαμβρό, τουναντίον ο πατέρας του γαμβρού έδινε χρήματα στον πατέρα της νύφης, σύμφωνα με το έθιμο «αγαρλίκι» ή «γαρλίκι»[433]. Αυτό συνέβαινε γιατί ο τελευταίος έχανε εργατικό χέρι, με το γάμο της κόρης του, αφού συνηθιζόταν οι γάμοι ανδρών με μεγαλύτερες γυναίκες. Η προίκα αποφεύγονταν ως λόγος διάσπασης της περιουσίας της ευρείας πατριαρχικής οικογένειας, ενώ στα σημαντικά προσόντα της νύφης ήταν ο σωματότυπός της, που σημαίνει ότι επιλέγονταν οι γεροδεμένες νύφες, που θα μπορούσαν να αντεπεξέλθουν με επιτυχία στις γεωργικές εργασίες, οι οποίες απαιτούσαν σημαντική δύναμη[434].

Οι γνωριμίες με το αντίθετο φύλο γινόταν στο «σεργιάνι», για το οποίο οι υποψήφιες νύφες 'έβαζαν τα καλά τους', με τη συμμετοχή και την επίβλεψη μεγαλύτερων γυναικών της οικογένειας, προκειμένου να επιλεγούν από τον γαμβρό στο «νυφοδιάλεγμα». Είναι

οικογενειακή και κοινωνική ζωή, την παιδεία, τον πολιτισμό και την εργασία, Καρδίτσα 2010, σσ.279-290.

[432] Αντωνίου Α. Α., «Η θέση γυναίκας στην ευρεία οικογένεια των Καραγκούνηδων της Δυτικής Θεσσαλίας», ό.π., σ.281.

[433] Αλεξάκης Ε., *Η εξαγορά της νύφης. Συμβολή στη μελέτη των γαμήλιων θεσμών στη νεότερη Ελλάδα*, Αθήνα 1984. Πρβλ. και Καρρά Ι. «Η κοινωνική διάσταση των γαμήλιων προσφορών μέσα στην καραγκούνικη κοινωνία», Πρακτικά Α΄ Ιστορικού Συνεδρίου Παλαμά, έκδ. Πρότυπες Θεσσαλικές Εκδόσεις, Παλαμάς 1999, σσ.209-219.

[434] Αντωνίου Α. Α., «Η θέση γυναίκας στην ευρεία οικογένεια των Καραγκούνηδων της Δυτικής Θεσσαλίας», ό.π., σ.282-283, 288-289.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ευνόητο ότι και σε αυτήν την περίπτωση διαφαίνεται η παθητική στάση της υποψήφιας, εφόσον επιλέγεται και δεν επιλέγει[435].

Αλλά και στην Ανατολική Θεσσαλία, ως προς το θέμα της σχέσης της γυναίκας με το δημόσιο χώρο, τα πράγματα δεν ήταν καλύτερα, όπως σημειώνει η Μηλίτσα Ζαρλή-Καραθάνου: «Ακόμα και η έξοδος από το σπίτι τα πρώτα χρόνια μετά την προσάρτηση ήταν απαγορευμένη για τις Βολιώτισσες, ιδίως τις καθημερινές, όπως μας ενημερώνει ο Ν. Γάτσος στις «Αναμνήσεις» του: 'Τας καθημερινάς ημέρας ουδεμία κυρία ή δεσποινίς εξήρχετο της οικίας της. Τούτο, εκείνην την εποχήν, απετέλει εν είδος σκανδάλου. Αν καμμία αλλοεθνής κυρία (π.χ. η σύζυγος κάποιου προξένου, κ.λπ.) εξήρχετο και την καθημερινήν την έλεγαν όλοι σαλοκοκώνα[436]».

Οι προγαμιαίες σχέσεις ήταν απαγορευτικές, όπως προειπώθηκε για όλη την Ελλάδα, αλλά και για την περιοχή της Νοτιοδυτικής Θεσσαλίας. Το κορίτσι 'που θα ακουστεί' ήταν μεγάλο πρόβλημα για την οικογένεια και το βάρος έπεφτε στην ίδια, όπως παρατηρούμε από εκφράσεις, όπως 'αυτή καλά έπαθε γιατί τα 'θελε η κυράτσα, 'τα 'θελε ου κ.… της', η 'πίσια', η 'δείξια', η 'γαϊδούρα', η 'ρουφκιάνα', η 'πρόστυχια', η 'ξετσίπωτη', κ.λπ.[437].

---

[435] Ζωγράφου Μ., «Χορός και διαπραγμάτευση της έμφυλης ταυτότητας σ' ένα χωριό της Θεσσαλίας», *Πρακτικά 3ου Πανελληνίου Συνεδρίου Γυναίκα και Παράδοση. Η γυναίκα στην οικογενειακή και κοινωνική ζωή, την παιδεία, τον πολιτισμό και την εργασία*, Καρδίτσα 2010, σσ.347-357.

[436] Ζαρλή- Καραθάνου Μ., «Η πορεία της Βολιώτισσας σ' ένα μεταβαλλόμενο κόσμο από τα τέλη του 19ου αιώνα ως τις αρχές του 20ου», *Αρχείο Θεσσαλικών Μελετών, Αφιερωματικός Τόμος 1908*, έκδ. Εταιρείας Θεσσαλικών Μελετών, τ. 17ος, Βόλος 2008, σσ. 159-228.

[437] Τζιαμουρτάς Ζ., *Λαογραφική Πινακοθήκη των Καραγκούνηδων. (Υλικός και Πνευματικός βίος)*, έκδ. Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Καρδίτσας, ό.π., σσ.218-219.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

2β. Η γυναικεία παραβατικότητα σε σχέση με το κοινωνικό συγκείμενο

Η σκληρή και δύσκολη διαβίωση της αγροτικής οικογένειας στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία, οι συνθήκες διαμονής, σε οικήματα, κατασκευασμένα πρόχειρα από τους ίδιους του ενοίκους με βουνιές αγελάδων, σε συνδυασμό με την γενικότερη ένδεια των κατοίκων, επηρέαζαν, όπως αναφέραμε και στην περίπτωση του παιδιού και του εφήβου και τη ζωή του κοριτσιού και της γυναίκας.

Σε ένα τέτοιο πλαίσιο διαβίωσης, οφείλουμε να συσχετίζουμε την παραβατικότητα της παιδικής ηλικίας με το κοινωνικό συγκείμενο, εφόσον οι παραβατικές πράξεις, κατά το μάλλον ή ήττον του κοριτσιού και της γυναίκας, όπως και του αγοριού, είναι απόρροια, σε μεγάλο βαθμό, της γενικότερης ένδειας που διαβίωνε το αγόρι, το κορίτσι, ο έφηβος και η έφηβη, στο πλαίσιο της αγροτοεργατικής οικογένειας και της έλλειψης παιδείας στο διάστημα της Οθωμανοκρατίας, μέχρι και το 1881.

Το μικρό κορίτσι, όπως και η γυναίκα, ήταν οικονομική μονάδα πρόσφερε στην οικογένεια, στο πλαίσιο της οικιακής, αγροτικής και κτηνοτροφικής δραστηριότητας της οικογένειας στην περιοχή και το μικρό κορίτσι ερχόταν και αυτό, όπως το αγόρι, αντιμέτωπο με την ενήλικη κοινωνία, όχι, όμως ισότιμα, και ήταν έρμαιο στις εκάστοτε διαθέσεις των ενήλικων μελών. Εξάλλου, ο προορισμός της δεν ήταν να παρεισφρήσει στην επαγγελματική ζωή, δεδομένου ότι ο κοινωνικός και επαγγελματικός αποκλεισμός της ήταν κυρίαρχα στοιχεία στην επικρατούσα αντίληψη της κοινωνίας. Ο παραπάνω αποκλεισμός, σε συνδυασμό με τον μονόδρομο επιλογών της που της επιφύλασσε η κοινωνική επιταγή ως μελλοντικής γυναίκας- συζύγου- μάνας- νοικοκυράς, την οδηγούσε στον εσωστρεφή χώρο της οικίας, μακριά από κάθε δημοσιότητα.

Από την άλλη μεριά η εκπαίδευση ως θεσμός, άργησε πολύ να προσεγγίσει σε μεγάλα ποσοστά, τις εκτός κέντρου περιοχές του νεοελληνικού κράτους και ιδιαίτερα τις αγροτικές περιοχές.

Επομένως, οι όποιες παραβατικές συμπεριφορές των γυναικών, και αναφερόμαστε στις περιπτώσεις κατά τις οποίες οι γυναίκες δρουν ατομικά ως υποκείμενα παραβατικών συμπεριφορών, σχετίζονται, κυρίως με το ρόλο που τους επεφύλασσε η κοινωνία και η οικογένεια. Έτσι, τουλάχιστον οφείλουμε να αναγνώσουμε αδικήματα, όπως αυτό της άδικης επίθεσης, ή της πρόκλησης τραυμάτων σε άλλη γυναίκα για ζήτημα διαχείρισης οικόσιτων ζώων, ή εκείνο της επίθεσης σε αγροφύλακα, κ.λπ..

Στις περιπτώσεις που οι γυναίκες δρουν ομαδικά ως υποκείμενα παραβατικών συμπεριφορών, κατηγορούνται για εξύβριση, για τραυματισμούς, για φθορά ξένης

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

περιουσίας, κ.λπ., και, όπως ήδη επισημάνθηκε στο σχετικό κεφάλαιο, η απαξίωση αυτών των συμπεριφορών περιορίζεται στην κατάγνωση περί της ενοχής τους κι όχι στην επιβολή της ποινής, οι οποίες είναι ιδιαίτερα μικρές, καθώς κυμαίνονται από μικρά πρόστιμα, έως φυλάκιση λίγων ημερών, χωρίς ωστόσο να απειλείται η προσωποκράτησή τους, στοιχείο που υποδηλώνει ότι η κοινωνία, μέσα από τη δικαστική εξουσία έβλεπε με επιείκεια τη γυναίκα, ως μητέρα, σύζυγο και εργαζόμενη και 'συγχωρούσε' μικρές παραβατικές πράξεις αποφεύγοντας τον εγκλεισμό της σε σωφρονιστικά καταστήματα που θα προξενούσαν σωρεία προβλημάτων οικονομικής και άλλης φύσης στο οικογενειακό της περιβάλλον. Σε άλλες περιπτώσεις, παρατηρήσαμε, ήδη, ότι οι γυναίκες συνασπιζόμενες με άλλους συγγενείς καταφεύγουν σε βίαιες πράξεις, διακατεχόμενες από την ψυχολογία της αγέλης και μετέρχονται το «δίκαιο του ισχυρού», το οποίο με τη σειρά του οφείλουμε να το προσεγγίσουμε στο πλαίσιο της επιβίωσης του ατόμου και της οικογένειάς του, σε μια εποχή οικονομικής ανέχειας, μέσα από τη διασφάλιση των ισχνών περιουσιακών στοιχείων. Αυτό καταδεικνύεται και από την πλειονότητα των συμβάντων που σχετίζονται με την αγροτική, ποιμενική ζωή, την οικιακή οικονομία, τις πατριαρχικές δομές της οικογένειας της περιοχής, αναγκαίες για τη διασφάλιση της οικονομικής επιβίωσής της, τη συμβίωση πολλών μελών κάτω από την ίδια στέγη, την έλλειψη παιδείας.

Η έντονη παρουσία της γυναίκας στην οικονομική ζωή, μέσω της προσφοράς της δεν της διασφάλιζε, πολλές φορές, και τον ανάλογο σεβασμό από μέρους του αντρικού φύλου. Σε ένα δύσκολο αιώνα διαβίωσης δεν απουσιάζουν φαινόμενα κάθε βίας, σε βάρος των γυναικών, σωματικής, προσβολής της προσωπικότητας και της γενετήσιας αξιοπρέπειας, ακόμη και από ανήλικα αγόρια, και, γενικότερα, η γυναίκα, ανεξαρτήτως ηλικίας και θέσεως, θεωρείται κατώτερη και αδύναμη, λόγω της 'γυναικείας φύσης' τους και οφείλει να διακατέχεται από συμπεριφορές που προσιδιάζουν με τη σεμνότητα και την υπακοή και την αποφυγή ετερόφυλων σχέσεων. Κάτω από αυτό το πρίσμα εξέτασης των πραγμάτων, οφείλουμε να προσεγγίσουμε και ακραίες ποινικές συμπεριφορές εναντίον της, όπως απόπειρες βιασμών, βιασμοί και άλλες βιαιότητες, που πέραν των άλλων αιτιών, ήταν και απόρροια νοοτροπιών που επικυριαρχούσαν στην κοινωνία της εποχής.

Ωστόσο, παρόλες τις αντίξοες συνθήκες διαβίωσης της γυναίκας, την καταπίεση και την βία που, σε πολλές περιπτώσεις περίσσευε, οφείλουμε να προσεγγίσουμε το θέμα και από μια άλλη σκοπιά, αν λάβουμε υπόψη ότι η γυναίκα ως μητέρα και σύζυγος έπαιζε σπουδαίο ρόλο στη φυσική αναπαραγωγή μέσω των απογόνων και τη διαιώνιση της οικογένειας, αλλά και στην υλική αναπαραγωγή της, μέσω της δυνατότητας επιβίωσης της οικογένειας διά των υλικών αγαθών, τα οποία και παρατηρήσαμε ότι οι γυναίκες,

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

προκειμένου να διατηρήσουν, περιέπεπταν και σε παραβατικές συμπεριφορές. Ταυτόχρονα δε, όφειλαν να έχουν στόχο τη διαιώνιση του ονόματος της οικογένειας, μέσω του παππού, τη μη εξαφάνιση του επιθέτου, διά της τεκνοποιίας και τη συνέχιση των παραδόσεων της οικογένειας, μέσω της κληροδότησης στους κατιόντες, αυτού που ονομάζει ο Bourdieu 'συμβολικό κεφάλαιο'[438].

Έτσι, στη νεοελληνική κοινωνία η γυναίκα ολοκληρώνεται ως προσωπικότητα με την απόκτηση νόμιμων παιδιών, που έχουν το δικαίωμα να φέρουν το όνομα των προγόνων και να τους κληρονομούν, ενώ τα πράγματα παρουσίαζαν δυσχέρειες στην περίπτωση της ατεκνίας και επιλύονταν ή με τέλεση άλλου γάμου ή με υιοθεσία[439].

Και ύστερα από χρόνια, όταν πλέον θα τεκνοποιούσε, ιδιαίτερα αγόρια, θα έπαιρνε σημαντικό ρόλο στην οικογένεια, θα υπολογιζόταν ως μέλος της και θα καταξιωνόταν, ως ένα βαθμό, στην οικογένεια και τον κοινωνικό περίγυρο.

[438] Bourdieu P., *Outline of a Theory of Practice*, Cambridge, Cambridge University Press, 1977.

[439] Βλ. σχετικά, Βελιώτη-Γεωργοπούλου Μ., «Άτεκνη γυναίκα. Κοινωνικο-οικονομικά προβλήματα και στρατηγικές επίλυσής τους σε μια κοινότητα της Ανατολικής Πελοποννήσου», *Πρακτικά 3ου Πανελληνίου Συνεδρίου Γυναίκα και Παράδοση. Η γυναίκα στην οικογενειακή και κοινωνική ζωή, την παιδεία, τον πολιτισμό και την εργασία*, Καρδίτσα 2010, σσ.179-189.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

3.Συγκεφαλαιωτικές παρατηρήσεις

1.Η επικρατούσα κατάσταση του κοριτσιού και της γυναίκας στην Ελληνική κοινωνία μετά την Ελληνική ανεξαρτησία, όπως προκύπτει από την ανάλυση που προηγήθηκε, στο πλαίσιο της οποίας η γυναίκα βίωνε δύσκολες καταστάσεις, χωρίς να της ανήκει ο δημόσιος χώρος, καταπιεζόμενη στις δομές της πατριαρχικά δομημένης Ελληνικής κοινωνίας, χωρίς επιλογές στο γάμο και κοινωνική καταξίωση, παρουσιάζεται επί τα χείρω στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία μετά την απελευθέρωσή της, το 1881.

2.Έτσι, η γυναίκα στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία, πέραν των αντίξοων συνθηκών διαβίωσης που υπήρχαν σε όλη την Ελλάδα, όφειλε να ζήσει σε ένα περισσότερο δύσκολο περιβάλλον, με σπίτια-τρώγλες, κατασκευασμένα από βουνιές ζώων, χωρίς δικαίωμα να απλώνει τα ρούχα της να στεγνώσουν, χωρίς αυτοδιάθεση ερωτική και, επιπλέον, με το δικαίωμα της πρώτης νύκτας, που απορρέει από το πλαίσιο θεσμών μιας φεουδαλικής κοινωνίας.

3.Οι εργασίες των γυναικών του κάμπου παρουσίαζαν ιδιαίτερες δυσκολίες, καθώς γίνονταν ιδιαίτερα στη διάρκεια του καλοκαιριού με μεγάλες θερμοκρασίες και ήταν εξουθενωτικές. Η γυναίκα στον κάμπο συμμετέχει, όπως και ο άνδρας στην παραγωγική διαδικασία, όπως διαπιστώνεται και από την επιλογή του σωματότυπού της, προκειμένου να παντρευτεί, δεν έχει όμως τα ίδια δικαιώματα με αυτόν.

4.Με βάση τα παραπάνω, η γυναίκα, όπως και το κορίτσι, κατά την υπό εξέταση χρονικό περίοδο στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία, ζούσε στο σκληρό κόσμο της φτώχειας και της έλλειψης παιδείας, εξαιτίας της Οθωμανοκρατίας, και μάλιστα η τελευταία καθυστέρησε χρονικά να είναι προσβάσιμη στα κορίτσια, από τα ήθη της εποχής.

5.Όπως τεκμαίρεται από τα μέχρι τούδε, η γυναίκα, στο πλαίσιο της αγροτοεργατικής διευρυμένης, πατριαρχικής οικογένειας της περιοχής, πρόσφερε οικονομικά στην οικογένεια, γι' αυτό και εμπλέκονταν, συνασπιζόμενη με άλλα μέλη της οικογένειας, τις περισσότερες φορές, σε παραβατικές πράξεις, μείζονος ή ήσσονος σημασίας, οικονομικής, κυρίως, φύσης, προκειμένου να υπερασπίσει τα συμφέροντα της οικογένειας.

6.Η μεγάλη οικονομική-και όχι μόνο- προσφορά της στην ευρεία αγροτοεργατική οικογένεια δεν της διασφάλιζε, σε κάποιες περιπτώσεις, και τον ανάλογο σεβασμό από μέρους του αντρικού φύλου, με συνέπεια να υφίστανται φαινόμενα κάθε βίας, σε βάρος των γυναικών, που έφταναν, κάποιες φορές, όπως διαπιστώσαμε από τις αρχειακές

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

μαρτυρίες, σε ακραίες μορφές, με προεξάρχουσα τους βιασμούς, τις ασέλγειες και γενικά την προσβολή της γενετήσιας αξιοπρέπειας.

7.Η δικαστική εξουσία ήταν, σε γενικές γραμμές, επιεικής στις αποφάσεις της για παραβατικές συμπεριφορές γυναικών, προκειμένου να αποφευχθεί ο εγκλεισμός συζύγων και μητέρων σε σωφρονιστικά καταστήματα για οικονομικούς και κοινωνικούς λόγους.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ[440]

1.Εισαγωγή

Αποτελεί κοινή παραδοχή ότι η παιδεία και γενικότερα το πολιτισμικό επίπεδο του λαού συμβάλλει στην εξάλειψη κάθε παραβατικής συμπεριφοράς του κοινωνικού συνόλου και ιδιαίτερα των νέων. Είναι γνωστή η ρήση ότι χτίζοντας ένα σχολείο, γκρεμίζουμε μια φυλακή. Επομένως, η πιθανή ραγδαία ανάπτυξη των εκπαιδευτικών πραγμάτων στην περιοχή, στο χρονικό διάστημα που εξετάζουμε, είναι δείκτης της αναβάθμισης του πολιτισμικού επιπέδου των νέων, που στη συνέχεια θα ελαχιστοποιήσει, ως ένα σημείο, τις παραβατικές τους συμπεριφορές.

Με βάση αυτή την προσέγγιση, θα εξετάσουμε, σε αδρές γραμμές, την κατάσταση της εκπαίδευσης στην περιοχή, εφόσον, μέσα από την κινητικότητα αυτή, αμέσως μετά την απελευθέρωση της περιοχής, όπως προείπαμε, θα επέλθει βελτίωση των κοινωνικομορφωτικών δομών και ανάλογη κινητικότητα σε πολιτισμικό επίπεδο που με τη σειρά της θα παίξει ρόλο στη μείωση των παραβατικών συμπεριφορών. Ακόμη, θεωρούμε ότι θα συμβάλλουμε, στην περίπτωση που θα διεξαχθεί ανάλογη έρευνα για την μετά το 1893 περίοδο, ώστε η προσέγγισή μας αυτή να αποτελέσει εργαλείο στην ερμηνεία δεδομένων της, που θα παρουσίαζαν ενδεχόμενη περαιτέρω βελτίωση των ανθρώπινων σχέσεων, με την μείωση παραβατικών συμπεριφορών, η οποία στην περίπτωση αυτή θα οφείλεται, σε σημαντικό βαθμό, στην εκπαιδευτική κινητικότητα της προηγούμενης περιόδου.

Η Ελληνική εκπαίδευση γίνεται θεσμός, αμέσως μετά τη δημιουργία του Ελληνικού κράτους, όπως αναφέρθηκε παραπάνω, με τον νόμο του Μάουρερ για την πρωτοβάθμια

[440] Στόχος του Κεφαλαίου δεν είναι να προβούμε σε μια συνολική αποτίμηση της κατάστασης της εκπαίδευσης στην περιοχή, αυτό θα αποτελούσε μια άλλη εργασία. Είναι, όμως, να εξετάσουμε, σε αδρές γραμμές, την κινητικότητα των εκπαιδευτικών πραγμάτων στην περιοχή στο συγκεκριμένο χώρο και χρόνο, κινητικότητα, που με τη σειρά της, θα έπαιζε ρόλο στη διαμόρφωση εκείνου του πολιτιστικού επιπέδου που θα δρούσε, ως ένα βαθμό, ανασταλτικά στην παραβατικότητα των μαθητών και, γενικότερα, των νέων.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

εκπαίδευση[441] του ΒΔ. για τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση[442] και του ΒΔ. του 1837 για την ίδρυση του Οθωνικού Πανεπιστημίου[443]. Με το Σύνταγμα της Ελλάδος, στο άρθρο 11, σαφώς αναφέρεται ότι η «*η ανωτέρα εκπαίδευσις ενεργείται δαπάνη του Κράτους εις δε την δημοτικήν συντρέχει και το Κράτος κατά το μέτρον της ανάγκης των Δήμων*», εστιάζοντας την επίλυση των οικονομικών της εκπαίδευσης στους ενδεείς, νεοσύστατους δήμους της χώρας[444]. Ως θεσμός είχε ραγδαία ανάπτυξη, οι λόγοι της οποίας έχουν επιστημονικά τεκμηριωθεί[445]. Ένας από αυτούς ήταν η κάλυψη αναγκών του νέου κράτους, μέσω στελέχωσης του δυναμικού των νέων σε θέσεις υπαλληλίας[446], ενώ επισημάνθηκε ότι η ραγδαία ανάπτυξη, παρόλες τις αντίξοες οικονομικές συγκυρίες, πέτυχε χάρις στον 'πολιτιστικό πατριωτισμό' των Ελλήνων, που, σύμφωνα με τον Τσουκαλά, προσεγγίζεται ως όρος σαν τάση προσφοράς, εκ του υστερήματος, όχι σε άλλους τομείς δραστηριότητας, αλλά στην εκπαίδευση, με στόχο την πολιτιστική αναβάθμιση της νεολαίας[447]. Πρόκειται για την ύπαρξη μιας γενικής συνείδησης, σε ιδεολογικό επίπεδο, στους οικονομικά αδύναμους- και όχι μόνον- Έλληνες του ΙΘ΄ αιώνα, ταύτισης των εθνικών συμφερόντων με την πολιτιστική αναβάθμιση και υπεροχή, που οδηγούσε, πολλές φορές, ανθρώπους χωρίς γραμματικές γνώσεις, να προσφέρουν τα λιγοστά τους χρήματα σε έργα πολιτισμού και στην εθνική εκπαίδευση και όχι σε άλλους τομείς εθνικών δραστηριοτήτων[448].

---

[441] Νόμος, «*Περί δημοτικών σχολείων*», 6/ 18 Φεβρουαρίου 1834, (Ε.τ.Κ.,φ.11, 3/ 15 Μαρτίου 1834).

[442] ΒΔ., «*Περί του κανονισμού των Ελληνικών σχολείων και γυμνασίων*», 31 Δεκεμβρίου 1836/ 12 Ιανουαρίου 1837, (Ε.τ.Κ., φ.87, 31 Δεκεμβρίου 1836).

[443] ΒΔ. της 24 Απριλίου 1837, «*Περί συστάσεως του πανεπιστημίου*», 22 Απριλίου 1837, (Ε.τ.Κ., φ.16, 24 Απριλίου 1837).

[444] Σύνταγμα της Ελλάδος, 18 Μαρτίου 1844, (Ε.τ.Κ.,φ.5, 18 Μαρτίου 1844).

[445] Τσουκαλάς Κ., *Εξάρτηση και αναπαραγωγή: ο κοινωνικός ρόλος των εκπαιδευτικών μηχανισμών στην Ελλάδα (1830- 1922)*, έκδ. 5η, Θεμέλιο, Αθήνα 1987- Μπουζάκη Σήφη, *Νεοελληνική Εκπαίδευση (1821- 1985)*, Gutenberg, Αθήνα 1987.

[446] Τσουκαλάς Κ., *Εξάρτηση και αναπαραγωγή: ο κοινωνικός ρόλος των εκπαιδευτικών μηχανισμών στην Ελλάδα (1830- 1922)*, ό.π..

[447] Τσουκαλάς Κ., *Εξάρτηση και αναπαραγωγή: ο κοινωνικός ρόλος των εκπαιδευτικών μηχανισμών στην Ελλάδα (1830- 1922)*, ό.π., σ.492.

[448] Τσουκαλάς Κ., *Εξάρτηση και αναπαραγωγή: ο κοινωνικός ρόλος των εκπαιδευτικών μηχανισμών στην Ελλάδα (1830- 1922)*, ό.π..

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Έτσι, η εκπαίδευση χρηματοδοτήθηκε, σε μεγάλο βαθμό, από την τοπική αυτοδιοίκηση, με τη βοήθεια, πολλές φορές, και των απλών ανθρώπων που προσέφεραν από το υστέρημά τους ή και άλλων πλουσίων από το εσωτερικό και το εξωτερικό, για να αναφερθούμε στους δωρητές και τους ευεργέτες.

Σε γενικές γραμμές, η εκπαίδευση στο νεοσύστατο κράτος διακρίνεται για την παροχή δωρεάν παιδείας, που την κάνει περισσότερο προσβάσιμη στα πτωχά στρώματα και όχι μόνο για τους προνομιούχους μαθητές, παρόλο που ο νόμος του 1834 για την πρωτοβάθμια εκπαίδευση ανέθεσε στους δήμους την ίδρυση και λειτουργία των σχολείων, που δεν είχαν τα απαραίτητα έσοδα για τη λειτουργία τους. Για το γεγονός ότι ο νόμος παρείχε δωρεάν εκπαίδευση μπορεί να θεωρηθεί προοδευτικός για τα δεδομένα εκείνης της περιόδου, σε Ευρωπαϊκό επίπεδο, γιατί, σύμφωνα με τον Τσουκαλά, δωρεάν παιδεία έχουμε στην Ευρώπη μισό αιώνα αργότερα, αφού στη Γαλλία η υποχρεωτική πρωτοβάθμια εκπαίδευση γίνεται θεσμός το 1882 και στη Γερμανία το 1880[449].

Άλλος ένας λόγος που έκανε τον νόμο προοδευτικό ήταν ότι επέτρεπε στα κορίτσια τη φοίτηση στο πρωτοβάθμιο σχολείο σε συνδιδασκαλία με τα αγόρια, παρόλο που κάτι τέτοιο δεν προέβλεπε, όπως ήδη ειπώθηκε το ΒΔ. για την δευτεροβάθμια εκπαίδευση, που δεν επέτρεπε στα κορίτσια να φοιτήσουν σ' αυτήν, δίνοντας χώρο στα ιδιωτικά σχολεία, που ονομάστηκαν Παρθεναγωγεία και στη Φιλεκπαιδευτική Εταιρεία, η οποία από το έτος ίδρυσής της, το 1836, στελέχωνε το διδακτικό προσωπικό σχολικών μονάδων θηλέων.

Ωστόσο, τόσο τα ήθη της εποχής, όσο και η οικονομική δυσπραγία, που ανάγκαζε το κορίτσι να μένει στην οικογένεια και να προσφέρει στην καθημερινότητα του σπιτιού- και όχι μόνο- όπως και προείπαμε, οδήγησαν το κορίτσι μακρά από το σχολείο, με συνέπεια σε απογραφή του 1879 σε είκοσι δήμους της χώρας να μη γνωρίζει ούτε μία γυναίκα να διαβάζει, ενώ το ποσοστό των αναλφάβητων γυναικών να ανέρχεται στο 93% [450].

Οι δάσκαλοι χωρίζονταν σε τρεις κατηγορίες, α΄, β΄ και γ΄ τάξεως, ανάλογα με τα προσόντα τους, ενώ η ίδρυση σχολείων θηλέων δεν ήταν απαραίτητη, με συνέπεια να μην είναι δυνατόν να έχουν τις ίδιες δυνατότητες φοίτησης στο σχολείο αγόρια και κορίτσια[451].

---

[449] Τσουκαλάς Κ., *Εξάρτηση και αναπαραγωγή: ο κοινωνικός ρόλος των εκπαιδευτικών μηχανισμών στην Ελλάδα (1830- 1922)*, ό.π., σσ. 503- 504.

[450] Ζιώγου-Καραστεργίου Σ., «Εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις και Μέση εκπαίδευση των κοριτσιών στην Ελλάδα (1830-1929)», στο *Οι εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις στην Ελλάδα (Προσπάθειες, αδιέξοδα, προοπτικές)*, Πανελλήνιο Παιδαγωγικό Συνέδριο, Ρέθυμνο 1986, σσ. 89-99.

[451] Λαμπράκη- Παγανού Αλεξ., *Η Εκπαίδευση των Ελληνίδων κατά την Οθωνική περίοδο,*

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Σύμφωνα με τα παραπάνω και αναφερόμενοι σε κάποιες ενδεικτικές εργασίες, γιατί στόχος μας δεν είναι να εξαντλήσουμε αυτό το θέμα, φάνηκε ότι σε συγκεκριμένες περιοχές, μετά την ίδρυση του Ελληνικού κράτους, υπήρξε σημαντική εκπαιδευτική κινητικότητα, με την ανάπτυξη σχολείων, τον διορισμό και χρηματοδότηση δασκάλων από την τοπική αυτοδιοίκηση και την συνδρομή της πολιτείας, την συνδρομή των δήμων για την οργάνωσή τους, αλλά και τη συμμετοχή και των κοριτσιών, που ιδιαίτερα στα νησιά των Κυκλάδων έφτανε σε ποσοστά φοίτησης πάνω και από 25%, και επισημαίνεται ο ρόλος του απλού λαού που με τις φιλότιμες προσπάθειές του συνέβαλε στη δημιουργία υποδομών για μόρφωση των παιδιών του. Ακόμη, δείχθηκε ότι το επίπεδο της παρεχόμενης μάθησης ήταν, σε πολλές περιπτώσεις, υψηλό και ότι η συμμετοχή στην εκπαίδευση ήταν ανεξάρτητη από κάθε κοινωνικοοικονομική διαστρωμάτωση, με συνέπεια το σχολείο να είναι, ως ένα σημείο και αταξικό[452].

Γενικότερα, μέσα από την πλούσια βιβλιογραφία για τα εκπαιδευτικά πράγματα, φάνηκε ταύτιση της ελληνικής εθνικής συνείδησης με την ελληνική εκπαίδευση, με συνέπεια να αναπτυχθεί το ενδιαφέρον του λαού για την αναπαραγωγή των εθνοπολιτισμικών αξιών μέσα από την εκπαίδευση σε μεγάλο γεωγραφικό εύρος, γιατί, σύμφωνα με συγγραφέα, η ύπαρξη και προβολή εθνοπολιτισμικών αξιών και η συντήρηση και διατήρηση της εθνοπολιτισμικής ταυτότητας, δημιουργούσε συναισθήματα ασφάλειας στον Ελληνικό λαό για την επιβίωσή του[453].

Βιβλιοθήκη Σοφίας Ν. Σαριπόλου, Αθήνα 1988- Ζιώγου-Καραστεργίου Σ., *Η Μέση εκπαίδευση των κοριτσιών στην Ελλάδα (1830-1893)*, Αθήνα 1986- Φουρναράκη Ε., *Εκπαίδευση και Αγωγή των κοριτσιών, Ελληνικοί Προβληματισμοί (1830- 1910)*, ΙΑΕΝ, ΓΓΝΓ, Αθήνα 1987.

[452] Σακκής Δ. Α., *Η Εκπαίδευση στις Νοτιοδυτικές Κυκλάδες κατά την Α΄Οθωνική περίοδο (1833-1843)*, Σύλλογος προς Διάδοσιν Ωφελίμων Βιβλίων, Αθήνα 1997.

[453] Sakkis D.A., "Cultural patriotism' in the Southern Balkans: The Case of Greece (1833-1848)", *Balkan Studies*, Volume 41, No 1-2, 2003, pp. 43-81.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

2.Στοιχεία για την εκπαίδευση στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία μετά την απελευθέρωση: αρχειακά δεδομένα

2α.Θεσμικό πλαίσιο για την εκπαίδευση

Η ραγδαία ανάπτυξη των εκπαιδευτικών πραγμάτων, που έλαβε χώρο στο νεοσύστατο κράτος μετά την απελευθέρωση, συνέβη και στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία, με αποτέλεσμα, το 1881 να αρχίσουν να λειτουργούν τα πρώτα σχολεία, που στη δεύτερη πενταετία μετά την προσάρτηση της περιοχής, δηλαδή από το 1886 μέχρι και το 1895, διπλασιάστηκαν. Ο ρυθμός ίδρυσης και λειτουργίας της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης είναι αλματώδης, την πρώτη δεκαετία και στο γεγονός αυτό οφείλουμε να δώσουμε ιδιαίτερη σημασία, αν το συσχετίσουμε με το ότι η υλοποίηση των προσπαθειών για την εκπαίδευση, βάρυνε οικονομικά τους δήμους, που δεν είχαν σημαντικά έσοδα, και, επομένως, άμεσα τον Ελληνικό λαό.

Ο Νόμος του 1834 δέχθηκε τροποποιήσεις, όπως αυτές ορίστηκαν με το Σύνταγμα του 1844 στο 11 άρθρο του, καθεστώς στα εκπαιδευτικά δρώμενα που ίσχυε την περίοδο που εξετάζουμε, δηλαδή από το 1881 που απελευθερώθηκε η Θεσσαλία. Έτσι συνεχίστηκε η οικονομική εξάρτηση από τους δήμους ως προς την ίδρυση και λειτουργία των σχολείων, σύμφωνα με τις επιταγές του Νόμου του 1834, ενώ με το άρθρο 11 του Συντάγματος του 1844, που προείπαμε, συμπληρώθηκε «*εις δε την δημοτικήν συντρέχει και το κράτος κατά το μέτρον της ανάγκης των δήμων*», κάνοντας σαφή τη βούληση του νομοθέτη να επέμβει στην επίλυση τυχόν οικονομικών προβλημάτων που θα αντιμετώπιζαν οι δήμοι στη θεραπεία των εκπαιδευτικών πραγμάτων.

Κατά τα άλλα, τα αγόρια συνέχιζαν να συμφοιτούν με τα κορίτσια, όπως όριζε ο Νόμος του 1834, εκτός από τις περιπτώσεις που θα ήταν δυνατή η ίδρυση και λειτουργία σχολείων θηλέων.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

2β.Αλληλοδιδακτική ή Συνδιδακτική μέθοδος διδασκαλίας

Η αλληλοδιδακτική μέθοδος διδασκαλίας ήλθε στην Ελλάδα από την Ευρώπη και προσαρμόστηκε στις ανάγκες του νεοσύστατου κράτους από τον παιδαγωγό Ι. Π. Κοκκώνη[454]. Προτιμήθηκε η αλληλοδιδακτική μέθοδος διδασκαλίας από τη δασκαλοκεντρική συνδιδακτική, παρόλο που στην Ευρώπη την περίοδο αυτή άρχισε να εγκαταλείπεται, για λόγους οικονομίας, επειδή ο αλληλοδιδάσκαλος μπορούσε να εποπτεύει διδακτικά πολύ μεγάλο αριθμό μαθητών, σε κάποιες περιπτώσεις υπερέβαινε και τους 300, γιατί στην ουσία το μάθημα το έκαναν οι παλαιότεροι πρωτόσχολοι μαθητές που πρώτευαν στα μαθήματα, κυρίως, της ανάγνωσης, γραφής, αριθμητικής, ιεράς ιστορίας, κ.λπ. και με τις γνώσεις τους δίδασκαν τους μικρότερους μαθητές. Επομένως, το κόστος διδασκαλίας ήταν χαμηλό, αφού επαρκούσε ένας δάσκαλος για πολλούς μαθητές. Δεν υπήρχαν τάξεις μαθητών, αλλά 'κλάσεις' που ισοδυναμούσαν με επίπεδα γνώσης και έτσι ένας μαθητής μπορούσε να είναι στην δεύτερη κλάση της γραφής, αλλά στην τέταρτη της ανάγνωσης ή στην πρώτη της αριθμητικής. Το αλληλοδιδακτικό σχολείο το τέλειωνε ο μαθητής σε τέσσερα έως έξι ή και επτά χρόνια περίπου, όταν σε όλα τα μαθήματα έφτανε στην όγδοη κλάση και περάτωνε τις σπουδές. Με βάση τα παραπάνω σωστά η αλληλοδιδακτική ως μέθοδος διδασκαλίας ονομάστηκε «το παιδί της ανάγκης»[455].

Ωστόσο, οι αδυναμίες της αλληλοδιδακτικής μεθόδου δημιούργησαν την ανάγκη της αντικατάστασής της, γεγονός που πραγματοποιήθηκε το 1880, με το ΒΔ. της 3ης Σεπτεμβρίου «Περί μεθόδου διδασκαλίας εν τοις δημοτικοίς σχολείοις, με βάση του οποίου καταργείται η αλληλοδιδακτική μέθοδος «ως πάντη μηχανικήν και της του πνεύματος αναπτύξεως κωλυτικήν».

[454]Βλ. Εγχειρίδια της αλληλοδιδακτικής του παιδαγωγού Ι. Π. Κοκκώνη: Κοκκώνης Ι. Π., *Εγχειρίδιον δια τα αλληλοδιδακτικά σχολεία ή Οδηγός της Αλληλοδιδακτικής Μεθόδου υπό Σαραζίνου*, Αίγινα 1830- Κοκκώνης Ι. Π., *Εγχειρίδιον ή Οδηγός της Αλληλοδιδακτικής, Νέος*, Αθήνα 1842. Εκτενής αναφορά της μεθόδου γίνεται από τον ιστορικό της εκπαίδευσης Χρ. Λέφα (Λέφας Χ., *Ιστορία της [Δημοτικής] εκπαιδεύσεως*, εν Αθήναις 1942, σσ.128 και εξής.

[455] Παπαδάκη Λ., *Η Αλληλοδιδακτική μέθοδος διδασκαλίας στην Ελλάδα του 19ου αιώνα*, Δωδώνη 1992.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Συνέπεια της αλλαγής αυτής ήταν, με διάταγμα της 16ης Μαρτίου 1881, να κληθούν όλοι οι δάσκαλοι της επικράτειας να μετεκπαιδευθούν στην εφαρμογή της νέας συνδιδακτικής μεθόδου για διάστημα έξι εβδομάδων, αν και για αρκετό ακόμη διάστημα η αλληλοδιδακτική θα συνέχιζε να εφαρμόζεται, ιδιαίτερα στις κατώτερες τάξεις του δημοτικού σχολείου, μέχρι και την εφαρμογή του σημαντικού για την εκπαίδευση νόμου ΒΤΜΘ΄[456].

Επομένως, στην υπό εξέταση χρονική περίοδο, υπάρχει σύγχυση στην εφαρμογή μεθόδων διδασκαλίας και μάλιστα σε μία περιοχή που μόλις απελευθερώθηκε. Ωστόσο, όπως ήδη αναφέραμε και όπως θα δούμε στη συνέχεια από την εξέταση των πηγών, η ανάπτυξη των σχολικών μονάδων υπήρξε σε μεγάλο αριθμό και γεωγραφικό εύρος.

[456] Νόμος ΒΤΜΘ΄ της 3ης Σεπτεμβρίου 1895 (Ε.τ.Κ., φ.37, 5 Οκτωβρίου 1895): «*Περί της στοιχειώδους ή δημοτικής εκπαιδεύσεως*».

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

2γ.Ενδεικτική εκπαιδευτική δραστηριότητα. Σχολεία της περιοχής

Τρία χρόνια πριν από την απελευθέρωση, το 1878, υπάρχουν πληροφορίες ότι στην Καρδίτσα υπήρχε ιερατική σχολή, στην οποία φοιτούσαν 23 παιδιά μωαμεθανών και δημοτικά σχολεία που φοιτούσαν 182 μαθητές, ενώ στην ευρύτερη περιοχή της Καρδίτσας, στον «Καζά» αναφέρονται 64 πρωτοβάθμια σχολεία. Αμέσως μετά την απελευθέρωση, η αθηναϊκή εφημερίδα «Λαός» αναγράφει, την 27-8-1881, ότι η πόλη κατοικείται από 2565 Έλληνας και 2385 Οθωμανούς κατοίκους και διαθέτει ένα ναό, 3 τζαμιά, 2 μεδρεσέδες, 2 σχολεία και 8 χάνια[457].

Πληρέστερη εικόνα μας δίνει η εφημερίδα «Καρδίτσα», που από φύλλο της, την 6-10-1882, συμπεραίνουμε ότι στην πόλη λειτουργεί μετά την απελευθέρωση ένα δημοτικό σχολείο, ένα παρθεναγωγείο και ένα Ελληνικό και αναγράφει ότι παρόλο που πέρασε το πρώτο δεκαήμερο του Οκτώβρη δεν άρχισαν ακόμη τα μαθήματα, «*καθόσον μόλις προ μικρού κατωρθώθη να επισκευασθή σεσαθρωμένη τις οικία, χάρις εις τα ευγενή και φιλάνθρωπα αισθήματα του δημάρχου Καχριμάν Βέη, καίτοι Οθωμανού όντος, τη ενεργεία του οποίου εγένετο τούτο, όπως χρησιμεύση δια δημοτικόν σχολείον. Αλλά δύναται εν μόνον δημοτικόν σχολείον και τούτο έχον πλείστας ελλείψεις, ως στερούμενον πάντων των προς διδασκαλίαν απαιτουμένων υλικών, να επαρκέση εν τη πολυπληθέστατη ταύτη πρωτευούση…*»[458].

Ωστόσο, σε φύλλο της 23-10-1882 της ίδιας εφημερίδας, πληροφορούμαστε ότι τα μαθήματα άρχισαν σε όλα τα σχολεία, στο δημοτικό, στο Ελληνικό (σημερινό γυμνάσιο) και στο Παρθεναγωγείο, με την άφιξη της δασκάλας. Ακόμη, αντλούμε τις παρακάτω πληροφορίες από την ίδια εφημερίδα, ότι οι μαθητές του Ελληνικού σχολείου το 1884-

---

[457] Βογιατζή Φ. Ν., «Ένα μουσουλμανικό σχολείο στην Καρδίτσα», *Καρδιτσιώτικα Χρονικά*, τ.ΙΙ, Εταιρεία Καρδιτσιωτικών Μελετών, Καρδίτσα 1996, σσ.119-124.

Για την κατάσταση της εκπαίδευσης στη Δυτική Θεσσαλία κατά την Οθωμανοκρατία (κυρίως στο σημερινό νομό Τρικάλων) βλ. Νημάς Θ., *Η Εκπαίδευση στη Δυτική Θεσσαλία κατά την περίοδο της Τουρκοκρατίας*, εκδ. Κυριακίδης, Θεσσαλονίκη 1995.

[458] Εφ. «Καρδίτσα», φ. 6-10-1882. Πρβλ και Γριβέλλα Λ.Α., «Καρδιτσιώτικα ανάλεκτα (1882-1885)», *Καρδιτσιώτικα Χρονικά*, τ.ΙΙ, Εταιρεία Καρδιτσιωτικών Μελετών, Καρδίτσα 1996, σσ. 93-118.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

1885 διπλασιάστηκαν και έφτασαν τον αριθμό 150, στο σχολείο μαζί με τα αγόρια φοιτούν και μαθήτριες και ότι το δημοτικό σχολείο διαθέτει δύο δασκάλους, ενώ το παρθεναγωγείο μία δασκάλα.

Έρευνές μας στα φύλλα των Εφημερίδων της Κυβερνήσεως της περιόδου δείχνουν την ίδρυση σχολικών μονάδων με ταχύτατους ρυθμούς και, όπως φαίνεται στη συνέχεια, η σύσταση αυτή δεν έμεινε στα χαρτιά, αλλά επιβεβαιώνεται η λειτουργία τους από τα έγγραφα των Γενικών Αρχείων του Κράτους του Νομού.

Σημειώνουμε ότι από τις πρώτες ενέργειες του Ελληνικού κράτους ήταν, όπως παρατηρούμε από το φύλλο 53 της Εφημερίδας της Κυβερνήσεως η σύσταση, με Νόμο Διδασκαλείου στη Θεσσαλία για την εξυπηρέτηση των αναγκών της εκπαίδευσης[459], ενώ με ΒΔ. ορίζεται ως έδρα αυτού η Λάρισα[460]. Ωστόσο, η προσέλευση των υποψήφιων για τη θέση ήταν μικρή, με συνέπεια η μεγάλη ανάγκη για την κάλυψη των διδακτικών αναγκών στις εκτός κέντρου περιοχές, οδηγούσε τους δήμους στη στελέχωση των σχολικών μονάδων με γραμματοδιδασκάλους, παρά τις περί του αντιθέτου σαφείς εντολές του Υπουργείου. Σε εργασία του για την εκπαίδευση στην περιοχή ο Β.Ν. Μαγόπουλος κάνει εξαντλητική αναφορά γι' αυτούς[461].

Μετά την ίδρυση του Διδασκαλείου, ακολουθούν διατάγματα για τη σύσταση σχολικών μονάδων αρρένων και θηλέων:

Με υπουργική απόφαση ιδρύονται σχολείο Θηλέων στο Φανάρι, σχολείο Αρρένων στο Μεσινικόλα, σχολείο θηλέων στα Κανάλια, και σχολεία αρρένων στη Ρενδίνη, Σοφάδες, Παλαμά και Μέζδανο[462].

Επίσης, με υπουργική απόφαση ιδρύονται από ένα σχολεία αρρένων και θηλέων στην Παραπράσταινα, Ρενδίνα, Βραγγιανά, Κοτσιαρή, καθώς και ένα σχολείο θηλέων στο Μεσινικόλα[463].

---

[459] Ν. ΑΙΒ' της 12 Ιουνίου 1882 (Ε.τ.Κ., φ.53, 23 Ιουνίου 1882): «*Περί συστάσεως Διδασκαλείου εν Θεσσαλία*».

[460] ΒΔ. της 20 Ιουλίου 1882 (Ε.τ.Κ., φ.87, 27 Αυγούστου 1882): «*Περί ορισμού της έδρας του εν Θεσσαλία Διδασκαλείου*».

[461] Μαγόπουλος Β.Ν., *Σχολεία και Δάσκαλοι της περιοχής Καρδίτσας από την Τουρκοκρατία μέχρι το 1920*, Εκτυπωτική Καρδίτσας, Καρδίτσα 2007.

[462] ΥΑ. 9897 της 30 Σεπτεμβίου 1882 (Ε.τ.Κ., φ.124, 1 Οκτωβρίου 1882): «*Περί συστάσεως δημοτικών σχολείων αρρένων και θηλέων εν τη επαρχία Καρδίτσης*».

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Με άλλη υπουργική απόφαση ιδρύονται σχολεία αρρένων στο Ζογλόπ, Καλλιφώνι και Μουζάκι[464].

Ακολουθεί η υπουργική απόφαση 13930, με την οποία ιδρύονται σχολεία αρρένων σε: Ματαράγκα, Καρδιτσομαγούλα, Σεκλίζη, Μπλάσδο, Σμόκοβο, Ζιρέτσιο, Καστανιά και Παλαιόναγρο[465], ενώ με σχετική υπουργική απόφαση εγκρίνεται η σύσταση «*δημοτικών σχολείων αρρένων εν Βουνέσι και Πετρίλου της επαρχίας Καρδίτσης*»[466].

Ενδιαφέρον επίσης παρουσιάζει η λειτουργία μονάδων δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Σύμφωνα με ΒΔ. του 1882, το υπουργείο προβαίνει στη σύσταση μιας τάξης Ελληνικού σχολείου, 'επί του παρόντος', στην Παραπράσταινα και στο Σμόκοβο της επαρχίας Καρδίτσας[467].

Ακόμη, με ΒΔ. του 1883, το υπουργείο προβαίνει στη σύσταση «μονοταξίου» Ελληνικού σχολείου στο Μεϊσδάνι[468].

Όπως προαναφέραμε, η σύσταση των σχολικών μονάδων, σε θεσμικό επίπεδο, επιβεβαιώθηκε και από έρευνές μας στα Γενικά Αρχεία του Κράτους του Νομού. Έτσι, αμέσως μετά την απελευθέρωση της περιοχής παρουσιάστηκε αξιόλογη εκπαιδευτική κινητικότητα στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία, με τη λειτουργία των σχολικών μονάδων και εκτός κέντρου περιοχών, σε περιφερειακό επίπεδο, και συγκεκριμένα από το 1881-1882. Στις πηγές μαρτυρείται η λειτουργία των σχολείων: Καστανιάς, Μεσενικόλα, Μορφοβουνίου, Παλιουρίου, Ρούσου, Φαναρίου, Ελληνοπύργου, Κουτσιαρί,

---

[463] ΥΑ. 11224 της 22 Οκτωβρίου 1882 (Ε.τ.Κ., φ.143, 23 Οκτωβρίου 1882): «*Περί συστάσεως δημοτικών σχολείων αρρένων και θηλέων εν τη επαρχία Καρδίτσης*».

[464] ΥΑ. 12004 της 5 Νοεμβρίου 1882 (Ε.τ.Κ., φ.159, 6 Νοεμβρίου 1882): «*Περί συστάσεως δημοτικών σχολείων εν τη επαρχία Καρδίτσης*».

[465] ΥΑ. 13930 της 17 Δεκεμβρίου 1882 (Ε.τ.Κ., φ.198, 20 Δεκεμβρίου 1882): «*Περί συστάσεως δημοτικών σχολείων εν τη επαρχία Καρδίτσης*».

[466] ΥΑ. 14400 της 17 Δεκεμβρίου 1882 (Ε.τ.Κ., φ.209, 31 Δεκεμβρίου 1882): «*Περί συστάσεως δημοτικών σχολείων εν τη επαρχία Καρδίτσης*».

[467] ΒΔ. της 21 Δεκεμβρίου 1882 (Ε.τ.Κ., φ.203, 24 Δεκεμβρίου 1882): «*Περί συστάσεως και συμπληρώσεως γυμνασίου και Ελλ. Σχολείων και περί των μεταβολών του προσωπικού αυτών*».

[468] ΒΔ. της 18 Ιανουαρίου 1883 (Ε.τ.Κ., φ.24, 21 Ιανουαρίου 1883): «*Περί συστάσεως «μονοταξίου» Ελλ. Σχολείου εν Μεϊσδανίω της Καρδίτσης*».

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Λουτροπηγής, Ρεντίνης, Μαυροματίου, Βάναρης, Ζαϊμίου, Καναρίων, Μεριχόβου και Πεδινού[469].

Τα αρχεία, όμως, καταμαρτυρούν ότι σε λίγο χρονικό διάστημα, το 1883, άρχισαν να λειτουργούν σχεδόν διπλάσια σχολεία, σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα, γι' αυτό και μιλήσαμε για ραγδαία ανάπτυξη της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης προηγουμένως. Αναφερόμαστε στη λειτουργία των σχολικών μονάδων Βλάσδου, Καλογριανών, Αγίου Ακακίου, Φανάρ-Μαγούλας, Βαθυλάκου, Καπά, Α΄ Καρδίτσης, Κρυονερίου, Πορτής, Ραχούλας, Μουζακίου, Καρποχωρίου, Κερασιάς, Μουσαλάρ, Α΄ Παλαμά, Σοφάδων και Νεοχωρίου[470].

Η κινητικότητα αυτή συνεχίζεται να παρουσιάζει μεγάλη εξέλιξη και για τα έτη 1884-1886. Στις αρχειακές πηγές μαρτυρείται η λειτουργία των σχολείων Πορτίτσης, Ροπωτού, Καλλιφωνίου, Γελάνθης, Βραγγενών, Κουμπουριανών, Μαστρογιάννη, Ματαράγκας, Ξινονερίου, Παλιοκκλησίου, Μασχολουρίου, Μητροπόλεως, Δ΄ Καρδίτσης, Μακρυχωρίου, Παλιοχωρίου, Παραπραστάννης, Καταφυγίου, Κοσκινά, Κρανιάς, Πετρίλου, Σεκλίτσης, Αγναντερού, Γουργοβιτών, Ελληνοκάστρου, Κασνεσίου, Άνω Κτημένης, Μοίρους, Φύλλου, Οξυάς και Πασχαλίτσης[471].

Ένα χρόνο μετά, και συγκεκριμένα στα έτη 1887-1889, μαρτυρείται η λειτουργία των σχολείων Λουτρού, Αρτεσιανού, Καρδιτσομαγούλας, Γ΄ Καρδίτσης, Μαυραχάδων και Κουβανάδων[472].

Τέλος, μετά το 1890 και για το διάστημα της περιόδου που εξετάζουμε, μαρτυρείται η λειτουργία ότι και άλλων σχολικών μονάδων, όπως του Αμπελικού, Αγίου Θεοδώρου, Θραψιμίου, Κουμάδων, Λαμπερού, Δρακότρυπας, Παλαιάς Γιανιτσούς, Φίλιας, Φλωρεσίου, Λοξάδος, Μακρυρράχης, Πετρίνου, Αηδονοχωρίου, Ανθηρού, Μαγουλίτσης,

---

[469] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Διεύθυνσης Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης, Α.Β.Ε. 37, Α.Ε.Ε. ΔΙΟΙΚ.8.2..

[470] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Διεύθυνσης Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης, Α.Β.Ε. 37, Α.Ε.Ε. ΔΙΟΙΚ.8.2..

[471] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Διεύθυνσης Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης, Α.Β.Ε. 37, Α.Ε.Ε. ΔΙΟΙΚ.8.2..

[472] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Διεύθυνσης Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης, Α.Β.Ε. 37, Α.Ε.Ε. ΔΙΟΙΚ.8.2..

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Νεβροβουνίστης, Φυλαχτής, Απιδιάς, Ερμητσίου, Καταφυλλίου, Κουρτεσίου, Λεονταρίου, Βατσινιάς, Αγίου Γεωργίου, Λεοντίτου, Νταουτίου Πύργου Ιθώμης και Βρώστιανης[473].

Σε γενικές γραμμές, και στην ειδική περίπτωση της Νοτιοδυτικής Θεσσαλίας, αμέσως μετά την απελευθέρωση, παρατηρείται εκπαιδευτική κινητικότητα, σε σημαντικό βαθμό, σε σχέση με τις αντίξοες κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες της περιοχής, γεγονός που λαμβάνει χώρα, κατά το μάλλον ή ήττον, σε όλη την επικράτεια, κινητικότητα, που με τη σειρά της, θα παίξει, όπως υποθέσαμε, σημαντικό και ουσιαστικό ρόλο στην αναμόρφωση και αναβάθμιση του πολιτιστικού επιπέδου του λαού της περιοχής, που με τη σειρά της, θα διαδραματίσει ανασχετικό ρόλο, μελλοντικά, σε μορφές παραβατικότητας και στην εξέλιξή της.

[473] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Διεύθυνσης Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης, Α.Β.Ε. 37, Α.Ε.Ε. ΔΙΟΙΚ.8.2..

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

3.Παραβατικότητα μαθητών

Εντύπωση μας κάνει η μικρή παραβατικότητα των μαθητών στο συγκεκριμένο χώρο και χρονική περίοδο, παρόλες τις δυσκολίες που αντιμετώπιζε το μικρό παιδί την εποχή αυτή. Από το αρχείο των πολλών και ογκωδέστατων τόμων, που ήδη αναφέραμε, οι περιπτώσεις μαθητών που προέβαιναν σε αξιόποινες πράξεις είναι ελάχιστες και αφορούν μαθητές και δασκάλους, είτε στη θέση του μηνυτή- θύματος είτε στη θέση του κατηγορουμένου-θύτη. Περιπτώσεις που εμπλέκονται μαθητές σε παραβατικές συμπεριφορές το 1884:

-*Δύο άνδρες και ένας δεκάχρονος μαθητής κατηγορούνται για πρόκληση τραυμάτων.*

Δύο άνδρες, ηλικίας σαράντα και τριανταπέντε ετών, συγκατηγορήθηκαν, μαζί με δεκάχρονο μαθητή, συγγενή τους, ότι προέβησαν στο αδίκημα της πρόκλησης τραυμάτων, χωρίς να είναι, ωστόσο, δυνατή εκ του αρχείου η διακρίβωση των στοιχείων του θύματος. Η ιδιότητα του δεκάχρονου ως μαθητή προκύπτει από τα στοιχεία των κατηγορουμένων στο σώμα της αποφάσεως, ενώ τα περαιτέρω πραγματικά περιστατικά και ο βαθμός της εμπλοκής του ανηλίκου δεν διαφαίνεται. Το Δικαστήριο αποφάσισε την αθωότητα του ανηλίκου μαθητή και ενός των ενηλίκων και την ενοχή του ενός ενήλικα, επιβάλλοντας του ποινή, η οποία δεν είναι διακριτή στο υπό εξέταση αρχείο[474].

-*Εντεκάχρονος άεργος κατηγορείται για τον τραυματισμό δωδεκάχρονου μαθητή.*

Ο εντεκάχρονος άεργος κατηγορήθηκε και δικάστηκε από το Πλημμελειοδικείο της Καρδίτσας για τον τραυματισμό ενός δωδεκάχρονου μαθητή. Σύμφωνα με το ιστορικό της υπόθεσης, ο μαθητής αρνήθηκε να επιστρέψει στον κατηγορούμενο μια δεκάρα που είχε κερδίσει σε παιχνίδι και ο τελευταίος τον κάρφωσε με σουγιά στα πλευρά. Το δικαστήριο αποφάσισε την ενοχή του κατηγορουμένου και του επέβαλε ποινή κράτησης μιας εβδομάδας[475].

[474] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 60-61/1884.

[475] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1884, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 302/1884.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

-Δεκάχρονος, οκτάχρονος και δύο μαθητές κατηγορούνται για πρόκληση τραυμάτων σε σαραντάχρονο.

Δύο μαθητές, ένας δεκάχρονος και ένας οκτάχρονος, των οποίων η ιδιότητα δεν προσδιορίζεται, προσήχθησαν στο Πλημμελειοδικείο Καρδίτσας και δικάστηκαν για πρόκληση τραυμάτων σε ενήλικο άνδρα ηλικίας σαράντα ετών. Ο τραυματισμός του άνδρα επήλθε μετά από ρίψη πέτρας εναντίον του. Το Δικαστήριο αποφάσισε ότι όλοι οι κατηγορούμενοι ήταν αθώοι[476].

-Δεκάχρονο αγόρι-μαθητής συμπράττει με τη μητέρα του και άλλη ενήλικη γυναίκα στο αδίκημα της άδικης επίθεσης.

Μια σαραντάχρονη, μια τριανταπεντάχρονη και ο δεκάχρονος μαθητής, υιός μιας εξ αυτών, κατηγορήθηκαν ότι επιτέθηκαν άδικα σε σαραντάχρονο ιατρό που διερχόταν από το σπίτι τους. Ο παθών ανέφερε ότι η μια κατηγορούμενη τον χτύπησε με ξύλο, ενώ παράλληλα ο δεκάχρονος μαθητής του έριξε λίθο. Το δικαστήριο αθώωσε τη μια κατηγορούμενη και τον μαθητή και έκρινε ένοχη τη μια γυναίκα, επιβάλλοντάς της ποινή προστίμου δέκα δραχμών για την πράξη της αυτή[477].

-Δεκατετράχρονος μαθητής κατηγορείται για πρόκληση αικιών.

Ένας δεκατετράχρονος μαθητής προσήχθη στη Δικαιοσύνη με την κατηγορία της πρόκλησης τραυμάτων σε πρόσωπο, του οποίου τα στοιχεία δεν διακρίνονται στο παρόν αρχείο. Το Δικαστήριο τον έκρινε ένοχο, όχι για πρόκληση τραυμάτων, αλλά για το αδίκημα των αικιών και του επέβαλε ποινή κράτησης πέντε ημερών[478].

-Δωδεκάχρονος μαθητής κατηγορείται για πρόκληση τραυμάτων.

---

[476] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1889, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 409/1889.

[477] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1892, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 1009/1892.

[478] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 102/1887.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Δωδεκάχρονος μαθητής κατηγορήθηκε ότι τραυμάτισε το θύμα του, αρπάζοντάς του τους λουκουμάδες του και χτυπώντας το. Το Δικαστήριο έκρινε ένοχο τον μαθητή και του επέβαλε ποινή κράτησης είκοσι ημερών[479].

-Ανήλικοι μαθητές ηλικίας δεκατριών, δέκα, εννέα, δεκαεπτάχρονος (όχι μαθητής) και τριανταπεντάχρονος δάσκαλος κατηγορούνται για εξύβριση δασκάλου.

Δύο ενήλικοι, ηλικίας ετών τριάντα πέντε (διδάσκαλος) και σαράντα πέντε. Τέσσερις ανήλικοι μαθητές ετών δεκατριών, δέκα, εννέα και δέκα, και ένας δεκαεπτάχρονος ανήλικος γεωργός, κατηγορήθηκαν για εξύβριση του μηνυτή, επίσης διδασκάλου. Ο πρώτος των κατηγορουμένων διδάσκαλος δεν πήρε τη θέση του δασκάλου στο σχολείο του μηνυτή, μετέβη σε αυτό με τους λοιπούς κατηγορούμενους, εξύβρισε τον μηνυτή δάσκαλο και έρριψε πέτρες στα παράθυρα. Το Δικαστήριο έκρινε ένοχο τον πρώτο κατηγορούμενο δάσκαλο και του επέβαλε την ποινή του προστίμου των δεκαπέντε δραχμών, ενώ έκρινε και τους λοιπούς αθώους[480].

Παρατηρούμε, στις περισσότερες περιπτώσεις[481] ότι οι αιτίες των διενέξεων εστιάζονται στην ένδεια των κατοίκων, που οδηγούν τους μικρούς μαθητές σε παραβατικές πράξεις ήσσονος σημασίας.

---

[479]Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1887, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 113/1887.

[480] Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ., Αρχείο Π.Κ. Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.4.1, τ.1889, αρ.απ. Πλημμελειοδικείου 591/1889.

[481] Οι περιπτώσεις στις οποίες εμφανίζονται μαθητές στη θέση του θύματος ή θύτη σε παραβατικές συμπεριφορές, ή δασκάλου στη θέση του θύτη και υποκινητή συνοψίζονται ως εξής: δύο άνδρες και ένας δεκάχρονος μαθητής κατηγορούνται για πρόκληση τραυμάτων, εντεκάχρονος άεργος κατηγορείται για τον τραυματισμό δωδεκάχρονου μαθητή, δεκάχρονος, οκτάχρονος και δύο μαθητές κατηγορούνται για πρόκληση τραυμάτων σε σαραντάχρονο, δεκάχρονο αγόρι-μαθητής συμπράττει με τη μητέρα του και άλλη ενήλικη γυναίκα στο αδίκημα της άδικης επίθεσης, δεκατετράχρονος μαθητής κατηγορείται για πρόκληση αικιών, δωδεκάχρονος μαθητής κατηγορείται για πρόκληση

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Το δικαστήριο, όπως φαίνεται από τις αποφάσεις λαμβάνει υπόψη τη μικρή ηλικία των παιδιών και την ιδιότητά τους, γι' αυτό και αθωώνει ή επιδικάζει μικρές ποινές στους νεαρούς μαθητές.

ΠΙΝΑΚΑΣ

Α) Ο μαθητής ως υποκείμενο παραβατικών συμπεριφορών.

Άδικες επιθέσεις: 1	**1**
Αικίες: 1	**1**
Εξύβριση: 1	**1**
Τραυματισμοί: 3	**3**

ΠΙΝΑΚΑΣ

Β) Ο μαθητής ως αντικείμενο παραβατικών συμπεριφορών.

Τραυματισμός	**1**

τραυμάτων, ανήλικοι μαθητές ηλικίας δεκατριών, δέκα, εννέα, δεκαεπτάχρονος (όχι μαθητής) και τριανταπεντάχρονος δάσκαλος κατηγορούνται για εξύβριση δασκάλου.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

4.Συγκεφαλαιωτικές παρατηρήσεις

Με βάση τα παραπάνω, μπορούμε να προβούμε στις παρακάτω διαπιστώσεις:

-Αμέσως μετά την απελευθέρωση της Θεσσαλίας, στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία παρουσιάζεται μεγάλη κινητικότητα στα εκπαιδευτικά δρώμενα, με την ίδρυση σχολικών μονάδων, τόσο στην πρωτεύουσα, την Καρδίτσα, όσο και σε εκτός κέντρου περιοχές.

-Εντύπωση μας κάνει, όπως εξετάσαμε μέσα από τις αρχειακές πηγές, ο μεγάλος αριθμός των σχολείων που ιδρύονταν κατ' έτος, αμέσως μετά την απελευθέρωση, στις εκτός κέντρου περιοχές.

-Στην πόλη της Καρδίτσας, μετά την προσάρτηση της Θεσσαλίας, λειτουργούσε παρθεναγωγείο, σε μια περίοδο που τα ήθη της εποχής έκαναν δύσκολη την πρόσβαση του κοριτσιού στην εκπαίδευση. Αλλά και γενικότερα, όπως διαπιστώσαμε, οι κάτοικοι της περιοχής έδειχναν ενδιαφέρον για την εκπαίδευση των θηλέων, με την ίδρυση και λειτουργία σχολείων και σε άλλες, εκτός κέντρου περιοχές.

-Η δευτεροβάθμια εκπαίδευση, στον πρώτο κύκλο σπουδών (Ελληνικό σχολείο), λειτούργησε και αυτή αμέσως μετά την απελευθέρωση και μάλιστα στους πρώτους μήνες λειτουργίας ο αριθμός των μαθητών διπλασιάστηκε, γεγονός που δείχνει το ενδιαφέρον των κατοίκων για μόρφωση των παιδιών τους σε δευτεροβάθμιο επίπεδο. Μάλιστα, ο πρώτος κύκλος σπουδών, το Ελληνικό σχολείο, υφίσταται, με τη λειτουργία του και σε άλλες εκτός κέντρου περιοχές.

-Παρόλες τις δυσκολίες που επέφερε το θεσμικό πλαίσιο για τη λειτουργία της εκπαίδευσης, με την ανάθεση αυτής στους φτωχούς δήμους μιας περιοχής που μόλις απελευθερώθηκε, την φτώχεια των κατοίκων, που στην πλειονότητά τους ασχολούνταν με αγροτοεργατικές εργασίες και παρόλο που το παιδί δεν είχε ξεφύγει, για όλο τον 19^{ο} αιώνα από την εκμετάλλευση της οικογένειας, αφού ήταν εργατική μονάδα, παρουσιάζεται ενδιαφέρον για τη μόρφωσή του, μέσω της ίδρυσης των σχολικών μονάδων που προείπαμε, και για την πολιτισμική του αναβάθμιση. Υποθέτουμε ότι αυτή, με τη σειρά της έπαιξε, ως ένα σημείο, ανασχετικό ρόλο, στο βαθμό παραβατικότητας της περιοχής σε σχέση με το παιδί.

-Ο μικρός αριθμός των μαθητών που προέβηκαν σε παραβατικές συμπεριφορές, για ένα χρονικό διάστημα μιας δεκαετίας, παρόλες τις αντίξοες καταστάσεις σε οικονομικό επίπεδο που αντιμετώπιζε το παιδί την περίοδο αυτή, υποθέτουμε ότι υποδηλώνει ως ένα βαθμό, το θετικό ρόλο του σχολείου στην πολιτισμική αναβάθμιση των νέων, με βάση πάντα τα δεδομένα της εποχής.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΓΕΝΙΚΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Ύστερα από ενδελεχή διερεύνηση ανέκδοτου και αδιερεύνητου αρχειακού υλικού των Γενικών Αρχείων του Κράτους, προβαίνουμε στα παρακάτω συμπεράσματα, πραγματευόμενοι το θέμα των παραβατικών συμπεριφορών σε σχέση με τη γυναίκα και το παιδί στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία μετά την απελευθέρωση (1881) και μέχρι το 1893, έτος τομή εξαιτίας της πτώχευσης του Νεοελληνικού κράτους, και την κοινωνική, αλλά και εκπαιδευτική προσέγγισή του:

1.Πραγματευόμενοι το θέμα της διάπραξης του αδικήματος των άδικων επιθέσεων από μέρους των ανήλικων παιδιών, συμπεραίνουμε, κατ' αρχήν, από τις λίγες περιπτώσεις που παρουσιάζονται στο αρχείο, ότι η παραβατικότητα της παιδικής ηλικίας, ως προς το αδίκημα αυτό, στην περιοχή είναι μικρή. Ειδικότερα, διαπιστώνουμε ότι οι βιαιοπραγούντες ανήλικοι στρέφονται εναντίον γυναικών ή μεταξύ αλλήλων, συνασπίζονται με άλλα μέλη της οικογένειά τους, ή άλλους ενήλικους, εναντίον ενηλίκων, με εργαλεία λίθους ή ξύλα: πρόκειται για παραβατικές συμπεριφορές ανηλίκων, ατομικές ή ομαδικές, που είχαν αφορμή, όχι μείζονος σημασίας θέματα, όπως άσκηση κριτικής από μέρους των ενηλίκων για θέματα συμπεριφοράς, ζητήματα διαχείρισης κοπαδιών, βία κατά των ζώων. Στις περιπτώσεις που οι ανήλικοι ήταν ως δεκατεσσάρων ετών, το δικαστήριο αφού λάμβανε υπόψη αν ενήργησαν μετά ή άνευ διακρίσεως, αναλόγως, τους αθώωνε ή τους έκρινε ενόχους, με ποινές που υποδήλωναν τη διάθεση επιείκειας προς τους ανηλίκους από μέρους των δικαστών, σε αντίθεση με τις περιπτώσεις που οι ανήλικοι συνεπιχειρούσαν στην παράνομη πράξη με ενηλίκους, οπότε το δικαστήριο αποφαίνονταν αθωωτικά ως προς τους ανήλικους και καταδικαστικά ως προς τους ενηλίκους. Και στην περίπτωση αυτή διαπιστώνουμε την επιείκεια της δικαστικής εξουσίας απέναντι στο παιδί.

2.Εξετάζοντας το θέμα της διάπραξης του αδικήματος της πρόκλησης τραυμάτων ή και αικιών από μέρους ανηλίκων, συμπεραίνουμε ότι πρόκειται για περιπτώσεις παραβατικών συμπεριφορών που οφείλονται στις συνήθεις μικροδιενέξεις της αγροτικής κοινωνίας, στις οποίες μαζί με τους ενηλίκους εμπλέκονται και τα παιδιά και, πολλές φορές, δεν ανιχνεύονται τα αίτια. Ορισμένες από αυτές, οφείλονται στην ένδεια των κατοίκων της περιοχής ή σε παραβατικές συμπεριφορές κατά τη διάρκεια γλεντιού, που συνεχίζουν να υφίστανται μέχρι τις μέρες μας, σε μικροφιλονικίες, ή ακόμη και σε σεξουαλικούς λόγους.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Ειδικότερα, οι κατηγορούμενοι ανήλικοι στρέφονται εναντίον ανηλίκων ή και ενηλίκων, ανδρών και γυναικών, κατά μόνας ή και σε συνέργεια με άλλους ανηλίκους ή και ενηλίκους, ή και συνασπιζόμενοι με μέλη της οικογένειά τους, με εργαλεία λίθους, ξύλα, σουγιάδες ή και πυροβόλα όπλα: στις παραβατικές συμπεριφορές εμπλέκονται και υπόδικοι για σοβαρά εγκλήματα, όπως φόνος, ενώ οι άεργοι ανήλικοι, όπως χαρακτηρίζονται από την ηλικία των έντεκα ετών, όταν προκαλούν απλά τραύματα, το δικαστήριο, όπως και στην προηγούμενοι περίπτωση, με επιείκεια μετατρέπει την κατηγορία σε πταίσμα και επιβάλλει μικρές ποινές. Σε περιπτώσεις, όμως, τραυματισμών που προκαλούσαν παροδική ή μόνιμη βλάβη ή και αναπηρία το δικαστήριο επέβαλε ποινές ίσες ή μεγαλύτερες από τους συγκατηγορούμενους ενήλικους, ενώ, ορισμένες φορές, παρατηρείται ότι δεν υφίσταται ενιαία αντιμετώπιση ως προς την αξιολόγηση περί της ενοχής και την κατάγνωση της ποινής σε σχέση με τους ανηλίκους. Τέλος, στις περιπτώσεις που προκαλούνται τραύματα από ανηλίκους, που οφείλονται στη χρήση όπλων, σε κοινωνικές εκδηλώσεις, ή σε φιλονικίες για κτηνοτροφικές διαφορές, ο δικαστής επιβάλλει αυστηρές, όχι όμως εξοντωτικές ποινές, προσεγγίζοντας ‘παιδαγωγικά’ το ζήτημα της στάσης της Ελληνικής κοινωνίας της εποχής απέναντι στην οπλοφορία ως προς τους ανηλίκους, με πιθανό στόχο την επίτευξη αλλαγής της στάσης αυτών στο θέμα της οπλοφορίας, μέσω του σωφρονισμού.

3.Πραγματευόμενοι το θέμα της διάπραξης του αδικήματος της εξύβρισης, από μέρους των ανήλικων παιδιών, συμπεραίνουμε, κατ’ αρχήν, ότι η παραβατικότητα της παιδικής ηλικίας στην περιοχή, και ως προς αυτό το αδίκημα, είναι ιδιαίτερα μικρή, σύμφωνα με τις αρχειακές μαρτυρίες. Ειδικότερα, διαπιστώνουμε ότι οι υποπίπτοντες στο αδίκημα της εξύβρισης ανήλικοι, που σε κάποιες περιπτώσεις είναι μαθητές, στρέφονται εναντίον δασκάλων, ή νεαρών γυναικών, ή άλλων ενηλίκων, συνασπιζόμενοι μεταξύ τους ή με ενηλίκους φίλους ή συγγενείς, κάποιες φορές εξ απαλών ονύχων, από την ηλικία των εννέα και δέκα ετών. Από τη διερεύνηση των πηγών, προκύπτει ότι διάπραξη του αδικήματος αυτού από μέρους των ανηλίκων δεν οφείλεται σε σοβαρούς λόγους παρά μόνο στη μίμηση συμπεριφορών από μέρους του οικογενειακού και ευρύτερα κοινωνικού περιβάλλοντος, γι’ αυτό και το δικαστήριο αθώωνε τους ανηλίκους που προέβαιναν στο αδίκημα με συγκατηγορούμενους ενηλίκους.

4.Εξετάζοντας το θέμα της διάπραξης του αδικήματος της βλάβης ξένης ιδιοκτησίας από μέρους των ανήλικων παιδιών, στην περίπτωση που το ανήλικο αγόρι είναι υποκείμενο

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

παραβατικής συμπεριφοράς, διαπιστώνουμε, κατ' αρχήν, ότι η παραβατικότητα της παιδικής ηλικίας, ως προς το αδίκημα αυτό, στην περιοχή, είναι μικρή και οι αποφάσεις του Πλημμελειοδικείου αθωωτικές, γεγονός που μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι το αποτέλεσμα της βλάβης ξένης ιδιοκτησίας από μέρους των ανήλικων δεν ήταν σημαντικό.

5.Πραγματευόμενοι τα θέματα της διάπραξης των αδικημάτων της κλοπής, ζωοκλοπής και ζωοκτονίας από μέρους ανηλίκων, συμπεραίνουμε, κατ' αρχήν, ότι η παραβατικότητα, και ως προς τα αδικήματα αυτά, είναι μικρή, γεγονός που υπογραμμίζει την απαξία των συγκεκριμένων πράξεων, εφόσον τα ζώα, όπως ήδη επισημάναμε, στη συγκεκριμένη περίοδο και περιοχή, είναι οικονομική μονάδα ύψιστης σημασίας, που ήταν σεβαστή από το ευρύτερο κοινωνικό σύνολο και, επομένως, από τους ανηλίκους.
Γενικότερα, διαφαίνεται ότι στα αδικήματα που αφορούν σε οικονομικές αξίες της κοινωνίας, οι ανήλικοι εμφανίζουν μειωμένη πρακτική, ενώ στα αδικήματα που αφορούν ευθεία, σωματική και προσωπική αντιπαράθεση με άλλους ανθρώπους, οι ανήλικοι παρουσιάζουν εντονότερη δράση, γεγονός που καταδεικνύει, ως ένα βαθμό, όπως ήδη επισημάναμε, τη γενικότερη στάση και πρακτική του κοινωνικού συνόλου, που εμφυσά αυτές τις στάσεις στους ανηλίκους.

6.Γενικότερα, συμπεραίνουμε ότι η παραβατικότητα της παιδικής ηλικίας στην περιοχή δεν είναι μεγάλη: τέτοιας μορφής εκδηλώσεις παραβατικότητας εναρμονίζονται και προσιδιάζουν, ως ένα βαθμό, στο πλαίσιο των συμπεριφορών της παιδικής ηλικίας στον αγροτικό κόσμο.
Ακόμη, από τα παραπάνω τεκμαίρεται ότι η δικαστηριακή πρακτική που επικρατούσε στο συγκεκριμένο χωροχρονικό πλαίσιο ήταν αποτέλεσμα της γενικότερης στάσης σε ζητήματα των ανηλίκων σε σχέση με το κοινωνικό περιβάλλον, το εκπαιδευτικό σύστημα και τις κρατικές δομές σωφρονισμού που επενεργούσαν στον ψυχικό κόσμο, δυναμική των ανηλίκων προ, κατά τη διάρκεια και μετά την τέλεση της πράξης.

7.Εξετάζοντας το θέμα της διάπραξης των αδικημάτων τραυματισμών, άδικων επιθέσεων και εξυβρίσεων από μέρους των ανήλικων κοριτσιών, στην περίπτωση που το ανήλικο κορίτσι είναι υποκείμενο παραβατικής συμπεριφοράς και θύτης στο κατηγορητήριο, διαπιστώνουμε ότι η παραβατικότητα, ως προς το αδίκημα αυτό, στην περιοχή, είναι μικρή και τα ανήλικα κορίτσια δεν διαπράττουν αυτόνομα και προσωπικά την παραβατική πράξη, αλλά με ενηλίκους, γι' αυτό και οι αποφάσεις είναι αθωωτικές.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

8.Πραγματευόμενοι το θέμα της διάπραξης παραβατικών συμπεριφορών από μέρους ενηλίκων, με συνέπεια να παρουσιάζονται ανήλικοι αγόρια στο κατηγορητήριο ως θύματα και αντικείμενα παραβατικών συμπεριφορών συμπεραίνουμε, κατ' αρχήν, ότι η παραβατικότητα των ενηλίκων σε βάρος των ανήλικων αγοριών στην περιοχή, είναι αξιοσημείωτη. Περισσεύει η βιαιότητα των ενηλίκων σε βάρος των ανηλίκων, σε πολλές υποθέσεις, όταν οι πρώτοι επιτίθενται και τραυματίζουν, πολλές φορές, ανηλίκους, με μπαστούνια, γκλίτσες, παλούκια, ξύλα, μαχαίρια, όπλα, αναίτια, ή για ήσσονος σημασίας λόγους, όπως μη αρεστά από μέρους τους σημεία διέλευσης κοπαδιών ή άλλους για λόγους που αποσκοπούσαν στην επίτευξη εγκλημάτων σε βάρος των ανηλίκων, όπως κλοπή, προσπορισμός περιουσιακού ωφέλειας, προσβολής της προσωπικότητάς τους και της γενετήσιας αξιοπρέπειας, που εξικνούνταν, ευτυχώς λίγες φορές, σε πολύ σοβαρές εγκληματικές πράξεις. Το μικρό παιδί παρουσιάζεται εκτεθειμένο απέναντι στη βία του κοινωνικού συνόλου της εποχής: πρόκειται για μια βία που έχει ως αφετηρία, πολλές φορές την οικογένεια και απλώνεται σε όλο τον κοινωνικό ιστό.

9.Στην περίπτωση που η βία ασκείται σε βάρος ανήλικων αρρένων από ενηλίκους άνδρες, τεκμηριώνεται το γεγονός ότι το αγόρι, στις αντίξοες συνθήκες διαβίωσης του 19^{ου} αιώνα, ήταν οικονομική μονάδα και ως τέτοια αναλάμβανε ρόλους που θα διασφάλιζαν την οικονομική επιβίωση της οικογένειας, στο πλαίσιο της γενικότερης κοινωνικής, οικονομικής και πολιτιστικής κατάστασης της Ελληνικής κοινωνίας. Αργότερα τον 20^{ο} αιώνα, όπως ήδη επισημάνθηκε, θα επέλθουν οι δομικές αλλαγές που θα το μετατρέψουν σε οικονομική δαπάνη, μέσα από τις διαδικασίες συμμετοχής του στην εκπαίδευση[482]. Έτσι, την εξεταζόμενη περίοδο, το αγόρι στηρίζει οικονομικά την οικογένεια και, καθώς συμμετέχει από νωρίς στον κοινωνικοοικονομικό χώρο, έρχεται αντιμέτωπο με την ανταγωνιστική κοινωνία των ενηλίκων και την βία της. Το μικρό παιδί ακόμη, καθώς βγαίνει από νωρίς στη διαπάλη για τον επιούσιο, έρχεται σε σύγκρουση και με συνομηλίκους του, όπως τεκμαίρεται και από την εξέταση υποθέσεων ανηλίκων που είναι θύματα ανηλίκων.

[482] Σακκής Δ.Α., *Νεοσύστατο ελληνικό κράτος (1833-1848): οικονομικές, κοινωνικές και πολιτισμικές συνιστώσες της εκπαιδευτικής πραγματικότητας*, ό.π..

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

10.Η βία, στον 19ο αιώνα, κατά των ανηλίκων θεωρείται μέσο σωφρονισμού, αφού σε ανάλογες υποθέσεις παραβατικών συμπεριφορών σε βάρος ανηλίκων στον Ποινικό Νόμο δεν υπάρχει ειδική πρόβλεψη με μεγαλύτερες ποινές, παρά αντιμετωπίζονται με ενιαίο τρόπο ανεξάρτητα από την ηλικία των θυμάτων, μη λαμβανομένης υπόψη της ανηλικότητας ως επιβαρυντικού παράγοντα για το θύτη, παρά μόνο στις περιπτώσεις εγκλημάτων κατά της γενετήσιας αξιοπρέπειας, ή αν προκάλεσε ο θύτης σωματικές βλάβες σύμφωνα, με το άρθρο 314 του Ποινικού Νόμου. Έτσι, η σωματική βία αναγνωρίζεται από την κοινωνία ως μέσο σωφρονισμού και «παιδαγωγικής» αντιμετώπισης «παραβατικών» και αποκλινόντων συμπεριφορών των ανηλίκων, με μοναδική απαξία να έγκειται στο βαθμό χρήσης της, δηλαδή στις σωματικές βλάβες που θα επιφέρει στο «σωφρονιζόμενο», χωρίς να λαμβάνονται υπόψη τα δεινά που επιφέρει στον ψυχισμό του.

11.Εξετάζοντας το θέμα της διάπραξης των αδικημάτων τραυματισμών, άδικων επιθέσεων και εξυβρίσεων από μέρους των ενήλικων γυναικών, στην περίπτωση που η γυναίκα είναι υποκείμενο παραβατικής συμπεριφοράς και θύτης στο κατηγορητήριο, εναντίον άλλων γυναικών, διαπιστώνουμε ότι η παραβατικότητα, ως προς το αδίκημα αυτό, δεν έχει μεγάλη έκταση και εξαντλείται στην ομαδική ποινική δραστηριότητα γυναικών σε μικροσυμπλοκές, φιλονικίες, πρόκληση φθορών και εξυβρίσεις με θύματα επίσης γυναίκες και όχι ανήλικα ή άνδρες. Το δικαστήριο αποφαίνεται καταδικαστικά ως προς την ενοχή των εμπλεκομένων κατηγορουμένων γυναικών, ωστόσο η απαξίωση των συγκεκριμένων συμπεριφορών συνάγεται ότι περιορίζεται στην κατάγνωση περί της ενοχής τους κι όχι στην επιβολή μεγάλων ποινών, προκειμένου να αποκλεισθεί ο εγκλεισμός των γυναικών σε σωφρονιστικά καταστήματα και η διαταραχή στις σχέσεις αυτών με την οικογένεια και τον κοινωνικό ιστό, που απορρέει από τον ρόλο τους ως μητέρες και σύζυγοι.

12.Εξετάζοντας το θέμα της διάπραξης αδικημάτων σε βάρος ενήλικων γυναικών, στην περίπτωση που η γυναίκα είναι υποκείμενο και αντικείμενο παραβατικής συμπεριφοράς, θύτης και θύμα στο κατηγορητήριο, όταν δηλαδή στρέφονται γυναίκες εναντίον γυναικών, διαπιστώνουμε ότι η παραβατικότητα, ως προς το αδίκημα αυτό, εμπεριέχει αδικήματα όπως βία λεκτική και σωματική, καθώς και τραυματισμούς. Οι βίαιες και παραβατικές συμπεριφορές γυναικών εναντίον άλλων γυναικών δεν ήταν σπάνιες, και δεν είχαν ιδιαίτερη απαξία, αναπαράγοντας και εδραιώνοντας αντιλήψεις της εποχής περί της ‘γυναικείας φύσης’ για μικρότητα, διάθεση για διενέξεις και μέθεξη μέσων πολυεπίπεδης βίας, λεκτικής και σωματικής, με συνέπεια το δικαστήριο να καταδεικνύει επιείκεια

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

απέναντι στο ‘αδύναμο φύλο’, που ‘άγεται και φέρεται’ από τις παρορμήσεις του, υποδηλώνοντας, έτσι, την ύπαρξη των σχετικών στερεοτύπων.

13.Πραγματευόμενοι το θέμα της διάπραξης παραβατικών συμπεριφορών, της διάπραξης των αδικημάτων τραυματισμών, άδικων επιθέσεων και εξυβρίσεων από μέρους των ενήλικων γυναικών, στην περίπτωση που η γυναίκα είναι υποκείμενο παραβατικής συμπεριφοράς και θύτης στο κατηγορητήριο, ως συνεργός ανδρών, διαπιστώνουμε την ομαδική ποινική δραστηριότητα γυναικών με συμμετοχή ανδρών και άλλων γυναικών, συγγενών και μη, σε συμπλοκές, φιλονικίες, πρόκληση φθορών, εξυβρίσεις, τραυματισμούς, αντίσταση κατά του δημοσίου υπηρέτη, διατάραξη οικιακής ειρήνης, ζωοκτονία, και άλλα, με θύματα επίσης γυναίκες ή άνδρες. Οι λόγοι των διενέξεων, που στις μέρες μας θα μπορούσαν να θεωρηθούν επουσιώδεις, στο πλαίσιο της αγροτικής οικονομίας της περιοχής του 19^{ου} αιώνα ήταν σημαντικοί, όπως παρουσιάστηκαν στο σχετικό κεφάλαιο, γιατί ήταν λόγοι επιβίωσης, στους οποίους, σε μεγάλο βαθμό, παρεισέφρεαν και λόγοι προσωπικότητας, παιδείας και νοοτροπιών στάσεων, γενικότερα, της τοπικής κοινωνίας απέναντι στα επιμέρους θέματα που δημιουργούσαν προστριβές, στις οποίες και η γυναίκα αναλάμβανε ρόλο ως κοινωνική, αλλά και οικονομική μονάδα, προκειμένου να διαφυλάξει περιουσιακά στοιχεία ή και άλλα δικαιώματα που θα διασφάλιζαν τη μελλοντική επιβίωση, τη δική της και της οικογένειάς της. Ωστόσο, στην αντιμετώπιση από μέρους της των προβλημάτων αυτών, δεν απουσιάζει η υπερβολή, στοιχείο που μπορεί να ερμηνευθεί.

14.Εξετάζοντας το θέμα της διάπραξης αδικημάτων εις βάρος ενήλικων γυναικών, στην περίπτωση που η γυναίκα είναι αντικείμενο παραβατικής συμπεριφοράς, από μέρους ανήλικων αγοριών, και θύμα στο κατηγορητήριο, διαπιστώνουμε ότι η παραβατικότητα, ως προς το αδίκημα αυτό, εμπεριέχει αδικήματα όπως προσβολή, είτε αυτή παίρνει το χαρακτήρα της άσκησης σωματικής βίας και βλάβης, είτε το χαρακτήρα της προσβολής της προσωπικότητας και της γενετήσιας αξιοπρέπειας. Στα παραπάνω αδικήματα, τεκμαίρεται ότι θύτες είναι ακόμη και ανήλικα αγόρια, δεκαπέντε έως δεκαοκτώ ετών, σε ηλικία δηλαδή που αρχίζουν να διαμορφώνουν τη στάση τους με βάση τις κοινωνικές επιταγές και να προσδιορίζουν την κοινωνική τους ταυτότητα. Τα ανήλικα αυτά, όπως προαναφέραμε στο σχετικό κεφάλαιο, θεωρούσαν τις γυναίκες ανεξαρτήτου ηλικίας και θέσεως, έγγαμες ή μη, κατώτερες του αρσενικού φύλου, που κοινωνικά μπορούσε να απολαμβάνει, κατά την υπό εξέταση περίοδο και περιοχή, περισσότερα δικαιώματα και

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ανώτερο κοινωνικό status, μόνον εκ του λόγου του προσδιορισμού του φύλου τους, ως ‘κατώτερου’, σε σχέση με το κυρίαρχο ‘αρσενικό’ κάθε ηλικίας. Τα αδικήματα αυτά υποθέτουμε ότι, ως προς τον αριθμό των περιστατικών εκδήλωσης βίας κατά των γυναικών από ανήλικα αγόρια, είναι περισσότερα από αυτά που παρουσιάζονται στις αρχειακές μαρτυρίες. Αυτό τουλάχιστον υποδηλώνει το φαινόμενο της «άδηλης εγκληματικότητας»[483], καταγγελίες που φτάνουν στις αρχές σε περιορισμένο αριθμό και θύματα που αποσιωπούν παραβατικές σε βάρος τους συμπεριφορές, για κοινωνικούς λόγους και μάλιστα αν εξετάσουμε τα παραπάνω σε σχέση με την επικρατούσα κοινωνική κατάσταση στην περιοχή και τη θέση της γυναίκας, που παρουσιάσαμε διεξοδικά.

15. Πραγματευόμενοι το θέμα της διάπραξης αδικημάτων εις βάρος γυναικών, στην περίπτωση που η γυναίκα είναι αντικείμενο παραβατικής συμπεριφοράς, μέσα στην οικογένεια ή σε μέλλουσα οικογένεια, και θύμα στο κατηγορητήριο, από μέρους του επικυρίαρχου άνδρα διαπιστώνουμε ότι η παραβατικότητα, ως προς το αδίκημα αυτό, εμπεριέχει αδικήματα όπως προσβολή, είτε αυτή παίρνει το χαρακτήρα της άσκησης σωματικής βίας και βλάβης, είτε το χαρακτήρα της προσβολής της προσωπικότητας, είτε εξικνείται σε εγκληματικές πράξεις μείζονος σημασίας, όπως προσβολή γενετήσιας αξιοπρέπειας, κάποιες φορές βιασμοί και απαγωγές, με ανάλογους σκοπούς, παραβατικές πράξεις που υποδηλώνουν τη γενικότερη ιδεολογική κατεύθυνση και στάση εκείνης της εποχής για τους κοινωνικούς ρόλους των φύλων, όπως παρουσιάσαμε, ήδη, σε σχετικό κεφάλαιο.

Έτσι, κάποιες φορές, παρουσιάζονταν ακραίες παραβατικές συμπεριφορές, ίδιον, εξάλλου, κάθε κοινωνίας με τις παθογένειές της, και ιδιαίτερα στην περίπτωσή μας, μιας κοινωνίας που μόλις ελευθερώθηκε από μακροχρόνια δουλεία και προσπαθεί να ισορροπήσει πολιτιστικά, μέσω της παιδείας, όπως διαφαίνεται από την ραγδαία ανάπτυξή της.

16.Οι περιπτώσεις παραβατικότητας της μαθητιώσας νεολαίας, στον υπό εξέταση χώρο και χρόνο περιορίζονται σε έξι. Η έρευνα στα δικαστικά έγγραφα της περιόδου έδειξε ότι πολύ λίγοι μαθητές προέβαιναν σε παραβατικές συμπεριφορές, στο μεγάλο χρονικό διάστημα μιας δεκαετίας και, τις περισσότερες φορές, αθωώνονταν από τις δικαστικές αρχές: ο μαθητής της Νοτιοδυτικής Θεσσαλίας, αν και μαστιζόταν από ανέχεια, δεν προέβαινε σε

[483] Γ. Ληξουριώτη, *Κοινωνικές και Νομικές Αντιλήψεις για το Παιδί, τον πρώτο αιώνα του Νεοελληνικού Κράτους*, ό.π.,σ.227.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

παραβατικές πράξεις, και, στην περίπτωση που προέβαινε σε αυτές, αυτό, κυρίως, οφειλόταν στην ένδεια. Από την άλλη μεριά το κορίτσι, με τις επικρατούσες νοοτροπίες του 19ου αιώνα, οδηγούνταν σε κοινωνικοεπαγγελματικό αποκλεισμό, μακριά από το δημόσιο χώρο, γιατί θεωρούνταν ότι η θέση της γυναίκας και επομένως και του κοριτσιού, ως μελλοντικής γυναίκας- συζύγου, μητέρας, νοικοκυράς, ήταν στον εσωτερικό και συνακόλουθα εσωστρεφή χώρο του σπιτιού. Τέτοιες νοοτροπίες που οδηγούσαν στον κοινωνικό αποκλεισμό συνέβαλαν και στη μικρή φοίτηση των κοριτσιών στο σχολείο. Ωστόσο, όπως διαπιστώσαμε από τις αρχειακές μαρτυρίες, υπήρξε μεγάλη κινητικότητα στα εκπαιδευτικά δρώμενα, μετά την απελευθέρωση της Νοτιοδυτικής Θεσσαλίας, με την ίδρυση σχολείων πρωτοβάθμιου και δευτεροβάθμιου επιπέδου, τόσο στο κέντρο όσο και στις εκτός κέντρου περιοχές και με τη ραγδαία εξάπλωσή τους σε μεγάλο εύρος.

17.Εν κατακλείδι, η γυναίκα, με τον ιδιαίτερο ρόλο που της επεφύλασσε η κοινωνία, στο πλαίσιο της ευρείας οικογένειας της περιοχής, ως προς την συμμετοχή της στον προσπορισμό αγαθών επιβίωσης, δεν προέβαινε σε παραβατικές πράξεις μείζονος σημασίας, τουναντίον ήταν αποδέκτης σωματικής, λεκτικής βίας, σεξιστικών επιθέσεων και βίωνε την απαξίωση και την απομείωση της προσωπικότητάς της.

Από την άλλη μεριά το παιδί, όταν δρούσε στον συγκεκριμένο χώρο και χρόνο ως υποκείμενο παραβατικών συμπεριφορών, προέβαινε σε παραβατικές πράξεις, τις περισσότερες φορές ήσσονος σημασίας, απόρροια της κοινωνικής κατάστασης, της ένδειας των κατοίκων, ενώ δεχόταν, με σκληρότητα, τη βία των ενηλίκων, οι οποίοι με ιδιαίτερη απαξία αντιμετώπιζαν την παιδική ηλικία.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΠΗΓΕΣ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΑΡΧΕΙΑΚΕΣ ΠΗΓΕΣ

1.Γενικά Αρχεία του Κράτους- Αρχεία Νομού Καρδίτσας, Αρχείο Πρωτοδικείου Καρδίτσας Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε., ΔΙΚ. 4.1., Τόμος 1: Πρακτικά Συνεδριάσεων Πλημμελειοδικών, Έτος 1887, σελίδες 1-1857, αποφάσεις 2-498, από 24 Μαρτίου 1887 έως 20 Ιουνίου 1887.

2.Γενικά Αρχεία του Κράτους- Αρχεία Νομού Καρδίτσας, Αρχείο Πρωτοδικείου Καρδίτσας Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε., ΔΙΚ. 4.1., Τόμος 4: Πρακτικά Συνεδριάσεων Πλημμελειοδικών, Έτος 1884, σελίδες 1-1833, αποφάσεις 1-374, από 9 Ιανουαρίου 1884 έως 16 Ιουνίου 1884.

3.Γενικά Αρχεία του Κράτους- Αρχεία Νομού Καρδίτσας, Αρχείο Πρωτοδικείου Καρδίτσας Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε., ΔΙΚ. 4.1., Τόμος 5α: Πρακτικά Συνεδριάσεων Πλημμελειοδικών, Έτος 1889, σελίδες 1-1003, αποφάσεις 301-553, από 13 Μαΐου 1889 έως 30 Σεπτεμβρίου 1889.

4.Γενικά Αρχεία του Κράτους- Αρχεία Νομού Καρδίτσας, Αρχείο Πρωτοδικείου Καρδίτσας Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε., ΔΙΚ. 4.1., Τόμος 5β: Πρακτικά Συνεδριάσεων Πλημμελειοδικών, Έτος 1889, σελίδες 1004-1175, αποφάσεις 554-600, από 30 Σεπτεμβρίου 1889 έως 7 Οκτωβρίου1889.

5.Γενικά Αρχεία του Κράτους- Αρχεία Νομού Καρδίτσας, Αρχείο Πρωτοδικείου Καρδίτσας Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε., ΔΙΚ. 4.1., Τόμος 6α: Πρακτικά Συνεδριάσεων Πλημμελειοδικών, Έτος 1892, σελίδες 1-1004, αποφάσεις 801-1046, από 17 Οκτωβρίου 1892 έως 5 Δεκεμβρίου 1892.

6.Γενικά Αρχεία του Κράτους- Αρχεία Νομού Καρδίτσας, Αρχείο Πρωτοδικείου Καρδίτσας Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε., ΔΙΚ. 4.1., Τόμος 6β: Πρακτικά Συνεδριάσεων Πλημμελειοδικών, Έτος 1892, σελίδες 1005-1318, αποφάσεις 1047-1124, από 5 Δεκεμβρίου 1892 έως 26 Δεκεμβρίου 1892.

7.Γενικά Αρχεία του Κράτους- Αρχεία Νομού Καρδίτσας, Αρχείο Πρωτοδικείου Καρδίτσας Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε., ΔΙΚ. 4.1., Τόμος 12: Πρακτικά Συνεδριάσεων Πλημμελειοδικών, Έτος 1890, σελίδες 1-1274, αποφάσεις 1-359, από 13 Ιανουαρίου1890 έως 26 Μαΐου 1890.

8.Γενικά Αρχεία του Κράτους- Αρχεία Νομού Καρδίτσας, Αρχείο Πρωτοδικείου Καρδίτσας Α.Β.Ε. 58/2001, Α.Ε.Ε., ΔΙΚ. 4.1., Τόμος 8: Πρακτικά Συσκέψεως Συμβουλίου

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

των εν Καρδίτση Πλημμελειοδικών, Έτος 1882, σελίδες 1-1435, αποφάσεις 1-182, από 28 Ιανουαρίου 1882 έως 31 Οκτωβρίου 1882.

9.Γενικά Αρχεία του Κράτους- Αρχεία Νομού Καρδίτσας, Αρχείο Διεύθυνσης Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης, Α.Β.Ε. 37, Α.Ε.Ε. ΔΙΟΙΚ.8.2..

ΝΟΜΟΙ, ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

1.Ποινικός Νόμος, Παράρτημα του Αριθ. 3 έτους 1834 της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως του Βασιλείου της Ελλάδος.

2.Θέμιδος Κώδηξ Εκατονδεκαετίας 1821-1931, τ. Γ΄, 1834, εκδ. οίκος Ι. Ν. Ζαχαροπούλου, Αθήναι 1932.

3.Ποινική Δικονομία, Παράρτημα του 16 Αριθμού της Εφημερίδος, Βασιλικό Τυπογραφείο, Ναύπλιο 1834.

4.Νόμος ΧΠΘ΄/1861, Περί ανηλίκων, επιτροπείας, χειραφεσίας και κηδεμονίας αυτών, Εφημερίς της Κυβερνήσεως του Βασιλείου της Ελλάδος, αριθ. 42/23 Αυγούστου 1861.

5.ΒΔ. της 6 Απριλίου 1833 (Ε.τ.Κ., φ.12, 3/ 15 Απριλίου 1833): «*Περί διαιρέσεως του Βασιλείου και της διοικήσεώς του*».

6.ΒΔ. της 27 Δεκ. 1833/ 8 Ιαν. 1834, (Ε.τ.Κ., φ. 4, 10/ 22 Ιανουαρίου 1834): «*Περί συστάσεως των Δήμων*»

7.Νόμος της 6/18 Φεβρ. 1834 (Ε.τ.Κ., φ.11, 3/15 Μαρτ. 1834): «*Περί δημοτικών σχολείων*»

8.ΒΔ. της 31 Δεκεμβρίου 1836/12 Ιανουαρίου 1837 (Ε.τ.Κ., φ.87, 31 Δεκεμβρίου 1836): «*Περί κανονισμού των Ελληνικών σχολείων και γυμνασίων*»

9.ΒΔ. της 24 Απριλίου 1837, (Ε.τ.Κ., φ.16, 24 Απριλίου 1837): «*Περί συστάσεως του πανεπιστημίου*», 22 Απριλίου 1837

10. Σύνταγμα της Ελλάδος, 18 Μαρτίου 1844, (Ε.τ.Κ.,φ.5, 18 Μαρτίου 1844)

11.ΒΔ. της 3ης Σεπτεμβρίου (Ε.τ.Κ., φ.97, 15 Σεπτεμβρίου 1880): «*Περί μεθόδου διδασκαλίας εν τοις δημοτικοίς σχολείοις*»

12.ΒΔ. της 31 Οκτωβρίου 1881 (Ε.τ.Κ., φ.98, 3 Νοεμβρίου 1881): «*Περί συστάσεως δημοτικών σχολείων και διορισμού δημοδιδασκάλων εν ταις προσαρτηθείσαις Επαρχίαις*»

13.Ν. ΑΙΒ΄ της 12 Ιουνίου 1882 (Ε.τ.Κ., φ.53, 23 Ιουνίου 1882): «*Περί συστάσεως Διδασκαλείου εν Θεσσαλία*»

14. ΒΔ. της 20 Ιουλίου 1882 (Ε.τ.Κ., φ.87, 27 Αυγούστου 1882): «*Περί ορισμού της έδρας του εν Θεσσαλία Διδασκαλείου*»

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

15.ΥΑ. 9897 της 30 Σεπτεμβίου 1882 (Ε.τ.Κ., φ.124, 1 Οκτωβρίου 1882): «*Περί συστάσεως δημοτικών σχολείων αρρένων και θηλέων εν τη επαρχία Καρδίτσης*»

16.ΥΑ. 11224 της 22 Οκτωβρίου 1882 (Ε.τ.Κ., φ.143, 23 Οκτωβρίου 1882): «*Περί συστάσεως δημοτικών σχολείων αρρένων και θηλέων εν τη επαρχία Καρδίτσης*»

17.ΥΑ. 12004 της 5 Νοεμβρίου 1882 (Ε.τ.Κ., φ.159, 6 Νοεμβρίου 1882): «*Περί συστάσεως δημοτικών σχολείων εν τη επαρχία Καρδίτσης*»

18.ΥΑ. 13930 της 17 Δεκεμβρίου 1882 (Ε.τ.Κ., φ.198, 20 Δεκεμβρίου 1882): «*Περί συστάσεως δημοτικών σχολείων εν τη επαρχία Καρδίτσης*»

19.ΒΔ. της 21 Δεκεμβρίου 1882 (Ε.τ.Κ., φ.203, 24 Δεκεμβρίου 1882): «*Περί συστάσεως και συμπληρώσεως γυμνασίου και Ελλ. Σχολείων και περί των μεταβολών του προσωπικού αυτών*».

20.ΥΑ. 14400 της 17 Δεκεμβρίου 1882 (Ε.τ.Κ., φ.209, 31 Δεκεμβρίου 1882): «*Περί συστάσεως δημοτικών σχολείων εν τη επαρχία Καρδίτσης*».

21.ΒΔ. της 18 Ιανουαρίου 1883 (Ε.τ.Κ., φ.24, 21 Ιανουαρίου 1883): «*Περί συστάσεως «μονοταξίου» Ελλ. Σχολείου εν Μεϊσδανίω της Καρδίτσης*»

22.Ν. ΒΤΜΘ΄ της 3ης Σεπτεμβρίου 1895 (Ε.τ.Κ., φ.37, 5 Οκτωβρίου 1895): «*Περί της στοιχειώδους ή δημοτικής εκπαιδεύσεως*».

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑ

1.Το Σύνταγμα της Ελλάδος 1975/1986/2001/2008, εκδ. Σάκκουλα, Αθήνα-Θεσσαλονίκη 2008

2. Σχέδιο Συντάγματος του Ρήγα, στο Μαυριά Κ. & Παντελή Α., *Συνταγματικά Κείμενα Ελληνικά και Ξένα*, εκδ. Σάκκουλα, Αθήνα- Κομοτηνή 1990.

3. Σύνταγμα της Επιδαύρου (1822), στο Μαυριά Κ. & Παντελή Α., *Συνταγματικά Κείμενα Ελληνικά και Ξένα*, εκδ. Σάκκουλα, Αθήνα- Κομοτηνή 1990, ό.π..

4. Σύνταγμα του Άστρους (1823), στο Μαυριά Κ. & Παντελή Α., *Συνταγματικά Κείμενα Ελληνικά και Ξένα*, εκδ. Σάκκουλα, Αθήνα- Κομοτηνή 1990, ό.π..

5. Σύνταγμα της Τροιζήνος (1827), στο Μαυριά Κ. & Παντελή Α., *Συνταγματικά Κείμενα Ελληνικά και Ξένα*, εκδ. Σάκκουλα, Αθήνα- Κομοτηνή 1990, ό.π..

6. Ηγεμονικό Σύνταγμα του 1831, στο Μαυριά Κ. & Παντελή Α., *Συνταγματικά Κείμενα Ελληνικά και Ξένα*, εκδ. Σάκκουλα, Αθήνα- Κομοτηνή 1990, ό.π..

7. Σύνταγμα του 1844, στο Μαυριά Κ. & Παντελή Α., *Συνταγματικά Κείμενα Ελληνικά και Ξένα*, εκδ. Σάκκουλα, Αθήνα- Κομοτηνή 1990, ό.π..

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

8. Σύνταγμα του 1864, στο Μαυριά Κ. & Παντελή Α., *Συνταγματικά Κείμενα Ελληνικά και Ξένα*, εκδ. Σάκκουλα, Αθήνα- Κομοτηνή 1990, ό.π..
9. Σύνταγμα του 1911, στο Μαυριά Κ. & Παντελή Α., *Συνταγματικά Κείμενα Ελληνικά και Ξένα*, εκδ. Σάκκουλα, Αθήνα- Κομοτηνή 1990, ό.π..
10. Σύνταγμα του 1925, στο Μαυριά Κ. & Παντελή Α., *Συνταγματικά Κείμενα Ελληνικά και Ξένα*, εκδ. Σάκκουλα, Αθήνα- Κομοτηνή 1990, ό.π..
11. Σύνταγμα του 1927, στο Μαυριά Κ. & Παντελή Α., *Συνταγματικά Κείμενα Ελληνικά και Ξένα*, εκδ. Σάκκουλα, Αθήνα- Κομοτηνή 1990, ό.π..
12. Σύνταγμα του 1952, στο Μαυριά Κ. & Παντελή Α., *Συνταγματικά Κείμενα Ελληνικά και Ξένα*, εκδ. Σάκκουλα, Αθήνα- Κομοτηνή 1990, ό.π..
13. Συντάγματα της Δικτατορίας (1968 και 1973), στο Μαυριά Κ. & Παντελή Α., *Συνταγματικά Κείμενα Ελληνικά και Ξένα*, εκδ. Σάκκουλα, Αθήνα- Κομοτηνή 1990, ό.π..

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΕΝΕΣ ΠΗΓΕΣ

Εφημερίδες

Εφημ. «Καρδίτσα» (1892- 1898)
Εφημ. «Θεσσαλιώτις» (1885-1890)
Εφημ. «Καυτήριον» (1888-1898)
Εφημ. «Η Θεσσαλία» (1906- 1909)
Εφημ. «Ακρόπολις» (1910)

Σαμαρόπουλος Α.Γ., *Οδηγός του Νομού Καρδίτσης*, εν Καρδίτση, εκ του τυπογραφείου της Θεσσαλιώτιδος- Α.Γ. Σαμαροπούλου, 1901

Υπουργείον Εσωτερικών, Πίνακες των επαρχιών Ηπείρου και Θεσσαλίας κατά την απογραφήν του 1881, Αθήναι 1884.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ελληνόγλωσση

Αβδελά Έ. & Ψάρρα Α., *Σιωπηρές Ιστορίες. Γυναίκες και φύλο στην ιστορική αφήγηση*, Αλεξάνδρεια, Αθήνα 1997

Αβραμέα Α., *Η Βυζαντινή Θεσσαλία μέχρι του 1204*, εν Αθήναις 1974

Αγγέλου Θ., «Εικαστική Καρδίτσα», *Καρδιτσιώτικα Χρονικά*, τ.ΙΙ, Εταιρεία Καρδιτσιωτικών Μελετών, Καρδίτσα 1996, σσ. 263-274

Αλεξάκης Ε., *Η εξαγορά της νύφης. Συμβολή στη μελέτη των γαμήλιων θεσμών στη νεότερη Ελλάδα*, Αθήνα 1984

Αναγνωστόπουλου Β., «Λογοτέχνες της Καρδίτσας (ποιητές και πεζογράφοι)» *Καρδιτσιώτικα Χρονικά*, τ.ΙΙ, Εταιρεία Καρδιτσιωτικών Μελετών, Καρδίτσα 1996, σσ. 225-262

Αναστασιάδη Γ., *Ιστορία των πολιτικών και Συνταγματικών θεσμών*, εκδ. Σάκκουλα, Θεσσαλονίκη 1993

Αντωνίου Α. Α., «Παραδοσιακή ληστεία και ένοπλη ανταρσία», *Καρδιτσιώτικα Χρονικά*, τ.V, Εταιρεία Καρδιτσιωτικών Μελετών, Καρδίτσα 2000, σσ. 77-83

Αντωνίου Α. Α., «Η θέση γυναίκας στην ευρεία οικογένεια των Καραγκούνηδων της Δυτικής Θεσσαλίας», *Πρακτικά 3ου Πανελληνίου Συνεδρίου Γυναίκα και Παράδοση. Η γυναίκα στην οικογενειακή και κοινωνική ζωή, την παιδεία, τον πολιτισμό και την εργασία*, Καρδίτσα 2010, σσ.279-290.

Αντωνίου Α., *Γαμήλια έθιμα των καραγκούνηδων της δυτικής Θεσσαλίας. Το παράδειγμα της κοινότητας Ματαράγκας*, Καρδίτσα 1991

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Βακαλόπουλος Α. Ε., *Νέα Ελληνική Ιστορία 1204-1985*, ιθ΄, έκδ. ΒΑΝΙΑΣ, Θεσσαλονίκη 2001

Βαρίκα Ε., *Η Εξέγερση των Κυριών. Η γένεση μιας φεμινιστικής συνείδησης στην Ελλάδα 1833-1907*, Κατάρτι, Αθήνα 1996

Βελιώτη-Γεωργοπούλου Μ., «Άτεκνη γυναίκα. Κοινωνικο-οικονομικά προβλήματα και στρατηγικές επίλυσής τους σε μια κοινότητα της Ανατολικής Πελοποννήσου», *Πρακτικά 3ου Πανελληνίου Συνεδρίου Γυναίκα και Παράδοση. Η γυναίκα στην οικογενειακή και κοινωνική ζωή, την παιδεία, τον πολιτισμό και την εργασία*, Καρδίτσα 2010, σσ.179-189.

Βενιζέλος Ε.Β., *Μαθήματα Συνταγματικού Δικαίου Ι*, Θεσσαλονίκη, Παρατηρητής 1991

Βεργόπουλος Κ., *Το αγροτικό ζήτημα στην Ελλάδα. Το πρόβλημα της κοινωνικής ενσωμάτωσης της γεωργίας*, Εξάντας, Αθήνα 1975

Γεωργιάδης Ν., *Θεσσαλία*, εκδ. Έλλα, Λάρισα 1995

Γκλεγκλέ Λ.Π., «Καρδίτσα: η πόλη στον κάμπο», *Θεσσαλία. Ιστορία και Πολιτισμός, (History and Culture of Thessaly)*, Περιφέρεια Θεσσαλίας (Region of Thessaly), 2009, σσ.327-346

Γριβέλλα Λ.Α., «Καρδιτσιώτικα ανάλεκτα (1882-1885)», *Καρδιτσιώτικα Χρονικά*, τ.ΙΙ, Εταιρεία Καρδιτσιωτικών Μελετών, Καρδίτσα 1996, σσ. 93-118.

Γριβέλλα Λ.Α., «Η επανάσταση του 1854 και οι πέριξ της Καρδίτσας αγώνες», *Καρδιτσιώτικα Χρονικά*, τ.V, Εταιρεία Καρδιτσιωτικών Μελετών, Καρδίτσα 2000, σσ. 85-98

Δασκαλάκης Δ.Ι., *Εισαγωγή στη σύγχρονη Κοινωνιολογία*, Παπαζήσης, Αθήνα 2009

Δασκαλάκη Η., *Η εγκληματολογία της κοινωνικής αντίδρασης*, 1985, σσ.36-37. Πρβλ. Ν. Ματσούκα, *Το πρόβλημα του κακού*, β΄ έκδ. 1986

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Δασκαλόπουλος Θ., *Σταγόνες αίματος*, Αθήνα 1951

Δερτιλής Γ.Β., *Ατελέσφοροι ή Τελεσφόροι; Φόροι και Εξουσία στο Νεοελληνικό Κράτος*, Αλεξάνδρεια, Αθήνα 1993

Δημάκης Ι., *Η πολιτειακή μεταβολή του 1843 και το ζήτημα των αυτοχθόνων και ετεροχθόνων*, Θεμέλιο, Αθήνα 1991

Δημαράς Κ.Θ., *Ελληνικός Ρωμαντισμός*, 7 Νεοελληνικά Μελετήματα, Ερμής, Αθήνα 1982

Δημαράς Α., (επιμ.), *Η Μεταρρύθμιση που δεν έγινε (Τεκμήρια Ιστορίας)*, τ.Α΄-Β΄), Ερμής, Αθήνα 1983.

Ζαρλή- Καραθάνου Μ., «Η πορεία της Βολιώτισσας σ' ένα μεταβαλλόμενο κόσμο από τα τέλη του 19ου αιώνα ως τις αρχές του 20ου», *Αρχείο Θεσσαλικών Μελετών, Αφιερωματικός Τόμος 1908*, έκδ. Εταιρείας Θεσσαλικών Μελετών, τ. 17ος, Βόλος 2008, σσ. 159-228

Ζιώγου-Καραστεργίου Σ., *Η Μέση εκπαίδευση των κοριτσιών στην Ελλάδα (1830-1893)*, Αθήνα 1986

Ζιώγου-Καραστεργίου Σ., «Εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις και Μέση εκπαίδευση των κοριτσιών στην Ελλάδα (1830-1929)», στο *Οι εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις στην Ελλάδα (Προσπάθειες, αδιέξοδα, προοπτικές)*, Πανελλήνιο Παιδαγωγικό Συνέδριο, Ρέθυμνο 1986, σσ. 89-99.

Ζωγράφος Γ., *Το αγροτικόν ζήτημα εν Θεσσαλία*, Αθήνα 1911

Ζωγράφος Δ., *Ιστορία της Ελληνικής γεωργίας*, τόμ. Α΄- Γ΄, εκδ. Αγροτικής Τραπέζης, Αθήνα 1976

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Ζωγράφου Μ., «Χορός και διαπραγμάτευση της έμφυλης ταυτότητας σ' ένα χωριό της Θεσσαλίας», *Πρακτικά 3ου Πανελληνίου Συνεδρίου Γυναίκα και Παράδοση. Η γυναίκα στην οικογενειακή και κοινωνική ζωή, την παιδεία, τον πολιτισμό και την εργασία*, Καρδίτσα 2010, σσ.347-357.

Ιωαννίδου- Μπιτσιάδου Γ., «Απόψεις σχετικά με το αγροτικό καθεστώς στη Θεσσαλία στα μέσα του 19ου αιώνα», *Βαλκανικά Σύμμεικτα*, τ. 2ος, 1983, σ. 67.

Καββαδίας Γ.Β., *Καραγκούνηδες. Συμβολή στην κοινωνιολογία των δοξασιών*, Ιστορική και Λαογραφική Εταιρεία των Θεσσαλών, Αθήνα 1980.

Καρανικόλας Γ., *Κιλελέρ, με τα επίσημα πρακτικά των δύο ιστορικών δικών σκοπιμότητος Λαμίας-Χαλκίδος 19- 6 - 1910*, (Πρόλογος Γ. Κορδάτου), Αθήνα 1960

Καρανικόλας Γ., *Κιλελέρ*, Θουκυδίδης, Δ΄ έκδ., Αθήνα 1983

Καραπάνος Κ., *Δημοκρατία αγωνιζομένη να δημιουργήσει αγροτικόν ζήτημα εν Ηπείρω και Θεσσαλία*, Αθήνα 1882

Καρρά Ι. «Η κοινωνική διάσταση των γαμήλιων προσφορών μέσα στην καραγκούνικη κοινωνία», *Πρακτικά Α΄ Ιστορικού Συνεδρίου Παλαμά*, έκδ. Πρότυπες Θεσσαλικές Εκδόσεις, Παλαμάς 1999, σσ.209-219

Καταραχιά Κ., «Η αρχαία Θεσσαλιώτις (Ιστορία-Αρχαιολογία-Πόλεις-Ιερά-Λατρεία-Νομισματοκοπία)», *Καρδιτσιώτικα Χρονικά*, τ.V, Εταιρεία Καρδιτσιωτικών Μελετών, Καρδίτσα 2000, σσ. 9-37

Καραφύλλη Ν., «Ιστορικές πληροφορίες για τον Χουσεΐν Χουσνή Πασά- Τούρκο Διοικητή Λάρισας *Καρδιτσιώτικα Χρονικά*, τ.V, Εταιρεία Καρδιτσιωτικών Μελετών, Καρδίτσα 2000, σσ. 67-75

Καταφυγιώτης Λ., *Ιστορία της Θεσσαλίας και οι Θεσσαλοί αγρόται*, Αθήναι 1947.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Κοκκώνης Ι. Π., *Εγχειρίδιον δια τα αλληλοδιδακτικά σχολεία ή Οδηγός της Αλληλοδιδακτικής Μεθόδου υπό Σαραζίνου,* Αίγινα 1830

Κοκκώνης Ι. Π., *Εγχειρίδιον ή Οδηγός της Αλληλοδιδακτικής, Νέος,* Αθήνα 1842

Κορασίδου Μ., *Οι Άθλιοι των Αθηνών και οι Θεραπευτές τους. Φτώχεια και Φιλανθρωπία στην ελληνική πρωτεύουσα τον 19ο αιώνα*, Τυπωθήτω, Αθήνα 2000

Κορδάτος Γ., *Ιστορία του Αγροτικού κινήματος στην Ελλάδα*, Μπουκουμάνης, Αθήνα 1972

Κορδάτος Γ., *Η αγροτική εξέγερση του Κιλελέρ*, Αθήνα 1945

Κορδάτος Γ., *Ιστορία του Αγροτικού κινήματος στην Ελλάδα*, Μπουκουμάνης, Αθήνα 1972

Κρεμμυδάς Β., «Το εμπόριο και η Ναυτιλία 1775- 1835», στο *Εισαγωγή στη Νεοελληνική Οικονομική Ιστορία (18ος- 20ος αιώνας)*, Τυπωθήτω, Αθήνα 1999, σσ.13-43

Κωνστάντζος Γ., «Η συμβολή της γυναίκας στη διάδοση των τραγουδιών εργασίας στη Θεσσαλία», *Πρακτικά 3ου Πανελληνίου Συνεδρίου Γυναίκα και Παράδοση. Η γυναίκα στην οικογενειακή και κοινωνική ζωή, την παιδεία, τον πολιτισμό και την εργασία*, Καρδίτσα 2010, σσ.133-142.

Λαζαρέτου Σ., *Από την πτώχευση στην ύφεση. Ο διεθνής οικονομικός έλεγχος του 1898 στην Ελλάδα*, Σειρά Ζητήματα Οικονομικής Ιστορίας, Gutenberg, Αθήνα 2013

Λάμνιας Κ., *Κοινωνιολογική Θεωρία και Εκπαίδευση Διακριτές Προσεγγίσεις*, Μεταίχμιο, Αθήνα 2002

Λαμπίρη- Δημάκη Ι., *Κοινωνιολογία και Ιστορία*, Παπαζήσης, Αθήνα, 1989

Λαμπράκη- Παγανού Α., *Η Εκπαίδευση των Ελληνίδων κατά την Οθωνική περίοδο*, Βιβλιοθήκη Σοφίας Ν. Σαριπόλου, Αθήνα 1988

Λάππας Β., *Ιστορία της πόλεως Καρδίτσης*, Αθήναι 1974

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Λεοντσίνης Γ.Ν., *Ζητήματα Επτανησιακής Κοινωνικής Ιστορίας*, Τολίδης, Αθήνα 1991

Λεοντσίνης Γ.Ν., "Η εισαγωγή του πολιτειακού στοχασμού στον ελληνικό χώρο και ο Ρήγας", *Υπέρεια Ι*, Πρακτικά Α΄ Συνεδρίου "Φεραί- Βελεστίνο - Ρήγας", Αθήνα 1990-

Λέφας Χ., *Ιστορία της [Δημοτικής] εκπαιδεύσεως*, εν Αθήναις 1942

Ληξουριώτη Γ. Δ., *Κοινωνικές και νομικές αντιλήψεις για το παιδί τον πρώτο αιώνα του νεοελληνικού κράτους*, Εκδ. Δωδώνη, Αθήνα- Γιάννινα 1986

Μαγόπουλος Β.Ν., *Σχολεία και Δάσκαλοι της περιοχής Καρδίτσας από την Τουρκοκρατία μέχρι το 1920*, Εκτυπωτική Καρδίτσας, Καρδίτσα 2007

Μανωλεδάκης Ι., *Ποινικό Δίκαιο, Επιτομή Γενικού Μέρους*, εκδ. Σάκκουλα, Θεσσαλονίκη 1992

Μανωλεδάκη Ι., *Μελέτες για Εμβάθυνση στο Ποινικό Δίκαιο (1978-1989)*, γ΄ έκδ., εκδ. Σάκκουλα, Θεσσαλονίκη 1995

Μάουρερ Γ. Λ., *Ο Ελληνικός Λαός: Δημόσιο, Ιδιωτικό και Εκκλησιαστικό Δίκαιο από την έναρξη του αγώνα για την ανεξαρτησία ως την 31 Ιουλίου 1834*, Χαϊδελβέργη 1835, μετ. Όλγας Ρομπάκη, Τολίδης, Αθήνα 1976

Μαραγκουδάκη Ε., *Εκπαίδευση και Διάκριση των Φύλων. Παιδαγωγικά αναγνώσματα στο Νηπιαγωγείο*, Οδυσσέας, Αθήνα 1993

Μαργαρίτη Λ. & Παρασκευόπουλου Ν., *Ποινολογία*, Εκδ. Σάκκουλα, Θεσσαλονίκη 1995

Μαργαρίτη Φ., «Περί της ιστορικής ταυτότητας της πόλεως Καρδίτσας: Η πόλη είναι αγορά», *Καρδιτσιώτικα Χρονικά*, τ.ΙΙ, Εταιρεία Καρδιτσιωτικών Μελετών, Καρδίτσα 1996, σσ. 351-369

Μαυριά Κ. & Παντελή Α., *Συνταγματικά Κείμενα Ελληνικά και Ξένα*, εκδ. Σάκκουλα,

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Αθήνα- Κομοτηνή 1990

Μουγογιάννη Γ., *Πτυχές του αγροτικού ζητήματος στη Θεσσαλία*, ανάτ., Αρχείο Θεσσαλικών Μελετών, τ. Ζ΄, Βόλος 1985

Μπαμπούνης Χ., *Η Τοπική Αυτοδιοίκηση κατά την Οθωνική Περίοδο (1833-1862). Θεσμικό πλαίσιο, οργάνωση και λειτουργία*, εκδ. «Gutenberg», Αθήνα 2009

Μπαμπούνης Χ., *Ιστορική Αφήγηση και Πηγές*, εκδ. Παπαζήσης, Αθήνα 2013

Μπουζάκη Σ., *Νεοελληνική Εκπαίδευση (1821- 1985)*, Gutenberg, Αθήνα 1987

Μπουρνόβα Ε. & Προγουλάκης Γ., "Ο Αγροτικός Κόσμος, 1830- 1940" στο (Κρεμμυδάς, Β. επιμ.), *Εισαγωγή στη Νεοελληνική Οικονομική Ιστορία (18ος- 20ος αιώνας)*, Τυπωθήτω, Αθήνα 1999, σσ. 45- 104

Μπούσδρας Δ., *Η απελευθέρωσις των σκλάβων αγροτών*, Πυρσός, Αθήνα 1951

Νάνου Ρ.Π., «Η θέση της γυναίκας μέσα από τα Αγραφιώτικα τραγούδια του αρραβώνα και του γάμου», *Πρακτικά 3ου Πανελληνίου Συνεδρίου Γυναίκα και Παράδοση. Η γυναίκα στην οικογενειακή και κοινωνική ζωή, την παιδεία, τον πολιτισμό και την εργασία*, Καρδίτσα 2010, σσ.291-301

Νάνος Π., «Αναδρομή στις πολιτιστικές εκδηλώσεις και θεσμούς της Δυτικής Θεσσαλίας από το 1881 μέχρι σήμερα. Συμπεράσματα και Προοπτικές», *Πρακτικά Β΄ Πανελληνίου Συνεδρίου, Η Πολιτιστική Κληρονομιά στη Θεσσαλία. Τραγούδι, Χορός Ενδυμασία*, Καρδίτσα 2006, σσ.301-329

Νάτσιου Δ.Θ., «Τυπογραφεία και εφημερίδες της Καρδίτσας τον 19ο αιώνα», *Καρδιτσιώτικα Χρονικά*, τ.ΙΙ, Εταιρεία Καρδιτσιωτικών Μελετών, Καρδίτσα 1996, σσ. 313-322

Νημάς Θ., *Η Εκπαίδευση στη Δυτική Θεσσαλία κατά την περίοδο της Τουρκοκρατίας*, εκδ. Κυριακίδης, Θεσσαλονίκη 1995

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Οικονομόπουλος Η.Ι., *Γεωγραφία Γενική. Εμπορική-Βιομηχανική- Οικονομική-Στρατιωτική-Πολιτική-Περιγραφική-Στατιστική*, εν Αθήναις 1901

Παϊζη–Αποστολοπούλου Μ., «Θεοδόσιος Ζυγομαλάς, έξαρχος καθολικός και έξαρχος πατριαρχικός. Οι όροι και η σημασία τους», στο *Περεντίδης Σ.-Στείρης Γ. (Επιμ.), Ιωάννης και Θεοδόσιος Ζυγομαλάς. Πατριαρχείο Θεσμοί, Χειρόγραφα*, Δαίδαλος- Ι. Ζαχαρόπουλος, Αθήνα 2009 (STAVROS PERENTIDIS & GEORGE STEIRIS (DILIGENTIA), *IOANNES ET THEODOSIOS ZYGOMALAS. PATRIARCHATUS- INSTITUTIONES-CODICES*, DAEDALUS ATHENIS), σσ.269-278

Παλάντζα Ν.Γ., «Η Μαγούλα στις ιστορικές πηγές της», Μέρος Α΄, *Καρδιτσιώτικα Χρονικά*, τ.ΙΙΙ, Εταιρεία Καρδιτσιωτικών Μελετών, Καρδίτσα 1997, σσ. 131-152

Παλάντζα Ν.Γ., «Η Μαγούλα στις ιστορικές πηγές της», Μέρος Β΄, *Καρδιτσιώτικα Χρονικά*, τ.V, Εταιρεία Καρδιτσιωτικών Μελετών, Καρδίτσα 2000, σσ. 115-134

Πανταζοπούλου Ν., *Το δια της Επαναστάσεως του 1821 θεσπισθέν δίκαιον και οι Έλληνες νομικοί*, Θεσσαλονίκη, 1971 (Λόγος Πανηγυρικός)

Παπαδάκη Λ., *Η Αλληλοδιδακτική μέθοδος διδασκαλίας στην Ελλάδα του 19ου αιώνα*, Δωδώνη 1992

Πατρώνη Β., «Από την προσάρτηση στο Κιλελέρ», εφημ. *Ελευθεροτυπία*, ένθ. *Ιστορικά* (1 Μαρτίου 2001), σσ. 14-16

Πατρώνης Β., «Γαιοκτητικές σχέσεις στην Θεσσαλία: από την προσάρτηση στο Κιλελέρ (1881-1910)», *Θεσσαλία. Ιστορία και Πολιτισμός, (History and Culture of Thessaly)*, Περιφέρεια Θεσσαλίας (Region of Thessaly), 2009, σσ.167-172

Περεντίδης Σ. & Στείρης Γ. (Επιμ.) *Ιωάννης και Θεοδόσιος Ζυγομαλάς. Πατριαρχείο Θεσμοί, Χειρόγραφα*, Δαίδαλος- Ι. Ζαχαρόπουλος, Αθήνα 2009 (STAVROS PERENTIDIS & GEORGE STEIRIS (DILIGENTIA), *IOANNES ET THEODOSIOS ZYGOMALAS. PATRIARCHATUS- INSTITUTIONES-CODICES*, DAEDALUS ATHENIS)

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Περεντίδης Σ., «Ο Θεοδόσιος Ζυγομαλάς για τους προγόνους και την συγγένεια», στο *Περεντίδης Σ.-Στείρης Γ. (Επιμ.), Ιωάννης και Θεοδόσιος Ζυγομαλάς. Πατριαρχείο Θεσμοί, Χειρόγραφα*, Δαίδαλος- Ι. Ζαχαρόπουλος, Αθήνα 2009 (STAVROS PERENTIDIS & GEORGE STEIRIS (DILIGENTIA), *IOANNES ET THEODOSIOS ZYGOMALAS. PATRIARCHATUS- INSTITUTIONES-CODICES*, DAEDALUS ATHENIS), σσ.279-289

Πετρίδη Π., *Πολιτικές Δυνάμεις και Συνταγματικοί Θεσμοί στη Νεώτερη Ελλάδα (1844-1940)*, εκδ. Σάκκουλα, Θεσσαλονίκη 1992

Πετρόπουλος Ι. & Κουμαριανού Α. «Περίοδος Βασιλείας του Όθωνος. Η οικονομία», *Ιστορία του Ελληνικού Έθνους*, τ. ΙΓ΄, Εκδοτική Αθηνών

Petropoulos J. A., *Πολιτική και Συγκρότηση Κράτους στο Ελληνικό Βασίλειο (1833-1843)*, τ. Α΄-Β΄, Μ.Ι.Ε.Τ., Αθήνα 1985

Πιτσελά Α., *Η ποινική αντιμετώπιση της εγκληματικότητας των ανηλίκων*, β΄έκδ., εκδ. Σάκκουλα, Θεσσαλονίκη 1998

Πρασσά Α., «Η πόλη της Καρδίτσας μέσα από τα περιοδικά Φήμη και Προμηθεύς του Ζωσιμά Εσφιγμενίτη», *Καρδιτσιώτικα Χρονικά*, τ.ΙΙ, Εταιρεία Καρδιτσιωτικών Μελετών, Καρδίτσα 1996, σσ.69-92

Σακκής Δ. Α., «Οι πρώτες προσπάθειες για την οργάνωση της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης των κοριτσιών στο νεοσύστατο κράτος. Η περίπτωση του αλληλοδιδακτικού θηλέων Θήρας», *Νέα Παιδεία*, 80, 1996

Σακκής Δ. Α., *Η Εκπαίδευση στις Νοτιοδυτικές Κυκλάδες κατά την Α΄Οθωνική περίοδο (1833- 1843)*, Σύλλογος προς Διάδοσιν Ωφελίμων Βιβλίων, Αθήνα 1997

Σακκής Δ.Α., *Νεοσύστατο ελληνικό κράτος (1833-1848): οικονομικές, κοινωνικές και πολιτισμικές συνιστώσες της εκπαιδευτικής πραγματικότητας*, Τυπωθήτω, Αθήνα 2001

Σακκής Δ.Α., «Ο τύπος του 1910, Θεσσαλία, Ακρόπολις, Αναγέννησις», εφ. *Ελευθεροτυπία*, ένθ. *Ιστορικά*, 1 Μαρτίου 2001

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Σακκής, Δ.Α. & Αντωνίου, Α.Α., *Όψεις Νεοελληνικής Ιστορίας (1833-1945): κοινωνία, οικονομία, εκπαίδευση*, Gutenberg, Αθήνα, 2008

Σακκής Δ.Α., «Αναζητώντας την ιδεολογική θεμελίωση της εκπαίδευσης στις απαρχές της ίδρυσης του ελληνικού κράτους: ελληνικός μεγαλοϊδεατισμός και ευεργετισμός στην πολιτιστική τους διάσταση», *Πανόραμα Ιστορίας της Εκπαίδευσης, Όψεις και Απόψεις. Νεοελληνική Εκπαίδευση 1821-2010*, τ. Β΄, επιμ. Σ. Μπουζάκης, Gutenberg, Αθήνα 2011, σσ.99-115

Σαμαρόπουλος Α. Γ., *Οδηγός του νομού Καρδίτσας*, Καρδίτσα 1901

Σβορώνος Ν.Γ., *Επισκόπηση της Νεοελληνικής Ιστορίας*, Θεμέλιο, Αθήνα 1985

Sivignon M., «Δημογραφικές διαφοροποιήσεις στη Θεσσαλία κατά την περίοδο 1881-1914», *Θεσσαλία. Ιστορία και Πολιτισμός, (History and Culture of Thessaly)*, Περιφέρεια Θεσσαλίας (Region of Thessaly), 2009, σσ.157-166.

Σμυρναίος Α. & Ράπτης Π., «Το σκληρό έδαφος των αγοριών στη μετεπαναστατική Ερμούπολη (1830–1860)», *Διεθνές Συνέδριο Παιδική Ηλικία: Κοινωνιολογικές, Πολιτισμικές, Ιστορικές και Παιδαγωγικές Διαστάσεις*, Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών, Αθήνα 11-14 Απριλίου 2013, σε ηλεκτρονική μορφή.

Σοφιανού Κ., *Το νομικό καθεστώς της παιδικής ηλικίας και της νεότητας*, 1833-1900, τ.2, ΙΑΕΝ/ΓΓΝΓ, Αθήνα 1988

Σπανός Κ., «Η ανέκδοτη πρόθεση 39 της μονής του Δουσίκου ($16^{ος}$-$17^{ος}$ αι.). Συμβολή στη μελέτη των θεσσαλικών οικισμών και ονομάτων», *Θεσσαλικό Ημερολόγιο*, 20 (1991), σσ. 33-80

Σπανού Κ., «Η Καρδίτσα στις γραπτές πηγές (1454/55-1881)», *Καρδιτσιώτικα Χρονικά*, τ.ΙΙ, Εταιρεία Καρδιτσιωτικών Μελετών, Καρδίτσα 1996, σσ.343-349

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Σφήκα- Θεοδοσίου Α., *Η προσάρτηση της Θεσσαλίας. Η πρώτη φάση στην ενσωμάτωση μιας ελληνικής επαρχίας στο ελληνικό κράτος (1881-1885)*, δ.δ., Θεσσαλονίκη 1989

Σφήκα- Θεοδοσίου Α., «Το νομικό καθεστώς Γαιοκτησίας», εφ. *Ελευθεροτυπία*, ένθετο *Ιστορικά* (1 Μαρτίου 2001), σσ. 6- 9

Τζιαμουρτάς Ζ., *Λαογραφική Πινακοθήκη των Καραγκούνηδων. (Υλικός και Πνευματικός βίος)*, έκδ. Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Καρδίτσας, Καρδίτσα 1998

Τιρς Φ., *Η Ελλάδα του Καποδίστρια. Η παρούσα κατάσταση της Ελλάδας (1828- 1833) και τα μέσα για να επιτευχθεί η ανοικοδόμησή της*, μετφρ. Α. Σπήλιου, εισ.- επιμ.- σχόλια Τάσου Βουρνά, Τολίδης, Αθήναι

Τουφεξής Ν., «Οι *Θεματοεπιστολαί* του Θεοδοσίου Ζυγομαλά και η μετάβαση από τη βυζαντινή στην πρώιμη νεοελληνική παράδοση», στο *Περεντίδης Σ.-Στείρης Γ. (Επιμ.), Ιωάννης και Θεοδόσιος Ζυγομαλάς. Πατριαρχείο Θεσμοί, Χειρόγραφα*, Δαίδαλος- Ι. Ζαχαρόπουλος, Αθήνα 2009 (STAVROS PERENTIDIS & GEORGE STEIRIS (DILIGENTIA), *IOANNES ET THEODOSIOS ZYGOMALAS. PATRIARCHATUS-INSTITUTIONES-CODICES*, DAEDALUS ATHENIS), σσ.305-340

Τριανταφυλλίδης Σ., *Οι κολίγοι της Θεσσαλίας*, Στοχαστής, Αθήνα 1974

Τσαούσης Δ. Γ., *Κοινωνία του Ανθρώπου*, Gutenberg, Αθήνα 1996.

Τσιάντου Ε., «Φαινόμενα παιδικής παραβατικής συμπεριφοράς κατά τα πρώτα έτη μετά την απελευθέρωση της Θεσσαλίας», *Διεθνές Συνέδριο Παιδική Ηλικία: Κοινωνιολογικές, Πολιτισμικές, Ιστορικές και Παιδαγωγικές Διαστάσεις*, Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών, Αθήνα 11-14 Απριλίου 2013, σε ηλεκτρονική μορφή

Τσοποτός Δ.Κ., *Γη και γεωργοί της Θεσσαλίας κατά την Τουρκοκρατίαν*, εκδ. Επικαιρότητα, Αθήνα 1977 (α΄ έκδοση 1912)

Τσοποτός Κ. Δ., *Γεωργικαί σελίδες της ιστορίας της Θεσσαλίας*, Αθήνα 1914

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Τσουκαλάς Κ., *Εξάρτηση και αναπαραγωγή: ο κοινωνικός ρόλος των εκπαιδευτικών μηχανισμών στην Ελλάδα (1830- 1922)*, έκδ. 5η, Θεμέλιο, Αθήνα 1987

Φουρναράκη Ε., *Εκπαίδευση και Αγωγή των κοριτσιών, Ελληνικοί Προβληματισμοί (1830-1910)*, ΙΑΕΝ, ΓΓΝΓ, Αθήνα 1987

Ψυχογιός Δ. Κ., *Το ζήτημα των εθνικών γαιών*, Αγροτική Τράπεζα της Ελλάδος, Αθήνα 1994.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Ξενόγλωσση

Bourdieu P., *Outline of a Theory of Practice*, Cambridge, Cambridge University Press, 1977

Gramsci A., *Selections from the Prison Notebooks*, ed. and transl. Q. Hoare and G. Nowell- Smith. London: Lawrence and Wishart, 1971 στο Cowan Jane K., *Dance and the Body Politic in Northern Greece*. Princeton Modern Greek Studies. Princeton, New Jersey: Princeton University Press, 1990

Leak W., *Travels in Northern Greece*, 4 vol., London 1835

Mouzelis N., *Modern Greece: Facets of Underdevelopment*, New York, Holmes and Meier Publishers Inc. 1978

Perentidis S., *Theodose Zygomalas et sa paraphrase de la synopsis minor*, Σάκκουλας, Αθήνα 1994

Sakkis D.A., "Cultural patriotism' in the Southern Balkans: The Case of Greece (1833-1848)", *Balkan Studies*, Volume 41, No 1-2, 2003, pp. 43-81.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Συντομογραφίες

Γ.Α.Κ= Γενικά Αρχεία του Κράτους

Γ.Α.Κ.- Αρχεία Ν.Κ.= Γενικά Αρχεία του Κράτους Νομού Καρδίτσας

Αρχείο Π.Κ.= Αρχείο Πρωτοδικείου Καρδίτσας

Α.Β.Ε.= Αριθμός Βιβλίου Εισαγωγής

Α.Ε.Ε. ΔΙΚ.= Αριθμός Ειδικού Ευρετηρίου Δικαστηρίων

Α.Ε.Ε. ΔΙΟΙΚ.= Αριθμός Ειδικού Ευρετηρίου Διοίκησης

τ.= τόμος

αρ.απ.= αριθμός απόφασης

Ν.= Νόμος

ΒΔ.= Βασιλικό Διάταγμα

ΥΑ.= Υπουργική απόφαση

Ε.τ.Κ.= Εφημερίδα της Κυβερνήσεως

φ.= φύλλο

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΤΜΗΜΑ ΠΡΟΣΧΟΛΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Διδακτορική διατριβή

Ειρήνη-Χρυσοβαλάντου Τσιάντου

Παραβατικές συμπεριφορές σε σχέση με τη γυναίκα και το παιδί στη Νοτιοδυτική Θεσσαλία μετά την απελευθέρωση (1881-1893): κοινωνική και εκπαιδευτική προσέγγιση

Τόμος Β΄

ΒΟΛΟΣ 2014

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Ι

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΠΟΙΝΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ 1834

ΝΟΜΟΣ ΧΠΘ΄/1861

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΑΡΙΘ. 3 ΕΤΟΥΣ 1834 ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ
ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΠΟΙΝΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ.

ΟΘΩΝ
ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ,

Ακούσαντες τὴν γνώμην τοῦ ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν τὰ ἑξῆς.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Γενικοὶ ὁρισμοί.

Κεφάλ. Α.

Περὶ ἀθεμίτων πράξεων καὶ τῆς τιμωρήσεως αὐτῶν ἐν γένει.

Αρθρ. 1.

Ποινὴ δὲν ἐπιβάλλεται πλὴν εἰς ἐκείνας μόνον τὰς πράξεις καὶ ἐλλείψεις, κατὰ τῶν ὁποίων νόμος τις ὥρισε προηγουμένως ῥητὴν ποινήν.

Αρθρ. 2.

Αἱ ἀθέμιτοι πράξεις καὶ ἐλλείψεις, εἰς ὅσας οἱ νόμοι ἐπιβάλλουσι ποινὴν ἐγκληματικὴν, καλοῦνται κακουργήματα· ἐκεῖναι δὲ, κατὰ τῶν ὁποίων ὁρίζουσιν οὗτοι ποινὴν ἐπανορθωτικὴν, ὀνομάζονται πλημμελήματα, καὶ ἐκεῖναι τῶν ὁποίων τάττουσι ποινὴν ἀστυνομικὴν, λέγονται πταίσματα.

Αρθρ. 3.

Καὶ τὰ κακουργήματα, καὶ τὰ πλημμελήματα καὶ τὰ πταίσματα φέρουσι τὸ κοινὸν ὄνομα, πρᾶξις, ὑπὸ τὸ ὁποῖον συμπεριλαμβάνονται ὡσαυτως καὶ αἱ ἐλλείψεις.

Αρθρ. 4.

Ἐγκληματικαὶ ποιναὶ εἶναι:

1. Θάνατος·
2. Δεσμὰ διὰ βίου (travaux forcés à perpétuité)·
3. Δεσμὰ πρόσκαιρα (travaux forcés à temps)·
4. Εἱρκτὴ (réclusion).

Ἐπανορθωτικαὶ ποιναὶ εἶναι:

1. Φυλάκισις (emprisonnement)·
2. Χρηματικὴ ποινή.

Ἀστυνομικαὶ ποιναὶ εἶναι:

1. Κράτησις (arrêt)·
2. Πρόστιμον.

Αρθρ. 5.

Ὁ καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ἀποκεφαλίζεται διὰ τοῦ λαιμητόμου.

Ἡ περιουσία του, ἅμα δηλωθείσης τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως, μεταβαίνει εἰς τοὺς κληρονόμους του· ὁ ἴδιος δὲ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης καθίσταται ἀνίκανος νὰ διαθέσῃ· καὶ πᾶσα πρᾶξις, ἀφορῶσα συμβόλαιόν τι μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ζώντων, εἶναι ἄκυρος.

Τὸ σῶμά του ἐνταφιάζεται ἡσύχως καὶ ἄνευ τινὸς πομπῆς διὰ τῆς Ἀσυνομίας· εἰμπορεῖ ὅμως, κατ' ἔγκρισιν τῆς ἰδίας Ἀρχῆς, καὶ νὰ παραδοθῇ, ζητηθὲν, εἰς χεῖρας τῶν συγγενῶν, διὰ νὰ ἐνταφιασθῇ παρ' αὐτῶν μὲ ἄκραν σιγήν.

Αρθρ. 6.

Ἐὰν γυνή τις, καταδικασθεῖσα εἰς θάνατον, ὁμολογήσῃ ἑαυτὴν ἔγκυον, καὶ ἡ ὁμολογία αὐτῆς εὑρεθῇ ἀληθὴς, ἡ θανατικὴ ποινή της ἐκτελεῖται μετὰ τὸν τόκον.

Αρθρ. 7.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς δηλωθῇ ἡ ὁριστικὴ ἀπόφασις, ὁ κατα-

BEILAGE

ZU N°. 3 DES REGIERUNGSBLATTES.
DES KOENIGREICHS GRIECHENLAD.

STRAFGESETZBUCH.

OTTO
VON GOTTES GNADEN
KOENI VON GRIECHENLAD.

Wir haben nach Vernehmung Unseres - Ministerrathes beschlossen.

ERSTES BUCH.
Allgemeine Bestimmungen.

ERSTES CAPITEL.

Von unerlaubten Handlungen und deren Bestrafung überhaupt.

Art 1.

Eine Strafe soll nur wegen solcher Handlungen und Unterlassungen erkannt werden, welche ein Gesetz ausdrücklich zuvor mit Strafe belegt hat.

Art. 2.

Die unerlaubten Handlungen und Unterlassungen, welche die Gesetze mit einer Criminalstrafe belegen, heissen Verbrechen, diejenigen, für welche sie eine Zuchtpolicei-Strafe bestimmen, heissen Vergehen, und diejenigen, auf welche sie eine Policei - Strafe setzen, heissen Policei-Uebertretungen.

Art. 3.

Sowohl Verbrechen, als Vergehen und Uebertretungen, werden durch das gemeinschaftliche Wort-»That-»oder-»Handlung-» bezeichnet, worunter auch die Unterlassungen begriffen sind.

Ars. 4.

Die Criminalstrafen sind:

1) Todesstrafe;
2) lebenslængliche Kettenstrafe;
3) Kettenstrafe auf bestimmte Zeit;
4) Arbeitshaus.

Die Zuchtpolicei-Strafen sind

1) Gefængniss;
2) Geldstrafe;

Die Policei Strafen sind

1) Arrest,
2) Geldbusse.

Art. 5.

Wer zur Todesstrafe verurtheilt worden ist, soll mit dem Fallbeile enthauptet werden.

Sein Vermœgen fællt in dem Augenblicke der Verkündung des rechtskræftigen Urtheiles an seine Erben, und er ist von diesem Momente an, unfæhig zu einer letztwilligen Verfügung sowohl, wie zum Abschluss eines gültigen Rechtsgeschæftes unter Lebenden. Sein Leichnam ist in aller Stille von Policei wegen zur Erde zu bestatten. Er kann jedoch, nach dem Ermessen der Policei auch dessen Verwandten, wenn sie es begehren, zum Behufe stiller Beerdigung ausgeliefert werden.

Art 6.

Erklært eine zum Tode verurtheilte Weibsperson, dass sie schwanger sey, und ist diese Erklærung als wahr befunden worden, so soll erst nach ihrer Entbindung die Strafe an ihr vollzogen werden.

Art. 7.

Von der Verkündung des rechtskræftigen Urtheiles an ist der

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
08/09/2020 05:47:09 EEST - 216.73.216.200

δικασθεὶς εἰς δεσμὰ διὰ βίου θεωρεῖται ὡς νεκρὸς πολιτικῶς.

Ὅθεν ἡ μὲν περιουσία του μεταβαίνει εἰς τοὺς κληρονόμους του, αὐτὸς δὲ καθίσταται ἀνίκανος νὰ διαθέσῃ, καὶ πᾶσα πρᾶξις, ἀφορῶσα συμβολαιόν τι μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ζώντων, εἶναι ἄκυρος. Δὲν δύναται πλέον νὰ ἔχῃ τι ἢ ν' ἀποκτᾷ· οὔτε ὡς κατήγορος, οὔτε ὡς κατηγορούμενος νὰ ἐμφανίζεται ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, οὔτε μάρτυς νὰ γίνεται εἰς δικαστικὰς ἢ εἰς ἐξωδίκους πράξεις· προσέτι καθίσταται ἀνίκανος τελέσεως νομίμου γάμου, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ προϋπάρχων γάμος του διαλύεται πολιτικῶς, ὡς διὰ φυσικοῦ θανάτου.

Αρθρ. 8.

Ἡ διάρκεια τῆς εἰς πρόσκαιρα δεσμὰ ποινῆς δὲν ὑπερβαίνει τὰ εἴκοσιν ἔτη, οὔτε εἶναι βραχυτέρα τῶν δέκα.

Αρθρ. 9.

Οἱ εἰς δεσμὰ καταδικασμένοι δεσμεύονται τοὺς δύο πόδας διὰ μακρᾶς ἁλύσεως, προσηρτημένην ἐχούσης καὶ σιδηρᾶν σφαῖραν, καὶ ἐργάζονται ἔργα βαρύτατα ἐντὸς τοῦ δεσμωτηρίου.

Οἱ εἰς δεσμὰ διὰ βίου καταδικασμένοι ἀσχολοῦνται καὶ εἰς δημόσια ἔργα.

Αρθρ. 10.

Γυναῖκες, ἀνάπηροι ἢ ἀσθενεῖς ἄνθρωποι, καὶ οἱ τὰ ἑξήκοντα ἔτη ὑπερβαίνοντες, οἵτινες κατεδικάσθησαν εἰς δεσμὰ, ἀπαλλάττονται τῶν δημοσίων ἔργων, καὶ ἐπιφορτίζονται μὲ ἀσχολίας ἀναλόγους τῶν δυνάμεών των ἐντὸς τοῦ τόπου τῆς ποινῆς.

Αρθρ. 11.

Κανεὶς δὲν καταδικάζεται εἰς εἱρκτὴν ἔλαττον τῶν πέντε ἢ πλέον τῶν δέκα ἐτῶν. Οἱ εἰς ταύτην καταδικασμένοι κατακλείονται εἰς τὸν τόπον τῆς ποινῆς, καὶ ἐργάζονται ἐν αὐτῷ συνεχῶς.

Αρθρ. 12.

Τῆς φυλακίσεως ὁ μὲν ἐλάχιστος ὅρος συνίσταται εἰς ὀκτὼ ἡμέρας, ὁ δὲ μέγιστος εἰς πέντε ἔτη. Οἱ εἰς ταύτην καταδικασθεὶς φυλάττεται μὲ ἁπλῆν δίαιταν εἰς τόπον διάφορον τῆς εἱρκτῆς ἢ τοῦ δεσμωτηρίου, καὶ προτρέπεται εἰς ἀνάλογον ἐνασχόλησιν, μάλιστα δὲ, ὅσον αἱ περιςάσεις συγχωροῦσιν, εἰς τὰ συνήθη τοῦ ἐπαγγέλματός του ἔργα.

Αρθρ. 13.

Ἡ χρηματικὴ ποινὴ δὲν δύναται νὰ ἦναι μικροτέρα τῶν δεκαπέντε, ἀλλ' οὔτε μεγαλητέρα τῶν πεντακοσίων Δραχμῶν, ἐκτὸς ἐὰν ὁ νόμος διατάττῃ ῥητῶς ἄλλο τι εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις.

Αρθρ. 14.

Ἡ διάρκεια τῆς κρατήσεως, μὴ ὑπαρχόντων μερικωτέρων νομίμων ὁρισμῶν, δὲν δύναται νὰ ἦναι βραχυτέρα τῆς μιᾶς ἡμέρας, οὔτε νὰ ὑπερβαίνῃ τὸν μῆνα.

Αρθρ. 15.

Τὸ πρόστιμον, ὁσάκις δὲν προσδιορίζει ἄλλο τι ῥητῶς ὁ νόμος περὶ εἰδικῶν περιπτώσεων, οὐδὲ τῆς μιᾶς Δραχμῆς εἶναι ἔλαττον, οὐδὲ τὰς ἑκατὸν Δραχμὰς ὑπερβαίνει.

Αρθρ. 16.

Ἐπὶ τῶν προσκαίρων ποινῶν, αἵτινες περιορίζουν τὴν ἐλευθερίαν, ἡ μὲν ἡμέρα θεωρεῖται ἰσοδύναμος μὲ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, ὁ δὲ μὴν μὲ τριάκοντα ἡμέρας, τὸ δὲ ἔτος λογαριάζεται κατὰ τὸ ἐν χρήσει χρονολόγιον (καλενδάριον).

Αρθρ. 17.

Ἐπὶ τῶν προσκαίρων ποινῶν, τῶν περιοριζουσῶν τὴν ἐλευθερίαν, ἡ ἀρχὴ τῆς ποινικῆς διαρκείας προσδιορίζεται:

1) Ἐὰν ὁ κατάδικος εὑρίσκεται εἰς προσωρινὴν κράτησιν,

zu lebenslænglicher Kettenstrafe Verurtheilte bürgerlich todt.

Daher fællt sein Vermœgen an seine Erben, und er ist unfæhig zu einer letztwilligen Verfügung, so wie zum Abschluss eines gültigen Rechtsgeschæftes unter Lebenden. Er kann nichts mehr besitzen, oder erwerben; weder als Klæger, noch als Beklagter bei Gericht auftreten, nicht Zeuge seyn, weder bei gerichtlichen, noch bei aussergerichtlichen Handlungen; er ist unfæhig eine gültige Ehe zu schliessen, und seine geschlossene Ehe lœsst sich bürgerlich auf, wie durch seinen natürlichen Tod.

Art. 8.

Die Kettenstrafe auf bestimmte Zeit darf nicht über zwanzig Jahre, und nicht unter zehen Jahren zu erkannt werden.

Art. 9.

Die zur Kettenstrafe Verurtheilten werden an beiden Füssen durch eine lange Kette gefesselt, an welcher eine schwere eiserne Kugel befestigt ist, und im Arbeitshause zu den schwersten Arbeiten angehalten.

Die zu lebenslænglicher Kettenstrafe Verurtheilten sollen ausserdem noch zu œffentlichen Arbeiten verwendet werden.

Art. 10.

Weibspersonen, gebrechliche oder schwæchliche Menschen, Leute über sechzig Jahre, welche zur lebenslænglichen Kettenstrafe verurtheilt worden sind, sollen mit der œffentlichen Arbeit verschont, und auf die ihren Kræften angemessene Art in dem Straforte selbst beschæftigt werden.

Art. 11.

Zum Arbeitshause soll Niemand auf weniger, als fünf, und auf mehr, als zehen Jahre verurtheilt werden. Die dahin Verurtheilten werden in diesem Straforte eingesperrt, und innerhalb desselben zur Arbeit angehalten.

Art. 12.

Gefængniss-Strafe soll nicht auf kürzere Zeit, als acht Tage, und nicht auf længere, als auf fünf Jahre ausgesprochen werden.

Der hiezu Verurtheilte wird in einem vom Arbeitshause verschiedenen Orte bei einfacher Kost verwahrt, und zu angemessener Beschæftigung, insbesondere, soweit es die Umstænde gestatten, zu den gewœhnlichen Arbeiten seines Berufes angehalten.

Art. 13.

Die Geldstrafe kann nicht unter 15 und nicht über 500 Drachmen ausgesprochen werden, in sofern nicht für einzelne Fælle ein Anderes ausdrücklich im Gesetze bestimmt ist.

Art. 14.

Die Arrest-Strafe kann, in Ermanglung besonderer gesetzlicher Bestimmungen, nicht auf kürzere Zeit, als auf einen Tag, nicht auf længere, als auf einen Monat zuerkannt werden.

Art. 15.

Die Gelbusse soll, wo nicht für einzelne Fælle ein Anderes ausdrücklich im Gesetze verordnet ist, nicht unter einen, nicht über 100 Drachmen ausgesprochen werden.

Art. 16.

Bei zeitlichen Freiheitsstrafen wird ein Tag zu vier und zwanzig Stunden, ein Monat zu dreissig Tagen, ein Jahr aber nach dem Kalender gerechnet.

Art. 17.

Der Lauf der Strafzeit beginnt bei zeitlichen Freiheitsstrafen:

1) wenn der Verurtheilte sich in provisorischer Haft befindet, von dem Tage, an welchem die Verurtheilung unwiderruflich geworden ist.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/05/2026 03:47:09 EET - 216.73.216.230

Μὴ μεταχειρισθέντος ὅμως τοῦ καταδίκου κἀνὲν ἔνδικον μέσον ἐναντίον τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, κατ' ἐξαίρεσιν τότε ἡ ποινικὴ διάρκεια ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν δημοσιεύεται ἡ ἀπόφασις, καὶ ἂν τυχὸν ἤθελε μεταχειρισθῆ κατ' αὐτῆς ὁ Ἐπίτροπος τῆς Ἐπικρατείας ἔνδικόν τι μέσον, καὶ ὁποιονδήποτε καὶ ἂν ἦναι τὸ ἀποτέλεσμα τούτου.

Τὸ αὐτὸ ἰσχύει ἐπίσης καὶ ὅταν ὁ καταδικασθεὶς εἰς τοιαύτην περίπτωσιν μετεχειρίσθη ἔνδικόν τι μέσον, καὶ δι' αὐτοῦ κατώρθωσε τὴν ἐλάττωσιν τῆς καταγνωσθείσης εἰς αὐτὸν ποινῆς.

2) Ἐὰν ὁ καταδικασθεὶς δὲν εὑρίσκεται εἰς προσωρινὴν κράτησιν, ἀφ' ἧς ἡμέρας οὗτος φυλακισθῆ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ποινῆς.

Αρθρ. 18.

Ἡ θανατικὴ ποινὴ ἐκτελεῖται εἰς τόπον δημόσιον, ὡρισμένον παρὰ τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως.

Αρθρ. 19.

Κἀμμία καταδίκη δὲν ἐκτελεῖται τὰς κυριακὰς καὶ τὰς παρα τοῦ νόμου ὡρισμένας ἑορτάς.

Αρθρ. 20.

Δήμευσίς τινων πραγμάτων γίνεται μόνον εἰς τὰς παρὰ τοῦ νόμου ὁριζομένας περιπτώσεις, καὶ εἰς μόνα τὰ παρὰ τοῦ νόμου σημειούμενα ἀντικείμενα.

Αρθρ. 21.

Ὁ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως εἰς ἐγκληματικὴν ποινὴν καταδικασθεὶς στερεῖται, κατὰ συνέπειαν τῆς καταδίκης ταύτης:

1) Πάσης δημοσίας, ἢ ἐκκλησιαστικῆς, ἢ δημοτικῆς ὑπηρεσίας καὶ θέσεως, ὁμοῦ μὲ ὅλα τὰ ἐξαρτώμενα ἐντεῦθεν δικαιώματα καὶ πλεονεκτήματα·

2) Ὅλων τῶν ἀξιωμάτων, τιμῶν καὶ διακριτικῶν σημείων·

3) Τῆς τιμῆς τοῦ νὰ ἦναι μέλος Νομαρχικοῦ τινος, Ἐπαρχιακοῦ, ἢ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ἢ ἄλλης τινὸς συνελεύσεως, συγκαλουμένης παρὰ τῆς Κυβερνήσεως διὰ πολιτικὰς ὑποθέσεις, καὶ τοῦ νὰ διορίζηται ὁρκωτὸς κριτής·

4) Τῆς ἱκανότητος τοῦ νὰ γενῇ μέτοχος τοῦ λοιποῦ τοιούτων Ἀρχῶν, ὑπηρεσιῶν, πλεονεκτημάτων καὶ τιμῶν.

Αρθρ. 22.

Τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα συνοδεύει καὶ τὴν εἰς ἐπανορθωτικὴν ποινὴν καταδίκην ἕνεκα κλοπῆς, ὑφαιρέσεως, ἀπάτης, παραποιήσεως, ψευδοῦς ὑποσχέσεως ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, ἐπιορκίας, ψευδοῦς καταμηνύσεως, ἢ συκοφαντίας, καὶ τέλος ἕνεκα πταισμάτων ἀφορώντων τὰ νομίσματα καὶ προσβαλλόντων τὰ ἤθη.

Αρθρ. 23.

Ἡ εἰς ἐγκληματικὴν ποινὴν καταδίκη συνεπάγει προσέτι μεθ' ἑαυτῆς καὶ τὴν διὰ βίου στέρησιν τῶν ἀκολούθων δικαιωμάτων, ὡς καὶ τὴν ἀνικανότητα εἰς ἀπόκτησιν αὐτῶν:

1) Τοῦ δικαιώματος τοῦ ὑπηρετεῖν εἰς τὸ στράτευμα τῆς ξηρᾶς, εἰς τὸ ναυτικὸν, καὶ εἰς τὴν ἐθνοφρουράν·

2) Τοῦ δικαιώματος τῆς ὁπλοφορίας καὶ τῆς χρήσεως τοῦ ἐθνοσήμου·

3) Τοῦ δικαιώματος τῆς ψηφοφορίας εἰς ὅλας τὰς πολιτικὰς σχέσεις·

4) Τοῦ δικαιώματος τοῦ παρουσιάζεσθαι ὡς πραγματογνώμων εἰς δικαστικήν τινα ὑπόθεσιν, ἢ ὡς μάρτυς πρὸς βεβαίωσιν δικαστικῶν καὶ ἐξωδίκων πράξεων·

5) Τῆς ἱκανότητος τοῦ μαρτυρεῖν ἐνόρκως ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου·

6) Τῆς ἱκανότητος τοῦ ἀναδέχεσθαι ἐπιτροπείαν ἢ κη-

Wenn jedoch der Verurtheilte ein Rechtsmittel gegen das verurtheilende Erkenntniss nicht ergriffen hat, so soll ausnahmsweise die Strafzeit schon vom Tage der Urtheils-Verkündung zu laufen anfangen, ohne Rücksicht auf ein etwa von dem Staatsprocurator eingelegtes Rechtsmittel und auf den Erfolg desselben.

Eben dasselbe soll dann gelten, wenn der Verurtheilte in einem solchen Falle ein Rechtsmittel ergriffen und dadurch die Herabsetzung der gegen ihn erkannten Freiheitsstrafe bewirkt hat;

2) wenn der Verurtheilte sich nicht in provisorischer Haft befindet, von dem Tage, an welchem derselbe zum Zwecke des Strafvollzuges verhaftet worden ist.

Art. 18.

Die Todestrafe ist auf einem œffentlichen in dem Strafurtheile zu bestimmenden Platze zu vollziehen.

Art. 19.

An Sonn-und gesetzlichen Feiertragen soll keine Verurtheilung in Vollzug gesetzt werden.

Art. 20.

Die Confiscation einzelner Sachen kommt nur in den gesetzlich bestimmten Fællen, mit Beschrænkung auf die vom Gesetze bezeichneten Gegenstænde, zur Anwendung.

Art. 21.

Der zu einer Verbrechensstrafe rechtskræftig Verurtheilte verliert in Folge dieser Verurtheilung:

1) alle Staats-oder and ren œffentlichen, oder Kirchen-oder Gemeindedienste und Stellen, sammt allen davon abhængenden Rechten und Vorzügen;

2) alle Würden, Ehrenæmter und Ehrenauszeichnungen;

3) die Stelle als Mitglied eines Kreis - Bezirks-oder Gemeinderaths oder einer anderen in staatsbürgerlichen Angelegenheiten von der Staatsregierung einberufenen Versammlung; dann die Function eines Geschwornen;

4) die Fælhigkeit zur Erwerbung aller dergleichen Aemter Dienste, Vorzüge und Auszeichnungen.

Art. 22.

Die næmliche Folge tritt auch bei der Verurtheilung in die Strafe eines Vergehens wegen Diebstahls, Unterschlagung, Betruges, Fælschung, falschen Handgelübdes vor Gericht, Eidbruches, wegen falscher Denunciation oder Verlæumdung, dann wegen Münzvergehen oder Vergehen gegen die Sittlichkeit ein.

Art. 23.

Ausserdem zieht die Verurtheilung in eine Verbrechensstrafe auch noch den lebenslænglichen Verlust nachstehender Rechte und die Unfæhigkeit zu denselben nach sich:

1) der Fælhigkeit zum Dienste in dem Landheere, der Marine und der Landwehr;

2) des Rechtes Waffen und die National-Kokarde zu tragen;

3) des Wahlstimmrechtes in allen staatsbürgerlichen Verhæltnissen;

4) des Rechtes als Sachverstændiger in einem gerichtlichen Geschæfte zu handeln, oder als Zeuge zur Beglaubigung von Rechtsgeschæften zugezogen zu werden;

5) der Fæhigkeit eidliches Zeugniss vor Gericht abzulegen;

6) der Fæhigkeit Vormund oder Curator zu seyn, ausgenom-

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly

δεμονίαν, ἐκτὸς μόνον ἐπὶ τῶν ἰδίων τέκνων, καὶ τοῦτο κατὰ πρότασιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου·

7) Τοῦ δικαιώματος τοῦ ψηφοφορεῖν εἰς τὰς συζητήσεις τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου.

Ἡ πρόσκαιρος στέρησις τῶν δικαιωμάτων τούτων, ὡς συνέπεια τῆς ποινῆς τινος πταίσματος, ἰσχύει μόνον ὡς πρὸς τὰ πταίσματα, περὶ ὧν διέλαβε τὸ προηγούμενον 22 ἄρθρον.

Ἡ δὲ διάρκειά της, ῥητῶς παρὰ τοῦ Δικαστηρίου εἰς τὴν ποινικὴν ἀπόφασιν διατυπομένη, δὲν δύναται νὰ ἦναι βραχυτέρα τῶν ἓξ μηνῶν, οὐδὲ νὰ ὑπερβαίνῃ τὰ ἓξ ἔτη.

Αρθρ. 24.

Ἡ καταδίκη τῶν ἐν τέλει ἢ ἄλλων δημοσίων ὑπηρετῶν ἕνεκα πράξεως, ἀναγομένης εἰς τὸν δημόσιον χαρακτῆρά των, καὶ τιμωρουμένης ὡς πταίσματος ἀπὸ τὸν παρόντα Ποινικὸν Νόμον, συνεπιφέρει τὴν ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἔκπτωσιν, καὶ τὴν στέρησιν ὅλων τῶν μετὰ τῆς Ἀρχῆς ἢ ὑπηρεσίας συνημμένων δικαιωμάτων καὶ πλεονεκτημάτων, ὡς καὶ τὴν πρόσκαιρον ἀνικανότητα εἰς ἀνάκτησιν Ἀρχῆς ἢ ἄλλης δημοσίας ὑπηρεσίας.

Περὶ τῆς προσκαίρου ταύτης ἀνικανότητος προσδιορίζει τὸ Δικαστήριον εἰς τὴν ποινικὴν ἀπόφασιν οὔτε μικροτέραν τῶν ἓξ μηνῶν διάρκειαν, οὔτε μείζονα τῶν ἓξ ἐτῶν.

Αρθρ. 25.

Ὁ εἰς εἱρκτὴν ἢ εἰς πρόσκαιρα δεσμὰ καταδικασμένος εὑρίσκεται, καθ' ὅσον χρόνον διαρκεῖ ἡ ποινή, εἰς κατάστασιν νομίμου ἀπαγορεύσεως (interdiction)· ὅθεν, ὅταν ᾖ ναι ἀνάγκη διοικήσεως τῆς περιουσίας του, διορίζεται κηδεμών τις κατὰ τὴν διάταξιν τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

Αρθρ. 26.

Ἐν ὅσῳ διαρκεῖ ἡ ποινή, δὲν δύναται ὁ κηδεμὼν νὰ παρέχῃ εἰς τὸν ἔνοχον τίποτε ἐκ τῆς περιουσίας του.

Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ποινῆς ἐπαναλαμβάνει οὗτος τῆς περιουσίας του τὴν διοίκησιν, ὁ δὲ κηδεμὼν ὑποχρεοῦται νὰ δώσῃ λόγον εἰς αὐτὸν περὶ τῆς διαχειρίσεώς του.

Αρθρ. 27.

Ἀφ' ὅτι ὁ εἰς πρόσκαιρα δεσμὰ, εἰς εἱρκτὴν ἢ φυλάκισιν καταδικασθεὶς κερδαίνει ἐργαζόμενος ἐντὸς τῆς φυλακῆς περιπλέον τῆς ἐπιβληθείσης εἰς αὐτὸν ἐργασίας, εἰμπορεῖ τὸ μὲν ἓν τέταρτον νὰ παραδίδηται εὐθὺς εἰς χεῖράς του πρὸς ἰδίαν του χρῆσιν, τὸ δὲ ὑπόλοιπον πρέπει να ἐναποταμιεύηται μέχρι τῆς ἀπολύσεώς του, ἢ, ἐὰν ἐν τῷ μεταξὺ τῆς ποινικῆς διαρκείας ἤθελεν ἀποθάνει, να ἐγχειρίζηται εἰς τοὺς κληρονόμους του.

Αρθρ. 28.

Ἀφοῦ λάβωσιν ὁριστικὴν ἰσχὺν αἱ ἀποφάσεις, δι' ὧν καταδικάζεταί τις εἰς θάνατον, εἰς δεσμὰ ἢ εἰς εἱρκτὴν, πρέπει νὰ δημοσιεύηται διὰ τύπου συνοπτικὴ αὐτῶν ἔκθεσις, περιέχουσα τὸ ὄνομα, τὸ ἐπάγγελμα, τὴν τελευταίαν του καταδικασθέντος διαμονὴν, τὸ κύριον τούτου κατόρθωμα, καὶ τὴν καταγνωσθεῖσαν ποινήν· νὰ τοιχοκολλᾶται δὲ προσέτι αὐτὴ εἰς τοῦ Νομοῦ τὴν πρωτεύουσαν, ὅπου ἡ ἀπόφασις ἐξεδόθη, εἰς τὸν Δῆμον τοῦ τόπου, ὅπου τὸ κακούργημα ἐπράχθη, καὶ εἰς τὸν τῆς κατοικίας τοῦ καταδικασθέντος, καὶ τελευταῖον να καταχωρίζηται εἰς τὴν ἐφημερίδα.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον πρέπει νὰ γίνηται ἡ κοινοποίησις, καὶ ὅ,τι ἀγγλικοὶ ἢ ξένοι ἀγύρται, ἐπικίνδυνοι κλέπται, ἔνοχοι παραπομπῆς, ἢ ἀπατεῶνες, κατεδικάσθησαν τουλάχιστον εἰς τρίμηνον φυλάκισιν ἢ κράτησιν.

Αρθρ. 29.

Κατὰ πάσας τὰς ἄλλας εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον μὴ διαλαμβανομένας περιπτώσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπιφέρουν κατα-

men über die eigenen Kinder, und auch dieses nur auf de Antrag des Familienrathes;

7) des Stimmrechtes bei den Berathungen des Familienrathe

Die Suspension von diesen Rechten, als Folge der Strafe ein Vergehens, tritt nur bei den im vorhergehenden Art. 22 genannt Vergehen ein.

Sie soll von dem Gerichte im Strafurtheile nicht unter 6 M naten und nicht über 6 Jahre angeordnet werden.

Art. 24.

Die Verurtheilung eines Staatsbeamten oder anderen œffe lichen Dieners wegen einer im gegenwærtigen Gesetzbuche als V gehen verpœnten Amtshandlung zieht die Dienstentlassung den Verlust aller mit dem Amte oder Dienste verbundenen Rec und Vorzüge, so wie die Suspension der Fæhigkeit zur Wieder langung eines Staatsamtes oder anderen œffentlichen Dien nach sich.

Diese Suspension ist von dem Gerichte im Strafurtheile ni unter 6 Monaten und nicht über 6 Jahre anzuordnen.

Art. 25.

Der zum Arbeitshause oder zur zeitlichen Kettenstrafe urtheilte befindet sich für die Dauer der Strafzeit in dem Zus de gesetzlicher Interdiction. Es soll ihm daher im Falle des Be fens, zur Verwaltung seines Vermœgens, nach Vorschrift Gesetzbuches über das Civilverfahren ein Curator ernannt wer

Art. 26.

Wæhrend der Dauer der Strafe darf dem Stræflinge nicht seinem Vermœgen von dem Curator verabfolgt werden.

Nach überstandener Strafe erhælt der Verurtheilte die Ver tung seines Vermœgens zurück, und der Curator ist geha ihm über seine Geschæftsführung Rechnung zu stellen.

Art. 27.

Was ein zu Kettenstrafe auf bestimmte Zeit, zu Arbeitsl oder Gefængniss - Strafe Verurtheilter über das ihm aufe Arbeitsmass im Straforte verdient, kann demselben bis zum ten Theile zur hausordnungsmæssigen Verwendung sogleich abfolgt, der Ueberrest aber soll für ihn bis zu seiner Entl aufbewahrt, oder wenn er wæhrend der Strafzeit sterben s seinen Erben verabfolgt werden.

Art. 28.

Alle Erkenntnisse, wodurch Jemand zur Todes - Ketten Arbeitshaus - Strafe verurtheilt worden ist, sollen nach be tener Rechtskraft in einem Auszuge, welcher den Namen, und letzten Wohnort des Verurtheilten, dessen Hauptverb und die erkannte Strafe enthælt, gedruckt, in der Hauptst Kreises, worin das Urtheil erlassen, in der Gemeinde des worin das Verbrechen begangen worden, dann in jenem des nortes des Verurtheilten angeschlagen, und in ein offe Blatt eingerückt werden.

In gleicher Art hat die Bekanntmachung zu geschehen in- oder auslændische Vaganten, gefæhrliche Diebe, F oder Betrüger zu wenigstens dreimonatlicher Gefængnis Arrest - Strafe verurtheilt worden sind.

Art. 29.

In allen andern im vorigen Artikel nicht erwæhnten Verurtheilung in eine Gefængniss - oder Arrest - Strafe

Constitutional Repository - Library and Information Centre - University of Thessaly 06/09/2026 03:47:07 EEST - 137.226.55.5

δίκην τριμήνου τοὐλάχιστον φυλακίσεως ἢ κρατήσεως, ἢ χρηματικῆς ποινῆς 300 τοὐλάχιστον Δραχμῶν, δημοσιεύεται μόνον τὸ εἶδος, ὁ τόπος, καὶ ὁ χρόνος τῆς πράξεως ὁμοῦ μὲ τὴν ποινήν· παραλείπεται δὲ ἡ σημείωσις τοῦ πράξαντος, ἐκτὸς ἂν δι' εὔλογον ὑποψίαν, ὅτι τὸ Δημόσιον δὲν ἤθελεν εἶσθαι ἄλλως ἐξησφαλισμένον κατὰ τῆς ἐνδεχομένης βλάβης ἢ ζημίας, φανῇ ἀναγκαία καὶ τοῦ ὀνόματος ἡ φανέρωσις, ἢ διαταχθῇ αὕτη ἰδίως παρὰ τοῦ νόμου εἰς δεδομένην τινὰ περίστασιν, καὶ καθ' ἑκατέραν τῶν περιπτώσεων τούτων ὁρισθῇ εἰς τὴν ἀπόφασιν.

Αρθρ. 30.

Πάντες, ὅσοι δι' ἓν καὶ τὸ αὐτὸ κακούργημα, ἢ πλημμέλημα, ἢ πταῖσμα κατεδικάσθησαν, ἐνέχονται ἀλληλεγγύως εἰς τὰς ὁποιασδήποτε ἀποδύσεις, εἰς τὴν προκειμένην ἀποζημίωσιν, καὶ εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα.

Αρθρ. 31.

Ἐάν τινος, καταδικασθέντος εἰς ἀποδόσεις, ἢ εἰς ἀποζημίωσιν καὶ ἐντυτῷ εἰς χρηματικὴν ποινὴν ἢ πρόστιμον, δὲν ἐξαρκῇ ἡ περιουσία του εἰς ἀμφότερα, προτιμῶνται κατα τὴν περίστασιν ταύτην αἱ πολιτικαὶ ἀποδόσεις ἀπὸ τὴν χρηματικὴν ποινὴν καὶ τὸ πρόστιμον.

Αρθρ. 32.

Ἡ ἐκτέλεσις τῶν εἰς χρηματικὴν ποινὴν ἢ πρόστιμον, εἰς ἀπόδοσιν, ἀποζημίωσιν, ἢ εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καταδικάσεων, δύναται νὰ γενῇ καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως.

Παρελθούσης τῆς ποινικῆς διαρκείας, ἐὰν ἡ προσωπικὴ κράτησις, μάλιστα ὅσον ἀφορᾷ τὰς περιοριζούσας τὴν ἐλευθεριαν ποινάς, διαρκέσῃ ἐν ἔτος μὲν ἐπὶ κακουργημάτων, ἓξ μῆνας δὲ ἐπὶ πλημμελημάτων, καὶ 14 ἡμέρας ἐπὶ πταισμάτων, ὁ καταδικασθεὶς ἀπολύεται, ἅμα δυνηθῇ νὰ βεβαιώσῃ ὅτι εἶναι ἀνίκανος εἰς ἔκτισιν.

Βελτιωθείσης δὲ μετέπειτα τῆς χρηματικῆς καταστάσεως τοῦ καταδικασθέντος, ἡ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως ἐκτέλεσις ἀνανεοῦται χάριν τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως.

Αρθρ. 33.

Ὁ εἰς ἐγκληματικὴν ποινὴν καταδικασθεὶς, μετὰ τὴν ἀποπλήρωσιν ταύτης, ὑποβάλλεται ἀναγκαίως εἰς ἰδιαιτέραν ἀσυνομικὴν ἐπιτήρησιν καθ' ὁλόκληρον δεκαετίαν. Ἡ δὲ ἐπιτήρησις αὕτη παρατείνεται, οὐδέποτε ὅμως ὑπὲρ τὰ εἴκοσιν ἔτη, ἐὰν ὁ καταδικασθεὶς ἦναι κατά τε τὸν τρόπον τοῦ ζῆν, τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν διαγωγὴν κατεξοχὴν ἐπικίνδυνος εἰς τὴν κοινὴν ἀσφάλειαν καὶ εἰς τὰ ἤθη.

Αρθρ. 34.

Εἰς ἰδιαιτέραν ἀσυνομικὴν ἐπιτήρησιν ὑποβάλλονται ὡσαύτως διὰ τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως καὶ οἱ ἔνοχοι πλημμελημάτων καὶ πταισμάτων, ἐαν ἤθελον εἶναι κατά τε τὸν τρόπον τοῦ ζῆν, τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν διαγωγὴν κατεξοχὴν ἐπικίνδυνοι εἰς τὴν κοινὴν ἀσφάλειαν καὶ εἰς τὰ ἤθη. Τῆς ἐπιτηρήσεως δὲ ταύτης ἡ διάρκεια προσδιορίζεται διὰ μὲν τοὺς πρώτους ἀπὸ δύο ἕως δέκα ἐτῶν, διὰ δὲ τοὺς δευτέρους ἀπὸ τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν.

Αρθρ. 35.

Ὅταν τις καταδικασθεὶς ὑποβληθῇ εἰς ἀσυνομικὴν ἐπιτήρησιν, ἔχει ἡ Κυβέρνησις τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ προσδιορίζῃ τόπους τινὰς, ὅπου οὗτος, καὶ παρελθούσης τῆς ποινικῆς διαρκείας, δὲν εἰμπορεῖ νὰ διατρίβῃ· ἐπὶ τῇ προφάσει ὅμως ταύτῃ οὐδεὶς ἐγχώριος δύναται νὰ ἐξορισθῇ τῆς Ἐπικρατείας.

Αρθρ. 36.

Εἰς πᾶσαν περίστασιν ὁ εἰς ἀσυνομικὴν ἐπιτήρησιν

nigstens drei Monaten oder in eine Geldstrafe von wenigstens 300 Drachmen ist nur die Beschaffenheit, der Ort und die Zeit der That, nebst der Strafe œffentlich bekannt zu machen, die Bezeichnung des Thæters aber wegzulassen, wenn nicht etwa wegen gegründeter Besorgniss, dass das Publicum gegen Nachtheil und Gefæhrdung auf andere Weise nicht sicher gestellt werden kœnne, auch die Bekanntmachung des Namens als nothwendig erkannt, oder diese für den gegebenen Fall im Gesetze besonders angeordnet, und im einem wie in dem anderen Falle im Urtheile bestimmt worden ist.

Art. 30.

Alle diejenigen, welche wegen eines und desselben Verbrechens oder Vergehens oder wegen einer und derselben Polizei-Uebertretung verurtheilt worden sind, haften solidarisch wegen der etwaigen Wiedererstattungen des zu leistenden Schadenersatzes, und der Untersuchungskosten.

Art. 31.

Ist Jemand zu Wiedererstattungen oder Schadensersatz, und zugleich zu einer Geldstrafe oder Geldbusse verurtheilt worden, so soll in dem Falle, wenn das Vermœgen des Verurtheilten unzureichend ist, den Forderungen wegen genannter Civilansprüche in der Concurrenz mit der Geldstrafe oder Geldbusse der Vorrang vor den letztern zukommen.

Art. 32.

Der Vollzug der Verurtheilungen zu Geldstrafe oder Geldbusse, zu Wiedererstattung, Schadenersatz, oder Untersuchungskosten kann mittelst Personalarrest verfolgt werden.

Hat der Personalarrest, und zwar, wo Freiheitsstrafen zuerkannt worden sind, nach Ablauf der Strafzeit, bei Verbrechen 1 Jahr, bei Vergehen 6 Monate, und bei Polizeiübertretungen vierzehn Tage gedauert, so ist der Verurtheilte in Freiheit zu setzen, wenn derselbe seine Zahlungsunfæhigkeit zu bescheinigen im Stande ist.

Kommt jedoch der Verurtheilte spæter wieder in bessere Vermœgens-Umstænde, so kann der Vollzug durch Personalarrest neuerdings wegen desselben Urtheils verfolgt werden.

Art. 33.

Wer zu einer Criminalstrafe verurtheilt worden ist, steht von Rechtswegen nach überstandener Strafe zehn Jahre lang unter besonderer polizeilicher Aufsicht.

Diese Aufsicht soll, wenn der Verurtheilte nach Lebensart, Charakter und Betragen ein der œffentlichen Sicherheit oder Sittlichkeit besonders gefæhrlicher Mensch ist, im Strafurtheile verlængert, jedoch niemals über 20 Jahre erstreckt werden.

Art 34.

Die besondere Polizei-Aufsicht soll auch bei Vergehen im Straferkenntnisse auf 2-10 Jahre, und bei Polizeiübertretungen auf 3 Monate bis zu 2 Jahren angeordnet werden, wenn der Verurtheilte nach Lebensart, Charakter und Betragen ein der œffentlichen Sicherheit oder Sittlichkeit besonders gefæhrlicher Mensch ist.

Art 35.

Die Stellung eines Verurtheilten unter polizeiliche Aufsicht gibt der Staatsregierung das Recht, gewisse Orte zu bestimmen, an welchen der Verurtheilte nach vollendeter Strafzeit sich nicht aufhalten darf. Unter diesem Vorwande darf jedoch kein Inlænder des Landes verwiesen werden.

Art. 36.

In jedem Falle soll der unter Polizei-Aufsicht Gestellte vor

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly 06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ὑποβληθεὶς χρεωστεῖ, προτοῦ ἀπολυθῇ τοῦ τόπου τῆς ποινῆς, νὰ φανερώσῃ ποῦ ἔχει κατὰ νοῦν νὰ διατριψῃ.

Μετὰ τὴν φανέρωσιν ταύτην λαμβάνει παρὰ τοῦ Νομάρχου ὁδοιπορίας ἄδειαν, ἔνθα προσδιορίζονται ἡ ὁδὸς, τὴν ὁποίαν μέλλει νὰ ἀκολουθήσῃ ἀπαρεγκλίτως, καὶ ἡ διάρκεια τῆς καταλύσεως εἰς ἕκαστον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ταύτης κείμενον τόπον.

Ἐντὸς 24 ὡρῶν μετὰ τὴν εἰς τὸν μέλλοντα τόπον τῆς διαμονῆς του ἄφιξιν πρέπει νὰ ἀναγγείλῃ ἑαυτὸν εἰς τὸν ἐκεῖ Δήμαρχον.

Θέλων δὲ πάλιν νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ τοῦ τόπου τούτου, χρεωστεῖ νὰ τὸ ἀναγγείλῃ προηγουμένως εἰς τὸν Δήμαρχον, καὶ νὰ σημειώσῃ τὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον μελετᾷ νὰ ἀπέλθῃ· προτοῦ ὅμως λάβῃ παρὰ τοῦ Νομάρχου ἄδειαν ὁδοιπορίας, δὲν δύναται ν' ἀπομακρυνθῇ· παρομοίως δὲ καὶ κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ὀφείλει νὰ ἀναγγείλῃ ἑαυτὸν εἰς τὸν Δήμαρχον ἐντὸς 24 ὡρῶν μετὰ τὴν ἄφιξιν εἰς τὸν νέον τῆς διατριβῆς του τόπον.

Αρθρ. 37.

Εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἐγχώριοι τίθενται ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν, ξένοι ἀπελαύνονται τῆς χώρας, καὶ φέρονται πέραν τῶν ὁρίων.

Κ ε φ ά λ. Β'.

Περὶ δολίας προαιρέσεως καὶ ἀμελείας.

Αρθρ. 38.

Εἰς τὸ κακούργημα ἀπαιτεῖται δολία προαίρεσις· πλημμελήματα δὲ δύνανται νὰ πραχθῶσιν εἴτε ἐκ δολίας προαιρέσεως, εἴτ' ἐξ ἀμελείας.

Αρθρ. 39.

Εἰς πᾶσαν καθ' ἑαυτὴν παράνομον πρᾶξιν πρέπει, δι' ἀκριβοῦς τῶν προκειμένων περιστάσεων ἐκτιμήσεως, τῆς ἀλληλουχίας αὐτῶν, καὶ τῆς ὁμολογίας τοῦ ἐγκαλουμένου, νὰ διακρίνεται ἐὰν αὕτη ἐπράχθη ἐκ προαιρέσεως δολίας, ἢ ἐξ ἀμελείας.

Αρθρ. 40.

Ἐὰν ὑπάρχωσι λόγοι πείθοντες ὅτι ἡ παράνομος πρᾶξις ἐτελέσθη μὲ δολίαν προαίρεσιν, καὶ ἐὰν ἡ πρᾶξις ἦναι τοιαύτη, ὥστε νὰ προκύπτῃ συνήθως ἐκ ταύτης ἀμέσως, κατὰ γενικὴν, ἢ κατ' ἰδιαιτέραν τοῦ πράξαντος πεῖραν, ὡρισμένον τι ἀποτέλεσμα, ἢ ναείμπορῇ μὲ τὴν αὐτὴν εὐκολίαν νὰ γεννᾶται μεγαλητερόν τι ὡς καὶ μικρότερον κακὸν, ὑποτίθεται τότε, ὅτι ὁ πράξας εσκόπει αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀποτέλεσμα, καθ' ὅσον δὲν ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν περιστάσεων ἡ βεβαιότης ἢ ἡ πιθανότης, ὅτι ὁ σκοπός του ὡρισμένως καὶ ἀποκλειστικῶς ἔτεινεν εἰς ἄλλο τι αξιόποινον ἀποτέλεσμα.

Αρθρ. 41.

Εἶναι ἀδιάφορον, ἂν ἡ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρ. μνημονευθεῖσα βεβαιότης ἢ πιθανότης ὑπάρχῃ, ὁσάκις ὁ νόμος ὁρίζει ἐπὶ εἰδικῶν περιπτώσεων τὴν ποινὴν κατὰ τὸ βάρος μόνον τοῦ γενομένου ἀποτελέσματος, μηδόλως φροντίζων ἐὰν ὁ σκοπὸς ἀπέβλεπεν ὡρισμένως τοῦτο τὸ ἀποτέλεσμα.

Αρθρ. 42

Ἀσύνηθές τι ἀποτέλεσμα τότε μόνον δύναται νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν δολίαν προαίρεσιν τοῦ πράξαντος, ὅταν μετὰ βεβαιότητος εἰμπορῇ νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ἐνυπῆρχεν εἰς τὸν σκοπὸν αὐτοῦ.

Αρθρ 43.

Ὅστις, ἄνευ μὲν δολίας προαιρέσεως, ὅτ' ἔλλειψιν δὲ τῆς προσηκούσης προσοχῆς, ἔπραξεν ἢ παρέλιπέ τι, ὅθεν ἀνεφύη ἀδικία τις, καταδικάζεται εἰς τας παρὰ τοῦ νόμου ὡρισμένας περιπτώσεις ὡς ἔνοχος ἀμελείας.

Αρθρ. 44.

Ἡ ποινὴ τῆς ἀμελείας ἐπιβάλλεται συμφώνως μὲ τοὺς εἰς τὸν παρόντα Νόμον περὶ ἑκάστης περιπτώσεως δεδομένους ποινικοὺς ὁρισμούς. Ὡς πρὸς τὸ μέτρον δὲ τῆς ποινῆς πρέπει νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν τὸ μέγεθος καὶ ὁ κίνδυνος τῆς γενομένης ἀμελειας, ἡ φύσις καὶ τὸ ποσὸν τῆς

seiner Entlassung aus dem Straforte erklæren, an welchem Orte er sich aufzuhalten gedenke.

Hat derselbe diesen Ort bezeichnet, so erhælt er von dem Nomarchen eine Marschroute, worin der unabweichlich einzuhaltende Weg und die Dauer des Aufenthaltes an jedem auf diesem Wege liegenden Orte genau zu bestimmen sind.

Binnen 24 Stunden nach der Ankunft an seinem künftigen Wohnorte hat sich der unter Polizei-Aufsicht Gestellte bei dem Bürgermeister daselbst zu melden.

Will sich derselbe wieder von diesem Orte entfernen, so hat er dieses zuvor bei dem Bürgermeister seines Wohnortes anzuzeigen, und den Ort, wohin er sich zu begeben gedenkt, anzugeben. Ehe er jedoch vom Nomarchen eine neue, genau einzuhaltende, Marschroute erhalten hat, darf er sich nicht entfernen. Desgleichen muss er sich auch in diesem Falle binnen 24 Stunden nach Ankunft an dem neuen Aufenthaltsorte bei dem Bürgermeister melden.

Art. 37.

In allen den Fællen, in welchen Inlænder unter polizeiliche Aufsicht zu stellen sind, sollen Fremde des Landes verwiesen und über die Grænze gebracht werden.

ZWEITES CAPITEL.

Von dem rechtswidrigen Vorsatze und der Fahrlæssigkeit.

Art. 38.

Zu einem Verbrechen wird bœser Vorsatz erfordert. Vergehen kœnnen mit bœsem Vorsatze oder durch Fahrlæssigkeit begangen werden.

Art. 39.

Bei einer an sich rechtswidrigen Handlung ist unter sorgfæltiger Erwægung der erhobenen Umstænde und ihres Zusammenhanges, dann der Angaben des Beschuldigten zu beurtheilen, ob sie mit rechtswidrigem Vorsatze oder aus Fahrlæssigkeit begangen worden sind.

Art. 40.

Ist anzunehmen, dass eine an sich rechtswidrige Handlung mit rechtswidrigem Vorsatze verübt worden, und ist sie von der Beschaffenheit, dass aus ihr nach allgemeiner oder dem Thæter besonders bekannter Erfahrung ein bestimmter Erfolg unmittelbar zu entstehen pflegt, oder eben so leicht ein gœsseres als ein geringeres Uebel entstehen kann, so soll angenommen werden, dass der Thæter den eingetretenen Erfolg beabsichtiget habe, sofern nicht aus den Umstænden die Gewissheit oder Wahrscheinlichkeit sich ergibt, dass seine Absicht bestimmt und ausschliessend auf einen andern strafbaren Erfolg gerichtet gewesen.

Art. 41.

Auf die im vorhergehenden Art. 40 erwæhnte Gewissheit oder Wahrscheinlichkeit hat es nicht anzukommen, wenn das Gesetz in einzelnen Fællen die Strafe nur nach der Schwere des eingetretenen Erfolges, und ohne Rücksicht darauf, ob die Absicht auf diesen Erfolg bestimmt gerichtet gewesen, oder nicht, festgesetzt hat.

Art. 42.

Ein ungewœhnlicher Erfolg kann dem Thæter nur dann zum rechtswidrigen Vorsatze zugerechnet werden, wenn mit Gewissheit angenommen werden kann, dass dieser Erfolg in des Thæters Absicht lag.

Art. 43.

Wer ohne rechtswidrigen Vorsatz aus Mangel an gebœriger Aufmerksamkeit etwas gethan oder unterlassen hat, woraus eine Rechtsverletzung entstanden ist, der soll in den gesetzlich bestimmten Fællen wegen Vergehens der Fahrlæssigkeit bestraft werden.

Art. 44.

Die Strafe der Fahrlæssigkeit richtet sich nach den in diesem Gesetzbuche für die einzelnen Fælle gegebenen Strafbestimmungen. Bei Ausmessung der Strafe ist, auf die Grœsse und Gefæhrlichkeit der verschuldeten Fahrlæssigkeit auf die Natur und den Betrag des verursachten Schadens und, auf das Verhæltniss zu der dem Ver-

προξενηθείσης ζημίας, καὶ ἡ σχέσις πρὸς τὴν ἐπικειμένην εἰς τὸ ἔγκλημα ἢ τὸ προαιρετικὸν πλημμέλημα ποινήν.

Αρθρ. 45.

Ἐὰν ἐκ τῶν προκειμένων περιστάσεων ἐξάγεται, ὅτι ὁ πράξας ἐσκόπει ἄλλο τι ὀλιγώτερον ἀξιόποινον παρὰ τὸ συμβὰν ἀποτέλεσμα, ἡ πρᾶξις αὐτοῦ, καθ' ὅσον μὲν ἐμπεριείχετο εἰς τὸν σκοπόν του, ἀναφέρεται πρὸς τὴν προαίρεσιν, ὡς πρὸς τὸ συμβὰν δὲ ἀποτέλεσμα θεωρουμένη, ἀποδίδεται εἰς τὴν ἀμέλειαν, καὶ ἐφαρμόζεται τότε ὁ ὅρος τοῦ 109 ἄρθρου.

Κεφάλ. Γ'.

Περὶ τελέσεως καὶ ἀποπείρας ἀξιοποίνων πράξεων.

Αρθρ. 46.

Ὁ ἔνοχος πράξεως, περιεχούσης πᾶν ὅ,τι κατὰ τὸν παρόντα Ποινικὸν Νόμον ἀπαρτίζει τὴν ἔννοιαν ὡρισμένου τινος κακουργήματος ἢ πλημμελήματος, ἐπισύρει εἰς ἑαυτὸν πλήρη τοῦ κακουργήματος ἢ τοῦ πλημμελήματος τούτου τὴν ποινήν.

Ὁσάκις δὲ ἀπαιτεῖται ὡρισμένον τι ἀποτέλεσμα παρὰ τοῦ νόμου, ἡ παράβασις θεωρεῖται ὡς τελεία, ἀφοῦ συμβῇ τὸ ἀποτέλεσμα.

Αρθρ. 47.

Ὅστις, σκοπῶν νὰ ἐκτελέσῃ κακούργημά τι ἢ πλημμέλημα, ἐπιχειρεῖ ἐξωτερικήν τινα πρᾶξιν, περιέχουσαν τὸ λάχιστον ἀρχὴν ἐκτελέσεως, ὑπόκειται εἰς ἐλαφροτέραν ἀναλόγως ποινὴν παρὰ τὴν ἐπιβαλλομένην εἰς αὐτὸ τὸ κακούργημα ἢ πλημμέλημα.

Αρθρ. 48.

Ὅστις δίδει διαταγὴν ἢ παραγγελίαν εἰς ἄλλον πρὸς ἐκτέλεσίν τινος κακουργήματος ἢ πλημμελήματος, ἢ ἕνεκα τούτου μεταχειρίζεται πρὸς αὐτὸν βίαν ἢ ἀπειλάς, ἢ πρὸς τὸν ἴδιον σκοπὸν τὸν χορηγεῖ ἢ τὸν ὑπόσχεται μισθὸν, ἐὰν ἡ μελετηθεῖσα ἀξιόποινος πρᾶξις δὲν ἐτελέσθη, ὑποβάλλεται εἰς τὴν ποινὴν τῆς ἀποπείρας.

Αρθρ. 49.

Ἡ ἀπόπειρά τινος κακουργήματος τιμωρεῖται, ἐφ' ὅσον εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις δὲν διατάττει ῥητῶς ἄλλως πως ὁ νόμος, κατὰ τοὺς ἀκολούθους ὅρους:

1) Ἀντὶ τῆς εἰς τὸ τετελεσμένον κακούργημα ἐπιβαλλομένης ποινῆς τοῦ θανάτου, καταγινώσκεται ἡ ποινὴ τῶν διὰ βίου δεσμῶν, καὶ εἰς τὰς ἰδίως ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις, ἡ τῶν προσκαίρων δεσμῶν.

2) Ἀντὶ τῆς εἰς τὸ τετελεσμένον κακούργημα ὁριζομένης ποινῆς τῶν διὰ βίου δεσμῶν, ἡ τῶν προσκαίρων δεσμῶν ποινὴ, καὶ εἰς τὰς ἰδίως ἐλαφρυντικὰς περιςάσεις, εἱρκτὴ, πλὴν ὄχι βραχυτέρας τῶν ὀκτὼ ἐτῶν διαρκείας.

3) Ὁσάκις εἰς τὸ τετελεσμένον κακούργημα ἐπιβάλλονται δεσμὰ ῥητοῦ χρόνου, ἡ ποινὴ πρέπει μὲν νὰ ἐλαττοῦται, ἀλλ' ὄχι ἐπέκεινα τοῦ ἡμίσεος, καὶ, ἐὰν ἐντεῦθεν ἡ ποινικὴ διάρκεια γίνεται βραχυτέρα καὶ τοῦ εἰς τὸ 8 ἄρθρ. ὡρισμένου ἐλαχίστου βαθμοῦ τῶν προσκαίρων δεσμῶν, πρέπει τότε νὰ καταψηφίζηται ἡ ποινὴ τῆς εἱρκτῆς.

4) Παρομοία τῆς ποινῆς μειωσις γίνεται, ὅταν τὸ τετελεσμένον κακούργημα τιμωρῆται μὲ εἱρκτὴν· καὶ, ἐλαττουμένης ἐντεῦθεν τῆς ποινικῆς προθεσμίας ὑπὸ τὴν ἐλαχίστην διάρκειαν τούτου τοῦ εἴδους τῆς ποινῆς (ἄρθρ. 11), ἐπιβάλλεται τότε ἡ φυλάκισις.

Αρθρ. 50.

Ἡ ἀπόπειρά τινος πλημμελήματος, ἐὰν δὲν διατάττηται ἄλλο τι εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις, τιμωρεῖται μὲ ἠλαττωμένην ποινὴν, πλὴν ὄχι κατωτέρω τοῦ ἡμίσεος ἐκείνης, ἥτις ἐπιβάλλεται εἰς τὴν τετελεσμένην πρᾶξιν. Δὲν συγχωρεῖται δὲ ποσῶς ἡ μεταβολὴ τοῦ εἴδους τῆς ποινῆς ἢ ἡ ἐλάττωσις ὑπὸ τὸ εἰς τὰ ἄρθρα 12 καὶ 13 ὡρισμένον ἐλάχιστον μέτρον.

Αρθρ. 51.

Ἐὰν ὁ ἀποπειρώμενος ἀφήσῃ ἀνεκτέλεστον τὴν μελετηθεῖσαν πρᾶξιν ἢ παρεμποδίσῃ τῆς ἐπιχειρήσεως, ὄχι ἐκ τύχης ἢ δι' ἐξωτερικὰ ἐμπόδια, ἀλλ' ἑκουσίως, εἴτε δηλαδὴ ἀπὸ

brechen oder vorsætzlichen Vergehen gedrohten Strafe Rücksicht zu nehmen.

Art. 45.

Ist nach Art. 40 - 42 anzunehmen, dass der Thæter einen minder strafbaren als den eingetretenen Erfolg der Handlung beabsichtiget habe, so ist ihm die That, in so weit sie in seiner Absicht lag, zum Vorsatze, hinsichtlich des eingetretenen Erfolges aber zur Fahrlæssigkeit anzurechnen, und es findet sodann die Bestimmung des art. 109 Anwendung.

DRITTES CAPITEL.

Von der Vollendung und dem Versuche einer strafbaren That.

Art. 46.

Wer eine Handlung ausführt, in welcher Alles vereinigt ist, was nach diesem Gesetzbuche zu dem Begriffe eines bestimmten Verbrechens oder Vergehens gehœrt, der ist mit der vollen Strafe dieses Verbrechens oder Vergehens zu belegen.

Gehœrt zu den gesetzlichen Erfordernissen ein bestimmter Erolg, so ist die Uebertretung erst mit dem Eintritte dieses Erfolges für vollendet zu halten.

Art. 47.

Wer in der Absicht, ein Verbrechen oder Vergehen zu verüben, eine æusserliche Handlung vornimmt, welche wenigstens schon einen Anfang der Vollführung desselben enthælt, den trifft verhæltnissmæssig geringere Strafe, als die auf die strafbare That selbst gesetzte.

Art. 48.

Wer einem Andern zur Ausführung eines Verbrechens oder Vergehens den Befehl oder Auftrag gegeben, oder deshalb gegen ihn Zwang oder Drohung angewendet, oder ihm zu diesem Zwecke einen Lohn gegeben oder versprochen hat, der soll, wenn die beabsichtigte strafbare That nicht begangen wurde, mit der Strafe des Versuches belegt werden.

Art. 49.

Der Versuch eines Verbrechens ist, so weit nicht in einzelnen Fællen ein anderes ausdrücklich verordnet ist, nach folgenden Bestimmungen zu bestrafen:

1) statt der auf das vollendete Verbrechen gesetzten Todesstrafe tritt lebenslængliche Kettenstrafe und bei besonders mildernden Umstænden Kettenstrafe auf bestimmte Zeit ein;

2) statt der auf das vollendete Verbrechen gesetzten lebenslænglichen Kettenstrafe, wird Kettenstrafe auf bestimmte Zeit, und bei besonders mildernden Umstænden Arbeitshausstrafe nicht unter 8 Jahren zuerkannt;

3) ist auf das vollendete Verbrechen Kettenstrafe auf bestimmte Zeit gesetzt, so soll die Strafe zwar gemindert, aber nicht unter die Hælfte herabgesetzt, und wenn dadurch die Strafzeit unter den im Art. 8 bestimmten Grad der zeitlichen Kettenstrafe herabfællt, auf die Strafe des Arbeitshauses erkannt werden;

4) Gleiche Verminderung der Strafe tritt ein, wenn das vollendete Verbrechen mit Arbeitshaus zu bestrafen ist; sinkt dadurch die Strafzeit unter die geringste Dauer dieser Strafart (Art. 11) herab, so ist auf die Strafe des Gefængnisses zu erkennen.

Art. 50.

Der Versuch eines Vergehens ist, wenn in den einzelnen Fællen nichts anderes verordnet ist, mit herabgesetzter Strafe, jedoch nicht unter der Hælfte derjenigen zu belegen, welche im Falle der Vollendung der That zu verhængen wære.

In keinem Falle darf dabei die Strafart verændert oder unter das geringste in Art. 12 und 13 bestimmte Strafmaass herabgegangen werden.

Art. 51.

Ist die Vollführung der beabsichtigten That nicht aus Zufall oder wegen æusserer Hindernisse unterblieben, sondern der Handelnde freiwillig, es sey aus Gewissensregung, aus Mitleid oder aus

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

τύψιν συνειδότος, εἴτε ἀπὸ συμπάθειαν ἢ ἀπὸ φόβον τῆς ποινῆς, δὲν τιμωρεῖται μὲν, ὑποβάλλεται ὅμως εἰς ἰδιαιτέραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν.

Ἄρθρ. 52.

Ἡ ἀπόπειρα δὲν τιμωρεῖται, ὁσάκις φαίνεται, ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ πραχθῇ ἀδίκημά τι πρὸς τὸ ὑποκείμενον, κατὰ τοῦ ὁποίου ἡ πρᾶξις διευθύνετο.

Ἄρθρ. 53.

Ἐκτὸς τῆς ἀστυνομικῆς μεσολαβήσεως, δὲν ὑπόκειται κυρίως εἰς ποινὴν ἡ ἀπόπειρα ἐκείνη, ἥτις ἔπρεπε ν' ἀποτύχῃ διὰ τὴν παντελῆ ἀνεπιτηδειότητα τῶν ἐφαρμοσθέντων μέσων, τὰ ὁποῖα ὁ ἐπιχειρήσας ἐκ μόνης εὐηθείας ἐνόμισεν ἐπιτήδεια.

Ἄρθρ. 54.

Εἶναι τιμωρητὴ ἡ ἀπόπειρα, ἥτις ἀπέτυχε διότι ἐξ ἀπάτης καὶ συγχύσεως προσημόσθη ἀντὶ τοῦ μελετηθέντος προσφόρου ἀπρόσφορόν τι ἄλλο μέσον, ἢ διότι δὲν ἔγεινε χρῆσις τοῦ πρυσφόρου μὲ τρόπον ἀποχρῶντα καὶ ἁρμόδιον.

Ἄρθρ. 55.

Ὁσάκις ἡ ἀξιόποινος ἀπόπειρα περιέχει ἐνταυτῷ αὐθύπαρκτόν τι τέλειον κακούργημα ἢ πλημμέλημα, ἐμβαίνει τότε εἰς πρᾶξιν ὁ ὅρος τοῦ 109 ἄρθρου.

Κεφάλ. Δ'.

Περὶ αὐτουργῶν καὶ συναιτίων.

Ἄρθρ. 56.

Ὡς αὐτουργὸς τιμωρεῖται μὲ τὴν παρὰ τοῦ νόμου ὡρισμένην πλήρη ποινὴν τοῦ πραχθέντος κακουργήματος ἢ πλημμελήματος:

1) Ὅστις ἐξετέλεσε τὴν πρᾶξιν αὐτοπροσώπως καὶ ἀμέσως·

2) Ὅσις ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως ὑποστηρίζει ἀμέσως τὴν κυρίαν πρᾶξιν διὰ τῆς συνδρομῆς του, ἢ χορηγεῖ εἰς τὸν ἐκπεραιωτὴν αὐτῆς πρὸ τῆς ἐκτελέσεως καὶ μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοιαύτην βοήθειαν, ἄνευ τῆς ὁποίας οὗτος δὲν ἠδύνατο νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν πρᾶξιν κατὰ τὰς προκειμένας περιστάσεις·

3) Ὅσις ἐκ προθέσεως παρακινεῖ ἄλλον εἰς ἐκτέλεσιν ἀξιοποίνου τινὸς πράξεως, ἀπειλῶν, βιάζων, προσάζων, παραγγέλλων, ὑποσχόμενος, ἢ χορηγῶν μισθὸν ἢ συμβουλεύων μετ' ἀπάτης, πειθοῦς ἢ φορτικότητος· καὶ τέλος προκαλῶν ἢ μεταχειριζόμενος ὡς ἔρμαιον τὴν εἰς ἣν εὑρίσκεταί τις ἀπάτην, τὸ πάθος, ἢ τὴν ψυχικὴν αὐτοῦ ὁρμήν.

Ἄρθρ. 57.

Ἐὰν δύο ἢ πλειότεροι, ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι, συμφωνήσωσιν εἰς ἐκτέλεσιν ὡρισμένου τινὸς πλημμελήματος ἢ κακουργήματος, καὶ ἕνεκα ταύτης συνομολογήσωσι πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν, ἢ ἐάν τις καὶ μετέπειτα προσχωρήσῃ εἰς παρομοίαν συμφωνίαν, ὅλοι οἱ μεταςχόντες καθ' ὁποιονδήποτε τρόπον, πρὸ καὶ ἐπὶ τῆς πράξεως συνεργήσαντες, ἢ καὶ παρευρεθέντες εἰς τὴν ἐκτέλεσίν της, τιμωροῦνται ὡς αὐτουργοὶ συςάσεως (complot) μὲ τὴν πλήρη παρὰ τοῦ νόμου ὡρισμένην ποινήν.

Ἄρθρ. 58.

Εἰς τοὺς αὐτουργοὺς, περὶ ὧν ἔγεινε λόγος εἰς τὸ ἄρθρ. 56 ἀριθ. 3 καὶ ἄρθρ. 57, ἐὰν ἐξετελέσθη ἄλλη τις παρὰ τὴν ὑπ' αὐτῶν μελετηθεῖσαν πρᾶξιν, καταλογίζεται καὶ τιμωρεῖται μὲ πλήρη ποινήν:

1) Πᾶν κακούργημα ἢ πλημμέλημα, μὴ ἐξηρημένον ῥητῶς, τὸ ὁποῖον ἦτον ἀναγκαῖον ὡς μέσον πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ παρ' αὐτῶν μελετηθέντος· ὡσαύτως

2) Πᾶν κακούργημα ἢ πλημμέλημα προκύψαν ἐκ ταύτης τῆς ἐκτελέσεως, ὡς συνέπεια ἀναπόφευκτος, ἢ τοὐλάχιστον συνήθης καὶ εὐπρονόητος κατὰ γενικὴν ἢ μερικὴν πεῖραν.

Ἄρθρ. 59.

Ἐὰν ἀντὶ τῆς μελετηθείσης πράξεως ἐξετελέσθη ἄλλη ἀξιόποινος πρᾶξις, μὴ ἔχουσα συνάφειαν μὲ ἐκείνην μήτε ὡς μέσον, μήτε ὡς συνέπεια, ὑποβάλλονται εἰς τὴν αὐτὴν

Furcht vor der Strafe, von dem Unternehmen abgestanden, so findet Strafe nicht, wohl aber Stellung unter besondere Polizeiaufsicht statt.

Art. 52.

Der Versuch ist straflos, wenn an dem Gegenstande, wider den die Handlung gerichtet war, eine Rechtsverletzung nicht begangen werden konnte.

Art. 53.

Strafe findet nicht statt, wenn der Versuch wegen vœlliger Untauglichkeit der aus Einfalt für tauglich erachteten angewandten Mittel misslingen musste,—vorbehaltlich der Einschreitungen der Polizei.

Art. 54.

Die Strafe des Versuches wird nicht ausgeschlossen, wenn dieser darum misslungen ist, weil aus Irrthum und Verwechslung anstatt des beabsichtigten tauglichen, ein untaugliches Mittel, oder weil das taugliche in unzureichender oder unzweckmässiger Art angewendet worden.

Art. 55.

Enthælt der strafbare Versuch zugleich ein selbstständiges vollendetes Verbrechen oder Vergehen, so kommt die Bestimmung des Art. 109 zur Anwendung.

VIERTES CAPITEL

Von den Urhebern und Theilnehmern.

Art. 56.

Als Urheber ist mit der vollen gesetzlichen Strafe des begangenen Verbrechens oder Vergehens zu bestrafen:

1) Wer die That durch eigene Handlung unmittelbar bewirkt hat;

2) wer wissentlich und vorsætzlich die Haupthandlung unmittelbar durch seine Beihülfe unterstützt, oder dem Vollbringer vor oder bei der Ausführung eine solche Hülfe geleistet hat, ohne welche dieser die That unter den vorhandenen Umstænden nicht hætte vollziehen kœnnen;

3) wer vorsætzlich zur Begehung einer strafbaren That einen andern durch Gewalt, Drohung Befehl, Auftrag, Versprechen oder Geben eines Lohnes; durch einen mit Verführung, Ueberredung oder Zudringlichkeit verbundenen Rath; durch absichtliche Erregung oder Benutzung eines Irrthums, einer Leidenschaft oder Gemüthsbewegung veranlasst hat.

Art. 57.

Wenn zwei oder mehrere aus gemeinschaftlichem Interesse zur Begehung eines bestimmten Vergehens oder Verbrechens sich verabredet, und zur Ausführung sich gegenseitigen Beistand zugesagt haben; desgleichen wenn Jemand einer solchen Verabredung noch nachher beigetreten ist, so ist jeder Theilnehmer eines solchen Complottes, welcher vor oder bei der That auf irgend eine Weise dazu mitgewirkt hat, oder bei deren Vollbringung gegenwærtig gewesen ist, als Urheber mit der vollen Strafe des Gesetzes zu bestrafen.

Art. 58.

Den im Art. 56 N° 3, und Art. 57 bezeichneten Urhebern ist in so ferne eine andere, als die beabsichtigte That verübt worden, zur vollen Strafe zuzurechnen:

1) jedes nicht ausdrücklich ausgenommene Verbrechen oder Vergehen, welches als Mittel zur Ausführung des vorhabenden beabsichtigten nothwendig war; desgleichen

2) jedes Verbrechen oder Vergehen, welches aus dieser Ausführung als unvermeidliche oder doch gewœhnliche, nach allgemeiner oder besonders bekannter Erfahrung voraus zu sehende Folge entstanden ist.

Art. 59.

Ist anstatt der beabsichtigten That eine andere, mit derselben weder als Mittel noch als Folge in Verbindung stehende strafbare That verübt worden, so sind die Art. 56 N° 3, benannten Ur-

National Library & Information Centre, University of Thessaly

ποινὴν οἵ τε αὐτουργοὶ (ἄρθρ. 56 ἀρ. 3) καὶ οἱ συναίτιοι (ἄρθρ. 57), οἵτινες δὲν συνέπραξαν αὐτοπροσώπως εἰς τὴν ἐκτέλεσιν.

Ἐὰν ἡ μελετηθεῖσα πρᾶξις ἐξετελέσθη δι' ὑπερβάσεως τῶν τεταγμένων ὁρίων μὲ περιζάσεις ἐπιβαρυνούσας καὶ οὐσιωδῶς ἐπιτεινούσας τὴν ποινὴν, ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς εἰρημένους αὐτουργοὺς καὶ συναιτίους ἡ ποινὴ τῆς πράξεως αὐτῆς, παραβλεπομένης ὅμως τῆς ἐπιβαρυνούσης αὐτὴν ἰδιότητος.

Ἄρθρ. 60.

Ὅσοι κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρ. 57 ἔδωκαν πρῶτοι ἀφορμὴν εἰς τὴν ἐγκληματικὴν σύζασιν καὶ τὴν ἔφερον εἰς πέρας (οἱ ἀρχηγοί), καὶ ὅσοι αὐτοπροσώπως διεύθυναν τὴν ἐπιχείρησιν (οἱ ὁδηγοί), τιμωροῦνται αὐζηρότερον ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς νομίμου ποινῆς παρὰ τοὺς κοινοὺς συναιτίους, κατὰ τῶν ὁποίων ἐπιμετρεῖται ἡ ποινὴ ἐντὸς τῶν αὐτῶν ὁρίων ἀναλόγως μὲ τὸ εἶδος καὶ τὸ μέγεθος τῆς συνεργείας των.

Ἄρθρ. 61.

Παραλειφθείσης παντάπασι τῆς συμφωνηθείσης πράξεως, ἀλλ' ὄχι ἐξ ἐλευθέρας θελήσεως τῶν συζασιωτῶν, τιμωροῦνται ὅ,τε ἀρχηγὸς καὶ οἱ λοιποὶ συναίτιοι διὰ τὴν γενομένην ἕνωσιν ὡς δι' ἀπόπειραν τῆς συμφωνηθείσης πράξεως.

Ἄρθρ. 62.

Ἐὰν ἐκτελεσθῇ μὲν ἡ συμφωνηθεῖσα πρᾶξις, δὲν συνήργησε δὲ συζασιώτης τις οὔτε πρὶν ἐκτελεσθῇ, οὔτε ἐνῷ ἐξετελεῖτο αὐτη, ὁ τοιοῦτος τιμωρεῖται:

1) Ἐὰν ἦτο τῆς συζάσεως ἀρχηγὸς, ὡς ἁπλοῦς μόνον αὐτουργός.

2) Ἐὰν ἦτον ἁπλοῦς τῆς συζάσεως συναίτιος, ὡς ἀποπειρώμενος.

Ἄρθρ. 63.

Ἐὰν κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ὁ συζασιώτης, πρὶν τῆς ἐκτελέσεως τῆς πράξεως, ἀναγγείλῃ εἰς τοὺς λοιποὺς, ὅτι ἀρίσταται ἐκ τῆς συζάσεως, τιμωρεῖται μὲ τὴν ποινὴν τῆς ἀποπείρας τῆς συμφωνηθείσης πράξεως.

Ἄρθρ. 64.

Μένει ἀτιμώρητος πᾶς συναίτιος συζάσεως, ὅστις ἀναγγείλῃ ταύτην εἰς τὴν Ἀρχὴν τόσον ἐγκαίρως, ὥστε νὰ εἰμπορῇ να προκαταληφθῇ ἡ ἀξιοποινὸς πρᾶξις.

Ἄρθρ. 65.

Ἀτιμώρητος μένει ἐπίσης καὶ ὁ ἁπλοῦς συναίτιος, ὅστις δὲν συνήργησεν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, καὶ ὄχι μόνον ἐδηλοποίησε καὶ πρὸ αὐτῆς τὴν παραίτησίν του εἰς τοὺς λοιποὺς, ἀλλὰ καὶ ἐπροσπάθησε νὰ τοὺς ἀναχαιτίσῃ ἐκ τῆς ἐκτελέσεως.

Ὁ ἀρχηγὸς ἐπὶ παρομοίᾳ ὑποθέσει τιμωρεῖται μὲ τὴν ποινὴν τῆς ἀποπείρας.

Ἄρθρ. 66.

Ἐὰν πλειότεροι τῶν δύο ἐνωθῶσι πρὸς ἐκτέλεσιν πολλῶν μερικῶν καὶ εἰσέτι ἀορίζων ἀξιοποίνων πράξεων εἴδους τινὸς, εἰς ἕκαζον συνεταῖρον τοιαύτης συμμορίας (Bande) καταλογίζονται μὲ πλήρη ποινὴν ἐκείναι μόναι ἐκ τῶν περιλαμβανομένων εἰς τὴν συμφωνίαν ἀξιοποίνων πράξεων, εἰς ὅσας συνήργησεν οὗτος πρὸ καὶ ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως, ἢ τοὐλάχιζον παρευρέθη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν.

Οἱ ἀρχηγοὶ καὶ ὁδηγοὶ τιμωροῦνται, ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ ὡρισμένου εἴδους, αὐζηρότερον παρὰ τοὺς ἁπλοῦς συναιτίους.

Ἄρθρ. 67.

Εἰς τὸν πράζαντα ἄλλην ἢ πλέον ἀξιόποινον πρᾶξιν παρ' ἐκείνας, αἵτινες ἐνυπῆρχον εἰς τὴν συμφωνίαν, ἐφαρμόζονται οἱ ὅροι τῶν ἄρθρων 58 καὶ 59.

Ἄρθρ. 68.

Ἐάν τις τῶν συνεταίρων δὲν συνήργησεν εἰς καμμίαν

ber, so wie die Verbündeten (Art. 57), welche bei der Vollführung nicht selbst thätig waren, mit der Strafe des Versuchs zu belegen.

Wenn die beabsichtigte That mit Ueberschreitung der bestimmten Grænzen unter erschwerenden die Strafe wesentlich erhœhenden Umstænden vorübt worden ist, so soll gegen die eben erwæhnten Urheber und Verbündeten auf die Strafe der That selbst, jedoch ohne Rücksicht auf deren beschwerende Eigenschaft erkannt werden.

Art. 60.

Diejenigen, welche im Falle des Art. 57 zuerst die verbrecherische Verbindung veranlasst und zu Stande gebracht (Anstifter), dann diejenigen, welche das Unternehmen selbst geleitet haben (Rædelsführer), sind innerhalb der Grænzen der gesetzlichen Strafe schærfer zu bestrafen, als die gemeinen Theilnehmer. Gegen letztere ist die Strafe innerhalb der Grænzen nach Beschaffenheit und Grœsse ihrer Mitwirkung auszumessen.

Art. 61.

Ist die verabredete That ganz unterblieben, jedoch nicht aus freiem Willen der Verbündeten, so wird die Eingehung der Verbindung an dem Anstifter sowohl, wie an den übrigen Theilnehmern als Versuch der verabredeten That bestraft.

Art. 62.

Ist die verabredete That zwar vollbracht worden aber ein Verbündeter hat weder vor, noch bei der That zur Vollbringung mitgewirkt, so soll derselbe bestraft werden:

1) wenn er der Anstifter der Verbindung war, gleich einem gemeinen Urheber;

2) wenn er ein gemeiner Theilnehmer der Verbindung war, mit der Strafe des Versuches jener That.

Art. 63.

Hat im Falle des Art. 62 der Verbündete den Uebrigen seinen Zurücktritt von der Verbindung noch vor der Ausführung der That zu erkennen gegeben, so ist derselbe mit der Strafe des Versuches der verabredeten That zu belegen.

Art. 64.

Jeder Theilnehmer an der Verbindung, welcher dieselbe so zeitig, dass der strafbaren That noch vorgebeugt werden konnte, der Obrigkeit angezeigt hat, bleibt straflos.

Art. 65.

Straflos ist auch der gemeine Theilnehmer, welcher bei der Ausführung nicht mitgewirkt, und vor derselben nicht nur seinen Austritt den Uebrigen zu erkennen gegeben, sondern sie auch von der Ausführung abzuhalten sich bemüht hat.

Der Anstifter ist unter gleicher Voraussetzung mit der Strafe des Versuches zu belegen.

Art 66.

Haben sich mehr als zwei Personen zur Verübung mehrerer, einzeln noch unbestimmter strafbarer Thaten einer gewissen Gattung oder Art verbunden, so werden jedem Genossen einer solchen Bande diejenigen, in der Verabredung begriffenen strafbaren Thaten zur vollen Strafe zugerechnet, zu denen er vor oder bei der Ausführung derselben mitgewirkt hat, oder bei deren Ausführung er gegenwærtig gewesen ist.

Die Anstifter und Rædelsführer sind innerhalb der Grænzen der bestimmten Strafart mit schærferer Strafe, als die gemeinen Theilnehmer zu belegen.

Art. 67.

Wenn eine andere oder eine strafbarere That, als diejenigen, welche in der Verabredung lagen, begangen worden ist, so sind die Bestimmungen der Art. 58 und 59 in Anwendung zu bringen.

Art. 68.

Hat ein Genosse der Bande zu keiner der ausgeführten Thaten

σῶν γενομένων πράξεων πρὶν καὶ ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεώς των, ἐνεργοῦνται ὡς πρὸς αὐτὸν οἱ ὅροι τοῦ ἄρθρ. 62· λαμβάνεται δὲ ὡς βάσις τῆς ἐπιβληθησομένης ποινῆς ἡ τῆς βαρυτάτης πράξεως.

Ἄρθρ. 69.

Μὴ ἐκπεραιωθείσης καμμιᾶς ἀξιοποίνου πράξεως, ἐφαρμόζονται οἱ ὅροι τῶν ἄρθρ. 61 καὶ 63.

Εἰς τοιαύτην περίπτωσιν ἡ ποινὴ τῆς δεινοτέρας ἐκ τῶν συμφωνηθεισῶν πράξεων λαμβάνεται ὡς βάσις τοῦ μέτρου τῆς προκειμένης νὰ ἐπιβληθῇ ποινῆς.

Ἄρθρ. 70.

Συνεταῖροι συμμορίας τινός, ἀναγγέλλοντες ταύτην ἀρκετὰ ἐγκαίρως, ὥστε νὰ εἶμπορῇ νὰ προληφθῇ πᾶσα παρ' αὐτῆς μελετωμένη ἀξιόποινος πρᾶξις, μένουσιν ἀτιμώρητοι.

Ἄρθρ. 71.

Ὅστις, ἂν καὶ δὲν εἶμπορῇ νὰ θεωρηθῇ ὡς αὐτουργὸς κατὰ τὸ ἄρθρ. 56, συνήργησεν ὅμως, ἐν γνώσει καὶ ἐπίτηδες εἰς τὸ παρ' ἄλλου τινὸς πραχθὲν κακούργημα, πρὶν τοῦτο ἐκτελεσθῇ, ἐνῷ ἐξετελεῖτο καὶ ἀφοῦ ἐξετελέσθη, τιμωρεῖται ὡς συνεργός· ἡ δὲ ποινὴ τῶν συνεργῶν, ἀναλογιζομένη πρὸς τὴν τοῦ αὐτουργοῦ, πρέπει νὰ ἐλαττοῦται καθ' ὃ μέτρον προσδιώρισαν τὰ ἄρθρ. 49 καὶ 50 περὶ ποινῆς τῆς ἀποπείρας ὡς πρὸς τὴν ποινὴν τῆς τετελεσμένης πράξεως.

Ἄρθρ. 72.

Ὡς συνεργοὶ ἰδίως τιμωροῦνται:

1) Ὅσοι, ἐν γνώσει τῆς μελετωμένης ἀξιοποίνου πράξεως, δίδουσιν εἰς ἄλλους τόπον διατριβῆς, ἢ ὑποδεικνύουσιν ἢ παραχωροῦσιν εἰς αὐτοὺς καιρὸν καὶ θέσιν χάριν προπαρασκευῆς ἢ ἐκτελέσεως τῶν ἀξιοποίνων πράξεων·

2) Ὅσοι, ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ ἄρθρ. 56 ἀρ. 3, ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως δίδουσι συμβουλὴν ἢ παραίνεσιν περὶ τῆς ἐκπεραιώσεως ἀξιοποίνου τινὸς πράξεως, χορηγοῦσι τὰ εἰς ταύτην συντείνοντα μέσα, εὐκαιρίαν, ἢ ὁποιονδήποτε ἄλλο εἶδος ὑποστηρίξεως, ἢ προμηθεύουσιν ὅπλα καὶ ἄλλα ἐργαλεῖα·

3) Ὅσοι συμβοηθοῦσι τὸν αὐτουργὸν εἰς ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως, δι' ἀγγελιῶν, κατασκοπῶν, ἢ οἱουδήποτε ἄλλου ἐμμέσου ἢ πλαγίου τρόπου·

4) Ὅσοι συνεννοοῦνται προηγουμένως μετὰ τοῦ αὐτουργοῦ περὶ βοηθείας, τὴν ὁποίαν θέλουν παρέξει εἰς αὐτὸν μετὰ τὴν πρᾶξιν, ἢ περί τινος δωρεᾶς, τὴν ὁποίαν θέλουν λάβει παρ' αὐτοῦ, καὶ χορηγοῦσι τὴν βοήθειαν ἢ δέχονται τὴν δωρεάν·

5) Ὅσοι ἐξ ἰδιοτελείας δέχονται εἰς τὴν οἰκίαν των, ἢ κρύπτουσιν ἐν γνώσει, τοὺς πράξαντας, ἢ τὰ ἀντικείμενα τῆς ἀξιοποίνου πράξεως (τὸ σῶμα τοῦ κακουργήματος), ἢ λαμβάνουσι τὰ πράγματα ταῦτα ἀντὶ δώρου, ἀντὶ πληρωμῆς, τὰ ἀγοράζουσι, τὰ συναλλάσσουσιν, ἢ ἀναδέχονται νὰ τὰ ἐμπορευθῶσι, νὰ τὰ φθείρωσι, νὰ τὰ μεταβάλωσιν, ἢ νὰ τὰ κατασήσωσιν ἀγνώριστα·

6) Ὅσοι, ὄντες ὑπόχρεοι α) δυνάμει τοῦ ὑπουργήματός των ἢ τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας των νὰ ἐμποδίζωσι τὴν ἐκτέλεσιν ἀξιοποίνων πράξεων, ἢ β) δυνάμει τῆς ὁποίας ἔχουσι πατρικῆς, οἰκιακῆς, ἢ ἐπιτροπικῆς ἐξουσίας τοῦ νὰ ἀναστέλλωσι τοὺς ὑπεξουσίους των, δὲν προσπαθοῦν, καθ' ὅσον τοῦτο εἶναι δυνατὸν ἄνευ κινδύνου ἑαυτῶν καὶ ἑνὸς τρίτου, νὰ ἐμποδίζωσιν ἀξιοποίνους πράξεις, αἵτινες ἔλαβον ἀρχὴν ἢ προετοιμάσθησαν ἐνώπιόν των, ἢ τῶν ὁποίων προγινώσκουσι τὴν ἐκτέλεσιν·

7) Ὅσοι, ὀφείλοντες ὡς ἐκ τοῦ ὑπουργήματος ἢ τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας των νὰ ἀναγγείλωσι τὰς γνωσοποιηθείσας εἰς αὐτοὺς, ὡς τοιούτους, ἀξιοτιμωρήτους πράξεις, [illegible] κατὰ συνεννόησιν.

vor oder bei der Ausführung mitgewirkt, so soll nach den Bestimmungen des Art. 62 verfahren, und die Strafe der schwersten begangenen That zur Grundlage der zu verhængenden Strafe genommen werden.

Art. 69.

Ist gar keine strafbare That zur Ausführung gekommen, so werden die Bestimmungen der Art. 61 und 63 angewendet.

Es soll in solchem Falle die Strafe der schwersten verabredeten That der Ausmessung der zu verhængenden Strafe zu Grunde gelegt werden.

Art. 70.

Theilnehmer an einer Bande, welche dieselbe so zeitig, dass jeder von ihr bezielten strafbaren That noch vorgebeugt werden konnte, angezeigt haben, bleiben straflos.

Art. 71.

Wer zu dem von einem anderen verübten Verbrechen oder Vergehen, ohne nach Art. 56 als Urheber betrachtet werden zu kœnnen, vor, bei, oder nach demselben wissentlich oder absichtlich mitgewirkt hat, soll als Gehülfe bestraft werden.

Die Strafe der Gehülfen ist im Verhæltnisse zur Strafe des Urhebers nach demjenigen Massstabe herabzusetzen, welchen die Art. 49 und 50 für die Strafe des Versuches im Verhæltnisse zur Strafe der vollendeten That bestimmt haben.

Art. 72.

Als Gehülfen sind insbesondere diejenigen zu bestrafen:

1) welche andern wissentlich, dass sie strafbare Handlungen begehen wollen, freiwillig Aufenthalt gegeben, oder ihnen Zeit, Ort und Stelle zur Vorbereitung oder Ausführung der strafbaren Handlungen bezeichnet oder gestattet haben;

2) welche, ausser dem Falle des Art. 56 N° 3, wissentlich und absichtlich über Vollbringung einer strafbaren Handlung Rath oder Belehrung ertheilt; die dazu dienenden Mittel, Gelegenheit oder eine andere Art von Unterstützung gegeben, oder Waffen oder Werkzeuge verschafft haben;

3) welche dem Urheber bei Verübung der That durch Kundschaftgeben, Spæhestehen, oder auf sonst eine mittelbare oder entfernte Weise behülflich gewesen;

4) welche sich vorlæufig mit dem Urheber über die nach der That ihm zuleistende Hülfe oder über eine zu empfangende Belohnung einverstanden, und die Hülfe geleistet, oder eine Belohnung erhalten haben;

5) welche aus Eigennutz wissentlich entweder die Thæter oder die Gegenstænde der strafbaren Handlung bei sich aufnehmen oder verbergen, verheimlichen, oder diese Sachen, es sey als Geschenk oder an Zahlungsstatt annehmen, erkaufen, eintauschen oder zum Verhandeln, Zerstœren, Umændern oder Unkenntlichmachen übernehmen;

6) welche verpflichtet sind,

a. vermœge ihres Amtes oder œffentlichen Dienstes die Begehung strafbarer Handlungen zu verhindern; oder

b. vermœge der ihnen über eine Person zustehenden [illegible] lichen, hæuslichen oder vormundschaftlichen Gewalt, [illegible] dieser Gewalt Untergebenen davon abzuhalten; wenn sie strafbare Handlungen, welche in ihrer Gegenwart angefangen oder vorbereitet werden, oder von welchen sie wissen, dass sie geschehen sollen, so weit es ohne Gefahr für sie selbst oder einen Dritten geschehen kann, nicht verhindern suchen;

7) welche vermœge ihres Amtes oder œffentlichen Dienstes verpflichtet sind, die ihnen Kraft desselben bekannt gewordenen strafbaren Handlungen anzuzeigen, wenn sie im Einverstændnisse die Anzeige unterlassen haben.

καζωνται εἰς θάνατον, οἱ συντρέχοντές τινα, ὡς ἐξ ἐπιτηδεύματος, κατὰ τὸν εἰς τὸ ἄρθρ. 72 ἀριθ. 5 εἰρημένον τρόπον· καταχρώμενοι δὲ πρὸς ταύτην τὴν συνδρομὴν καὶ τὸ ὁποῖον μετέρχονται δημόσιον ἐπιτήδευμα, σιμα τῆς ὁποίας ἐφειλκυσαν εἰς ἑαυτοὺς ποινῆς, καθυποβάλλονται καὶ εἰς τὴν στέρησιν αὐτοῦ τούτου τοῦ ἐπιτηδεύματος.

Ἄρθρ. 74.

Ὡς συνεργοὶ τιμωροῦνται, ἀλλὰ μὲ φυλάκισιν μόνον, μὴ ὑπερβαίνουσαν τὰ δύο ἔτη.

1) Ὅσοι, ἄνευ προηγουμένης συνεννοήσεως, καὶ χωρὶς ἰδιοτελῆ σκοπον, γίνονται ἔνοχοι τῶν πράξεων, περὶ ὧν ἐπρόβλεψε τὸ ἄρθρ. 72 ἀριθ. 5

2) Ὅσοι, ἐπίσης ἄνευ προηγουμένης συνεννοήσεως, καὶ χωρὶς ἰδιοτελῆ σκοπὸν, εὐκόλυνουσιν ἐν γνώσει τὴν δραπέτευσίν τινος κακούργου, ἢ συντρέχουσι τον ἐκ φυλακῆς δραπετεύσαντα εἰς τὸ νὰ διασωθῇ, τον κρύπτουσιν ἀπὸ τὰς ἐρεύνας τῆς Ἀρχῆς, ἢ ἐμποδίζουσι τὰς ἐρευνας αὐτῆς.

3) Ὅσοι, μὴ ἀνήκοντες εἰς τὴν τάξιν τῶν εἰς τὸ ἄρθρ 72 ἀριθ. 6 ἀναφερομένων, δὲν προσπαθουν νὰ ἐμποδίσουν ἀξιοποίνους πραξεις ἄλλων, κατὰ τους ἐκεῖ διαλαμβανομένους ὁρισμούς.

Ἄρθρ. 75.

Οἱ εἰς τὸ ἄρθρ 72 ἀριθ. 6 στοιχ. ε ἀναφερόμενοι δὲν δύνανται νὰ τιμωρηθῶσι μὲ τὰς εἰς τὸ 71 ἄρθρ. ὁρισθείσας ποινὰς, ἂν μετεχειρίσθησαν μὲν ἄλλα πρόσφορα μέσα πρὸς παρεμπόδισιν τῶν ἐκεῖ εἰρημένων ἀξιοτιμωρήτων πράξεων, ἀλλ' ἠμέλησαν νὰ τὰς ἀναγγείλωσιν εἰς τὴν Ἀρχὴν, ἢ νὰ μεταχειρισθῶσι τοιαῦτα ἐμποδιστικὰ μέσα, τὰ ὁποῖα ἤθελον ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν ἀγγελίαν ταύτην.

Ἄρθρ. 76.

Σύζυγοι, συγγενεῖς ἀνιοντες καὶ κατιόντες, ἀδελφοὶ, συγγενεῖς ἐξ ἀγχιστείας μέχρι τοῦ δευτέρου βαθμοῦ, κατα τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ πολιτικοῦ δικαιου, ἐπίτροποι, ἢ θετοὶ γονεῖς τοῦ ὑπαιτίου, ἀπαλλάττονται τῆς εἰς τὸ ἄρθρ. 74 ὡρισμένης ποινῆς τοῦ φυλακισμοῦ, ἐὰν ἔπραξαν τὰς εἰς τὸ αὐτὸ ἄρθρον ἀριθ. 1 καὶ 2 εἰρημένας βοηθειας, μόνον χάριν προσωπικῆς ὑπερασπίσεως τοῦ συζύγου, συγγενους, ἐξ αἵματος ἢ ἐξ ἀγχιστείας, ἢ τοῦ ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειάν των εὑρισκομένου.

Ἄρθρ. 77.

Ἡ ἔνδασίς τινος συνεργοῦ, ὅτι, προτοῦ ἐκτελεσθῇ, ἐνῷ ἐξετελεῖτο καὶ ἀφοῦ ἐξετελέσθη ἡ πρᾶξις, δὲν ἤθέλησε νὰ χορηγήσῃ τὴν συνδρομήν του εἰμὴ εἰς πρᾶξιν ὀλιγώτερον ἀξιόποινον τῆς ἀληθῶς τελεσθείσης, τότε μόνον τὸν ὠφελεῖ, ὅταν δύναται να ἀποδειξῃ ὅτι ἐπροκαλέσθη ὑπὸ του πράξαντος ῥητῶς διὰ τὴν ὀλιγώτερον ἀξιόποινον πρᾶξιν, καὶ ἐὰν περιώρισε τὴν συνδρομήν του ἐντὸς τῶν ὁρίων τούτων.

Εἰς τοιαύτην περίπτωσιν ἡ ποινὴ αὐτοῦ πρέπει νὰ μετρῆται κατὰ τὴν ἀναλογιαν τῆς ποινῆς ἐκείνης τῆς πραξεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπεβλεπετο κατὰ τὸν σκοπόν του, ἡ δοθεῖσα συνδρομή.

Ἄρθρ. 78.

Μὴ ἐκτελεσθείσης τῆς ἀξιοποίνου πράξεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἐχορηγήθη ἡ βοήθεια, ἡ ποινὴ τοῦ συνεργοῦ μετρεῖται ἀναλόγως μὲ τὴν ποινὴν τῆς ἀπειρας, τὴν ὁποιαν ἐφείλκυσεν εἰς ἑαυτὸν ὁ πράξας.

Ἄρθρ. 79.

Τὸ ἀτιμώρητον τῆς ἀποπειρας ὡς πρὸς τὸν πράξαντα τότε μόνον ὠφελεῖ τὸν συνεργὸν, ὅταν οἱ λόγοι τῆς ἀτιμωρησίας εἰμποροῦν νὰ ἐφαρμοσθοῦν ὡσαύτως καὶ εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὴν πρᾶξιν αὐτοῦ.

Ἄλλως δὲ, ἡ ποινὴ τοῦ συμπράξαντος προσδιορίζεται κατα τὸν βαθμὸν τῆς ὁποίας μετεχειρίσθη δραστηριότητος.

Ἄρθρ. 80.

Ὑπόσχεσις βοηθείας, τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθη μέν τις, ἀλλὰ

bezeichnete Weise Vorschub leisten, sollen als Miturheber gestraft, jedoch deswegen niemals zum Tode verurtheilt werden. Haben sie zu solcher Hülfeleistung ihr œffentliches Gewerbe missbraucht, so tritt neben der sonst verwirkten Strafe die Einziehung dieses Gewerbes ein.

Art 74.

Als Gehülfen, jedoch nur mit Gefængniss nicht über 2 Jahre sollen bestraft werden diejenigen:

1) welche sich ohne vorgængiges Einverstændniss und ohne eigennützige Absicht der im Art. 72 N° 5, vorgesehenen Handlungen schuldig machen;

2) welche unter gleichen Voraussetzungen wissentlich entweder einem Verbrecher zur Flucht behülflich sind, oder einem entwichenen Gefangenen zu seinem Fortkommen Vorschub leisten, ihn vor der nachforschenden Obrigkeit verhehlen, oder die Nachforschungen derselben hindern;

3. welche ohne zur Classe der im Art. 72 N° 6, genannten Personen zu gehœren, unter den dort festgesetzten Bestimmungen strafbare Handlungen Dritter nicht zu hindern suchen.

Art. 75.

Die im Art 72 N° 6, lit. b, genannten Personen kœnnen mit den im Art. 71 festgesetzten Strafen nicht belegt werden, wenn sie zwar andere zur Verhinderung der dort bezeichneten strafbaren Handlungen dienende Mittel angewendet, aber die Anzeige bei der Obrigkeit, oder solche Hinderungsmittel, welche diese Anzeige zur Folge gehabt haben würden, unterlassen haben.

Art. 76.

Ehegatten, Verwandte in auf und absteigender Linie, Geschwister, Verschwægerte bis zum zweiten Grade nach civilrechtlicher Berechnung, Vormünder oder Pflegæltern des Schuldigen sind von der im Art 74 bestimmten Gefængnisstrafe frei, wenn sie die in eben diesem Art N° 1, und 2, genannten Hülfeleistungen blos zum persœnlichen Schutze des mit ihnen verheiratheten, verwandten, verschwægerten oder unter ihrer Pflege stehenden Thæters begangen haben.

Art. 77.

Einem Gehülfen kommt die Einrede, er habe seinen Beistand vor, bei oder nach der That zu einer geringer strafbaren That leisten wollen, als die wirklich vollbrachte ist, nur dann zu Statten, wenn er zu zeigen vermag, dass er von dem Thæter ausdrücklich nur für die geringer strafbare That aufgefordert worden, und wenn er seine Beihülfe auch innerhalb dieser Grænzen gehalten hat. In solchem Falle ist seine Strafe nach dem Verhæltnisse der Strafe derjenigen That auszumessen, auf welche, seiner Absicht nach, die Beihülfe gerichtet war.

Art. 78.

Ist die strafbare That, zu welcher die Beihülfe geleistet wurde, nicht vollendet worden, so soll die Strafe des Gehülfen im Verhæltnisse zu der von dem Thæter selbst verwirkten Strafe des Versuches ausgemessen werden.

Art. 79

Die Straflosigkeit des Versuches von Seite des Thæters kommt dem Gehülfen nur dann zu Statten, wenn die Gründe der Straflosigkeit auch in Ansehung seiner Person und Handlung zutreffen.—

Ausserdem wird die Strafe des Gehülfen nach dem Grade der von ihm angewandten Thætigkeit bestimmt.

Art. 80.

Versprochene, aber nicht geleistete Hülfe ist nach den Gesetzen

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

δὲν ἐχορήγησε, κρίνεται κατὰ τοὺς περὶ ἀποτείρας νόμους.

Δὲν τιμωρεῖται ἡ ὑπόσχεσις τότε μόνον ὅταν ὁ συνεργὸς ἤθελεν ἀπαρνηθῆ ἐκουσίως τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτῆς, καὶ πρὸ τῆς ἐκτελέσεως ἀκόμη ἐξηγήσει σαφῶς εἰς τὸν πράξαντα ὅτι ἀφίσαται τῆς ὑποσχέσεώς του.

Κ ε φ ά λ. Ε'.

Περὶ καταλογισμοῦ τῶν πράξεων.

Ἄρθρ. 81.

Διὰ νὰ ἐπιβληθῆ εἴς τινα ποινὴ ἕνεκα ἀξιοτιμωρήτου πράξεως, ἀπαιτεῖται τὸ νὰ εἰμπορῆ νὰ καταλογισθῆ εἰς αὐτὸν, ὡς εἰς αἴτιον, ἡ γενομένη πρᾶξις.

Ἄρθρ. 82.

Πρᾶξίς τις δὲν εἰμπορεῖ νὰ καταλογισθῆ εἰς παῖδας ἔχοντας ἡλικίαν κατωτέραν τῶν δέκα ἐτῶν· σωφρονίζονται δὲ οὗτοι κατ' οἶκον παρὰ τῶν προσατῶν των, χωρὶς ὅμως νὰ ἐξαιρῆται καὶ ἡ Ἀσυνομία ἀπὸ τὴν κατὰ τοῦτο συνέργειαν καὶ συνεπισασίαν.

Ἄρθρ. 83.

Ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ἔφθασε μὲν τὸ δέκατον, ἀλλ' ὄχι εἰσέτι τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, καὶ ἀποφασισθῆ παρὰ τοῦ Δικαστηρίου ὅτι ἐνήργησεν ἄνευ διακρίσεως, ἀπολύεται τῆς ἐνοχῆς.

Εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν προσδιορίζεται, καὶ ἐὰν πρέπῃ οὗτος νὰ ἐπιστραφῆ εἰς τοὺς γονεῖς του, ἢ να παραδόθῆ, χάριν τῆς ἀνατροφῆς του, εἰς ἐπανορθωτικόν τι κατάστημα· εἰς τὴν τελευταίαν δὲ περίσασιν ὁρίζεται ἀκριβῶς ἡ διάρκεια τῆς φυλάξεως, ἥτις ὅμως δὲν ἐκτείνεται ὑπὲρ τὸ συμπληρωθὲν δέκατον ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας.

Ἄρθρ. 84.

Ἐὰν εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἀποφασισθῆ ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐνήργησε μετὰ διακρίσεως, τιμωρεῖται ὡς ἐφεξῆς:

1) Ἀντὶ τοῦ θανάτου ἡ τῶν διὰ βίου δεσμῶν, μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα·

2) Ἀντὶ τῶν προσκαίρων δεσμῶν, μὲ εἱρκτήν·

3) Ἀντὶ τῆς εἱρκτῆς, μὲ φυλάκισιν·

4) Ἀντὶ τῆς φυλακίσεως, μὲ κράτησιν μέχρι τριῶν μηνῶν

5) Ἡ κράτησις καὶ ἡ χρηματικὴ ζημία ὡς καὶ τὸ πρόστιμον πρέπει νὰ ἐλαττώνωνται κατα το ἥμισυ τῆς παρὰ τοῦ νόμου ὡρισμένης ποινῆς.

Ἄρθρ. 85.

Μετὰ παρέλευσιν τῶν δεκατεσσάρων ἐτῶν ἡ νεανικὴ ἡλικία δὲν χορηγεῖ καθ' ἑαυτὴν κἀνὲν δικαίωμα εἰς μετριασιν τῆς ποινῆς.

Ἄρθρ. 86.

Πρᾶξίς τις δὲν δύναται νὰ καταλογισθῆ εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἐξετέλεσαν ταυτην ἐνῷ δὲν ἦσαν κυριοι τῆς χρήσεως τοῦ λογικοῦ.

Εἰς τὴν τάξιν δὲ τῶν τοιούτων ἀνήκουσιν ἰδίως:

1) Ὅσοι πάσχουσιν ἀπο μανιαν, καθολικὴν ἢ μερικὴν παραφροσύνην, ἢ ἐν γένει ἀπο ὁποιανδήποτε βλάβην τοῦ νοὸς, ἢ ψυχικὴν ἀσθένειαν, ἀποκλειουσαν παντάπασι τὴν ἐλευθέραν τοῦ λόγου χρῆσιν·

2) Ὅσοι ἐκ βλακείας δεν δύνανται νὰ κρίνωσι τῶν πράξεών των τας συνεπείας, ἢ νὰ κατανοήσωσι τὸ ἀξιόποινον αὐτῶν·

3) Ὅσοι ἀπὸ ἀσθένειαν τοῦ γήρατος ἀπέβαλον τοῦ νοὸς των τὴν χρῆσιν·

über den Versuch zu beurtheilen. Straflos ist das Versprechen nur, wenn der Gehülfe freiwillig von der Leistung abstand, und noch vor Vollführung der That die Zurücknahme seines Versprechens dem Thæter deutlich erklærte.

FUENFTES CAPITEL.

Von der Zurechnung zur Strafe.

Art. 81.

Um gegen eine Person wegen einer strafbaren That eine Strafe erkennen, wird erfordert, dass dieser Person die begangene That zur Schuld zugerechnet werden kann.

Art. 82.

Kinder vor zurückgelegtem zehnten Lebensjahre kann eine Handlung nicht zugerechnet werden; sie sind der hæuslichen Zûchtigung ihrer Vorgesetzten zu ûberlassen, jedoch vorbehaltlich der Mitwirkung und Aufsicht der Polizei.

Art. 83.

Wenn der Beschuldigte zehn, aber nach nicht 14 Jahre alt und vom Gerichte entschieden ist, dass er ohne Unterscheidungskraft gehandelt habe, so soll er freigesprochen werden.

Zugleich ist in dem Urtheile zu bestimmen, ob derselbe seinen Aeltern zurûckgegeben, oder zum Behufe seiner Erziehung einer Besserungsanstalt übergeben werden solle. Im letzteren Falle ist die Dauer der Verwahrung genau zu bestimmen, allein nicht über das zurûckgelegte achtzehente Lebensjahr auszudehnen.

Art. 84.

Wird im Falle des vorhergehenden Art. entschieden, dass der Beschuldigte mit Unterscheidungskraft gehandelt habe, so soll auf folgende Weise gestraft werden:

1) statt der Todes-oder Lebenslænglichen Kettenstrafe mit Kettenstrafe auf bestimmte Zeit;

2) statt der Kettenstrafe auf bestimmte Zeit mit der Strafe des Arbeitshauses;

3) statt der Arbeitshausstrafe mit der Strafe des Gefængnisses;

4) statt der Gefængnisstrafe mit Arrest bis zu 3 Monaten;

5) die Arrest-und Geldstrafe, desgleichen die Geldbusse ist um die Hælfte der gesetzlichen Strafe herabzusetzen.

Art. 85.

Nach zurückgelegtem vierzehnten Lebensjahre gibt das jugendliche Alter für sich allein keinen Anspruch auf Milderung.

Art. 86.

Denjenigen, welche eine Handlung begangen haben in einem Zustande, wo sie des Gebrauches ihrer Vernunft nicht mæchtig waren, kann diese That nicht zugerechnet werden.

Dahin gehœren insbesondere:

1) jene, welche an Raserei (Manie), allgemeinem oder besonderem Wahnsinne, oder überhaupt an einer Geisteszerrüttung oder Gemüthskrankheit leiden, durch welche der Vernunftgebrauch aufgehoben wird.

2) solche, die aus Blödsinn völlig ausser Stande waren, die Folgen ihrer Handlungen richtig zu beurtheilen, oder deren Strafbarkeit einzusehen;

3) Personen, welche wegen Altersschwæche den Gebrauch ihres Verstandes verloren haben;

ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ.

Εἰς τὸ Παράρτημα τοῦ 3 ἀριθ. τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τοῦ 1834 ἔτους, σελὶδ. 1, εἰς τὴν ἀρχὴν ἀνάγνωθι: ἀποφασίσαμεν καὶ διατάττομεν Αὐτόθι, ἄρθρ. 2, ἀντὶ ἐκεῖναι τῶν ὁποίων, ἀνάγνωθι ἐκεῖναι, ἐπὶ τῶν ὁποίων. Σελ. 2, ἄρθρ. 7, §. 2 ἀντὶ: οὔτε ὡς κατήγορος, οὔτε ὡς κατηγορούμενος, ἀνάγνωθι: οὔτε ὡς ἐνάγων, οὔτε ὡς ἐναγόμενος. Σελ. 3, ἄρθρ. 22, ἀντὶ πταισμάτων, ἀνάγνωθι πλημμελημάτων. Σελ. 4, ἄρ. 23, §. 7, ἀντὶ πταίσματος, ἀνάγνωθι πλημμελήματος, καὶ ἀντὶ πταίσματα, πλημμελήματα· αὐτόθι ἄρθρ. 24, ἀντὶ πταίσματος, πλημμελήματος.

In der Beilage des Regierungsblattes No. 37 d. J., am Anfange der 1 Seite, nach beschlossen, lies: und verordnen wie folgt.

4) Ὅσοι ἐξετέλεσαν τὴν πρᾶξιν εἰς κατάστασιν ἀναιτίου συγχύσεως τῶν αἰσθήσεων ἢ τοῦ νοὸς, καθ' ἣν δὲν ἠδύναντο νὰ ἔχωσι συνείδησιν τῆς πράξεώς των ἢ τοῦ ἀξιοποίνου αὐτῆς.

Ἄρθρ. 87.

Ἐὰν ἐκ πασῶν τῶν περιστάσεων προκύπτῃ σαφῶς καὶ ἀνενδοιάστως ὅτι διὰ τῶν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀναφερομένων καταστάσεων δὲν εἶναι μὲν ἐντελῶς ἀποκλεισμένη τοῦ λογικοῦ ἡ ἐνέργεια, εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὅμως οὐσιωδῶς τεταραγμένη καὶ ἠλαττωμένη, ὥστε ἐξ αἰτίας ταύτης λείπουν τὰ πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς τελείας καὶ παρὰ τοῦ νόμου διατεταγμένης ποινῆς προαπαιτούμενα, τότε ἐπιβάλλεται μικροτέρα τις παρὰ τὴν ἔννομον ποινὴν, καὶ μάλιστα κατ' ἀναλογίαν τοῦ βαθμοῦ τῆς ἀποδεδειγμένης ταραχῆς τῶν νοερῶν δυνάμεων, κατὰ τοὺς ὅρους τῶν ἄρθρ. 49 καὶ 50.

Ἄρθρ. 88.

Κατὰ τῶν κωφῶν καὶ ἀλάλων, διδαγμένων ἀρκετὰ ὥστε νὰ ἐννοήσωσι τὸ ἀξιόποινον καὶ τὰς συνεπείας τῶν πράξεών των, ἐπιβάλλονται μόνον αἱ εἰς τὸ ἄρθρ. 84 ὡρισμέναι ποιναὶ, καὶ αὐταὶ ὅμως, ἐὰν ὑπάρχουν ἄλλοι λόγοι, καθιστῶντες τοὺς τοιούτους ὀλιγώτερον καταλογισμοῦ ἐπιδεκτικοὺς, πρέπει νὰ συμκρυνθῶσιν ἐπὶ μᾶλλον, κατὰ τὸ μέτρον τὸ προσδιοριζόμενον εἰς τὸ 87 ἄρθρον.

Ἄρθρ. 89.

Πᾶσα ἀξιόποινος πρᾶξις, τὴν ὁποίαν ἀποφασίζει τις ἔχων σώας τὰς φρένας του, πρὸς ἐκπεραίωσίν της δὲ καταφεύγει εἰς τὴν μέθην ἢ ἄλλα μέσα, διασαλεύοντα τὰς αἰσθήσεις ἢ τὸν νοῦν, τελεσθεῖσα ἀληθῶς παρ' αὐτοῦ εἰς τοιαύτην ἠλλοιωμένην κατάστασιν, καταλογίζεται εἰς τὸν ἴδιον πλήρης μὲν, ὅταν ἦναι αὐτὴ ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἐμελέτησεν ἢ ἀπεφάσισεν ἐξ ἀρχῆς, εἰς κατώτερον δὲ βαθμὸν, ἐὰν ἦναι ἄλλη παρὰ τὴν μελετηθεῖσαν.

Ἄρθρ. 90.

Ὅσις ἐξετέλεσεν ἀξιόποινόν τινα πρᾶξιν εἰς ἐλλειπῆ λογικῆς ἐνεργείας κατάσασιν, ἀποκλείουσαν μὲν κατὰ τὸ ἄρθ. 86 ἀριθ. 4 πάντα καταλογισμὸν, προζενημένην ὅμως ὑπαιτίως, τιμωρεῖται, κατὰ τὴν ἀναλογίαν καὶ τὸν βαθμὸν τῆς ἐνοχῆς, μὲ ἐκείνην τὴν ποινὴν, τὴν ὁποίαν ἤθελεν ἐπισύρει εἰς ἑαυτὴν ἡ πρᾶξις αὕτη, γινομένη ἐξ ἀμελείας.

Ἄρθρ. 91.

Μόνη τοῦ νόμου ἡ ἄγνοια δὲν ἀρκεῖ νὰ ἀποκλείσῃ τὸν καταλογισμόν.

Ἄρθρ. 92.

Δὲν καταλογίζεται εἰς τὸν πράττοντα ἡ πρᾶξις ἐκείνη, ἥτις ἐκτελεῖται μὲν παρ' αὐτοῦ νομιζομένη θεμιτὴ καὶ ἀνέγκλητος καθ' ἑαυτὴν, εἶναι ὅμως, ἕνεκα τῶν ἀγνώστων εἰς αὐτὸν περιστατικῶν, ἐγκληματική.

Ἄρθρ. 93.

Πρᾶξις ἀξιόποινος, τῆς ὁποίας τὸ βάρος αὐξάνουν ἄγνωστοί τινες εἰς τὸν πράξαντα σχέσεις, δὲν καταλογίζεται εἰς αὐτὸν, εἰμὴ ἐφ' ὅσον ἔκειτο εἰς τὸν σκοπόν του, κατὰ τὰ γνωστὰ εἰς τὸν ἴδιον περιστατικά.

Ἄρθρ. 94.

Ἡ ὡς ἀξιόποινος χαρακτηριζομένη πρᾶξις, τὴν ὁποίαν ὑπολαμβάνων τις ἐξ ἀπάτης, ἢ ἐξ ἀγνοίας τῶν πραγμάτων, θεμιτὴν καὶ ἀνέγκλητον, ἐπιχειρεῖ ἄνευ τῆς προσηκούσης προνοίας καὶ τῶν δυνατῶν πληροφοριῶν, καταλογίζεται μὲν εἰς αὐτὸν, ἐπισύρει δὲ εἰς ἑαυτὴν τὴν ποινὴν τῆς ἀμελείας.

Ἄρθρ. 95.

Δὲν ἀποκλείει παντελῶς τὸν καταλογισμὸν ἡ δόξα: ὅτι τὸ παρὰ τῶν νόμων ἀπαγορευόμενον ἐπὶ ποινῇ, εἶναι θεμιτὸν κατὰ τὴν συνείδησιν, ἢ κατὰ τὴν θρησκείαν, ἢ κατὰ τὴν φύσιν τοῦ τελικοῦ σκοποῦ ἢ τοῦ κινοῦντος αἰτίου.

Ἄρθρ. 96.

Μένουσιν ἀκαταλόγιστοι οἱ πράξεις, εἰς τὰς ὁποίας ἀναγκά- ται τις δι' ἀκαταμαχήτου φυσικῆς βίας, ἢ δι' ἀπειλῶν ἠνωμένων μὲ παρόντα καὶ ἄφευκτον κίνδυνον σώματος ἢ

4) diejenigen, welche die That vollbracht haben in einer unverschuldeten Verwirrung der Sinne oder des Verstandes, worin sie sich ihrer Handlung oder deren Strafbarkeit nicht bewusst waren.

Art: 87.

Wenn aus allen Umständen klar und unbezweifelt hervorgehet, dass durch die im vorigen Art: genannten Zustände die Vernunftthætigkeit zwar nicht ganz ausgeschlossen, jedoch in so hohem Grade wesentlich gestœrt und gemindert ist, dass aus diesem Grunde die Bedingung zur Anwendung der vollen, im Gesetze bestimmten Strafe hinwegfællt, so ist auf eine geringere, als die gesetzliche Strafe zu erkennen, und zwar im Verhælnisse des Grades der erwiesenen Stœrung der Zurechnungsfæhigkeit nach den Bestimmungen der Art: 49. und 50.

Art: 88.

Gegen Taubstumme, welche um die Strafbarkeit und Folgen ihrer Handlungen einzusehen, genugsam unterrichtet sind, sollen nur die im Art: 84 bestimmten Strafen erkannt, und selbst diese sollen, wenn die Zurechnungsfæhigkeit aus andern Gründen gemindert ist, nach dem im Art: 87. bestimmten Maasstabe weiter herabgesetzt werden.

Art: 89.

Wer im zurechnungsfæhigen Zustande eine strafbare Handlung beschlossen und, um dieselbe auszuführen, sich in den Zustand einer Verwirrung der Sinne oder des Verstandes durch Trunk oder andere Mittel versetzt hat, dem soll die in diesem Zustande wirklich verübte That, wenn es die beabsichtigte ist, für voll, wenn es aber eine andere ist, in gemindertem Grade zugerechnet werden.

Art: 90.

Wer in einem nach Art: 86. No. 4, jede Zurechnung ausschliessenden, jedoch schuldhaft veranlassten Zustande mangelnder Vernunftthætigkeit eine strafbare That begangen hat, der soll mit derjenigen Strafe, welche diese That, aus Fahrlæssigkeit begangen, nach sich gezogen hætte, belegt werden, nach dem Verhæltnisse und Grade des Verschuldens.

Art: 91.

Unwissenheit des Gesetzes allein schliesst die Zurechnung nicht aus.

Art: 92.

Wer eine an sich erlaubte und unstræfliche Handlung zu begehen glaubt, die aber wegen ihm unbekannter Thatumstænde verbrecherisch ist, dem kann dieselbe zur Strafe nicht zugerechnet werden.

Art: 93.

Wer eine strafbare Handlung unternimmt, deren Strafbarkeit durch gewisse, ihm unbekannte Thatverhæltnisse vermehrt wird, dem ist solche That nur in so weit zuzurechnen, als sie nach den ihm bekannten Thatverhæltnissen in seiner Absicht gegründet war.

Art: 94.

Wer eine als strafbar bezeichnete, aber von ihm aus Unwissenheit oder Irrthum in Ansehung der Thatsachen für erlaubt und unstræflich geachtete Handlung mit Vernachlæssigung der gehörigen Vorsicht und möglichen Belehrung unternommen hat, dem soll diese Handlung, jedoch nur zur Strafe der Fahrlæssigkeit, zugerechnet werden.

Art: 95.

Die Zurechnung wird durch die Meinung: dasjenige, was die Gesetze unter Strafe verbieten, sey nach dem Gewissen oder nach der Religion, oder nach der Beschaffenheit des Entzweckes oder des Beweggrundes erlaubt, nicht ausgeschlossen.

Art: 96.

Handlungen, zu welchen Jemand durch unwiderstehliche körperliche Gewalt oder durch solche Drohungen genœthigt worden, die mit einer gegenwærtigen und unabwendbaren Gefahr für Leib oder Leben, Keuschheit oder Freiheit des Genœthigten

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ζωῆς, τιμῆς ἢ ἐλευθερίας τοῦ ἀναγκαζομένου αὐτοῦ, ἢ τῶν ἐξ αἵματος ἀνιόντων καὶ κατιόντων συγγενῶν του, τῶν ἀδελφῶν ἢ τοῦ συζύγου.

Ἄρθρ. 97.

Ἁπλῆ προσταγὴ εἰς ἐκτέλεσίν τινος ἀξιοποίνου πράξεως δὲν καθιςᾷ τὸν ἐκτελέσαντα αὐτὴν ἀτιμώρητον· ἀλλ' ὁσάκις δημοσία τις Ἀρχὴ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἁρμοδιότητός της προστάζει διὰ τῶν νομίμων διατυπώσεων εἰς τὰς ὑποκειμένας εἰς αὐτὴν Ἀρχὰς, ἢ εἰς δημοσίους ὑπαλλήλους ἢ ὑπηρέτας, πρᾶξιν, ἥτις εἶναι τιμωρητὴ ὡς ἁπλῆ κατάχρησις ἢ ὡς παράβασις τῶν δημοσίων καθηκόντων, δὲν τιμωρεῖται εἰς τοιαύτην περίστασιν εἰμὴ μόνον τὸ προςάττον μέρος, τὸ δὲ ὑπεῖκον ἐξαιρεῖται τῆς ποινῆς.

Ἄρθρ. 98.

Πρᾶξίς τις, γενομένη μὲν διὰ σιωπηλῆς ἢ ῥητῆς ἀδείας τοῦ βλαφθέντος, ἀπηγορευμένη δὲ ἐπὶ ποινῇ, μένει εἰς ἐκείνας μόνον τὰς περιπτώσεις ἀτιμώρητος, καθ' ἃς αὕτη, μὴ κινδυνεύοντος ἐντεῦθεν παντάπασι τοῦ δημοσίου, ἀποτείνεται εἰς ἀφαίρεσιν ἢ βλάβην τῆς ἰδιοκτησίας.

Ἄρθρ. 99.

Ὅπου ἀνωτέρα βοήθεια δὲν δύναται νὰ ἀποτρέψῃ παράνομόν τινα ἐπίθεσιν, ἡ δι' οἰκείας δυνάμεως ἄμυνα συγχωρεῖται:

1) Ἐναντίον πάσης βιαίας καὶ παρανόμου προσβολῆς εἰς πρόσωπον, ἡνωμένης μὲ κίνδυνον ζωῆς, ὑγείας, ἐλευθερίας ἢ τιμῆς·

2) Ἐναντίον βιαιοπραγιῶν, αἵτινες τείνουν πρὸς βλάβην ἢ ἀφανισμὸν ἀκινήτου ἢ κινητῆς ἰδιοκτησίας·

3) Κατ' ἐκείνων, οἵτινες συλλαμβάνονται ἐπ αὐτοφώρῳ κλέπται·

4) Κατὰ τῶν ζητούντων νὰ ἐπιπέσωσι βιαίως, νὰ ἐφορμήσωσιν, ἢ μὲ οἱονδήποτε ἀθέμιτον τρόπον νὰ εἰσβάλωσιν εἰς ἐνὸς ἄλλου τὴν ἰδιοκτησίαν.

Ἄρθρ. 100.

Ἡ κατὰ τὴν τοιαύτην ἄμυναν γενομένη βία, ἢ ἡ ἀναίρεσις τοῦ προσβαλόντος, εἶναι ἀτιμώρητος, καθ' ὅσον ὁ ἀμυνόμενος δὲν ὑπερέβη τὰ νόμιμα ὅρια (ἄρθ. 102 καὶ 103).

Ἄρθρ. 101.

Ὁ βοηθῶν ἐμπράκτως ἄλλον τινὰ, εὑρισκόμενον εἰς κατάστασιν συγχωρημένης ἀμύνης, ἔχει χάριν ἑαυτοῦ ὅλα τῆς ἀμύνης τὰ δίκαια, ὡς ὁ προσβληθεὶς αὐτός.

Ἄρθρ. 102.

Ἡ διὰ βίας ἄμυνα δὲν εἶναι ἀτιμώρητος, ὁσάκις ὑπάρχουσι καιρὸς καὶ εὐκολία πρὸς χρῆσιν μικροτέρων καὶ μὴ ἀγνώσων εἰς τὸν προσβαλλόμενον μέσων, δι' ὧν οὗτος δύναται, ἄνευ παντὸς κινδύνου, νὰ ὑπεκφύγῃ μὲν τὴν προσβολὴν, νὰ ἐξασφαλίσῃ δὲ τὸ ἐπαπειλούμενον κτῆμά του, ἢ ἄλλως νὰ ματαιώσῃ τὸν σκοπὸν τοῦ προσβάλλοντος.

Ἄρθρ. 103.

Ἡ διὰ βίας ἄμυνα, ὅταν ἀνάγκη τὴν ὑπαγορεύῃ, δὲν πρέπει νὰ ἐκτείνεται πέραν τοῦ δέοντος, οὐδὲ συγχωροῦνται εἰς αὐτὴν ἄλλα ἐπικινδυνότερα ὑπερασπίσεως μέσα ἀφ' ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα, κατὰ τὰς προκειμένας περιςάσεις, πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κινδύνου.

Ἄρθρ. 104.

Ἐὰν εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ὑπερβάσεως τῶν ὁρίων τῆς ἀμύνης προκύπτῃ μετὰ πιθανότητος ἐκ τῶν περιστάσεων, ὅτι ὁ προσβληθεὶς ὑπερέβη τῆς συγχωρημένης ὑπερασπίσεως τὸ μέτρον, ἀπὸ τὸ αἰφνίδιον, ἀπὸ τὸν ὑπερβολικὸν φόβον ἢ ἀπὸ ταραχὴν τοῦ νοὸς, ἡ ὑπέρβασις αὕτη δὲν δύναται νὰ καταλογισθῇ εἰς αὐτόν.

Ἄρθρ. 105.

Ἡ ἀναίρεσις ἢ ἡ βλάβη τοῦ παρανόμου προσβολέως, ἥτις γίνεται μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς προσβολῆς, καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ κινδύνου, εἶναι τιμωρητή.

Ἄρθρ. 106.

Δὲν τιμωρεῖται ὅστις ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τῆς ἀμύ-

selbst oder seiner Blutsverwandten in auf- oder absteigender Linie, seiner Geschwister oder seines Ehegatten verbunden waren, sind denselben nicht zuzurechnen.

Art: 97.

Der blosse Befehl zur Begehung einer strafbaren Handlung macht den Vollbringer nicht straflos. Wenn aber ein Staatsbeamter oder eine œffentliche Behœrde innerhalb der Grænzen ihres Geschæftskreises in der gesetzlich vorgeschriebenen Form ihren untergebenen Beamten, Dienern oder untergeordneten Behœrden eine solche Handlung befohlen hat, welche bloss als Missbrauch oder Ueberschreitung der Amtspflicht strafbar ist, so soll nur der befehlende Theil bestraft werden, der gehorchende aber straflos seyn.

Art: 98.

Durch die vom Beschædigten ertheilte stillschweigende oder ausdrückliche Erlaubniss wird eine unter Strafe verbotene Handlung nur in denjenigen Fællen straflos, wo dieselbe, sofern dabei keine Gemeingefæhrlichkeit eintritt, auf Entziehung oder Beschædigung des Eigenthums gerichtet ist.

Art: 99.

Die Selbstvertheidigung durch Privatgewalt in Fællen, wo rechtswidriger Angriff nicht durch obrigkeitliche Hülfe abgewendet werden kann, ist erlaubt.

1) gegen alle gewaltthætigen, mit Gefahr für Leben, Gesundheit, Freiheit oder Keuschheit verbundenen gesetzwidrigen Angriffe auf die Person selbst;

2) gegen Gewaltthaten, welche auf Beschædigung oder Vernichtung liegenden oder beweglichen Eigenthums gerichtet sind;

3) gegen denjenigen; welcher auf einem Diebstahle ertappt wird;

4) gegen denjenigen, welcher in eines andern Besitzthum gewaltthætig einzufallen, einzubrechen, oder sonst auf unerlaubte Weise einzudringen sucht.

Art: 100.

Die in solcher Vertheidigung geschehene Vergewaltigung oder Tœdung des Angreifers ist straflos, sofern dabei die gesetzlichen Grænzen (Art: 102 und 103.) nicht überschritten worden sind.

Art: 101.

Wer einem Andern, der sich in erlaubter Nothwehr befindet, mit thætlicher Hülfe beistehet, hat auch für sich alle Rechte der Nothwehr, wie der Angegriffene selbst.

Art: 102.

Die gewaltsame Privatvertheidigung ist nicht straflos, wenn Zeit und Gelegenheit zu geringern, dem Angegriffenen nicht bekannten Mitteln vorhanden waren, durch welche derselbe, ohne alle andere Gefahr, sich dem Angriffe zu entziehen, das bedrohte Gut in Sicherheit zu bringen, oder sonst die Absicht des Angreifers zu vereiteln vermochte.

Art: 103.

Bei vorhandener Nothwendigkeit einer gewaltsamen Privatvertheidigung darf diese nicht weiter ausgeübt, und kein gefæhrlicheres Vertheidigungsmittel gebraucht werden, als unter den vorhandenen Umstænden zur Abwendung der Gefahr nothwendig ist.

Art: 104.

Wenn im Falle überschrittener Grænzen der Nothwehr aus den Umstænden mit Wahrscheinlichkeit sich ergibt, dass der Angegriffene aus Ueberraschung, übermæssiger Furcht oder in gerechter Besonnenheit das Maas erlaubter Vertheidigung überschritten habe, so kann ihm dieses nicht zugerechnet werden.

Art: 105.

Die Tœdung oder Verletzung des rechtswidrigen Angreifers, welche erst nach geendetem Angriffe, und nach dem die Gefahr vorüber gewesen, geschehen, ist strafbar.

Art: 106.

Wer ausser dem Falle der Nothwehr eine unerlaubte Han-

06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

νης ἐξετέλεσεν ἀθέμιτόν τινα πρᾶξιν ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἀποτρέψῃ παρόντα τινὰ, κατεπείγοντα καὶ ἄλλως ἀναπότρεπτον κίνδυνον τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ ἢ ἑνὸς ἄλλου ζωῆς.

Ἄρθρ. 107.

Εἰς τὴν παρὰ τοῦ νόμου ὡρισμένην ποινὴν ὑπόκειται ὅστις ἐπάγει ἐπίτηδες τὴν κατάστασιν τῆς ἀμύνης, ἢ ἄλλας καταναγκαστικὰς περιστάσεις, καὶ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦτο πράττει ἀξιόποινόν τινα πρᾶξιν· εἰς τὴν περίπτωσιν δὲ, καθ' ἣν ὑπερβαίνει τις τὰ ὅρια τῆς ἀμύνης, ἢ παραμελεῖ τὴν μήνυσιν ἀναιρέσεώς τινος γενομένης ἐν καιρῷ ἀμύνης, ἰσχύουσιν οἱ εἰς τὸ δεύτερον καὶ τρίτον βιβλίον τοῦ παρόντος Ποινικοῦ Νόμου περιλαμβανόμενοι ὁρισμοί.

Κεφάλαιον Γ'.

Περὶ μέτρου τῆς ποινῆς.

Ἄρθρ. 108.

Ἡ ποινὴ πρέπει νὰ μετρῆται ἐπ' ἀκριβείᾳ, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ νόμου, ἀναλόγως μὲ τὸ εἶδος τῆς πράξεως καὶ τὴν ἰδιότητα τοῦ πράξαντος· ὅθεν

1) Πᾶσα ποινὴ, τῆς ὁποίας προσδιώρισεν ὁ νόμος τὸ μέγιστον καὶ ἐλάχιστον μέτρον, πρέπει νὰ ἐπιβάλλεται ἐντὸς τῶν ὅρων τούτων ἀφοῦ λογισθῶσιν ὅλαι αἱ περιστάσεις·

2) Ὅπου ὁ νόμος προσδιορίζει δύο ἢ πλειότερα ποινὴ εἴδη τοιουτοτρόπως, ὥστε ἢ τὸ ἓν ἢ τὸ ἄλλο πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῇ, ἔργον τοῦ Δικαστηρίου εἶναι νὰ ἀποφασίσῃ τὸ προσφορώτερον εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν·

3) Τὸ παρὰ τοῦ νόμου ὡρισμένον τῆς ποινῆς εἶδος δὲν πρέπει νὰ μεταβάλλεται· οὐδὲ τὸ παρὰ τοῦ νόμου τεταγμένον μέτρον αὐτῆς νὰ αὐξάνῃ ἢ νὰ καταβιβάζεται ὑπὸ τὸν ἐλάχιστόν της ὅρον.

Ἄρθρ. 109.

Ὁ ἔνοχος πολλῶν ἀξιοποίνων τοῦ αὐτοῦ ἢ διαφόρου εἴδους πράξεων, ἢ ὁ ἐμμείνας ἐπὶ πολὺν χρόνον εἰς τὴν αὐτὴν κακουργίαν διὰ πολλῶν μερικωτέρων πράξεων, τιμωρεῖται κατ' ἐκείνην τὴν πρᾶξιν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι ἐπιβεβλημένη ἡ βαρυτέρα ποινή· αἱ δὲ λοιπαὶ, ἐπιμετρουμένης τῆς ποινῆς, πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς ἰδιαίτεραι ἐπιβαρυντικαὶ περιστάσεις.

Ἄρθρ. 110.

Ὁ ὅρος τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἐφαρμόζεται καὶ εἰς πᾶς ἀκολούθους περιπτώσεις:

1) Ἐὰν ὁ ἔνοχος, κατὰ τὰς ἰδιαιτέρας τοῦ προσώπου του ἢ τῆς πράξεως σχέσεις, παρέβη διὰ μιᾶς καὶ τὴν αὐτῆς πράξεως πολλοὺς ποινικοὺς νόμους·

2) Ἐὰν ἐξ αἰτίας πολλῶν σκοπῶν, ἀντιβαινόντων εἰς τοὺς ποινικοὺς νόμους, ἡ αὐτὴ πρᾶξις ἐνόνῃ πολλὰς ἀξιοποίνους πράξεις·

3) Ἐὰν διὰ μιᾶς πράξεως, κατά τε τὸν σκοπόν της καὶ τὰ πρὸς τοῦτον συντελέσαντα μέσα, ἐπράχθησαν ἐν ταυτῷ δύο ἢ πλειότερα ἰδίως χαρακτηριζόμενα κακουργήματα ἢ πλημμελήματα.

Ἄρθρ. 111.

Ἐάν τις, τιμωρηθεὶς ἤδη ἅπαξ ἕνεκά τινος παρανόμου πράξεως, μετέπειτα γενῇ πάλιν ἔνοχος τῆς αὐτῆς ἀξιοτιμωρήτου πράξεως, ἡ ὑποτροπὴ (récidive) αὕτη θεωρεῖται εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς ὡς ἰδιαιτέρα ἐπιβαρυντικὴ περίστασις.

Ἡ ποινὴ αὕτη γίνεται τόσῳ μεγαλητέρα ἢ αὐστηροτέρα ὅσῳ ἡ ὑποτροπὴ εἶναι συνεχεστέρα, ὅσῳ βραχύτερον εἶναι τὸ διάστημα μεταξὺ τῆς προλαβούσης τιμωρήσεως καὶ τῆς ὑποτροπῆς, καὶ ὅσῳ μεγαλητέρα ἦτον ἡ πρότερον καταγνωσθεῖσα ποινή.

Ἄρθρ. 112.

Οἱ ὅροι τῶν ἄρθρων 109 καὶ 111 δὲν ἐφαρμόζονται εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ὁ νόμος τιμωρεῖ μὲ ἰδιαιτέραν ποινὴν τὴν συρροὴν, ἢ τὴν ὑποτροπήν.

begangen hat, um eine gegenwærtige, dringende und anders nicht abzuwendende Gefahr für sein eigenes oder eines andern Menschen Leben abzuwenden, der ist straflos.

Art: 107.

Hat der Thæter den Zustand der Nothwehr oder anderer Nothfælle absichtlich herbeigeführt, und unter diesem Vorwande eine strafbare Handlung begangen, so ist er der gesetzlichen Strafe unterworfen. Im Falle der Ueberschreitung der Grænzen der Nothwehr, so wie der unterlassenen Anzeige einer in der Nothwehr begangenen Tœdung treten die im zweiten und dritten Buche gegenwærtigen Gesetzbuches enthaltenen Bestimmungen ein.

SECHSTES CAPITEL.

Von Zumessung der Strafe.

Art: 108.

Die Strafe soll mit Rücksicht auf die Beschaffenheit der That und auf die Eigenschaft des Thæters genau nach den Bestimmungen des Gesetzes zugemessen werden, und zwar ist:

1) jede nach ihrem hœchsten und niedrigsten Maasse festgesetzte Strafe innerhalb dieser Grænzen nach Erwægung aller Umstænde zu bestimmen;

2) wo das Gesetz zwei oder mehrere Strafgattungen dergestalt festgesetzt, dass die eine oder andere eintreten soll, da hat das Gericht auf die für den vorliegenden Falle angemessene zu erkennen;

3) die gesetzlich bestimmte Strafgattung darf nicht geændert, das gesetzliche Strafmass weder überschritten, noch unter das Minimum der Strafe herabgegangen werden.

Art: 109.

Ist der zu Bestrafende mehrerer strafbarer Handlungen derselben oder verschiedener Gattung schuldig, oder hat er dieselbe strafbare That længere Zeit oder durch mehrere Handlungen fortgesetzt, so soll derselbe nach derjenigen That, worauf die schwerere Strafe gesetzt ist, bestraft, und die übrigen sollen bei Zumessung der Strafe als besondere Erschwerungs-Gründe berücksichtigt werden.

Art: 110.

Die Bestimmung des vorhergehenden Art: ist auch in folgenden Fællen anzuwenden:

1) wenn der Schuldige nach den besondern Verhæltnissen seiner Person oder That durch eine und dieselbe Handlung mehrere Strafgesetze übertreten hat;

2) wenn wegen mehrerer strafrechtswidriger Absichten und Zwecke dieselbe Handlung mehrere strafbare Thaten in sich vereinigt;

3) wenn durch eine That nach ihrem Zwecke und nach den dabei gebrauchten Mitteln, zwey oder mehrere besonders benannte Verbrechen oder Vergehen zugleich begangen worden sind.

Art: 111.

Wer wegen einer strafgesetzwidrigen Handlung schon gestraft worden ist, und sich nachher derselben strafbaren Handlung schuldig macht, gegen den soll dieser Rückfall bei Zumessung der Strafe als besonderer Erschwerungsgrund berücksichtigt werden.

Diese Strafe ist desto mehr zu erhœhen, oder zu schærfen, je œfter der Rückfall wiederholt, je kürzer der Zeitraum zwischen der vorigen Bestrafung und dem Rückfalle, und je grœsser die vorher erlittene Strafe gewesen.

Art: 112.

Die Bestimmungen der Art: 109 und 111 kommen in allen Fællen nicht zur Anwendung, in welchen das Gesetz den Zusammenfluss oder den Rückfall mit einer besondern Strafe belegt.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.210

Κεφάλαιον Ζ'.

Περὶ τῶν λόγων, οἵτινες ἀκυρόνουσιν ἢ ἐξαλείφουσι τὸ ἀξιόποινον.

Ἄρθρ. 113.

Ὅστις εἰς ἀξιόποινόν τινα πρᾶξιν, πρὸς τελείωσιν τῆς ὁποίας ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ ὡρισμένον τι ἀποτέλεσμα, ἔφερε μὲν εἰς πέρας τὴν τελεσιουργὸν πρᾶξιν, ἀλλ' ἑκουσίως καὶ αὐθορμήτως, καὶ πρὶν ἔτι τὸ δι' αὐτῆς σκοπούμενον ἀποτέλεσμα συμβῇ, ὡς καὶ πρὶν ὑποβληθῇ εἰς ἐξέτασιν περὶ αὐτῆς καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἐνώπιόν τινος Ἀρχῆς, τὴν κατέστησε διά τινος ἄλλης πράξεως πάντη ἄπρακτον, ἢ ἄλλως μὲ τρόπον ἀναμφισβήτητον ἐφανέρωσεν ὅτι ἀπέβαλε διόλου τὸν παράνομον σκοπὸν, ὁ τοιοῦτος, ἐὰν ἐκ τῆς πράξεώς του δὲν ἐγεννήθη ἀκόμη καμμία βλάβη, εἶναι ἐξῃρημένος πάσης ποινῆς, ἐκτὸς τῶν διατεταγμένων ὡς πρὸς τὰ κακουργήματα, τὰ ὁποῖα προβλέπουσι τὰ ἄρθρα 123-128· ὁ παρὼν ὁρισμὸς δὲν ἐφαρμόζεται μολονοτοῦτο εἰς τὴν ἐπιορκίαν.

Ἄρθρ. 114.

Εἰς ἀξιοποίνους πράξεις, πρὸς τελείωσιν τῶν ὁποίων ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ὡρισμένον τι ἀποτέλεσμα, ἡ διὰ τὴν προξενηθεῖσαν βλάβην ἀποζημίωσις, τὴν ὁποίαν παρέχει ὁ πράξας ἑκουσίως καὶ αὐθορμήτως, καὶ πρὶν ἔτι ὑποβληθῇ εἰς ἐξέτασιν καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἐνώπιόν τινος Ἀρχῆς, δὲν ἀκυρόνει τὸ ἀξιόποινον, πλὴν μόνον εἰς τὰς παρὰ τοῦ νόμου ὡρισμένας περιπτώσεις.

Ἄρθρ. 115.

Πράξεις, σύρουσαι εἰς ἑαυτὰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου, τῶν δεσμῶν, τῆς φυλακίσεως, ἐπιφέρουσι, δυνάμει τοῦ νόμου, τὴν ἰδιαιτέραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν, καθ' ἣν περίπτωσιν δὲν τιμωροῦνται ἕνεκα ἐμπράκτου μετανοίας (ἄρθρ. 113 καὶ 114.).

Ἄρθρ. 116.

Εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς εὑρίσκουσι χώραν ἐξέτασις καὶ ποινὴ μόνον κατ' αἴτησιν καὶ καταμήνυσιν τοῦ βλαφθέντος, ἢ τῶν νομίμως διωρισμένων ἐπιτρόπων του, ἐξαλείφεται τὸ ἀξιόποινον, ὁσάκις οὗτοι δὲν παρουσιάζουσι τοιαύτην αἴτησιν ἢ καταμήνυσιν, ἢ ὁμολογοῦσιν ἑαυτοὺς ἱκανοποιημένους.

Ἄρθρ. 117.

Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως ἐξαλείφει τὴν ποινὴν τοῦ ἐνόχου· εἰς πόσον δὲ βαθμὸν εἰμπορεῖ καὶ μετέπειτα νὰ γενῇ ἐξέτασις διὰ τὴν αὐτὴν πρᾶξιν, προσδιορίζεται εἰς τὴν Ποινικὴν Δικονομίαν.

Ἄρθρ. 118.

Ὁ θάνατος τοῦ ἐνόχου ἀκυρόνει τὴν ποινὴν αὐτοῦ, ἐκτὸς τῶν ὁριστικῶς προσδικασθέντων χρηματικῶν ποινῶν ἢ προστίμων.

Ἄρθρ. 119.

Τὸ ἀξιόποινον ἐξαλείφεται διὰ τῆς παραγραφῆς ἀφοῦ παρέλθωσιν αἱ εἰς τὸ ακόλουθον ἄρθρον ὁριζόμεναι προθεσμίαι, καὶ ἂν ὁ πράξας, εἰς τὸ διάστημα τούτων, δὲν γενῇ ἔνοχος νέου τινὸς κακουργήματος ἢ πλημμελήματος.

Καὶ ἡ ὑποτροπὴ ὡσαύτως παύει τοῦ νὰ ἦναι ἰδιαιτέρα ἐπιβαρυντικὴ αἰτία, ἐὰν ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἀποπληρωθείσης ποινῆς μέχρι τῆς ἐκτελέσεως τῆς νέας ἀξιοποίνου πράξεως παρέλθῃ ὁ διὰ τὴν τιμωρηθεῖσαν πρᾶξιν προσδιωρισμένος χρόνος τῆς παραγραφῆς, ἐξαιρουμένης τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν ὁ νόμος διατάττει δια τὴν ὑποτροπὴν ἰδίαν τινὰ ποινήν.

Ἄρθρ. 120.

Αἱ προθεσμίαι τῆς παραγραφῆς εἶναι:

1) Εἰς τὰ κακουργήματα τῶν ὁποίων τὴν ἐξέτασιν δύναται νὰ ζητήσῃ μόνον τὸ παθὸν μέρος, δύο ἔτη, εἰς ὅλα δὲ τὰ λοιπὰ κακουργήματα δέκα ἔτη·

SIEBENTES CAPITEL.

Von den Gründen, welche die Strafbarkeit ausschliessen oder tilgen.

Art. 113.

Wer bei einer strafbaren That, zu deren Vollendung das Gesetz einen bestimmten Erfolg nicht erfordert, die zur Vollendung hinreichende Handlung vollbracht, diese aber freiwillig aus eigenem Antriebe und früher noch, als der dadurch bezielte Erfolg eingetreten ist, und als er darüber bei einer Obrigkeit auf irgend eine Art zur Rede gestellt worden, durch eine andere Handlung ganz wirkungslos gemacht, oder sonst auf unzweideutige Weise an den Tag gelegt hat, dass er die strafgesetzwidrige Absicht ganz aufgegeben habe, der soll, wenn aus seiner Handlung noch kein Schaden entstanden ist, vorbehaltlich dessen, was hinsichtlich der in den Art. 123 — 128 vorgesehenen Verbrechen verordnet ist, von der Strafe frey sein.

Gegenwærtige Bestimmung findet jedoch auf den Meineid keine Anwendung.

Art: 114.

Bei strafbaren Thaten zu deren Vollendung das Gesetz einen bestimmten Erfolg erfordert, hebt der Ersatz des verursachten Schadens, welchen der Thæter freiwillig, aus eigenem Antriebe, und ehe er bei einer Obrigkeit auf irgend eine Art zur Rede gestellt worden, geleistet hat, die Strafbarkeit nur in den vom Gesetze ausdrücklich bestimmten Fællen auf.

Art: 115.

Handlungen, worauf Todes-Ketten- oder Zuchthaus-Strafe gesetzt ist, haben im Falle der Straflosigkeit wegen thætiger Reue (Art: 113 uud 114.) die Stellung unter die besondere Polizeiaufsicht, Kraft des Gesetzes, zur Folge.

Art: 116.

In allen Fællen, wo Untersuchung und Strafe nur auf Verlangen uud Anzeige des Beschædigten oder seiner gesetzlich bestimmten Vertreter statt findet, ist die Strafbarkeit erloschen, so oft diese Personen solches Verlangen, oder solche Anzeige entweder in der gesetzlichen Zeit nicht vorbringen, oder sich für zufriedengestellt erklæren.

Art: 117.

Die Vollstreckung des rechtskræftigen Urtheils am Thæter tilgt dessen Strafbarkeit. Wie ferne wegen derselben That nachher noch weitere Untersuchung statt finden kœnne, ist im Gesetzbuche über das gerichtliche Verfahren in Strafsachen besimmt.

Art: 118.

Der Tod des Schuldigen hebt dessen Strafe auf, vorbehaltlich einer rechtskræftig ausgesprochenen Geldstrafe oder Geldbusse.

Art: 119.

Die Strafbarkeit erlischt durch die Verjæhrung, wenn die im folgenden Art: festgesetzten Zeitræume verflossen sind, und der Thæter, wæhrend ihres Laufes, sich keines neuen Verbrechens oder Vergehens schuldig gemacht hat.

Auch verliert der Rückfall die Eigenschaft eines Erschwerungsgrundes, wenn vom Augenblicke der erstandenen Strafe bis zur Begehung der neuen strafbaren That die für die bestrafte That bestimmte Verjæhrungszeit abgelaufen ist, den Fall ausgenommen, wenn für den Rückfall im Gesetze eine eigene Strafe angeordnet ist.

Art: 120.

Die Verjæhrungstermine sind:

1) bei Verbrechen, welche nur auf Verlangen des Betheiligten zur Untersuchung gezogen werden kœnnen, zwei Jahre, bei allen übrigen Verbrechen 10 Jahre.

Institutional Repository Library Information Centre University of Thessaly

2) Εἰς τὰ πλημμελήματα, τῶν ὁποίων ἡ ἐξέτασις γίνεται μόνον κατ' αἴτησιν τοῦ παθόντος, ἓν ἔτος, καὶ εἰς ὅλα τὰ λοιπὰ πλημμελήματα, πέντε ἔτη.

3) Εἰς τὰ πταίσματα, ἓν ἔτος.

Ἄρθρ. 121.

Ἡ παραγραφὴ ἄρχεται ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐκτελεσθῇ ἡ πρᾶξις, καὶ τελευτᾷ, παρελθούσης τῆς ἡμέρας τῆς παρὰ τοῦ νόμου ὡρισμένης προθεσμίας· διακόπτεται δὲ αὐτὴ διὰ πάσης δικαστικῆς ἐξετάσεως, ὡς (ἄρθ. 219) δι' ἑνὸς νέου κακουργήματος ἢ πλημμελήματος.

Ἄρθρ. 122.

Ἐὰν ἀρξαμένη τις ἐξέτασις ἕνεκα τοῦ πρώτου, ἢ ἑνὸς νέου κακουργήματος ἢ πλημμελήματος (ἄρθ. 119 καὶ 121), παύσῃ, ἢ ἐὰν παραλειφθῇ ἡ ἀπόφασις, ἢ τέλος ἐὰν ἐκδοθῇ μὲν ἀπόφασις, ὁ πράξας ὅμως δὲν καταδικασθῇ, ἡ παραγραφὴ πρέπει μετὰ τὴν διακοπήν της ν' ἀρχίσῃ ἐκ νέου ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς τελευταίας πράξεως.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ἰδιαίτεροι ὁρισμοὶ ἀφορῶντες τὰ καθέκαστα εἴδη τῶν κακουργημάτων καὶ πλημμελημάτων.

Κεφάλ. Α.

Περὶ ἐσχάτης προδοσίας (ἐγκλήματος καθοσιώσεως), προδοσίας τῆς πατρίδος, καὶ περὶ ἄλλων πράξεων κατὰ τῆς ἀσφαλείας καὶ ἀνεξαρτησίας τοῦ Κράτους.

Ἄρθρ. 123.

Ὡς ἔνοχος ἐσχάτης προδοσίας τιμωρεῖται μὲ θάνατον:

1) Ὅσις ἐπιχειρεῖ κατὰ τοῦ ἱεροῦ προσώπου τοῦ Βασιλέως, ἢ τοῦ διέποντος τὴν Βασιλείαν, μὲ σκοπὸν ἀναιρέσεως, αἰχμαλωτίσεως, ἢ εἰς τοῦ ἐχθροῦ τὴν ἐξουσίαν παραδόσεως ἑκατέρου αὐτῶν· ἢ, πρὸς ἐκτέλεσίν τινος ἐκ τῶν ἀνοσιουργιῶν τούτων, διεγείρει σάσιν, ἢ συνωμοτεῖ ἐντὸς τοῦ Κράτους, ἢ συνδέει σχέσεις μὲ ξένους·

2) Ὅσις συνωμοτεῖ, διεγείρει σάσιν, ἢ ἐμπράκτως ἐπιχειρεῖ κατά τινος μέλους τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, θέλων νὰ μεταβάλῃ τὸ καθεστὼς πολιτικὸν Σύνταγμα διὰ βιαίων μέσων, ν' ἀπομακρύνῃ τοῦ Θρόνου τὸν νόμιμον ἡγεμόνα, ἢ ν' ἀποδιώξῃ τὴν βασιλεύουσαν οἰκογένειαν, ἢ νὰ μεταβάλῃ τὴν καθεστῶσαν τῆς διαδοχῆς τοῦ Θρόνου τάξιν·

3) Ὅσις διεγείρει σάσιν κατὰ τῆς Βασιλικῆς Κυριότητος, ἢ ἐξοπλίζει μέρος τῶν ὑπηκόων, ἢ, ἀποβλέπων εἰς ἕνα τῶν δύο τούτων σκοπῶν, συνωμοτεῖ·

4) Ὅσις, θέλων νὰ ἑνώσῃ τὸ βασίλειον μὲ ξένην τινὰ ἐπικράτειαν, ἢ νὰ τὸ ὑποτάξῃ εἰς ταύτην, ἢ καθ' οἱονδήποτε τρόπον ν' ἀποσπάσῃ ἓν μέρος ἐκ τοῦ ὅλου, ἢ νὰ εὐκολύνῃ τὰ πρὸς τοῦτο τὸ τέλος τείνοντα σχέδια, συνωμοτεῖ μὲ αὐτόχθονας, ἢ κοινοπραγεῖ μὲ ξένους, ἢ διεγείρει σάσιν, ἢ λαμβάνει μετοχὴν εἰς τοιαύτας προδοτικὰς συσάσεις·

5) Ὅσις μεταχειρίζεται μηχανορραφίας, ἢ κοινοπραγεῖ (συννοεῖται) μὲ ξένας Δυνάμεις, ἢ μὲ τοὺς πράκτοράς των, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ τὰς κινήσῃ εἰς πολεμίας πράξεις ἢ εἰς πόλεμον κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἢ νὰ τὰς προμηθεύσῃ τὰ πρὸς τοῦτον ἐπιτήδεια μέσα· εἶναι δὲ ἀδιάφορον ἐὰν αἱ μηχανορραφίαι αὗται ἢ αἱ κοινοπραγίαι ἐπέφερον πολεμίας πράξεις ἢ ὄχι·

6) Ὅστις ἐν καιρῷ πολέμου αὐτομολεῖ εἰς τὸν ἐχθρόν·

7) Ὅσις φέρει ὅπλα κατὰ τῆς πατρίδος του, ἢ κατὰ τῶν πολεμούντων τὸν κοινὸν ἐχθρὸν συμμάχων αὐτῆς·

8) Ὅσις ἐκ προθέσεως καὶ ἑκουσίως ὑποστηρίζει καθ' οἱονδήποτε τρόπον, λόγῳ ἢ ἔργῳ, τὴν εἰσβολὴν ξένων στρατευμάτων εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Βασιλείου, ἢ τὴν πρόοδον αὐτῶν· παραδίδει εἰς τὸν ἐχθρὸν πόλεις, φρούρια, διώδους ἢ ἄλλας ἀμυντηρίους θέσεις, λιμένας, ἀποθήκας,

2) bei Vergehen, deren Untersuchung nur auf Verlangen des Betheiligten statt findet, ein Jahr, bei allen übrigen Vergehen 5 Jahre;

3) bei Polizeiübertretungen ein Jahr.

Art. 121.

Die Verjährnng beginnt im Augenblick der begangenen That, und endigt sich, wenn keine einen neuen Anfang derselben nothwendig machende Unterbrechung vorgefallen ist, mit dem Ablauf des letzten Tages des gesetzlich bestimmten Termines. Sie wird unterbrochen durch jede gerichtliche Untersuchungshandlung, so wie nach Art. 119 durch ein neues Verbrechen oder Vergehen.

Art. 122.

Ist die Untersuchung wegen des ersten oder eines neuen Verbrechens oder Vergehens (Art. 119 und 121) nicht fortgesetzt, oder die Entscheidung unterlassen, oder ein Urtheil zwar erlassen, der Thæter aber nicht verurtheilt worden, so muss die Verjährung nach ihrer Unterbrechung, vom Zeitpunkte der letzten Handlung an, von Neuem angefangen werden.

ZWEYTES BUCH.

Besondere Bestimmungen über die einzelnen Arten von Verbrechen und Vergehen.

ERSTES CAPITEL.

Von dem Hoch-und Staatsverrathe, dann von andern Handlungen gegen die Sicherheit und Unabhængigkeit des Staates.

Art. 123.

Als Hochverræther soll mit dem Tode bestraft werden:

1) wer einen Angriff auf die geheiligte Person des Kœnigs oder auf die Person des Reichsverwesers, um den einen oder den andern zu tœdten, gefangen zu nehmen, oder in Feindes-Gewalt zu liefern, gethan, oder um eine der vorgenannten Missethaten zu verûben, einen Aufruhr erregt, oder eine Verschwœrung im Innern oder eine Verbindung mit Auswærtigen eingegangen hat;

2) wer, um die bestehende Staats-Verfassung durch gewaltsame Mittel zu ændern, oder um den rechtmæssigen Regenten von der Regierung zu entfernen, oder, um die regierende Familie zu verdrængen, oder, um die verfassungsmæssige Ordnung der, Thronfolge zu verændern, sich in eine Verschwœrung eingelassen, Aufruhr gestiftet, oder auf ein Mitglied der Kœniglichen Familie einen thætlichen Angriff gethan hat;

3) wer gegen die Kœnigliche Autoritæt einen Aufruhr gestiftet, oder einen Theil der Unterthanen unter die Waffen gebracht oder sich zu einem dieser Zwecke in eine Verschwœrung eingelassen hat;

4) wer, um das Kœnigreich einem fremden Staate einzuverleiben oder zu unterwerfen, oder um auf irgend eine Weise einen Theil des Staates vom Ganzen loszureissen, oder, um die hierauf gerichteten Plane zu begûnstigen, in eine Verschwœrung im Innern oder in ein Einverstændniss mit Auswærtigen sich eingelassen oder einen Aufruhr erregt, oder an solchen verrætherischen Verbindungen Antheil genommen hat;

5) wer Machinationen anwendet oder Einverstændnisse mit fremden Mæchten oder ihren Agenten unterhælt, um sie zu Feindseligkeiten oder zu einem Kriege gegen Griechenland zu bewegen, oder um ihnen die Mittel dazu zu verschaffen, ohne Unterschied, ob diese Machinationen oder Einverstændnisse Feindseligkeiten zur Folge gehabt haben, oder nicht;

6) wer nach eingetretenem Kriegszustande zu dem Feinde übergegangen ist;

7) wer die Waffen wider sein Vaterland oder gegen die den gemeinsamen Feind bekriegenden Verbûndeten desselben getragen hat;

8) wer das Einrücken feindlicher Truppen in das Gebiet des Kœnigreiches, oder das Vorrücken derselben auf was immer für eine Weise absichtlich und freiwillig mit That oder Rath unterstützt; dem Feinde Stædte, Festungen, Pæsse oder andere Ver-

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ὁπλοθήκας, ἢ πλοῖα ἀνήκοντα εἰς τὴν ἐπικράτειαν, ἢ ἐνεργεῖ ἐκ προθέσεως τὴν παράδοσιν ἢ τὴν ἀφαίρεσιν τούτων· συντρέχει τὸν ἐχθρὸν δὶ ἀποσολῆς ἀνδρῶν, χρημάτων, τροφίμων, ὅπλων ἢ πολεμεφοδίων· ἀποπλανᾷ στρατιώτας ἢ ναύτας εἰς ἀποστασίαν, λειποταξίαν, αὐτομόλησιν ἢ εἰς ἄλλας ἀπιστίας· ἢ κοινοπραγεῖ μετὰ τοῦ ἐχθροῦ πρὸς τοιοῦτον τέλος·

9) Ὅστις ὑπηρετεῖ τὸν ἐχθρὸν ὡς κατάσκοπος, δέχεται ἢ ἀποκρύπτει ἐν γνώσει κατασκόπους τοῦ ἐχθροῦ, ἢ στρατιωτικοὺς ἀπεσταλμένους παρὰ τοῦ ἰδίου ἐπὶ κατασκοπῇ, ἢ συνεργεῖ εἰς τὸ νὰ τύχωσιν οὗτοι παραδοχῆς, ἢ νὰ κρυφθῶσι·

10) Ὅστις προδίδει εἰς ἐχθρικήν τινα Δύναμιν ἢ εἰς τοὺς πράκτοράς της τὸ ἀπόῤῥητον διαπραγματεύσεώς τινος, ἢ πολεμικῆς ἐπιχειρήσεως, ἥτις ἦτον ἐπιτετραμμένη εἰς αὐτὸν, ἢ τῆς ὁποίας εἶχεν εἴδησιν ἐπισήμως, ἢ ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του·

12) Ὅστις, διωρισμένος εἰς τήρησιν σχεδίων περὶ πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων, ἢ σχεδίων καὶ διαγραφῶν τῶν φρουρίων καὶ ἄλλων ὀχυρωμάτων, ὁπλοθηκῶν, λιμένων ἢ ὅρμων, παραδίδει τὰ σχέδια ταῦτα ἢ τας διαγραφὰς εἰς τὸν ἐχθρὸν ἢ εἰς τοὺς πράκτορας αὐτοῦ.

Ἄρθρ. 124.

Συνωμοσία ὑπάρχει, ὅταν δύο ἢ πλείονες συμφωνήσωσι περὶ πράξεως ἐσχάτης προδοσίας, ἢ ἐνωθῶσι μετ' ἀλλήλων πρὸς ταύτην.

Ἄρθρ. 125.

Μὲ θάνατον προσέτι τιμωρεῖται:

1) Ὅστις καθ' οἱονδήποτε τρόπον γίνεται παραίτιος ἐμφυλίου πολέμου, ἢ πρὸς διέγερσιν αὐτοῦ ὁπλίζει τοὺς πολίτας κατ' ἀλλήλων, ἢ προσπαθεῖ διὰ συγχύσεως νὰ τοὺς ὁπλίσῃ κατ' ἀλλήλων πρὸς τοῦτο τὸ τέλος·

2) Ὅστις γίνεται ἀρχηγὸς ἐνόπλου τινὸς συμμορίας, ἢ ἀναλαμβάνει διοίκησίν τινα ἢ ἄλλο ἄξίωμα παρ' αὐτῇ, τῆς ὁποίας σκοπὸς εἶναι νὰ ἐπιφέρῃ εἰς ἕνα ἢ εἰς πλείονας δήμους φόνον, διαρπαγὴν, ἢ ἐρήμωσιν, νὰ κυριεύσῃ μὲ βίαν πόλεις, ὀχυροὺς τόπους καὶ θέσεις, ἀποθήκας, ὁπλοθήκας, λιμένας, πλοῖα, κτίρια, κατοικίας, ἢ ἀκίνητα κτήματα ἀνήκοντα εἰς τὴν ἐπικράτειαν ἢ εἰς δῆμον· νὰ εἰσβάλῃ εἰς ταῦτα δυναστικῶς, ἢ νὰ τὰ καταστρέψῃ ὁλοκλήρως ἢ ἐν μέρει, νὰ ἀντιταθῇ εἰς τοὺς ἐναντίον τοιούτων κακούργων ἐπιχειρήσεων διατεταγμένους δημοσίους ὑπηρέτας, ἢ στρατιωτικοὺς, ἢ νὰ προσβάλῃ τούτους· εἶναι δὲ ἀδιάφορον ἐὰν τὸ μελετηθὲν κακούργημα ἐτελέσθη, ἢ περιωρίσθη εἰς μόνην τὴν ἀπόπειραν.

Ἄρθρ. 126.

Διὰ τῶν ὅπλων ἐννοοῦνται ἐνταῦθα, καὶ ἀλλαχοῦ τοῦ παρόντος Ποινικοῦ Νόμου, ἐργαλεῖα, μὲ τὰ ὁποῖα, ὅταν τὰ μεταχειρισθῇ τις εἰς κάκωσίν τινος, δύναται, κατὰ τὴν συνήθη πεῖραν, νὰ προξενήσῃ θανατηφόρον βλάβην.

Ἄρθρ. 127.

Τιμωροῦνται ὡσαύτως μὲ θάνατον:

1) Ὅσοι ἄνευ προσταγῆς ἢ ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως συλλέγουσιν ἢ ἀπογράφουσι μόνοι ἢ δὶ ἄλλων στρατεύματα ἢ στρατιώτας, ἢ ἀποπειρῶνται τούτου, καθὼς καὶ ὅσοι ἐν γνώσει καὶ ἑκουσίως ἀπογράφονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πρὸς στρατείαν·

2) Οἱ ἀρχηγοὶ στρατευμάτων, οἵτινες κρατοῦσι συναθροισμένα τὰ στρατεύματα των ἀφοῦ διετάχθη παρὰ τῆς Κυβερνήσεως ἡ διάλυσις, ἢ ἡ ἄφεσίς των (ἀποπομπή)· εἰς τὴν αὐτὴν δὲ ὑπόκειται ποινὴν καὶ ὅστις παραμένει εἰς τοιαῦτα στρατεύματα ἐν γνώσει καὶ ἑκουσίως·

3) Ὅσοι ἄνευ δικαιώματος ἢ νομίμου λόγου ἀναλαμβάνουσιν ὁποιανδηποτε ἀρχηγίαν κατὰ ξηρὰν ἢ κατὰ θά-

theidigungsposten, Hæfen, Magazine, Zeughæuser, oder Schiffe die dem Staate gehœren, übergibt, oder deren Uebergabe oder Wegnahme absichtlich bewirkt; ihn durch Uebersendung von Mannschaft, Geld, Lebensmittel, Waffen oder Munition unterstützt; Soldaten oder Matrosen zu Aufstand, Desertion, Ueberlaufen oder anderer Untreue verführt; oder zu solchen Handlungen sich in ein Einverstændniss mit dem Feinde eingelassen hat;

9) wer dem Feinde als Spion gedient; feindliche Spione oder feindliche zum Auskundschaften ausgesendete Militærpersonen mit Kenntniss ihrer Absicht aufgenommen oder verborgen, oder zu deren Aufnahme oder Verbergung mitgewirkt hat;

10) wer das Geheimniss einer Unterhandlung oder einer kriegerischen Unternehmung, mit welcher er beauftragt, oder wovon er officiell oder Kraft seines Standes unterrichtet war, einer feindlichen Macht oder deren Agenten verrathen hat;

11) wer mit der Verwahrung von Operationsplanen, oder von Planen und Rissen von Festungen und anderen Befestigungs-Werken, von Zeughæusern, Hæfen, oder Rheden beauftragt war, und solche Plane oder Risse an den Feind oder dessen Agenten ausgeliefert hat.

Art. 124.

Verschwœrung ist vorhanden, sobald zwei oder mehrere Personen eine hochverrætherische Handlung verabredet oder sich zu derselben mit einander verbunden haben.

Art. 125.

Mit dem Tode wird ferner bestraft:

1) wer auf irgend eine Weise Bürger-Krieg stiftet, oder in der Absicht solchen zu stiften, die Staats-Einwohner gegen einander bewaffnet, oder mittelst eines Complottes zu diesem Zwecke gegen einander zu bewaffnen sucht;

2) wer sich an die Spitze einer bewaffneten Bande gestellt, oder dabei ein Commando oder ein sonstiges Amt übernommen hat, deren Zweck war eine oder mehrere Gemeinden mit Mord, Plünderung oder Verwüstung zu überziehen, Stædte, feste Plætze und Posten, Magazine, Arsenale, Hæfen, Schiffe, Gebæude, Wohnungen oder Grundstücke des Staates- oder Gemeinde-Eigenthumes mit Gewalt hinwegzunehmen, in dieselben gewaltsamer Weise einzudringen, oder dieselben ganz oder theilweise zu zerstœren; den gegen solche verbrecherische Unternehmungen abgeordneten obrigkeitlichen Personen, obrigkeitlichen Dienern oder Militærpersonen Widerstand zu leisten, oder dieselben anzugreifen; und zwar ohne Rücksicht, ob das beabsichtigte Verbrechen vollendet, oder bloss versucht worden ist.

Art. 126.

Unter Waffen werden hier und an anderen Stellen dieses Gesetz-Buches Werkzeuge verstanden, mit welchen, zur thætlichen Misshandlung einer Person gebraucht, nach gewœhnlicher Erfahrung eine lebensgefæhrliche Verletzung zugefügt werden kann.

Art. 127.

Gleichfalls mit dem Tode werden bestraft:

1) Diejenigen, welche ohne Befehl, oder Ermæchtigung der Staats-Regierung Truppen, oder Soldaten anwerben, oder ausheben, solche anwerben oder ausheben lassen, oder es zu thun versuchen, so wie diejenigen, welche wissentlich und freiwillig sich auf solche Weise anwerben lassen;

2) Truppen-Anführer, welche ihre Truppen beisammen halten, nachdem die Auflœsung und Entlassung von der Staats-Regierung angeordnet worden. Derselben Strafe unterliegt derjenige, welcher wissentlich und freiwillig bei solchen Truppen verharret;

3) Diejenigen, welche ohne Berechtigung oder gesetzlichen Grund irgend eine militærische Befehlshaberstelle zu Wasser oder

Institut für Rechtsinformation, Universität Athen

λασαν, ἢ, ἀπειθοῦντες εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Κυβερνήσεως, δὲν θέλουν νὰ τὴν ἀπεκδυθῶσιν.

Ἄρθρ. 128.

Ὅστις, ἔχων τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ διατάττῃ ἢ νὰ ζητῇ ἔνοπλον δύναμιν, μετεχειρίσθη τὸ δικαίωμα τοῦτο εἰς τὸ ν' ἀντιτάξῃ τὴν ἔνοπλον δύναμιν κατά τινος ἄλλης νομίμου δυνάμεως, τιμωρεῖται:

1) Μὲ θάνατον, ἐὰν ὑπήκουσαν οἱ στρατιῶται εἰς τὴν διαταγὴν ἢ εἰς τ ν αἴτησίν του·

2) Μὲ πρόσκαιρα δεσμὰ, ἐὰν δὲν ὑπήκουσαν οἱ στρατιῶται.

Ἄρθρ. 129.

Ὅστις προκαλεῖ εἰς τινα τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 123--128 ἀναφερομένων ἀξιοποίνων πράξεων, ἐὰν μὲν ἡ πρόκλησις τελεσφορήσῃ, τιμωρεῖται ὡς ὁ αὐτουργὸς, εἰδὲ μὴ, ὡς ὁ ἀποπειρώμενος.

Ἄρθρ. 130.

Ὅστις, ἔχων γνῶσιν συςάσεως ἢ ὁποιουδήποτε σχεδίου ἀφορῶντος τὴν ἐκτέλεσίν τινος τῶν εἰς τὰ ἄρθρ. 123-128 ἀναφερομένων κακουργημάτων, δὲν ἀναγγέλλει τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν ἐξουσίαν ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν ἀφοῦ ἔλαβε τὴν εἴδησιν, τιμωρεῖται διὰ τὴν παρασιώπησιν ταύτην μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιςον δύο ἐτῶν, καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν χιλίων ἕως τεσσάρων χιλιάδων Δραχμῶν, καὶ, ἐὰν ἡ σύςασις ἢ τὸ σχέδιον ἐπεραιώθη, μὲ εἱρκτήν.

Αἱ ποιναὶ αὐται ἐφαρμόζονται καὶ ὅταν ὁ ἔχων γνῶσιν τῆς συςάσεως ἢ τῶν σχεδίων ἀπεδοκίμασε ταῦτα, ἢ ἐναντιώθη εἰς τὴν ἐκτέλεσίν των, ἢ ἐπροσπάθησε νὰ ἀποτρέψῃ τοὺς αὐτουργούς των.

Ο σύζυγος (ἢ ἡ σύζυγος) τοῦ κακουργήσαντος προσώπου, οἱ ἐξ αἵματος ἀνιόντες καὶ κατιόντες συγγενεῖς, οἱ ἀδελφοὶ, καὶ οἱ τοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ ἐξ ἀγχιςείας συγγενεῖς, ἐξαιροῦνται μὲν τῆς ποινῆς ἕνεκα τῆς παρασιωπήσεως, δύνανται μολονοτοῦτο νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς ἰδιαιτέραν ἀςυνομικὴν ἐπιτήρησιν.

Ἄρθρ. 131.

Ὅστις, περιπλεχθεὶς εἰς ἐσχάτην προδοσίαν ἢ εἰς ἄλλην τινὰ ἐκ τῶν ἀνωτέρω (ἄρθρ. 123-128) ἀναφερομένων συςάσεων, πρὶν τῆς ἐκρήξεώς των, καὶ προτοῦ ἔτι πληροφορηθῇ ἡ ἐξουσία ἀλλαχόθεν, ἀναγγείλῃ ἑαυτὸν καὶ τοὺς συνενόχους του εις τὴν Ἀρχὴν, ἐὰν μὲν ἦναι ἁπλοῦς συναίτιος, ἐξαιρεῖται τῆς ποινῆς, ἐκτὸς τῆς ἰδιαιτέρας ἀςυνομικῆς ἐπιτηρήσεως, ἐὰν δὲ ἀνήκῃ εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀρχηγῶν ἢ των στρατολόγων, τιμωρεῖται μὲ εἱρκτήν.

Ἄρθρ. 132.

Ὡς προδότης τῆς πατρίδος τιμωρεῖται μὲ πρόσκαιρα δεσμὰ ὅςις, χωρὶς νὰ ἔχῃ σκοπὸν νὰ πράξῃ κακούργημα ἐσχάτης προδοσίας, ἢ νὰ μεθέξῃ εἰς σύςασιν τινὰ:

1) Διεξάγει ἐκ προθέσεως πρὸς βλάβην τῆς Ἑλλάδος τὴν ὁποίαν ἐπεφορτίσθη πολιτικὴν διαπραγμάτευσιν μετά τινος ἐξωτερικῆς Δυνάμεως·

2) Ἐπιχειρεῖ ὁποιανδήποτε πρᾶξιν, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ μετακινήσῃ ἢ νὰ κατασήσῃ ἀβέβαια τὰ ὅρια τῆς ἐπικρατείας·

3) Κρύπτει ἢ νοθεύει ἔγγραφα ἢ ἄλλα ἀποδεικτικὰ τῶν δικαιωμάτων ἢ ἀξιώσεων τῆς Ἐπικρατείας·

4) Παραδίδει αὐθαιρέτως ἢ προδίδει εἰς ἐξωτερικήν τινα Δύναμιν, πολεμίαν ἢ μὴ, ἢ εἰς τοὺς πράκτοράς της, κατ' ἄλλας παρὰ τὰς εἰς τὸ ἄρθρ. 123 ἀρ. 11 ἀναφερομένας περιπτώσεις, ἐπισολὰς, ἔγγραφα ἢ ἀπόῤῥητα τοῦ Κράτους, ἀποβλέποντα τὸ πολίτευμα, τὰ δίκαια ἢ τὰς ἀξιώσεις αὐτοῦ, ἢ τὰ ἀπόῤῥητά τινος διαπραγματεύσεως ἢ πολεμικῆς ἐπιχειρήσεως, ἢ τὰ σχέδια πολεμικῶν κινημάτων, φρουρίων ἢ ἄλλων ὀχυρωμάτων, ὁπλοθηκῶν, λιμένων καὶ ὅρμων.

zu Land übernehmen, oder eine solche Stelle gegen den Befehl der Staats - Regierung niederzulegen unterlassen.

Art. 128.

Wer über die bewaffnete Gewalt zu verfügen hat oder dieselbe zu requiriren berechtigt ist, soll, wenn derselbe sich dieses Rechtes bedient hat, um die bewaffnete Gewalt gegen eine andere gesetzliche Gewalt aufzubiethen, bestraft werden:

1) mit dem Tode, wenn seinem Befehl oder seiner Requisition Folge geleistet;

2) mit Kettenstrafe auf bestimmte Zeit, wenn keine Folge geleistet worden ist.

Art. 129.

Wer zu einer der in Art. 123—128 erwähnten strafbaren Handlungen aufgefordert hat, soll, wenn diese Aufforderung das Verbrechen zur Folge hatte, mit derselben Strafe, wie der Urheber, wenn jedoch diese Aufforderung ohne Wirkung geblieben ist, mit der Strafe des Versuches belegt werden.

Art. 130.

Wer von einer Verbindung oder von einem Plane zur Begehung eines der in Art. 123—128 erwähnten Verbrechen Kenntniss hat, und davon der Obrigkeit innerhalb vier und zwanzig Stunden nach erlangter Wissenschaft die Anzeige nicht macht, soll wegen dieses Verschweigens mit Gefängniss nicht unter zwei Jahren und einer Geldstrafe von 1000 bis 4000 Drachmen, wenn aber die Verbindung oder der Plan zur Ausführung gebracht wurde, mit Arbeitshaus bestraft werden.

Diese Strafen sind auch dann anzuwenden, wenn derjenige, welcher von der Verbindung oder den Planen Wissenschaft hatte, diese missbilligt, oder sich ihnen widersetzt, oder die Urheber davon abzubringen gesucht hat.

Der Ehegatte des Verbrechers, dessen Bluts - Verwandte in auf-oder absteigender Linie, Geschwister oder in gleichem Grade Verschwägerte sind wegen der Verschweigung zwar mit der Strafe zu verschonen, jedoch können sie unter die besondere Policei-Aufsicht gestellt werden.

Art. 131.

Wer in eine hochverrätherische oder andere im Art. 123-128 bezeichnete Verbindung verwickelt, vor deren wirklichen Ausbruch, und ehe die Staatsgewalt auf anderem Wege Nachricht erhalten hat, sich und seine Mitschuldigen der Obrigkeit anzeigt, ist, wenn er ein gemeiner Theilnehmer war, vorbehaltlich der besonderen Polizei-Aufsicht straffrei, wenn er aber zu den Häuptern oder Anwerbern gehört, mit Arbeitshaus zu bestrafen.

Art. 132.

Als Staats-Verräther soll mit Kettenstrafe auf bestimmte Zeit belegt werden, wer ohne hochverrätherische Absicht oder Verbindung:

1) ein ihm aufgetragenes Staats-Geschäft mit einem auswärtigen Staate absichtlich zum Nachtheile des Staates führt;

2) irgend eine Handlung vorgenommen hat, in der Absicht, die Staats-Gränzen zu verrücken oder ungewiss zu machen;

3) Urkunden oder andere Beweismittel von Rechten oder Ansprüchen des Staates unterdrückt oder verfälscht hat;

4) Depeschen, Urkunden oder Geheimnisse des Staates, die auf dessen Verfassung, Rechte oder Ansprüche sich beziehen; oder das Geheimniss einer Unterhandlung oder einer kriegerischen Unternehmung, oder die Plane von Operationen, Festungen oder andern Befestigungs-Werken, von Zeughäusern, Häfen oder Rheden, an eine auswärtige feindliche oder nicht feindliche Macht oder deren Agenten ausser den im Art 123 N° 11, bezeichneten Voraussetzungen eigenmächtig ausgeliefert oder verrathen hat

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly 06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Αρθρ. 133.

Μὲ φυλάκισιν τουλάχιστον 6 μηνῶν τιμωρεῖται ὅστις ἄνευ σκοποῦ ἐσχάτης προδοσίας ἢ συγάσεως:

1) Μεταχειρίζεται ἀθέμιτα μέσα διὰ νὰ λάβῃ γνῶσιν τῶν ἀπορρήτων τινὸς διαπραγματεύσεως, ἢ πολεμικῆς τινος ἐπιχειρήσεως, ἢ τῶν πολεμικῶν κινημάτων, ἢ τῆς διαγραφῆς φρουρίων καὶ ἄλλων ὀχυρωμάτων, ὁπλοθηκῶν, λιμένων ἢ ὁρμων, ἢ ἐπισολῶν, ἐγγράφων, ἢ ἀπορρήτων τῆς ἐπικρατείας, τῶν ὁποίων ἡ φανέρωσις ἐμβάλλει ἢ δύναται νὰ ἐμβάλῃ εἰς κινδυνον τὸ πολίτευμα ἢ τὰ δίκαια, τὰς ἀξιώσεις, τὰς ἐξωτερικὰς σχέσεις, ἢ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ Κράτους·

2) Φανερόνει κατ' ἄλλον παρὰ τὸν εἰς τὸ ἄρθρ. 132 ἀριθ. 4 ἐκτεθειμένον τρόπον τοιαῦτα ἔγγραφα, ἐπισολὰς, ἢ ἀπόρρητα, τῶν ὁποίων ἔλαβε γνῶσιν.

Αρθρ. 134.

Εἰς εἱρκτὴν μὴ ὑπερβαίνουσαν τὰ ὀκτὼ ἔτη καταδικάζεται:

1) Ὅστις δὶ ἀξιώσεις δικαιωμάτων, ἢ διὰ φαινόμενα παράπονα κατὰ τῆς ἐπικρατείας, τοῦ ἡγεμόνος, ἢ τῶν συμπολιτῶν, προκαλεῖ ξένην τινα Δύναμιν εἰς μεσολάβησιν ἐπαπειλοῦσαν τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ αὐτονομίαν τοῦ Κράτους·

2) Ὅστις, ἀντιπράττων ἐκ προθέσεως εἰς τὰς μετ' ἄλλων Δυνάμεων ὑπαρχούσας συνθήκας, φέρει οὕτως εἰς κίνδυνον τὴν ἀσφάλειαν ἢ αὐτονομίαν τοῦ Κράτους.

Αρθρ. 135.

Κατὰ νόμους ἰδιαιτέρους τιμωροῦνται ὅσοι ἀποφεύγουν τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ὑπηρετεῖν ὁἱ ὅπλων, καθὼς καὶ ὅσοι ἀναπείθουσιν ἢ ὑποστηρίζουσιν εἰς ἀποφυγὴν ταύτης ὑπηκόους τοῦ Κράτους.

Αρθρ. 136.

Μὲ φυλάκισιν τουλάχιστον δύο ἐτῶν τιμωρεῖται ὅστις ἄνευ ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως στρατολογεῖ ὑπηκόους πρὸς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ξένης τινὸς Δυνάμεως, ἢ χορηγεῖ βοήθειαν καὶ ἀντίληψιν εἰς τοιοῦτον αὐτογνώμονα στρατολόγον.

Κεφάλ. Β'.

Περὶ ἐξυβρίσεως τοῦ Βασιλέως, τοῦ διαδόχου, τοῦ διέποντος τὴν Βασιλείαν, καὶ τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας.

Α. Ἐξύβρισις τοῦ Βασιλέως.

Αρθρ. 137.

Μὲ θάνατον τιμωρεῖται ὅστις ἐπιβάλλει χεῖρα ὑβριστικὴν εἰς τὸ ἱερὸν πρόσωπον τοῦ Βασιλέως, ἢ ἀπειλεῖ κατ' αὐτοῦ αἰκίαν.

Αρθρ. 138.

Μὲ φυλάκισιν τουλάχιστον ἑνὸς ἔτους τιμωρεῖται:

1) Ὅστις ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Βασιλέως, ἢ εἰς δημοσίαν συνέλευσιν, ἢ εἰς δημόσιον τόπον παρόντων πολλῶν, ἢ διὰ δημοσίων ἐγγράφων ἢ συμβολικῶν παραστάσεων, ἢ δι' ὁποιωνδήποτε αἰσθητῶν ἐξεικονίσεων καὶ ἀνακοινώσεων ὑβρίζει, χλευάζει, ἢ λοιδορεῖ τὸ πρόσωπον τοῦ Βασιλέως·

2) Ὅστις συνθέτει ἐν γνώσει ἢ διαδίδει ἐκ προθέσεως τοιαῦτα ἔγγραφα ἢ παρασάσεις·

3) Ὅστις καταχρᾶται τὸ ὄνομα τοῦ Βασιλέως πρὸς ἐκτέλεσιν παρανόμου τινὸς πράξεως.

Αρθρ. 139.

Εἰς φυλάκισιν ἓξ μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν καταδικάζεται ὅστις, ἐκτὸς τῶν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον διαλαμβανομένων περιπτώσεων, δεικνύει περιφρόνησιν πρὸς τὸν Βασιλέα καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἱερὸν αὐτοῦ πρόσωπον.

Αρθρ. 140

Ὡς ὑβριστὴς ὡσαύτως τῆς Βασιλικῆς Μεγαλειότητος τιμωρεῖται ὁ καταστὰς ἔνοχός τινος τῶν προειρημένων πράξεων (ἄρθρ. 137-139) κατὰ τῆς συζύγου τοῦ Βασιλέως.

Διόρθωσις. Εἰς τὸ 115 ἄρθρ. στίχ. 2. ἀντὶ τῆς φυλακίσεως, ἀνάγνωθι τῆς εἱρκτῆς.

Art. 133.

Mit Gefængniss nicht unter 6 Monaten soll bestraft werden wer ohne hochverrætherische Absicht oder Verbindung:

1) unerlaubter Mittel sich bedient, von dem Geheimniss einer Unterhandlung oder einer kriegerischen Unternehmung, oder von Operationsplanen, oder Planen von Festungen oder andern Befestigungs-Werken, von Zeughæusern, Hæfen oder Rheden; oder sonst von Depeschen, Urkunden oder Geheimnissen des Staates, deren Bekanntmachung die Verfassung oder Rechte, die Ansprüche, æusseren Verhæltnisse oder die Sicherheit des Staates gefæhrdet oder gefæhrden kann, Kenntniss zu erlangen;

2) wer dergleichen ihm bekanntgewordene Depeschen, Urkunden oder Geheimnisse durch andere als im Art. 132 N° 4 bezeichnete Mittheilung kund werden læsst.

Art. 134.

Mit Arbeitshaus nicht über 8 Jahre ist zu bestrafen:

1) wer für Rechts-Ansprüche oder vermeindliche Beschwerden gegen Staat, Regenten oder Mitunterthanen eine fremde Macht zu einer für die Unabhængigkeit oder Selbststændigkeit des Staates gefæhrlichen Einmischung auffordert;

2) wer den mit andern Mæchten bestehenden Vertrægen mit Gefæhrdung der Sicherheit oder Selbststændigkeit des Staates absichtlich zuwiderhandelt.

Art. 135.

Gegen diejenigen, welche sich der Verpflichtung zum Waffendienste entziehen, so wie gegen diejenigen, welche Staats-Unterthanen hiezu verleiten, oder hierin unterstützen, wird nach den besonderen Gesetzen hierüber verfahren.

Art. 136.

Wer ohne Autorisation der Staats-Regierung Unterthanen zum Militær-Dienste einer fremden Macht angeworben, oder einem solchen unbefugten Werber Hülfe und Beistand geleistet hat, ist mit Gefængniss nicht unter 2 Jahren zu bestrafen.

ZWEYTES CAPITEL.

Von Beleidigung der Majestæt, des Thron-Erben, der Reichsverweser und der Kœniglichen Familie.

I. Beleidigung der Majestæt.

Art. 137.

Wer an die geheiligte Person des Kœnigs beleidigend Hand anlegt oder dieselbe mit einer persœnlichen Misshandlung bedroht, soll mit dem Tode bestraft werden.

Art. 138.

Mit Gefængniss nicht unter einem Jahr wird bestraft:

1) wer in Gegenwart des Kœnigs; oder in einer œffentlichen Versammlung; oder an einem œffentlichen Orte in Anwesenheit mehrerer Personen; oder in œffentlichen Schriften oder bildlichen Darstellungen, oder in irgend einer Art und Form sinnlicher Darstellungen und Mittheilungen an das Publicum die Person des Kœnigs beleidigt, verspottet oder verschmæht;

2) wer solche Schriften oder Darstellungen wissentlich verfertigt oder vorsætzlich verbreitet;

3) wer den Namen des Kœnigs zu Ausübung einer gesetzwidrigen Handlung missbraucht.

Art. 139.

Wer ausser den Voraussetzungen des vorigen Artikels dem Kœnige in Ansehung seiner geheiligten Person Verachtung bezeigt, ist zur Gefængniss-Strafe von 6 Monaten bis zu 2 Jahren zu verurtheilen.

Art. 140.

Wer gegen die Gemahlin des Kœnigs sich einer der vorgenannten Handlungen (Art 137—139) schuldig macht, wird als Beleidiger der Majestæt gestraft.

Berichtigung Art. 71 statt *oder* absichtlich liess *und* absichtlich. Art. 115 statt *zuchthaus* liess *Arbeitshaus*.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2024 03:37:09 EEST - 18.216.6.250

Β'. Περιὕβρισις τῶν ἐξωτερικῶν σημείων τῆς Βασιλικῆς Ἀρχῆς.

Αρθρ. 141.

Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν τιμωρεῖται ὅστις περιὑβρίζει τὰ Βασιλικα σύμβολα ἢ ἄλλα τῆς Βασιλικῆς ἀξίας σημεῖα.

Γ'. Ἐξύβρισις τοῦ διαδόχου τῆς Βασιλείας.

Αρθρ. 142.

Ὁ ἐξυβρίζων τὸ πρόσωπον τοῦ διαδόχου τῆς Βασιλείας τιμωρεῖται εἰς μὲν τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 137 μὲ πρόσκαιρα δεσμὰ, εἰς δὲ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 138 μὲ φυλάκισιν ἐννέα μηνῶν μέχρι τριῶν ἐτῶν, καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 139 μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν.

Δ'. Ἐξύβρισις τοῦ διέποντος τὴν Βασιλείαν.

Αρθρ. 143.

Ἐξυβρίσεις γινόμεναι κατὰ τοῦ διέποντος τὴν Βασιλείαν τιμωροῦνται κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 142.

Έ. Ἐξυβρίσεις τῶν μελῶν τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας.

Αρθρ. 144.

Ἡ ἐκτέλεσις ἀξιοποίνου πράξεως κατά τινος μέλους τῆς Βασιλ. οἰκογενείας θεωρεῖται εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς νομίμου ποινῆς ὡς ἰδιαιτέρα ἐπιβαρυντικὴ περίςασις.

Κεφάλ. Γ'.

Περὶ ἐξυβρίσεως ξένων Ἡγεμόνων καὶ Κυβερνήσεων, τῶν Διπλωματικῶν Πρακτόρων αὐτῶν, καὶ ἄλλων Ἀρχῶν.

Αρθρ. 145.

Μὲ φυλάκισιν ἓξ μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν τιμωρεῖται ὅςις ὑβρίζει, χλευάζει ἢ λοιδορεῖ ἐμπράκτως ἢ προφορικῶς, δι' ἐγγράφου, ἢ διὰ συμβολικῆς τινος παραστάσεως τοὺς Ἡγεμόνας ξένων ἐπικρατειῶν.

Αρθρ. 146.

Φυλάκισις ἑνὸς μηνὸς μέχρις ἑνὸς ἔτους καταγινώσκεται εἰς τὸν ὑβρίζοντα, χλευάζοντα ἢ λοιδοροῦντα ἐμπράκτως, διὰ ζώσης, ἐγγράφως, ἢ διὰ συμβολικῆς παραςάσεως, τοὺς παρὰ τῷ Βασιλεῖ συςημένους Πρέσβεις, ἢ ἄλλους διπλωματικὸν χαρακτῆρα ἔχοντας Πληρεξουσίους ξένων Δυνάμεων, ὡς τοιούτους.

Αρθρ. 147.

Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν τιμωρεῖται ὅστις, εἰς δημοσίας ὁμιλίας, εἰς κοινῶς διαδεδομένα συγγράμματα, ἢ εἰς συμβολικὰς παραστάσεις, προσβάλλει κυβερνήσεις, ἢ Ἀρχὰς ξένων ἐπικρατειῶν, διὰ περιφρονητικοῦ χλευασμοῦ, κακολογίας, ἢ ἄλλων δυσμενῶν αἰτιάσεων, ἢ προκαλεῖ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον εἰς ἀποστασίαν τοὺς κατοίκους ξένων ἐπικρατειῶν.

Αρθρ. 148.

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν ἄρθρων 145-147 δὲν γίνεται ἐγκληματικὴ καταδίωξις, εἰμὴ μόνον κατὰ εἰσαγγελίαν τοῦ ὑβρισθέντος.

Ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας δυσμενῶν αἰτιάσεων ἔχει χώραν μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου.

Κεφάλ. Δ'.

Περὶ πράξεων ἀντικειμένων εἰς τὰς βάσεις τῶν καθεστώτων νόμων.

Αρθρ. 149.

Ὅςις καθ' οἱονδήποτε τρόπον προκαλεῖ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς θρησκείας εἰς παραβίασιν τῶν νόμων καὶ τῶν Διαταγμάτων τῆς Κυβερνήσεως· ὅστις ζητεῖ νὰ ἑλκύσῃ προσηλύτους εἰς λεγόμενα θρησκευτικὰ δόγματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐνεργούμενα εἶναι ἀσυμβίβαςος ἡ διατήρησις τῆς πολιτικῆς τάξεως, ὑποβάλλεται εἰς φυλάκισιν ἓξ μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν, καὶ προσέτι, ἐὰν ἦναι δημόσιος ὑπάλληλος ἢ ὑπηρέτης, ἀποβάλλεται τῆς ὑπηρεσίας.

Αρθρ. 150.

Εἰς φυλάκισιν ἑνὸς μηνὸς ἕως ἑνὸς ἔτους καταδικάζεται ὅστις εἰς δημοσίαν συνέλευσιν, ἢ εἰς δημόσιον τόπον, πα-

II. Verunglimpfung der æussern Zeichen kœniglicher Würde.

Art. 141.

Wer kœnigliche Wappen oder andere Zeichen der kœniglichen Würde œffentlich verunglimpft, soll mit Gefængniss bis zu drei Monaten gestraft werden.

III. Beleidigung des Thron-Erben.

Art. 142.

Wer sich an der Person des Thron-Erben einer Beleidigung schuldig macht, soll im Falle des Art. 137 mit kettenstrafe auf bestimmte Zeit, im Fall des Art. 138 mit Gefængniss von neun Monaten bis zu drei Jahren, und im Falle des Art. 139 mit Gefængniss bis zu sechs Monaten bestraft werden.

IV. Beleidigung eines Reichs-Verwesers.

Art. 143.

Beleidigungen, welche an einem Reichs-Verweser begangen werden, sind nach den Bestimmungen des Art. 142 zu strafen.

V. Beleidigung der kœniglichen Familienglieder.

Art. 144.

Wird eine strafbare Handlung an der Person eines Mitgliedes der kœniglichen Familie begangen, so ist dieses bei Ausmessung der gesetzlichen Strafe als besonderer Erschwerungs-Grund zu betrachten.

DRITTES CAPITEL.

Von der Beleidigung fremder Souveræne und Regierungen, so wie ihrer diplomatischen Agenten und anderen Behærden.

Art. 145.

Mit Gefængniss-Strafe von sechs Monaten bis zu zwei Jahren ist zu belegen, wer thætlich oder mündlich, oder in einer Schrift oder bildlichen Darstellung die Hæupter fremder Staaten beleidigt, verspottet oder schmæht.

Art. 146.

Gefængniss von einem Monat bis zu einem Jahr trifft denjenigen, welcher die bei dem Kœnige accreditirten Gesandten oder anderen mit diplomatischem Character bekleideten Bevollmæchtigten fremder Staaten in dieser ihrer Eigenschaft thætlich, mündlich oder in einer Schrift oder bildlichen Darstellung beleidigt, verspottet oder schmæht.

Art. 147.

Wer Regierungen oder Behœrden fremder Staaten durch verachtenden Spott, Læsterung, oder andere gehæssige Beschuldigung in œffentlichen Reden, œffentlich verbreiteten Schriften oder bildlichen Darstellungen angreift, oder auf dieselbe Weise die Einwohner fremder Staaten zum Aufruhr auffordert, ist mit Gefængniss-Strafe bis zu sechs Monaten zu bestrafen.

Art. 148.

Im Falle des Art. 145 — 147 findet die strafgerichtliche Einschreitung nur auf eine von dem Beleidigten erhobene Beschwerde statt.

Der Beweis der Wahrheit gehæssiger Beschuldigungen ist nur im Falle des vorigen Art. zulæssig.

VIERTES CAPITEL.

Von den Handlungen gegen die Grundlagen der Rechts-Verfassung.

Art. 149.

Wer auf irgend eine Weise zur Verletzung der Gesetze und Verordnungen des Staates unter dem Vorwande der Religion auffordert, wer für angebliche Religions-Sætze, mit deren Ausübung die bürgerliche Ordnung nicht bestehen kann, Anhænger zu werben sucht, soll mit Gefængniss von sechs Monaten bis zu zwei Jahren, und überdiess, wenn er ein Staats-Beamter oder œffentlicher Diener ist, mit Dienst-Entlassung bestraft werden.

Art. 150

Wer in œffentlicher Versammlung, oder an einem œffentlichen Orte in Anwesenheit mehrerer Personen, oder in œffentlicher

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly 06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ρόντων πολλῶν, ἢ διὰ δημοσίων ἐγγράφων καὶ παραστάσεων, ἢ δι' ἀνακοινώσεως πρὸς τὸ δημόσιον προσβάλλει τὸ Σύνταγμα ἢ τοὺς Συνταγματικοὺς νόμους, κακολογῶν, λοιδορῶν ἢ χλευάζων ταῦτα μετὰ περιφρονήσεως.

Παρομοία προσβολὴ κατ' ἄλλων καθεστώτων νόμων ἐπισύρει φυλάκισιν τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν.

Ἄρθρ. 151.

Μὲ φυλάκισιν ἓξ μηνῶν τιμωρεῖται ὅστις προκαλεῖ ἢ διεγείρει εἰς ἀπείθειαν κατὰ τῶν καθεστώτων νόμων εἰς δημοσίαν συνέλευσιν, ἢ εἰς δημόσιον τόπον, παρόντων πολλῶν, ἢ διὰ δημοσίου ἐγγράφου, ἢ ἄλλης ἀνακοινώσεως πρὸς τὸ δημόσιον.

Ἐὰν διὰ τοιαύτης προκλήσεως ἢ διεγέρσεως παρεκινήθησαν τῳόντι πολλοὶ τῶν πολιτῶν εἰς ἀπείθειαν, ἐπιβάλλεται φυλάκισις τριῶν μηνῶν ἕως δύο ἐτῶν.

Ἄρθρ. 152.

Ὅστις διὰ δημοσίου ὁμιλίας, διδασκαλίας, συγγράμματος ἢ συμβολικῆς παραστάσεως ἐκφράζει τοιαύτας ἀρχὰς, δόξας ἢ φρονήματα, τὰ ὁποῖα ἀντιβαίνουσιν ἐν γένει εἰς τὰς βάσεις τῆς θρησκείας καὶ ἠθικῆς, ἢ ἄλλως εἶναι κοινῶς ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν θρησκείαν καὶ εἰς τὰ ἤθη· ὅστις ἐκφράζεται, εἰς πρόσκομμα ἄλλων, μὲ τρόπον προσβάλλοντα τὸ σέβας τὸ ὀφειλόμενον πρὸς τὸ ὕψιστον Ὄν, καταδικάζεται εἰς φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν, καὶ, ἐν ὑποτροπῇ, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν.

Κ ε φ ά λ. Έ.

Περὶ πράξεων ἀντικειμένων εἰς τὸ πρὸς τὴν Ἀρχὴν ὀφειλόμενον σέβας.

Α. Περιῦβρισις δηλοποιήσεων καὶ ἄλλων ἐγγράφων τῶν δημοσίων Ἀρχῶν.

Ἄρθρ. 153.

Μὲ φυλάκισιν ἑνὸς μηνὸς ἕως ἑνὸς ἔτους τιμωρεῖται ὅστις αὐτογνωμόνως σχίζει, ἀφαιρεῖ, βλάπτει, ῥυπαίνει ἢ παραμορφόνει τὰ παρὰ τῆς Ἀρχῆς ὑπογεγραμμένα καὶ πρὸς γνωστοποίησιν τοιχοκολλημένα διατάγματα, τὰς ἀποφάσεις, τὰ διπλώματα, καὶ ἄλλας δημοσίας εἰδοποιήσεις. Μὲ φυλάκισιν δὲ τὸ πολὺ ἑνὸς μηνὸς τιμωρεῖται ὅστις περιῦβρίζει δημοσίως ἄλλα ἔγγραφα τῆς Ἀρχῆς.

Β'. Παραβίασις καὶ βλάβη τῶν παρὰ τῆς Ἀρχῆς ἐπιτιθεμένων σφραγίδων.

Ἄρθρ. 154.

Ὅστις ἐν γνώσει, ἐξεπίτηδες καὶ αὐτογνωμόνως διαῤῥηγνύει, λύει ἢ βλάπτει σφραγίδας δικαστηρίου ἢ ἄλλης Ἀρχῆς, δι' ὧν φυλάττονται κεκλεισμένα πράγματα ἢ ἔγγραφα, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν ἓξ μηνῶν ἕως δύο ἐτῶν.

Ἄρθρ. 155.

Ἐὰν αὐτοὶ οὗτοι οἱ ἐπιτετραμμένοι τῶν κεκλεισμένων πραγμάτων τὴν φύλαξιν γενῶσιν ἔνοχοι τῆς διαῤῥήξεως ἢ βλάβης τῶν εἰς τὴν ἐπιτήρησιν των ἐμπιστευμένων σφραγίδων τῆς Ἀρχῆς, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν δύο ἕως πέντε ἐτῶν.

Ἄρθρ. 156.

Κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθ. 154 οἱ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθ. ἀναφερόμενοι φύλακες τιμωροῦνται διὰ τὴν ἁπλῆν ἀμέλειαν μὲ φυλάκισιν ὀκτὼ ἡμερῶν ἕως ἓξ μηνῶν.

Ἄρθρ. 157.

Ὅστις δι' αἰκίας γενῇ ἔνοχος ἑνὸς τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 154 καὶ 155 ἀναφερομένων πλημμελημάτων, τιμωρεῖται μὲ εἰρκτὴν, παρεκτὸς τῆς μεγαλητέρας ποινῆς, ἐὰν ἡ αἰκία εἶχεν ἀκόλουθον κακούργημά τι τιμωρούμενον μὲ μεγαλητέραν ποινήν.

Γ'. Ἐξύβρισις τῆς εἰς τὴν Ἀρχὴν ὀφειλομένης τιμῆς.

Ἄρθρ. 158.

Ὅστις εἰς δημοσίαν συνέλευσιν, ἢ εἰς δημοσίους τόπους, παρόντων πολλῶν, ἢ διὰ δημοσίων ἐγγράφων ἢ συμβολικῶν παραστάσεων, ἢ ἄλλων ἀνακοινώσεων πρὸς τὸ δημόσιον συκοφαντεῖ, λοιδορεῖ, ἢ μὲ περιφρονητικὸν χλευασμὸν προσβάλλει τὴν Κυβέρνησιν ἢ τὰς πράξεις αὐτῆς, καταδι-

Schrift oder Darstellung oder Mittheilung an das Publicum die Verfassung oder die Verfassungs-Gesetze durch Læsterung, Schmæhung oder verachtenden Spott angreift, soll zum Gefængnisse von einem Monate bis zu einem Jahre verurtheilt werden.

Gleicher Angriff auf andere bestehende Gesetze hat Gefængniss bis zu sechs Monaten zur Folge.

Art. 151.

Wer in œffentlicher Versammlung oder an einem œffentlichen Orte in Anwesenheit mehrerer Personen, oder in œffentlicher Schrift oder sonstigen Mittheilung an das Publicum zum Ungehorsam wider die bestehenden Gesetze auffordert oder anreizt, wird mit Gefængniss bis zu 6 Monaten bestraft.

Sind durch solche Auffordefung oder Anreizung mehrere Staatseinwohner zum Ungehorsame wirklich veranlasst worden, so tritt Gefængniss von drei Monaten bis zu zwei Jahren ein.

Art. 152.

Wer durch œffentliche Rede, Lehre, Schrift oder bildliche Darstellung solche Grundsætze, Meinungen oder Gesinnungen ausspricht, welche wider die Grundlagen der Religion und Sitten-Lehre überhaupt gerichtet oder sonst für Religion oder Sitten von gemeinverderblicher Beschaffenheit sind; wer sich œffentlich zum Aergernisse anderer auf eine die Ehrfurcht gegen das hœchste Wesen beleidigende Weise æussert, ist mit Gefængniss bis zu 3, beim Rückfalle aber bis zu 6 Monaten zu bestrafen.

FUENFTES CAPITEL.

Von Handlungen gegen die der Obrigkeit schuldige Ehrfurcht.

I. *Verunglimpfung obrigkeitlicher Bekanntmachungen und Ausfertigungen.*

Art. 153.

Wer die von der Obrigkeit unterzeichneten und zur Bekanntmachung angehefteten Verordnungen, Entschliessungen, Patente und œffentlichen Anzeigen eigenmæchtig abreisst, hinwegnimmt, beschædigt, verunreinigt oder verunstaltet, ist mit Gefængniss von einem Monat bis zu einem Jahr zu bestrafen.

Wer andere obrigkeitliche Ausfertigungen œffentlich verunglimpft, ist mit Gefængniss bis zu einem Monat zu strafen.

II. Von der Verletzung und Beschædigung obrigkeitlich angelegter Siegel.

Art. 154.

Wer Gerichts-oder andere obrigkeitliche Siegel, womit Sachen oder Schriften verschlossen gehalten werden, wissentlich, absichtlich und eigenmæchtig erbricht, ablœset oder beschædigt, soll mit Gefængniss von sechs Monaten bis zu zwei Jahren bestraft werden.

Art. 155.

Haben die zur Bewachung der verschlossenen Gegenstænde aufgestellten Wæchter sich selbst der Erbrechung oder Beschædigung der ihrer Aufsicht anvertrauten obrigkeitlichen Siegel schuldig gemacht, so sind dieselben mit Gefængniss von zwei bis fünf Jahren zu bestrafen.

Art. 156.

Im Falle des Art. 154 sind die im vorhergehenden Art. genannten Wæchter bei blosser Fahrlæssigkeit mit Gefængniss von acht Tagen bis zu sechs Monaten zu bestrafen.

Art. 157.

Wer mittelst thætlicher Misshandlung eines der im Art. 154 und 155 erwæhnten Vergehen begeht, soll mit der Strafe des Arbeits-Hauses belegt werden, vorbehaltlich der grœssern Strafe, wenn die Misshandlung ein mit hœherer Strafe belegtes Verbrechen zur Folge gehabt hat.

III. Beleidigung der Amts-Ehre.

Art. 158.

Wer in œffentlicher Versammlung oder an œffentlichen Orten in Anwesenheit mehrerer Personen, oder in œffentlichen Schriften oder bildlichen Darstellungen, oder andern Mittheilungen an das Publicum die Staats-Regierung oder deren Handlungen durch Verlæumdung, Schmæhung oder verachtenden Spott angreift, soll

κάζεται εἰς φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν· ὅστις ὅμως, ἐκτὸς τούτων τῶν περιπτώσεων, δεικνύει περιφρόνησιν εἰς τὴν Κυβέρνησιν, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν.

Ἄρθρ. 159.

Μὲ φυλάκισιν δύο ἑβδομάδων μέχρι δυο ἐτῶν τιμωρεῖται ὅστις καθυβρίζει δι᾽ ὀνειδιστικῶν λέξεων, κινημάτων ἢ ἀπειλῶν, κακολογεῖ ἐγγράφως ἢ διὰ ζώσης, χλευάζει ἢ λοιδορεῖ Βασιλικὸν ἀξίωμα ἢ Ἀρχὴν, ὁρκωτὸν κριτήριον, ἢ ὑπηρέτην τοῦ Κράτους ἢ τοῦ δήμου, ἢ ἕνα τῶν ὁρκωτῶν, ἐνῷ ἐκτελοῦν τὰ καθήκοντά των, ἢ διά τινα σχέσιν τῆς Ἀρχῆς πρὸς τὸν ὑβριστὴν, ἢ καθόσον ἀνάγεται ἐν γένει εἰς τὰ δημόσια καθήκοντά της, καὶ ἰδίως πρὸς ἐκδίκησιν ἕνεκά τινος διατάξεως τῆς Ἀρχῆς, ἢ ἐξ ἀπειθείας πρὸς ταύτην.

Ἐὰν ἡ ὕβρις γενῇ εἰς δημοσίαν δικαστικὴν συνεδρίασιν, ἐπιβάλλεται φυλάκισις δύο μέχρι πέντε ἐτῶν.

Ἄρθρ. 160.

Ὅστις δι᾽ ὀνειδιστικῶν λέξεων, κινημάτων, ἢ ἀπειλῶν καθυβρίζει φυλακὰς, χωροφύλακας, κλήτορας δικαστηρίων, συνηγόρους, ἐμπορομεσίτας (courtiers), συμβολαιογράφους (notaires), ἢ ἄλλους δημοσίους ὑπηρέτας διὰ τὰ ἔργα τῆς ὑπηρεσίας των, ἢ ἐν ᾧ ἐνεργοῦσι ταῦτα, τιμωρεῖται μὲ φυλακισιν τὸ πολὺ ἓξ ἑβδομάδων.

Ἄρθρ. 161.

Ἐὰν οἱ εἰς τὸ 159 ἄρθρ. ἀναφερόμενοι δημόσιοι ὑπάλληλοι ἢ Ἀρχαὶ αἰκισθῶσιν ἐν ᾧ ἐνεργοῦν τὰ καθήκοντά των, καὶ ἕνεκα τῆς ἐνεργείας αὐτῶν, οἱ ἔνοχοι τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν δύο ἕως πέντε ἐτῶν· γενομένης δὲ τῆς αἰκίας εἰς δημοσίαν δικαστικὴν συνεδρίασιν, καταγινώσκεται τότε ἡ ποινὴ τῆς εἱρκτῆς.

Ἄρθρ. 162.

Ὁσάκις αἱ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀναφερόμεναι αἰκίαι γίνονται κατὰ δημοσίων ὑπηρετῶν ἕνεκα τῶν ἔργων τῆς ὑπηρεσίας των, ἢ διαρκούντων αὐτῶν, οἱ πράξαντες τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν ἑνὸς ἕως ἓξ μηνῶν.

Δ΄. Περιὕβρισις τῶν σημείων τῆς ἀξίας τῶν Ἀρχῶν.

Ἄρθρ. 163.

Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἑνὸς μηνὸς τιμωρεῖται ὁ ἔνοχος περιὕβρίσεως τῶν σημείων τῆς ἀξίας τῶν Ἀρχῶν.

Κεφάλ. Γ΄.

Περὶ πράξεων κατὰ τῆς ὀφειλομένης εἰς τὰς Ἀρχὰς εὐπειθείας.

Α΄ Ἀπείθεια.

Ἄρθρ. 164.

Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο μηνῶν τιμωρεῖται ὅστις, μετὰ προηγηθεῖσαν ῥητὴν πρόσκλησιν, ἀρνεῖται εἰς τὴν Ἀρχὴν ἄνευ ἀντιστάσεως τὴν κατὰ τοὺς νόμους καὶ τὰς διατάξεις ὀφειλομένην ὑπηρεσίαν ἢ συνδρομὴν, ἢ τὴν εἰς ὁποιονδήποτε μέρος εἴσοδον πρὸς ἐκτέλεσιν πράξεώς τινος ἀναγομένης εἰς τὰ καθήκοντά της.

Ἄρθρ. 165.

Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν τιμωρεῖται ὅστις ἐπὶ δημοσίας συνελεύσεως, ἢ εἰς δημόσιον τόπον, παρόντων πολλῶν, ἢ διὰ δημοσίων ἐγγράφων, ἢ δι᾽ ἄλλης πρὸς τὸ δημόσιον ἀπευθυνομένης ἀνακοινώσεως προκαλεῖ εἰς ἀπείθειαν κατὰ τῆς Ἀρχῆς.

Ἐὰν ἐκ τοιαύτης προκλήσεως ἢ παρορμήσεως ἐκινήθησαν τῳόντι πολλοὶ τῶν πολιτῶν εἰς ἀπείθειαν, καταγινώσκεται τότε φυλάκισις τριῶν μηνῶν ἕως δύο ἐτῶν.

Β΄. Διέγερσις εἰς στάσιν.

Ἄρθρ. 166

Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο μηνῶν τιμωρεῖται ὅστις προσκαλεῖ ἄλλους εἰς συνδρομὴν ἐναντίον τῆς Ἀρχῆς, ἢ τῶν ὑπηρετῶν της, ἐν ᾧ ἐκτελοῦσι τὰ καθήκοντά των, καθὼς καὶ ὅστις ἑνόνεται μὲ τὸν προσκαλοῦντα, καὶ δὲν ἀπομακρύνεται ἅμα ἀκούσῃ τὴν προσταγήν.

mit Gefængniss von 3 Monaten bis zu zwei Jahren, wer aber ausser diesen Voraussetzungen der Staats-Regierung Verachtung bezeigt, mit Gefængniss bis zu drei Monaten bestraft werden.

Art 159.

Wer eine Kœnigliche Stelle oder Behœrde, oder ein Geschwornengericht, oder einen Beamten des Staats, oder der Gemeinden, oder einen einzelnen Geschwornen, wæhrend der Amts-Ausübung, oder wegen eines Amts-Verhæltnisses zu dem Beleidiger, oder in Beziehung auf das Amts-Verhæltniss überhaupt, insbesondere aus Rache wegen einer obrigkeitlichen Verfügung oder aus Ungehorsam gegen dieselbe, durch beschimpfende Worte, Bewegungen oder Drohungen beleidigt, schriftlich oder mündlich læstert, verspottet oder schmæht, soll mit Gefængniss von zwei Wochen bis zu 2 Jahren bestraft werden.

Hat die Beleidigung in œffentlicher Gerichts-Sitzung stattgefunden, so tritt Gefængniss-Strafe von zwei bis fünf Jahren ein.

Art. 160.

Wer durch beschimpfende Worte, Bewegungen oder Drohungen, Wachen, Gendarmen, Gerichtsboten, Advokaten, Notare, Mæckler oder andere œffentliche Diener wegen ihrer Dienst-Verrichtnngen, oder bei Ausübung derselben beleidigt, wird mit Gefængniss bis zu sechs Wochen bestraft.

Art. 161.

Sind die in Art. 159 erwæhnten œffentlichen Beamten oder Behœrden wæhrend oder wegen der Ausübung ihres Amtes thætlich misshandelt worden, so sind die Schuldigen mit Gefængniss-Strafe von zwei bis zu fünf Jahren zu belegen. Haben die thætlichen Misshandlungen in œffentlicher Gerichts-Sitzung statt gefunden, so ist die Strafe des Arbeitshauses zu erkennen.

Art. 162.

Wenn die in dem vorhergehenden Artikel bezeichneten Misshandlungen gegen œffentliche Diener wegen oder wæhrend ihrer Dienst-Verrichtungen ausgeübt worden sind, so sollen die Thæter mit Gefængniss von einem Monat bis zu sechs Monaten bestraft werden.

IV. Verunglimpfung der Zeichen obrigkeitlicher Würde.

Art. 163.

Wer sich eine Verunglimfung wider die Zeichen der obrigkeitlichen Würde zu Schulden kommen læsst, wird mit Gefængniss bis zu einem Monate bestraft.

SECHSTES KAPITEL.

Von Handlungen gegen den der Obrigkeit schuldigen Gehorsam.

I. Ungehorsam.

Art. 164.

Wer, ohne Widersetzung, auf ergangene fœrmliche Aufforderung, der Obrigkeit die nach Gesetz und Verordnung schuldige Dienst-oder Hülfe-Leistung, oder irgend wo den Zutritt zur Ausübung einer Amts-Handlung versagt, soll mit Gefængniss bis zu zwei Monaten gestraft werden.

Art 165.

Wer in œffentlicher Versammlung, oder an einem œffentlichen Orte in Anwesenheit mehrerer Personen, oder in œffentlicher Schrift oder sonstiger Mittheilung an das Publicum zum Ungehorsam wider die Obrigkeit auffordert, wird mit Gefængniss bis zu sechs Monaten bestraft.

Sind durch solche Aufforderung oder Anreitzung mehrere Staats-Einwohner zum Ungehorsame wirklich veranlasst worden, so tritt Gefængniss von drei Monaten bis zu zwei Jahren ein.

II. Aufwiegelung.

Art. 166.

Wer gegen die in der Ausübung ihres Amtes begriffene Obrigkeit oder deren Diener Andere zum Beistande aufruft; wer dem Aufrufenden sich zugesellt und auf Befehl sich nicht sogleich wieder entfernt, soll mit Gefængniss bis zu zwei Monaten bestraft werden.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Γ'. Θρασύτης κατὰ τῆς Ἀρχῆς.

Ἄρθρ. 167.

Ἐργοστασιάρχαι καὶ χειροτέχναι, οἵτινες πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν παραπόνων των συμφωνοῦσι περὶ παύσεως τῆς βιομηχανίας των, προτρέπουσιν εἰς τοιαύτην συμφωνίαν, ἢ ἀπειλοῦσι δι' αὐτῆς τὴν Ἀρχήν· ἐργάται διαφόρων ἐργοστασίων καὶ χειροτεχνείων, οἵτινες διὰ φαινόμενα παράπονα κατὰ τῶν πρωτεργατῶν ἢ κατὰ τῆς Ἀρχῆς συμφωνοῦσι πρὸς πᾶσιν τῆς ἐργασίας των, ἢ παρακινοῦσιν εἰς τοιαύτην συμφωνίαν, ἢ ἐπαπειλοῦσι δι' αὐτῆς, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν, ἐὰν, διαταχθέντες παρὰ τῆς Ἀρχῆς, δὲν ὑπακούσωσιν· ςάσεως δὲ ἐντεῦθεν ἀναφυείσης, ὅσοι ἐνήργησαν τὴν συμφωνίαν, ἢ ἐπροκάλεσαν πρῶτοι εἰς ταύτην, τιμωροῦνται ὡς ἀρχηγοὶ τῆς στάσεως.

Ἄρθρ. 168.

Ἐὰν, πρὸς ἔνδειξιν ἀπειθείας, περιφρονήσεως ἢ δυσαρεσκείας κατὰ τῆς Ἀρχῆς, μέλη τινὸς συστήματος ἢ ἄλλως πολλοὶ ἄνθρωποι συστασιάζωσι δημοσίως, ἢ φυλακισμένοι συςρέφωνται ἐντὸς τοῦ τόπου τῆς ποινῆς, ἢ τινες τῶν εἰς ἐπιμελητήριον ἢ ἄλλο δημόσιον κατάστημα εἰσδεδεγμένων συνταράσσωνται ἐν αὐτῷ, καὶ προσαττόμενοι δὲν ἀποχωρῶσιν ἀμέσως, ἡ καταγινωσκομένη εἰς τοιαύτην περίπτωσιν ποινὴ εἶναι φυλάκισις εἰς μὲν τοὺς ἀρχηγοὺς καὶ ὁδηγοὺς ἑνὸς μέχρι τεσσάρων μηνῶν, εἰς δὲ τοὺς λοιποὺς συναιτίους, τὸ πολὺ δύο μηνῶν.

Ἐὰν οἱ συσασιάσαντες διαλυθῶσι πάραυτα, τιμωροῦνται μόνον οἱ ἀρχηγοὶ καὶ ὁδηγοὶ μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο μηνῶν.

Δ'. Ἀντίςασις.

Ἄρθρ. 169.

Ὅστις ζητεῖ νὰ ἀναγκάσῃ τὴν Ἀρχὴν εἰς ἐπιχείρησιν, παράλειψιν, ἢ ἀνατροπὴν πράξεώς τινος, ἢ διατάξεως ἀναγομένης εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της, τιμωρεῖται ὡς ἔνοχος ἀντιστάσεως κατὰ τῆς Ἀρχῆς:

1) Μὲ εἱρκτὴν, ἐὰν ἔγεινε βία κατὰ προσώπου·

2) Μὲ φυλάκισιν τουλάχιςον τριῶν μηνῶν, ἐὰν ἡ ἀντίστασις ἔγεινε μόναν δι' ἀπειλῶν.

Ἀπολύεται δὲ τῆς ποινῆς ὁ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ 2 ἀριθμοῦ ἀνθιστάμενος, ἐὰν ἤθελεν ὑπακούσει πάραυτα εἰς τὴν προσταγὴν τῆς Ἀρχῆς ἢ τῶν ὑπηρετῶν της.

Ἄρθρ. 170.

Ὅστις ἀνθίςαται εἰς τοὺς ὑπαλλήλους Ἀρχῆς τινος, θέλων νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν παρ' αὐτῆς διατεταγμένων καὶ ἰδίως τῆς κατασχέσεως (saisie) κινητῶν ἢ ἀκινήτων πραγμάτων, ἢ εἰς τοὺς ἐπὶ τούτῳ σελλομένους ςρατιωτικοὺς, τιμωρεῖται ὡς νὰ ἀπετείνετο ἡ βία ἢ ἡ ἀπειλή του ἀμέσως κατὰ τῆς Ἀρχῆς αὐτῆς.

Ἄρθρ. 171.

Μὲ φυλάκισιν τουλάχιςον ἑνὸς ἔτους τιμωρεῖται ὅςις ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας ὑφαιρεῖ τὰ ἤδη κατασχεθέντα πράγματα.

Ἡ αὐτὴ ποινὴ ἐπιβάλλεται καὶ εἰς τὰς ἀπαλλοτριώσεις τῶν μεσεγγυημένων κινητῶν ἢ ἀκινήτων, ἢ εἰς τὰς ἐκ προθέσεως γινομένας βλάβας τοιούτων πραγμάτων ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήμονος αὐτοῦ, τοῦ μεσεγγυητοῦ ἢ τοῦ φύλακος.

Ε'. Στάσις.

Ἄρθρ. 172.

Πᾶσα δημόσιος συνάθροισις πολλῶν ἀτόμων, τείνουσα εἰς τὸ νὰ προσβάλῃ βιαίως τὴν Ἀρχὴν, νὰ ἀντιταθῇ εἰς αὐτὴν, νὰ τὴν ἀναγκάσῃ εἰς ἐπιχείρησιν, παράλειψιν, ἢ ἀνατροπὴν ὁποιασδήποτε ἐπισήμου πράξεως ἢ διατάξεως, ἢ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐκτέλεσιν νόμου τινὸς, διατάγματος, ἐνταλματος συλλήψεως ἢ φυλακίσεως, ἢ ἀποφάσεώς τινος, ἢ νὰ ἐλευθερώσῃ φυλακισμένους ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς Ἀρχῆς, ἢ νὰ ἐκδικηθῇ ταύτην ἕνεκα δημοσίας τινὸς πράξεως, θεωρεῖται ὡς ςάσις, ἀδιαφόρως ἂν ἡ βία ἀποβλέπῃ δημόσιον ὑπάλληλον, εἴτε δημοσίους ὑπηρέτας, εἴτε τοὺς ἀπεσταλμένους ςρατιώτας.

III. Trotz gegen die Obrigkeit.

Art. 167.

Fabrikanten und Handwerker, welche, um ihre Beschwerden durchzusetzen, die Einstellung ihres Gewerbes verabreden, zu einer solchen Uebereinkunft auffordern, oder die Obrigkeit damit bedrohen; Fabrikarbeiter oder Handwerks-Gesellen verschiedener Fabriken oder Meister, welche wegen angeblicher Beschwerden wider diese, oder wider die Obrigkeit sich zur Einstellung ihrer Arbeit verabreden, zu einer solchen Verabredung auffordern, oder mit derselben drohen, sollen, wenn sie nicht auf Befehl der Obrigkeit sich in Gehorsam unterwerfen, mit Gefængniss bis zu 3 Monaten bestraft werden.

Ist hieraus ein Aufruhr entstanden, so sind diejenigen, welche die Verabredung bewirkt oder zuerst dazu aufgefordert haben, als dessen Anstifter zu strafen.

Art. 168.

Wenn, um der Obrigkeit Ungehorsam, Geringschætzung oder Missfallen zu bezeigen, Mitglieder einer Kœrperschaft, oder sonst mehrere Personen, œffentlich, oder auch Gefangene im Straforte oder in einer Verpflegungs-oder andern œffentlichen Anstalt aufgenommene Individuen in dieser Anstalt sich zusammenrotten und auf Befehl nicht sogleich wieder auseinandergehen, so findet Gefængniss statt: gegen die Anstifter und Anführer von einem bis zu vier Monaten, gegen die uebrigen Theilnehmer bis zu 2 Monaten.

Sind die Zusammengerotteten sogleich wieder auseinander gegangen, so trifft bloss die Anstifter und Anführer Gefængniss bis zu zwei Monaten.

IV. Widersetzung.

Art. 169.

Wer die Obrigkeit zur Vornahme, Unterlassung oder Zurücknahme einer Amts-Handlung oder Verfügung zu nœthigen sucht, der ist wegen Widersetzung gegen die Obrigkeit zu bestrafen:

1) mit Arbeits-Haus, wenn Gewalt an der Person ausgeübt worden;

2) mit Gefængniss, nicht unter 3 Monaten, wenn dieses nur durch Drohungen geschehen ist.

Hat sich im Falle N° 2, der sich Widersetzende auf Befehl der Obrigkeit oder ihrer Diener sogleich in Gehorsam unterworfen, so ist er von der Strafe frei.

Art. 170.

Wer sich der Vollziehung einer Verfügung der Obrigkeit in der Person ihrer Diener, insbesondere auch der Beschlagnahme von Mobilien oder Immobilien, oder des dazu abgeordneten Militærs widersetzt, ist eben so zu strafen, als wære seine Gewalt oder Drohung unmittelbar gegen die Obrigkeit selbst gerichtet gewesen.

Art. 171.

Wer bereits ausgepfændete Gegenstænde aus irgend einem Grunde auf die Seite schafft, soll mit Gefængniss nicht unter einem Jahre bestraft werden.

Gleiche Strafe tritt ein bei Verœusserungen von mit Beschlag belegten Mobilien oder Immobilien, oder bei absichtlich an solchen Gegenstænden vorgenommenen Beschædigungen durch den Eigenthümer selbst, durch den Sequester, Bewahrer oder Hüter.

V. Aufruhr.

Art. 172.

Jede œffentliche Zusammenrottung von mehreren Personen zum gewaltsamen Angriff oder Widerstand gegen die Obrigkeit, oder um zur Vornahme, Unterlassung oder Zurücknahme einer Amts-Handlung oder Verfügung was immer für einer Art zu zwingen, oder den Vollzug eines Gesetzes, einer Verordnung, eines Verhaft- oder Verwahrungs-Befehles oder eines Urtheiles zu verhindern, oder um Gefangene aus der Gewalt der Obrigkeit zu befreien, oder, um wegen einer Amts-Handlung Rache an der Obrigkeit zu verüben, ist als Aufruhr zu betrachten, die Gewalt mag gegen die Person eines œffentlichen Beamten selbst, oder gegen œffentliche Diener oder gegen das abgeordnete Militær gerichtet seyn.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 13:16:29

Ἄρθρ. 173.

Ἐὰν οἱ συγασιάσαντες χωρισθῶσι πάραυτα ἀπ ἀλλήλων, ὑπακούοντες εἰς τὴν προσταγὴν τῆς Ἀρχῆς ἢ τῶν ὑπηρετῶν της, δὲν τιμωροῦνται κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην εἰμὴ μόνον οἱ ἀρχηγοὶ καὶ ὁδηγοὶ μὲ φυλακισιν τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν.

Ἄρθρ. 174.

Ἐὰν οἱ στασιασαὶ, ἐπιμένοντες εἰς τὴν συνάθροισίν των, ἐναντίον τῆς προσαγῆς τῆς ἐμφανιζομένης Ἀρχῆς, τῶν ὑπηρετῶν της, ἢ τῶν παραγενομένων στρατιωτῶν, δεικνύωσιν ἰσχυρογνώμονα θρασύτητα, κραυγάζοντες, ἀπειλοῦντες, ἢ ἀπειλοῦντες, ἐν τοσούτῳ δὲ, πρὶν ἢ μεταχειρισθῶσι βίαν κατὰ προσώπων ἢ πραγμάτων, ἡ ἡσυχία ἀποκατέστη πάλιν, τιμωροῦνται τότε:

1) Οἱ ἀρχηγοὶ καὶ ὁδηγοὶ μὲ εἱρκτήν·

2) Οἱ ὡπλισμένοι ἁπλοῖ συναίτιοι μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον τριῶν μηνῶν·

3) Οἱ ἄοπλοι συναίτιοι μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν.

Ἄρθρ. 175.

Ἐὰν οἱ στασιασαὶ ἐξετέλεσαν ἀληθῶς βιαιοπραγίας ἐναντίον προσώπων ἢ πραγμάτων, τιμωροῦνται κατὰ τὰς ἀκολούθους διαχολάς:

Οἱ ἁπλοῖ συναίτιοι, ὅσοι ἐπεχείρησαν βιαιοπραγίας, τιμωροῦνται:

1) Μὲ θάνατον, ἐὰν ἔπραξαν φόνον, σφαγὴν, ἐμπρησμὸν, ἢ ληϛείαν·

2) Μὲ πρόσκαιρα δεσμὰ, ἐὰν ἔπραξαν αἰκίαν κατὰ προσώπων· καὶ, ἐὰν ἡ αἰκία αὕτη ἔγινε κατά τινος Ἀρχῆς ἢ τῶν ὑπηρετῶν της, ἢ κατὰ στρατιωτικῶν ἀπεσταλμένων, ἡ διάρκεια τῶν δεσμῶν δὲν εἶναι βραχυτέρα τῶν δεκαπέντε ἐτῶν·

3) Μὲ εἱρκτὴν, ἐὰν ἔπραξαν διαρπαγὴν ἢ καταστροφὴν, ἐὰν ἐξεβίασαν κτίρια, κατοικίας, ἢ ἄλλα ἀκίνητα κτήματα διὰ ῥήξεως, βιαίας εἰσβολῆς ἢ κατασκάψεως, ἢ ἐὰν ἐπέφεραν εἰς αὐτὰ μεγάλην φθοράν·

4) Μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον ἑνὸς ἔτους ὅσοι ἐξετέλεσαν βιαιοπραγίας μικροτέρου εἴδους.

Ἄρθρ. 176.

Ἁπλοῖ συναίτιοι, ὅσοι καθ' ἑαυτοὺς δὲν ἐξετέλεσαν κἀμμίαν βιαιοπραγίαν:

1) Ἐὰν μὲν, ἐφωδιασμένοι μὲ ὅπλα, ἢ μεταδίδοντες, ἐν γνώσει τοῦ σκοποῦ, ὅπλα εἰς ἕνα ἢ πολλοὺς συναιτίους, ἔλαβον μέρος εἰς τὴν ϛάσιν, τιμωροῦνται, κατὰ τὸ βάρος τῶν γενομένων βιαιοπραγιῶν, καὶ κατὰ τὸ μέγεθος τῆς συμμετοχῆς των, μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον ἑνὸς ἔτους·

2) Ἄλλως δὲ, καταδικάζονται εἰς φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο ἐτῶν.

Ἄρθρ. 177.

Ἀρχηγοὶ καὶ ὁδηγοὶ τοιαύτης ϛάσεως τιμωροῦνται ὡς ἑφεξῆς:

Α. Ἐὰν συνέβη φόνος, σφαγὴ, ἐμπρησμὸς, ἢ λήϛευσις,

1) Μὲ θάνατον μὲν, καθ' ὅσον συνεμέθεξαν εἰς τὰς γενομένας βιαιοπραγίας, ἢ, καὶ χωρὶς νὰ συμμεθέξωσιν, ἐπροκάλεσαν ῥητῶς εἰς τοιαῦτα κακουργήματα·

2) Ἄλλως δὲ, μὲ δεσμὰ διὰ βίου·

Β. Ἐὰν αἰκίσθησαν πρόσωπα, μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα,

1) Καθόσον μὲν οἱ εἰρημένοι δὲν συνεμέθεξαν εἰς τὰς βιαιοπραγίας, τὸ πολὺ δεκαπέντε ἐτῶν·

2) Καθόσον δὲ ἔλαβον μέρος εἰς ταύτας, τοὐλάχιστον δεκαπέντε ἐτῶν·

Γ. Ἐὰν συνέβησαν αἱ εἰς τὸ ἄρθρ. 175 ἀριθ. 3 ἐνδιαλαμβανόμεναι βιαιοπραγίαι, τιμωροῦνται οἱ ἀρχηγοὶ καὶ ὁδηγοὶ τῆς ϛάσεως μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα, συμμετασχόν-

Art. 173.

Wenn sich die Zusammengerotteten auf Befehl der Obrigkeit oder ihrer Diener sogleich wieder auseinander begeben und in Gehorsam unterwerfen, so sollen nur die Anstifter und Anführer mit Gefängniss bis zu sechs Monaten bestraft werden.

Art. 174.

Wenn die Aufrührer, wider den Befehl der erscheinenden Obrigkeit, deren Diener oder des herbeigekommenen Militärs, in ihrer Zusammenrottung beharrend, durch Lärmen, Schimpfen, oder Drohen hartnäckigen Trotz zu erkennen gegeben haben, jedoch die Ruhe wieder hergestellt wurde, ehe sie noch an Personen oder Sachen Gewalt verübt hatten, so sollen:

1) die Anstifter und Anführer mit Arbeitshaus;

2) die gemeinen bewaffneten Theilnehmer mit Gefängniss nicht unter drei Monaten;

3) die unbewaffneten Theilnehmer mit Gefängniss bis zu drei Monaten gestraft werden.

Art. 175.

Haben die Aufrührer wirkliche Gewaltthaten an Personen oder Sachen verübt, so sollen dieselben nach folgenden Unterschieden gestraft werden.

Diejenigen gemeinen Theilnehmer, welche selbst Gewalt-Handlungen vorgenommen haben, sind zu strafen:

1) mit dem Tode, wenn sie Mord, Todtschlag, Brandlegung oder Raub begangen haben;

2) mit Kettenstrafe auf bestimmte Zeit, wenn dieselben Personen thätlich misshandelt haben, und zwar nicht unter fünfzehn Jahren, wenn diese Missbandlung an obrigkeitlichen Personen, deren Dienern oder beorderten Militär-Personen geschehen ist;

3) mit Arbeitshaus; wenn sie Plünderung oder Zerstœrung verübt; an Gebæuden, Wohnungen oder andern liegenden Gründen, durch Aufbrechen, gewaltsames Eindringen oder Niederreissen Gewalt ausgeübt, oder in denselben Verwüstungen angerichtet haben;

4) mit Gefängniss nicht unter ein Jahr diejenigen, welche Gewaltthætigkeiten geringerer Art ausgeübt haben.

Art. 176.

Gemeine Theilnehmer, welche selbst keine Gewaltthaten ausgeübt haben, sind zu strafen:

1) wenn sie mit Waffen versehen, oder dadurch, dass sie, der Absicht kundig, einem oder mehrern andern Theilnehmern Waffen mittheilten, Theil am Aufruhr genommen haben, nach Schwere der verübten Gewaltthætigkeiten und nach Grœsse ihres genommenen Antheils mit Gefängniss nicht unter einem Jahr;

2) ausserdem mit Gefängniss bis zu zwei Jahren.

Art. 177.

Anstifter und Anführer eines solchen Aufruhrs werden bestraft wie folgt:

I. Wenn Mord, Todtschlag, Brandlegung oder Raub vorgefallen ist:

1) mit dem Tode, sofern sie an den verübten Gewalt-Handlungen selbst Antheil genommen, oder auch, ohne selbst genommenen Antheil, zu solchen Verbrechen ausdrücklich aufgefordert haben;

2) ausserdem mit lebenslænglicher Kettenstrafe.

II. Wenn Personen misshandelt wurden, mit Kettenstrafe auf bestimmte Zeit, und zwar:

1) in soferne sie an den Thætlichkeiten selbst keinen Antheil genommen haben, bis zu 15 Jahren;

2) bei selbst genommenem Antheil nicht unter 15 Jahren;

III. Wenn Gewaltthætigkeiten, wie sie im Art. 175 No: 3 angeführt sind, verübt wurden, sind die Anführer und Anstifter des Aufruhrs mit Kettenstrafe auf bestimmte Zeit, und zwar bei

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

τες μὲν οἱ ἴδιοι, τοὐλάχιστον δώδεκα ἐτῶν, ἐκτὸς δὲ τῆς περιπτώσεως ταύτης, τὸ πολὺ δώδεκα ἐτῶν

Δ'. Ἐὰν ἐτελέσθησαν βιαιοπραγίαι μικροτέρου εἴδους, συμμετασχόντες μὲν εἰς ταύτας οἱ ἴδιοι καταδικάζονται εἰς δεσμὰ τὸ πολὺ δώδεκα ἐτῶν, ἄλλως δὲ, εἰς εἱρκτήν.

Ἄρθρ. 178.

Ἐὰν ἡ διάρκεια καὶ τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου καταμαίνωσιν ἀναγκαίαν τὴν κήρυξιν τῆς στρατιωτικῆς δίκης, καθεὶς, ὅστις, κηρυχθείσης τῆς δίκης ταύτης, φωραθῇ στασιάζων, ὁποῖον καὶ ἂν ἦναι τὸ εἶδος καὶ τὸ μέγεθος τῆς συμμετοχῆς του, καταδικάζεται εἰς θάνατον.

Ἄρθρ. 179.

Ὅστις προκαλεῖ εἰς στάσιν, ἢ ὅστις, θέλων νὰ διεγείρῃ αὐτὴν, διαδίδει δεισιδαίμονας προφητείας ἢ ψευδεῖς φήμας, ἐὰν μὲν ἀληθῶς ἐξερράγη ἢ στάσις, τιμωρεῖται ὡς ἀρχηγὸς αὐτῆς, ἄλλως δὲ, μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν ἕως δύο ἐτῶν, καὶ, ὢν δημόσιος ὑπάλληλος ἢ ὑπηρέτης, ἀποβάλλεται προσέτι τῆς ὑπηρεσίας.

Ἄρθρ. 180.

Ὁ καταδικασθεὶς ἕνεκα στάσεως εἰς ποινὴν πλημμελήματος δύναται, κατὰ γνωμοδότησιν τοῦ Δικαστηρίου, νὰ ὑποβληθῇ εἰς ἀσυνομικὴν ἐπιτήρησιν δύο μέχρι δέκα ἐτῶν.

Γ'. Ἀπόλυσις φυλακισμένου.

Ἄρθρ. 181.

Ὅστις ἀπολύει ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς Ἀρχῆς φυλακισμένον τινὰ, τιμωρεῖται:

1) Μὲ εἱρκτὴν, ἐὰν ἡ ἀπόλυσις ἔγινε διὰ βίας ἐπαχθείσης κατὰ τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν ἐπαγρύπνησιν ἢ φύλαξιν, ἢ διὰ ῥήξεως τῆς φυλακῆς·

2) Μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον τριῶν μηνῶν, ἐὰν ἡ ἀπόλυσις ἔγινε κατ' ἄλλον τρόπον, καὶ ἰδίως δὶ ἐξαπατήσεως ἢ δωροδοκίας τῶν προσεχῶς εἰρημένων.

Ἄρθρ. 182.

Οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν ἐπαγρύπνησιν ἢ φύλαξίν τινος φυλακισμένου, ἐὰν αὐτοὶ ἐνήργησαν τὴν ἀπόδρασιν, ἢ συνήργησαν εἰς ταύτην, τιμωροῦνται ἐπίσης μὲ τοὺς βιαίως ἐνεργήσαντας τὴν ἀπόδρασιν φυλακισμένου τινὸς, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρ. 181 ἀριθ. 1.

Ἄρθρ. 183.

Ἐὰν ἡ ἀπόδρασις προῆλθεν ἐξ ἀμελείας τῶν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀναφερομένων, οἱ ἔνοχοι τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν.

Μένουσι δὲ οὗτοι παντελῶς ἀτιμώρητοι, ἐὰν διὰ τῆς προσπαθήσεώς των συνελήφθησαν πάλιν ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν οἱ ἀποδράντες.

Ἄρθρ. 184.

Τὰς εἰς τὰ δύο προηγούμενα ἄρθρα ὡρισμένας ποινὰς ἐπισύρουσιν εἰς ἑαυτοὺς καὶ οἱ ἐπιτετραμμένοι, ὡς ἐκ τῶν καθηκόντων των, τὴν ἐπαγρύπνησιν καὶ φύλαξιν φυλακισμένου τινός· μολονοτοῦτο, καὶ ἐὰν φυλάκισις μόνον καταγνωσθῇ, εἶναι ἀναγκαίως συνδεδεμένη μὲ αὐτὴν καὶ ἡ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀποβολή.

Ἄρθρ. 185.

Οἱ φυλακισμένοι, ὅσοι κατώρθωσαν ἢ ἐπροσπάθησαν νὰ κατορθώσωσι διὰ τῆς βίας τὴν ἀπόλυσίν των, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον ἓξ μηνῶν, ἐκτὸς τῆς μεγαλητέρας ποινῆς, ἐὰν ἐπὶ τῆς ἀποδράσεώς των ἔπραξαν καὶ ἄλλα δεινότερα πλημμελήματα ἢ κακουργήματα.

Ἡ ποινὴ αὕτη ἐκτελεῖται ἅμα παρέλθῃ ἡ προθεσμία τῶν πρότερον ἤδη καταγνωσθεισῶν ποινῶν, ἢ εὐθὺς μετὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς ἀπολύσεως.

Ἄρθρ. 186.

Ὅστις χορηγεῖ εἰς φυλακισμένον ὅπλα, ἢ ἄλλα πρὸς ἀπόδρασίν του πρόσφορα ἐργαλεῖα, ἐὰν κατὰ τοὺς ὅρους τῶν

selbst genommenem Antheile nicht unter zwœlf Jahren; ausser diesem Falle bis zu 12 Jahren zu bestrafen.

IV. Sind Gewaltthætigkeiten geringerer Art verübt worden, so sind sie bei eigener Theilnahme zu Kettenstrafe bis zu 12 Jahren, ausserdem aber zum Arbeitshause zu verurtheilen.

Art. 178.

Haben Dauer und Grœsse der Gefahr die Verkündung des Standrechtes nothwendig gemacht, so wird jeder, welcher nach verkündetem Standrechte in Aufruhr ergriffen worden ist, ohne Rücksicht auf Art und Grœsse seiner Theilnahme, zum Tode verurtheilt.

Art. 179.

Wer zu einem Aufruhr aufgefordert hat; wer mit der Absicht, einen Aufruhr zu veranlassen aberglæubische Prophezeiungen oder falsche Nachrichten verbreitet hat, der soll, wenn der Aufruhr wirklich ausgebrochen ist, als dessen Anstifter, ausserdem aber mit Gefængniss von 3 Monaten bis zu 2 Jahren, und wenn er ein Staats-Beamter oder öffentlicher Diener ist, auch noch mit Dienst-Entlassung bestraft werden.

Art. 180.

Wer wegen Aufruhr zu einer Vergehens-Strafe verurtheilt worden ist, kann nach dem Ermessen des Gerichtes auf zwei bis zehn Jahre unter polizeiliche Aufsicht gestellt werden.

VI. Befreiung eines Gefangenen.

Art. 181.

Wer einen Gefangenen aus der Gewalt der Obrigkeit befreit, der soll gestraft werden:

I. Mit Arbeitshaus, wenn es durch Gewalt gegen diejenigen, denen eine Bewachung oder Verwahrung übertragen war, oder durch Erbrechung des Gefængnisses geschehen ist;

II. Mit Gefængniss nicht unter 3 Monaten, wenn es in anderer Art, insbesondere auch durch Ueberlistung oder Bestechung der vorhin genannten Personen geschehen ist.

Art. 182.

Diejenigen, welchen die Bewachung oder Verwahrung eines Gefangenen aufgetragen ist, wenn sie dessen Entweichung bewirken oder dazu Hülfe leisten, sollen gleich denjenigen, welche die Entweichung auf gewaltsame Art bewirkt haben, nach den Bestimmungen des Art. 181 N° I bestraft werden.

Art. 183.

Wurde die Entweichung durch Fahrlæssigkeit der im vorigen Art. genannten Personen verursacht, so sollen die Schuldigen mit Gefængniss bis zu 3 Monaten bestraft werden.

Gæuzliche Straflosigkeit tritt dann ein, wenn die Entwichenen durch ihr Bemühen binnen acht Tagen wieder ergriffen worden sind.

Art. 184.

Diejenigen, welchen die Bewachung oder Verwahrung des Gefangenen vermœge ihres Amtes anvertraut war, unterliegen denselben in den beiden vorhergehenden Artikeln bestimmten Strafen; jedoch soll, wenn auch nur auf Gefængniss zu erkennen ist, die Dienst-Entlassung mit dieser Strafe verbunden werden.

Art. 185.

Gefangene, welche durch Gewalt ihre Befreiung bewirkt, oder zu bewirken gesucht haben, sind mit Gefængniss nicht unter 6 Monaten zu bestrafen, vorbehaltlich der grœsseren Strafen, welche sie bei Gelegenheit der Entweichung noch andere schwerere Vergehen oder Verbrechen begangen haben sollten.

Diese Strafe ist unmittelbar nach dem Ablaufe der schon früher erkannten Strafen, oder nach dem Freisprechungs-Urtheile zu vollziehen.

Art. 186.

Wer einem Gefangenen Waffen, oder sonstige zu seiner Befreiung dienliche Werkzeuge liefert, wird, wenn er nicht

Institutio Repositorium Library & Information Centre University of Thessaly 06/09/2016 03:47:09 EET 212.205.250

ἄρθρων 71-74 δὲν ὑπόκειται εἰς μεγαλητέραν ποινὴν, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν.

Ἄρθρ. 187.

Ὁ καταδικασθεὶς δι' ἀπόλυσιν φυλακισμένου τινὸς, ἢ δι' ὁποιανδήποτε ἄλλην συμμετοχὴν εἰς ταύτην, δύναται, καθ' ὅσον ἤθελε κριθῆ εὔλογον παρὰ τοῦ Δικαστηρίου, νὰ τεθῆ ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν ἑνὸς μέχρι δέκα ἐτῶν.

Ζ'. Παραβίασις τῆς ἀστυνομικῆς ἐπιτηρήσεως.

Ἄρθρ. 188.

Μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον τριῶν μηνῶν τιμωροῦνται:

1) Ὅσοι ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν διατελοῦντες, παραβῶσί τινα τῶν εἰς τὰ ἄρθ. 35--37 περιλαμβανομένων ὅρων·

2) Ὅσοι, κατὰ τὸ 37 ἄρθρον, εἰς ἐξορίαν καταδικασθέντες, ἐπανέλθωσιν ἄνευ ἀδείας ὑπὸ ὁποιονδήποτε πρόσχημα ἐντὸς τῆς Ἐπικρατείας.

Συγχρόνως οἱ μὲν πρῶτοι πρέπει νὰ ὑποβληθῶσιν ἐκ νέου εἰς ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν πέντε ἕως δέκα ἐτῶν, οἱ δὲ τελευταῖοι, μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ποινῆς, νὰ διωχθῶσιν αὐθις μακρὰν τῶν ὁρίων.

Κ ε φ ά λ. Ζ'.

Περὶ πράξεων κατὰ τῆς ἐνεργείας τῶν πολιτικῶν καὶ δημοσίων δικαίων.

Ἄρθρ. 189.

Ὅστις, συστασιάζων, ἢ μετερχόμενος βίαν ἢ ἀπειλὴν, ἐμποδίζει ἢ προσπαθεῖ νὰ ἐμποδίσῃ ἕνα ἢ πλείονας τῶν πολιτῶν ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τῶν δημοσίων αὐτῶν καθηκόντων καὶ δικαίων ἐν καιρῷ τῶν ἐκλογῶν ἢ ἄλλων κοινῶν ὑποθέσεων, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον ἓξ μηνῶν, καὶ κωλύεται τῆς ἐνεργείας ὅλων τῶν δημοσίων δικαίων του εἰς διάστημα πέντε ἕως δέκα ἐτῶν.

Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν τιμωρεῖται ὅστις κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον ἐμποδίζει ἢ προσπαθεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τινὰ ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τῶν πολιτικῶν (ἰδιωτικῶν) δικαίων καὶ καθηκόντων του.

Ἄρθρ. 190.

Δωροδοκίαι γινόμεναι κατὰ τὰς εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀναφερομένας ἐκλογὰς τιμωροῦνται, καὶ ὡς πρὸς τὸν δωροδοκήσαντα καὶ ὡς πρὸς τὸν δωροδοκηθέντα, μὲ χρηματικὴν ποινὴν, ἰσοδύναμον μὲ τὴν διπλασίαν ἀξίαν τοῦ δώρου, μηδέποτε δὲ κατωτέραν τῶν πεντακοσίων Δραχμῶν.

Ἐκτὸς τούτου ἀπαγορεύεται εἰς τὸν ἔνοχον ἐν διαστήματι πέντε μέχρι δέκα ἐτῶν ἡ ἐνέργεια ὅλων τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 21 καὶ 23 ὡρισμένων δικαιωμάτων.

Ἄρθρ. 191.

Φυλάκισις ἓξ μηνῶν ἕως πέντε ἐτῶν ἐπιβάλλεται εἰς τὸν κατὰ τὰς τοιαύτας ἐκλογὰς νοθεύοντα, κρύπτοντα, ἢ μεταλλάττοντα ψηφοδέλτιόν τι ἀρχαιρεσιακὸν, ἢ ἐγγράφοντα ἄλλο ὄνομα παρὰ τὸ δοθὲν εἰς αὐτόν.

Ἐκτὸς τούτου καταψηφίζεται εἰς τὸν ἴδιον καὶ ἡ ἀπαγόρευσις τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 21 καὶ 23 ὡρισμένων δικαιωμάτων ἀπὸ δέκα μέχρις εἴκοσιν ἐτῶν.

Ἄρθρ. 192.

Ἡ ἀντίστασις, στάσις, ἡ προφορικὴ ἢ ἔγγραφος ἐξύβρισις τῆς ἀνηκούσης εἰς τὸ ἀξίωμα τιμῆς, κατὰ Νομαρχικῶν, Ἐπαρχιακῶν ἢ Δημοτικῶν συμβουλίων, τῶν μελῶν καὶ ὑπηρετῶν αὐτῶν, ἐνῷ διαρκοῦσιν αἱ συνελεύσεις των, ὡσαύτως δὲ κατὰ τῶν ἀρχαιρεσιακῶν καὶ ἄλλων συνελεύσεων συγκεκλημένων χάριν δημοσίων ὑποθέσεων παρὰ τῆς Κυβερνήσεως ἢ Κυβερνητικῆς τινος Ἀρχῆς, τιμωροῦνται μὲ τὴν αὐτὴν ποινὴν, ὡς νὰ ἐπράττοντο τὰ πλημμελήματα ἢ κακουργήματα ταῦτα ἀμέσως κατὰ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἢ ὑπηρετῶν.

Ἡ δὲ ἐξύβρισις τῆς ἀνηκούσης εἰς τὸ ἀξίωμα τιμῆς τιμωρεῖται μόνον ὅταν ὁ ὑβρισθεὶς ἐγκαλέσῃ, κατὰ τοὺς περὶ τούτου ἰδιαιτέρους ὁρισμοὺς τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

den Bestimmungen der Art. 71 bis 74 mit einer hœheren Strafe zu belegen ist, mit Gefængniss von einem bis zu 6 Monaten bestraft.

Art. 187.

Wer wegen Befreiung eines Gefangenen, oder wegen irgend einer Theilnahme daran verurtheilt worden ist, kann nach dem Ermessen des Gerichtes auf ein bis zehn Jahre unter polizeiliche Aufsicht gestellt werden.

VII. Verletzung der polizeilichen Aufsicht.

Art. 188.

Mit Gefængniss-Strafe nicht unter 3 Monaten sind zu belegen:

1) diejenigen, welche unter polizeiliche Aufsicht gestellt worden sind, und gegen eine der im Art. 35 — 37 enthaltenen Bestimmungen gehandelt haben;

2) diejenigen, welche nach Vorschrift des Art. 37 über die Grænze verwiesen worden sind, und unter was immer für einem Vorwande ohne erhaltene Erlaubniss ins Inland zurückkehren.

Zu gleicher Zeit sollen die Ersten neuerdings wieder auf 5 bis 10 Jahre unter polizeiliche Aufsicht gesetzt, die letzten aber nach überstandener Strafe von Neuem über die Grænze gebracht werden.

SIEBENTES CAPITEL.

Von den Handlungen gegen die Ausübung bürgerlicher und staatsbürgerlicher Rechte.

Art. 189.

Wer durch Zusammenrottung, Gewalt oder Drohung einen oder mehrere Bürger an der Ausübung ihrer staatsbürgerlichen Rechte und Pflichten, bei Wahl oder andern œffentlichen Geschæften verhindert, oder zu verhindern versucht, wird mit Gefængniss nicht unter sechs Monaten bestraft, und demselben wæhrend 5-10 Jahren die Ausübung aller staatsbürgerlichen Rechte untersagt.

Wer auf die angegebene Weise Iemanden an der Ausübung seiner bürgerlichen Rechte und Pflichten verhindert, oder zu verhindern versucht, soll mit Gefængniss-Strafe bis zu sechs Monaten belegt werden.

Art. 190.

Bestechungen bei den im vorigen Artikel erwæhnten Wahlen sind sowohl an demjenigen, welcher die Bestechung vorgenommen, als an demjenigen, welcher das Geschenk angenommen hat, mit einer Geldstrafe zu belegen, welche dem zweifachen Werthe dieses Geschenkes gleichkommt, niemals aber in weniger als fünfhundert Drachmen bestehen darf.

Ausserdem ist dem Schuldigen wæhrend fünf bis zehn Jahren die Ausübung aller der im Art. 21 und 23 bestimmten Rechte zu untersagen.

Art. 191.

Gefængniss-Strafe von sechs Monaten bis zu fünf Jahren tritt gegen denjenigen ein, welcher bei solchen Wahlen Wahlzettel verfælscht, oder unterdrückt, oder austauscht, oder darauf einen anderen Namen setzt, als ihm angegeben wurde.

Ausserdem tritt die Untersagung der im Art. 21 und 23 bestimmten Rechte wæhrend eines Zeitraumes von 10 bis 20 Jahren ein.

Art. 192.

Bei Widersetzung, Aufruhr oder mündlicher oder schriftlicher Beleidigung der Amts-Ehre, gegen einen Kreis-Bezirk-oder Gemeinde-Rath, deren Mitglieder und Diener, wæhrend der Dauer ihrer Versammlungen; desgleichen gegen Wahl- und andere zu œffentlichen Geschæften von der Staats-Regierung oder einer Regierungs-Behœrde einberufene Versammlungen, tritt dieselbe Strafe ein, als wenn diese Vergehen oder Verbrechen unmittelbar gegen œffentliche Beamte oder Diener begangen worden wæren.

Bei Beleidigung der Amts-Ehre jedoch nur auf erhobene Beschwerde des Beleidigten, nach den næheren Bestimmungen des Gesetzbuches über das Straf Verfahren.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Κεφάλ. Η'.

Περὶ παντοίων συγχύσεων τῆς εἰρήνης, καὶ περὶ αὐθαιρέτων πράξεων.

Α'. Διατάραξις τῆς κοινῆς εἰρήνης.

Ἄρθρ. 193.

Ἐὰν πολλοὶ ἡνωμένοι ἐπίτηδες μετ' ἀλλήλων εἰσπέσωσι παρανόμως εἰς ξένας οἰκίας, καταλύματα, ἢ ἄλλα ἀκίνητα κτήματα, τιμωροῦνται οἵ, τε ἀρχηγοὶ, ὁδηγοὶ καὶ συναίτιοι τῆς τοιαύτης διαταράξεως τῆς κοινῆς εἰρήνης:

1. Μὲ εἱρκτὴν οἱ μὲν ἀρχηγοὶ καὶ ὁδηγοὶ τοὐλάχιστον ἓξ ἐτῶν, οἱ δὲ συναίτιοι, τὸ πολὺ ἓξ ἐτῶν, ἐὰν ἔγιναν βιαιοπραγίαι εἰς πρόσωπα·

2. Μὲ φυλάκισιν οἱ μὲν ἀρχηγοὶ καὶ ὁδηγοὶ τοὐλάχιστον ἑνὸς ἔτους, οἱ δὲ συναίτιοι, τὸ πολὺ ἑνὸς ἔτους, ἐὰν ἔγιναν βιαιοπραγίαι μόνον εἰς πράγματα·

3. Μὲ τὴν αὐτὴν διαστολὴν ἐπιβάλλεται φυλάκισις τὸ πολὺ μηνῶν ἓξ ἢ τριῶν, ἐὰν οὔτε εἰς πρόσωπα οὔτε εἰς πράγματα ἐπράχθη βία.

Καθ' ὅλας τὰς προηγουμένας περιπτώσεις ἡ χρῆσις τῶν ὅπλων ἢ ἡ ὁπλοφορία θεωρεῖται ὡς ἰδιαιτέρα ἐπιβαρυντικὴ αἰτία.

Β'. Διατάραξις τῆς εἰρήνης τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἡσυχίας αὐτῆς.

Ἄρθρ. 194.

Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο ἐτῶν τιμωρεῖται ὅστις βιαίως εἰσπίπτει εἰς Ἐκκλησίαν, ἢ εἰς συναγωγήν τινα θρησκευτικὴν συγχωρημένην παρὰ τοῦ νόμου, ἢ προσπαθεῖ νὰ ἐμποδίσῃ ἢ νὰ ταράξῃ βιαίως ἢ δυναστικῶς συναθροίσεις ἐπὶ λατρείᾳ ἢ τελετάς.

Φυλάκισις τὸ πολὺ δύο μηνῶν καταγινώσκεται ἐὰν παρόμοιαι πράξεις ἔγιναν ἄνευ βίας ἢ δυναστείας, ἢ ἐὰν δι' ἀπρεποῦς τρόπου ἐταράχθη ἡ ἡσυχία καὶ εὐταξία τοιούτων θρησκευτικῶν συναθροίσεων, ἢ διεκόπη ἡ θρησκευτικὴ τελετή.

Ἄρθρ. 195.

Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἑνὸς ἔτους τιμωροῦνται ἰδιῶται, οἵτινες ἐμποδίζουσιν ἢ ἀναγκάζουσιν ἄλλον διὰ τῆς βίας ἢ δι' ἀπειλῶν νὰ προσέλθῃ εἰς θρησκείαν συγχωρημένην παρὰ τῆς Κυβερνήσεως, νὰ παρευρίσκεται εἰς τὰς ἱερουργίας της, νὰ πανηγυρίζῃ θρησκευτικάς τινας ἑορτὰς, καὶ ἰδίως νὰ ἀνοίγῃ ἢ νὰ κλείῃ ἀποθήκας, ἐργαστήρια, ἢ πρατήρια, νὰ ἐπιχειρῇ ἢ νὰ παραλείπῃ ἐργασίας τινάς.

Ἄρθρ. 196.

Φυλάκισις τὸ πολὺ τριῶν καὶ, ἐν ὑποτροπῇ, τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν ἐπιβάλλεται εἰς ἐκεῖνον, ὅστις εἰς δημοσίαν ὁμιλίαν ἢ ἐγγράφως προσβάλλει διὰ περιφρονητικῶν, χλευαστικῶν, ἢ δυσμενῶν ἐκφράσεων τὰ δόγματα, τὰς διατάξεις, καὶ τὰ ἔθιμα θρησκείας ὑφισαμένης μὲ τὴν συγκατάθεσιν τῆς Κυβερνήσεως.

Ἄρθρ. 197.

Ἱεροκήρυκες, οἵτινες εἰς δημοσίας ὁμιλίας προσπαθοῦν διὰ λοιδοριῶν ἢ δυσμενῶν αἰτιάσεων να διεγείρωσιν, ἢ νὰ ὑποθάλψωσι θρησκευτικὸν μῖσος μεταξὺ τῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ ὑφισαμένων θρησκευτικῶν κοινωνιῶν, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον τριῶν μηνῶν, καὶ ἀποβάλλονται τῆς ὑπηρεσίας.

Συγγραφεῖς δὲ, οἵτινες πράττουσι τὸ αὐτὸ διὰ συγγραμμάτων, ἐὰν μὲν ἦναι δημόσιοι ὑπάλληλοι ἢ ὑπηρέται, ἐπισύρουσιν εἰς ἑαυτοὺς τὴν ἰδίαν ποινὴν, ἄλλως δὲ, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν.

Ἄρθρ. 198.

Αἱρεσιῶται, οἵτινες προσπαθοῦν δι' ἀθεμίτων μέσων νὰ διαδώσωσιν ἢ νὰ καταστήσωσιν ἐπικρατεῖς τὰς θρησκευτικάς των δόξας, κηρύττουσιν ἐπὶ δημοσίων τόπων, ἐρεθίζουσι τοὺς ὀπαδούς των εἰς ἐχθροπάθειαν κατὰ τῶν ἑτεροδο-

ACHTES CAPITEL.

Von Friedens Stœrungen und Eigengewalt.

I. Landfriedensbruch.

Art. 193.

Wenn in fremde Hæuser, Wohnungen oder andere lieger Grûnde und Besitzungen von mehreren hiezu vereinigten Per nen widerrechtlich eingefallen worden ist, so sind Anstifter, führer und Theilnehmer eines solchen Landfriedensbruc zu strafen:

I. mit Arbeitshaus, die Anstifter oder Anführer nicht ur sechs, die Theilnehmer bis zu sechs Jahren, wenn an Perso Gewaltthætigkeiten verûbt worden sind;

II. mit Gefængniss, die Anführer oder Anstifter nicht un die Theilnehmer bis zu einem Jahre, wenn nur an Sachen Ge verûbt worden ist;

III. nach demselben Unterschiede mit Gefængniss bis sechs, oder bis zu drei Monaten, wenn weder an Personen n an Sachen Gewalt geschehen ist.

In allen Fællen soll gegen diejenigen, welche Waffen gebra oder bei sich geführt haben, dieser Umstand als besonderer schwerungs-Grund gelten.

II. Religionsfriedensbruch und Stœrung des Religionsfriedens.

Art. 194.

Wer gewaltthætig in eine Kirche oder einen gesetzlich ge teten religiœsen Versammlungsort einfællt; wer durch Zwang Gewalt gottesdienstliche Versammlungen oder Verrichtunge verhindern oder zu stœren sucht, soll mit Gefængniss bis Jahren bestraft werden.

Sind dergleichen Handlungen ohne Gewalt oder Zwang ver oder ist durch ungebührliches Benehmen entweder die Ruhe Ordnung solcher religiœsen Versammlungen gestœrt, oder die giœse Hsandlung unterbrochen worden, so findet Gefæng Strafe bis zu 2 Monaten statt.

Art. 195.

Privat-Leute, welche einen andern durch Gewalt oder Drohur verhindern oder zwingen, sich zu einer von der Staats-Regie autorisirten Religions-Gesellschaft zu bekennen, dem Gottes-D ste dieser Religions-Gesellschaft bei zu wohnen, gewisse relig Festtage zu feiern, insbesondere Magazine, Werkstætten, Kauflæden zu œffnen oder zu schliessen, sollen mit Gefængniss zu einem Jahre bestraft werden.

Art. 196.

Gefængniss-Strafe bis zu 3, beim Rückfalle aber bis zu 6 naten, trifft denjenigen, welcher in œffentlicher Rede oder in Schrift die Lehren, Einrichtungen und Gebræuche einer mit nehmigung der Staats-Regierung bestehenden Religions-Ge schaft durch Ausdrücke der Verachtung, des Spottes, oder Hasses angreift.

Art. 197.

Prediger, welche in œffentlichen Vortrægen durch Sch ungen, oder gehæssige Beschuldigungen Religionshass zwis den im Staate bestehenden kirchlichen Gesellschaften zu oder zu unterhalten suchen, sollen mit Gefængniss nicht u Monaten und mit Dienst Entlassung bestraft werden.

Schriftsteller, welche dergleichen in Schriften thun, wenn sie œffentliche Beamte oder Diener sind, mit gleicher ausserdem aber mit Gefængniss Strafe von 3 Monaten bis Jahren belegt werden.

Art. 198.

Sectirer, welche ihre Religions-Meinungen durch unerl Mittel zu verbreiten oder geltend zu machen suchen; auf lichen Plætzen predigen, ihre Anhænger zu Feindseligkei anders denkende aufreizen, oder von dem gesellsch

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly - 06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ξούντων, ἢ τοὺς ἐμποδίζουσιν ἀπὸ τοῦ νὰ συγκοινωνῶσι μετ' ἄλλων, ἢ, ἐναντίον Κυβερνητικῆς ἀπαγορεύσεως, ζητοῦν νὰ διαστέλλωσιν ἑαυτοὺς καὶ τὰ μέλη τῆς αἱρέσεώς των δι' ἐξωτερικῶν γνωρισμάτων, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον ἑνὸς ἔτους, καὶ, ἐὰν ἔχωσι πολιτικὸν ἢ ἐκκλησιαστικὸν ἐπάγγελμα, ἀποβάλλονται τῆς ὑπηρεσίας.

Ἀρθρ. 199.

Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο ἐτῶν τιμωρεῖται ὅστις ἢ ἐξυβρίζει διὰ περιφρονητικῶν λέξεων, κινημάτων ἢ ἀπειλῶν, ἢ κακολογεῖ, χλευάζει ἢ λοιδορεῖ ἐγγράφως ἢ διὰ ζώσης ὑπαλλήλους ἢ ὑπηρέτας τῆς ἐκκλησίας, ἐνῷ ἐκτελοῦν τὰ καθήκοντά των, καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν.

Ἐὰν ἡ ὕβρις γενῇ ἐν καιρῷ τῆς ἐκτελέσεως τῶν καθηκόντων ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας ἢ εἰς ἄλλην δημοσίαν συνέλευσιν, ἐπιβάλλεται τότε εἰς τὸν ἔνοχον φυλάκισις τοὐλάχιστον δύο ἐτῶν.

Ἀρθρ. 200.

Αἰκία κατ' ἐκκλησιαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν, γινομένη μὲν ἐνῷ οὗτοι ἐκτελοῦσι τὰ καθήκοντά των, καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν, ἐπισύρει εἰς τοὺς ἐνόχους φυλάκισιν τοὐλάχιστον δύο ἐτῶν· πραττομένη δὲ ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας αὐτῆς ἢ εἰς δημοσίαν συνέλευσιν, ἐπιφέρει τὴν ποινὴν τῆς εἱρκτῆς.

Γ'. Διατάραξις τῆς οἰκιακῆς εἰρήνης.

Ἀρθρ. 201.

Ὅσις, χωρὶς νὰ διαπαράξῃ τὴν κοινὴν εἰρήνην, εἰσέρχεται παρανόμως εἰς ἑνὸς ἄλλου οἰκίαν ἢ κατάλυμα καὶ ἐπιχειρεῖ αὐτόθι πράξεις, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἔχει κἀνὲν δίκαιον, ἢ παρενοχλεῖ τὸν οἰκοδεσπότην ἢ τὸν κάτοχον δι' ἀπρεποῦς τρόπου, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν:

1) Ἐὰν ἔγιναν βιαιοπραγίαι εἰς πρόσωπα, τοὐλάχιστον ἑνὸς ἔτους·

2) Ἐὰν εἰς πράγματα, τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν·

3) Ἐὰν ἀμφοτέρων ἐκ τῶν δύο ἐπράχθη, τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν.

Ἡ χρῆσις τῶν ὅπλων, ἡ ὁπλοφορία, ἡ ἐπιχείρησις τοιούτων παραβιάσεων τοῦ δικαίου ἐντὸς δημοσίων καταστημάτων, ἢ ἐν καιρῷ νυκτὸς, θεωροῦνται ὡς ἰδιαίτεραι ἐπιβαρυντικαὶ αἰτίαι.

Δ'. Διατάραξις τῆς ἡσυχίας διαφόρων συσημάτων.

Ἀρθρ. 202.

Αἱ εἰς τὸ προλαβὸν ἄρθρον (201) ὡρισμέναι ποιναὶ καταγινώσκονται καὶ εἰς ἐκείνους, οἵτινες, χωρὶς νὰ παραβιάζωσι τὴν κοινὴν εἰρήνην, ἐμποδίζουσιν αὐθαιρέτως νομίμους συνελεύσεις νομαρχικοῦ, ἐπαρχιακοῦ, ἢ δημοτικοῦ Συμβουλίου, ἢ συσήματός τινος, ἢ κοινότητος, καὶ ἰδίως συνελεύσεως συγκεκλημένης παρὰ τῆς Κυβερνήσεως χάριν ἐκλογῆς ἢ ἄλλων δημοσίων ὑποθέσεων· παρεισέρχονται εἰς ταύτας, διακόπτουσι τὰς πράξεις των, ἢ ἄλλως δι' ἀπρεποῦς τρόπου ταράττουσι τὴν ἡσυχίαν καὶ εὐταξίαν τοιούτου συσήματος ἢ τῶν πράξεών του.

Ε. Διατάραξις τῆς εἰρήνης τῶν πολιτῶν.

Ἀρθρ. 203.

Εἰς φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν καταδικάζεται ὅσις ἐγγράφως, διὰ λόγου ἢ διδασκαλίας διασπείρει ἐν γνώσει ψευδεῖς περὶ προκειμένων δήθεν κυβερνητικῶν μέτρων εἰδήσεις ἢ φήμας ἐπιτηδείας νὰ φέρωσιν ἀνησυχίαν εἰς τοὺς πολίτας, νὰ ταράξωσι τὴν δημοσίαν πίστιν, ἢ νὰ διεγείρωσιν ἀπεχθείας.

Ἄρθρ. 204.

Ὅσις διὰ ζώσης ἢ ἐγγράφως προκαλεῖ ἢ ἐρεθίζει τοὺς πολίτας εἰς διαφωνίαν, εἰς ἀμοιβαίαν καταφρόνησιν ἢ ἐχθροπάθειαν, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν, καὶ, ἐν ὑποτροπῇ τὸ πολὺ ἑνὸς ἔτους.

Verkehre mit Andern abhalten; oder einem obrigkeitlichen Verbote zuwider sich und die Mitglieder ihrer Secte durch æussere Kennzeichen zu unterscheiden suchen; sollen mit Gefængniss nicht unter ein Jahr, und wenn sie ein Staats-oder Kirchen-Amt bekleiden, mit Dienst-Entlassung betraft werden.

Art. 199.

Wer Beamte oder Diener der Kirche wæhrend oder in Beziehung auf ihre Amts-Verrichtungen durch beschimpfende Worte, Bewegungen oder Drohungen beleidiget, schriftlich oder mündlich læstert, verspottet oder schmæht, soll mit Gefængniss bis zu 2 Jahren bestraft werden.

Hat die Beleidigung wæhrend ihrer Amts-Verrichtungen in der Kirche selbst oder in einer andern œffentlichen Versammlung statt gefünden, so tritt Gefængniss-Strafe nicht unter 2 Jahren ein.

Art. 200.

Bei thætlicher Misshandlung von kirchlichen Beamten oder Dienern wæhrend oder in Beziehung auf ihre Amts-Verrichtungen tritt Gefængniss-Strafe nicht unter 2 Jahren gegen die Schuldigen ein.

Hatte die Misshandlung in der Kirche selbst oder in einer œffentlichen Versammlung statt, so ist auf Arbeits-Haus zu erkennen.

III. Stœrung des Hausfriedens.

Art. 201.

Wer ohne einen Land-Friedensbruch zu begehen, in eines Andern Haus und Wohnung widerrechtlich eindringt, und daselbst Handlungen vornimmt, wozu er nicht berechtigt ist, oder den Eigenthümer oder Besitzer durch ungebührliches Benehmen beunruhigt oder belæstigt, soll mit Gefængniss bestraft werden:

I. wenn an einer Person Gevvaltthætigkeit verübt worden, nicht unter ein Jahr;

II. wenn an Sachen Gevvalt verübt wurde, bis zu 6 Monaten;

III. wenn keines von beiden geschehen, bis zu drei Monaten.

Der Gebrauch oder das Mitsichführen von Waffen, ferner die Vornahme solcher Rechts-Verletzungen in œffentlichen Anstalten, oder zur Nachtszeit sollen als besondere Erschwerungsgründe gelten.

IV. Stœrung des Friedens einer Kœrperschaft.

Art. 202.

Die im Art. 201 bestimmten Strafen werden auch gegen diejenigen erkannt, vvelche, ohne einen Friedensbruch zu begehen, rechtmæssige Versammlungen eines Kreis-Bezirks-oder Gemeinde-Rathes, oder einer œffentlichen Kœrperschaft oder Gemeinheit, insbesondere auch einer zu Wahl-oder anderen œffentlichen Geschæften von der Regierung einberufenen Versammlung unbefügt hindern; sich in dieselben eindrængen; deren Handlungen unterbrechen; oder sonst durch ungebührliches Benehmen die Ruhe und Ordnung einer solchen Kœrperschaft oder ihrer Handlungen stœren.

V. Stœrung des Friedens der Staats-Einwohner

Art. 203.

Wer in einer Schrift, Rede oder Lehre wissentlich falsche, zur Beunruhigung der Staats-Einwohner, zur Stœrung des œffentlichen Vertrauens oder zur Erregung von Gehæssigkeiten geeignete Nachrichten oder Gerüchte über angeblich bevorstehende Regierungs-Massregeln ausstreut, verfællt in Gefængniss-Strafe bis zu 3 Monaten.

Art. 204.

Wer mündlich oder in einer Schrift die Staats-Einwohner zur Zwietracht, zur gegenseitigen Verachtung oder Feindseligkeit auffordert, oder anreizt, soll mit Gefængniss bis zu 6 Monaten und im Wiederholungs-Falle bis zu einem Jahr gestraft werden.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΣΤ'. Αὐτοδικία.

Αρθρ. 205.

Ὅσις, ἐκτὸς τῶν παρὰ τοῦ νόμου ἐξῃρημένων περιπτώσεων, αὐτοδικεῖ (λαμβάνει μόνος τὰ δίκαιά του) κατὰ νομιζομένης ἢ ἀληθοῦς ὕβρεως, ἢ ἐνεργεῖ αὐτογνωμόνως ἀξιωσιν περὶ δικαιώματος, τὸ ὁποῖον ἢ ἔχει τῳόντι ἢ ἄλλως ἀντιποιεῖται, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἑνὸς μηνὸς, καὶ ἐὰν κατὰ τὴν περίςασιν ταύτην συμβῇ βιαία ἐπίθεσις εἰς πρόσωπον, μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν.

Αρθρ. 206.

Ὅσοι τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων δι' ἀξίωσιν δικαιώματος, τὸ ὁποῖον ἔχουν ἢ ἀντιποιοῦνται, πληρόνουν αὐθαιρέτως αὐτοὶ ἑαυτοὺς ἐκ τῶν δημοσιων χρημάτων, τῶν ὁποίων ἔχουν τὴν διαχείρισιν, τιμωροῦνται μὲ ποινὴν πειθαρχικὴν, καὶ, ἐν ὑποτροπῇ, μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν, ἀποβαλλόμενοι συγχρόνως τῆς ὑπηρεσίας.

Ζ'. Ἐπίθεσις κατὰ προσώπου.

Αρθρ. 207.

Ἡ ἄδικος κατά τινος προσώπου ἐπίθετις, καθ' ὅσον μὲν δὲν περιέχει ἄλλην τινὰ ἀξιόποινον πρᾶξιν, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν, γενομένη δὲ δι' ὅπλων ἢ δια διαιοπραγίας κατὰ προσώπου, μὲ φυλάκισιν δεκατεσσάρων ἡμερῶν ἕως ἓξ μηνῶν.

Η. Μονομαχία.

Αρθρ. 208.

Ὅσις ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας προκαλεῖ τινα εἰς μονομαχίαν δι' ὅπλων, καὶ ὅσις, προκαλούμενος οὕτω, παρουσιάζεται εἰς τὸν ἀγῶνα, τιμωρεῖται:

1) Μὲ φυλάκισιν δεκατεσσάρων ἡμερῶν ἕως ἓξ μηνῶν, ἐὰν ἡ μονομαχία δὲν ἐπέφερε κάμμίαν πληγήν·

2) Μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν ἕως δύο ἐτῶν, ἐὰν ἡ πληγὴ ἐπέφερεν ἀνικανότητα ἐργασίας κατωτέρω τῶν τριῶν μηνῶν·

3) Με φυλάκισιν τοὐλάχιςον δύο ἐτῶν, ἐὰν ἡ πλήγωσις ἐπροξένησεν ἀνικανότητα ἐργασίας ὑπὲρ τοὺς τρεῖς μῆνας, ἢ ἐὰν ἡ μονομαχία ἔγινεν ἄνευ βοηθῶν ἢ μαρτύρων·

4) Μὲ εἱρκτὴν, ἐὰν ὁ ἕτερος τῶν μονομαχούντων ἐπληγώθη θανατηφόρως, ἢ ἐφονεύθη ἄνευ προηγουμένης συμφωνίας θανάτου τοῦ ἑνὸς ἐξ αὐτῶν·

5) Μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα, ὅταν συμβῇ θάνατος ἑνὸς μέρους, προϋπαρχούσης περὶ τούτου συμφωνίας.

Αρθρ. 209.

Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν τιμωροῦνται ὅσοι:

1) Ἐπροκάλεσαν ἢ ἐδέχθησαν τὴν πρόκλησιν εἰς μονομαχίαν, μολονότι αὕτη δὲν ἐξετελέσθη·

2) Ἀπείλησαν ἢ ἔδειξαν περιφρόνησιν εἰς τὸν προκαλεσθέντα, ὅστις ἀπεποιήθη τὴν μονομαχίαν.

Αρθρ. 210.

Ὡς ἰδιαιτέρα ἐπιβαρυντικὴ αἰτία θεωρεῖται ἡ περίςασις, καθ' ἣν ἀπέρριψέ τις τὸν παρὰ τοῦ ἑτέρου μέρους προτεθέντα δικαστικὸν τρόπον, ἢ, μετὰ τὴν ἔναρξιν αὐτου, ἐπανῆλθε πάλιν εις τὴν μονομαχίαν.

Αρθρ. 211.

Ἐξαιροῦνται πάσης ποινῆς οἱ παρευρεθέντες εἰς μονομαχίαν ὡς μάρτυρες ἢ βοηθοί.

Κεφάλ. Θ'.

Περὶ ἀθεμίτων ἑνώσεων καὶ ἑταιριῶν.

Α. Γενικοὶ ὁρισμοί.

Αρθρ. 212.

Ἐὰν πολλοὶ ἑνωθῶσιν ὑπὸ ῥητοὺς τύπους καὶ θεσμοὺς ἄνευ ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ συνέρχωνται ἐκ διαλειμμάτων ἀποκλείοντες τοὺς μὴ ἰδιαιτέρως παρεισηγμένους διὰ νὰ συνασχολῶνται περὶ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα ἀνάγονται εἰς ἐξωτερικὰς ἢ ἐσωτερικὰς σχέσεις τῆς Ἐπικρατείας, εἰς θρησκείαν ἢ ἄλλους δημοσίους σκοποὺς, ἢ τοῦ νὰ ἔχωσι διὰ γραφῆς ἢ ἄλλων σημείων

VI. Selbsthülfe.

Art. 205.

Wer, ausser den in den Gesetzen ausgenommenen Fäll eine vermeintliche oder wirkliche Beleidigung sich selbst schafft, oder einen vermeinten oder wirklichen Rechts An eigenmæchtig in Vollzug setzt, ist mit Gefængniss bis zu eine nate, wenn aber hiebei die Person eines Andern gewal überfallen vvorden ist, mit Gefængniss bis zu 6 Mona strafen.

Art. 206.

Beamte, welche sich wegen eines wirklichen oder verr chen Rechtsanspruches aus den in ihrem Amte anvertrauten dern eigenmæchtig bezahlt machen, sollen mit Diciplinar- beim Rückfalle aber mit Gefængniss bis zu 6 Monate Dienst-Entlassung bestraft werden

VII. Angriff auf die Person.

Art. 207.

Der widerrechtliche Angriff auf eine Person wird, s derselbe nicht eine andere strafbare That enthælt, mit Ge niss bis zu drei Monaten und wenn der Angriff mit W geschehen, oder Gewaltthætigkeit an der Person verübt w ist, von vierzehn Tagen bis zu 6 Monaten bestraft.

VIII. Zweikampf.

Art. 208.

Wer aus was immer für einer Ursache, Jemanden zum kampfe mit Waffen herausfordert, und wer auf eine s Herausforderung sich zum Kampfe stellt, der wird bestraft:

1) mit Gefængniss von vierzehn Tagen bis zu 6 Monaten, der Zweikampf keine Verwundung zur Folge gehabt hat;

2) mit Gefængniss von 3 Monaten bis zu 2 Jahren, wem Verwundung eine Arbeitsunfæhigkeit unter drei Monate Folge hatte;

3) mit Gefængniss nicht unter 2 Jahren, wenn die Verwun eine Arbeitsunfæhigkeit über drei Monate zur Folge hatte ode Zweikampf ohne Secundanten oder ohne Zeugen statt hatte;

4) mit Arbeitshaus, wenn dabei ein Theil lebensgefæh verwundet, oder ohne auf den Tod eines Theiles getroffene abredung getœdtet worden ist;

5) Mit Kettenstrafe auf bestimmte Zeit bei erfolgtem T eines Theils, wenn der Zweikampf auf den Tod eines T verabredet gewesen ist.

Art 209.

Mit Gefængniss bis zu drei Monaten sind diejenigen zu be fen, welche:

1) zum Zweikampfe herausgefordert, oder die Herauss rung angenommen haben, wenn auch derselbe nicht zu St gekommen ist;

2) dem Herausgeforderten, welcher den Zweikampf abge hat, Verachtung gedroht oder bezeigt haben.

Art. 210.

Gegen denjenigen, welcher den vom andern Theile ihm a tragenen Rechtsweg zurückgewiessen hat, oder, nachdem a bereits betreten gewesen, zum Zweikampfe wieder zurückge men ist, soll dieser Umstand als besonderer Erschwerungs Gr gelten.

Art. 211.

Ganz straffrei sind diejenigen, welche einem Zweikampfe Zeugen oder Secundanten beigewohnt haben.

NEUNTES CAPITEL.

Von unerlaubten Verbindungen und Gesellschaften.

I. Allgemeine Bestimmungen.

Art. 212.

Wenn Mehrere ohne Erlaubniss der Staatsbehœrde sich ver igen, um mit Ausschluss Anderer—nicht besonders aufgen mener—unter bestimmten Vereinsformen oder Satzungen gemeinschaftlichen Beschæftigung mit Gegenstænden, wel auf æussere oder innere Verhæltnisse des Staates, auf Relig oder andere œffentliche Zwecke Beziehung haben, sich von

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ἀνταπόκρισιν μετ' ἀλλήλων, οἱ μὲν καθιδρυταὶ καὶ οἱ προϊσάμενοι τοιαύτης ἑταιρίας τιμωροῦνται με φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν, καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν πεντήκοντα ἕως διακοσίων Δραχμῶν· οἱ δὲ συνεταῖροι, μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἑνὸς ἔτους, καὶ χρηματικὴν ζημίαν τὸ πολὺ ἑκατὸν Δραχμῶν.

Αρθρ. 213.

Αἱ αὐταὶ ποιναὶ, φυλαττομένης τῆς αὐτῆς διαφορᾶς, καταγινώσκωνται καὶ ἐὰν τοιαυτη ἑταιρία ἔλαβε μεν τὴν συγκατάθεσιν τῆς Ἀρχῆς, ἀλλ' αὐτογνωμόνως παρεκτρέπεται, κατὰ τὸν σχηματισμὸν καὶ τὰς σχέσεις της ἑνώσεώς της, ἐκ τῶν τεταγμένων ὅρων, ἢ μεταβάλλει τὸν ὀργανισμόν της.

Ἄρθρ. 214.

Ἐὰν ἡ ὕπαρξις ὁποιασοήποτε συζηθείσης ἑταιρίας, οἱ σκοποὶ αὐτῆς, οἱ θεσμοὶ, τὰ μέλη, αἱ συναθροισεις, αἱ ἀποφάσεις ἢ ἀσχυλιαι ἀποσιωπῶνται κατ' ἀμοιβαίαν ὑποχρέωσιν, ἢ ἄλλως ἀποκρύπτωνται ἐπίτηδες ἐκ τῆς Ἀρχῆς, ἢ ἀναγγέλλωνται ψευδῶς, εις μὲν τοὺς καθιδρυτας καὶ προϊσαμένους ἐπιβάλλεται φυλακισις τοὐλάχιστον δυο ἐτῶν, καὶ χρηματικὴ ποινὴ ἑκατὸν μέχρι πεντακοσίων Δραχμῶν, εἰς δὲ τοὺς λοιποὺς συνεταίρους φυλακισις ἑνὸς ἔτους μέχρι τριῶν ἐτῶν, καὶ χρηματικὴ ποινὴ πεντήκοντα μέχρι τριακοσίων Δραχμῶν.

Αρθρ. 215.

Ἐὰν ἡ εἰς παρασιώπησιν καὶ τήρησιν τῆς μυσικότητος ὑποχρέωσις ἐνισχύεται ἐνόρκως, ἢ ἄλλως γίνεται ὅρκος τις ἐκ μέρους τῶν εἰσαγομένων εἰς τὴν μυσικὴν ἑταιρίαν, οἱ μὲν συνεταῖροι τιμωροῦνται μὲ εἱρκτὴν, καθιδρυταὶ δὲ καὶ προϊσάμενοι καταδικάζονται εἰς πρόσκαιρα δεσμά.

Αρθρ. 216.

Ἀθέμιτοι ἑταιρίαι διαλύονται· τὰ δὲ ἔγγραφα, σκεύη καὶ λοιπὰ πράγματα αὐτῶν δημεύονται.

Αρθρ. 217.

Μὲ τοὺς καθιδρυτὰς καὶ προϊσαμένους συνεξομοιοῦται:

1) Ὅστις ἀναδέχεται ἐν ὀνόματι ἢ διὰ σκοποὺς ἀθεμίτου τινὸς ἑταιρίας ἰδιαιτέραν ὑπηρεσίαν ἢ ασχολίαν·

2) Ὅστις προσπαθεῖ νὰ συλλεξῃ ἢ καὶ τῳόντι συλλέγει μέλη τοιαύτης ἑταιρίας·

3) Ὅστις, ὢν μέλος μυσικῆς ἑταιρίας, παραχωρεῖ εἰς ταύτην ἐν γνώσει τὴν οἰκιαν ἢ τὴν κατοικιαν του μὲ ἐνοίκιον ἢ ἄνευ ἐνοικίου, ἢ συγχωρεῖ νὰ γίνωνται ἐντὸς αὐτῆς συνελεύσεις, ἢ νὰ ἐναποτίθενται πράγματα τῆς τοιαύτης ἑταιρίας.

Αρθρ. 218.

Ὡς συνεταῖρος τιμωρεῖται:

1) Ὅστις, χωρὶς νὰ ἦναι μέλος ἀθεμίτου τινὸς ἑταιρίας, παραχωρεῖ ἐν γνώσει την οἰκίαν ἢ τὴν κατοικιαν του μὲ ἐνοίκιον ἢ ἄνευ ἐνοικίου, ἢ ἀνέχεται τὸ νὰ γίνωνται ἐν αὐτῇ συνελεύσεις, ἢ νὰ ἐναποτίθενται πράγματα τῆς ἰδίας·

2) Ὅστις ἐν γνώσει συμπαρευρισκεται ὡς φίλος εἰς τὰς συνελεύσεις τοιαύτης ἑταιριας, κατασκευάζει πρὸς χρῆσιν αὐτῆς ἰδιαίτερα σύμβολα τῆς ἑνώσεως ἢ σκεύη, ἢ βοηθεῖ τὰς πράξεις της καθ' οἱονδήποτε τρόπον.

Αρθρ 219.

Ὁ εἰσερχόμενος ἄνευ ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως εἰς οἱανδήποτε ξένην ἑταιρίαν, ὁποία ἡ διὰ τοῦ αρθρ 212 περιγραφεῖσα, ἐὰν μὲν αὕτη ἀφορᾳ δημόσια ἢ θρησκευτικὰ πράγματα, ἢ ἄλλους δημοσιους σκοποὺς, καταδικάζεται εἰς χρηματικὴν ποινὴν δέκα μέχρις ἑκατον Δραχμῶν, καὶ εἰς φυλάκισιν τὸ πολὺ ἑνὸς ἔτους· ἐὰν δὲ ὁ σκοπὸς της διετηρήθη ἐπίτηδες μυσικὸς ἢ ἀνηγγέλθη ψευδῶς, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν ἕως δύο ἐτῶν και μὲ χρηματικὴν ποινὴν πεντήκοντα ἕως διακοσίων Δραχμῶν.

Αρθρ. 220.

Ὅστις κατεδικάσθη ὡς λαβὼν μέρος εἰς μυσικήν τινα

zu Zeit zu versammeln, oder durch Schrift oder andere Zeichen gemeinsamen Verkehr zu pflegen, so werden die Stifter und Vorsteher einer solchen Gesellschaft mit Gefængniss von 3 Monaten bis zu 2 Jahren, und an Geld von 50 bis 200 Drachmen, die übrigen Theilnehmer aber mit Gefængniss bis zu 1 Jahr, und an Geld bis zu 100 Drachmen bestraft.

Art. 213.

Gleiche Strafen mit Beobachtung des næmlichen Unterschiedes werden erkannt, wenn eine solche Gesellschaft die obrigkeitliche Genehmigung zwar erhalten hat, aber willkührlich in ihrer Bildung oder in ihren Vereins-Verhæltnissen von den vorgeschriebenen Bedingungen abweicht, oder ihre Verfassung ændert.

Art. 214.

Wird das Bestehen irgend einer errichteten Gesellschaft, oder werden deren Zwecke, Satzungen, Mitglieder, Zusammenkünfte, Beschlüsse oder Geschæfte in Folge gegenseitiger Verpflichtung zur Verschwiegenheit, oder sonst absichtlich vor der Obrigkeit geheim gehalten, oder falsch angegeben, so tritt gegen die Stifter und Vorsteher Gefængniss-Strafe nicht unter 2 Jahren und Geld-Strafe von 100--500 Drachmen, gegen die übrigen Theilnehmer aber Gefængniss-Strafe von 1 Jahr bis zu 3 Jahren, und Geld-Strafe von 50 bis 300 Drachmen ein.

Art. 215.

Wird die Verpflichtung zur Verschwiegenheit oder Geheimhaltung eidlich erhærtet, oder sonst ein Eid bei der Aufnahme in die geheime Gesellschaft geleistet, so ist jeder Theilnehmer in Arbeits-Haus-Strafe, Stifter und Vorsteher aber in Ketten-Strafe auf bestimmte Zeit zu verurtheilen.

Art. 216.

Unerlaubte Gesellschaften werden aufgelœst, ihre Papiere, Gelder, Geræthschaften und übrigen Effecten confiscirt.

Art. 217.

Den Stiftern und Vorstehern wird gleichgeachtet:

1) Wer im Namen oder für Zwecke einer unerlaubten Gesellschaft einen besondern Dienst, oder eine besondere Geschæfts-Führung übernimmt;

2) wer für eine solche Gesellschaft anzuwerben versucht, oder wirklich anwirbt;

3) wer wissentlich sein Haus oder seine Wohnung derselben mit oder ohne Vermiethung einræumt, oder darin Zusammenkünfte oder Niederlagen einer solchen Gesellschaft duldet, in sofern er Mitglied der Gesellschaft ist.

Art. 218.

Als Theilnehmer ist zu bestrafen:

1) wer einer unerlaubten Gesellschaft, ohne Mitglied derselben zu seyn, wissentlich sein Haus oder seine Wohnung, mit oder ohne Vermiethung einræumt, oder darin Zusammenkünfte oder Niederlagen derselben duldet;

2) wer wissentlich den Versammlungen einer solchen Gesellschaft als Gast beiwohnt, für dieselbe besondere Vereins-Zeichen oder Geræthe verfertigt, oder ihrer Wirksamkeit auf irgend eine Weise Vorschub leistet.

Art. 219.

Wer ohne obrigkeitliche Erlaubniss in irgend eine auslændische Gesellschaft, wie solche im Art. 212 beschrieben ist, sich einlæsst, wird, wenn die Absicht einer solchen Gesellschaft auf Staats- oder Religionssachen oder auf andere œffentliche Zwecke Beziehung hat, an Geld von 10--100 Drachmen und mit Gefængniss bis zu 1 Jahr; wenn aber die Absicht derselben vorsætzlich geheim gehalten oder falsch angegeben worden ist, mit Gefængniss von 3 Monaten bis zu 2 Jahren und an Geld von 50 bis zu 200 Drachmen bestraft.

Art. 220.

Jeder wegen Theilnahme an einer geheimen Geselschaft Verur-

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ἑταιρίαν, ὑποβάλλεται, μετὰ τὴν ἀποπλήρωσιν τῆς ποινῆς, εἰς ἀσυνομικὴν ἐπιτήρησιν κατὰ τοὺς ὅρους τῶν ἄρ. 34-37· ἀτοβάλλεται δὲ καὶ τῆς ὑπηρεσίας, ἐὰν ἦναι δημόσιος ὑπάλληλος ἢ ὑπηρέτης.

Αρθρ. 221.

Εἰς χρηματικὴν ποινὴν δεκαὲξ μέχρι διακοσίων Δραχμῶν καταδικάζονται ὅσοι παραχωροῦσι τὴν κατοικίαν των ὅλην ἢ ἐν μέρει εἰς χρῆσιν φανερᾶς τινος ἑταιρίας, ἂν καὶ συγχωρημένης παρὰ τῆς Ἀρχῆς, χωρὶς νὰ ἀναγγείλωσι τοῦτο εἰς τὴν τοπικὴν ἀσυνομίαν.

Β'. Ὡς πρὸς τὰς θρησκευτικὰς αἱρέσεις.

Αρθρ. 222.

Κατὰ τοὺς περὶ ἀθεμίτων ἑταιριῶν ὅρους (ἄρθρ. 212-221) τιμωροῦνται οἱ συνιζῶντες, διαδίδοντες, καὶ ἀκολουθοῦντες νέας καὶ μὴ ἀναγνωρισμένας παρὰ τῆς Κυβερνήσεως θρησκευτικὰς αἱρέσεις.

Γ'. Ἀθέμιτος ἕνωσις δημοσίων συσημάτων.

Αρθρ. 223.

Οἱ ὅροι τῶν ἄρθρ. 212 κλπ. περὶ ἀθεμίτων ἑταιριῶν ἐφαρμόζονται, ὅταν εἰς δημόσιόν τι σύσημα σχηματισθῶσιν ὑπὸ ἰδίους τύπους, θεσμοὺς, ἢ συμφωνίας, παραφυάδες τῆς κυρίας ἑνώσεως, μὴ ἀναγνωρισμέναι ῥητῶς παρὰ τῆς δημοσίας Ἀρχῆς.

Αρθρ. 224.

Ἐὰν δημόσιόν τι σύσημα ἢ μέρος αὐτοῦ συναθροίζεται ὡς τοιοῦτον εἰς ἄλλους τόπους, εἰς ἄλλους χρόνους, ὑπὸ ἄλλους τύπους καὶ πρὸς ἄλλους σκοποὺς παρὰ τοὺς διὰ νόμου, διατάξεως, ἢ ἰδιαιτέρας ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως συγχωρηθέντας· ἐὰν δημόσια συσήματα, ἐκτὸς τῶν διὰ τοῦ κανονισμοῦ των ὡρισμένων περιπτώσεων, συνέρχωνται, ἄνευ συναινέσεως τῆς Ἀρχῆς εἰς ἀλληλογραφίαν ἢ εἰς κοινὸν σύνδεσμον, οἱ μὲν προϊστάμενοι τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν καὶ χρηματικὴν ποινὴν μέχρις ἑκατὸν Δραχμῶν· οἱ δὲ συνεταῖροι, τὸ πολὺ μὲ φυλάκισιν δύο μηνῶν καὶ ζημίαν πεντήκοντα Δραχμῶν, ἐπιφυλαττομένων τῶν περὶ ἀθεμίτων ἑταιριῶν ὁρισμῶν, ἐὰν τοιαῦται συναθροίσεις ἢ ἑνώσεις ἔμειναν ἀπόκρυφοι πρὸς τὴν Κυβέρνησιν.

Αρθρ. 225.

Αἱ αὐταὶ ποιναὶ καὶ ἡ αὐτὴ ἐπιφύλαξις κατὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποκρύψεως ἐφαρμόζονται καὶ ἐὰν δημόσιόν τι σύσημα, οἱ προϊσάμενοι αὐτοῦ, ἢ μέλη τινὰ τοῦ ἰδίου, ἐκδίδωσι διατάγματα καὶ δηλοποιήσεις περὶ ἀντικειμένων, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀλλότρια τῆς νομίμου ἁρμοδιότητός των, ἢ χωρὶς νὰ ζητήσουν τὴν ἀπαιτουμένην συγκατάθεσιν τῆς Ἀρχῆς, ἢ συντάττωσιν αὐτογνωμόνως νέους θεσμοὺς, μεταβάλλωσι κατὰ τὸ δοκοῦν τοὺς προτεταγμένους, ἐνεργῶσι πράξεις παρανόμου δικαιοδοσίας, εἰσπράττωσιν ἀδίκους φόρους ἢ ἐράνους, ἢ μεταχειρίζωνται ἀσυγχώρητα μέσα διὰ ν' αὐξήσωσι τὸν ἀριθμὸν τῶν συνεταίρων.

Μὲ χρηματικὴν ποινὴν τὸ πολὺ πεντήκοντα Δραχμῶν τιμωροῦνται οἱ κατ' ἄλλον τρόπον παραβαίνοντες τοὺς περιλαμβανομένους εἰς τὸ περὶ σχηματισμοῦ συσήματός τινος Διάταγμα ἐπιτακτικοὺς ἢ ἀπαγορευτικοὺς ὅρους, καὶ μάλισα ὅσον ἀποβλέπει τὴν συγκατάταξιν νέων μελῶν ἢ τὴν ἀποχώρησιν τῶν ὑπαρχόντων.

Κεφάλ. Ί.

Περὶ ἀντιποιήσεως νομημάτων ἡγεμονικῶν (droits regaliens), Ἀρχῆς ἢ ὑπηρεσίας μὴ ἐπιτραπείσης, καὶ ἄλλων δικαιωμάτων καὶ πλεονεκτημάτων.

Αρθρ. 226.

Ὅσις ἀδίκως καὶ ἐν γνώσει ἀντιποιεῖται νομήματα ἡγεμονικὰ, καταδικάζεται εἰς χρηματικὴν ποινὴν ἰσοδυναμοῦσαν μὲ τὸ διπλοῦν τῆς εἰς τὸ δημόσιον Ταμεῖον ἐπιγενομένης ζημίας, οὐδέποτε ὅμως ἐλάττονα τῶν πεντήκοντα Δραχμῶν.

theilte steht nach überstandener Strafe unter polizeilicher Au nach Vorschrift des Art. 34 bis 37 und soll des Dienstes e sen werden, wenn er ein œffentlicher Beamter oder Diener

Art. 221.

Mit einer Geld-Strafe von sechzehn bis zweihundert Drac werden diejenigen bestraft, welche ihre Wohnung ganz oder Theil einer œffentlichen, wenn auch obrigkeitlich erlaubten sellschaft zur Benutzung einræumen, ohne vorher der Or lizei die nœthige Anzeige gemacht zu haben.

II. In Beziehung auf Religions-Secten.

Art. 222.

Gegen Stifter, Verbreiter und Theilnehmer neuer, von Staats-Regierung nicht aufgenommener Religions-Secten ist den Bestimmungen der Art. 212 bis 221 über unerlaubte G schaften zu verfahren.

III. Unerlaubte Verbindung œffentlicher Kœrperschaften.

Art. 223

Die Vorschriften der Art. 212 ff. über unerlaubte Gesells ten kommen in Anwendung, wenn in einer œffentlichen Kœ schaft, besondere, von der Staats-Behœrde nicht ausdrücl genehmigte Nebenvereine unter eigenen Formen, Satzu oder Verabredungen gebildet werden.

Art. 224.

Wenn eine œffentliche Kœrperschaft oder ein Theil selben in dieser ihrer Eigenschaft sich an anderen Orte andern Zeiten, unter andern Formen oder zu andern Zwe als denjenigen versammelt, welche durch Gesetz, Ordnung besondere Erlaubniss der Staats-Behœrde genehmigt s wenn œffentliche Kœrperschaften, ausser den in ihren nungen bestimmten Fællen, ohne Genehmigung der Obrig in gegenseitigen schriftlichen Verkehr oder gemeinsamen band treten, so werden die Schuldigen und zwar die Vorst mit Gefængniss bis zu 6 Monaten und an Geld bis zu Drachmen, die übrigen Theilnehmer mit Gefængniss bis z Monaten und an Geld bis zu 50 Drachmen gestraft; vo haltlich der Bestimmungen über unerlaubte Gesellschaften, w dergleichen Versammlungen oder Verbindungen vor der rigkeit verborgen gehalten werden.

Art. 225.

Die næmlichen Strafen und der næmliche Vorbehalt für Fall des Verborgenhaltens kommen zur Anwendung, wenn von ner œffentlichen Kœperschaft, ihren Vorstehern oder einzelnen l gliedern, entweder über Gegenstænde, welche ihrer gesetzli Wirksamkeit fremd sind, oder mit Umgehung der erforderl Genehmigung der Staats-Behœrde Verordnungen und Bekan machungen erlassen, neue Satzungen eigenmæchtig gemac oder die vorgeschriebenen Satzungen willkührlich verænd Handlungen unbefugter Gerichtsbarkeit ausgeübt, ungebührli Auflagen oder Beitræge erhoben oder unerlaubte Werbungen tel geltend gemacht werden.

Andere Verletzungen der in der Vereinsordnung einer Kœr schaft enthaltenen gebietenden oder verbietenden Bestimmun insbesondere über den Ein- oder Austritt der Mitglieder wer mit Geld-Strafe bis zu 50 Drachmen belegt.

ZEHNTES CAPITEL.

Von der Anmassung nutzbarer Regalien, nicht übertragener Aem oder Dienste, und anderer Rechte und Vorzuge.

Art. 226.

Wer sich eines der nutzbaren Regalien widerrechtlich und v sentlich anmasst, soll mit einer dem doppelten Betrag des Staats-Kasse zugefügten Schadens gleichkommenden Geldst nie aber unter 50 Drachmen belegt werden.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Ἄρθρ. 227.

Ὅστις, χωρὶς νὰ διορισθῇ νομίμως, ἀντιποιεῖται Ἀρχήν τινα πολιτικὴν, ἐκκλησιαστικὴν, δημοτικὴν ἢ στρατιωτικὴν, ἢ ὁποιονδήποτε ἀξίωμα, ἢ ἐπιχειρεῖ πράξίν τινα, ἐπιτρεπομένην μόνον εἰς πολιτικοὺς, ἐκκλησιαστικοὺς, δημοτικοὺς, ἢ στρατιωτικοὺς ὑπαλλήλους, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο ἐτῶν, καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν ἑκατὸν μέχρι πεντακοσίων Δραχμῶν.

Ἄρθρ. 228.

Ὁ φέρων δημοσίως τὴν στολὴν ἢ ἄλλο διακριτικὸν σημεῖον δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ ὑπηρέτου, ἢ τάγμα, ἢ τίτλον, τὰ ὁποῖα δὲν ἔλαβε νομίμως, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν, καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν τὸ πολὺ ἑκατὸν Δραχμῶν.

Ἄρθρ. 229.

Εἰς εἱρκτὴν καταδικάζεται ὅστις ἀντιποιεῖται Ἀρχήν τινα μὴ ἐπιτεταμμένην εἰς αὐτὸν, ἢ μεταχειρίζεται στολὴν τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει τὴν ἄδειαν νὰ φέρῃ, ἢ τάγμα τι, ἢ ἄλλο διακριτικὸν σημεῖον, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐλάψῃ ἢ νὰ ἀπατήσῃ τὸ Κράτος ἢ ἰδιώτην τινὰ, ἢ νὰ ἐπιτύχῃ ἄλλο ἀθέμιτον ὄφελος.

Ἄρθρ. 230.

Ὅστις παρουσιάζεται ἀντὶ ἄλλου ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου χωρὶς νὰ ἦναι, κατὰ τὴν πολιτικὴν δικονομίαν, συγγενὴς, ὁμόδικος (litis consors), ἢ συνήγορος, ἢ ὁμιλεῖ ἐπὶ Δικαστηρίου ὑπὲρ αὐτοῦ, ἢ ἐπιχειρεῖ ἄλλας δικαστικὰς πράξεις, ἢ μετέρχεται τὸ ἐπάγγελμα τοῦ συμβολαιογράφου, χωρὶς νὰ ἦναι ἐπισήμως διωρισμένος, ἢ ὑπερπηδᾷ τὰ ὅρια τῆς Ἀρχῆς του, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν ἑνὸς μέχρις ἓξ μηνῶν, καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν ἑκατὸν μέχρι χιλίων Δραχμῶν, καταδικάζεται δὲ προσέτι καὶ εἰς τὸ νὰ πληρώσῃ τὰς ἐντεῦθεν προξενηθείσας ζημίας καὶ δαπάνας.

Ἐὰν δέ τις τῶν ἤδη διωρισμένων συνηγόρων ἢ συμβολαιογράφων φανῇ συμμέτοχος εἰς τὴν ἀθέμιτον ταύτην πρᾶξιν, καταδικάζεται εἰς χρηματικὴν ποινὴν χιλίων μέχρι δισχιλίων Δραχμῶν, εἰς φυλάκισιν δύο μηνῶν μέχρις ἑνὸς ἔτους, καὶ ἀπαγορεύεται εἰς αὐτὸν τὸ νὰ μετέρχεται τὸ ἐπάγγελμά του εἰς διάστημα δύο μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν.

Ἄρθρ. 231.

Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν καὶ χρηματικὴν ποινὴν τὸ πολὺ χιλίων Δραχμῶν τιμωρεῖται ὁ ἀντιποιούμενος, ἄνευ ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως, δημοσίαν τινὰ ὑπηρεσίαν, καὶ ἰδίως τα ἔργα κολλυβιστοῦ, ἐμπορομεσίτου, ἰατροῦ, χειρούργου, μαίας, κλήτορος Δικαστηρίου, ἢ ἄλλου δημοσίου ὑπηρέτου· ὡσαύτως καὶ ὁ ἐπεκτείνων τὴν ἐνέργειαν τῆς ἀνηκούσης εἰς αὐτὸν δημοσίας ὑπηρεσίας ὑπὲρ τὰ ὅρια τῆς ἐξουσίας του, εἰς ἔργα, τὰ ὁποῖα τὸν εἶναι ἀπηγορευμένα.

Ἄρθρ. 232.

Πᾶσα καταδικαστικὴ ἀπόφασις, ἐκδοθεῖσα εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν ἄρθρων 227--231, ἀφοῦ γενῇ ὁριστικὴ, πρέπει νὰ δημοσιεύεται μὲ ἔξοδα τοῦ καταδικασθέντος διά τινος ἐγχωρίου ἐφημερίδος, προσδιωρισμένης παρὰ τοῦ Προέδρου τοῦ Δικαστηρίου, ἢ δι' ἄλλου περιοδικοῦ φύλλου.

Πρέπει προσέτι ν' ἀποδοθῇ καὶ τὸ ἐκ τῆς ἀντιποιήσεως προκύψαν κέρδος.

Ἄρθρ. 233.

Εἰς φυλάκισιν τριῶν μέχρι δεκατεσσάρων ἡμερῶν καταδικάζεται ὅστις ἄνευ ἰδιαιτέρας ῥητῆς ἀδείας περιπτει εἰς ὁποιανδήποτε ἐπιχείρησιν ἢ κατάστημα τὰ ὀνόματα τοῦ Βασιλέως, τῆς συζύγου αὐτοῦ, τοῦ διαδόχου τῆς Βασιλείας, ἄλλου τινὸς μέλους τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας, ἢ τοῦ διέποντος τὴν Βασιλείαν, καὶ ἐπὶ τούτῳ ἢ προσθέτει εἰς τὴν ὑπογραφήν του τὸ ἐπίθετον, Βασιλικὸς, ἢ μεταχειρίζεται τὰ σύμβολα τοῦ Βασιλέως, καὶ τὴν στολὴν τῆς θεραπείας Του.

Art. 227.

Wer, ohne dazu auf gesetzliche Weise ernannt worden zu seyn, sich ein Civil - Kirchen - Gemeinde - oder Militär - Amt, oder irgend eine Würde anmasst, oder eine Handlung vornimmt, zu deren Vornahme bloss Civil - Kirchen - Gemeinde - oder Militär-Beamte berechtiget sind, soll mit Gefængniss - Strafe bis zu zwei Jahren und mit Geldstrafe von einhundert bis fünfhundert Drachmen belegt werden.

Art. 228.

Wer œffentlich die Uniform oder sonstige Ehren - Auszeichnung eines œffentlichen Beamten oder Dieners, einen Orden, oder einen Titel getragen und geführt hat, welche ihm nicht auf gesetzliche Weise verliehen worden sind, soll mit Gefængniss - Strafe bis zu drei Monaten und Geldstrafe bis zu einhundert Drachmen belegt werden.

Art. 229.

Auf die Strafe des Arbeits-Hauses soll dann erkannt werden, wenn sich Jemand die Ausübung eines ihm nicht übertragenen Amtes in der Absicht anmasst, oder sich einer ihm nicht verliehenen Uniform, eines Ordens, oder einer sonstigen Ehrenauszeichnung in der Absicht bedient, um den Staat oder einen Privaten zu beschædigen, zu betrügen, oder einen andern unerlaubten Vortheil zu erlangen.

Art. 230.

Jeder, der, ohne nach dem Gesetz- Buche über das Civil-Verfahren, Verwandter, Streitgenosse oder Anwalt zu seyn, für einen Andern vor Gericht erscheint, oder für denselben gerichtliche Vorträge hælt, oder andere gerichtliche Handlungen vornimmt, oder das Amt eines Notars ausübt, ohne dazu gehœrig ernannt worden zu seyn, oder seine Amtsbefugniss überschreitet, ist deshalb in Gefængniss-Strafe von einem Monat zis zu sechs Monaten, in Geld - Strafe von einhundert bis eintausend Drachmen, und in die dadurch entstandenen Schæden und Kosten zu verurtheilen.

Erscheint dabei ein bereits angestellter Anwalt oder Notar als Theilnehmer, so ist derselbe in Geldstrafe von eintausend bis zweitausend Drachmen, in Gefængniss - Strafe von zwei Monaten bis zu einem Jahre zu verurtheilen und auf zwei Monate bis zwei Jahre vom Amte zu suspendiren.

Art. 231.

Wer sich die Ausübung eines œffentlichen Dienstes, insbesondere die Verrichtungen eines Sensals, Mæklers, Arztes, Wundarztes, einer Hebamme, eines Gerichts Boten, oder eines andern œffentlichen Dienstes anmasst, ohne dazu von Seite der Staats-Regierung berechtigt zu seyn; wer die Ausübung eines ihm zustehenden œffentlichen Dienstes über die Grænzen seiner Befugniss auf Verrichtungen ausdehnt, welche ihm untersagt sind, soll mit Gefængniss bis zu drei Monaten und an Geld bis zu einhundert Drahmen bestraft werden.

Art. 232.

Jedes im Falle des Art. 227 bis 231 erlassene verurtheilende Erkenntniss soll nach erlangter Rechtskraft, durch eine von dem Gerichts-Vorstand zu bestimmende inlændische Zeitung oder ein anderes periodisches Blatt auf Kosten des Verurtheilten bekannt gemacht werden,

Auch soll das durch die Anmassung Erhobene zurückerstattet werden.

Art. 233.

Wer ohne besondere ausdrückliche Erlaubniss, die Namen des Kœnigs, seiner Gemahlin, des Thronerben, einer andern Person des Kœniglichen Hauses oder eines Reichs - Verwesers irgend einer Unternehmung oder Anstalt beilegt, oder sich dazu Kœniglicher Firmen, Wappen und Livreen bedient, verfællt in Gefængniss von drei bis zu vierzehn Tagen.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Κεφάλ. ΙΑ.

Περὶ παραχαράξεως, κιβδηλείας, καὶ ἄλλων ἀξιοποίνων πράξεων ὡς πρὸς τὸ νόμισμα.

Ἄρθρ. 234.

Ὅστις καθ' οἱονδήποτε τρόπον παραποιεῖ ἀθεμίτως νομίσματα, μὴ ἀπαγορευθέντα ἐντὸς τοῦ Βασιλείου, τιμωρεῖται ὡς παραχαράκτης:

1) Μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα, ἐὰν κατεσκευάσθησαν χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ νομίσματα, καὶ μάλιστα κατωτέρας ἐσωτερικῆς ἀξίας, παρὰ τὴν ὁποίαν ἔχουν τὰ γνήσια τούτου τοῦ εἴδους νομίσματα·

2) Μὲ εἱρκτὴν, ἐὰν παρεποιήθησαν χάλκινα νομίσματα, ἢ ἐὰν τὰ παραποιηθέντα, χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ, δεν ἔχωσιν ἐσωτερικὴν ἀξίαν ἐλάττονα τῆς τῶν γνησίων νομισμάτων τοῦ εἴδους τούτου. Εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν δὲ τῆς ποινῆς θεωρεῖται ὡς ἰδιαιτέρα ἐπιβαρυντικὴ αἰτία, ἐὰν ὁ παραχαράκτης ἔβαλε τῳόντι εἰς κυκλοφορίαν τοιαῦτα παραποιημένα νομίσματα.

Ἄρθρ. 235.

Ὅσις ἀλλοιόνει κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἀξίαν νομίσματα, μὴ ἀπηγορευμένα εἰς τὸ Βασίλειον, καὶ βάλλει εἰς κυκλοφοριαν τοιαῦτα νενοθευμένα, τιμωρεῖται ἐπὶ κιβδηλεία:

1) Μὲ εἱρκτὴν, ἐὰν ἡ ἀλλοίωσις τῶν γνησίων νομισμάτων ἔγινε διὰ περικοπῆς, διατρυπήσεως, ἢ ὀἱ ἄλλων τοιούτων μέσων·

2) Μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα, ἐὰν ἡ ἀλλοίωσις ἔγινε κατὰ τρόπον ἀπατηλότερον καὶ δυσκολώτερον νὰ γνωρισθῇ.

Ἄρθρ. 236.

Μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον δύο ἐτῶν τιμωρεῖται ὅσις παραποιεῖ καὶ κιβδηλεύει τα ἀπηγορευμένα εἰς τὸ Βασίλειον νομίσματα, καὶ βάλλει εἰς κυκλοφορίαν τὰ παραχαραγμένα ἢ κίβδηλα ταῦτα νομίσματα.

Ἄρθρ. 237.

Μεγάλη καὶ ἀπατῶσα ὁμοιότης τῶν παραχαραγμένων ἢ κιβδήλων νομισμάτων μὲ τὰ γνήσια καὶ ἀνόθευτα ἰσχύει εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν ἄρθρων 234, 235 ἀριθ. 2 καὶ τοῦ ἄρθρ. 236 ὡς ἰδιαιτέρα ἐπιβαρυντικὴ περίπτωσις.

Ἄρθρ. 238.

Ὅστις, σκοπεύων νὰ παραποιήσῃ μεταλλικὰ νομίσματα, εἴτε ἀπηγορευμενα εἴτε μὴ, προμηθεύεται τὰ πρὸς τοῦτο συντείνοντα ἐργαλεῖα, ἐὰν δὲν ἔκαμεν εἰσέτι χρῆσιν αὐτῶν, τιμωρεῖται μὲ τὴν ποινὴν τῆς ἀποπείρας.

Ἄρθρ. 239.

Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν τιμωρεῖται ὅστις εὑρέθη ἔχων νομισματοσήμαντρα, τύπους ἢ ἄλλα εἰς νομισματοκοπίαν πρόσφορα ἐργαλεῖα, καὶ δὲν δύναται νὰ καταστήσῃ πιθανὴν ἀναίτιόν τινα τῆς τοιαύτης κατοχῆς ἀφορμήν.

Ἄρθρ. 240.

Ἐπίσης μὲ τὸν παραχαράκτην καὶ κιβδηλοποιὸν τιμωρεῖται ὅσις δίδει ὁδηγίαν ἢ διδασκαλίαν περὶ τοῦ παραχαράττειν ἢ κιβδηλεύειν, ὅστις, συνεννοημένος μὲ παραχαράκτας ἢ κιβδηλοποιοὺς, κατασκευάζει δι' αὐτοὺς, ἢ τοὺς προμηθεύει νομισματοσήμαντρα, τύπους ἢ ἄλλα πρόσφορα ἐργαλεῖα· καὶ ὅσις κατὰ συνεννόησιν ὡσαύτως βάλλει εἰς κυκλοφορίαν τὰ παραχαραγμένα ἢ κίβδηλα νομίσματα.

Ἄρθρ. 241.

Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν τιμωρεῖται ὅστις, ἄνευ μὲν συνεννοήσεως μετά τινος παραχαράκτου ἢ κιβδηλοποιοῦ, ἀλλὰ καὶ ἄνευ ἐπιταγῆς ἁρμοδίας τινὸς Ἀρχῆς, κατασκευάζει νομισματοσήμαντρα ἢ ἄλλα εἰς νομισματοκοπίαν πρόσφορα ἐργαλεῖα, ἢ τὰ παραδίδει εἰς ἄλλον παρὰ τὴν Ἀρχὴν ταύτην.

Ἄρθρ. 242.

Ὅστις, ἔχων γνῶσιν γενομένης τινὸς παραχαράξεως ἢ κιβδηλεύσεως, ἢ τοῦ τόπου ὅπου εἶναι ἐναποτεθειμένα τα τοιαῦτα νομίσματα, ἢ τῶν ἀνθρώπων οἵτινες τὰ διαδίδου-

EILFTES CAPITEL.

Von dem Falschmünzen, Münzverfælschen, und von ande Münzwesen betreffenden strafbaren Handlungen.

Art. 234.

Wer im Kœnigreiche nicht ausser Curs gesetzte G zen auf was immer für eine Art unbefugter Weise nac soll wegen Falschmünzens bestraft werden:

I. mit Ketten-Strafe auf bestimmte Zeit, wenn Gold-o ber-Münzen, und zwar von geringerer inneren Güte, al die æchten Münzen dieser Art haben, verfertigt worden s

II. mit Arbeits-Haus, wenn Kupfer-Münzen nachgemac an den nachgemachten Gold-oder Silber-Münzen der Werth, welchen die æchten Münzen dieser Art haben, ni ringert worden ist.

Hat der Falsch Münzer solche nachgemachte Münzen lich in Umlauf gesetzt, so ist dieser Umstand bei Zumessu Strafe, als besonderer Erschwerungs-Grund zu betrachten

Art. 235.

Wer im Kœnigreiche nicht ausser Curs gesetzte Münzen inneren Werthe nach verændert und solche verfælschte M in Umlauf setzt, ist wegen Munz-Verfælschung zu strafen.

I. mit Arbeits-Haus, wenn dieses durch Beschneide Durchlœchern der æchten Münzen, oder durch andere æ Mittel;

II. mit Kettenstrafe auf bestimmte Zeit, wenn dieses auf mehr tæuschende und weniger erkennbare Art geschehen

Art. 236.

Wer im Kœnigreiche ausser Curs gesetzte Münzen nach oder verfælscht, und diese falschen oder verfælschten Mün Umlauf bringt, wird mit Gefængniss nicht unter zwei Jahren b

Art. 237.

Grosse und tæuschende Aehnlichkeit der falschen od fælschten Münzen mit den æchten und unverfælschten den Fællen der Art 234, 235, N° II und Art. 236, als beso Erschwerungs-Grund.

Art. 238.

Wer in der Absicht, Geld-Münzen nachzumachen, sie n ausser Curs gesetzt seyn, oder nicht, die dazu dienenden zeuge sich verschafft, soll, wenn davon noch kein Ge gemacht worden, mit der Strafe des Versuches belegt werd

Art. 239.

Derjenige, bei welchem Münzstempel, Formen oder zum Münzen dienende Werkzeuge gefunden worden, ohn er die unschuldige Ursache seines Besitzes wahrscheinlich kann, wird mit Gefængniss bis zu 6 Monaten bestraft.

Art. 240.

Wer im Falschmünzen oder Munzverfælschen Anleitung Unterricht gibt; wer im Einverstændniss mit Falschmünzern Münzverfælschern denselben Münz-Stempel, Formen od dazu dienliche Werkzeuge oder Materialien verfertigt verschafft; wer in gleichem Einverstændniss die falschen verfælschten Münzen in Umlauf bringt, wird wie der münzer oder Münzfælscher selbst bestraft.

Art. 241.

Wer ohne Einverstændniss mit Falsch-Münzern oder Verfælschern, aber ohne Auftrag einer zustændigen B Münzstempel oder andere zum Münzen dienende Werk verfertigt, oder an einen Andern als an diese Behœrde ab ist mit Gefængniss bis zu 6 Monaten zu strafen.

Art. 242.

Wer von einer Falschmünzerei oder Münzverfælschung einer Niederlage, oder von den Verbreitern falscher od fælschter Münzen Kenntniss hat, und davon nicht innerhalb

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

σι, δὲν ἀναγγέλλει τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν Ἀρχὴν ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν ἀφοῦ ἠθελεν εἰδοποιηθῆ, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν, ἐὰν δεν ἦναι ἐξ ἐκείνων, περὶ ὧν διελαβε τὸ ἄρθρ. 130 ἐδάφ. 3.

Ἄρθρ. 243.

Τὰ εἰς παραχάραξιν ἢ κιβδηλείαν συντείνοντα, οἷον νομισματοσήμαντρα, τύποι, σκεύη, ἡ ὕλη, καθὼς καὶ αὐτὰ τὰ παραχαραγμένα ἢ κιβδηλα νομίσματα, δημεύονται.

Ἄρθρ. 244.

Ὅστις δίδει εἰς κίβδηλα ἢ δυσφημισμένα μεταλλικὰ νομίσματα, ἢ εἰς γνήσια μὲν καὶ μὴ δυσφημισμένα, ἀξίζοντα ὅμως ὀλιγώτερον, τὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν γνησίων, ἢ ἐν χρήσει, ἢ πλειότερον ἀξιζόντων νομισμάτων, καὶ βάλλει ταῦτα εἰς κυκλοφορίαν, ἐὰν τὸ ὁποῖον ἐλαβεν ἐντεῦθεν κέρδος ὑπερβαίνῃ τὰς ἑκατὸν Δραχμὰς, τιμωρεῖται μὲ εἱρκτὴν, εἰς πᾶσαν δὲ ἄλλην περίπτωσιν μὲ φυλάκισιν τουλαχιστον ἓξ μηνῶν.

Ὁ ἔνοχος καταδικάζεται προσέτι καὶ εἰς τὸ νὰ πληρώσῃ τὴν τετραπλῆν ἀξίαν τοῦ κέρδους, ὅπερ ἀπήλαυσεν ἀποδεδειγμένως.

Ἄρθρ. 245.

Μὲ φυλάκισιν τουλάχιστον τριῶν μηνῶν τιμωρεῖται, ὅστις ἄνευ συνεννοήσεως μετὰ τοῦ παραχαράκτου ἢ κιβδηλοποιοῦ ἀνταλλάσσει καὶ ἐξοδεύει ἐν γνώσει παραχαραγμένα ἢ κίβδηλα νομίσματα, ἢ εἰσάγει, ἢ διαδίδει απηγορευμένα.

Ἄρθρ. 246.

Ὅστις ἐξοδεύει ἐν γνώσει παραχαραγμένα ἢ κίβδηλα νομίσματα, τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ὁ ἰδιος ὡς πληρωμὴν εἰς ἄλλας περιπτώσεις παρὰ τὴν εἰς τὸ προηγουμενον ἄρθρον διαλαμβανομένην, τιμωρεῖται με χρηματικὴν ποινὴν, ἀποτελοῦσαν τὴν τετραπλῆν τιμὴν τῶν ἐξοδευθέντων, οὐδέποτε ὅμως κατωτέραν τῶν εἴκοσι Δραχμῶν.

Κ ε φ ά λ. ΙΒ'.

Περὶ πλαστογραφίας.

Ἀ Ἐ ν γ έ ν ε ι.

Ἄρθρ. 247.

Ἔνοχος πλαστογραφίας καθίσταται ὅστις ἐκδίδει ἔγγραφα ἐν ὀνόματι ἄλλου καὶ ὡς νὰ ἦσαν παρ' αὐτοῦ τούτου ἐκδεδομένα, ὅστις μιμεῖται εἰς ἐπισημόν τι ἔγγραφον τὴν ὑπογραφὴν ἢ τὴν σφραγίδα ἄλλου, ἢ καταχράται ταύτας εἰς νόθον τι ἔγγραφον μὴ ἐκδεδομένον παρ' ἐκείνου, καὶ ὅστις παραμορφόνει τὴν ἔννοιαν γνησίου τινὸς ἐγγράφου, μεταβάλλων, προσθετων ἢ ἐξαλείφων λέξεις, γράμματα, ἀριθμοὺς, ἢ διακριτικὰ σημεῖα.

Β'. Π λ α σ ο γ ρ α φ ί α τ ῶ ν δ η μ ο σ ί ω ν ἐ γ γ ρ ά φ ω ν.

Ἄρθρ. 248.

Ἡ νόθευσις

1) Ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα φέρουσι τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Βασιλέως, ἢ τὴν Βασιλικὴν σφραγίδα τοῦ Κράτους, ἢ τὴν σφραγίδα τοῦ Συμβουλίου τῆς Επικρατείας, ἢ τινὸς τῶν Βασιλικῶν Ὑπουργείων·

2) Ἐγγράφων, ἐκδεδομένων καὶ ἐπικυρωμένων ἀπὸ ἄλλας δημοσίας Ἀρχάς·

3) Πρωτοκόλλων τῶν Δικαστηρίων καὶ ἄλλων δημοσίων Ἀρχῶν, καὶ ἐπικυρωμένων ἀντιγράφων αὐτῶν, παρομοίως τῶν μὲ σημεῖα ἐπικυρώσεως, ἢ ἐκπεραιώσεως κατὰ τοὺς τύπους ἐφωδιασμένων σχεδίων δημοσίων ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα φυλάττονται εἰς τὰ ἀρχεῖα τῶν Δικαστηρίων ἢ τῶν δημοσίων Ἀρχῶν·

4) Τῶν ὑπὸ τὴν πίστιν τῆς δημοσίας Ἀρχῆς ἀπειργασμένων ἢ κρατουμένων βιβλίων τῶν κτημάτων καὶ ὑποθηκῶν· ἀπογραφῶν τῶν φόρων, καὶ τῶν κτημάτων· καταλόγων βαπτίσεων, γάμων, καὶ θανάτων, καὶ τῶν τοιούτων, ὁμοῦ μὲ τὰς ἐντεῦθεν ὑπὸ τὴν βεβαίωσιν τῆς Ἀρχῆς ἐξαγομένας περιλήψεις·

undzwanzig Stunden nach erlangter Wissenschaft der Obrigkeit die Anzeige macht, soll deswegen mit Gefängniss gestraft werden, wenn er nicht zu den im Art. 130 Absatz 3 genannten Personen gehört.

Art. 243.

Die zum Falschmünzen oder Münzverfälschen dienenden Stempel, Formen, Geräthschaften und Materialien, so wie die falschen oder verfälschten Münzen selbst, sollen confiscirt werden.

Art. 244.

Wer unächten oder verrufenen Metallstücken, oder auch ächten unverrufenen, jedoch geringer geltenden Münzen den äusseren Schein ächter oder gültiger oder höher geltender Münzen gegeben, und solche Stücke in Umlauf gesetzt hat, soll, wenn der bezogene Gewinn mehr als 100 Drachmen beträgt, mit Arbeits-Haus, in jedem andern Falle aber mit Gefängniss nicht unter 6-Monaten bestraft werden.

Ausserdem hat noch der Thäter den vierfachen Werth des erweislich bezogenen Gewinnes als Strafe zu erlegen.

Art. 245.

Wer ohne Einverständniss mit dem Falschmünzer oder Münzverfälscher wissentlich unächte oder verfälschte Münzen einwechselt und wieder ausgibt, oder ausser Curs gesetzte Münzen einführt oder verbreitet, ist mit Gefängniss nicht unter 3 Monaten zu strafen.

Art. 246.

Wer falsche oder verfälschte Munzen, die er selbst ausser dem Falle des vorigen Art. in Zahlung empfangen hat, wissentlich wieder ausgibt, ist mit einer Geldstrafe, welche den vierfachen Werth der ausgegebenen Geldstücke, in keinem Falle aber weniger als 20 Drachmen betragen soll, zu bestrafen.

ZWOELFTES CAPITEL.

Von Fælschungen der Urkunden und æffentlichen Credit-Papiere.

I. Im Allgemeinen.

Art. 247.

Wer Urkunden, als wæren sie von einem andern ausgefertigt, auf dessen Namen ausstellt; wer die Unterschrift oder das Siegel eines Andern in einer Urkunde nachahmt, oder zu einer falschen, von diesem nicht ausgestellten Urkunde missbraucht; wer den Inhalt einer ächten Urkunde durch Veränderung, Zusatz oder Auslœschung von Worten, Buchstaben, Zahlen oder Unterscheidungs Zeichen entstellt, der macht sich der Urkundenfælschung schuldig.

II. Der æffentlichen Urkunden.

Art. 248.

Die Fælschung

1) an Urkunden, welche mit der Unterschrift des Kœnigs, oder mit dem Kœniglichen Staats-Siegel, oder dem Siegel des Staats-Rathes oder eines der Kœniglichen Staats-Ministerien ausgerfertigt sind;

2) an Urkunden, welche von andern Staatsbehœrden ausgefertigt und beglaubigt sind;

3) an Protocollen der Gerichte oder anderer Staats-Behœrden und an beglaubigten Abschriften derselben, desgleichen an den mit den vorschriftsmæssigen Beglaubigungs-oder Expeditions Zeichen versehenen Concepten der amtlichen Ausfertigungen, welche bei den Acten der Gerichte oder Staats-Behœrden aufbewahrt werden;

4) an den unter amtlichem Glauben hergestellten oder zuführenden Grund-und Hypothekenbüchern, Steuerkatastern, Lagerbüchern, Tauf-Heurathe-und Sterberegistern, und dgl. sammt den hieraus mit amtlicher Beglaubigung gefertigten Auszügen;

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

5) Τῶν συμβολαιογραφικῶν ἐγγράφων, καὶ τῶν πρωτοκόλλων ὅθεν ἐξάγονται τὰ τοιαῦτα ἔγγραφα· παρομοίως καὶ τῶν παρὰ τοῖς συμβολαιογράφοις κατὰ τοὺς τύπους γινομένων διαμαρτυριῶν καὶ τῶν παρ' αὐτῶν ἐκδιδομένων μαρτυρικῶν καὶ διαβεβαιώσεων·

6) Τῶν πιστωτικῶν γραμματίων δημοσίων συστημάτων καὶ παρὰ τῆς Κυβερνήσεως ἐγκεκριμένων πιστωτικῶν ἑταιριῶν.

Τιμωρεῖται

1) Μὲ εἱρκτὴν, ἐὰν δὲν ἔγινεν εἰσέτι κἀμμία χρῆσις τοιούτου πλαστογραφημένου ἢ νενοθευμένου ἐγγράφου·

2) Μὲ πρόσκαιρα δεσμὰ, ἐὰν ἔγινε τούτου χρῆσις καθ' οἱονδήποτε τρόπον.

Ἄρθρ. 249.

Ὅστις συνθέτει πλαστὰ διαβατήρια, ἀδείας ὁδοιπορίας, στρατιωτικὰς ἀφέσεις, ἢ πιστοποιητικὰ ἐπίσημα, ἢ μαρτυρικὰ ὁποιουδήποτε εἴδους, ἢ νοθεύει τὰ γνήσια, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν, ἐὰν ἔγινε χρῆσις τῶν τοιούτων ἐγγράφων, ἄλλως δὲ, μὲ φυλάκισιν ἑνὸς μηνὸς μέχρις ἑνὸς ἔτους.

Ἄρθρ. 250.

Φυλάκισις ἑνὸς μηνὸς μέχρις ἑνὸς ἔτους ἐπιβάλλεται εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ὑπὸ πλαστὸν ὄνομα λαμβάνει παρὰ τῆς ἁρμοδίας Ἀρχῆς διαβατήριον, ἄδειαν ὁδοιπορίας, ἢ ἐπίσημόν τι πιστοποιητικόν.

Ἡ αὐτὴ ποινὴ ἐπιβάλλεται καὶ εἰς τοὺς μάρτυρας, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν ὁποίων ἐκδίδεται τοιοῦτον διαβατήριον ἢ μαρτυρικόν.

Ἄρθρ. 251.

Εἱρκτὴ καταγινώσκεται ἐὰν τὰ εἰς τὸ ἄρθρ. 249 ἀναφερόμενα πλαστὰ ἢ νενοθευμένα ἔγγραφα ἐκδίδωνται ἐν γνώσει ἀπὸ δημοσίους ὑπαλλήλους, ἢ παρ' αὐτῶν εἰς γνήσια τοιούτου εἴδους ἔγγραφα ἐπικυρόνωνται καὶ μαρτυρῶνται ἐν γνώσει πράγματα ψευδῆ ὡς ἀληθῆ, εἴτε ἔγινε χρῆσις τῶν τοιούτων ἐγγράφων, εἴτε μή.

Ἄρθρ. 252.

Δημόσιοι ὑπάλληλοι, οἵτινες ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἐκδίδουσιν ὑπὸ πλαστὸν ὄνομα διαβατήρια, ἢ ὁδοιπορίας ἀδείας εἰς ξένους τοὺς ὁποίους δὲν γνωρίζουσι προσωπικῶς, ἐὰν δὲν ἐζήτησαν νὰ βεβαιωθῶσι πρότερον περὶ τῆς ταὐτότητός των διὰ τῆς ὁμολογίας δύο ἀποκατεστημένων καὶ ἐγνωσμένων εἰς αὐτοὺς πολιτῶν, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν ἑνὸς μέχρι τριῶν μηνῶν.

Ἄρθρ. 253.

Ἡ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὡρισμένη ποινὴ ἐπιβάλλεται καὶ εἰς τοὺς συμβολαιογράφους, οἵτινες ἐκδίδουσιν ὑπὸ πλαστὸν ὄνομα ἔγγραφα πρὸς ξένους, τοὺς ὁποίους δὲν γνωρίζουσι προσωπικῶς, ἐὰν ἠμέλησαν νὰ λάβωσι τὴν ἀναγκαίαν βεβαιότητα ἀπὸ δύο ἐχεγγύους μάρτυρας περὶ τῆς ταὐτότητος τῶν προσώπων.

Ἄρθρ. 254.

Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν τιμωρεῖται ὅστις κάμνει χρῆσιν τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 249--253 ἀναφερομένων γνησίων ἢ μὴ νενοθευμένων ἐγγράφων δι' ἄλλους ἀνθρώπους καὶ σκοποὺς, παρ' ἐκείνους, διὰ τοὺς ὁποίους ἐξεδόθησαν.

Ἄρθρ. 255.

Τιμωρεῖται μὲ εἱρκτὴν ὁ δημόσιος ὑπάλληλος ὅστις παραμορφόνει ἐν γνώσει διὰ παραλείψεως, προσθήκης ἢ μεταβολῆς, ὅσα ἐπίσημα ἔγγραφα, διαπραγματεύσεις, ἐξηγήσεις θελήσεως ἢ διομολογήσεις τῶν συναλλαττομένων ἢ διαφερομένων ἢ τῶν μαρτύρων, χρεωστεῖ ὡς ἐκ τῶν καθηκόντων του νὰ συνθέτῃ ἢ νὰ φυλάττῃ· ἢ εἰς τὴν σύνθεσιν ἢ ἀποδοχὴν τούτων ἀναφέρει πλαστὰ ἢ ὑποβολιμαῖα πρόσωπα, ἢ ψευδεῖς χρόνου ἢ τόπου προσδιορισμούς· ἢ ὡς ἐξ ἐπαγγέλματος βεβαιόνει καὶ ἐπιμαρτυρεῖ ἐν γνώσει μὴ

5) an Notariats-Instrumenten und Notariats-Protocollen, woraus jene Instrumente gefertigt werden, desgleichen an den vor Notaren fœrmlich aufgenommenen Wechselprotesten und von ihnen gefertigten Zeugnissen und Beglaubigungen;

6) an Creditpapieren œffentlicher Corporationen und bestætigter Credit-Vereine;

wird bestraft:

I. mit Arbeitshaus, wenn auch von einer solchen falschen oder verfælschten Urkunde noch kein Gebrauch gemacht worden ist;

II. mit Ketten-Strafe auf bestimmte Zeit, wenn davon auf irgend eine Weise Gebrauch gemacht worden ist.

Art. 249.

Wer insbesondere unæchte Pæsse, Marschrouten, Militærabschiede, oder amtliche Certificate oder Zeugnisse irgend einer Art verfertigt, oder ursprünglich æchte verfælscht, soll mit Gefængniss von 3 Monaten bis zu zwei Jahren belegt werden, wenn davon Gebrauch gemacht wurde, sonst aber mit Gefængniss von 1 Monat bis zu einem Jahr.

Art. 250.

Gefængniss-Strafe von einem Monat bis zu einem Jahr tritt gegen denjenigen ein, welcher sich unter einem falschen Namen einen Pass, eine Marschroute, oder ein amtliches Certificat von der dazu competenten Behœrde ausstellen læsst.

Gleiche Strafe findet gegen die Zeugen statt, auf deren Aussage hin ein solcher Pass oder ein solches Zeugniss ausgestellt worden ist.

Art. 251.

Arbeitshaus-Strafe tritt dann ein, wenn die im Artikel 249 genannten falschen oder verfælschten Urkunden wissentlich von œffentlichen Beamten ausgestellt, oder von ihnen in æchten Urkunden dieser Art, wissentlich unwahre Thatsachen als wahr bestætigt oder als wahr beurkundet worden sind, ohne Unterschied ob von solchen Urkunden Gebrauch gemacht wurde oder nicht.

Art. 252.

Oeffentliche Beamte, welche ausser dem Falle des vorigen Artikels Pæsse oder Marschrouten an Fremde, ihnen persœnlich unbekannte Personen unter falschem Namen ausstellen, sollen, wenn sie sich nicht durch die Aussage zweier angesessenen, ihnen bekannten, Bürger über deren Identitæt Gewissheit zu verschaffen gesucht haben, mit Gefængniss-Strafe von einem Monate bis zu 3 Monaten belegt werden.

Art. 253.

Die im vorigen Art. bestimmte Strafe tritt auch gegen Notare ein, welche für fremde, ihnen persœnlich unbekannte Partheien unter falschem Namen instrumentiren, wenn sie die Beiziehung von zwei gehœrig befæhigten Zeugen, um sich die nœthige Gewissheit über die Identitæt der Personen zu verschaffen, unterlassen haben.

Art. 254.

Wer von den in Art. 249—253 erwæhnten æchten oder unverfælchten Urkunden für andere Personen oder Zwecke, als für welche sie ausgestellt sind, Gebrauch macht, soll mit Gefængniss bis zu 6 Monaten gestraft werden.

Art. 255.

Ein Staatsbeamter, welcher Urkunden, Verhandlungen, Willens-Erklærungen oder Aussagen von Betheiligten oder Zeugen, die er vermœge seines Amtes abzufassen oder aufzubewahren hat, durch Auslassung, Zusatz oder Verænderung wissentlich entstellt, bei Abfassung oder Aufnahme derselben erdichtete oder unterschobene Personen, desgleichen falsche Zeit oder Orts-Bestimmungen aufführt; wissentlich unwahre Thatsachen als wahr unter amtlichem Glauben bestætigt oder beurkundet; Acten, Urkunden oder andere Schriften, welche ihm seines Amtes wege-

Institutional Repository, Library & Information Center - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ἀληθῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ· ἢ νοθεύει πράξεις, ἔγγραφα ἐπισημα ἢ ἰδιόγραφα, διαπεπιστευμένα καὶ παραδεδομένα εἰς αὐτὸν πρὸς φύλαξιν, ἕνεκα τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας του.

Ἐὰν ὅμως ἔπραξε τὸ τοιοῦτο διὰ νὰ περιποιήσῃ ὠφέλειαν ἀθέμιτον εἰς ἑαυτὸν ἢ εἰς ἄλλον τινὰ, διὰ νὰ βλάψῃ τὸ δημόσιον ἢ ὁποιονδήποτε ἰδιώτην, καταγινώσκεται τότε ἡ ποινὴ τῶν προσκαίρων δεσμῶν.

Γ'. Νόθευσις ἰδιωτικῶν ἐγγράφων.

Ἄρθρ. 256.

Ἡ νόθευσις ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα, φέροντα ὑπογραφὴν ἰδιωτικὴν, δὲν χρήζονται εἰς ἐπίσημον διαβεβαίωσιν, καὶ ἔχουσιν ὡς ἀντικείμενα τὴν ἀπόδειξιν, τὴν ὕπαρξιν ἢ μὴ ὕπαρξιν, τὴν πρόσκτησιν, παραχώρησιν ἢ διάλυσιν δικαίων καὶ ἐνοχῶν (ὑποχρεώσεων)· ἰδίως δὲ τῶν διαθηκῶν, συμφωνιῶν, συναλλαγματικῶν, πιστωτικῶν γραμματίων, χρεωστικῶν ὁμολογιῶν, ἐξοφλητικῶν, ἐπιτροπικῶν, παραιτήσεων, ἰδιωτικῶν λογαριασμῶν, ἐμπορικῶν βιβλίων, ἐπιστολῶν, καθ' ὅσον ταῦτα ἦσαν προσδιωρισμένα ἢ ἐχρησίμευσαν εἰς τὸ νὰ ἀποδείξωσι δικολογικας μεταξὺ ἰδιωτῶν σχέσεις· τέλος ἡ νόθευσις ἐγγράφων ξένων δημοσίων Ἀρχῶν, ἐὰν δὲν ἐπεβεβαιώθησαν ὡς τοιαῦτα ἀπο ἐγχωρίους δημοσίους ὑπαλλήλους, τιμωρεῖται:

1) Μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον τριῶν μηνῶν, ἐὰν δὲν ἔγινεν εἰσέτι χρῆσις τοῦ νενοθευμένου ἐγγράφου·

2) Μὲ εἱρκτὴν, ἐὰν ἔγινεν ὁποιαδήποτε χρῆσις αὐτῶν·

3) Μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα, ἐὰν αἱ νοθεύσεις ἔγιναν εἰς συναλλαγματικὰς ἢ εἰς πιστωτικα γραμμάτια, καὶ ἐὰν ὁ ἔνοχος ἢ ἔπραξε τρεῖς τοὐλάχιστον τοιούτου εἴδους νοθεύσεις τιμωρητέας ἐναυτῷ, ἢ ὑπέφερεν ἤδη ἅπαξ τὴν ποινὴν ἕνεκα τοιαύτης πλαστογραφίας.

Ἄρθρ. 257.

Ὅστις πλαστογραφεῖ ἰδιωτικὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν τὸν εἰς το ἄρθρον 256 εἰρημένον σκοπὸν καὶ τὸ ἀντικείμενον, ἰδίως δὲ μαρτυρικα, πιστοποιητικὰ ἢ ἐπιστολὰς, ἐὰν ἔπραξε τοῦτο διὰ νὰ ἀπατήσῃ, ἢ νὰ ὠφελήσῃ ἑαυτὸν ἢ ἄλλον τινὰ, ἢ διὰ νὰ βλάψῃ ἄλλους, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν το πολὺ ἑνὸς ἔτους.

Ἄρθρ 258.

Ἡ ἐν γνώσει ὑπό τινος τρίτου γενομένη χρῆσις πλαστοῦ ἢ νενοθευμένου δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, τιμωρεῖται ἐπίσης μὲ τὴν πλαστογραφίαν.

Δ'. Πλαστογραφία τῶν πιστωτικῶν γραμματίων.

Ἄρθρ. 259.

Ὁ ἔνοχος πλαστογραφίας τῶν παρά τινος ἐγχωρίου ἢ ξένου δημοσίου ταμείου ἐκδεδομένων ἀποδεικτικῶν χρέους ἢ ἐνεχύρου, τιμωρεῖται:

1) Μὲ δεσμὰ ἀπὸ δώδεκα ἕως εἴκοσιν ἐτῶν, ἐὰν τοιαῦτα ἔγγραφα παρεποιήθησαν·

2) Μὲ δεσμὰ τὸ πολὺ δεκαπέντε ἐτῶν, ἐὰν ἐνοθεύθησαν.

Ἄρθρ. 260

Ὅσα περὶ παραχαράξεως καὶ κιβδηλείας νομισμάτων ὡρίσθησαν εἰς τὰ ἄρθρα 238--243 καὶ 245, ἐφαρμόζονται ἀναλόγως καὶ εἰς τὴν παραποίησιν ἢ νόθευσιν τῶν δημοσίων ἀποδεικτικῶν χρέους ἢ ἐνεχύρου.

Κεφάλ. ΙΓ'.

Περὶ νοθεύσεων τῶν δημοσίων σφραγίδων καὶ σημάντρων.

Ἄρθρ. 261.

Ὅστις, χωρὶς νὰ ἦναι παρηγγελμένος παρά τινος Ἀρχῆς, κατασκευάζει ἢ διορίζει νὰ κατασκευάσουν δι' ἑαυτὸν ἢ δι' ἄλλον τινὰ τὴν μεγάλην ἢ τὴν μικρὰν σφραγίδα τοῦ Κράτους ἢ τὴν σφραγίδα μιᾶς δημοσίας Ἀρχῆς· ὅστις καταλαμβάνει ἀθεμίτως ἐν γνώσει τοιαύτην γνησίαν ἢ παραποιημένην σφραγίδα, ἐὰν μὲν δὲν τὴν μεταχειρισθῇ πρὸς ἐκτέλεσιν ἄλλης ἀξιοποίνου πράξεως, τιμωρεῖται μὲ

anvertraut oder zur Aufbewahrung übergeben sind, verfælscht, soll mit Arbeitshaus gestraft werden.

Wenn aber die That in der Absicht geschehen, sich oder einem Andern einen unerlaubten Vortheil zu verschaffen, oder den Staat oder einen Privaten in Nachtheil zu bringen, so ist auf Kettenstrafe auf bestimmte Zeit zu erkennen.

III. Der Privaturkunden.

Art. 256.

Die Fælschung an Urkunden, welche mit Privatunterschrift versehen sind, nicht auf amtlichem Glauben beruhen und den Beweis, das Daseyn oder Nichtdaseyn, die Erwerbung, Abtretung oder Auflœsung von Rechten und Verbindlichkeiten zum Gegenstande haben, besonders an letztwilligen Verordnungen, Contracten, Wechsel-und Credit-Briefen, Schuld-Scheinen, Quittungen, Vollmachten, Verzicht-Leistungen, Privat-Rechnungen, Handels-Büchern, Briefen, sofern diese dazu bestimmt gewesen oder gebraucht worden, unter Privatpersonen Rechtsverhæltnisse zu beweisen, endlich an Urkunden auswærtiger œffentlicher Behœrden, wenn sie nicht von inlændischen Beamten in dieser Eingenschaft beglaubigt sind, soll bestraft werden:

I. mit Gefængniss nicht unter 3 Monaten, wenn von der gefælschten Urkunde noch kein Gebrauch gemacht wurde;

II. mit Arbeitshaus, wenn davon auf irgend eine Art Gebrauch gemacht worden ist;

III. mit Ketten - Strafe auf bestimmte Zeit, wenn die Fælschungen an trassirten Wechseln oder an Credit-Briefen geschehen, und der Schuldige entweder wenigstens drei zugleich zu strafende Fælschungen dieser Art begangen oder wegen einer solchen Fælschung schon einmal Strafe erlitten hat.

Art. 257.

Wer an Privaturkunden, welche den im Art 256 benannten Zweck und Gegenstand nicht haben, insbesondere an Zeugnissen, Certificaten oder Briefen Fælschung begeht, soll, wenn dieses zum Zwecke der Fælschung und um für sich oder einen Andern einen Vortheil zu erlangen, oder um Andere zu beschædigen geschehen ist, mit Gefængniss bis zu einem Jahre gestraft werden.

Art. 258.

Der wissentlich gemachte Gebrauch von einer falschen oder verfælschten œffentlichen oder Privaturkunde von Seite eines Dritten wird gleich der Fælschung gestraft.

IV. Der Credit-Papiere.

Art. 259.

Wer in Ansehung der von einer in-oder auslændischen Staatskasse ausgestellten Schuld-oder Pfand Verschreibungen eine Fælschung begeht, soll:

I. wenn solche Papiere nachgemacht worden sind, mit Kettenstrafe von 12 bis 20 Jahren;

II. wenn sie verfælscht worden sind, mit Kettenstrafe bis zu 15 Jahren bestraft werden.

Art. 260.

Was wegen Falschmünzens und Münzverfælschens in den Art. 238— 243 und 245 bestimmt ist, kommt auch bei Nachahmung oder Verfælschung der Staats-Schuld-oder Pfand - Verschreibungen zu analoger Anwendung.

DREIZEHNTES CAPITEL.

Von Fælschungen der œffentlichen Siegel und Stempel.

Art. 261.

Wer das grosse oder kleine Staats - Siegel oder das Amts-Siegel einer œffentlichen Behœrde für sich oder einen Andern ohne amtlichen Auftrag verfertigt oder verfertigen læsst, wer ein solches echtes oder nachgemachtes Siegel wissentlich in unerlaubten Besitz nimmt, soll, wenn er davon zur Begehung einer andern strafbaren That keinen Gebrauch macht, mit Gefængniss nicht unter

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly

φυλάκισιν τοὐλάχιστον ἐξ μηνῶν· ἐὰν δὲ κάμῃ χρῆσιν αὐτῆς, μὲ εἱρκτήν.

Ἄρθρ. 262.

Εἰς εἱρκτὴν καταδικάζεται ὅστις παραποιεῖ ἢ νοθεύει σήμαντρα ἢ ἄλλα σημεῖα, δι' ὧν ἐπισημαίνονται παρὰ τῆς δημοσίας Ἀρχῆς πραγματεῖαι, μέτρα, ἢ σταθμὰ καὶ ἄλλα παρόμοια ἀντικείμενα· ἢ μεταχειρίζεται ἐν γνώσει τοιαῦτα παραποιημένα ἢ νόθα σήμαντρα.

Ἄρθρ. 263.

Ὅστις, χωρὶς νὰ ἦναι παρηγγελμένος παρά τινος Ἀρχῆς, κατασκευάζει ἢ διορίζει νὰ κατασκευάσουν παρόμοια σήμαντρα ἢ ἄλλα σημεῖα, ἢ καταλαμβάνει ἐν γνώσει ἀθεμίτως τοιοῦτον σήμαντρον, εἴτε γνήσιον εἴτε νόθον, ἐὰν δὲν ἔγινεν εἰσέτι κἀμμία χρῆσις αὐτοῦ, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον τριῶν μηνῶν.

Ἄρθρ. 264.

Μεγάλη καὶ ἀπατῶσα ὁμοιότης τῶν παραπεποιημένων ἢ νενοθευμένων δημοσίων σφραγίδων καὶ σημάντρων μετὰ τῶν γνησίων καὶ ἀνοθεύτων ἰσχύει, εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, ὡς ἰδιαιτέρα ἐπιβαρυντικὴ περίςασις.

Τὰ παραπεποιημένα, νενοθευμένα ἢ ἀθεμίτως καταληφθέντα σήμαντρα, αἱ σφραγίδες καὶ τὰ σημεῖα τοιούτου εἴδους, καθὼς καὶ τὰ δι' αὐτῶν ἐπισημαινόμενα ἔγγραφα ἢ ἀντικείμενα, δημεύονται.

Κεφάλ. ΙΔ',

Περὶ ψευδορκίας, ἐπιορκίας, καὶ ψευδομαρτυρίας.

Ἀ. Ψευδορκία.

Ἄρθρ. 265.

Ὅστις εἰς ἐξέτασίν τινα, ὑπὲρ ἢ κατὰ τοῦ κατηγουμένου, ὀρκίζεται ψευδῶς ἐν γνώσει ἐνώπιον τοῦ Δικαςηρίου, ἢ, ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἤδη δοθέντα ὅρκον, ἀποφαίνεται ἢ ὁμολογεῖ ἐν γνώσει ψευδές τι ἐπὶ Δικαςηρίου, τιμωρεῖται ὡς ἔνοχος ψευδορκίας:

Ἀ. Διὰ ψευδομαρτυρίαν εἰς τὴν ἕνεκα κακουργήματος γινομένην ἐξέτασιν,

1) Μὲ εἱρκτὴν, ἐὰν τὸ προσαπτόμενον κακούργημα ἐπισύρῃ τὴν ποινὴν τῆς εἱρκτῆς·

2) Μὲ πρόσκαιρον δέσμευσιν, ἐὰν τὸ προσαπτόμενον κακούργημα ἐπισύρῃ τοιαύτην ποινήν·

3) Μὲ δέσμευσιν διὰ βίου, ἐὰν τὸ προκείμενον κακούργημα ἐδύνατο νὰ ἐπισύρῃ τὴν αὐτὴν ποινὴν ἢ τὸν θάνατον·

Β'. Διὰ ψευδομαρτυρίαν εἰς τὴν ἕνεκα πλημμελήματος ἢ πταίσματος γινομένην ἐξέτασιν,

Μὲ εἱρκτήν.

Ἄρθρ. 266.

Εἰς εἱρκτὴν καταδικάζεται ὅςις εἰς πολιτικήν τινα διαφοράν ψευδορκεῖ ἐν γνώσει ἐπὶ Δικαςηρίου ὡς μάρτυς ἢ ὡ, πραγματογνώμων εἰς ξένην ὑπόθεσιν, ἢ ὡς διάδικος (διαφερόμενος) εἰς ἰδίαν, ἢ ὡς πληρεξούσιος ἀντὶ τοῦ ἐντολέως του, ὡς ἐπίτροπος ἀντὶ τοῦ ἀφηλικος, ἢ ὡς ἀντιπρόσωπος ἀντὶ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον παριςάνει εἰς τὸ Δικαστήριον.

Εἰς τὸν χάριν ἐκτιμήσεως γινόμενον ὅρκον διὰ πολιτικὰς ὑποθέσεις δὲν ἔχει χώραν ἡ περὶ ψευδορκίας ἐξέτασις.

Ἄρθρ. 267.

Ἐπίσης μὲ ψεύδορκον μάρτυρα τιμωρεῖται ὅςις εἰς πολιτικὴν ἢ ἐγκληματικήν τινα ὑπόθεσιν γίνεται ἔνοχος νοθεύσεως ἐγγράφων, ἢ μεταχειρίζεται ἐν γνώσει νόθα ἔγγραφα, ἢ ἀποκρύπτει ἔγγραφα καὶ ἄλλα ἀποδεικτικὰ, ἢ ἐπιμένει ἀρνούμενος τὴν μαρτυρίαν του ἢ τὸν ὅρκον τῆς μαρτυρίας του.

Ἄρθρ. 268.

Εἰς πολιτικὰς δίκας καὶ εἰς ἐξετάσεις περὶ πλημμελημάτων ἢ πταισμάτων καταγινώσκεται ἡ ποινὴ τῶν προσκαι-

sechs Monaten, wenn er aber davon Gebrauch macht, mit Arl haus gestraft werden.

Art. 262.

Wer Stempel, oder andere Zeichen, mit welchen Waa Maasse oder Gewichte und andere ähnliche Gegenstände unter fentlicher Autorität bezeichnet werden, nachmacht oder fæl oder sich solcher nachgemachter oder falscher Stempel wis lich bedient, soll mit Arbeitshaus bestraft werden.

Art. 263.

Wer dergleichen Stempel oder andere Zeichen ohne amtli Auftrag verfertigt oder verfertigen lässt, oder einen solchen S pel, er sei ächt oder unächt, wissentlich in unerlaubten B nimmt, soll, wenn davon noch kein Gebrauch gemacht worde mit Gefängniss nicht unter drei Monaten gestraft werden.

Art. 264.

Grosse und täuschende Aehnlichkeit der nachgemachten verfælschten œffentlichen Siegel und Stempel mit den ächten unverfælschten gilt bei Ausmessung der Strafe als besond Erschwerungsgrund.

Die nachgemachten oder verfælschten, oder in unerlaubten sitz genommenen Siegel, Stempel und Zeichen der erwæhnten desgleichen die damit gesiegelten Urkunden und gestempe Gegenstænde werden confiscirt.

VIERZEHNTES CAPITEL.

Vom Meineide, Eides-Bruch, und falscher Aussage.

I. Meineid.

Art. 265.

Wer in einer Untersuchungs-Sache, es sey für oder gegen Beschuldigten, vor Gericht einen Eid wissentlich falsch geschw en oder unter Beziehung auf einen schon geleisteten Eid wiss lich etwas Unwahres vor Gericht behauptet, oder ausgesagt der soll wegen Meineides bestraft werden:

I. bei falschem Zeugniss in einer Untersuchung wegen Verbrech

1) mit Arbeitshaus, wenn die Strafe des angeschuldeten V brechens in Arbeitshaus besteht;

2) mit Kettenstrafe auf bestimmte Zeit, wenn diese Strafe auf angeschuldete Verbrechen gesetzt wird;

3) mit lebenslænglicher Ketten-Strafe, wenn das angeschuld Verbrechen lebenslængliche Ketten-oder Todes-Strafe n sich ziehen konnte;

II. bei falschem Zeugniss in einer Untersuchung wegen Verg en oder Polizei-Uebertretungen mit Arbeitshaus.

Art. 266.

Wer in einer Civil-Streitigkeit als Zeuge oder Kunstverst diger in fremder Sache, oder als Parthei in eigner Sache, als vollmæchtigter für den Vollmacht-Geber, als Vormund für ei Minderjæhrigen oder als sonstiger gesetzlicher Vertreter für von ihm vor Gericht vertretene Parthei, einen gerichtlichen wissentlich falsch geschworen hat, der ist mit Arbeitshaus bestrafen.

Wegen des Schætzungs-Eides in Civil-Sachen ist die Un suchung wegen Meineides unzulæssig.

Art. 267.

Wer sich in einer Civil-oder Untersuchungs-Sache einer Fæ ung von Urkunden oder des Gebrauches wissentlich falscher kunden schuldig macht; oder Urkunden, desgleichen ander weis-Mittel unterdrückt; oder die Ablegung der Zeugschaft des Zeugen-Eides beharrlich verweigert, soll gleich einem f eidigen Zeugen bestraft werden.

Art. 268.

In Civilsachen, so wie bei Untersuchungen wegen Ver oder Polizeiübertretungen, tritt Kettenstrafe auf bestimmte

Institutional Repository & Information Centre University of Thessaly 06/09/2026 03:41:09 EEST 216.73.216.250

ρων δεσμῶν ἐὰν ὁ ψεύδορκος ἔλαβε χρήματα ἢ ἄλλα δῶρα, ἢ τοὐλάχιστον ὑποσχέσεις.

Πᾶν ὅ,τι δίδει τις ἢ ὑπόσχεται ὡς ἀντιμισθίαν εἰς τὸν ψεύδορκον, δημεύεται.

Ἄρθρ. 269.

Οἱ ὅρκου τύπον ἐπέχοντες ἐπιβεβαιωτικοὶ τύποι τῶν Μενονιτῶν, ἢ ἄλλων αἱρεσιωτῶν, οἵτινες, κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς θρησκείας των, δὲν ὁρκίζονται, ἰσοδυναμοῦσι μὲ τὸν ὅρκον, ὡς πρὸς τὴν ποινὴν τῆς ψευδορκίας.

Β'. Ἐπιορκία, ψευδὴς διὰ χειραψίας ὑπόσχεσις, καὶ ἀνώμοτοι μαρτυρίαι.

Ἄρθρ. 270.

Ὅστις ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ἐπιβεβαιοῖ μὲν ἐνόρκως ἢ διὰ χειραψίας, γενομένης ἀντὶ ὅρκου, ὑπόσχεσίν τινος κῦρος ἔχουσαν (εὔλογον) ἢ ἄλλην ἐπικειμένην εἰς αὐτὸν ὑποχρέωσιν πρὸς μελλούσας πράξεις ἢ παραλείψεις, ἐν γνώσει ὅμως καὶ ἑκουσίως ἀθετεῖ τὴν τοιαύτην διομολόγησιν· ὅστις ὡς διάδικος, μάρτυς, ἢ πραγματογνώμων ἀντὶ ὅρκου ἔδωκε ψευδῆ διὰ χειραψίας ὑπόσχεσιν· ὅστις κηρύττει ἑαυτὸν ἕτοιμον πρὸς ψευδορκίαν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν ἔκαμε, διότι ὁ ἀντίδικος (τὸ ἐναντίον μέρος) τὴν ἐδέχθη ὡς δεδομένην, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον ἓξ μηνῶν.

Ἄρθρ. 271.

Γ'. Ψευδομαρτυρίαι ἐνώπιον τῆς Ἀρχῆς.

Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἑνὸς μηνὸς, ἢ μὲ χρηματικὴν ποινὴν τὸ πολὺ ἑκατὸν Δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις εἰς τὰς ἐνώπιον Ἀρχῆς τινος ἐξετάσεις, ἢ εἰς τὰς πρὸς αὐτὴν διδομένας μαρτυρίας ἀπαγγέλλει ἐν γνώσει ψευδῆ πράγματα ἢ ψευδεῖς σχέσεις.

Κεφάλ. ΙΕ.

Περὶ βλάβης τῶν ἠθῶν.

Α. Προσβολὴ κατὰ τῶν ἠθῶν ἐν γένει (attentats aux mœurs).

Ἄρθρ. 272.

Ὅστις, πρὸς κοινὸν σκάνδαλον καὶ ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ παρασύρῃ ἄλλους, βλάπτει τὰ ἤθη, διαδίδων ἀκόλαστα συγγράμματα ἢ συμβολικὰς παραστάσεις, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἑνὸς ἔτους, καὶ ὅστις ὡσαύτως προσβάλλει τὴν αἰδῶ δι' ἀκολάστων πράξεων μὴ τιμωρουμένων ἰδίως εἰς τὸν παρόντα Ποινικὸν Νόμον, καταδικάζεται εἰς φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν.

Ὁ ἔνοχος, ἐὰν ἔχῃ ἐκκλησιαστικήν τινα ἢ πολιτικὴν ὑπηρεσίαν, γίνεται συγχρόνως ἔκπτωτος αὐτῆς.

Ὅταν δὲ τρὶς τιμωρηθῇ διὰ μίαν τῶν ἀνωτέρω πράξεων, διατάττεται καὶ ἡ ἰδιαιτέρα ἀσυνομικὴ ἐπιτήρησις.

Β'. Βιασμός.

Ἄρθρ. 273.

Ὅστις ἀναγκάζει εἰς ἀσέλγειαν θῆλυ ἢ ἄρρεν, μεταχειζόμενος σωματικὴν βίαν ἢ ἀπειλὰς, ἠνωμένας μὲ δεινὸν κίνδυνον σώματος ἢ ζωῆς, ἢ κατασταίνει τινὰ ἀνίκανον ἀμύνης φέρων δολίως εἰς ἀπονάρκωσιν τὰς αἰσθήσεις του, καὶ οὕτως ἔχοντα καταχρᾶται αὐτὸν πρὸς ἀσέλγειαν, τιμωρεῖται ἕνεκα βιασμοῦ:

1) Μὲ δεσμὰ διὰ βίου, ἐὰν τὸ βιασθὲν πρόσωπον διὰ τῆς ἐκτελέσεως τῆς πράξεως, μὴ γενομένης μολονοῦτο μὲ σκοπὸν φόνου, ἀπωλέσῃ τὴν ζωήν του·

2) Μὲ πρόσκαιρα δεσμὰ, ἐὰν τοῦ βιασθέντος ἡ ὑγεία ἐβλάφθη ὡς ἐκ τῆς πράξεως, ἢ ἐὰν ὁ βιασθεὶς ἄνθρωπος ἦτο νεώτερος τῶν δώδεκα ἐτῶν·

3) Μὲ εἱρκτὴν, εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν παρὰ τὰς εἰρημένας.

ein, wenn der Meineidige Geld oder andere Belohnung oder wenigstens Versprechungen erhalten hat.

Was dem Meineidigen als Lohn gegeben, oder versprochen worden ist, soll confiscirt werden.

Art. 269.

Die an Eidesstatt gebræuchlichen Bekræftigsungsformeln der Mennoniten oder anderer Sectirer, welche nach ihren Religions-Grundsætzen keinen Eid leisten, sind, rücksichtlich der Strafe des Meineides, dem Eide selbst gleich zu achten.

II. Eidesbruch, falsche Handgelübde und unbeschworne Aussagen.

Art. 270.

Wer ein gültiges Versprechen oder eine andere ihm obliegende Verbindlichkeit zu künftigen Handlungen oder Unterlassungen durch einen abgelegten Eid oder durch ein statt des Eides gegebenes Handgelübde vor Gericht bekræftigt, diese Aussage aber mit Wissen und Willen gebrochen hat; wer als Parthei, Zeuge oder Sachverstændiger ein Handgelübde statt des Eides vor Gericht falsch abgelegt hat; wer sich zu einem falschen Eide vor Gericht bereit erklært, diesen aber desswegen, weil er vom Gegentheile für geleistet angenommen worden ist, nicht abgeschworen hat, soll mit Gefængniss nicht unter sechs Monaten bestraft werden.

III. Falsche Aussagen vor der Obrigkeit.

Art. 271.

Wer ausserdem bei Vernehmungen, welche eine Obrigkeit von Amtswegen mit ihm vornimmt, oder bei Anzeigen an sie wissentlich falsche Thatsachen oder Verhæltnisse angibt, wird mit Gefængniss bis zu einem Monat oder an Geld bis zu 100 Drachmen bestraft.

FUENFZEHNTES CAPITEL.

Von Verletzungen der Sittlichkeit.

I. Von Verletzung der Sittlichkeit überhaupt.

Art. 272.

Wer mit œffentlichem Aergerniss oder mit absichtlicher Verfûhrung durch Verbreitung unzüchtiger Schriften oder bildlicher Darstellungen die Sittlichkeit verletzt, soll mit Gefængniss bis zu einem Jahre, und wer in gleicher Art durch unzüchtige Handlungen, welche nicht besonders in diesem Gesetz-Buche mit Strafe belegt sind, die Schamhaftigkeit beleidigt, soll mit Gefængniss bis zu 3 Monaten bestraft werden.

Der Thæter ist, wenn er ein geistliches oder weltliches Amt bekleidet, desselben sogleich zu entlassen.

Mit der dritten Bestrafung soll die besondere Polizeiaufsicht angeordnet werden.

II. Nothzucht.

Art. 273.

Wer eine Person weiblichen oder mænnlichen Geschlechtes durch kœrperliche Gewalt oder Drohungen, die mit dringender Gefahr für Leib oder Leben verbunden sind, zur Unzucht nœthigt, oder eine Person durch arglistige Betæubung ihrer Sinne ausser Stand der Abwehre setzt, und in diesem Zustande zur Unzucht missbraucht, soll wegen Nothzucht bestraft werden:

I. mit lebenslænglicher Ketten-Strafe, wenn die genothzüchtigte Person durch die, jedoch ohne mœrderische Absicht, vollbrachte That ihr Leben verloren;

II. mit Kettenstrafe auf bestimmte Zeit, wenn die genothzüchtigte Person durch die That an ihrer Gesundheit Nachtheil erlitten hat, oder die Nothzucht an einem Menschen unter 12 Jahren begangen worden ist;

III. ausser den vorstehenden Fællen mit Arbeitshaus.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Γ'. Ἀποπλάνησις εἰς ἀσέλγειαν.

Ἄρθρ. 274.

Ὅσις ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἀσελγαίνει κατά τινος πρωσώπου μὴ συμπληρώσαντος εἰσέτι τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας, τιμωρεῖται κατὰ τὴν διαστολὴν τῶν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀναφερομένων περιπτώσεων ἐπίσης μὲ βιαιὴν.

Ἄρθρ. 275.

Ἐὰν μητρυιὸς ἢ μητρυια, θετοὶ γονεῖς, ἐπίτροποι, παιδαγωγοὶ ἢ οἰκοδιδάσκαλοι, διδάσκαλοι σχολείων, ἢ ἐπισάται καὶ ἔφοροι δημοσίων καταστημάτων, ἰδίως δὲ διδάσκαλοι τῆς θρησκείας ἢ κληρικοὶ, γενῶσιν ἔνοχοι παρομοίας πράξεως πρὸς τὰ πνευματικὰ τέκνα, ἢ πρὸς τοὺς θετοὺς παῖδας, ἀφήλικας, μαθητὰς, ἢ ὑπεξουσίους των, ἡ σχέσις αὕτη τοῦ πράξαντος πρὸς τὸν ἀποπλανηθέντα ἰσχύει εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς ὡς ἰδιαιτέρα ἐπιβαρυντικὴ αἰτία.

Ἄρθρ. 276.

Οἱ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀναφερόμενοι, ἐὰν μὲν τὸ εἰς ἀσέλγειαν παρ' αὐτῶν κακομεταχειρισθὲν πρόσωπον συνεπλήρωσε τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον ἓξ μηνῶν, οἱ δὲ διδάσκαλοι θρησκείας, διδάσκαλοι σχολείων, ἐπισάται ἢ ἔφοροι δημοσίων καταστημάτων, γίνονται προσέτι καὶ τῆς ὑπηρεσίας των ἔκπτωτοι.

Ἄρθρ. 277.

Οἱ εἰς τὰ δύο προηγούμενα ἄρθρα ἀναφερόμενοι κηρύττονται προσέτι ἀνίκανοι πάσης ἐπιτροπείας καὶ κηδεμονίας· ἑπομένως δεν δύνανται νὰ λάβωσι μέρος εἰς συγγενικὰ συμβούλια, ἀποξεροῦνται δὲ καὶ πάντων τῶν προσηκόντων εἰς αὐτοὺς δικαίων ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατεχράσθησαν προσώπου.

Ἄρθρ. 278.

Μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν τιμωρεῖται ὁ ἐπ' ἀσελγείᾳ καταχρώμενος παράφρονος, εὐήθους, μεθυσμένου, ἢ ἄλλως ζαλισμένου ἀνθρώπου.

Ἄρθρ. 279.

Μὲ φυλάκισιν ἓξ μηνῶν μέχρις ἑνὸς ἔτους τιμωροῦνται ὑπηρέται καὶ σύνοικοι, οἵτινες κατεχράσθησαν ἀφηλίκων ὑπερβάντων τὰ δώδεκα ἔτη, ἐχόντων συγγένειαν μὲ τὸν οἰκοδεσπότην ἢ τὴν οἰκοδέσποιναν, ἢ ὑποκειμένων εἰς τὴν ἐξουσίαν, ἐπιτροπείαν, κηδεμονίαν, ἢ ἐπιμέλειαν τῶν οἰκοδεσποτῶν, καὶ ἀνηκόντων εἰς τὴν αὐτὴν οἰκιακὴν χορείαν.

Δ'. Γενικοὶ ὁρισμοὶ περὶ βιασμοῦ καὶ ἀποπλανήσεως εἰς ἀσέλγειαν.

Ἄρθρ. 280.

Ἕνεκα βιασμοῦ καὶ ἀποπλανήσεως εἰς ἀσέλγειαν θήλεός τινος δεν γίνεται ἐξέτασις, οὐδ' ἐπιβάλλεται ποινὴ εἰμὴ μόνον κατ' αἴτησιν ἢ εἰσαγγελίαν τῆς βιασθείσης ἢ ἀποπλανηθείσης, τῶν γνησίων ἢ θετῶν γονέων αὐτῆς, τοῦ ἐπιτρόπου, κηδεμόνος, ἢ συζύγου, παρεκτὸς μόνον ἐὰν αἱ πράξεις αὗται ἐξετελέσθησαν παρὰ τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 275 καὶ 276 ἀναφερομένων, ἢ ὑπὸ περισάσεις, αἱ ὁποῖαι διήγειραν τὴν κοινὴν περιέργειαν ἢ ἐπροξένησαν σκάνδαλον, ἢ ἐὰν ὁ βιασμὸς εἶχε τὸ εἰς τὸ ἄρθρον 273 ἀριθ. 1 ὡρισμένον ἀποτέλεσμα.

Ε'. Αἱμομιξία.

Ἄρθρ. 281.

Γονεῖς καὶ ἐξ αἵματος συγγενεῖς εἰς ἀνιόντα βαθμὸν, οἵτινες συνουσιάζονται μετὰ τῶν τέκνων των ἢ ἄλλων ἀπογόνων των, ἀδελφοὶ ἀμφιθαλεῖς καὶ ἑτεροθαλεῖς, οἵτινες ἀκολασταίνουσι μετ' ἀλλήλων, καταδικάζονται εἰς εἱρκτήν.

Οἱ τοιούτου κακουργήματος ἔνοχοι γονεῖς ἀποξεροῦνται προσέτι ὅλων τῶν πατρικῶν δικαίων, καὶ κηρύττονται

III. Verführung zur Unzucht.

Art. 274.

Wer ausser dem Falle des vorigen Artikels eine Person, das 12te Lebensjahr noch nicht zurückgelegt hat, zur Unzu missbraucht, ist, nach Verschiedenheit der im vorhergehen Artikel genannten Fælle, gleich einem Nothzüchtiger zu strafen

Art. 275.

Haben sich Stief-oder Pflege-Aeltern, Vormünder, Erzieher o Lehrmeister, Schullehrer oder Vorsteher und Aufseher œffentlic Anstalten, insbesondere auch Religions- Lehrer oder Geistlic an ihren Pfarr - oder Pflege - Kindern, Mündeln, Zœglingen o Untergebenen einer solchen That schuldig gemacht, so soll di Verhæltniss des Thæters zum Verführten bei Ausmessung Strafe als besonderer Erschwerungsgrund gelten.

Art. 276.

Die im vorhergehenden Artikel genannten Personen sollen, w die von ihnen zur Unzucht missbrauchte Person das 12te J ihres Lebens erreicht oder zurückgelegt hatte, mit Gefæng nicht unter 6 Monaten, Religionslehrer, Schullehrer, Vorste oder Aufseher œffentlicher Anstalten aber noch überdiess Dienst - Entlassung bestraft werden.

Art. 277.

Die in den beiden vorhergegenden Artikeln genannten Perso sollen ausserdem noch jeder Tutel und Curatel, ferner jeder Th nahme an einem Familien - Rathe für unfæhig, und aller ihner der missbrauchten Person zustændigen Rechte für verlustig klært werden.

Art. 278.

Wer eine wahnsinnige, berauschte oder sonst betæubte Per zur Unsucht missbraucht, ist mit Gefængniss von drei Mon bis zu zwei Jahren zu strafen.

Art. 279.

Dienstboten und Hausgenossen, welche ein dem Hausv oder der Hausfrau anverwandte, oder ihrer Gewalt, Vormu schaft, Curatel oder Pflege untergebene, zur nemlichen Hausl ung gehœrige minderjæhrige Person über 12 Jahre missbrau haben, werden mit Gefængniss von 6 Wochen bis zu einem Ja gestraft.

IV. Allgemeine Bestimmungen über Nothzu und Verführung zur Unzucht.

Art. 280.

Wegen Nothzucht und Verführung zur Unzucht an e Person weiblichen Geschlechtes kann Untersûchung und St nur auf Verlangen oder Anzeige der genothzüchtigten oder führten Person, ihrer Aeltern und Pflege-Aeltern, ihres Vor des, Curators oder Ehegatten verhængt werden; es wæ dass diese Thaten von den im Art. 275 und 276 genannten sonen, oder unter Umstænden vollbracht sind, welche œffent Aufsehen und Aergerniss erregt haben, oder dass die Nothz die im Art. 273 N° I bestimmte Folge gehabt hat.

V. Blutschande.

Art. 281.

Aeltern und Blutsverwandte in aufsteigender Linie mit ihren Kindern oder andern Abkœmmlingen, dann leibliche oder halbbürtige eheliche Geschwister, welche mit einander zucht verüben, sollen mit Arbeitshaus bestraft werden.

Auch sollen die Aeltern, welche dieses Verbrechen

Institutional Repository - Library & Information Center, University of Thessaly
06/05/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.25

ἀνίκανοι νὰ κληρονομήσωσι τὴν περιουσίαν τούτων τῶν τέκνων των.

Παῖδες δὲ καὶ ἀπόγονοι, οἵτινες μετὰ πλήρη δωδεκαετῆ ἡλικίαν ἐπλημμέλησαν τοιουτοτρόπως μετὰ τῶν γονέων καὶ τῶν ἐξ αἵματος συγγενῶν των εἰς ἀνιόντα βαθμόν, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον ἓξ μηνῶν.

Ϛ'. Παρὰ φύσιν ἀσέλγεια.

Ἄρθρ. 282.

Ὁ ἔνοχος τῆς παρὰ φύσιν ἀσελγείας, παρεκτὸς τῆς ὁποίας ἐπισύρει εἰς ἑαυτὸν μεγαλητέρας ποινῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 274, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον ἑνὸς ἔτους, καὶ ὑποβάλλεται εἰς ἀσυνομικὴν ἐπιτήρησιν.

Ζ'. Διγαμία.

Ἄρθρ. 283.

Ὅστις τῶν συζύγων, εἰδὼς ὅτι ὁ ἕτερος ζῇ ἀκόμη, ἐπιχειρεῖ, διαρκοῦντος ἔτι τοῦ νομίμου γάμου, νὰ συναφθῇ εἰς νέον γάμον, τιμωρεῖται μὲ εἱρκτήν.

Ἄρθρ. 284.

Τὸ ἄγαμον πρόσωπον, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐτελέσθη ὁ δεύτερος γάμος, ἐὰν εἶχεν εἴδησιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ πρώτου γάμου, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον δύο ἐτῶν.

Ἄρθρ. 285.

Ἡ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὡρισμένη ποινὴ ἐπιβάλλεται καὶ εἰς τοὺς πολιτικοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ τοὺς κληρικούς, οἵτινες, γινώσκοντες τὴν ὕπαρξιν τοῦ πρώτου γάμου, συνεργοῦν ἐξ ἐπαγγέλματος εἰς τέλεσιν τοῦ δευτέρου.

Ἡ. Μοιγεία.

Ἄρθρ. 286.

Ἡ διὰ μοιχείας παράβασις τῆς περὶ τὸν γάμον πίστεως τιμωρεῖται μόνον κατ' αἴτησιν καὶ εἰσαγγελίαν τοῦ ὁρισθέντος, ἐπιβάλλεται δὲ τότε φυλάκισις:

1) Εἰς μὲν τὴν γυναῖκα, ἀπὸ τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν·

2) Εἰς δὲ τὸν ἄνδρα, τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν.

Γενομένης δὲ τῆς μοιχείας μεταξὺ ἐγγάμου τινὸς καὶ γυναικὸς ὑπάνδρου, ἡ πρᾶξις λογίζεται κατ' ἀμφοτέρων ὡς ἰδιαιτέρα ἐπιβαρυντικὴ αἰτία.

Κεφάλαιον Ιϛ'.

Περὶ ἀξιοποίνων πράξεων κατὰ τῆς ζωῆς ἄλλων.

Ἀ. Ἀνθρωποκτονία ἐν γένει.

Ἄρθρ. 287.

Διὰ νὰ νομίζεται καιρία (θανατηφόρος) βλάβη τις ἢ πληγή, δὲν ἀπαιτεῖται ἄλλο τι παρὰ τὴν βεβαιότητα, ὅτι αὕτη παρήγαγεν, ὡς ἐνεργὸς αἰτία, τὸν θάνατον τοῦ βλαφθέντος ἢ πληγωθέντος. Ὅθεν εἰς τὴν περὶ καιρίας βλάβης ἢ πληγῆς δικαστικὴν κρίσιν, δὲν παρατηρεῖται ἐὰν αὕτη εἰς ἄλλας περιπτώσεις μὲ τὴν βοήθειαν τῆς τέχνης ἰάθη ἢ ὄχι· ἐὰν τὸ θανατηφόρον ἀποτέλεσμα ἠδύνατο νὰ ἐμποδισθῇ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν διὰ ἐγκαίρου καὶ καταλλήλου βοηθείας τῆς τέχνης· ἐὰν ἡ βλάβη ἢ ἡ πληγὴ ἐπέφερε τὸν θάνατον ἀμέσως ἢ διὰ ἄλλων μέν, ἀλλὰ διὰ αὐτῆς ἐνεργησάντων ἐμμέσων αἰτίων· ἐὰν τελοσπάντων αὕτη ἦναι ἐν γένει θανατηφόρος, ἢ παρήγαγε τὸν θάνατον μόνον διὰ τὴν ἰδιάζουσαν σωματικὴν τοῦ θανατωθέντος κατάσασιν, ἢ διὰ τὰς τυχαίας περιστάσεις, καθ' ἃς ἐπηνέχθη εἰς αὐτόν.

Β'. Ἐν μέρει.

Ἀ. Φόνος.

Ἄρθρ. 288.

Ὡς φονεὺς τιμωρεῖται μὲ θάνατον ὅστις ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισε καὶ ἐσκεμμένως ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν.

Β'. Φαρμακεία.

Ἄρθρ. 289.

Ὅστις προσφέρει εἰς ἄλλον τινὰ δηλητήριον φάρμακον ἢ ἄλλας οὐσίας, δυναμένας νὰ ἐπιφέρωσι θάνατον καθ' οἱονδήποτε τρόπον, τιμωρεῖται κατὰ τὰς ἀκολούθους διαγραφάς:

haben, aller ælterlichen Rechte verlustig und der Erbfolge in das Vermœgen dieser ihrer Kinder unfæhig seyn.

Kinder und andere Abkœmmlinge, welche sich nach zurückgelegtem 12ten Jahre in solcher Art mit ihren Aeltern und Blutsverwandten in aufsteigender Linie vergangen haben, werden mit Gefængniss nicht unter 6 Monaten bestraft.

VI. Widernatürliche Unzucht.

Art. 282.

Wer sich widernatürlicher Unzucht schuldig macht, soll, vorbehaltlich der nach Art. 274 verwirkten hœheren Strafe, mit Gefængniss nicht unter einem Jahre gestraft und unter polizeiliche Aufsicht gestellt werden.

VII. Doppelehe.

Art. 283.

Ein Ehegatte, welcher, bei noch fortdauernder gültiger Ehe, wissentlich, dass der Ehegatte noch lebe, zur Abschliessung einer neuen Ehe geschritten ist, soll mit Arbeitshaus bestraft werden.

Art 284.

Eine ledige Person, mit welcher die zweite Ehe geschlossen worden ist, soll, wenn dieselbe von dem Fortbestehen der ersten Ehe Kenntniss hatte, mit Gefængniss-Strafe nicht unter 2 Jahren belegt werden.

Art. 285.

Die im vorigen Artikel bestimmte Strafe tritt auch gegen Civilstandsbeamte und Geistliche ein, welche wissentlich, dass die erste Ehe noch fortbesteht, zur Abschliessung einer zweiten Ehe amtlich mitgewirkt haben.

VIII. Vom Ehebruche.

Art. 286.

Die Verletzung der ehelichen Treue durch Ehebruch wird nur auf Klage oder Denunciation des beleidigten Theiles gestraft, alsdann aber mit Gefængniss und zwar:

I. an der Ehefrau von drei Monaten bis zu zwei Jahren;

II. an dem Ehemanne bis zu sechs Monaten.

Begeht ein verheuratheter Mann mit eines Andern Ehefrau den Ehebruch, so liegt darin gegen beide ein besonderer Erschwerungsgrund.

SECHSZEHNTES CAPITEL.

Von strafbaren, gegen das Leben Anderer gerichteten Handlungen.

I. Tœdtung.

A Im Allgemeinen.

Art. 287.

Um eine Beschædigung oder Verwundung für tœdtlich zu halten, wird mehr nicht als die Gewissheit erfordert, dass dieselbe als wirkende Ursache den Tod des Beschædigten oder Verwundeten hervorgebracht habe.

Es hat sonach auf die rechtliche Beurtheilung der Tœdtlichkeit einer Beschædigung oder Verwundung keinen Einfluss, ob dieselbe in andern Fælfen durch Hülfe der Kunst etwa schon geheilt worden ist oder nicht; ob der tœdtliche Erfolg in dem gegenwærtigen Falle durch zeitige zweckmæssige Kunsthülfe hætte verhindert werden kœnnen; ob die Beschædigung oder Verwundung unmittelbar oder durch andere, jedoch durch sie selbst in Wirksamkeit gesetzte Zwischenursachen den Tod bewirkt habe; ob endlich dieselbe allgemein tœdtlich sey, oder nur wegen der eigenthümlichen Leibes-Beschaffenheit des Getœdteten, oder wegen der zufælligen Umstænde, unter welchen sie ihm zugefügt worden, den Tod hervorgebracht habe.

B. Insbesondere.

1. Mord.

Art. 288.

Wer die von ihm verursachte Tœdtung mit Vorbedacht beschlossen oder mit Ueberlegung ausgeführt hat, soll als Mœrder mit dem Tode bestraft werden.

2. Vergiftung.

Art. 289

Wer einem Andern Gift oder andere Substanzen, welche den Tod zur Folge haben kœnnen, auf welche Art es sey, absichtlich beigebracht hat, soll nach folgenden Unterschieden bestraft werden:

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

1) Ἐὰν ἡ φαρμακεία ἔγινεν ἐπὶ σκοπῷ θανατώσεως, καὶ ἐκ τούτου ὁ φαρμακευθεὶς ἢ ἀπέθανεν ἢ ὑπέπεσεν εἰς φρενοβλάβειαν ἢ εἰς σωματικὴν νόσον, βεβαίως ἢ πιθανῶς ἀνιάτους, καταγινώσκεται ποινὴ θανάτου· ἄλλως δὲ, ἡ τῶν διὰ βίου δεσμῶν·

2) Παραθέντος δὲ τοῦ κακουργήματος ἐπὶ σκοπῷ βλάβης, ἐὰν μὲν ὁ φαρμακευθεὶς ἀπέθανεν, ἐπιβάλλεται θάνατος· ἐὰν δὲ ἡ φαρμακεία ἐπέφερε φρενοβλάβειαν ἢ νόσον τινὰ ἐκ τῶν εἰς τὸν ἀριθ. 1 διαλαμβανομένων, καταψηφίζεται ἡ ποινὴ τῶν προσκαίρων δεσμῶν· ἄλλως δὲ, ἡ τῆς εἱρκτῆς.

Ἄρθρ. 290.

Ὅσις φαρμακεύει ἐπίτηδες φρέατα, δεξαμενὰς (citernes), ὑδραγωγεῖα, πηγὰς, ὥνια ἐπ' ἀγορᾶς, ἢ ἐν γένει τοιαῦτα πράγματα, δυνάμενα νὰ φέρουν ἀπώλειαν ζωῆς ἢ ὑγείας ἀνθρώπων τινῶν, καταδικάζεται εἰς θάνατον, καὶ ἐὰν δὲν ἤθελε βλαφθῇ κάνεὶς ἐντεῦθεν.

Ἄρθρ. 291.

Ὁ γενόμενος ἔνοχος φαρμακείας ἐξ ἀπερισκεψίας ἢ ἀμελείας, τιμωρεῖται, κατὰ μὲν τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρ. 290, μὲ φυλάκισιν· ἄλλως δὲ

1) Ἐὰν συμβῇ θάνατος, κατὰ τὸ ἄρθρ. 300·

2) Ἐὰν συμβῇ βλάβη, κατὰ τὸ ἄρθρ. 310·

3) Ἐὰν ἡ ἐξ ἀμελείας προελθοῦσα φαρμακεία δὲν ἔχῃ κάνὲν ἀποτέλεσμα, ἐπιβάλλεται φυλάκισις τὸ πολὺ ἑνὸς μηνός.

Μένει δὲ πάσης ποινῆς ἐλεύθερος ὅσις, ἢ μόνος, ἢ ἐπικαλούμενος ταχέως τὴν βοήθειαν τῆς Ἀρχῆς ἢ ἄλλου τινὸς, ἀποτρέπει, ἢ ζητεῖ ν' ἀποτρέψῃ ἀμέσως τὴν βλάβην, ἥτις ἠδύνατο νὰ προέλθῃ ἐκ τῆς ἀπερισκέπτου φαρμακείας.

Ἄρθρ. 292.

Ὅστις νοθεύει τὰ παρ' αὐτοῦ πωλούμενα τρόφιμα ἢ ἰατρικὰ μὲ πράγματα ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ὑγείαν· ὅστις πωλεῖ ἐν γνώσει τοιαύτας νενοθευμένας πραγματείας, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον τριῶν μηνῶν, καὶ, ἐν ὑποτροπῇ, μὲ εἱρκτήν.

Γ'. Ἀναίρεσις.

Ἄρθρ. 293.

Ὅσις ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς ἀπεφάσισε καὶ ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν, τιμωρεῖται ὡς ἔνοχος ἀναιρέσεως:

1) Μὲ δεσμὰ ἀπὸ δεκαπέντε μέχρις εἴκοσιν ἐτῶν, ἐὰν δὲν συνέβῃ κάμμία τῶν εἰς τοὺς ἑφεξῆς ἀριθμοὺς (2 καὶ 3) σημειουμένων περιπτώσεων·

2) Μὲ δεσμὰ τὸ πολὺ δεκαπέντε ἐτῶν, ἐὰν ὁ φονευθεὶς ἠρέθισε καὶ παρώργισε τὸν ἀναιρέτην·

3) Μὲ εἱρκτὴν, ἐὰν ἡ ἐρέθισις αὕτη ἔγινε διὰ χαλεπῶν ὀνειδισμῶν, δεινῆς ὕβρεως, ἢ ὑπερβαλλούσης κακοποιήσεως.

Δ'. Παιδοκτονία.

Ἄρθρ. 294.

Ἡ μήτηρ, ἥτις φονεύει ἐπίτηδες διὰ πράξεώς τινος ἢ ἐλλείψεως τὸ νόθον νεογνὸν τέκνον της, ἢ ἐπιχειρεῖ, ἐπὶ σκοπῷ δολοφονίας, θανατηφόρους κακώσεις κατὰ τοῦ νόθου τέκνου της, ἐν καιρῷ τοῦ τοκετοῦ, πρὶν ἔτι τὸ προαγάγῃ ἐντελῶς εἰς τὸ φῶς, τιμωρεῖται ὡς παιδοκτόνος μὲ δεσμὰ δεκαπέντε μέχρις εἴκοσιν ἐτῶν.

Ἐὰν ἡ παιδοκτόνος ἀπεφάσισε τὸν φόνον τοῦ παιδός της πρὸ τοῦ τοκετοῦ ἢ ἐξετέλεσεν αὐτὸν ἐσκεμμένως, ἡ περίστασις αὕτη θεωρεῖται ὡς ἰδιαιτέρως ἐπιβαρυντική.

Ὡς νεογνὸν θεωρεῖται πᾶν τὸ μὴ ἔχον εἰσέτι εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν ἡλικίαν.

Ἄρθρ. 295.

Ἐὰν δὲ ἔγινεν ἡ παιδοκτονία εἰκοσιτέσσαρας ὥρας μετὰ

I. wenn es in der Absicht zu tœdten geschehen und de giftete durch die Vergiftung entweder gestorben, oder gewiss oder wahrscheinlich unheilbare Geistes-Zerrüttun Krankheit des Kœrpers versetzt worden ist, mit dem Tode serdem mit lebenslænglicher Ketten-Strafe;

II. wenn es in der Absicht zu schaden geschehen, mit den alsdann, wenn der Vergiftete durch die Vergiftung gestorb mit Ketten-Strafe auf bestimmte Zeit, wenn die Vergiftun Geistes-Zerrüttung oder Krankheit der in vorhergehender beschriebenen Art zur Folge gehabt hat, ausserdem mit A Haus.

Art. 290.

Wer Brunnen, Cisternen, Wasser-Leitungen, Quellen, lich verkæufliche Waaren, oder überhaupt solche Sache durch eine bestimmte Menschenzahl Leben oder Gesundhe lieren kann, absichtlich vergiftet, soll, wenn gleich Niema durch beschædigt worden ist, mit dem Tode bestraft werde

Art. 291.

Wer sich einer Vergiftung aus Unvorsichtigkeit oder Fa sigkeit schuldig gemacht hat, der soll im Falle des Art. 29 Gefængniss nicht unter einem Jahre; ausserdem aber:

1) bei erfolgter Tœdtung nach Art. 300;

2) bei erfolgter Beschædigung nach Art. 310 bestraft w

3) Hat die fahrlæssige Vergiftung keine Folgen gehab findet Gefængniss bis zu einem Monat statt.

Wer jedoch den Schaden, welcher aus seiner unvorsicl Vergiftung entstehen konnte, sogleich entweder selbst, durch schleunig herbeigerufene obrigkeitliche oder andere abwendet, oder abzuwenden sucht, bleibt von jeder Strafe fr

Art. 292.

Wer die bei ihm verkæuflichen Nahrungs-oder Arznei- mit Dingen verfælscht, die der Gesundheit nachtheilig sind wissentlich solche verfælschte Waaren verkauft, der soll mi fængniss nicht unter 3 Monaten, beim Rückfalle aber mit Ar haus gestraft werden.

3. *Todtschlag.*

Art. 293.

Wer eine Tœdtung ohne Vorbedacht in aufwallender Gem Bewegung beschlossen und in derselben ausgeführt hat, wird gen Todtschlags bestraft:

I. mit Ketten-Strafe von 15—20 Jahren, wenn keiner d den folgenden Nummern II und III bezeichneten Fælle eint

II. mit Ketten-Strafe bis zu fünfzehn Jahren, wenn der tœdtete den Todtschlæger zum Zorne gereizt hat;

III. mit Arbeitshaus, wenn diese Anreizung durch sch Beschimpfung, harte Beleidigung oder grobe Misshandlung schehen ist.

4. *Kinds-Mord.*

Art. 294.

Eine Mutter, welche ihr uneheliches neugebornes Kind Handlung oder Unterlassung absichtlich tœdtet, oder an unehelichen Kinde, noch ehe sie dasselbe vollkommen zu geboren, wæhrend der Geburt selbst tœdtliche Misshandlu in mœrderischer Absicht vorgenommen hat, soll wegen K Mordes zu Ketten-Strafe von 15—20 Jahren verurtheilt wer

Hat die Kinds-Mœrderin die Tœdtung ihres Kindes schon der Niederkunft beschlossen oder mit Ueberlegung ausgefüh ist dieser Umstand als besonderer Erschwerungs-Grund zu sehen.

Ein Kind, welches noch nicht vier und zwanzig Stunden geworden, ist für ein neugebornes Kind zu achten.

Art. 295.

Ist das Kind erst vier und zwanzig Stunden nach seiner

Institutional Repository & Information Centre - University of Thessal 06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

τὸν τοκετὸν, ἐφαρμόζονται τότε οἱ γενικοὶ περὶ ἀνθρωποκτονίας νόμοι.

Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ ἐὰν μήτηρ τις φονεύσῃ τὸ ἐκ νομίμου γάμου νεογνὸν αὐτῆς τέκνον.

Αρθρ. 296.

Μὴ οὔσης ἀποδείξεως, ὅτι τὸ νεογνὸν τέκνον ἔζησε μετὰ τὸν τοκετὸν, ἢ ἀπέβιωσε διά τινος πράξεως ἢ ἐλλείψεως τῆς μητρὸς, ἡ μήτηρ, ἥτις ἀπέκρυψε τὸν τοκετόν της, τιμωρεῖται,

1) Ἐὰν τὸ τέκνον ἐκρύφθη παρ' αὐτῆς ἢ ἐξηφανίσθη,

ά. Μὲ εἱρκτὴν, ὁμολογηθέντος ἢ ἀποδειχθέντος τοῦ δολοφόνου σκοποῦ της·

β'. Μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον τριῶν ἐτῶν, μὴ ὁμολογηθέντος οὐδὲ ἐξελεγχθέντος τοῦ δολοφόνου σκοποῦ.

2) Ἐὰν δὲν ἐκρύφθη ἢ δὲν ἐξηφανίσθη τὸ τέκνον, μὲ φυλάκισιν ἓξ μὲν τοὐλάχιστον μηνῶν εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ 1, ά, τὸ πολὺ δὲ ἓξ μηνῶν εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ 1, β'.

Ἄρθρ. 297.

Ὁ τοκετὸς ἀποκρύπτεται, ἐὰν ἡ κυοφοροῦσα, ἥτις ἐδύνατο νὰ ἔχῃ πρὸς μαιευτὴν τὴν συνδρομὴν ἄλλου τινὸς, τίκτῃ ἢ μηδενὸς παρευρισκομένου, ἢ ἐπὶ παρουσίᾳ μόνων τῶν μετ' αὐτῆς συνεννοημένων.

Αρθρ. 298.

Ἡ μήτηρ, ἥτις ἀποδεδειγμένως ἔφερε νεκρὸν εἰς φῶς νόθον βρέφος, ἢ τῆς ὁποίας τὸ ζωογέννητον βρέφος ἀπέθανε μετὰ τὴν γέννησιν θάνατον φυσικὸν, ἐὰν ἐκ τῆς ἀποκρύψεως προῆλθεν ἡ νεκροτοκία, ἢ ὁ θάνατος τοῦ βρέφους, ἐπισύρει εἰς ἑαυτὴν τὴν ποινὴν τοῦ ἓξ ἀμελείας φόνου (ἄρθρ. 300).

Ε. Τερατοκτονία.

Αρθρ. 299.

Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἓξ ἑβδομάδων τιμωρεῖται ὅστις φονεύσῃ αὐθαιρέτως ζωογέννητον τέρας ὡς σερούμενον ἀνθρωπίνου μορφῆς.

Ϛ'. Φόνος ἐξ ἀμελείας.

Αρθρ. 300.

Ὅστις φονεύει ἐξ ἀμελείας, ἀπροσεξίας, ἀπερισκεψίας ἢ ἀνεπιτηδειότητος, τιμωρεῖται:

1) Ἐὰν μὲν ὁ φόνος ἔγινεν ἐξ ὑπαιτίου ὑπερβάσεως τῶν ὅρων τῆς νομίμου ἀμύνης, ἢ τοῦ δικαίου τῆς ἀνάγκης, μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἑνὸς ἔτους·

2) Ἄλλως δὲ, μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν ἕως δύο ἐτῶν.

Αρθρ. 301.

Ἐὰν ὁ ἐξ ἀμελείας φόνος προῆλθεν ἐκ τῆς ἀνεπιτηδείου ἐφαρμογῆς ἐπιστήμης τινὸς, τέχνης, ἢ ἐπιτηδεύματος, τὰ ὁποῖα ὁ ὑπαίτιος εἶχε τὴν ἄδειαν νὰ μετέρχεται, πρὸς τῇ ποινῇ τοῦ προηγουμένου ἄρθ., τοῦ ἀφαιρεῖται συγχρόνως καὶ ἡ ἄδεια αὕτη, κατὰ τὰς περιςάσεις διὰλου ἢ πρὸς καιρὸν, ἢ ἀμέσως εἰς τὴν πρώτην φορὰν, ἢ ὅταν ὁ πράξας περιπέσῃ καὶ αὖθις εἰς τὸ αὐτό.

Αρθρ. 302.

Κατὰ τοὺς ὅρους περὶ τοῦ ἐξ ἀμελείας φόνου τιμωρεῖται:

1) Ὅστις ἐν γνώσει ἐνταφιάζει, μόνος ἢ δι' ἄλλου, κυοφοροῦσάν τινα, ἥτις ἀπέθανε πρὸ τοῦ τοκετοῦ, καὶ τῆς ὁποίας τὸ ἔμβρυον, ἀναλογιζομένου τοῦ χρόνου τῆς κυοφορίας, δύναται νὰ ζήσῃ, μηδεμιᾶς ἔτι ἐξετάσεως γενομένης ὑπὸ δημοσίου ἰατροῦ ἢ μαιευτοῦ, ἢ παραμεληθέντων τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα οὗτος ἐνέκρινε πρὸς σωτηρίαν τοῦ παιδός·

2) Ὅστις ἀνατέμνει ἢ ἐνταφιάζει, μόνος ἢ δι' ἄλλου, νεκροφανῆ τινα, ἢ ὅστις, ἀναγγέλλων σφαλερῶς τὸν χρόνον τῆς τελευτῆς, γίνεται αἴτιος τῆς τοιαύτης προώρου ἀνατομῆς ἢ ἐνταφιάσεως· ἐὰν δὲ τυχὸν ὁ νεκροφανὴς σωθῇ, ἡ

getœdtet worden, so sind die allgemeinen Gesetze über Tœdtung in Anwendung zu bringen.

Dasselbe gilt von dem Falle, wenn eine Mutter ihr eheliches neugebornes Kind getœdtet hat.

Art. 296.

Ist nicht hergestellt, dass das uneheliche Kind nach der Geburt gelebt, oder durch eine Handlung oder Unterlassung der Mutter sein Leben verloren habe, so soll die Mutter, wenn sie ihre Niederkunft verheimlicht hat, bestraft werden:

I. wenn das Kind von ihr verborgen, oder auf die Seite geschafft worden ist:

1) mit Arbeitshaus bei eingestandener oder erwiesener mœrderischer Absicht;

2) mit Gefængniss nicht unter 3 Jahren, wenn sie der mœrderischen Absicht weder gestændig noch überwiesen ist;

II. bei nicht vorhandener Voraussetzung von N° I mit Gefængniss, und zwar im Falle I. 1. nicht unter 6 Monaten, im Falle I. 2, bis zu 6 Monaten.

Art. 297.

Die Niederkunft ist verheimlicht, wenn die Gebærende, welche zu der Entbindung den Beistand einer andern Person haben konnte, entweder ohne Beiseyn anderer, oder nur in Gegenwart mit ihr einverstandener Personen geboren hat.

Art. 298.

Eine Mutter, welche ein ausserehelichesKind erwiesenermassen todt zur Welt gebracht hat, oder deren lebendig zur Welt gebrachtes Kind nach der Geburt eines natürlichen Todes gestorben ist, soll, wenn durch diese Verheimlichung selbst die todte Geburt oder das Absterben des Kindes veranlasst worden, die Strafe fahrlæssiger Tœdtung (Art. 300) zu leiden haben.

5. *Tœdtung einer Missgeburt.*

Art. 299.

Mit Gefængniss bis zu 6 Wochen wird gestraft, wer eine lebendig zur Welt gekommene Leibesfrucht wegen Mangels menschlicher Gestalt eingemæchtig tœdtet.

6. *Tœdtung aus Fahrlæssigkeit.*

Art. 300.

Wer Jemand aus Nachlæssigkeit, Unvorsichtigkeit, Unbedachtsamkeit oder Ungeschicklichkeit tœdtet, der soll gestraft werden:

I. wenn dieses aus schuldhafter Ueberschreitung der Grænzen rechtmæssiger Nothwehr oder des Nothrechtes geschehen, mit Gefængniss bis zu einem Jahre;

II. ausserdem mit Gefængniss von 3 Monaten bis zu 2 Jahren.

Art. 301.

Beruht die fahrlæssige Tœdtung auf ungeschickter Anwendung einer Wissenschaft, einer Kunst oder eines Gewerbes, zu deren Ausübung der Thæter die Erlaubniss hat, so ist neben der Strafe des vorhergehenden Artikels zugleich diese Erlaubniss, nach Umstænden gleich im ersten oder Wiederholungs-Falle, ganz oder auf einige Zeit einzuziehen.

Art. 302.

Nach den Bestimmungen über Tœdtung aus Fahrlæssigkeit wird gestraft;

1) wer wissentlich eine schwangere, vor ihrer Entbindung gestorbene Person, deren Leibesfrucht mit Rücksicht auf die Zeit der Schwangerschaft schon lebensfæhig seyn kann, ohne Untersuchung durch einen œffentlich aufgestellten Arzt oder Geburtshelfer, oder mit Umgehung der von demselben zur Rettung des Kindes dienlich befundenen Mittel, beerdigt oder beerdigen læsst;

2) wer eine Person, von der sich ergibt, dass sie bloss scheintodt gewesen, zu früh geœffnet oder beerdigt hat, œffnen oder beerdigen læsst; oder, wer das eine oder andere durch unrichtige

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ἄλλως ἐπιβλητέα εἰς τὸν ἔνοχον ποινὴ ἐλαττοῦται κατὰ τὸ ἥμισυ.

Β'. Ἔκτρωσις (βιαία ἀποβολὴ τοῦ βρέφους).

Αρθρ. 303.

Ἐὰν μήτηρ, τεκοῦσα πρόωρον ἢ νεκρὸν βρέφος, μετεχειρίσθη προηγουμένως ἐν γνώσει, ἢ μόνη ἢ δι' ἄλλου, ἐξωτερικὰ ἢ ἐσωτερικὰ μέσα, δυνάμενα νὰ φέρωσι πρώϊμον τόκον ἢ τὸν ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς θάνατον τοῦ ἐμβρύου, τιμωρεῖται μὲ εἱρκτήν.

Αρθρ. 304.

Ἡ αὐτὴ ποινὴ ἐπιβάλλεται εἰς τὰς μαίας, εἰς τοὺς φαρμακοπώλας, ἢ ἄλλους διωρισμένους εἰς ἰατρικὴν ὑπηρεσίαν, καὶ εἰς πάντας τοὺς ἐπιχειροῦντας τοιαύτην τινὰ πρᾶξιν μὲ συγκατάθεσιν τῆς κυοφορούσης, ἢ ὑποδεικνύοντας ἢ προμηθεύοντας τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν τοιούτου κακουργήματος πρόσφορα μέσα.

Αρθρ. 305.

Ἐὰν τοιαύτη πρᾶξις ἔγινεν ἐκ προθέσεως ἄνευ ἢ ἐναντίον τῆς θελήσεως τῆς μητρὸς, ὁ ἔνοχος τιμωρεῖται:

1) Μὲ θάνατον, ἐὰν ἐκ τῆς χρήσεως τοιούτων μέσων ἐδύνατο νὰ προέλθῃ ὁ θάνατος τῆς μητρὸς, ἐὰν τοῦτο ἦτο γνωσὸν εἰς τὸν πράξαντα, καὶ ἐὰν ὁ θάνατος συνέβητωόντι·

2) Μὲ δεσμὰ ἀπὸ δεκαπέντε μέχρις εἴκοσιν ἐτῶν, ἐὰν ἡ μήτηρ ἐξερήθη τῆς ζωῆς, χωρὶς νὰ ὑπάρχουν ὅσα ἄλλα προϋποθέτει ὁ προηγούμενος ἀριθμ. 1·

3.) Μὲ δεσμὰ τὸ πολὺ δεκαπέντε ἐτῶν, ἐὰν ἡ μήτηρ διὰ τῶν ἐφαρμοσθέντων μέσων ὑπέπεσεν εἰς κινδυνον ζωῆς, ἢ εἰς φρενοβλάβειαν, ἢ εἰς νόσον σωματικὴν, βεβαίως ἢ πιθανῶς ἀνιάτους·

4) Μὲ εἱρκτὴν, εἰς ὅλας τὰς λοιπὰς περιπτώσεις.

Ἐὰν ἡ πρᾶξις προέρχεται ἐξ ἀμελείας ἢ ἀνεπιτηδειότητος, ἐφαρμόζονται τότε οἱ ὅροι τοῦ ἄρθρ. 300, ἢ οἱ τοῦ ἄρθρ. 310.

Γ'. Ἔκθεσις.

Αρθρ. 306.

Γονεῖς, οἵτινες ἀπομακρύνουσιν ἀφ' ἑαυτῶν, ἢ ἐγκαταλείπουσιν ἀβοήθητον τὸ τέκνον των, τὸ ὁποῖον διὰ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν, νόσον, ἢ ἀναπηρίαν δὲν δύναται νὰ εὕρῃ ἐν ἑαυτῷ βοήθειαν· καὶ ὅσοι φέρονται παρομοίως πρὸς τέκνα, ἢ πρὸς ἀσθενεῖς ἢ ἀναπήρους, εἰς τὴν περίθαλψιν τῶν ὁποίων εἶναι ὑπόχρεοι, τιμωροῦνται ἕνεκα ἐκθέσεως κατὰ τὴν ἀκόλουθον διαγολήν:

1) Ἐὰν ὁ κίνδυνος τοῦ ἐκτεθέντος ἦτο τοσοῦτος, ὥστε δὲν ἠλπίζετο πιθανῶς ἡ λύτρωσίς του,

α. Μὲ δεσμὰ ἀπὸ δεκαπέντε ἕως εἴκοσιν ἐτῶν, ἐὰν ὁ ἐκτεθεὶς ἀπεβίωσε·

β'. Μὲ δεσμὰ τὸ πολὺ δεκαπέντε ἐτῶν, ἐὰν ἐβλάφθη κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ὑγιειαν·

γ'. Μὲ εἱρκτὴν, ἐὰν ἔμεινεν ἀβλαβής.

2) Ἐὰν ἡ ἔκθεσις δὲν ἦτο μὲν ἀκίνδυνος, ὑπῆρχεν ὅμως πιθανότης καὶ εὔλογος ἐλπὶς σωτηρίας, ἐπιβάλλεται τότε, κατὰ τὴν διαφορὰν τῶν εἰς τὸν ἀριθ. 1 ἀναφερομένων περιπτώσεων,

α. Εἱρκτὴ τουλάχιστον ἓξ ἐτῶν·

β'. Τὸ πολὺ ἓξ ἐτῶν·

γ'. Φυλάκισις τουλάχιστον ἑνὸς ἔτους.

3) Ἐὰν δὲ ὑπῆρχε κἀνεὶς κίνδυνος τῆς ζωῆς καὶ ὑγιείας τοῦ ἐκτεθέντος, μὲ τὴν αὐτὴν ὡσαύτως διαγολὴν καταγινώσκεται φυλάκισις,

α. Τουλάχιστον ἑνὸς ἔτους·

β'. Τὸ πολὺ ἑνὸς ἔτους·

γ'. Τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν.

Angabe über die Zeit des Todes einer solchen Person veranlasst hat.

Ist allenfalls noch Rettung erfolgt, so ist die ausserdem verwirkte Strafe auf die Hælfte herabzusetzen.

II. Abtreibung der Leibesfrucht.

Art. 303.

Wenn eine Mutter, welche mit einem unzeitigen oder todten Kinde niedergekommen ist, zuvor æussere oder innere Mittel wissentlich an sich anwenden liess, oder selbst angewendet hat, welche eine zu frühzeitige Entbindung oder den Tod der Frucht im Mutter-Leibe bewirken kœnnen, so ist sie mit Arbeitshaus zu strafen.

Art. 304.

Dieselbe Strafe trifft Hebammen, Apotheker und sonstige im medicinischen Fache Angestellte, so wie alle diejenigen, welche eine solche Handlung an einer Schwangern mit deren Bewilligung vorgenommen, oder die zur Begehung dieses Verbrechens dienlichen Mittel angegeben, oder verschafft haben.

Art. 305.

Ist eine solche Handlung vorsætzlich ohne, oder wider den Willen der Mutter geschehen, so soll der Thæter bestraft werden:

I mit dem Tode, wenn aus der Anwendung solcher Mittel der Tod der Mutter entstehen konnte, dieses dem Thæter bekannt gewesen und der Tod auch wirklich entstanden ist;

II. mit Ketten-strafe von 15—20 Jahren, wenn die Mutter ohne die in der vorhergehenden N.° I angeführten Voraussetzungen dadurch das Leben verloren hat;

III. mit Kettenstrafe, bis zu 15 Jahren wenn durch die gebrauchten Mittel die Mutter in Lebensgefahr oder in eine gewiss oder wahrscheinlich unheilbare Geisteszerrüttung oder Krankheit des Kœrpers versetzt worden ist;

IV. in den übrigen Fællen mit Arbeitshaus.

Beruht die That auf Fahrlæssigkeit oder Ungeschicklichkeit, so treten nach Unterschied entweder die Bestimmungen des Art. 300 oder jene des Art. 310 ein.

III. Aussetzung.

Art 306.

Aeltern, welche ihr Kind, das wegen jugendlichen Alters, Krankheit oder Gebrechlichkeit sich selbst zu helfen unvermœgend ist, von sich entfernen und in hülflosem Zustande verlassen; desgleichen andere Personen, welche an Kindern, Kranken oder Gebrechlichen, zu deren Verpflegung sie verbunden sind, eine solche Handlung begehen, sollen wegen Aussetzung nach folgendem Unterschiede bestraft werden:

I. War die Gefahr für den Ausgesetzten so gross, dass dessen Rettung mit Wahrscheinlichkeit nicht erwartet werden konnte, so findet statt:

1) wenn er das Leben verloren hat, Kettenstrafe von 15 bis 20 Jahren;

2) wenn er an seinem Kœrper oder an seiner Gesundheit Schaden gelitten, Kettenstrafe bis zu fünfzehn Jahren;

3) wenn er unversehrt gerettet worden, Arbeitshaus.

II. War die Aussetzung zwar nicht gefahrlos, aber doch Wahrscheinlichkeit und gegründete Hoffnung der Rettung vorhanden, so tritt, nach Verschiedenheit der in N° I angeführten Fælle, ein:

1) Die Strafe des Arbeitshauses nicht unter 6 Jahren;
2) bis zu 6 Jahren;
3) des Gefængnisses nicht unter 1 Jahr. —

III. War gar keine Gefahr für Leben oder Gesundheit des Ausgesetzten vorhanden, so ist nach gleichem Untershiede auf Gefængniss zu erkennen;

1) nicht unter einem Jahre;
2) bis zu einem Jahre;
3) bis zu sechs Monaten.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Κεφάλ. ΙΖ'.

Περὶ αἰκιῶν καὶ τραυμάτων.

Α. Εν γένει.

1. Μετὰ προμελέτης.

Αρθρ. 307.

Ὅσις καθ' οἱονδήποτε τρόπον προξενεῖ εἰς ἄλλον ἐπίτηδες σωματικὴν βλάβην (τραῦμα), ἐὰν αὕτη ἀπεφασίσθη προμελετημένως ἢ ἐξετελέσθη ἐσκεμμένως, τιμωρεῖται ὡς ἀκολούθως:

1) Μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα, ἐὰν ὁ βλαφθεὶς κατέστη διὰ τῆς αἰκίας παντάπασιν ἄχρηστος εἰς τὸ ὁποῖον μετέρχεται ἐπαγγελμα ἢ ἐστερήθη τῆς γλώσσης, τῆς ἀκοῆς τοῦ ἑτέρου ἢ ἀμφοτέρων τῶν ὀφθαλμῶν, τοῦ ἑτέρου ἢ ἀμφοτέρων τῶν βραχιόνων, χειρῶν, ἢ ποδῶν, ἢ τῆς χρήσεως αὐτῶν· κατέστη ἀνίκανος εἰς παιδοποιΐαν, ἢ ὑπέκυψεν εἰς ψυχικήν τινα νόσον, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀποχρῶσα πιθανότης ἀναρρώσεως, ἢ ἐστερήθη τῆς ζωῆς·

2) Μὲ εἱρκτὴν, ἐὰν ὁ αἰκισθεὶς ἠκρωτηριάσθη, ἀπέβαλε τὴν χρῆσιν ἄλλου τινὸς τῶν μελῶν του, παρεμορφώθη, ἢ, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν πραγματογνωμόνων, κατέστη ἄχρηστος εἰς τὰ ἔργα τοῦ ἐπαγγέλματός του ὑπὲρ τοὺς τρεῖς μῆνας·

3) Μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον δύο ἐτῶν, ἐὰν ὁ αἰκισθεὶς ἐβλάφθη τὸ σῶμα κατ' ἄλλον τρόπον, καὶ ἐντεῦθεν ὑπέπεσεν εἰς νόσον, ἢ ἀνικανότητα ἐργασίας, διαρκοῦσαν ὑπὲρ τὰς τριάκοντα ἡμέρας ἀλλ' ὄχι καὶ ὑπὲρ τοὺς τρεῖς μῆνας, καὶ δὲν φαίνεται ὅτι τὸ διάστημα τοῦτο παρῆλθε μόνον ἐξ αἰτιῶν, μὴ δυναμένων νὰ καταλογισθῶσιν εἰς τὸν πράξαντα·

4) Μὲ φυλάκισιν ἓξ μηνῶν ἕως δύο ἐτῶν, ἐὰν ἡ νόσος ἢ ἡ πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότης τοῦ βλαφθέντος διήρκεσεν ὑπὲρ τὰς τρεῖς ἡμέρας, ἀλλ' ὄχι καὶ ὑπὲρ τὰς τριάκοντα.

2. Ἄνευ προμελέτης.

Αρθρ. 308.

Ἐὰν ὁ τραυματισμὸς ἀπεφασίσθη καὶ ἐξετελέσθη ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς, ἢ εἰς ἀπαρασκευάστους διαπληκτισμούς, καταγινώσκεται:

1) Εἱρκτὴ, κατὰ τὰς εἰς τὸ 307 ἄρθρον ἀριθ. 1 ὁρισθείσας περιπτώσεις·

2) Φυλάκισις τοὐλάχιστον δύο ἐτῶν, κατὰ τὰς εἰς τὸν ἀριθ. 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου εἰρημένας περιπτώσεις·

3) Φυλάκισις ἓξ μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν, κατὰ τὰς εἰς τὸν ἀριθ. 3 ὡρισμένας περιπτώσεις·

4) Φυλάκισις τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀριθ. 4.

Αρθρ. 309.

Ἐὰν ἐπί τινος ἀπρομελετήτου τραυματισμοῦ ὁ βλαφθεὶς παρώξυνε τὸν πράξαντα δι' ἀθεμίτων ὀνειδισμῶν καὶ ὕβρεων, καταγινώσκεται τότε:

1) Εἰς μὲν τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρ. 307 ἀριθ. 1 φυλάκισις τοὐλάχιστον δύο ἐτῶν, καὶ ἐὰν ἡ ἐρέθισις ἔγινε διὰ χλεπῶν ὀνειδισμῶν καὶ ὕβρεων, ἢ διὰ κακώσεων φορτικῶν, φυλάκισις ἑνὸς μέχρι δύο ἐτῶν·

2) Εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ ἀριθ. 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, κατὰ τὴν εἰς τὸν ἀριθ. 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου γενομένην διαστολὴν, φυλάκισις ἑνὸς μέχρις ἓξ μηνῶν, ἢ δεκατεσσάρων ἡμερῶν μέχρι τριῶν μηνῶν·

3) Εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ ἀριθ. 3 φυλάκισις τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν ἢ τὸ πολὺ ἑνὸς μηνός·

4) Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀριθ. 4 φυλάκισις τὸ πολὺ ἑνὸς μηνὸς, ἢ ἀπὸ τριῶν ἕως δεκατεσσάρων ἡμερῶν.

3. Ἐξ ἀμελείας.

Αρθρ. 310.

Ὅστις ἐξ ἀπερισκεψίας, ἀπροσεξίας, ὀλιγωρίας, ἢ ἀνεπιτηδειότητος, πληγώσῃ τινὰ ἢ βλαψῃ τὴν ὑγείαν αὐτοῦ,

SIEBZEHNTES CAPITEL.

Von Kœrperverletzungen und Beschædigungen.

I. Ueberhaupt.

1) Mit Vorbedacht.

Art. 307.

Wer einem Andern absichtlich auf was immer für eine Weise eine Beschædigung an seinem Kœrper zufügt, soll, wenn dieses mit Vorbedacht beschlossen oder mit Ueberlegung ausgefûhrt worden ist, in folgender Art bestraft werden:

I. mit Kettenstrafe auf bestimmte Zeit, wenn der Beschædigte durch die Misshandlung zu seinen Berufsgeschæften vœllig unbrauchbar gemacht, oder der Sprache, des Gehœrs, eines oder beider Augen, eines oder beider Arme, Hænde oder Füsse, oder des Gebrauches derselben beraubt, zur Fortpflanzung des Geschlechtes unfæhig gemacht, oder in eine Gemüths-Krankheit hinsichtlich welcher keine gegründete Wahrscheinlichkeit der Wiederherstellung vorhanden, versetzt, oder des Lebens beraubt worden ist;

II. mit Arbeitshaus, wenn der Misshandelte sonst verstümmelt, um den Gebrauch eines andern seiner Glieder gebracht, verunstaltet, oder zu seinen Berufs-Arbeiten, nach Aussage der Sachverstændigen ûber drei Monate unbrauchbar gemacht wird;

III. mit Gefængniss nicht unter zwei Jahren, wenn der Misshandelte auf andere Weise an seinem Kœrper beschædiget, und dadurch in eine über dreisig Tage, allein nicht über drei Monate dauernde Krankheit oder Arbeitsunfæhigkeit versetzt worden, und sich nicht zeigt, dass dieser Zeitraum nur aus Grûnden, welche dem Thæter nicht zugerechnet werden kœnnen, überschritten worden sey;

IV. mit Gefængniss von sechs Monaten bis zu zwei Jahren, wenn die Krankheit oder Arbeitsunfæhigkeit des Beschædigten über drei Tage, allein nicht über dreisig Tage gedauert hat.

2) Ohne Vorbedacht.

Art. 308.

Ist die Kœrperverletzung ohne Vorbedacht, in aufwallender Gemûthsbewegung, oder bei unvorbereiteten Raufhændeln beschlossen und ausgefûhrt worden, so soll erkannt werden:

I. in den im vorhergehenden Art. 307. N° I. bestimmten, Fællen auf Arbeitshaus;

II. in den dasselbst unter N° II. genannten Fællen auf Gefængniss nicht unter zwei Jahren;

III. in den unter N° III. bestimmten Fællen auf Gefængniss von sechs Monaten bis zu zwei Jahren;

IV. im Falle von N° IV. auf Gefængniss bis zu sechs Monaten.

Art. 309.

Hat bei einer Kœrperlevertzung ohne Vorbedacht der Verletzte durch unerlaubte Beschimpfung oder Beleidigung den Thæter zum Zorne gereizt, so ist:

I. in den Fællen des Artikels 307. N° I. auf Gefængniss nicht unter zwei Jahren, und wenn die Anreizung durch schwere Beschimpfung, harte Beleidigung oder grobe Misshandlung geschehen, auf Gefængniss von einem Jahre bis zu zwei Jahren;

II. in den Fællen N° II. desselben Artikels, nach gleichem Unterschiede auf Gefængniss von einem Monate bis zu sechs Monaten, oder von vierzehn Tagen bis zu drei Monaten;

III. in den Fællen N° III. auf Gefængniss bis zu drei oder bis zu einem Monate;

IV. im Falle von N° IV. auf Gefængniss bis zu einem Monate, oder von drei bis zu vierzehn Tagen.

3) Aus Fahrlæssigkeit.

Art. 310.

Wer sich gegen einen Andern der Kœrperverletzung oder einer Beschædigung seiner Gesundheit aus Unbedachtsamkeit,

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly 06/09/2026 02:47:09 EEST - 216.73.216.250

τιμωρεῖται, παρεκτὸς ἐὰν προέκυψεν ἐκ τούτου θάνατος, καὶ ἐὰν ἡ νόσος ἢ ἡ πρὸς ἐργασιαν ἀνικανότης τοῦ βλαφθέντος διήρκεσεν ὑπὲρ τὰς τρεῖς ἡμέρας, μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν, καὶ, ἐὰν ὑπερέβη τὰ ὅρια τῆς ἀμύνης, μὲ φυλάκισιν τριῶν μέχρι τριάκοντα ἡμερῶν.

Καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις τῆς ἐξ ἀμελείας σωματικῆς βλάβης ἐφαρμόζονται ὅσα εἰς τὸ 301 ἄρθ. ὡρίσθησαν περὶ στερήσεως τῆς δοθείσης ἀδείας πρὸς τὸ μετέρχεσθαι ἐπιστήμην τινὰ, τέχνην, καὶ ἐπιτήδευμα, καθὼς καὶ περὶ συρροῆς (ἄρθ. 109-110).

4. Γενικοὶ ὁρισμοί.

Ἀρθρ. 311.

Ὅταν εἷς τινα συμπλοκὴν πολλοὶ ἐπέβαλλον χεῖρα εἰς τὸν θανατωθέντα ἢ πληγωθέντα, ἐὰν 1) μόνον ἡ συμπτωσις τῶν πολλῶν αἰκιῶν ἔφερε τὸ γενόμενον ἀποτέλεσμα, ἢ 2) ἐὰν ἦναι βέβαιον ὅτι μόνον ἡ μία ἢ τινες τῶν γενομένων αἰκιῶν συνήργησαν εἰς τοῦτο,

Κατὰ μὲν τὴν πρώτην περίπτωσιν ἕκαστος τῶν αἰκισάντων, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν πᾶς ὅστις ἐπέφερε μιαν τοιούτων αἰκιῶν, τιμωρεῖται ὡς αὐτουργὸς τοῦ συμβάντος ἀποτελέσματος.

Ἀρθρ. 312.

Ἐὰν εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου 311 ἀριθ. 2 δὲν ἐξηκριβώθη παρὰ τίνος αἱ τοιαῦται αἰκίαι ἐγειναν, ἐκεῖνοι μὲν, περὶ τῶν ὁποίων εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι δὲν ἐπέφερον κἀμμίαν ἐξ αὐτῶν, τιμωροῦνται κατὰ λόγον τῶν ἐκτὸς τούτων μικροτέρων αἰκιῶν, τῶν ὁποίων ἤθελον εὑρεθῆ ἴχνη εἰς τὸ σῶμα τοῦ αἰκισθέντος, οἱ δὲ λοιποὶ, ἀντὶ μὲν τῶν δεσμῶν, ἄτινα, συμβάντος τοῦ ἀποτελέσματος, ἐπιβάλλονται, μὲ εἱρκτὴν τὸ πολὺ ὀκτὼ ἐτῶν· ἀντὶ δὲ τῆς εἱρκτῆς, μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο ἐτῶν· καὶ τέλος ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ καταγνωσθῇ φυλάκισις, ἢ ἐπιβάλλεται αὕτη εἰς βαθμὸν ἀναλόγως μικρότερον, ἢ προσδιορίζεται ἀνάλογος χρηματικὴ ποινή.

Ἀρθρ. 313.

Κατὰ παντὸς, ὅστις κατέστη ἔνοχος σωματικῆς βλάβης πρὸς συγγενεῖς ἐξ αἵματος εἰς ἀνιόντα καὶ κατιόντα βαθμὸν, πρὸς σύζυγον, πρὸς ἀδελφὸν, πρὸς γυναῖκα τὴν ὁποίαν ἐγνώριζεν ἐγκυμονοῦσαν, πρὸς τὸν ἐπίτροπόν του, πρὸς τὸν θετὸν πατέρα του, πρὸς τὸν διδάσκαλον ἢ κύριόν του, ἢ πρὸς ἄλλους, εἰς τοὺς ὁποίους χρεωστεῖ ἰδιαίτερον σέβας, ἢ προσωπικὴ αὕτη σχέσις ἰσχύει ὡς ἰδιαιτέρως ἐπιβαρυνουσα αἰτια.

Ἀρθρ. 314.

Ἐάν τις ἐνῷ διαχειρίζει τὸν κατ' οἶκον σωφρονισμὸν, ὀλιγωρῶν τὴν προσήκουσαν πρόνοιαν καὶ μετριότητα, ἐπέφερε σωματικὴν βλάβην εἰς τοὺς διατελοῦντας ὑπὸ τὴν ἐφορείαν, ἐξουσίαν ἢ ἐπιμέλειαν αὐτοῦ, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν· ὁ δὲ αἰκισθεὶς λαμβάνεται ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν αἰκιζόντων γνησίων ἢ θετῶν γονέων, ἐπιτροπων, ἢ ἐπιμελητῶν, ἂν καὶ εις τὸ μέλλον ἦναι φόβος ἄλλων αἰκιῶν ἢ θανατηφόρων κακώσεων, καὶ διὰ δαπάνης των, ἢ διὰ δαπάνης τῶν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ὑφισαμένων καταστημάτων, παραδίδεται εἰς ἄλλων ἐπιμέλειαν καὶ ἐπιτήρησιν.

Ἀρθρ. 315.

Γνωστοὶ πρωταίτιοι διαπληκτισμῶν, συνήθως διαπληκτιζόμενοι ἄνθρωποι, δὶς τοὐλάχιστον ἐπὶ αἰκίᾳ τιμωρηθέντες, παρομοίως καὶ ὅσοι τρὶς ἔγιναν ἔνοχοι αἰκίας κατὰ τῶν εἰς τὸ ἄρθ. 313 ἀναφερομένων προσώπων, ὑποβάλλονται πρὸς τῇ ποινῇ καὶ εἰς ἰδιαιτέραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν.

Ἄρθρ. 316.

Ὅσα εἰς τὸ ἄρθρον 287 ὡρίσθησαν περὶ θανατηφόρων αἰκιῶν ἢ πληγῶν, ἐφαρμόζονται καὶ εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἐπισυμβαίνει θάνατος ἐκ τῶν αἰκιῶν.

Ἀρθρ. 317.

Αἱ ἀπρομελετήτως καὶ ἐξ ἀμελείας προερχόμεναι σωματικαὶ βλάβαι, περὶ ὧν ἔγινε λόγος εἰς τὸ ἄρθ. 308 ἀριθ.

Unvorsichtigkeit, Nachlässigkeit oder Ungeschicklichkeit schu
dig macht, soll, ausser dem Falle einer erfolgten Tœdtung, un
wenn die Krankheit oder Arbeits-Unfæhigkeit des Beschædigte
mehr als drei Tage gedauert hat, mit Gefængniss bis zu sech
Monaten, und bei überschrittener Grænze der Nothwehr von dr
bis zu dreisig Tagen bestraft werden.

Was im Artikel 301 wegen Einziehung der erhaltenen Erlau
niss zu Ausübung einer Wissenschaft, einer Kunst, eines G
werbes, dann wegen Zusammenflussses bestimmt ist, findet auc
bei Fællen fahrlæssiger Kœrperverletzung seine Anwendung.

4. *Allgemeine Bestimmungen.*

Art. 311.

Haben bei einem Raufhandel Mehrere an den Getœdteten od
Verwundeten Hand angelegt, so ist:

1) wenn die zugefügten Verletzungen nur durch ihr Zusam
mentreffen den eingetretenen Erfolg hervorgebracht haben, jede
welcher eine Verletzung zugefügt hat:

2) wenn es gewiss ist, dass nur die eine oder die andere d
zugefügten Verletzungen diesen Erfolg bewirkt haben, jede
welcher eine dieser Verletzungen zugefügt hat; als Urheber d
eingetretenen Erfolges zu strafen.

Art. 312.

Hat es im Falle des vorigen Art. 311 N° 2 nicht zur Gewis
heit gebracht werden kœnnen, von wem diese Verletzungen zu
gefügt worden sind, so sollen diejenigen, von welchen es herge
stellt ist, dass sie keine derselben zugefügt haben, nach Verhæl
niss der ausserdem noch befundenen geringeren Verletzunger
die übrigen aber statt der auf den eingetretenen Erfolg gesetzte
Kettenstrafe mit Arbeitshaus bis zu acht Jahren; statt des Ar
beitshauses mit Gefængniss bis zu zwei Jahren, und wenn b
eingetretenem Erfolge auf Gefængniss zu erkennen wære, a
Gefængniss in verhæltnissmæssig geringerem Grade, oder m
verhæltnissmæssiger Geldstrafe bestraft werden.

Art. 313.

Gegen denjenigen, welcher sich an Blutsverwandten in auf
oder absteigender Linie, an seinem Ehegatten, seinen, Geschwis
tern, an einer Schwangern, deren Zustand ihm bekannt gewesen
an seinem Vormunde, Pflege-Vater, an seiner Lehr- oder Dienst
Herrschaft oder andern Personen, welchen er zur besondere
Achtung verpflichtet ist, einer Kœrperverletzung schuldig ge
macht hat, soll dieses persœnliche Verhæltniss als besondere
Erschwerungs-Grund gelten.

Art. 314.

Hat sich Jemand bloss in Handhabung der hæuslichen Zuch
mit Vernachlæssigung der gehœrigen Vorsicht und Mæssigung a
den unter seiner Aufsicht, Gewalt oder Pflege stehenden Person
en einer Kœrperverletzung schuldig gemacht, so ist derselb
mit Gefængniss bis zu drei Monaten zu belegen; die misshandelt
Person soll aber den misshandelnden Aeltern, Pflegeæltern, Vor
mündern oder Aufsehern, wenn noch weitere leibes- oder lebensge
fæhrliche Misshandlungen zu besorgen sind, aus ihren Hænden
genommen und auf deren Kosten, oder auf Kosten der Armen
Anstalten in andere Pflege und Aufsicht gegeben werden.

Art. 315.

Bekannte Anstifter von Raufhændeln; gewohnte Raufer, wel
che wenigstens schon zweimal wegen Kœrperverletzung gestraft
worden sind; desgleichen diejenigen, welche sich gegen die in
Art. 313. genannten Personen der Kœrperverletzung zum dritten
mal schuldig gemacht haben, sollen, neben der Strafe, unter
die besondere Polizei-Aufsicht gestellt werden.

Art. 316.

Was im Art. 287. wegen Tœdtlichkeit der Beschædigungen
oder Verwundungen festgesetzt ist, findet auch in allen Fællen
seine Anwendung, wo bei Kœrperverletzungen Jemand das
Leben verloren hat.

Art. 317.

Diejenigen Kœrperverletzungen, ohne Vorbedacht und aus
Fahrlæssigkeit, welche im Art. 308. N° II bis IV. im Art. 30

Institutional Repository Library & Information Centre - University of Thessaly
06/02/2026 17:09 EET - 3.216.150.69

2-4, εἰς τὸ ἄρθ. 309 ἀριθ. 2-4 καὶ εἰς τὸ ἄρθ. 310, καθ' ὅσον δὲν ἔχουσιν ἐπακόλουθον τὴν διατάραξιν τῆς κοινῆς ἡσυχίας καὶ εὐταξίας, καταδιώκονται καὶ τιμωροῦνται μόνον κατ' αἴτησιν τοῦ βλαφθέντος ἢ τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων του, ἐκτὸς μόνον ὅταν οἱ ἀντιπρόσωποι οὗτοι ἔγιναν οἱ ἴδιοι ἔνοχοι τῆς σωματικῆς βλάβης, καὶ ὁ βλαφθεὶς δὲν ἦναι εἰς κατάσασιν ν' ἀναφερθῇ μόνος εἰς τὴν Ἀρχήν.

Β'. Σωματικαὶ βλάβαι, καὶ κίνδυνοι ἐκ παραβιάσεως τῶν λοιμοκαθαρτηρίων, καὶ διαδόσεως λοιμωδῶν νόσων.

Ἀρθρ. 318.

Ὅστις παραβιάζει καθ' οἱονδήποτε τρόπον τὰ παρὰ τῆς Ἀρχῆς διατεταγμένα καθαρτήρια ἢ ἄλλα κατὰ τοῦ λοιμοῦ ἢ ἑτέρας λοιμώδους νόσου ὑφισάμενα ἀσφαλιστικὰ κατασήματα, τιμωρεῖται:

1) Μὲ θάνατον, ἐὰν συνέβη μόλυνσις·

2) Μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα, ἐὰν δὲν συνέβη μὲν μόλυνσις, ὁ πράξας ὅμως ἦλθεν ἐκ τόπου, ἔνθα ὁ λοιμὸς ἢ ἄλλη λοιμώδης νόσος, πρὸς ἀποτροπὴν τῆς ὁποίας τὸ καθαρτήριον ἐσυστήθη, ἐξερράγη ἐν καιρῷ τῆς ἀναχωρήσεώς του, καὶ τοῦτο ἦτο γνωστὸν εἰς αὐτόν·

3) Μὲ εἰρκτὴν εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν.

Ἀρθρ. 319.

Ὅστις μεταδίδει εἰς ἀνθρώπους ἐκ προθέσεως λοιμώδη τινὰ νόσον, τιμωρεῖται:

1) Μὲ θάνατον, ἐὰν ἐντεῦθεν ἀφηρέθη ἑνὸς ἢ πλειοτέρων ἀνθρώπων ἡ ζωή·

2) Μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα, ἐὰν τοὐλάχιστον δέκα ἄνθρωποι ἐμολύνθησαν, ἢ ἐὰν ἡ διαδοθεῖσα νόσος ἦτο λοιμὸς ἢ ἄλλη τις παρομοία χαλεπὴ νόσος·

3) Μὲ εἰρκτὴν εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν.

Ἀρθρ. 320.

Ὅστις μεταδίδει λοιμώδη νόσον ὄχι ἐκ προθέσεως, ἀλλ' ἐξ ἁπλῆς ὀλιγωρίας, ἀπερισκεψίας, ἀπροσεξίας, ἢ ἀνεπιτηδειότητος, τιμωρεῖται:

1) Μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν ἕως δύο ἐτῶν, ἐάν τις ἀπέθανεν ἐκ τῆς νόσου ταύτης·

2) Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν.

Κεφάλ. ΙΗ'.

Περὶ πράξεων κατὰ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας.

Α. Ἁρπαγή.

Ἀρθρ. 321.

Ὅστις ἄνευ δικαιώματος συλλαμβάνει τινὰ βιαίως ἢ δολίως, ἢ πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 14 ἔτους τῆς ἡλικίας του ἐκόντα, ἀκόντων τῶν γονέων ἢ τῶν ἐπιτρόπων του εἰς τρόπον, ὥστε ὁ ἁρπαγεὶς ἀφαιρεῖται τῆς προστασίας τῆς Κυβερνήσεως, ἢ ἐκείνων ὑπὸ τοὺς ὁποίους νομίμως διατελεῖ τιμωρεῖται ἐπὶ ἁρπαγῇ:

1) Μὲ δεσμὰ διὰ βίου, ἐὰν ὁ ἁρπαγεὶς ἀπάγεται εἰς μακρυνὰ μέρη, διὰ νὰ ὑπηρετῇ ἐκεῖ δούλου ἢ θητὸς δίκην·

2) Μὲ πρόσκαιρα δεσμὰ τοὐλάχιστον δεκαπέντε ἐτῶν, ἐὰν ὁ ἁρπαγεὶς ὑποβληθῇ εἰς ναυτικὴν ἢ στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ξένης τινὸς Δυνάμεως, ἢ ἐὰν ἡ ἁρπαγὴ πραχθῇ ὑπὸ ἀγυρτῶν, ἐπαιτῶν, γοήτων, καὶ παρομοίων ἀνθρώπων εἰς παῖδα νεώτερον τῶν δώδεκα ἐτῶν·

3) Μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα τὸ πολὺ δεκαπέντε ἐτῶν, ἐὰν ἡ ἁρπαγὴ πραχθῇ ἄνευ τινὸς τῶν προειρημένων περιςάσεων.

Ἐν ὅσῳ ὁ ἁρπαγεὶς δὲν ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του, ὁ κακουργήσας δὲν δύναται εἰς τὰς περιπτώσεις 2 καὶ 3 ν' ἀπολυθῇ ἐκ τοῦ τόπου τῆς ποινῆς πρὶν ἡ πληρωθῇ ἡ παρὰ τοῦ νόμου ὡρισμένη μεγίστη διάρκεια τῶν προσκαίρων δεσμῶν (ἄρθ. 8).

N° II bis IV, und im Art. 310. angeführt sind, sollen, sofern nicht deren Zufügung mit Stœrung der œffentlichen Ruhe und Ordnung verbunden gewesen, nur auf Verlangen des Beschædigten oder seiner gesetzlichen Vertreter untersucht und bestraft werden, diejenigen Fælle ausgenommen, wo diese Vertreter selbst der Kœrperverletzung sich schuldig gemacht haben, u. der Beschædigte ausser Stand ist, an die Obrigkeit sich selbst zu wenden.

II. Kœrper-Verletzungen, Beschædigungen und Gefæhrdungen durch Verletzung der Quarantæne-Anstalten, so wie durch Verbreitung ansteckender Krankheiten.

Art. 318.

Wer die von der Obrigkeit gegen die Pest, oder eine andere pestartige Krankheit angeordneten Quarantæne- oder anderen Sicherheits-Anstalten auf irgend eine Weise verlezt, soll bestraft werden:

1) mit dem Tode, wenn eine Ansteckung erfolgt ist;

2) mit Kettenstrafe auf bestimmte Zeit, wenn zwar keine Ansteckung erfolgte, der Thæter aber von einem Orte kam, wo die Pest, oder eine andere pestartige Krankheit, gegen welche die Quarantæne errichtet war, zur Zeit seiner Abreise ausgebrochen und dieses ihm bekannt war;

3) in jedem anderen Falle mit Arbeitshaus. —

Art. 319.

Wer eine ansteckende Krankheit unter Menschen vorsætzlich verbreitet hat, soll bestraft werden:

1) mit dem Tode, wenn dadurch ein oder mehrerer Menschen das Leben verloren haben;

2) mit Ketten-Strafe auf bestimmte Zeit, wenn wenigstens 10 Menschen angesteckt worden sind, oder wenn die verbreitete Krankheit die Pest, oder eine andere æhnliche schwere Krankheit gewesen ist;

3) in jedem anderen Falle mit Arbeitshaus.

Art. 320.

Wer eine ansteckende Krankheit nicht vorsætzlich, sondern durch blosse Nachlæssigkeit, Unbedachtsamkeit, Unvorsichtigkeit oder Ungeschicklichkeit verbreitet, wird bestraft:

1) mit Gefængniss von drei Monaten bis zu zwei Jahren, wenn Jemand daran gestorben ist;

2) in jedem anderen Falle mit Gefængniss bis zu sechs Monaten.

ACHTZEHNTES CAPITEL.

Von Handlungen wider die Freiheit der Person.

I. Menschenraub.

Art. 321.

Wer sich ohne Recht eines Menschen entweder durch Gewalt oder List, oder vor dessen zurückgelegtem 14ten Jahre mit seinem Willen, jedoch ohne Einwilligung seiner Aeltern oder Vormünder, dergestalt bemæchtigt hat, dass derselbe dem Schutze des Staates oder derjenigen, welche ihn in rechtmæssiger Gewalt haben, entzogen wird, der ist wegen Menschen-Raubes zu bestrafen:

I. mit lebenslænglicher Ketten-Strafe, wenn der Geraubte in entfernte Welt-Gegenden geführt worden ist, um dort als Sclave oder Leib-Eigener zu dienen;

II. mit Ketten-Strafe auf bestimmte Zeit nicht unter fünfzehn Jahren, wenn der Geraubte zum Schiffs-oder Kriegs-Dienste einer auswærtigen Macht gebraucht, oder wenn von Vaganten, Bettlern, Gauklern, und dergleichen Menschen der Raub an einem Kinde unter zwælf Jahren verübt worden ist;

III. mit zeitlicher Ketten-Strafe bis zu fünfzehn Jahren, wenn der Menschen-Raub ohne einen der vorbemerkten Umstænde begangen wurde.

Solange die geraubte Person ihre Freiheit nicht wieder erlangt hat, kann der Verbrecher in den Fællen II und III nicht früher aus dem Strafe-Orte entlassen werden, als bis die hœchste gesetzliche Dauer der Kettenstrafe auf bestimmte Zeit (Art. 8) vollendet ist.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly

Β'. Παράνομος κατακράτησις.

Ἄρθρ. 322.

Ὅσις φερεῖ τινα ἄκοντα τῆς προσωπικῆς του ἐλευθερίας, δι' ἐγκαθείρξεως ἢ δι' ἄλλου τρόπου, ἐὰν ὁ παθὼν, ἀνακτήσας τὴν ἐλευθερίαν του διὰ δικαστικῆς ἢ ἄλλης ὁδοῦ, ἤθελεν ἀναφερθῆ περὶ τούτου, τιμωρεῖται ἐπὶ παρανόμῳ κατακρατήσει:

1.) Μὲ εἱρκτὴν τοὐλάχιστον ὀκτὼ ἐτῶν, ἐὰν ἡ κατακράτησις παρετάθη πλέον τῶν τριάκοντα ἡμερῶν, ἢ καὶ διήρκεσε μὲν βραχύτερον, ἐνεργήθη δὲ διὰ ψευδοῦς ἢ πλαστῆς ἀνωτέρας διαταγῆς, ἢ ὑπὸ πλασὸν ὄνομα, ἢ ὑπὸ πλασὴν δημοσίαν στολὴν, ἢ ἐὰν ὁ κατακρατηθεὶς, ὡς ἐκ τοῦ τόπου καὶ τοῦ εἴδους τῆς κατακρατήσεως, ἢ καθ' οἱανδήποτε τρόπον, ἔπαθε καὶ ἄλλας ἰδιαιτέρας κακώσεις·

2) Μὲ εἱρκτὴν τὸ πολὺ ὀκτὼ ἐτῶν, ἐὰν ἡ κατακράτησις διήρκεσεν ὑπὲρ τὴν μίαν ἑβδομάδα, ἀλλ' ὄχι καὶ ἐπέκεινα τῶν τριάκοντα ἡμερῶν, ἢ συνέβη εἰς τόπον, μὴ ὡρισμένον πρὸς φυλακήν·

3) Εἰς ἄλλας περιπτώσεις μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον ἓξ μηνῶν, ἐὰν ἡ κατακράτησις διήρκεσεν ὑπὲρ τὰς τρεῖς ἡμέρας· ἄλλως δὲ, τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν.

Περιπλέον ὁ ἔνοχος καταδικάζεται καὶ εἰς ἀποζημίωσιν τοῦ κατακρατηθέντος κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἑπομένου ἄρθρου.

Ἄρθρ. 323.

Τὸ ποσὸν τῆς εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀναφερομένης ἀποζημιώσεως προσδιορίζεται, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ἰδιότητος τοῦ κατακρατηθέντος, τῆς ὁποίας ἔπαθεν οὗτος ζημίας, καὶ τῶν λοιπῶν περιστάσεων, ἀλλ' οὕτως ὥστε ὁ παρανόμως κατακρατηθεὶς νὰ λαμβάνῃ δι' ἑκάστην ἡμέραν τῆς κατακρατήσεως τοὐλάχιστον εἰκοσιπέντε Δραχμάς.

Ἄρθρ. 324.

Δημόσιοι ὑπάλληλοι, οἵτινες χρεωστοῦν ὡς ἐκ τῶν καθηκόντων αὐτῶν νὰ ἀνακαλύπτωσι καὶ ἐξετάζωσι τὰ πρατόμενα κακουργήματα καὶ πλημμελήματα, ἐὰν παρημέλησαν τὴν εἰς αὐτοὺς γενομένην μήνυσιν περί τινος αὐθαιρέτου κατακρατήσεως συμβάσης εἰς ὁποιονδήποτε τόπον, δὲν ἐξέτασαν παραχρῆμα τὴν μηνυθεῖσαν πρᾶξιν, καὶ δὲν τὴν ἀνήγγειλαν εἰς τὴν ἀνήκουσαν Ἀρχὴν, καταδικάζονται ὡς συναίτιοι τῆς αὐθαιρέτου κατακρατήσεως.

Ἄρθρ. 325.

Ὅσις μετὰ ἐπανειλημμένην τιμωρίαν γενῇ καὶ τρίτον ἔνοχος παρανόμου κατακρατήσεως, ὑποβάλλεται εἰς ἰδιαιτέραν ἀσυνομικὴν ἐπιτήρησιν, καὶ, ἐὰν ἔπραξε ταύτην πρὸς συγγενεῖς βαθμοῦ ἀνιόντος, ἢ πρὸς ἀνθρώπους, εἰς τοὺς ὁποίους ὤφειλεν ἰδιαίτερον σέβας, ἡ περίστασις αὕτη θεωρεῖται ὡς ἰδίως ἐπιβαρύνουσα αἰτία.

Ἄρθρ. 326.

Κατακρατήσεις, γινόμεναι παρά τινος, δυνάμει τῆς ὁποίας ἔχει σωφρονιστικῆς ἐξουσίας, εἰς ἀνθρώπους ὑποκειμένους εἰς τὴν ἐξουσίαν, ἐφορείαν, ἢ ἐπιμέλειάν του, τιμωροῦνται τότε μόνον, καὶ τοῦτο μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν, ὅταν ἡ κατακράτησις διὰ τὸν τρόπον ἢ τὴν διάρκειάν της ἦναι ὁπωσδήποτε ἐπιλαβὴς ἢ ἐπικίνδυνος εἰς τὸν κατακρατούμενον, ἢ ἀντιβαίνῃ εἰς τοὺς ἰδιαιτέρους ὁρισμοὺς τῶν ἐγκεκριμένων οἰκιακῶν καὶ σωφρονιστικῶν διατάξεων.

Ἐὰν ἐξ αὐτῶν προῆλθε τῳόντι βλάβη τις εἰς τὸ σῶμα ἢ εἰς τὴν ὑγείαν, καταγινώσκονται οἱ ἀνήκοντες ποινικοὶ ὅροι, καὶ συγχρόνως ἀποβάλλονται τῆς ὑπηρεσίας οἱ ἐπιστάται τῶν σωφρονιστικῶν ἢ ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων, ὅσοι ἐφάνησαν ἔνοχοι τοιαύτης πράξεως.

Ἄρθρ. 327.

Δικασταὶ, ἐξεταστικοὶ ὑπάλληλοι, ἐπίτροποι τῆς Ἐπικρατείας καὶ ἐπισταὶ φυλακῶν, οἵτινες δὲν ἀπολύουσιν ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν φυλακισμένον τινὰ ἀφοῦ λάβῃ ἡ

II. Widerrechtliches Gefangenhalten.

Art. 322.

Wer Jemand wider seinen Willen durch Einsperrung oder auf andere Art des Gebrauches seiner persönlichen Freiheit beraubt soll, sofern der Beleidigte, nachdem er mit oder ohne richterliche Einwirkung seine Freiheit wieder erlangt hat, deshalb einen Antrag stellt, wegen widerrechtlicher Gefangenhaltung bestraft werden:

I. mit Arbeitshaus nicht unter acht Jahren, wenn die Gefangenhaltung länger, als 30 Tage gedauert, oder dieselbe selbst bei einer kürzeren Dauer, mittelst eines falschen oder verfälschten obrigkeitlichen Befehles, oder unter falschem Namen oder falscher Amts-Kleidung bewerkstelligt; oder wenn der Beleidigte durch den Ort oder die Art der Gefangenhaltung, oder sonst auf irgend eine Weise noch besondere Misshandlungen erlitten;

II. mit Arbeitshaus bis zu acht Jahren, wenn die Gefangenhaltung über eine Woche, jedoch nicht über 30 Tage gedauert, oder an einem nicht zum Gefängniss bestimmten Orte statt hatte;

III. in andern Fällen mit Gefängniss, wenn die Gefangenhaltung über drei Tage gedauert hat, nicht unter 6 Monaten, ausserdem bis zu 6 Monaten.

Ueberdiess ist auf Schadensersatz nach den näheren Bestimmungen des folgenden Artikels zu erkennen.

Art. 323.

Die Grösse des nach dem vorhergehenden Artikel zu leistenden Schadenersatzes wird mit Rücksicht auf die Eigenschaft der gefangen gehaltenen Person, den erlittenen Schaden, und die übrigen Nebenumstände ausgemittelt, jedoch so, dass jedes widerrechtlicher Weise gefangen gehaltene Individuum wenigstens fünf und zwanzig Drachmen für jeden einzelnen Tag seiner Gefangenhaltung zu bekommen hat.

Art. 324.

Oeffentliche Beamten, welche Kraft ihres Amtes die Entdeckung und Untersuchung begangener Verbrechen und Vergehen zu bewerkstelligen haben, sollen, wenn sie einer ihnen gemachten Anzeige über eine an was immer für einem Orte stattfindende willkührliche Gefangenhaltung keine Folge gegeben, die ihnen angezeigte Thatsache nicht sofort untersucht und der zuständigen Behörde angezeigt haben, als Theilnehmer der willkührlichen Gefangenhaltung verurtheilt werden.

Art. 325.

Wer sich, nach zweimaliger Bestrafung, einer widerrechtlichen Gefangenhaltung zum drittenmale schuldig macht, soll unter die besondere Polizeiaufsicht gestellt; und wer dieselbe an Bluts-Verwandten in aufsteigender Linie oder an Personen, gegen welche er zu besonderer Ehrerbietung verpflichtet ist, begangen hat, gegen den soll dieser Umstand als besonderer Erschwerungs-Grund betrachtet werden.

Art. 326.

Gefangenhaltungen, welche Jemand an Personen, die seiner Gewalt, Aufsicht oder Pflege untergeben sind, vermöge des Züchtigungs-Rechtes vorgenommen hat, werden nur dann, und zwar mit Gefängniss bis zu 3 Monaten bestraft, wenn die Gefangenhaltung durch ihre Art oder Dauer dem Gefangengehaltenen auf irgend eine Weise nachtheilig oder gefährlich, oder den besonderen Bestimmungen genehmigter Haus-und Zuchtordnungen zuwider ist.

Wurde durch dieselbe ein Nachtheil am Körper oder an der Gesundheit wirklich zugefügt, so treten die betreffenden Strafbestimmungen ein, und zugleich sollen die Vorsteher von Straf- oder Erziehungs-Anstalten, welche sich dergleichen haben zu Schulden kommen lassen, ihres Dienstes entlassen werden.

Art. 327.

Richter, Untersuchungs-Beamte, Staatsprocuratoren und Vorsteher von Gefängnissen, welche einen Gefangenen nach eingetretener Rechtskraft des lossprechenden Erkenntnisses, oder nach-

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ἀπολύουσα ἀπόφασις ὁρισκὴν δύναμιν, ἢ ἀφοῦ ἡ ὑπ' ἐγγύησιν ἄφεσίς του ἀπεφασίσθη, καὶ ἡ ἐγγύησις αὕτη ἐχορηγήθη· ἐπιζάται ποινικῶν κατασημάτων, οἵτινες ἐπέχουσιν (παρεμποδίζουσιν) εἰς τὴν φυλακὴν κατάδικόν τινα ὑπὲρ τὸν ὁρισθέντα χρόνον τῆς ποινῆς του, ἐὰν δὲν δικαιολογηθῶσιν ἀποδεικνύοντες ἀποχρῶσάν τινα αἰτίαν, τιμωροῦνται:

1) Μὲ εἱρκτὴν τουλάχιστον ὀκτὼ ἐτῶν, ἐὰν ἡ ἐπίσχεσις ἔγινε διὰ μῖσος, ἐκδίκησιν, ἰδιοτέλειαν ἢ ἄλλο ἀθέμιτον συμφέρον, ἢ ἐὰν ἡ διάρκεια τῆς ἐπισχέσεως ὑπερβαίνῃ τὸν ἕνα μῆνα·

2) Μὲ εἱρκτὴν τὸ πολὺ ὀκτὼ ἐτῶν, ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ μὲν μία τῶν δύο εἰρημένων περιζάσεων, διήρκεσεν ὅμως ἡ ἐπίσχεσις ὑπερ τὴν μίαν ἑβδομάδα·

3) Εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν, μὲ φυλάκισιν τουλάχιστον μὲν ἓξ μηνῶν, ἐὰν ἡ ἐπίσχεσις διήρκεσεν ὑπὲρ τὰς τρεῖς ἡμέρας, ἄλλως, δὲ, τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν.

Αρθρ. 328.

Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν τιμωροῦνται ἔφοροι δεσμωτηρίων καὶ δεσμοφύλακες, οἵτινες,

1) Μὴ ἐπιδειχθέντος τοῦ περὶ συλλήψεως ἢ φυλακίσεως ἐνταλματος, ἢ ὁποιουδήποτε προσάγματος τῆς ἀνηκούσης δημοσίας Αρχῆς, εισδέχονται τινα ἀγόμενον εἰς φυλακήν·

2) Δὲν παρουσιάζουσι φυλακισμένον τινὰ κατ' αἴτησιν τῶν ἐξεταστικῶν δικαζῶν ἢ ἄλλων δημοσίων Αρχῶν, ἐπιτετραμμένων τὴν ἐπὶ τῶν φυλακῶν ἐφορείαν, χωρὶς νὰ ἔχωσι πρὸς τοῦτο ἔγγραφον διαταγὴν τοῦ ἀνήκοντος ἐπιτρόπου τῆς Επικρατείας ἢ τοῦ ἐξεταστικοῦ δικαζοῦ·

3) Δὲν ἐκράτησαν τοὺς διατεταγμένους καταλόγους τῆς φυλακῆς, ἢ ζητηθέντας ἀρνοῦνται νὰ τοὺς παρουσιάσωσιν εἰς τοὺς ἐξεταστικους δικαστὰς, ἢ εἰς ἄλλας Αρχὰς ἐπιτετραμμένας τὴν ἐφορείαν τῶν φυλακῶν.

Αρθρ. 329.

Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων τιμωρεῖται ὅστις λαμβάνει ὑπὸ φύλαξίν του ἀποπλανημένους παῖδας, ἀνθρώπους παράφρονας, ἀπόρους, ἐπικινδύνους, ὑπόπτους, συνειλημμένους ἐπ' αὐτοφώρῳ εἰς ἀζιόποινόν τινα πρᾶξιν, εἰς ἐπαιτείαν ἢ ἀγυρτείαν, καὶ τοὺς κρατεῖ πλέον τῶν εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν εἰς τὴν ἐξουσίαν του, χωρὶς νὰ δώσῃ εἴδησιν εἰς τὴν πλησιεσέραν Αρχὴν, ἢ, κατὰ τὰς περιζάσεις, εἰς τοὺς προσήκοντας συγγενεῖς τοῦ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐμποδισμένου ἀνθρώπου.

Γ'. Παράνομος βία καὶ ἀπειλή.

Αρθρ. 330.

Ὅστις, εἴτε μὲ πραγματικὴν βίαν εἴτε μὲ ἀπειλὴν, ἐπιχειρεῖ τι ἐπὶ τῷ παρανόμῳ σκοπῷ τοῦ νὰ πείσῃ τινὰ ἄκοντα εἰς τὸ νὰ πράξῃ, παραλείψῃ, ἢ ὑποφέρῃ τι, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἑνὸς μηνὸς, καθ' ὅσον ἡ ἐπιχείρησις αὕτη δὲν περιέχει δεινήν τινα τοῦ δικαίου παράβασιν.

Δ'. Απαγωγή.

Αρθρ. 331.

Ὅστις μὲ δόλον ἢ βίαν ἐτιλαμβάνεται ἄῤῥενός τινος ἢ θήλεος, ἤτοι ἄκοντος ἢ ἑκόντος μεν, ἔχοντος ὅμως ἡλικίαν κατωτέραν τῶν δώδεκα ἐτῶν, καὶ ἀπάγει αὐτὸ μεθ' ἑαυτοῦ, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ εἰς ἀκολασίαν, ἢ νὰ τὸ ἀναγκάσῃ εἰς γάμον, ἢ νὰ τὸ παραδώσῃ εἰς ἄλλον πρὸς τὸ αὐτὸ τέλος· ὅστις πρὸς ὡρισμένον σκοπον ἀπείργει τινὰ βιαίως ἢ δολίως ἀπὸ τὸν τόπον τῆς διατριβῆς του παρὰ τὴν θέλησίν του, τιμωρεῖται:

1) Μὲ εἱρκτὴν, ἐὰν ὁ ἔνοχος, ἀφοῦ ἀπήγαγεν ἢ ἐπελάβετο, κατώρθωσε τὸν περὶ γάμου ἢ ἀκολασίας σκοπόν του.

dem dessen Entlassung gegen Caution beschlossen und diese geleistet ist, nicht in vier und zwanzig Stunden entlassen; Vorsteher von Straf-Anstalten, welche einen Sträfling über seine Strafzeit im Straforte zurückbehalten, sollen, wenn sie sich nicht durch den Beweis einer gegründeten Ursache rechtfertigen, gestraft werden:

I. mit Arbeitshaus nicht unter acht Jahren, wenn dieses aus Hass, Rachsucht, Eigennutz oder sonst unerlaubtem Interesse geschehen, oder wenn die Dauer der Zurückbehaltung einen Monat übersteigt;

II. Mit Arbeitshaus bis zu acht Jahren, wenn es an einer dieser beiden Voraussetzungen fehlt, die Zurückbehaltung aber über eine Woche gedauert hat;

III. in jedem anderen Falle mit Gefängniss, wenn die Zurückbehaltung über drei Tage gedauert hat, nicht unter 6 Monaten, ausserdem bis zu 6 Monaten.

Art. 328.

Mit Gefängniss bis zu sechs Monaten sind Gefängniss-Aufseher und Gefängniss-Wærter zu belegen, welche:

1) ohne Vorzeigung eines Strafurtheiles, oder eines Vorführungs- oder Verwahrungs-oder eines sonstigen Befehles eines zustændigen œffentlichen Beamten einen Gefangenen im Gefængnisse aufnehmen;

2) einen Gefangenen, auf Begehren, den Untersuchungs- oder anderen mit der Aufsicht über die Gefængnisse beauftragten Beamten nicht vorstellen, ohne dazu besonders durch einen schriftlichen Befehl des zustændigen Staats-Procurators, oder Untersuchungs-Richters beauftragt zu seyn;

3) die vorgeschriebenen Gefængniss-Register entweder gar nicht geführt haben, oder dieselben den Untersuchungs-Beamten, oder anderen mit der Aufsicht über die Gefængnisse beauftragten Beamten auf ihr Begehren vorzuzeigen verweigern.

Art 329.

Wer verirrte Kinder, wahnsinnige, hülflose, gefæhrliche, verdæchtige, über einer strafbaren Handlung ergriffene, auf Bettelei oder Landstreicherei betretene Personen in Verwahr nimmt und længer als vier und zwanzig Stunden in seiner Gewalt behælt, ohne der næchsten Obrigkeit oder, nach Beschaffenheit der Umstænde, den Angehœrigen einer auf diese Weise angehaltenen Person Nachricht zu geben, der wird mit Gefængniss bis zu zwei Wochen gestraft.

III. Widerrechtliche Gewalt und Drohung.

Art. 330.

Wer irgend etwas in rechtswidriger Absicht unternimmt, um eine Person wider ihren Willen zu einem Thun, Unterlassen oder Dulden zu bestimmen, geschehe dieses durch Anwendung wirklicher Gewalt oder durch Drohung, der wird, sofern das Unternehmen nicht eine schwerere Rechts-Verletzung enthælt, mit Gefængniss bis zu einem Monat bestraft.

IV. Entführung.

Art. 331.

Wer sich einer Person ohne deren Willen durch List oder Gewalt, oder einer Person unter 12 Jahren, wiewohl mit ihrer Einwilligung, bemæchtigt, und dieselbe mit sich hinwegführt, in der Absicht, sie zur Unzucht zu missbrauchen oder zur Ehe zu zwingen, oder einem Andern zu solcher Absicht zu überliefern; wer eine Person in vorbestimmter Absicht durch List oder Zwang wider ihren Willen in seiner Gewalt von ihrem Aufenthalts-Orte zurückhælt, der ist wegen Entführung zu strafen:

I. mit Arbeitshaus, wenn der Entführer nach vollzogener Wegbringung oder Bemæchtigung seine Absicht in Ansehung der Ehe oder Unzucht erreicht hat;

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly

2) Μὲ φυλάκισιν τουλάχιστον δύο ἐτῶν, ἐὰν δὲν ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ του.

Ἐὰν εἰς τὴν τελευταίαν περίπτωσιν ἀπέβαλεν ἑκουσίως τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐξ ἀρχῆς σκοπὸν, καὶ πρὸ πάσης ἐξετάσεως ἀπέλυσεν ἀλύμαντον τὸν ἀπαχθέντα, τιμωρεῖται τότε μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἑνὸς ἔτους.

Ἄρθρ. 332.

Ἐάν τις, ἔχων μὲν ὑπὲρ τὰ 12 ἔτη, ἀλλ' ὄχι καὶ ὑπὲρ τὰ εἴκοσι καὶ ἕν, ἀπήχθη ἑκουσίως ἀπὸ τὰς χεῖρας ἐκείνων εἰς τοὺς ὁποίους ὑπόκειται, εἰς τοιαύτην περίσασιν τιμωρεῖται:

ά. Ὁ μὲν ἀπαγαγὼν,

1) Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ μὲν ἓξ ἑβδομάδων, ἐὰν ἡ πρᾶξις εἶχε σκοπὸν τὴν ἀσέλγειαν, ἑνὸς δὲ μέχρι τριῶν μηνῶν ἐὰν προσέτι ἐπληρώθη καὶ ὁ σκοπός·

2) Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἑνὸς μηνὸς, ἐὰν ἔγινεν ἡ ἀπαγωγὴ ἐπὶ σκοπῷ τῆς μετὰ τοῦ ἀπαχθέντος νυμφεύσεως.

β΄ Τὸ δὲ ἀπαχθὲν πρόσωπον, εἰς μὲν τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθ. 1, μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἑνὸς μηνὸς, εἰς δὲ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθ. 2 τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων.

Ε. Γενικοὶ ὁρισμοί.

Ἄρθρ. 333.

Οἱ εἰς τὸ ἄρθρ. 281 ἐκτεθέντες ὁρισμοὶ ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὴν ἐκβίασιν (ἄρθρ. 330) καὶ εἰς τὴν ἀπαγωγὴν (ἄρθ. 331), καὶ, ἐὰν ὁ ἀπαγαγὼν, ἢ ἐκεῖνος, εἷς τὸν ὁποῖον οὗτος παρεχώρησε τὴν ἀπαχθεῖσαν, ἐνυμφεύθη αὐτὴν, δὲν δύναται νὰ γενῇ ἔρευνα, οὐδὲ νὰ ἐπιβληθῇ ποινὴ, εἰμὴ κατ' αἴτησιν καὶ εἰσαγγελίαν τῶν ἐχόντων δικαίωμα νὰ προσβάλωσι τὸν γάμον ὡς ἄκυρον, καὶ ἀφοῦ οὗτος ἐκηρύχθη ὡς ἄκυρος παρὰ τοῦ ἀνήκοντος δικαστηρίου.

Κεφάλ. ΙΘ΄.

Περὶ προσβολῶν κατὰ τῆς τιμῆς.

Α. Ψευδὴς εἰσαγγελία.

Ἄρθρ. 334.

Ὅστις καταμηνύει εἰς τὴν Ἀρχὴν ἕνεκα ἀξιοποίνου τινὸς πράξεως ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου γνωρίζει τὴν ἀθωότητα, ἡ δὲ καταμήνυσίς του εἶναι τοιαύτη, ὥστε δύναται νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς ἐξέτασιν (καταδίωξιν) τοῦ καταμηνυθέντος, τιμωρεῖται ἐπὶ ψευδεῖ εἰσαγγελίᾳ μὲ φυλάκισιν,

1) Δύο μέχρι πέντε ἐτῶν, ἐὰν ἡ καταμηνυθεῖσα πρᾶξις χαρακτηρίζεται ὑπὸ τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ὡς κακούργημα·

2) Τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν, ἐὰν ἡ καταμηνυθεῖσα πρᾶξις ἦναι πλημμέλημα·

3) Δύο ἑβδομάδων μέχρι τριῶν μηνῶν, ἐὰν αὕτη ἀποτελῇ πειθαρχικήν τινα παράβασιν ἢ πταῖσμα.

Β΄. Συκοφαντία.

Ἄρθρ. 335.

Ὅστις προσάπτει εἰς ἄλλον ἐν γνώσει δι' ἐξωδίκου διαφημίσεως ἢ διαδόσεως, ἐγγράφως ἢ προφορικῶς, δημοσίως ἢ κρυφίως πρᾶξίν τινα, ἥτις, ἐὰν ἀληθευε, ἤθελεν ἐκθέσει τὸν ἐνοχοποιούμενον εἰς δικαστικὴν ἐξέτασιν, τιμωρεῖται ἐπὶ συκοφαντίᾳ μὲ φυλάκισιν

1) Τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν, ἐὰν ἡ προσαπτομένη πρᾶξις ἦναι κακούργημα·

2) Δύο ἑβδομάδων μέχρις ἑνὸς ἔτους, ἐὰν αὕτη ἦναι πλημμέλημα·

3) Τριῶν ἡμερῶν μέχρις ἑνὸς μηνὸς, ἐὰν ἦναι πειθαρχικὴ παράβασις ἢ πταῖσμα.

Γ΄. Ἐξύβρισις τῆς τιμῆς.

Ἄρθρ. 336.

Ὅστις ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων τῆς ψευδοῦς εἰσαγγελίας ἢ συκοφαντίας προσβάλλει ἀδίκως διὰ λόγου, ἐγγράφου, ἢ συμβολικῆς παραστάσεως τὴν τιμὴν τοῦ πολίτου ὡς τοιούτου, κακολογῶν, λοιδορῶν, χλευάζων αὐτὸν περιφρονητικῶς, καὶ προσάπτων εἰς τὸν ἴδιον ἰδιώματα, δόξας ἢ

II. mit Gefængniss nicht unter zwei Jahren, wenn der Entführer seine Absicht nicht erreicht hat.

Ist in diesem letzteren Falle der vorgehabte Zweck freiwillig aufgegeben und die entführte Person vor aller Untersuchung unbeschædigt wieder entlassen worden, so soll auf Gefængniss bis zu einem Jahre erkannt werden.

Art. 332.

Ist eine Person von mehr, als 12, jedoch nicht mehr als ein und zwanzig Jahren, mit ihrem Willen aus der Gewalt derjenigen denen sie untergeben ist, entführt worden, so ist zu bestrafen:

I. der Entführer:

1) wenn dieses in der Absicht, Unzucht zu verüben, geschehen ist, mit Gefængniss bis zu sechs Wochen, und bei erreichter Absicht von einem bis zu drei Monaten;

2) wenn es in der Absicht, die entführte Person zu ehelichen geschehen, mit Gefængniss bis zu einem Monate;

II. die entführte Person im Falle N° 1. mit Gefængniss bis zu einem Monate, und im Falle N° 2. bis zu zwei Wochen.

V. Allgemeine Bestimmungen.

Art. 333.

Die im Art. 281 gegebenen Bestimmungen finden auch bei der Vergewaltigung (Art. 330) und bei der Entführung (Art. 331) Anwendung, und wenn insbesondere der Entführer oder derjenige, welchem dieser die entführte Person überlassen hat, dieselbe ehelichte, kann Untersuchung und Strafe nur auf Verlangen und Anzeige derjenigen, welche die Ehe als nichtig anzufechten berechtigt sind, und nachdem diese vom zustændigen Gerichte für nichtig erklært worden ist, statt finden.

NEUNZEHNTES CAPITEL.

Von Angriffen auf die Ehre.

I. Falsche Denunciation.

Art. 334.

Wer gegen Jemand, dessen Unschuld ihm bekannt, wegen einer strafbaren Handlung bei der Obrigkeit eine Anzeige macht, welche so beschaffen ist, dass sie gegen diesen eine Untersuchung veranlassen kann, soll wegen falscher Denunciation bestraft werden, mit Gefængniss:

1) von 2 Jahren bis zu 5 Jahren, wenn die angezeigte Handlung durch die Strafgesetze als Verbrechen bezeichnet ist;

2) von drei Monaten bis zu zwei Jahren, wenn die angezeigte Handlung ein Vergehen;

3) von zwei Wochen bis zu drei Monaten, wenn dieselbe eine Disciplinar-oder Polizei-Uebertretung begründet.

II. Verlæumdung.

Art. 335.

Wer einem Andern durch aussergerichtliche Ausstreuung oder Verbeitung, schriftlich oder mündlich, œffentlich oder heimlich, eine Handlung wissentlich andichtet, welche, wenn sie wahr wære, den Beschuldigten einer gerichtlichen Untersuchung aussetzen würde, soll wegen Verlæumdung bestraft werden, mit Gefængniss:

1) von drei Monaten bis zu zwei Jahren, wenn die angedichtete Handlung ein Verbrechen;

2) von zwei Wochen bis zu einem Jahre, wenn sie ein Vergehen;

3) von drei Tagen bis zu einem Monate, wenn sie eine Disciplinar-oder Polizei-Uebertretung ist.

III. Ehrenbeleidigung

Art. 336.

Wer, ausser den Fællen einer falschen Denunciation oder Verlæumdung, die bûrgerliche Ehre eines Andern durch Læsterung, Schmæhung, verachtenden Spott, oder durch Anschuldigung veræchtlicher Eigenschaften, Meinungen oder Gesinnungen in

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

φρονήματα, εἴτε ἀναφέρεται ὀνομαστὶ ὁ προσβαλλόμενος, εἴτε ἄλλως καθ' οἱονδηποτε τρόπον χαρακτηρίζεται, τιμωρεῖται κατὰ τὰς ἀκολούθους περιςάσεις μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν:

1) Ἐὰν τὸ εἶδος τῆς προσβολῆς δύναται νὰ ἔχῃ ἐπιβλαβῆ ἐπιρροὴν εἰς τὴν ὑπόληψιν τοῦ ὑβρισθέντος ὡς πολίτου, εἰς τὰς σχέσεις τῆς τάξεώς του, εἰς τὰ ἔργα τοῦ ἐπαγγέλματός του, καὶ εἰς τὴν πρόοδόν του·

2) Ἐὰν ἡ προσβολὴ ὡς ἐκ τοῦ τόπου, τοῦ χρόνου, καὶ τῶν μέσων αὐτῆς διήγειρεν ἰδίως τὴν κοινὴν περιέργειαν·

3) Ἐὰν αὕτη ἀπετείνετο εἰς πρόσωπα, τὰ ὁποῖα, διὰ τὴν τάξιν των ἢ δι' ἄλλας σχέσεις, εἶχον δίκαιον νὰ ἀπαιτήσωσι παρὰ τοῦ ὑβριςοῦ ἰδιαίτερον σέβας καὶ τιμήν.

Ἡ παρουσία δύο ἢ πλειοτέρων τοιούτων περιςάσεων ἰσχύει ὡς ἰδιαιτέρως ἐπιβαρύνουσα αἰτία.

Ἄρθρ. 337.

Μὴ ὑπαρχούσης καμμιᾶς τῶν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀναφερομένων περιςάσεων, ὁ προσβάλλων ἀδίκως τὴν τιμὴν ἄλλου, ἐὰν τοῦτο ἔγινεν ἐπὶ παρουσίᾳ τρίτου τινός, ἢ ἐγνωςοποιήθη εἰς τρίτον παρὰ τοῦ ὑβριςοῦ, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἑνὸς μηνός, ἄλλως δὲ τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων.

Ἄρθρ. 338.

Φυλάκισις δύο ἑβδομάδων μέχρι δύο μηνῶν καταγινώσκεται ὁσάκις ἡ προσβολὴ τῆς τιμῆς ἀπευθύνεται εἰς οἰκογένειαν, εἰς πολιτικὸν ἢ θρησκευτικὸν σύςημα, εἰς τάξιν ἢ εἰς ὁλόκληρον κλάσιν πολιτῶν· ἢ ὁσάκις ἄλλως διαδίδονται ἐναντίον τοιαύτης ὁμάδος δόξαι ἢ φρονήματα, σκοπὸν ἔχοντα νὰ ἐκθέσωσι ταύτην εἰς τὴν γενικὴν καταφρόνησιν ἢ εἰς τὸ δημόσιον μῖσος.

Ἄρθρ. 336.

Ἐὰν συνυπηρετοῦντες, καθ' ὃν χρόνον ἐκτελοῦν τὴν ὑπηρεσίαν των, προσβάλωσι τὴν τιμὴν ἀλλήλων, εἴτε ὁ ἀνώτερος μεταξὺ αὐτῶν ὑπερεπήδησε τὰ συγκεχωρημένα ὅρια ὡς πρὸς τὸν ὑπάλληλόν του, εἴτε οὗτος δὲν ἀπέδωκε πρὸς ἐκεῖνον τὴν χρεωςουμένην ὑποταγὴν ἢ τὸ σέβας, ἢ ἄλλως συνέβη ἀπρεπής τις πρᾶξις ἢ ἔκφρασις μεταξὺ τῶν εἰς ὑπηρεσίαν διατελούντων, τοιαῦται περιπτώσεις θεωροῦνται καὶ τιμωροῦνται ὄχι κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ παρόντος Νόμου, ἀλλὰ κατὰ τὰς πειθαρχικὰς διατάξεις, καὶ κατὰ τοὺς περὶ παραβάσεως τῶν καθηκόντων δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν ὁρισμούς.

Δ'. Γενικοὶ ὁρισμοί.

Ἄρθρ. 340.

Ἀπαλλάττεται τῆς ποινῆς ὁ κατηγορηθεὶς ἐπὶ συκοφαντίᾳ ἢ ἐξυβρίσει τιμῆς, ἐὰν, κατὰ τὰς περιπτώσεις τῶν ἄρθ. 334-338, εἰμπορῇ ν' ἀποδείξῃ ἐντελῶς τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων του.

Ἐὰν μολονοῦτο ἡ εἰς αὐτὸν προσαπτομένη συκοφαντία ἢ ἐξύβρισις ἀφορᾷ σχέσιν τινὰ τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου, δὲν συγχωρεῖται ἡ ἀπόδειξις αὕτη εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν ἄρθρων 336-338.

Ἄρθρ. 341.

Ἡ παρὰ τοῦ νόμου ὡρισμένη ποινὴ ἐφαρμόζεται κατὰ τὸν ἐλάσσονα αὐτῆς ὅρον, ἐὰν εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ προηγουμένου ἄρθρ. ὁ ὑβριςὴς ἢ δὲν εἶχεν ἐν γένει δικαίωμα νὰ προφέρῃ τὴν ὑβριςικὴν ἔκφρασιν, ἢ τοὐλάχιςον δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ μεταχειρισθῇ τὴν τοιαύτην ἔκφρασιν, ἢ νὰ κάμῃ τὴν δηλοποίησιν ταύτην κατ' ἐκεῖνον τὸν τόπον, τὸν χρόνον, ἢ τὸν τρόπον, ἢ ἐὰν ἄλλως ἐμπεριείχετο εἰς αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ὕβρεως ὑπέρβασις ἢ ὑπερβολή.

Ἄρθρ. 342.

Ὅστις ἀνταποδίδει διὰ τῶν ἴσων τὴν εἰς αὐτὸν γενομένην ἐξύβρισιν, τιμωρεῖται μὲν καὶ κατὰ λόγον τῆς εἰς τὴν ἀνταπόδοσιν ταύτην ἐμπεριεχομένης προσβολῆς τῆς τιμῆς.

Rede, Schrift oder bildlicher Darstellung widerrechtlich angreift, mag der Angegriffene genannt, oder sonst auf irgend eine *W*eise kenntlich bezeichnet seyn, soll unter nachstehenden Umstænden mit Gefængniss bis zu sechs Monaten *ge*straft werden:

1) wenn die Beschaffenheit des Ehrenangriffes nachtheiligen Einfluss auf die bürgerliche Achtung des Beleidigten, die Verhæltnisse des Standes, seinen *G*eschæfts-Betrieb und sein Fortkommen haben kann;

2) wenn der Angriff durch Ort, Zeit oder Mittel desselben ein besonderes Aufsehen erregt hat;

3) wenn derselbe gegen Personen gerichtet war, welche nach ihrem Stande oder nach anderen Verhæltnissen von dem Beleidiger besondere Achtung *o*der Ehrerbietung *z*u fordern berechtiget sind.

Das Vorhandenseyn zweier oder mehrerer solcher Umstænde gilt als besonderer Erschwerungs-Grund.

Art 337.

Tritt keiner der im vorhergehenden Artikel bemerkten Umstænde ein, so wird derjenige, welcher die Ehre eines Andern widerrechtlich angegriffen hat, wenn es in Beiseyn dritter Personen geschehen, oder dritten Personen vom Beleidiger bekanntgemacht worden ist, mit Gefængniss bis zu einem Monate, ausserdem bis zu zwei *W*ochen bestraft.

Art. 338.

Ist ein Ehrenangriff an einer Familie, einer politischen oder religiœsen Kœrperschaft oder Gemeinheit, einem Stande oder einer *g*anzen Klasse von Staats Einwohnern begangen; oder sind sonst *g*egen eine solche Gesammtheit Meinungen oder Gesinnungen verbreitet worden, welche dahin abzielen, dieselbe der allgemeinen Verachtung oder dem œffentlichen Hasse auszusetzen; so tritt Gefœng*n*iss von 2 *W*ochen bis zu 6 Monaten ein.

Art. 339.

*W*enn in der Ausübung des Dienstes Ehrenbeleidigungen unter Bedienstеten vorfallen, es mag ein Vorgesetzter *g*egen seinen Untergebenen die erlaubten Grænzen *ü*berschreiten, oder der Untergebene gegen seinen Vorg*e*setzten die schuldige Subordination oder Achtung verletzen, oder sonst eine ungebührliche Handlung oder Aeusserung unter den im Dienste stehenden Personen sich ergeben, so sollen solche Fælle nicht nach gegenwærtigen Vorschriften, sondern nach den Disciplinar-Verordnungen und nach den Bestimmungen über die Dienst Pflichtüberschreitungen der Staats-Beamten und œffentlichen Diener behandelt und bestraft werden.

IV. ALLGEIMEINE BESTIMMUNGEN.

Art. 340.

Kann in den Fællen des Art. 334 bis 338 der der Verlæumdung oder der Ehrenbeleidigung Beschuldigte die Wahrheit des gemachten Vorwurfes vollstændig beweisen, so ist er von der Strafe frei.

Betrifft jedoch der Vorwurf ein Verhæltniss des Privat-Lebens, so findet in den Fællen der Art. 336 bis 338 diese Beweisführung nicht statt.

Art. 341.

War im Falle des vorhergehenden Artikels der Beleidiger zu der beleidigenden Aeusserung entweder nicht, oder wenigstens nicht an dem Orte, oder zu der Zeit, oder zu der Art des Ausdruckes oder der Bekanntmachung, deren er sich bedient hat, berechtigt, oder lag sonst in der Form der Beleidigung selbst eine Ueberschreitung oder ein Uebermass, so findet die gesetzliche Strafe nur im verringertem Maase, statt.

Art. 342.

Wer eine durch Ehrenangriff ihm zugefügte Beleidigung erwidert, ist nach Verhæltniss des in dieser Erwiderung liegenden Angriffes auf die Ehre des Beleidigers ebenfalls zu

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

μολοντοῦτο ὁ προηγηθεὶς ἐρεθισμὸς θεωρεῖται ὡς πρὸς τὸν ἀνθυβρίσαντα αἰτία μετριάσεως τῆς ποινῆς.

Ἄρθρ. 343.

Αἱ εἰς τὰ ἄρθρα 335-338 ἀναφερόμεναι προσβολαὶ τῆς τιμῆς δὲν ἐξετάζονται οὐδὲ τιμωροῦνται, εἰμὴ μόνον κατ' αἴτησιν τοῦ παθόντος.

Τὰ ἐν περιπτώσει τοιούτων προσβολῶν γενόμενα ἔγγραφα, σημεῖα, ἢ συμβολικαὶ παραστάσεις, κατέχονται πάντοτε παρὰ τοῦ δικαστηρίου.

Κεφάλ. Κ'.

Ἰδιαίτεροι ὁρισμοὶ περὶ τῶν ἐκ τῆς καταχρήσεως τῆς ἐλευθεροτυπίας προερχομένων κακουργημάτων καὶ πλημμελημάτων.

Ἄρθρ. 344.

Α. Ἐπιβαρύνουσα ἰδιότης.

Ὅταν ἐκ τῆς καταχρήσεως τῆς ἐλευθεροτυπίας προκύψῃ κακούργημα ἢ πλημμέλημα, ἡ περίστασις αὕτη ἀποτελεῖ ἰδιαιτέραν τινὰ ἐπιβαρύνουσαν αἰτίαν.

Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ἐπιβάλλεται πάντοτε ἐκτὸς τῆς φυλακίσεως καὶ χρηματικὴ ποινὴ πεντήκοντα μέχρι δύο χιλιάδων Δραχμῶν.

Β'. Ἀποτέλεσις.

Ἄρθρ. 345.

Τὰ κακουργήματα καὶ πλημμελήματα τῆς ἐλευθεροτυπίας δὲν ἐξετάζονται οὐδὲ τιμωροῦνται, εἰμὴ ἀφοῦ ἀπετελέσθησαν ἤδη.

Ἀποτετελεσμένα δὲ εἶναι ταῦτα, ἅμα τὸ ἀξιόποινον σύγγραμμα, ἢ συμβολικὴ παράστασις, ἢ ἄλλη πρὸς τὸ δημόσιον ἀπευθυνομένη ἀνακοίνωσις φανερωθῇ ἢ κρυφίως διαδοθῇ καὶ ἔμβῃ εἰς κυκλοφορίαν.

Γ'. Καταδικαστικὴ ἀπόφασις.

Ἄρθρ. 346.

Πᾶσα καταδικαστικὴ ἀπόφασις, ἀφορῶσα τὰ εἰς τὸν τύπον ἀναγόμενα κακουργήματα ἢ πλημμελήματα, πρέπει, ἅμα λάβῃ ὁριστικὴν δύναμιν, νὰ δημοσιεύεται δια τριῶν παρὰ τοῦ Προέδρου τοῦ Δικαστηρίου προσδιοριζομένων ἐγχωρίων ἐφημερίδων ἢ ἄλλων περιοδικῶν συγγραμμάτων, μὲ δαπάνην τοῦ καταδικασθέντος.

Ἐὰν δὲ ἡ κατηγορία ἔχῃ ἀντικείμενον ἐγχώριόν τινα ἐφημερίδα ἢ περιοδικὸν σύγγραμμα, ὁ ἐκδότης χρεωστεῖ νὰ καταχωρίσῃ εἰς τὴν ἰδιαν του ἐφημερίδα τὴν ἀπόφασιν ἐντὸς τῶν ὀκτὼ προσεχῶν ἡμερῶν· ἄλλως, ὑποβάλλεται εἰς ποινὴν χρηματικὴν εἴκοσιν ἕως διακοσίων Δραχμῶν, καὶ ἀναγκάζεται νὰ τὴν καταχωρίσῃ.

Ἄρθρ. 347.

Πᾶσα καταδικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου ἔχει ἐπακόλουθον καὶ τὴν δήμευσιν τοῦ κατακριθέντος συγγράμματος.

Δ'. Ἐξακολούθησις τῆς καταχρήσεως τοῦ τύπου.

Ἄρθρ. 348.

Ὅσις μετὰ τὴν δημοσίευσιν δικαστικῆς ἀποφάσεως, καταδικαζούσης σύγγραμμά τι, ἐξακολουθεῖ νὰ διαδίδῃ, ἢ νὰ τυπώνῃ ἐκ νέου, να ἐκδίδῃ, ἢ νὰ βάλλῃ εἰς κυκλοφορίαν το σύγγραμμα τοῦτο, ἐπισύρει εἰς ἑαυτὸν τὸν μέγιστον ὅρον τῆς ποινῆς.

Ε. Εὐθύνη.

Ἄρθρ. 349.

Ὑπόκειται εἰς εὐθύνην διὰ τα ἀξιοκατάκριτα συγγράμματα:

1) Ὁ συγγραφεὺς, ἐὰν δὲν ἀποδείξῃ, ὅτι οὔτε εἰς τὴν τύπωσιν οὔτε εἰς τὴν ἔκδοσιν ἔλαβε μέρος·

2) Ὁ ἐκδότης, ἐὰν δὲν παραστήσῃ, ὅτι ἄλλος εἶναι ὁ συγγραφεὺς, καὶ ὅτι μόνον κατὰ παραγγελίαν αὐτοῦ ἐπεχείρησε τὴν ἔκδοσιν·

3) Ὁ κατ' ἐμπορίαν ἐκδότης, ἐὰν δὲν ἀποδείξῃ τὸν συγγραφέα ἢ τὸν κυρίως ἐκδότην·

strafen. Jedoch ist in Ansehung seiner die verausgegangene Anreizung als besonderer Straf-Milderungs-Grund zu betrachten.

Art. 343.

Die in Art. 335 bis 338 bezeichneten Angriffe auf die Ehre sind nur auf Verlangen des Betheiligten zur Untersuchung und Strafe zu ziehen.

Die bei solchen Angriffen vorgekommenen Schriften, Zeichen oder bildlichen Darstellungen sind jedesmal in gerichtlichen Beschlag zu nehmen.

ZWANZIGSTES CAPITEL.

Besondere Bestimmungen über die Verbrechen und Vergehen durch den Missbrauch der Presse.

I. Erschwerende Eigenschaft.

Art. 344.

Die Verübung eines Verbrechens oder Vergehens durch den Missbrauch der Presse bildet einen besonderen Erschwerungs-Grund.

In solchen Fällen ist jedesmal dem Gefängniss eine Geld-Strafe von fünfzig bis zweitausend Drachmen beizufügen.

II. Vollendung.

Art. 345.

Die Press-Verbrechen und Vergehen sollen nur dann, wenn sie vollendet sind, zur Untersuchung und Strafe gezogen werden.

Vollendet sind dieselben, sobald die strafliche Schrift, bildliche Darstellung oder sonstige Mittheilung an das Publicum, öffentlich oder heimlich in Verkehr oder sonst in Umlauf gesetzt worden ist.

III. Verurtheilendes Erkenntniss.

Art. 346.

Jedes verurtheilende Erkenntniss gegen Press-Vergehen oder Press-Verbrechen ist nach erlangter Rechts-Kraft durch drei von dem Präsidenten des Gerichtes zu bestimmende inländische Zeitungen oder andere periodische Blätter auf Kosten des Verurtheilten bekannt zu machen.

Hat die Anklage wegen einer inländischen Zeitung oder periodischen Schrift statt gefunden, so ist der Herausgeber verbunden das Erkenntniss in diese innerhalb der nächsten acht Tage bei einer Strafe von zwanzig bis zweihundert Drachmen, und der dazu geeigneten Zwangseinschreitung zum Vollzuge einzurücken.

Art. 347.

Jeder verurtheilende Gerichtsspruch hat die Confiscation der als strafflich erkannten Schrift zur Folge.

IV. Fortgesetzter Missbrauch der Presse.

Art. 340.

Wer eine Schrift, welche durch gerichtliches Urtheil als strafflich erkannt worden, nach öffentlicher Bekanntmachung des Urtheils zu verbreiten fortfährt, oder aufs Neue druckt, herausgibt, verlegt oder in Umlauf bringt, gegen den soll die treffende Strafe im höchsten Maasse angewendet werden.

V. Verantwortlichkeit.

Art. 349.

Für strafliche Schriften sind verantwortlich:

1) der Verfasser, sofern er nicht beweiset, dass er weder an dem Drucke, noch an der Herausgabe Theil habe;

2) der Herausgeber, wenn er nicht darthut, dass ein Anderer als der Verfasser und nur auf dessen Antrag die Herausgabe unternommen worden sey;

3) der Verleger, sofern er nicht den Verfasser oder Herausgeber nachweiset;

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:17:09 EEST - 216.73.216.250

4) Ὁ τυπογράφος, ἐὰν δὲν ἀποδείξῃ τὸν συγγραφέα, τὸν κυρίως ἢ τὸν κατ' ἐμπορίαν ἐκδότην·

5) Ὁ διαδίδων τὸ σύγγραμμα, καὶ ὁ παραγγείλας τὴν διάδοσιν αὐτοῦ, ἐὰν δὲν φανερώσῃ τὸν συγγραφέα, τὸν κυρίως ἢ τὸν κατ' ἐμπορίαν ἐκδότην, ἢ τὸν τυπογράφον.

Ἄρθρ. 350.

Ὁμοίως μὲ τὸν διαδίδοντα (ἄρθ. 349 ἀριθ. 5) εἶναι ὑπεύθυνος καὶ ὁ βιβλιοπώλης, ἐὰν πωλῇ ἀξιοκατάκριτόν τι σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον παρέλαβε δι' ἄλλης παρὰ τὴν συνήθη ὁδὸν τῆς βιβλιεμπορίας, ἢ τὸ ὁποῖον δὲν φέρει τὸ ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ συγγραφέως, τοῦ κυρίως ἢ τοῦ κατ' ἐμπορίαν ἐκδότου, ἢ τοῦ τυπογράφου, οὔτε τὴν συνήθη χρονολογίαν τῆς τυπώσεως, ἢ τοῦ ὁποίου ἐγνώριζε τὴν ἤδη γενομένην κατάσχεσιν.

Ἄρθρ. 351.

Ὡς πρὸς τὰς ἐφημερίδας καὶ τὰ περιοδικὰ συγγράμματα ὁρίζονται ἰδίως τὰ ἑξῆς:

1) Δι' ἕκαστον ἀξιοκατάκριτον ἄρθρον τῆς ἐφημερίδος, ἢ τοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος, δίδει λόγον ὁ ὑπεύθυνος συντάκτης·

2) Ἐὰν ὁ συντάκτης ἀποδείξῃ, ὅτι, ἄνευ εἰδήσεώς του, κατεχωρίσθη ἀξιοκατάκριτόν τι ἄρθρον εἰς τὴν ἐφημερίδα, ἢ εἰς τὸ περιοδικὸν σύγγραμμα, ἢ εὐθύνη ἐπίκειται εἰς τὸν ἐργολάβον, τὸν κυρίως ἢ τὸν κατ' ἐμπορίαν ἐκδότην, ἢ πάντα ἄλλον αἴτιον τῆς καταχωρίσεως·

3) Ἡ παρὰ τοῦ συντάκτου ἐπαγομένη ἀπόδειξις τῆς ἀγνοίας εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐὰν τὸ φύλλον, τεμάχιον, ἢ τετράδιον, εἰς τὸ ὁποῖον περιέχεται ἀξιοκατάκριτον ἄρθρον, ὑπεγράφη ἰδιοχείρως παρ' αὐτοῦ, κατὰ τὸν νόμον, καὶ κατετέθη εἰς τὸ ἐπαρχεῖον.

Ἄρθρ. 352.

Ἐὰν ὁ ὑπεύθυνος ἀποφύγῃ τὴν δικαστικὴν καταδίωξιν δι' ἀποδράσεως, ἢ διὰ τῆς ἐκτὸς τοῦ Κράτους διατριβῆς, δίδει τότε λόγον ὁ ἀμέσως ἑπόμενος κατὰ τὴν διὰ τῶν ἄρθρων 349 καὶ 351 ἀριθ. 1 καὶ 2 διαγραφεῖσαν σειράν.

Γ'. Παραγραφή.

Ἄρθρ. 353.

Ἡ παραγραφὴ τῶν κακουργημάτων καὶ πλημμελημάτων τῆς ἐλευθεροτυπίας ἀκολουθεῖ τοὺς περὶ παραγραφῆς γενικοὺς ὁρισμοὺς (ἄρθρ. 119-122).

Εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ τὰ περιοδικὰ συγγράμματα ἡ παραγραφὴ ἄρχεται ἀφ' ἧς ἡμέρας τὸ παρὰ τοῦ ὑπευθύνου συντάκτου ὑπογραφὲν ἀντίτυπον κατετέθη εἰς τὸ Ἐπαρχεῖον.

Κεφάλ. ΚΑ.

Περὶ ἀξιοποίνων πράξεων ἀναφερομένων εἰς τὴν ὁποίαν ἕκαστος τῶν πολιτῶν ὑπάγεται τάξιν.

Α. Προσβολὴ κατὰ τῆς τάξεως τοῦ πολίτου.

Ἄρθρ. 354.

Πᾶσα παράνομος πρᾶξις τείνουσα εἰς ἀνατροπὴν ἢ μεταβολὴν τῆς τάξεως πολίτου τινὸς, πρὸς βλάβην αὐτοῦ, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν.

Β'. Προσβολαὶ κατὰ τῆς οἰκογενειακῆς τάξεως.

Ἄρθρ. 355.

Ὡς ἔνοχος προσβολῆς τῆς οἰκογενειακῆς τάξεως θεωρεῖται καὶ καταδικάζεται εἰς εἱρκτὴν ὅστις διὰ παρανόμων πράξεων ἀνατρέπει ἢ μεταβάλλει τὰ οἰκογενειακὰ δίκαιά τινος πρὸς βλάβην αὐτοῦ, καὶ ἰδίως ὅστις κρύπτει ἢ ἀπομακρύνει παιδά τινα, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἀνατρέψῃ ἢ μεταβάλῃ τὴν οἰκογενειακὴν αὐτοῦ τάξιν, ἢ δὲν τὸν ἀποδίδει εἰς τὸν ἔχοντα δικαίωμα νὰ τὸν ἀπαιτήσῃ· καὶ ὅστις ἐπὶ τοιούτῳ σκοπῷ ὑποβάλλει ἢ μεταλλάττει παιδά τινα, ἢ τὸν παρισάνει ψευδῶς ὡς γεννημένον ἀπὸ τὴν δεῖνα μητέρα.

4) der Drucker, wenn er nicht den Verfasser, Herausgeber oder Veleger nachweiset;

5) der Verbreiter und wer zur Verbreitung Auftrag gegeben hat, sofern er nicht den Verfasser, Herausgeber, Verleger oder Drucker erweislich macht.

Art. 350.

Als Verbreiter (Art. 349 N° 5) ist auch der Buchhændler verantwortlich, wenn er eine stræftliche Schrift absetzt, welche ihm ausser dem *Wege* des ordentlichen Buchhandels zugekommen, oder auf welche nicht der Name und *Wohnort* des Verfassers oder des Herausgebers oder des Verlegers, oder des Druckers nebst der üblichen Zeit-Bestimmung des Druckes angegeben, oder rücksichtlich deren eine Beschlagnahme verfügt, und ihm bekanntgemacht worden ist.

Art. 351.

In Ansehung der Zeitungen und periodischen Schriften wird insbesondere bestimmt:

1) Für jeden in einer solchen Zeitung oder periodischen Schrift vorkommenden stræflichen Artikel haftet der verantwortliche Redacteur;

2) wenn der Redacteur beweist, dass ohne sein Wissen ein stræflicher Artikel in die Zeitung oder periodische Schrift eingerückt worden sey, so gelt die Verantwortlichkeit auf den Unternehmer, Herausgeber, Verleger oder jeden Dritten über, von welchem die Einrückung herrührt;

3) der Beweis des Nichtwissens von Seite des Redacteurs ist unstatthaft, wenn von ihm das Blatt, Stück oder Heft, in welchem sich der stræfliche Artikel findet, nach Vorschrift des Gesetzes eigenhændig unterzeichnet, und bei dem Eparchen hinterlegt worden ist.

Art. 352.

Ist derjenige, welchen die Verantwortung trifft, der gerichtlichen Einschreitung durch die Flucht oder durch den Aufenthalt im Auslande entzogen, so haftet die næchstfolgende Person in der durch die Art. 349 und 351 N° 1 und 2 bestimmten Reihe.

VI. Verjæhrung.

Art. 353.

Die Verjæhrung der Press-Verbrechen und Press-Vergehen richtet sich nach den allgemeinen Bestimmungen (Art. 119—122).

Bei Zeitungen und periodischen Schriften soll die Verjæhrung von dem Tage zu laufen anfangen, an welchem das von dem verantwortlichen Redacteur unterzeichnete Exemplar bei dem Eparchen hinterlegt worden ist.

EIN UND ZWANZIGTES CAPITEL.

Von strafbaren auf den Stand der Personen sich beziehenden Handlungen.

I. Verletzung des bürgerlichen Standes.

Art. 354

Jede rechtswidrige Handlung, welche darauf gerichtet ist, den bürgerlichen Stand eines Andern zu dessen Nachtheil zu entziehen oder zu verændern, ist mit Gefængniss bis zu 6 Monaten zu bestrafen.

II. Angriffe auf den Familienstand.

Art. 355.

Wer durch widerrechtliche Handlungen die Familien-Rechte eines Menschen zu dessen Nachtheil unterdrückt oder verændert, insonderheit, wer ein Kind um dessen Familienstand zu unterdrücken oder zu verændern, verbirgt oder entfernt, oder demjenigen, der es zurückzufordern berechtigt ist, vorenthælt; wer in solcher Absicht ein Kind unterschiebt oder verwechselt, oder ein Kind alsvon einer bestimmten Mutter geboren fælschlich ausgibt, der ist der Verletzung des Familienstandes schuldig, und soll mit Arbeitshaus bestraft werden.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Αρθρ. 356.

Οστις παραχωρεῖ ἴδια τέκνα εἰς ἀγνώστους ἢ ὑπόπτους, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν, καὶ, ἐὰν δὲν εἰμπορῇ να δοθῇ κἀμμία πληροφορία περὶ τῆς ζωῆς καὶ διατριβῆς τοιούτων τέκνων, καταδικάζεται τὸ πολὺ εἰς ἓξ μηνῶν φυλάκισιν, παρεκτὸς των διὰ τῆς ἀνηκούσης ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς περαιτέρω λαμβανομένων μέτρων.

Ἄρθρ. 357.

Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἑνὸς ἔτους τιμωρεῖται ὅστις, θέλων νὰ ὠφελήσῃ ἀθεμίτως ἑαυτὸν ἢ ἄλλον, ἢ νὰ βλάψῃ τρίτον τινὰ, ἀποδίδει εἰς ἑαυτὸν ἢ εἰς ἕτερον τὰ δίκαια τῆς οἰκογενειακῆς ταξεως ξένης τινὸς οἰκογενείας.

Ἐὰν ἡ πρᾶξις αὕτη τείνῃ ἰδίως εἰς ἀντιποίησιν τῆς περιουσίας ἄλλου ζῶντος ἢ ἀποθανόντος, πρὸς βλάβην τοῦ ἔχοντος δικαιώματα, καταγινώσκεται τότε φυλάκισις τοὐλάχιστον ἓξ μηνῶν.

Αρθρ. 358.

Μέλος οἰκογενείας, γενόμενον ἔνοχον πράξεων, αἵτινες βλάπτουσι τὴν οἰκογενειακὴν τάξιν, πρὸς τῇ ποινῇ ἀποσείεται ἑνταυτῷ καὶ ὅλων τῶν ἐκ τῆς συγγενείας νομίμων ὠφελειῶν ὡς πρὸς τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο, κατὰ τοῦ ὁποίου ἀπετείνετο ἡ πρᾶξις.

Γ'. Προσβολαὶ ἀφορῶσαι τὸν γάμον.

Ἄρθρ. 359.

Οστις ἀναπείθει τινὰ εἰς τὸ νὰ συνάψῃ μετ' αὐτοῦ ἢ μετά τινος τρίτου γάμον, ἄκυρον κατὰ τοὺς νόμους, μεταχειριζόμενος ἀπάτην, εἰς τὴν ὁποίαν συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ παρασιώπησις τῶν γνωσῶν εἰς αὐτὸν νομίμων τοῦ γάμου κωλυμάτων, τιμωρεῖται, κατ' εἰσαγγελίαν τοῦ ἀπατηθέντος, καὶ ἀφοῦ ὁ γάμος κηρυχθῇ ἄκυρος δι' ὁριστικῆς ἀποφάσεως παρὰ τοῦ ἀνήκοντος Δικαστηρίου, μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον ἓξ μηνῶν.

Αρθρ. 360.

Ἐὰν γάμος τις κηρυχθῇ παρὰ τοῦ ἀνήκοντος Δικαστηρίου ἄκυρος, διότι ἠναγκασαν εἰς τοῦτον, διὰ βίας ἢ διὰ συνεχῶν ἀπειλῶν, γονεῖς μὲν γνήσιοι ἢ θετοὶ τὸ τέκνον των, ἐπιτροποι δὲ τὸν ὑπεξούσιόν των, τιμωροῦνται οἱ ἀναγκάσαντες οὗτοι μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν.

Ἄρθρ. 361.

Οστις, διαφεύγων τὸν ἁρμόδιον ληξίαρχον (officier de l'état civil), ἐκτελεῖ τὸν γάμον του ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ Κράτους διὰ μέσου ἄλλης τοιαύτης Ἀρχῆς, ἢ τινος τῶν ἐκ τοῦ κλήρου, τιμωρεῖται:

1) Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν εἴκοσι μέχρι διακοσίων Δραχμῶν, ἐὰν ὁ γάμος δύναται νὰ προσβληθῇ ὡς ἄκυρος;

2) Εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν, μὲ φυλάκισιν τριῶν ἡμερῶν μέχρις ἑνὸς μηνὸς καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν δεκαπέντε ἕως ἑκατὸν πεντήκοντα Δραχμῶν.

Δ'. Ὡς πρὸς τὴν τήρησιν τῶν ληξιαρχικῶν βιβλίων.

Αρθρ. 362.

Μὲ φυλάκισιν τριῶν ἡμερῶν μέχρι τριῶν μηνῶν ἢ μὲ χρηματικὴν ζημίαν τὸ πολὺ διακοσίων Δραχμῶν τιμωροῦνται οἱ κατὰ γενικὴν διάταξιν ἢ ἰδιαιτέραν παραγγελίαν ὀφείλοντες νὰ τηρῶσι τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία τὰ ἀφορῶντα τοὺς πολίτας ἢ τὰς οἰκογενείας, ἢ νὰ ἐκδίδωσι τὰ ἐπισημα ληξιαρχικὰ ἔγγραφα, ἐὰν ἐκδίδωσι τοιαῦτα ἔγγραφα, ἢ ἐκτελῶσι τοιαυτας πράξεις (actes), χωρὶς νὰ προσέχωσιν ἀπροχρόντως μὴ γείνῃ παράβασις τῶν νόμων, καταχρησις ἢ λάθος ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα ἢ τὰ πράγματα, ἐὰν παραλείπωσιν ἢ ἀμελῶσι τὴν ἐπιτεταμμένην εἰς αὐτοὺς τήρησιν τῶν βιβλίων τούτων, ἐὰν δὲν ακολουθῶσιν εἰς ταῦτα

Art. 356.

Wer ausserdem ihm angehœrige Kinder an unbekannte od verdæchtige Personen überlæsst, wird mit Gefængniss bis zu dr Monaten, und wenn über Leben und Aufenthalt solcher Kind keine Nachweisung gegeben werden kann, bis zu 6 Monaten be straft, vorbehaltlich der weiteren Einschreitung der betreffende Polizei Behœrde.

Art. 357.

Wer sich selbst oder einen Andern, um sich oder diesem unei laubten Vortheil zu erwerben, oder um einem Dritten Schade zuzufügen, die Rechte des Familien-Standes in einer fremde Familie beilegt, soll mit Gefængniss bis zu einem Jahre gestraf werden.

Zielt diese Handlung insbesondere dahin ab, das Vermœgen ei nes andern Lebenden oder Verstorbenen zum Nachtheile de Berechtigten an sich zu ziehen, so ist auf Gefængniss nicht unte 6 Monaten zu erkennen.

Art. 358.

Ein Mitglied einer Familie, welches den Familienstand verlez ende Handlungen verschuldet, wird, ausser der Strafe, zugleic aller rechtlichen Vortheile der Verwandtschaft in Ansehung der jenigen Person verlustig, gegen welche die Handlung gerichte war.

III. In Ansehung der Ehe.

Art. 359.

Wer eine Person durch Betrug, wohin auch die Verschwei gung der ihm bekannten gesetzlichen Ehehindernisse gehœrt, zu einer nach den Gesetzen ungültigen Ehe mit sich oder einem Dritten verleitet, soll auf Anzeige des Betrogenen, und nachdem die Ehe von dem zustændigen Gerichte durch rechtskræftiges Urtheil für nichtig erklært ist, mit Gefængniss nicht unter 6 Monaten bestraft werden.

Art. 360.

Ist eine Ehe von dem zustændigen Gerichte desswegen für ungültig erklært worden, weil Aeltern oder Pflege-Aeltern ihr Kind, oder Vormünder ihren Pflegebefohlenen zu derselben durch thætlichen Zwang oder fortgesetzte Drohungen genœthigt haben, so sollen die Aeltern, Pflegeæltern oder Vormünder mit Gefængniss bis zu 3 Monaten gestraft werden.

Art 361.

Wer mittelst Umgehung des competenten Civilstands-Beamten sich im Aus- oder Inlande von einem anderen Civilstandsbeamten, oder von einem Geistlichen trauen læsst, soll bestraft werden

1) mit Gefængniss bis zu 6 Monaten und an Geld von 20 bis 200 Drachmen, wenn die Ehe als null und nichtig angefochten werden kann;

2) in jedem anderen Falle mit Gefængniss von 3 Tagen bis zu einem Monat und an Geld von 15 bis 150 Drachmen.

IV. Hinsichtlich der Führung der Civilstands-Register.

Art. 362.

Mit Gefængniss von 3 Tagen bis zu 3 Monaten oder mit Geld bis zu zweihundert Drachmen werden gestraft diejenigen, welchen die Führung der Register über den bürgerlichen und Familienstand oder die Ausfertigung der Urkunden hierüber Kraft allgemeiner Anordnung oder besonderen Auftrages obliegt, wenn sie dergleichen Urkunden ausfertigen, oder solche Acte vornehmen, ohne hiebei die erforderliche Vorsicht gegen Umgehung der Gesetze, gegen Missbrauch oder gegen Irrungen in Ansehung der Personen oder Thatsachen anzuwenden; wenn sie die ihnen obliegende Führung dieser Register unterlassen, vernachlæssigen, hiebei die vorgeschriebenen Formen nicht beobachten, oder dies-

Institutional Repository Library & Information Centre University of Thessaly 06/09/2026 03:47:09 EEST 216.250

τους διαγεγραμμένους τύπους, οὐδὲ τὰ προφυλάττωσιν ἐπιμελῶς ἀπὸ πάσης ὑπεξαγωγῆς καὶ καταχρήσεως.

Κεφάλ. ΚΒ'.

Περὶ ληστείας, ἐκβιάσεως (εἰσπράξεως διὰ βίας) καὶ δηώσεως τῆς χώρας.

Ἀ. Ληστεία.

Ἀρθρ. 363.

Ὡς ἔνοχοι ληστείας τιμωροῦνται:

1) Οσοι, θέλοντες νὰ λαβωσιν εἰς τὴν ἐξουσίαν των αὐτογνωμόνως ξένην κινητὴν περιουσίαν, καὶ νὰ τὴν ἔχωσιν ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν των, ἐπιχειροῦσιν ἢ ἐπιπίπτουσιν εἴς τινα, ἢ ἀπειλοῦσι τὸ σῶμα καὶ τὴν ζωὴν αὐτοῦ·

2) Οσοι ἐπὶ σκοπῷ ληστείας, ἐκτὸς τῶν ἐργαλείων, τὰ ὁποῖα φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς, εἶναι προσέτι ἐφωδιασμένοι ἰδίως καὶ μὲ ὅπλα, καὶ τὰ μεταχειρίζονται τώρα εἰς ἐκφόβισιν ἢ κάκωσιν ἀνθρώπων, εἴτε χάριν ἐκτελέσεως τῆς ληστείας, ἢ πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν ὑφαιρεθέντων πραγμάτων·

3) Οσοι, χωρὶς νὰ ἦναι πρότερον ἐφωδιασμένοι ἰδίως μὲ ὅπλα, μεταχειρίζονται ὅσα τοιαῦτα συλλαβοῦν, ἢ τὰ ὁποῖα ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ληστείας ἐργαλεῖα τὰ στρέφουσιν εἰς ὅπλα τοῦ εἰς τὸν ἀριθ. 2 ὡρισμένου εἴδους, διὰ νὰ φέρωσιν εἰς πέρας τὴν μελετηθεῖσαν ληστείαν·

4) Οσοι διὰ βιαίων πράξεων ἐξέρησάν τινα τῶν μέσων τῆς ὑπερασπίσεως, καὶ ἐν τούτῳ ἐξετέλεσαν ληστείαν· ἐὰν ὅμως ἀποδειχθῇ, ἢ ἦναι καθ' ὅλας τὰς περιςάσεις πιθανὸν, ὅτι δὲν ἔπραξαν τὰς αἰκίας χάριν ληστείας, ἀλλ' ἐξ ἄλλης αἰτίας κινούμενοι, καὶ διὰ σκοπὸν, τὸν ὁποῖον συνέλαβον μετέπειτα, μετεχειρίσθησαν τὴν ἀμηχανον τοῦ βιασθέντος κατάςασιν ὡς εὐκαιρίαν πρὸς ὑφαίρεσιν, ἐφαρμόζονται τότε ὡς πρὸς τὴν ἐκβίασιν καὶ τὴν συνδευσασαν ταύτην ὑφαίρεσιν οἱ περὶ τῆς συρροῆς πολλῶν ἀξιοποινων πραξεων νόμοι (ἄρθρ. 109 καὶ 110).

Ἀρθρ. 364.

Μὲ θάνατον τιμωροῦνται:

1) Ληςαὶ, οἵτινες ἐβασάνισάν τινα σωματικῶς διὰ νὰ τὸν ἀναγκάσωσι νὰ ἀνακαλύψῃ εἰς αὐτοὺς τὴν κεκρυμμένην περιουσίαν του·

2) Ληςταὶ, οἵτινες ἐφόνευσαν, ἐπλήγωσαν καιρίως, ἢ ἄλλως ἐξέθεσαν εἰς κίνδυνον ζωῆς, ἢ ἠκρωτηριάσάν τινα, ἢ διὰ τῆς ὁποίας μετεχειρίσθησαν πρὸς αὐτὸν βίας ἐπέφερον εἰς αὐτὸν φρενοβλάβειαν ἢ σωματικὴν νόσον, βεβαίως ἢ πιθανῶς ἀνιάτους·

3) Ληςαὶ, οἵτινες ἔπραξάν τὴν ληστείαν εἴτε μεταχειρισθέντες πρὸς τοῦτο ὅπλα, ἢ καταστήσαντες ἑαυτοὺς ἀγνωρίςους κατὰ τὸν εἰς τὸ ἄρθρ. 366 ἀριθ. 3 ὡρισμένον τρόπον, καὶ συγχρόνως ἐνωπλισμένοι μὲν, χωρὶς ὅμως νὰ κάμωσι χρῆσιν τῶν ὅπλων·

4) Πειραταὶ παντὸς εἴδους.

Ἀρθρ. 365.

Εἰς δεσμὰ διὰ βίου καταδικάζονται:

1) Οἱ ἀρχηγοὶ καὶ ὁδηγοί τινος συμμορίας ληςῶν, ἐὰν δὲν πρόκειται νὰ καταδικασθῶσιν εἰς θάνατον·

2) Ληςταὶ, οἵτινες ὑπέφερον ἤδη ἅπαξ τῶν δεσμῶν τὴν ποινὴν ἕνεκα ληστείας, καὶ ἔγιναν αὖθις ἔνοχοι ληστείας, τιμωρητέας μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα·

3) Ληςταὶ, οἵτινες ἔπραξαν τρεῖς τοὐλάχιςον ληςρικὰς πράξεις, ἑκάςη τῶν ὁποιων ἤθελεν ἐπισύρει τὴν ποινὴν τῶν προσκαίρων δεσμῶν·

4) Ληςαὶ, ἐὰν ἔβλαψαν μὲν οὗτοί τινα ὀλιγώτερον ἀφ' ὅ,τι διαλαμβάνει τὸ ἄρθρ. 364 ἀριθ. 2, συμπίπτουσι δὲ εἰς τὸ κακούργημά των συγχρόνως καὶ δύο τοὐλάχιςον

Register gegen Verschleppung und Missbrauch nicht sorgfæltig verwahren.

ZWEI UND ZWANZIGTES CAPITEL.

Von Raub, Erpressung und Landzwang.

I. Raub.

Art. 363.

Wegen Raubes sind zu strafen:

1) diejenigen, welche, um fremdes bewegliches Gut eigenmæchtig in ihren Besitz zu nehmen und dasselbe rechtswidrig als Eigenthum zu haben, eine Person mit Gewalt angegriffen oder angefallen, oder auf Leib und Leben bedroht haben;

2) diejenigen, welche sich zu einem Diebstahle, ausser den zu dessen Verübung mitgebrachten Werkzeugen, mit Waffen noch besonders versehen und sich derselben zur Schreckung oder Misshandlung von Personen wirklich bedient haben, entweder um den Diebstahl zu vollbringen, oder um die entwendeten Sachen in Sicherheit zu bringen;

3) diejenigen, welche, ohne sich vorher mit Waffen besonders versehen zu haben, sich erst ergriffener Waffen, oder der zu Verübung des Diebstahls mitgebrachten Werkzeuge als *Waffen* in der in N° 2 bestimmten Art bedient haben, um den beabsichtigten Diebstahl zu vollbringen;

4) diejenigen, welche eine Person durch gewaltsame Handlungen in einen wehrlosen Zustand versetzt und dabei eine Entwendung verübt haben. Wenn jedoch ihr Vorgeben, dass sie nicht um Raub willen, sondern aus einer andern Ursache die Misshandlungen begangen, und erst aus einer spæter entstandenen Absicht den hülflosen Zustand des Vergewaltigten als Gelegenheit zu einer Entwendung benutzt haben, entweder bewiesen, oder nach allen Umstænden wahrscheinlich ist, so finden hinsichtlich der Vergewaltigung und der hierauf erfolgten Entwendung die Gesetze über den Zusammenfluss mehrerer strafbaren Handlungen (Art. 109 und 110) Anwendung.

Art. 364.

Mit dem Tode sollen gestraft werden;

1. Ræuber, von welchen eine Person, um ihr die Entdeckung ihrer verborgenen Habseligkeiten abzupressen, kœrperlich gepeinigt worden ist;

2) Ræuber, welche eine Person getœdtet, oder lebensgefæhrlich verwundet, oder sonst in Lebensgefahr gesetzt, oder verstümmelt, oder durch die an ihr verübte Gewalt in eine gewiss oder wahrscheinlich unheilbare Geisteszerrüttung oder Krankheit des Kœrpers versetzt haben;

3) Ræuber, welche auf œffentlichen Strassen oder Plætzen, entweder mittelst Gebrauch von Waffen, oder auf die im Artikel 366 N° 3 bestimmte Weise unkenntlich gemacht, und zu gleicher Zeit bewaffnet, wenn auch ohne Gebrauch der Waffen, den Raub begangen haben;

4) Seeræuber jeder Art.

Art. 365.

Zu lebenslænglicher Kettenstrafe sollen verurtheilt werden:

1) die Hæupter und Anführer einer Raeuberbande, wenn sie nicht mit dem Tode zu bestrafen sind;

2) Raeuber, welche schon einmal wegen Raubes Kettenstrafe erlitten, und sich wieder eines mit Kettenstrafe auf bestimmte Zeit strafbaren Raubes schuldig gemacht haben;

3) Raeuber, welche wenigstens drei Raubthaten verübt haben, die einzeln mit Kettenstrafe auf bestimmte Zeit zu strafen waeren;

4) die Raeuber, wenn eine Person zwar in geringerer, als in der im Art. 364 N° 2. bezeichneten Art beschaedigt worden ist, zugleich aber wenigstens noch zwei von den im folgenden Artikel

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly 06/09/2026 02:47:09 EEST - 216.73.216.250

ἐκ τῶν εἰς τὸ ἑπόμενον ἄρθρ. 366 ἀριθ. 2, 3, 4 ἀναφερομένων περιςάσεων·

5) Λησταὶ, οἵτινες, ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων τοῦ προηγουμένου ἄρθρ. 364 ἀριθ. 3, ἔπραξαν λῃςείαν τινὰ εἰς δημοσίους ὁδοὺς καὶ τόπους.

Αρθρ. 366.

Ἡ λῃςεία τιμωρεῖται μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα:

1) Ἐάν τις αἰκίσθη, ἀλλ' ἄνευ σωματικῆς ἕλάβης·

2) Ἐὰν ἡ λῃςεία ἐπράχθη ἐνόπλως μὲ ἀπειλὴν σώματος ἢ ζωῆς·

3) Ἐὰν ὁ λῃστὴς ἠθέλησε νὰ καταςήσῃ ἑαυτὸν ἀγνώριςον διὰ προσωπείου, μελανώσεως τοῦ προσώπου, ψευδοπώγωνος ἢ τοιούτων ἄλλων μέσων, ἢ ἐνδυόμενος ψευδῆ στολὴν, ἢ ἐμφανίζων πλαςὴν προσαγὴν τῆς Ἀρχῆς, ἐπροσπάθησε νὰ ἐκληφθῇ ἀντὶ ἄλλου τινός·

4) Ἐὰν ὁ λῃςὴς εἰσέβαλεν ἢ ἀνέβη εἴς τινος κατοικίαν, ἢ εισεχώρησεν ἐν καιρῷ νυκτός·

5) Ἐὰν ἡ λῃςεια ἔγινεν ὑπὸ δύο ἢ πλειόνων·

6) Ἐὰν ὁ λῃςὴς, βληθεὶς ἤδη ἅπαξ εἰς εἱρκτὴν ἕνεκα λῃςείας,, ἔγινε καὶ αὖθις ἔνοχος λῃστείας, τιμωρητέας μὲ εἱρκτήν·

7) Ἐὰν ὁ λῃςὴς ἔπραξε τοὐλάχιςον τρεῖς λῃστρικὰς πράξεις, ἑκάςη τῶν ὁποίων ἤθελε τιμωρεῖσθαι μὲ εἱρκτήν.

Αρθρ. 367.

Λῃςεία, πραχθεῖσα ἄνευ τινὸς τῶν εἰς τὰ προηγούμενον ἄρθ. ἀναφερομένων περιςάσεων, τιμωρεῖται μὲ εἱρκτήν.

Β'. Ἐκβίασις.

Αρθρ. 368.

Ὁστις μεταχειρίζεται βιαιοπραγίας ἢ ἀπειλὰς, καὶ δι' αὐτῶν ἀναγκάζει τινὰ νὰ πράξῃ ἢ νὰ παραλίπῃ τι ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν ἢ εἰς ἄλλον παράνομον ὄφελος, τιμωρεῖται ἕνεκα ἐκβιάσεως κατὰ τὴν ἀκόλουθον διαςολήν:

1) Ἐπίσης μὲ λῃςὴν, κατὰ τὴν διαφορὰν τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 364-367 ἀναφερομένων περιπτώσεων, ἐὰν ἐπὶ τῆς ἐκβιάσεως ἐπέβαλε χεῖρας εἴς τινα, ἢ ἀπείλησε τὸ σῶμα ἢ τὴν ζωήν του·

2) Μὲ εἱρκτὴν τὸ πολὺ ἑπτὰ ἐτῶν, ἐὰν ἔπραξε τὴν ἐκβίασιν, διεγείρων φόβον μελλούσης αἰκίας ἢ κακώσεως, ἢ μεταχειριζόμενος ἄλλας ἀπειλάς.

Αρθρ. 369.

Ἐὰν, ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, δημόσιός τις ὑπάλληλος ἐπροσπάθησε δι' ἀπειλῆς, δυνάμει τῆς δημοσίας ἐξουσίας του, νὰ περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν ὄφελος, καταδικάζεται διὰ τοῦτο καὶ μόνον εἰς εἱρκτήν· ἐὰν ὅμως ἡ ἀπειλὴ ἦτο μικρὰ, καὶ τὸ σκοπούμενον ὄφελος δὲν ὑπερέβαινε τὴν ποσότητα τῶν τριάκοντα Δραχμῶν, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιςον δύο ἐτῶν.

Γ'. Δήωσις τῆς χώρας.

Αρθρ. 370.

Ὁστις μὲ σκοπὸν ὁποιασδήποτε ἐκβιάσεως διαδίδει εἰς ὁλοκλήρους χώρας ἀνησυχίαν καὶ τρόμον, ὑψόνων ἐμπρησικὰ σημεῖα, ἢ ἀπειλῶν δι' ἐκθέτων, ἢ εἰς διαφόρους ἐπιςελλομένων γραμμάτων, θάνατον, λῃςείαν, ἢ ἐμπρησμὸν, τιμωρεῖται μὲ δεσμὰ τὸ πολὺ ἐτῶν δεκαπέντε, ἢ, ἐὰν τῳόντι ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ του, ἀπὸ δεκαπέντε μέχρις εἴκοσιν.

Κεφάλ. ΚΓ'.

Περὶ κλοπῆς καὶ ὑπεξαιρέσεως.

Α. Κλοπή.

Αρθρ. 371.

Ἔνοχος κλοπῆς εἶναι ὅςις ἐν γνώσει καταλαμβάνει αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ νομίμου κυρίου ξένα κινητὰ κτήματα, μὴ ἐξαιρουμένων μηδ' αὐτῶν

366 N° 2. 3. 4. benannten Umstaenden zusammentreffen;

5) Raeuber, welche ausser den Faellen des vorhergehenden Artikels 364 N° 3. auf œffentlichen Strassen oder Plaetzen einen Raub begangen haben.

Art. 366.

Der Raub wird mit Kettenstrafe auf bestimmte Zeit bestraft:

1) wenn eine Person, jedoch ohne kœrperliche Beschædigung, misshandelt worden ist;

2) wenn der Raub durch Drohung auf Leib oder Leben mit Waffen verübt worden ist;

3) wenn sich der Ræuber durch Masken, Schwærzen des Gesichtes, falschen Bart, oder dergleichen Mittel unkenntlich, oder durch falsche Amtskleidung, Uniform oder vorgezeigten falschen Befehl der Obrigkeit als eine andere Person geltend zu machen gesucht hat;

4) wenn der Ræuber in eine Wohnung eingebrochen oder eingestiegen, oder zur Nachtzeit eingedrungen ist;

5) wenn der Raub von zwei oder mehreren begangen worden ist;

6) wenn der Ræuber schon einmal wegen Raubes die Arbeitshausstrafe erlitten und sich wieder eines mit Arbeitshaus strafbaren Raubes schuldig gemacht hat;

7) wenn der Ræuber zum wenigsten drei Raubthaten verübt hat, welche einzeln mit Arbeitshaus zu strafen wæren.

Art. 367.

Ein Raub, welcher ohne einen der in den vorhergehenden Artikeln angeführten Umstaende verübt worden ist, soll mit Arbeitshaus bestraft werden.

II. Erpressung.

Art. 368.

Wer Thaetlichkeiten oder Drohungen anwendet und dadurch einer Person eine Handlung oder Unterlassung abnœthigt, um sich oder einem Dritten einen rechtswidrigen Vortheil zu verschaffen, soll wegen Erpressung nach folgendem Unterschiede bestraft werden:

I. gleich einem Raeuber nach Verschiedenheit der in Artikel 364 bis 367, angegebenen Fælle, wenn bei der Erpressung Jemand an seiner Person angegriffen oder auf Leib oder Leben bedroht worden ist;

II. mit Arbeitshaus bis zu 7 Jahren, wenn die Erpressung nur durch Erregung von Furcht vor künftigen Misshandlungen oder Beschædigungen oder durch sonstige Drohungen geschehen ist.

Art. 369.

Hat ausser dem Falle des vorigen Artikels ein Staats-Beamter durch Bedrohung mit der Amts-Gewalt irgend einen Privatvortheil zu erpressen gesucht, so ist er schon deswegen mit Arbeitshaus; wenn aber die Bedrohung unbedeutend war, und der bezwekte Vortheil den Betrag von 30 Drachmen nicht übersteg mit Gefængnitss nicht unter zwei Jahren zu bestrafen.

III. Landzwang.

Art. 370.

Wer in der Absicht einer Erpressung durch aufgesteckte Brandzeichen, oder durch gelegte oder an verschiedene Personen gerichtete Briefe mit Drohungen von Mord, Raub, oder Brandlegung über ganze Gegenden Beunruhigung oder Besorgnisse verbreiten soll mit Kettenstrafe bis zu fünfzehn, und wenn er seine Absicht wirklich erreicht hat, von fünfzehn bis zu zwanzig Jahren gestraft werden.

DREI UND ZWANZIGTES CAPITEL.

Von Diebstahl und Unterschlagung.

I. Diebstahl.

Art. 371.

Wer wissentlich ein fremdes bewegliches Gut, selbst Geistes werke nicht ausgenommen, ohne Einwilligung des Berechtigten

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

τῶν ἔργων τοῦ ἀνθρωπίνου νοὸς, διὰ νὰ τὰ ἔχῃ παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν του.

Ἡ κλοπὴ εἶναι τετελεσμένη ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ κλέπτης ἀφαιρέσῃ τὸ πρᾶγμα ἀπὸ τὸν τόπον του, ἢ ἄλλως τὸ λάβῃ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του.

Ἀρθρ. 372.

Ὡς κλοπὴ θεωρεῖται:

1) Ἐάν τις κληρονόμος ὑφαιρέσῃ τι ἐκ τῆς εἰσέτι ἀμερίστου κληρονομίας πρὸς βλάβην τῶν συγκληρονόμων, κληροδόχων (legataires), ἢ καταπιστευτῶν (fideicommissaires)· ἢ, ἐὰν συνιδιοκτήμων τις ἢ συνεταῖρος λάβῃ τι κρυφίως ἐκ τοῦ κοινοῦ πράγματος ἢ ταμείου, πρὸς βλάβην τῶν λοιπῶν συμμετόχων·

2) Ἐάν τις τυμβωρυχῶν νεκροσυλήσῃ.

Ἀρθρ. 373.

Ἡ κλοπὴ, ἥτις δὲν ἔχει κἀμμίαν τῶν εἰς τὰ ἀκόλουθα ἄρθρα 374 καὶ 375 ὁριζομένων ἐπιβαρυντικῶν ἰδιοτήτων, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν, ἐὰν τῆς κλοπῆς τὸ ἀντικείμενον ὑπερβαίνῃ τὴν ἀξίαν τῶν εἴκοσι Δραχμῶν.

Ἄρθρ. 374.

Ἡ κλοπὴ τιμωρεῖται μὲ εἱρκτήν:

1) Ἐὰν πρᾶγμά τι καθιερωμένον εἰς τὴν θείαν λατρείαν ὑφαιρεθῇ ἀπὸ τόπον ἀφωσιωμένον εἰς αὐτήν·

2) Ἐὰν ἡ κλοπὴ πραχθῇ κατὰ τὰς δημοσίας ὁδοὺς, εἰς τὴν ἀποσκευὴν τῶν ὁδοιπόρων, ἢ εἰς πραγματείας ἐκομιζομένας ὑπὸ ἁμαξηλατῶν, πεζοδρόμων, ἢ τῆς ταχυπόρου ἁμάξης, διὰ ἀποκοπῆς ἢ ῥήξεως τῶν συντεινόντων πρὸς ἐξασφάλισιν ἢ διαφύλαξιν τῶν κιβωτίων, δισακκίων, καὶ τῶν τοιούτων·

3) Ἐὰν ἡ κλοπὴ γενῇ εἰς κατοικημένα κτίρια δι' ἐσωτερικῆς ἢ ἐξωτερικῆς ῥήξεως, ἢ δι' ἀναβάσεως ἔξωθεν, ἢ δι' ἀντικλείδων, ἢ διὰ τῆς ἀληθοῦς κλειδὸς, τὴν ὁποίαν ὁ κλέπτης πρὸ τῆς πράξεως κρυφίως ἢ δολίως ἐπρομηθεύθη διὰ νὰ τὴν μεταχειρισθῇ εἰς τὸν σκοπόν του·

4) Ἐὰν ἡ κλοπὴ τελεσθῇ ῥηγνυομένης ἢ βλαπτομένης τῆς παρὰ τῆς Ἀρχῆς ἐπιτεθείσης σφραγίδος·

5) Ἐὰν ὁ κλέπτης, ἐκτὸς τῶν ὅσα φέρει μεθ' ἑαυτοῦ ἐργαλείων πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς κλοπῆς, ἦναι ἰδίως καὶ μὲ ὅπλα ἐφωδιασμένος·

6) Ἐὰν ἡ κλοπὴ πραχθῇ ὑπό τινος συμμορίας·

7) Ἐὰν πραχθῇ κλοπὴ, ὑπερβαίνουσα τῶν εἴκοσι Δραχμῶν τὸ ποσὸν, ἀπὸ κλέπτην ὅστις καὶ πρότερον ἐτιμωρήθη δὶς, ἐπὶ κλοπῇ, τουλάχιστον μὲ φυλάκισιν·

8) Ἐὰν πρόκειται νὰ τιμωρηθῶσι συγχρόνως τουλάχιστον τρεῖς κλοπαὶ, ἑκάστη τῶν ὁποίων ὑπερβαίνει τὰς εἴκοσι Δραχμάς·

9) Ἐὰν ἡ κλοπὴ ὑπερβαίνῃ τὸ ποσὸν τῶν τετρακοσίων Δραχμῶν.

Ἀρθρ. 375.

Ἡ κλοπὴ τιμωρεῖται μὲ πρόσκαιρα δεσμά:

1) Ἐὰν ὁ κλέπτης, διὰ πρότερον ἐπὶ κλοπῇ ἢ λῃστείᾳ καταδικασθεὶς εἰς εἱρκτὴν, πράξῃ αὖθις κλοπὴν, ὑπερβαίνουσαν τὰς εἴκοσι Δραχμάς·

2) Ἐὰν ὁ κλέπτης, χωρὶς νὰ ἦναι ἐφωδιασμένος ἰδίως μὲ ὅπλα, μεταχειρίζεται, πρὸς ἐκφόβισιν ἢ κάκωσιν τῶν θελόντων νὰ ἐμποδίσωσι τὴν ἐκκόμισιν τῶν κλαπέντων, ὅσα ὅπλα συλλάβῃ ἐπὶ τῆς πράξεως, ἢ ὅσα ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ ἐργαλεῖα τῆς κλοπῆς·

3) Ἐὰν ὑπό τινος συμμορίας ἢ ὑπὸ ἀγυρτῶν ἡνωμένων πραχθῇ κλοπὴ, ἥτις τιμωρεῖται μὲ εἱρκτὴν κατὰ τοὺς ἀριθμοὺς 1, 2, 3, 4, 5, καὶ 9 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου·

4) Ἐὰν πρόκειται νὰ τιμωρηθῇ συγχρόνως ὁ αὐτὸς διὰ τρεῖς τουλάχιστον κλοπὰς, ἑκάστη τῶν ὁποίων ἐπισύρει τὴν ποινὴν τῆς εἱρκτῆς·

eigenmæchtig in seinen Besitz nimmt, um dasselbe rechtswidrig als Eigenthum zu haben, der ist des Diebstahls schuldig.

Der Diebstahl ist vollendet, sobald der Dieb die Sache von ihrer Stelle hinweg zu sich genommen, oder sonst in seine Gewalt gebracht hat.

Art. 372.

Als Diebstahl ist zu betrachten:

1) wenn ein Erbe aus der noch ungetheilten Erbschaft zum Nachtheile der Miterben, Legatare, oder Erbschaftsgläubiger; oder wenn ein Miteigenthümer oder Gesellschaftsgenosse zum Nachtheile der übrigen Theilnehmer an der gemeinschaftlichen Sach- oder Kasse etwas entwendet;

2) wenn sich Jemand durch Oeffnung von Græbern die in denselben befindlichen Sachen rechtswidrig zueignet.

Art. 373.

Der Diebstahl, welcher keine der in den folgenden Artikeln 374 und 375 bestimmten erschwerenden Eigenschaften hat, wird, wenn der Gegenstand des Diebstahls den Werth von zwanzig Drachmen übersteigt, mit Gefængniss bestraft.

Art. 374.

Der Diebstahl wird mit Arbeitshaus gestraft:

1) wenn eine dem Gottesdienste geweihte Sache aus einem dem Gottesdienste gewidmeten Orte entwendet worden ist;

2) wenn er auf œffentlichen Strassen entweder an dem Gepæcke der Reisenden, oder an den von Fuhrleuten oder Boten oder durch die Post verführten Waaren mittelst Abschneidens oder Erbrechens der Befestigungs- oder Verwahrungsmittel, der Koffer, Kisten, Mantelsæcke u. d. gl. begangen worden ist;

3) wenn der Diebstahl in bewohnten Gebæuden mittelst aeussern oder innern Einbruchs, oder durch Einsteigen von aussen, oder mittelst falscher Schlüssel, oder auch mittelst der rechten Schlüssel, welche sich der Dieb vor der That heimlich oder mit List, um sie zur Entwendung zu gebrauchen, verschafft hat, geschehen ist;

4) wenn der Diebstahl mittelst Erbrechung oder Verletzung obrigkeitlich angelegter Siegel verübt wird;

5) wenn sich der Dieb, ausser den zur Vollbringung des Diebstahls mitgebrachten Werkzeugen, mit Waffen noch besonders versehen hat;

6) wenn der Diebstahl von einer Bande verübt wurde;

7) wenn ein den Betrag von zwanzig Drachmen übersteigender Diebstahl von einem Dieb verübt worden ist, welcher vorher schon zweimal wegen Diebstahls wenigstens mit Gefaenguiss bestraft war;

8) wenn wenigstens drei Diebstaehle, von denen jeder mehr als zwanzig Drachmen betraegt, zugleich zu strafen sind;

9) wenn der Betrag des Diebstahls die Summe von vierhundert Drachmen übersteigt.

Art. 375.

Der Diebstahl wird mit Kettenstrafe auf bestimmte Zeit bestraft:

1) wenn der Dieb vorher schon zweimal wegen Diebstahls oder Raubes Kettenstrafe oder die Strafe des Arbeitshauses erlitten, und nun wieder einen zwanzig Drachmen übersteigenden Diebstahl begangen hat;

2) wenn der Dieb, ohne sich vorher mit Waffen besonders versehen zu haben, entweder erst ergriffene Waffen oder die zur Verübung des Diebstahls mitgebrachten Werkzeuge als Waffen zur Schreckung oder Misshandlung derjenigen Personen gebraucht hat, welche die Hinwegbringung des entwendeten Gutes verhindern wollten;

3) wenn von einer Bande oder von Vaganten in Verbindung ein Diebstahl verübt worden ist, welcher nach N° 1. 2 3. 4. 5. und 9. des vorhergehenden Artikels mit Arbeitshaus zu strafen waere;

4) wenn wenigstens drei Diebstaehle, von denen jeder mit Arbeitshaus zu strafen waere, an dem Dieb zugleich zu strafen sind;

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

5) Ἐὰν κλοπή τις, τιμωρητέα μὲ εἰρκτὴν κατὰ τοὺς ἀριθμοὺς 1, 2, 3, 4 καὶ 5 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, ὑπερβαίνῃ τὴν ποσότητα τῶν χιλίων Δραχμῶν.

Ἀρθρ. 376.

Ὡς ἰδιαιτέρως ἐπιβαρύνουσα αἰτία θεωρεῖται, ἐὰν ἡ κλοπὴ πραχθῇ:

1) Εἰς πράγματα ἀνήκοντα εἰς τὸ Κράτος, εἰς τὸν Βασιλέα, ἢ τὸν Βασιλικὸν οἶκον, ἢ εἰς κατάστημα ἐκκλησιαστικὸν, διδακτικὸν, ἢ φιλάνθρωπον· ἢ ἄλλως ἀφιερωμένα εἰς ὄφελος ἢ χρῆσιν τοῦ κοινοῦ, ἢ τεθειμένα ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἀρχῆς, ἢ κατασχεθέντα ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου·

2) Εἰς ζῶα βόσκοντα, κοπρεύοντα, ἢ ἑλαυνόμενα, εἰς μελίσσας συμνουργουμένας ἐν ὑπαίθρῳ, εἰς γεώργικὰ ἐργαλεῖα καὶ ζῶα εὑρισκόμενα ἐπὶ τῶν ἀγρῶν· εἰς καρποὺς θερισμένους, καὶ μὴ ἐναποταμιευμένους εἰσέτι εἰς περίφραχτον μέρος· εἰς ξυλικὴν κεκομμένην μὲν, ἀλλ' ἔτι εἰσέτι εἰς τὸ ὕπαιθρον κειμένην· εἰς ξύλα ἐπιπλέοντα, ἢ εἰς σχεδίας· εἰς ἀγριμαῖα περικλεῖστα, ἢ ἐν θηριοτροφείοις διαιτώμενα· εἰς ἰχθύας ἐπὶ ἰχθυοτροφείων· εἰς ὀθόνας λευκαινομένας, καὶ εἰς ἄλλα πράγματα μὴ δυνάμενα νὰ φυλαχθῶσιν ἰδίως·

3) Εἰς τεχνουργήματα ἐκτεθειμένα εἰς θέαν τοῦ δημοσίου, ἢ εἰς ἄλλα μνημεῖα, συντείνοντα πρὸς καλλωπισμὸν ἢ ὄφελος·

4) Εἰς κοινὰ ξενοδοχεῖα·

5) Ἐν καιρῷ πυρκαϊᾶς ἢ πλημμύρας, εἰς δεινοὺς κινδύνους πολέμου, ἐν καιρῷ στάσεως, ἢ εἰς ἄλλας παρομοίας δυσχεῖς περιστάσεις·

6) Εἰς κοινὰ πρατήρια, εἰς ἀγορὰς γινομένας κατ' ἔτος, ἢ κατ' ἑβδομάδα, ἢ εἰς συρροὴν λαοῦ συγκροτισμένου ἐπὶ δημοσίου τόπου·

7) Ἐν καιρῷ νυκτός·

8) Ἀπὸ ὑπηρέτας (ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ ἄρθρου 377 ἀριθ. 7), ἀπὸ συνεργάτας, ἢ μαθητὰς, ἀπὸ ἡμερομισθίους, ἢ ἄλλους μισθάρνας ἢ ἐπισιτίους, οἵτινες εἰσέρχονται διὰ τοῦτο εἰς οἰκίαν τινὰ καὶ ἐξέρχονται αὐτῆς, κατ' ἐκείνων παρὰ τοῖς ὁποίοις ὑπηρετοῦσι, κατὰ τοῦ πρωτεργάτου ἢ οἰκοδεσπότου, ἢ κατά τινος, ὅστις εὑρίσκεται μετ' αὐτῶν εἰς τὴν αὐτὴν κατ' οἶκον κοινότητα·

9) Εἰς ἀκατοίκητα κτίρια διὰ ῥήξεως ἢ ἀναβάσεως, ἢ εἰς κατοικημένα, ἀναβάντων τῶν ἐνόχων δι' ἐπίτηδες γενομένων προπαρασκευῶν ἢ βοηθητικῶν μέσων.

Ἀρθρ. 377.

Ὑφαιρέσεις γενόμεναι,

1) Μεταξὺ συζύγων, ἢ ἀπὸ χηρεύοντας καὶ χηρευούσας εἰς τὴν παρὰ τοῦ ἀποθανόντος ἢ τῆς ἀποθανούσης συζύγου καταλειφθεῖσαν περιουσίαν·

2) Μεταξὺ γνησίων ἢ θετῶν γονέων καὶ τέκνων·

3) Μεταξὺ ἀδελφῶν·

4) Μεταξὺ ἀνεψιῶν καὶ θείων, ἢ μεγάλων θείων·

5) Μεταξὺ ἄλλων συγγενῶν ἐνδιαιτωμένων εἰς τὴν αὐτὴν κατ' οἶκον κοινότητα·

6) Μεταξὺ τῶν ἐξ ἀγχιστείας συγγενῶν μέχρι τοῦ δευτέρου βαθμοῦ κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ Πολιτικοῦ Δικαίου·

7) Ὑπὸ οἰκετῶν εἰς φαγητὰ καὶ ποτὰ ἐκ λαιμαργίας.

Ὑποβάλλονται εἰς ἐξέτασιν καὶ τιμωροῦνται, ἐξαιρουμένων τῶν εἰς τὸ ἄρθρ. 374 ἀριθ. 4-6 καὶ ἄρθρ. 375 ἀρ. 3 εἰρημένων περιπτώσεων, μόνον κατ' αἴτησιν καὶ εἰσαγγελίαν τοῦ βλαφθέντος, μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον ἓξ μηνῶν, ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ καταγνωσθῇ ἡ ποινὴ τῶν δεσμῶν ἢ τῆς εἰρκτῆς· ἄλλως δὲ, μὲ φυλάκισιν ἀνάλογον.

Ἄρθρ. 378.

Δὲν ἐξετάζεται οὔτε τιμωρεῖται ἡ κλοπὴ, ὅταν ὁ κλέπτας, πρὶν ἐπιτεθῇ ἀποδήποτε περὶ τῆς πράξεώς του παρὰ τῆς Ἀρχῆς ἢ παρὰ τοῦ Δικαστηρίου, ἀποδώσῃ ἢ

5) wenn ein, nach N° 1. 2. 3. 4. und 5. des vorhergehenden Artikels, mit Arbeitshaus strafbarer Diebstahl die Summe von tausend Drachmen übersteigt.

Art. 376

Als besonderer Erschwerungsgrund ist es zu betrachten, wenn der Diebstahl verübt worden ist:

1) an Sachen, welche zum Eigenthum des Staates, des Kœnigs oder des Kœniglichen Hauses, oder zum Vermœgen einer frommen Stiftung für Gottesdienst, Unterricht, oder Wohlthaetigkeit gehœren, oder sonst zum Nutzen oder Dienste des Publicums gewidmet, oder unter obrigkeitlichem Schutze hinterlegt, oder mit gerichtlichem Beschlage belegt sind;

2) an Vieh auf der Weide, im Pferche oder Triebe; an den auf freiem Felde stehenden Bienenstœcken; an den auf dem Felde stehenden Ackergeraethschaften und Ackerthieren; an gearndteten Früchten, welche noch nicht in einen geschlossenen Hofraum gebracht sind; an bereits gefaelltem aber noch im Freien sitzendem Holze, an Schwemm- oder Flossholz; an Wild in Parken oder Thiergaerten; an Fischen in Weihern und Fischteichen; am Tuche auf der Bleiche und andern Sachen, welche nicht besonders verwahrt werden kœnnen;

3) an œffentlich aufgestellten Kunstgegenstænden, oder anderen zur Zierde oder zum Nutzen dieneuden Denkmahlen;

4) in œffentlichen Gasthæusern;

5) bei Feuers- und Wassernoth, in dringenden Kriegsgefahren, waehrend eines Aufruhrs oder bei andern dergleichen Unglücksfaellen;

6) in œffentlichen Kaufhaeusern, auf Jahr- und Wochenmaerkten, oder im Gedraenge einer an œffentlichen Orten versammelten Volksmenge;

7) zur Nachtzeit;

8) von Dienstboten ausser dem Falle des Artikels 377 N° 7; von Gesellen oder Lehrjungen; von Taglœhnern oder solchen Personen, welche für Lohn oder Kost Dienste leisten und deswegen im Hause aus- und eingehen, an der Dienstherrschaft, dem Meister oder Hausherrn oder an Jemand, der sich mit diesen in derselben haeuslichen Gemeinschaft befindet;

9) durch Einbruch oder Einsteigen in unbewohnte Gebaeude, oder durch Einsteigen in bewohnte, mittelst besonders veranstalteter Vorbereitungen oder herbeigeschaffter Hülfsmittel.

Art. 377

Entwendungen, welche

1) zwischen Ehegatten oder von Wittwern und Wittwen am Nachlasse des verstorbenen Ehegatten;

2) zwischen rechten oder diesen gleichgeachteten Aeltern und Kindern;

3) zwischen Geschwistern;

4) zwischen Neffen und Oheimen oder Tanten, Grossoheimen oder Grosstanten;

5) zwischen andern in derselben Familiengemeinschaft lebenden Verwandten;

6) zwischen Verschwaegerten bis zum zweiten Grade nach einrechtlicher Berechnung;

7) vom Gesinde an Ess- und Trinkwaaren aus Lüsternheit begangen werden, sollen, die im Art. 374 N° 4 — 6. und Art. 375 N° 3. bezeichneten Faelle ausgenommen, nur auf Verlangen und Anzeige des Beschaedigten in Untersuchung gezogen und alsdann, wenn Kettenstrafe oder Arbeitshaus eintreten würde, mit Gefaengniss nicht unter sechs Monaten, ausserdem aber mit Gefaengniss in verhaeltnissmaessigem Maasse bestraft werden.

Art. 378.

Wenn der Dieb, ehe derselbe über die Entwendung aufgefordert eine Art von der Obrigkeit oder vom Gerichte zur Rede gestellt wurde, ohne rechtswidrigen Nachtheil eines Dritten die Zurück-

Institutional Repository & Information Centre - University of Thessaly - 06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ἀντικατάστηση ὁλοκλήρως, ἄνευ βλάβης τρίτου τινὸς, τὸ ὑφαιρεθὲν πρᾶγμα, ἢ ἱκανοποιήση ἐντελῶς τὸν ζημιωθέντα.

Ἐὰν ἡ ἀπόδοσις ἢ ἡ ἱκανοποίησις ἔγινεν ἐν μέρει μόνον, ὁ ὑφαιρέσας δὲν ἀπαλλάττεται διὰ τοῦτο ἐντελῶς τῆς ποινῆς· καὶ καθ' ὅσον ὁ προσδιορισμὸς καὶ ἡ ἐπιμέτρησις αὐτῆς ἐξήρτηται ἐκ τῆς ἀξίας τοῦ κλαπέντος πράγματος, ἐπιβάλλεται τοσαύτη μόνον ποινὴ, ὅση ἀναλογεῖ κατὰ τὸν νόμον εἰς τὸ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ἐπισραφέντος ὑπολειπόμενον.

Ἄρθρ. 379.

Εἰς τὸν προσδιορισμὸν τῆς κλοπιμαίας ποσότητος λαμβάνεται ὡς βάσις ἡ ἀγοραία τιμὴ, τὴν ὁποίαν εἶχε τὸ ὑφαιρεθὲν πρᾶγμα, καθ' ὃν χρόνον ὑφαιρέθη· ἐὰν δὲ πολλοὶ, ὡς αὐτουργοὶ, ἔπραξαν τὴν κλοπὴν, εἰς ἕκαστον αὐτῶν καταλογίζεται πλήρης ἡ πρᾶξις, χωρὶς νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ διανομὴ τοῦ κλαπέντος πράγματος.

Ἄρθρ. 380.

Ὡς κατοικημένα κτίρια θεωροῦνται:

1) Ὅλαι αἱ οἰκίαι, καὶ πᾶ κτίρια, εἰς τὰ ὁποῖα κατοικοῦσι τῳόντι ἄνθρωποι καὶ ἂν δὲν εὑρίσκοντο αὐτόθι καθ' ὃν χρόνον συνέβη ἡ κλοπή·

2) Ἡ εἰς κατοικημένην οἰκίαν ἀνήκουσα περίφρακτος αὐλὴ, καὶ τὰ ἐν αὐτῇ εὑρισκόμενα κτίρια.

Ἄρθρ. 381.

Περίφρακτος εἶναι ἡ αὐλὴ, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ τις εἰμὴ διὰ ῥήξεως καὶ ἀναβάσεως.

Ἄρθρ. 382.

Ἐξωτερικὴν ῥῆξιν πράττει, ὅστις καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἀνοίγει εἴσοδον μὴ οὖσαν πρότερον, ἢ κεκλεισμένην ἤδη, ἢ πλατύνει ὑπάρχουσάν τινα ὀπὴν, διὰ νὰ εἰσχωρήσῃ, ἢ κατασκευάζει ἄλλως ὀπήν τινα, διὰ τῆς ὁποίας δύναται νὰ ἀνοίξῃ τὴν ὑπάρχουσαν εἴσοδον, διὰ νὰ εἰσδύσῃ, ἢ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν κλοπὴν χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ.

Ἄρθρ. 383.

Ἡ ἐσωτερικὴ ῥῆξις ἐκτελεῖται διὰ βιαίας ἀνοίξεως θυρῶν, θαλάμων, ἢ ἄλλων ἀποδοχείων.

Ἄρθρ. 384.

Διὰ ἀντικλείδων ἐννοοῦνται ἀγκυρίδες, γνήσια καὶ παραποίητα κλειδία καὶ ἄλλα ἐργαλεῖα, δι' ὧν δύνανται νὰ ἀνοιχθῶσι κλεῖθρα.

Β'. Ὑπεξαίρεσις.

Ἄρθρ. 385.

Ἔνοχος ὑπεξαιρέσεως εἶναι, ὅςις διακατέχει ἢ φυλάττει ξένον κινητὸν πρᾶγμα, καὶ ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἀποστερήσῃ τούτου τὸν ἰδιοκτήμονα, τὸ καταχρᾶται, τὸ ἀναλίσκει ὅλον ἢ ἐν μέρει, ἢ τὸ παραχωρεῖ εἰς ἄλλους ἐπὶ δικαιώματι ἰδιοκτησίας.

Ἄρθρ. 386.

Ὁ σκοπὸς τῆς ἀποστερήσεως ἐκλαμβάνεται ὡς ἀποδεδειγμένος κατ' ἐκείνου, ὅςις

1) Ἀρνεῖται εἰς τὸν ἔχοντα δικαίωμα πρὸς ἀπαίτησιν, ὅτι διακατέχει ἢ φυλάττει τὸ ζητούμενον·

2) Ἐπιχειρεῖ τὴν ἀνάλωσιν ἢ τὴν ἀπαλλοτρίωσιν, χωρὶς νὰ ἔχῃ πρόχειρα τὰ μέσα πρὸς ἀντικατάστασιν, καὶ, γενομένης τῆς ἀπαιτήσεως, οὔτε ἀποδίδει τὸ ὑπεξαιρεθὲν, οὔτε ἱκανοποιεῖ παραχρῆμα ἐντελῶς ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει.

Ἄρθρ. 387.

Κατὰ τοὺς περὶ ὑπεξαιρέσεως ὅρους, τιμωρεῖται καὶ ὅςις εὑρισκει πρᾶγμά τι, καὶ, ἐπερωτώμενος τὸ ἀρνεῖται, ἢ δὲν ἀναγγέλλει εἰς τὴν Ἀρχὴν τὴν εὕρεσιν τοὐλάχιστον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν μετὰ τὸ κήρυγμα.

Ἄρθρ. 388.

Ἡ ὑπεξαίρεσις, ἥτις δὲν ἔχει κάμμίαν τῶν εἰς τὰ ἑπόsache oder den vollen Ersatz des Entwendeten, oder die gaenzliche Zufriedenstellung des Beschaedigten bewirkt hat, so findet dieses Diebstahls wegen Untersuchung und Bestrafung nicht statt.

Ist der Ersatz oder die Zufriedenstellung nur zum Theil geschehen, so wird dadurch die Strafbarkeit nicht ganz aufgehoben, und so weit, als es bei Bestimmung und Zumessung der Strafe auf eine Summe anzukommen hat, nur diejenige Strafe zuerkannt, welche nach Abrechnung des Zurückerstatteten dem Gesetze nach statt findet.

Art. 379.

Bei der Bestimmung des Betrages eines Diebstahles ist der gemeine Werth, welchen die entwendete Sache zur Zeit der Entwendung hatte, zum Grunde zu legen. Haben Mehrere als Miturheber einen Diebstahl verübt, so wird derselbe ohne Rücksicht auf die Vertheilung des Gestohlenen einem jeden Miturheber nach dem vollen Betrage zugerechnet.

Art. 380.

Zu den bewohnten Gebæuden werden gerechnet:

1) alle Hæuser und Gebæude, in welchen Menschen wirklich wohnen, wenn sie sich auch zur Zeit des begangenen Diebstahls darin nicht aufgehalten haben;

2) der zu einem bewohnten Hause gehœrige geschlossene Hofraum und die in demselben stehenden Gebæude.

Art. 381.

Ein geschlossener Hofraum ist derjenige, in welchen man nur durch Einbrechen oder Einsteigen gelangen kann.

Art. 382.

Aeussern Einbruch begeht derjenige, welcher sich, auf was immer für eine gewaltsame Art und Weise, entweder einen vorher nicht vorhanden gewesenen oder geschlossenen Eingang eroeffnet, oder eine vorhandene Oeffnung zum Eindringen erweitert, oder sich sonst eine Oeffnung verschafft, mittelst welcher er den vorhandenen Eingang zum Eindringen sich oeffnen oder auch ohne einzudringen die Entwendung im Innern vollbringen kann.

Art. 383.

Der innere Einbruch wird durch gewaltsame Eroeffnung von Thüren, Gemæchern oder andern Behæltnissen begangen.

Art. 384.

Unter falschen Schlüsseln werden Sperrhacken, Dietriche, Haupt-und nachgemachte Schlüssel und andere Instrumente verstanden, womit Schlœsser eroeffnet werden kœnnen.

II. Unterschlagung.

Art. 385.

Wer eine fremde bewegliche Sache in Besitz oder Gewahrsam hat, und in der Absicht, sie dem Eigenthümer ohne Ersatz zu entziehen, dieselbe für sich behæit, ganz oder zum Theile verbraucht, aus Eigenthum übertragenden Titeln an Andere überlæsst, der macht sich der Unterschlagung schuldig.

Art. 386.

Diese Absicht, zu entziehen, ist gegen denjenigen als erwiesen anzunehmen, welcher:

1) dem zur Zurückforderung Berechtigten den Besitz oder die Gewahrsam abgelæugnet; oder

2) ohne bereite Mittel zum Ersatze die Verbrauchung oder Veræusserung vorgenommen, und auf erfolgte Zurückforderung die Herbeischaffung der Sache, oder die vollkommene Zufriedenstellung des Berechtigten nicht sogleich bewirkt hat.

Art. 387.

Nach den Bestimmungen über die Unterschlagung ist auch derjenige zu strafen, welcher eine Sache findet, und diese auf Anfrage ablæugnet, oder der Obrigkeit den Fund nicht wenigstens innerhalb 8 Tagen, nach dem eine œffentliche Aufforderung an den Finder geschehen ist, anzeigt.

Art. 388.

Die Unterschlagung, welche keine der in den folgenden Arti-

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
09/05/2026 08:47:00 EEST - 216.73.216.250

μενα ἄρθρα 389 καὶ 390 ὁριζομένων ἐπιβαρυντικῶν ἰδιοτήτων, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν, ἐὰν τὸ ὑπεξαιρεθὲν ὑπερβαίνῃ τὴν τιμὴν τῶν εἴκοσι Δραχμῶν.

Ἀρθρ. 389.

Ἡ ὑπεξαίρεσις τιμωρεῖται μὲ εἱρκτήν:

1) Ἐὰν αὕτη, ὑπερβαίνουσα τὴν τιμὴν τῶν εἴκοσι Δραχμῶν, πραχθῇ παρά τινος, ὅστις καὶ πρότερον ἤδη ἐτιμωρήθη ἐπὶ τῇ αὐτῇ πράξει τοὐλάχιστον μὲ φυλάκισιν·

2) Ἐὰν πρόκειται νὰ τιμωρηθῇ ὁ ἔνοχος διὰ τρεῖς ὑπεξαιρέσεις συγχρόνως, ἑκάστη τῶν ὁποίων ὑπερβαίνει τὴν τιμὴν τῶν εἴκοσι Δραχμῶν·

3) Ἐὰν ἡ ὑπεξαίρεσις ἐκτελεσθῇ διὰ ῥήξεως, ἢ βλάβης τῶν παρὰ τῆς Ἀρχῆς ἐπιτεθειμένων σφραγίδων·

4) Ἐὰν γενῶσιν ἔνοχοι ὑπεξαιρέσεως ἐπίτροποι καὶ κηδεμόνες εἰς τὴν περιουσίαν τῶν ὑπεξουσίων των· θεματοφύλακες (depositaires), μεσεγγυηταὶ, κηδεμόνες ὁμάδος καὶ ἐπιμεληταὶ κτημάτων, διωρισμένοι ἢ ἐπικυρωμένοι παρὰ τοῦ δικαστηρίου εἰς τὴν περιουσίαν, τῆς ὁποίας τοὺς διεπιστεύθη ἡ φύλαξις, ἢ ἡ ὁποία ἀνήκει εἰς τὴν ὁμάδα· ἐκτελεσταὶ διαθηκῶν εἰς τὴν κληρονομίαν· διαχειρισταὶ δημοτικῆς περιουσίας, καθ' ὅσον οὗτοι δὲν εἶναι δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ ὑπηρέται, εἰς χρήματα τῶν καταστημάτων ἢ τῶν δήμων·

5) Ἐὰν ἡ τιμὴ τοῦ ὑπεξαιρεθέντος πράγματος ὑπερβαίνῃ τὰς τετρακοσίας Δραχμάς.

Ἀρθρ. 390.

Ἡ ὑπεξαίρεσις τιμωρεῖται μὲ πρόσκαιρα δεσμά:

1) Ἐὰν ὁ πράξας δὶς πρότερον ἐτιμωρήθη μὲ εἱρκτὴν, ἕνεκα ὑπεξαιρέσεως, καὶ ἤδη ἔγινεν αὖθις ἔνοχος ὑπεξαιρέσεως, ὑπερβαινούσης τὰς εἴκοσι Δραχμάς·

2) Ἐὰν πρόκειται νὰ τιμωρηθῶσι συγχρόνως τρεῖς τοὐλάχιστον ὑπεξαιρέσεις, ἑκάστη τῶν ὁποίων ἐπισύρει τὴν ποινὴν τῆς εἱρκτῆς·

3) Ἐὰν τὸ ποσὸν ὑπεξαιρέσεώς τινος τιμωρητέας, κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀριθ. 3 καὶ 4, μὲ εἱρκτὴν, ὑπερβαίνῃ τὰς χιλίας Δραχμάς.

Ἀρθρ. 391.

Ὡς ἰδίως ἐπιβαρύνουσα αἰτία λογίζεται, ἐὰν ἡ ὑπεξαίρεσις πραχθῇ,

1) Ἀπὸ ξενοδόχους, ἐμπόρους μετερχομένους τὸ τῆς ἐπιτροπῆς ἢ διακομιδῆς ἐμπόριον πλοιάρχους, ἐργολάβους παντὸς εἴδους, ἁμαξηλάτας, ἀκατηλάτας, ἢ τοὺς γραφεῖς τούτων, ἐπιστάτας, ναύτας, ἁμαξοκόμους, ἢ ἄλλους ὑπηρέτας, οἰκέτας, ἡμερομίσθους, συνεργάτας ἢ μαθητὰς, εἰς πράγματα διαπεπιστευμένα εἰς αὐτοὺς, χάριν φυλαξεως, μετακομίσεως, παραδόσεως, ἢ ἐπεξεργασίας·

2) Ἀπὸ ἐνεχυροφύλακας εἰς τὸ παραδοθὲν εἰς χεῖράς των ἐνέχυρον·

3) Εἰς τὰς περιπτώσεις, περὶ ὧν διέλαβε τὸ ἄρθρον 376 ἀριθ. 1 καὶ 5.

Ἀρθρ. 392.

Μὲ φυλάκισιν τριῶν ἡμερῶν μέχρι τριῶν μηνῶν καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν εἰκοσιπέντε μέχρι τριακοσίων Δραχμῶν τιμωρεῖται, ὅστις, ἀφοῦ ὑπέβαλεν εἰς δικαστικήν τινα συζήτησιν ἔγγραφα δικαιώματος παρεκτικὰ, δικολογικὰ καὶ ἄλλα ἐπίσημα ἔγγραφα, ἤθελεν ἀποσπάσει ταῦτα ἀπὸ τὸν φάκελλον, ἢ τὰ ὑπεξαιρέσει καθ' οἱονδήποτε τρόπον.

Εἰς τὸ Δικαστήριον, τὸ ὁποῖον δικάζει τὴν διαφοράν, ἀπόκειται νὰ ἐπιβάλῃ τὴν ποινήν.

Ἀρθρ. 393.

Πᾶν ὅ,τι διετάχθη περὶ κλοπῆς εἰς τὰ ἄρθρα 377-379 ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὴν ὑπεξαίρεσιν.

Ἄρθρ. 394.

Ὅστις κατακρατεῖ χρήματα, ἔγγραφα παρεκτικὰ δι-

keln 389 und 390 bestimmten erschwerenden Eigenschaften hat, wird, wenn der Gegenstand der Unterschlagung den Werth von 20 Drachmen übersteigt, mit Gefängniss bestraft.

Art. 389.

Die Unterschlagung wird mit Arbeitshaus gestraft:

1) wenn eine den Betrag von 20 Drachmen übersteigende Unterschlagung von Jemand verübt worden ist, welcher vorher schon zweimal wegen Unterschlagung wenigstens mit Gefängniss bestraft worden war;

2) wenn wenigstens drei Unterschlagungen, von welchen jede mehr als 20 Drachmen beträgt, an dem Thäter zugleich zu strafen sind;

3) wenn die Unterschlagung mittelst Erbrechung oder Verletzung obrigkeitlich angelegter Siegel verübt worden ist;

4) wenn Vormünder oder Curatoren am Vermœgen ihrer Pflegebefohlenen; gerichtlich bestellte oder bestætigte Depositarien, Sequester, Massecuratoren, oder Gûterpfleger an dem ihnen zur Bewahrung anvertrauten oder zur Masse gehœrigen Vermœgen; Testaments-Executoren an der Erbmasse; Verwalter des Stiftungs- oder Communalvermœgens, so weit diese nicht unter den Staatsbeamten und œffentlichen Dienern begriffen sind, am Vermœgen der Stiftungen oder Communen eine Unterschlagung begehen;

5) wenn der Betrag des Unterschlagenen die Summe von 400 Drachmen übersteigt.

Art. 390.

Die Unterschlagung wird mit Kettenstrafe auf bestimmte Zeit gestraft:

1) wenn der Thæter vorher schon zweimal wegen Unterschlagung Kettenstrafe oder die Strafe des Arbeitshauses erlitten, und nun wieder eine Unterschlagung, deren Betrag 20 Drachmen übersteigt, begangen hat;

2) wenn wenigstens drei einzeln mit Arbeitshaus strafbare Unterschlagungen an dem Thæter zugleich zu strafen sind;

3) wenn der Betrag einer nach dem vorhergehenden Artikel N° 3 u. 4 mit Arbeitshaus strafbaren Unterschlagung 1000 Drachmen übersteigt.

Art. 391.

Als besonderer Erschwerungsgrund ist es zu betrachten, wenn die Unterschlagung begangen worden ist:

1) von Gastwirthen, Handelsleuten, welche Commissions- oder Speditionshandel treiben, Schiffscapitænen, Entrepreneuren jeder Art, Fuhr- oder Schiffleuten, oder deren Schreibern, Aufsehern, Matrosen, Fuhrknechten und andern Dienern, ferner von Handwerkern und andern Arbeitsleuten, Dienstboten, Taglœhnern Handwerksgesellen und Lehrjungen an ihnen zur Bewahrung, zum Transporte, zum Ueberbringen oder Verarbeiten anvertrauten Gegenstænden;

2) von Pfandinhabern an dem ihnen übergebenen Faustpfande;

3) in den in Art. 376 N° 1 und 5 erwæhnten Fællen.

Art. 392.

Wer, nachdem er in einer gerichtlichen Verhandlung Rechts-Titel, Process-Schriften oder andere Urkunden vorgelegt, dieselben wieder von den Acten entfernt, oder auf irgend eine Weise unterschlagen hat, soll mit Gefængniss von drei Tagen bis zu drei Monaten und an Geld von fünf und zwanzig bis zu dreihundert Drachmen bestraft werden.

Das Gericht, bei welchem der Rechts-Streit anhængig ist, hat die Strafe zu erkennen.

Art. 393.

Was in den Artikeln 377 bis 379 über den Diebstahl verordnet ist, kommt auch bei der Unterschlagung zur Anwendung.

Art. 394.

Wer Gelder, Rechts-Titel oder andere Mobiliargegenstænde

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST 216.73.216.250

κατώματος, ἢ ἄλλα κινητὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα διεπιστεύθησαν εἰς αὐτὸν καθ' ὁμοσιον ὑπάλληλον, πρὸς φυλαξιν, διαχείρισιν, διανομὴν, ἢ παράδοσιν εἰς ἄλλην Ἀρχὴν, ἢ εἰς ἰδιώτην τινὰ, καταναλίσκει ταῦτα ὁλοκλήρως ἢ ἐν μέρει, ἢ τὰ παραχωρεῖ εἰς ἄλλους ἐπὶ δικαιώματι ἰδιοκτησίας (ἐξαιρουμένων των περιπτώσεων τοῦ 485 ἄρθρου), εἴτε τὰ διαπιστευθέντα χρήματα ἢ πράγματα ἀνήκουσιν εἰς τὸ κράτος ἢ εἰς ἰδιώτην, εἴτε ἡ κατακρατησις, ἀναλωσις, ἢ παραχώρησις ἐπράχθη ἐπὶ σκοπῷ ἀντικαταστάσεως, καὶ εἶναι ἕτοιμα τὰ πρὸς ταύτην μέσα, τιμωρεῖται μὲ φυλακισιν τοὐλάχιστον τριῶν μηνῶν· μὲ εἰρκτην δὲ, ἐαν ἡ ποσότης ἢ ἡ τιμὴ τοῦ νοσφισθέντος ὑπερβαίνῃ τὰς πεντακοσίας Δραχμάς· καὶ τέλος μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα, ἐαν ὁ δημόσιος ὑπάλληλος, τιμωρένου ἐτίσης πεντακοσίων Δραχμῶν τοῦ νοσφισθέντος, ἤθελε τραπῇ ἐν ταὐτῷ εἰς φυγήν.

Αρθρ. 395.

Ὅστις γίνεται ἔνοχος ὑπεξαιρέσεως πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν τὸν διεπιστεύθησαν μὲν χάριν τοῦ δημοσίου χαρακτῆρός του, κατώρθωσεν ὅμως νὰ τὰ λάβῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν του δυνάμει αὐτοῦ τοῦ χαρακτῆρός του, τιμωρεῖται, κατὰ τοὺς ὅρους τῶν ἄρθρων 388-390· εἰς δὲ τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς φυλάκισις μόνον καταγινώσκεται, ὁμοῦ μὲ τὴν ποινὴν ταύτην συνάπτεται καὶ ἡ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀποβολή.

Κεφάλ. ΚΔ'.

Περὶ ἀπάτης.

Α. Ἐν γένει.

Ἄρθρ. 396.

Ἔνοχος ἀπάτης εἶναι ὅστις, θέλων νὰ βλάψῃ ἄλλον, ἢ νὰ περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν ἀσυγχώρητον ὄφελος, παριστᾷ ἐν γνώσει ψευδῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ, ἀποκρύπτει ἢ παρασιωπᾷ ἀθεμίτως πράγματα ἀληθῆ, καὶ ἐντεῦθεν βλάπτει τὸν ἄλλον ἢ ὠφελεῖται ὁ ἴδιος.

Ὡς ἀπατεὼν ἐπίσης θεωρεῖται καὶ ὅστις ἐν γνώσει κάμνει πρὸς ἴδιόν του ὄφελος, ἢ πρὸς βλάβην τρίτου τινὸς, χρῆσιν ἀπάτης γενομένης παρ' ἄλλου.

Ἄρθρ. 397.

Ἡ ἀπάτη ἐκτὸς μὲν τῶν συμβολαίων γινομένη εἶναι πάντοτε τιμωρητέα· κατὰ δὲ τὰ συμβόλαια ἐπισύρει τὴν ποινὴν εἰς τὰς ἀκολούθους περιςάσεις:

1) Ὅταν εἷς τι συμβόλαιον, ἀφορῶν ἑκατέρων τῶν συναλλαττομένων τὸ ὄφελος, ἡ ἀπάτη, ἢ ἡ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἄλλου ὠφέλεια, ἀναφέρεται εἰς οὐσιώδη τοῦ συμβολαίου ἄρθρα, καὶ ἐκ τούτου προκύπτει ἄδικον κέρδος, ἢ προξενεῖται ζημία·

2) Ὅταν εἷς ἑτερωφελεῖς συμφωνίας ὁ εἷς τὸν ἄλλον ἐξαπατᾷ εἰς τι νὰ κάμῃ τὴν συμφωνίαν, καὶ ἐντεῦθεν τὸν ὑποβάλλει εἰς ζημίαν.

Αρθρ. 398.

Ἡ ἀπάτη, ἥτις δὲν ἔχει κἀμμίαν τῶν εἰς τὰ ἑξῆς ἄρθρα 399 καὶ 401 ὁριζομένων ἐπιβαρυντικῶν ἰδιοτήτων, ἐὰν ἡ ἐντεῦθεν προσγενομένη ζημία, ἢ τὸ προκύψαν ἀσυγχώρητον κέρδος, δὲν ὑπερβαίνῃ τὴν τιμὴν τῶν εἴκοσι Δραχμῶν, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν.

Ἄρθρ. 399.

Ἡ ἀπάτη τιμωρεῖται μὲ εἰρκτην:

1) Ἐὰν ὁ ἀπατεὼν μεταχειρίζεται ὡς μέσον πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀπάτης τὴν θρησκείαν, θρησκευτικήν τινα τελετὴν, ἢ πρᾶγμα διὰ τῆς θρησκείας καθιερωμένον·

2) Ἐὰν διὰ τῆς χρήσεως πλαστῶν διαβατηρίων ἢ ἐπι-

welche ihm vermœge seines Amtes zur Verwahrung, Verwaltung, Vertheilung oder Ablieferung an eine andere Behœrde oder einen Privaten übergeben sind, für sich behælt, ganz oder zum Theile verbraucht, aus Eigenthum übertragenden Titeln an Andere überlæsst, — Fælle des Artikels 485 ausgenommen, — es seyen die anvertrauten Gelder oder Sachen Staats- oder Privateigenthum, es sey dieses mit der Absicht des Ersatzes und bei bereiten Mitteln zu demselben geschehen oder nicht, wird mit Gefængniss nicht unter 3 Monaten; wenn der Betrag oder Werth des Veruntreuten 500 Drachmen übersteigt, mit Arbeitshaus; und wenn der Beamte, bei gleich grossem Betrage zugleich die Flucht ergriffen hat, mit Kettenstrafe auf bestimmte Zeit bestraft.

Art. 395.

Wer an Sachen, die ihm zwar im Amte nicht anvertraut sind, die er aber durch Geltendmachung seines Amtes in seine Gewalt zu bringen gewusst hat, eine Unterschlagung begeht, ist nach den Bestimmungen der Art. 388—390 zu strafen, jedoch ist in Fællen, wo nur auf Gefængniss zu erkennen ist, mit dieser Strafe die Dienst-Entlassung zu verbinden.

VIER UND ZWANZIGSTES CAPITEL.

Vom Betruge.

I. Ueberhaupt.

Art. 396.

Wer, um einen andern in Schaden zu bringen, oder sich selbst einen unerlaubten Vortheil zu verschaffen, wissentlich falsche Thatsachen für wahr ausgibt, wahre Thatsachen unerlaubter Weise vorenthælt oder unterdrückt, und dadurch entweder den Anderen beschædiget, oder sich einen Vortheil verschafft, der ist des Betruges schuldig.

Auch derjenige, welcher von fremdem Betruge sich selbst zum Vortheile oder einem Dritten zum Nachtheile wissentlich Gebrauch macht, ist als Betrüger zu betrachten.

Art. 397.

Der Betrug ausser Vertrægen ist allzeit, bei Vertrægen aber alsdann strafbar:

1) wenn bei einem zweiseitigen, auf gegentheiligen Vortheil gerichteten Vertrage, die Tæuschung oder Benutzung des Irrthums des Andern sich auf wesentliche Stücke der Vertragsart bezieht und in Folge derselben rechtswidriger Vortheil bezogen oder Schaden gestiftet worden ist;

2) wenn bei einseitigen Vertrægen der Eine den Andern durch Tæuschung zur Eingehung des Vertrages verleitet, und dadurch in Schaden gebracht hat.

Art. 398.

Der Betrug, welcher keine der in den folgenden Artikeln 399. und 401. bestimmten erschwerenden Eigenschaften hat, soll, wenn die Grœsse des durch den Betrug zugefügten Schadens oder des erlangten unerlaubten Vortheiles den Werth von 20 Drachmen übersteigt, mit Gefængniss gestraft werden.

Art. 399.

Der Betrug ist mit Arbeitshaus zu strafen:

1) wenn der Betrüger die Religion, eine religiœse Handlung oder eine durch Religion geheiligte Sache als Mittel zur Ausübung des Betruges gebraucht hat;

2) wenn, mit Anwendung falscher Pæsse oder Amtscertificate,

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

σήμων πιστοποιητικῶν, συνάγωνται ἔρανοι ὑπὸ τὸ πρόσχημα, ὅτι τοῦτο γίνεται διὰ δυσυχήσαντας αἰχμαλώτους ἢ ἕνεκα θεαρέστων σκοπῶν·

3) Ἐὰν ἡ ἀπάτη γίνεται μὲ ἰδιοτελῆ σκοπὸν διὰ δεισιδαιμόνων ἢ δολερῶν καταγοητεύσεων, καὶ μάλιστα διὰ σημειομαντείας ἢ ὀνειρομαντείας, προφητειῶν, ἐξορκισμῶν, θησαυρωρυχίας, ἢ χρυσοποιΐας·

4) Ἐὰν ἡ ἀπάτη πράττεται ἀπὸ συμμορίαν τινὰ ἢ ἀπὸ ἀγύρτας ἡνωμένους·

5) Ἐὰν εἰς ἀνοικτὰ ἢ ἐλεύθερα ἐπιτηδεύματα γίνεται χρῆσις νενοθευμένων μέτρων ἢ σταθμῶν·

6) Ἐὰν οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος χρυσὸν, ἄργυρον, ἢ τιμαλφεῖς λίθους πωλοῦντες, δίδουσιν ἐν γνώσει πραγματείας ἐξ ἀδοκίμων ἢ εὐτελεσέρων μετάλλων ἀντὶ δοκίμων, ἢ ψευδεῖς λίθους ἀντὶ τιμαλφῶν, ἢ μεταλλάσσωσι τὰ εἰς αὐτοὺς διαπεπιστευμένα μέταλλα ἢ τοὺς τιμαλφεῖς λίθους μὲ εὐτελῆ μέταλλα ἢ ψευδεῖς λίθους·

7) Ἐὰν οἱ εἰς τὸ ἄρθρ. 389 ἀριθ. 4 ἀναφερόμενοι γίνωνται ἔνοχοι ἀπάτης ὡς πρὸς τὰ ἐν αὐτῷ ἐκτεθειμένα ἀντικείμενα·

8) Ἐὰν ὁ δὶς ἤδη πρότερον ἕνεκα ἀπάτης μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον τιμωρηθεὶς, ἐκτελέσῃ καὶ αὖθις ἀπάτην, ζημιοῦσαν τὸν ἀπατηθέντα ὑπὲρ τὰς εἴκοσι Δραχμάς·

9) Ἐὰν πρόκειται νὰ τιμωρηθοῦν συγχρόνως τρεῖς ἀπάται, ἑκάστη τῶν ὁποίων ζημιώνει τὸν ἀπατηθέντα, ὑπὲρ τὰς εἴκοσι Δραχμάς·

10) Ἐὰν ἡ δὶ ἀπάτης ἐπενεχθεῖσα ζημία ὑπερβαίνῃ τὰς τετρακοσίας Δραχμάς.

Αρθρ. 400.

Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἀριθ. 5 τὰ νενοθευμένα μέτρα καὶ σταθμὰ δημεύονται.

Ἄρθρ. 401.

Ἡ ἀπάτη τιμωρεῖται μὲ πρόσκαιρα δεσμά:

1) Ἐὰν ὁ ἀπατεὼν κατεδικάσθη δὶς πρότερον εἰς δεσμὰ ἢ εἰς εἱρκτὴν ἕνεκα ἀπάτης καὶ ἤδη ἔπραξεν αὖθις ἀπάτην ζημιοῦσαν τον ἀπατηθέντα ὑπὲρ τὰς εἴκοσι Δραχ.

2) Ἐὰν πραχθῇ ὑπὸ συμμορίας τινὸς, ἢ παρ' ἀγυρτῶν ἡνωμένων, ἀπάτη τιμωρητέα κατὰ τὸ ἄρθρον 390 ἀριθ. 1, 2, 3 καὶ 10, μὲ εἱρκτήν.

3) Ἐὰν πρόκειται νὰ τιμωρηθῇ ὁ αὐτὸς συγχρόνως διὰ τρεῖς τοὐλάχιστον ἀπάτας, τὰς ὁποίας δὲν ἔπραξε μετά τινος συμμορίας, καὶ ἑκάστη τῶν ὁποίων ἐπισύρει τὴν ποινὴν τῆς εἱρκτῆς·

4) Ἐὰν ἀπάτη, τιμωρητέα μὲ εἱρκτὴν, ὑπερβαίνῃ τὸ ποσὸν τῶν χιλίων Δραχμῶν.

Αρθρ. 402.

Οἱ ὅροι τοῦ ἄρθρου 376 ἀριθ. 1 καὶ 5 καὶ οἱ τῶν ἄρθρων 377-379 καὶ 391 ἀριθμ. 1 ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὴν ἀπάτην.

Β'. Ἰδιαιτέρως.

1. Δολία μείωσις τῶν εἰς τὸ δημόσιον ὀφειλομένων φόρων.

Αρθρ. 403.

Ὅστις ζημιοῖ δολίως τὸ δημόσιον κατὰ τοὺς εἰς αὐτὸ ὀφειλομένους φόρους ἢ δασμοὺς, ἐκτος τῆς ποινῆς, τὴν ὁποίαν ἐπισύρει ἡ πρᾶξις δι' ἄλλων περιστάσεων, τιμωρεῖται καὶ μὲ τὸ τετραπλοῦν τοῦ προσδοκηθέντος κέρδους.

Μειώσεις καὶ νοσφίσεις, ἀφορῶσαι τοὺς πλειστηριασμοὺς (δημοπρασίας), τα δασμοτελώνια, τὰς ἁλυκὰς (ἁλατοπηγεῖα), τὰ ταχυδρομεῖα, καὶ τὰ σημαντήρια (timbre), τι

Sammlungen oder Collecten angestellt worden sind, unter falschen Vorgeben, dass es für Verunglückte, für Gefang oder für wohlthatige oder fromme Zwecke geschehe;

3) wenn der Betrug in eingennütziger Absicht, um Jen durch aberglæubische oder hinterlistige Verblendungen, u anderem insbesondere durch Zeichen- oder Traum-Deuten, W sagen, angebliches Geisterbeschwœren, Schatzgraben, oder G machen zu hintergehen, begangen worden ist;

4) wenn der Betrug von einer Bande oder von Vaganten Verbindung verûbt worden ist;

5) wenn bei offenen oder freien Gewerben verfælschtes M oder Gewicht gebraucht worden ist;

6) wenn Personen, welche vermœge ihres Gewerbes G Silber oder Edelsteine verkaufen, wissentlich Waare von un len oder geringhaltigen Metallen als probemœssig, oder unæ Steine als Edelsteine verkaufen, oder die ihnen anvertrauten talle oder Edelsteine gegen geringhaltige Metalle oder Steine tauschen;

7) wenn die im Artikel 389 N°. 4. genannten Personen sich Ansehung der dort benannten Gegenstænde eines Betruges schul gemacht haben;

8) wenn ein 20 Drachmen ûbersteigender Betrug von Jem verûbt worden ist, welcher vorher schon zweimal wegen Betru wenigstens mit Gefængniss gestraft war;

9) wenn wenigstens drei Betrugereien, von welchen jeder m als 20 Drachmen betrægt, an dem Thæter zugleich zustrafen si

10) wenn der Betrug die Summe von 400 Drachmen ûberste

Art. 400.

Im Falle des vorhergehenden Art. N°. 5 sind die falschen Ma und Gewichte zu confisciren.

Art. 401.

Der Betrug wird mit Kettenstrafe auf bestimmte Zeit bestraft

1) wenn der Betrüger vorher schon zweimal wegen Betrü Kettenstrafe oder die Strafe des Arbeitshauses erlitten, u nun wieder einen den Betrag von 20 Drachmen übersteigend Betrug begangen hat;

2) wenn von einer Bande oder von Vaganten in Verbindu ein Betrug begangen worden ist, welcher nach Art. 390, N°. 1. 3. und 10 mit Arbeitshaus zu strafen wære;

3) wenn wenigstens drei ausser einer Bande verûbte, einze mit Arbeitshaus zu strafende Betrügereien an dem Betrüger z gleich zu strafen sind;

4) wenn ein mit Arbeitshaus strafbarer Betrug die Summe v 1000 Drachmen ûbersteigt.

Art. 402.

Die Bestimmungen in dem Art 376 N°. 1 und 5, dann in d Art. 377 bis 379 und 391 N°. 1 kommen auch bei dem Betru zur Anwendung.

II. Insbesondere:

1. Betrügliche Verkürzung an schuldigen Staatsabgaben.

Art. 403.

Wer den Staat um die demselben schuldigen Abgaben od Gefælle betrûglich verkürzt hat, soll, neben der durch die i igen Umstænde der That verwirkten Strafe, um den vierfachen B trag des beabsichtigten Gewinnes gestraft werden.

Verkürzungen und Unterschleife im Aufschlags-, Mauth- und

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2016 03:47:09 EET - 216.73.216.250

μωροῦνται, κατὰ τὰς περὶ τούτου ἰδίως ἐκδοθησομένας διατάξεις.

2. Ἀπάτη ὡς πρὸς τὰ χρέη (dettes).

Αρθρ. 404.

Ὅστις, εὑρισκόμενος εἰς κατάσασιν πτωχεύσεως, βοηθεῖ δι ἀπατηλῶν πράξεων τινὰς τῶν δανειστῶν του μᾶλλον παρ' ἄλλους, ἢ, διὰ νὰ ζημιώσῃ τοὺς δανειστάς του, ἀποκρύπτει ἢ ὑπεξάγει χρήματα ἢ πράγματα ἔχοντα χρηματικὴν ἀξίαν, ἀποσιωπᾷ τὰ πρὸς αὐτὸν ὀφειλόμενα (dettes actives), ἢ ἀποδέχεται κρυφίως τὴν πληρωμὴν αὐτῶν, ἢ παρισᾷ πλαστοὺς δανειστάς, ἐὰν ὁ τοιοῦτος δὲν ἔγινεν ἐντεῦθεν ἔνοχος δολίας χρεωκοπίας, ὡς ἔμπορος, τραπεζίτης ἢ ἐργοστασιάρχης, τιμωρεῖται κατὰ τὰ προηγούμενα ἄρθρα 398 καὶ 399 ἀριθ. 10.

Αρθρ. 405.

Ἔμποροι, τραπεζῖται, ἢ ἐργοστασιάρχαι, οἵτινες, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, λογίζονται ἔνοχοι ἢ συναίτιοι δολίας χρεωκοπίας, τιμωροῦνται μὲ εἱρκτὴν, κατὰ δὲ ἁπλῆν χρεωκοπίαν, μὲ φυλάκισιν ἑνὸς μηνὸς μέχρι δύο ἐτῶν.

Αρθρ. 406.

Κολλυβισταὶ (agens de change) καὶ ἄλλοι ἐμπορομεσῖται (courtiers), ἐπὶ ἁπλῇ μὲν χρεωκοπίᾳ τιμωροῦνται μὲ εἱρκτὴν, ἐπὶ δολίᾳ δὲ, μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα.

3. Ἀπάτη διὰ ψευδῶν διαφημίσεων.

Αρθρ. 407.

Ὅστις ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐκφαυλίσῃ μεταλλικὰ νομίσματα μὴ ἀπηγορευμένα, ἢ νὰ μεταβάλῃ τὴν παρὰ τοῦ νόμου ὡρισμένην αὐτῶν ἀξίαν, ἢ θέλων νὰ καταστήσῃ τὴν τιμὴν τῶν πραγματειῶν, τῶν γραμματίων τοῦ Κράτους, ἢ ἄλλων, εἰς πώλησιν ἐκτεθειμένων πραγμάτων μείζονα ἢ ἐλάσσονα παρὰ τὴν ὁποίαν ἐξ ἔθους καὶ διὰ τῆς ἐλευθέρας συναλλαγῆς ἔλαβον τιμὴν, ἢ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πώλησιν τοιούτων πραγμάτων, ἢ νὰ ὑποβάλῃ ταύτην βιαίως εἰς ὡρισμένην τινὰ τιμὴν, διασπείρει ἐν γνώσει ψευδεῖς φήμας ἢ ἀνύπαρκτα πράγματα, ἐὰν τοῦτο ἔγινε κατὰ προηγουμένην συμφωνίαν μετὰ πολλῶν, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν το πολὺ ἓξ μηνῶν, καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν πεντήκοντα μέχρι χιλίων Δραχμῶν· ἄλλως δὲ, μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο μηνῶν, καὶ μὲ χρηματικὴν ζημίαν εἴκοσι μέχρι διακοσίων Δραχμῶν.

Κεφάλ. ΚΕ.

Περὶ ζημιῶν γινομένων δι ἐμπρησμοῦ ἢ πλημμύρας.

Α. Ἐμπρησμός.

Αρθρ. 408.

Ὅστις βάλλει πῦρ εἰς οἰκήματα, εἰς πεπληρωμένα πλοῖα, εἰς ἀποθήκας, ἢ ναυπήγια, τὰ ὁποῖα κατοικοῦνται, ἢ χρησιμεύουν πρὸς κατοίκησιν, ἢ εἰς ἄλλας ἀνθρώπων κατασκηνώσεις, ἢ εἰς κτίρια ἢ πράγματα, τὰ ὁποῖα προσεγγίζουσι τοσοῦτον εἰς κατοικίας καὶ κατασκηνώσεις ἀνθρώπων, ὥστε δύνανται νὰ μεταδώσωσιν εἰς ταῦτα τὸ πῦρ, τιμωρεῖται:

1) Μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα, ἐὰν δὲν ἐξερράγη τὸ πῦρ·

2) Μὲ δεσμὰ διὰ βίου, ἐὰν ἐξερράγη τὸ πῦρ·

3) Μὲ θάνατον, ἐὰν, ἐκτὸς τῆς ἐκριζέως τοῦ πυρὸς, συνέβησαν ἐνταυτῷ, καὶ αἱ εἰς τὸ ἀκόλουθον ἄρθρον 409 ὁριζόμεναι ἐπιβαρυντικαὶ περιστάσεις, ὅλαι ὁμοῦ ἢ ἓν μέρει.

Αρθρ. 409.

Ὡς αἰτίαι ἐπιβαρύνουσαι θεωροῦνται:

Salinen-, Post- und Stempelwesen, werden nach den besonderen hierüber erlassenen Verordnungen bestraft.

2. *Betrug bei dem Schuldenwesen.*

Art. 404.

Wer im Zustande des Vermœgensrückganges durch betrügerische Handlungen einzelne Glæubiger vor andern begünstigt, oder um seine Glæubiger zu verkürzen Geld oder geldeswerthe Sachen heimlich zurückbehaelt, oder auf die Seite schafft, Activforderungen verschweigt, oder deren Bezahlung heimlich annimmt, oder erdichtete Glæubiger aufstellt, der soll, wenn er nicht als Handelsmann, Wechsler oder Fabrikant sich dadurch eines betrüglichen Bankerottes schuldig gemacht hat, nach den vorhergehenden Artikeln 398. und 399. N°. 10. gestraft werden.

Art. 405.

Handelsleute, Wechsler oder Fabrikanten, welche nach den Bestimmungen des Handelsgesetzbuches des Bankerottes oder der Theilnahme daran für schuldig erachtet werden, sollen im Falle eines betrügerischen Bankerottes mit Arbeitshaus, im Falle eines einfachen Bankerottes aber mit Gefængniss von einem Monat bis zu zwei Jahren bestraft werden.

Art. 406.

Wechselagenten, Waaren-, Schiffs- und andere Mækler, sollen, wenn sie in Faillite gerathen sind, mit der Strafe des Arbeitshauses, im Falle des betrügerischen Bankerottes aber mit Kettenstrafe auf bestimmte Zeit belegt werden.

3. *Betrug durch falsche Ausstreuungen.*

Art. 407.

Wer in der Absicht, nicht ausser Curs gesetzte Geldmünzen zu verrufen, oder ihren gesetzlich bestimmten Werth zu verændern; oder in der Absicht, den Preis von Waaren, Staatspapieren, oder anderen zum Verkaufe ausgebotenen Gegenstænden über den gewœhnlichen, durch den freien Verkehr gebildeten Preis zu erhœhen, oder unter denselben herabzudrücken, oder den Verkauf solcher Gegenstænde zu verhindern, oder zu einem bestimmten Preis zu erzwingen, wissentlich falsche Nachrichten oder Thatsachen ausstreut, soll, wenn dieses in Folge einer getroffenen Verabredung unter Mehreren geschehen, mit Gefængniss bis zu sechs Monaten und an Geld von fünfzig bis eintausend Drachmen, ausserdem mit Gefængniss bis zu zwei Monaten und an Geld von zwanzig bis zweihundert Drachmen gestraft werden.

FUENF UND ZWANZIGSTES CAPITEL.

Von Beschædigungen durch Brandlegung oder Ueberschwemmung.

I. Brandlegung.

Art. 408.

Wer an Wohnungen, bemannten Schiffen, an Magazinen oder Schiffswerften, welche bewohnt sind, oder zur Wohnung dienen, oder an andern Aufenthaltsorten von Menschen, oder an solchen Gebæuden oder Sachen, welche Wohnungen und Aufenthaltsorten von Menschen so nahe sind, dass sie diesen das Feuer mittheilen kœnnen, Brand gelegt hat, soll bestraft werden:

I mit Kettenstrafe auf bestimmte Zeit, wenn auch das Feuer nicht ausgebrochen ist;

II. mit lebenslænglicher Kettenstrafe, wenn das Feuer ausgebrochen;

III. mit dem Tode, wenn ausser dem Ausbruche des Feuers zugleich noch die im folgenden Artikel 409. bestimmten erschwerenden Umstænde einzeln oder in Verbindung eingetreten sind.

Art. 409.

Als erschwerende Gründe sind anzusehen:

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly 06/09/2026 02:47:09 EEST - 216.73.216.250

1) Ἐὰν διὰ τοῦ ἐκραγέντος πυρὸς ἐφονεύθη ἢ ἐπικινδύνως ἐβλάφθη τις, καθ' ὅσον ὁ ἐμπρηστὴς ἠδύνατο να προϊδῃ τὸ συμβὰν τοῦτο·

2) Ἐὰν τὸ πῦρ ἐξερράγη καθ' ὃν χρόνον συνήθως οἱ κάτοικοι ὑπνώττουσι·

3) Ἐὰν ὁ ἐμπρησμὸς συνέβη εἰς πόλεις ἢ χωρία, καθ' ὃν καιρὸν τὸ πλεῖστον τῶν κατοίκων μέρος εὑρίσκετο ἐκτὸς αὐτῶν, καὶ τοῦτο ἦτον γνωστὸν εἰς τὸν ἐμπρηστήν·

4) Ἐὰν ὁ κακοῦργος ἔβαλε πῦρ εἰς πόλεις ἢ χωρία κατὰ διαφόρους τόπους συγχρόνως, καὶ τὸ πῦρ ἐξερράγη τοὐλαχιστον εἰς ἕνα τόπον·

5) Ἐὰν τὸ πῦρ ἐβλήθη εἰς τοιούτους συναθροίσεως τόπους, ὅπου πολὺς ἀριθμὸς ἀνθρώπων ἐξετέθη εἰς τὴς βλάβης τὸν κίνδυνον·

6) Ἐὰν ὁ ἐμπρησμὸς ἔγινεν ἐν καιρῷ κοινῆς ἀνάγκης, σάσεως, κινδύνων, πλημμύρας, πολέμου καὶ τῶν τοιούτων·

7) Ἐὰν τὸ πῦρ ἐβλήθη εἰς κτίρια, ὅπου ἦσαν ἐναποταμιευμένα πολεμεφόδια, ἢ εἰς τόπους, πλησίον τῶν ὁποίων εὑρίσκοντο τοιαῦτα, καὶ ὁ ἐμπρηστὴς εἶχεν εἴδησιν τοῦ πράγματος·

8) Ἐὰν ὁ ἐμπρηστὴς ἔβαλε τὸ πῦρ ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ εὐκαλύνῃ ἑαυτὸν ἢ ἄλλους εἰς ἐκτέλεσιν ἄλλου κακουργήματος, τοῦ ὁποίου καὶ ἔγινε τῳόντι τοὐλάχιστον ἀπόπειρα.

Ἄρθρ. 410.

Ὅσις βάλλει πῦρ εἰς μεμονωμένα ἀκατοίκητα κτίρια, εἰς ἀποθήκας, πλοῖα, ἀποθήκας, ναυπήγια, ἐκτὸς τῶν εἰς το ἄρθ. 408 διαλαμβανομένων περιστάσεων, εἰς κεχωρισμένους σωροὺς ξύλων, συγκεκομισμένους καὶ εἰς τὸ ὕπαιθρον ἔτι κειμένους καρπούς ἀγρῶν, λειμώνων καὶ κήπων, εἰς χωριστὰ δένδρα, αἱμασίας, θάμνους, καὶ εἰς ἄλλα πράγματα, ἐκ τῆς ἐμπρήσεως τῶν ὁποίων δὲν εἶναι παντάπασι πιθανὸν οὔτε τὸ πῦρ νὰ μεταδοθῇ, οὔτε νὰ κινδυνεύσουν κατοικίαι ἀνθρώπων, τιμωρεῖται, ἐὰν μὲν τὸ πῦρ δὲν ἐξερράγη, μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον τριῶν μηνῶν, ἐὰν δὲ ἐξερράγη, τοὐλάχιστον ἓξ μηνῶν.

Ἄρθρ. 411.

Ὁ ἐμπρησμός, ὅστις συνέβη ἰδίως εἰς δάση, ἢ εἰς μήπω θερισμένους δημητριακοὺς καρποὺς, χωρὶς ὅμως νὰ φέρῃ κίνδυνον εἰς ἀνθρώπους, ἢ εἰς ἀνθρώπων κατοικίας, τιμωρεῖται μὲ εἱρκτὴν, καὶ ἐὰν τὸ πῦρ ἐξερράγη, μὲ πρόσκαιρα δεσμά.

Ἄρθρ. 412.

Ὅσις βάλλει μόνος πῦρ εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν του,

1) Ἐὰν ἡ πυρπόλησις συμβῇ χωρὶς νὰ φέρῃ κίνδυνον εἰς ἀνθρώπους ἢ ξένην ἰδιοκτησίαν, τιμωρεῖται κατὰ τοὺς ὅρους τῶν προηγουμένων ἄρθρων·

2) Ἄλλως δὲ, τιμωρεῖται μόνον ὅταν γενῇ μὲ δόλιον σκοπὸν, καὶ ἁπλῶς μὲν ἐπὶ ἐμπρησμῷ, μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον ἓξ μηνῶν, ἐὰν ὅμως ἡ γενομένη βλάβη ὑπερβαίνῃ τὰς τετρακοσίας Δραχμὰς, μὲ εἱρκτήν.

Ἄρθρ. 413.

Ἐμπρησμὸς ὑπάρχει ὁσάκις το πῦρ μεταδοθῇ εἰς ἄλλα πράγματα, ἐκτὸς τῶν ἐμπρησικῶν ὕλων.

Ἄρθρ. 414.

Ἡ ὑποτροπὴ ἢ συρροὴ ἐπισύρει εἰς τοὺς ἐμπρησμοὺς τὸ ἀμέσως βαρύτερον εἶδος τῆς ποινῆς:

1) Ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ καταγνωσθῇ εἰς τὸν ὑπότροπον ποινὴ τοῦ αὐτοῦ εἴδους μὲ τὴν ὁποίαν οὗτος ὑπέφερε πρότερον·

2) Ἐὰν ἐκ τῶν συρρεόντων ἐμπρησμῶν τοὐλάχιστον οἱ

1) wenn durch das ausgebrochene Feuer ein Mensch getö oder lebensgefährlich beschädigt worden ist, in soferne Brandstifter diese Folge voraussehen konnte;

2) wenn das Feuer ausgebrochen ist zu einer Zeit, wo die wohner gewöhnlich im Schlafe liegen;

3) wenn der Brand in Städten oder Dörfern zu einer Zeit gebrochen ist, wo sich der grösste Theil der Einwohner au derselben befunden hat, vorausgesetzt, dass dieses dem Br leger bekannt gewesen;

4) wenn der Verbrecher in Städten oder Dörfern an verse denen Orten zugleich Brand gelegt hat, und das Feuer wenigs an einem Orte ausgebrochen ist;

5) wenn der Brand an solchen Versammlungsorten gelegt wo eine grosse Anzahl von Menschen der Beschädigungsgef ausgesetzt wurde;

6) wenn die Brandlegung begangen wurde während einer meinen Noth, bei Aufruhr, Wassers-, Kriegs- und andern gleichen Gefahren;

7) wenn der Brand an Gebäuden gelegt wurde, in welc Pulvervorräthe verwahrt werden, oder an Orten, in deren N sich solche Vorräthe befinden, vorausgesetzt, dass der Bra leger hievon Wissenschaft hatte;

8) wenn der Brand gelegt wurde, damit unter dessen Begü igung ein anderes Verbrechen von dem Brandleger selbst von Andern begangen werden möge, und zu Begehung di Verbrechens wenigstens der Versuch gemacht worden ist.

Art. 410.

Wer an einsam stehenden unbewohnten Gebäuden oder hältnissen, an Schiffen, Magazinen, Schiffswerften ausser im Artikel 408 bemerkten Voraussetzungen, abgesonderten H vorräthen, abgeärndteten und noch im Freien stehenden Fel Wiesen- oder Gartenfrüchten, an einzelnen Bäumen, Heck Gestraeuchen, oder an andern Sachen, von deren Anzünd nach aller Wahrscheinlichkeit weder Verbreitung des Feu noch Gefahr für bewohnte menschliche Aufenthaltsorte zu sorgen ist, Brand gelegt hat, soll, wenn auch das Feuer nicht aus brochen, mit Gefängniss nicht unter drei Monaten, und wenn selbe ausgebrochen ist, nicht unter sechs Monaten gestraft werd

Art. 411.

Die Brandlegung, welche insbesondere an Waldungen o noch nicht abgeärndteten Feldfrüchten ohne Gefahr für M schen und menschliche Aufenthaltsorte begangen wird, ist Arbeitshaus, und wenn das Feuer ausgebroc hen, mit Kettens fe auf bestimmte Zeit zu strafen.

Art. 412.

Wer an seinem Eigenthume selbst Brand gelegt hat, der ist bestrafen:

I wenn dieses mit Gefahr für Menschen oder fremdes Eig thum geschieht, nach den Bestimmungen der vorstehenden Artik

II ausserdem nur dann, wenn es in der Absicht des Betru geschieht, und zwar allein der Brandlegung wegen mit Gefän niss nicht unter sechs Monaten; wenn aber der Schaden den trag von vierhundert Drachmen übersteigt, mit Arbeitshaus.

Art. 413.

Das Feuer ist in allen Fällen für ausgebrochen zu erach sobald sich dasselbe andern Sachen ausser den Brandmateria mitgetheilt hat.

Art. 414.

Der Rückfall oder Zusammenfluss zieht bei Brandlegungen nächst höher stehende Strafgattung alsdann nach sich:

1) wenn den Rückfälligen eine Strafe derselben Gattung er sie vorher schon erlitten hat, treffen würde;

2) wenn von den im Zusammenflusse stehenden Brandlegun

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

τρεῖς ἀξιοποινότεροι ἤθελαν τιμωρεῖσθαι μὲ ποινὴν τοῦ αὐτοῦ εἴδους.

Ἡ τοιαύτη μετάβασις ἐπὶ τὴν ἀμέσως βαρυτέραν ποινὴν δὲν συμβαίνει ποτὲ ὡς πρὸς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου, ἐὰν ἡ πρᾶξις καθ' ἑαυτὴν δὲν ἐπισύρῃ τὴν τοιαύτην ποινήν.

Ἄρθρ. 415.

Ὅσις βαλὼν πῦρ, ἐμπολίσῃ τὴν ἔκρηξιν αὐτοῦ, ἀπαλλάττεται τῆς ποινῆς· ὅσις δὲ σβύσῃ ἀμέσως ὁ ἴδιος τὸ μόλις ἐκραγὲν πῦρ εἰς τρόπον, ὥστε, παρὰ τὸ συμβὰν ἐκ μόνης τῆς ἐκρήξεως αὐτοῦ, δὲν προέκυψεν οὐδεμία ἄλλη ζημία, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν ἑνὸς μέχρις ἓξ μηνῶν, καὶ ὑποβάλλεται εἰς ἰδιαιτέραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν.

Ἄρθρ. 416.

Ἐὰν τὸ πῦρ, μετὰ τὴν ἔκρηξιν, καὶ ἀφοῦ ἔφερε ζημίαν τινὰ, ἀλλὰ πρὸ τῆς περαιτέρω διαδόσεώς του σβεσθῇ παρ' αὐτοῦ τούτου τοῦ ἐμπρηστοῦ, ἢ διὰ τῆς αὐθορμήτου προσπαθείας του, καταγινώσκεται τότε ἡ ποινὴ τῶν προσκαίρων δεσμῶν ἀντὶ τοῦ θανάτου, πλὴν τῆς εἰς τὸ ἄρθρον 409 ἀριθ. 1 ὡρισμένης περιπτώσεως· ἡ εἰρκτὴ ἀντὶ τῶν διὰ βίου δεσμῶν· ἡ φυλάκισις ἀντὶ τῶν προσκαίρων δεσμῶν· καὶ ἡ μέχρις ἑνὸς ἔτους φυλάκισις ἀντὶ τῆς εἰρκτῆς· ὁσάκις δὲ, ἄνευ τῶν μετριαζόντων τὴν ποινὴν λόγων, ἤθελεν ἀπαιτεῖσθαι ἡ ποινὴ τῆς φυλακίσεως, πρέπει αὕτη νὰ ἐλαττοῦται ἀναλόγως, καὶ νὰ μὴν ὑπερβαίνῃ ποτὲ τοὺς τρεῖς μῆνας.

Ἄρθρ. 417.

Ὅσις ἐξ ἀπροσεξίας, ἢ ἀμελείας, ἔγινεν αἴτιος ἐμπρησμοῦ, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν.

Εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν ὑποβάλλεται καὶ ὅστις, δι' ἀποκρύψεως τοῦ εἰς τὴν κατοικίαν του συμβάντος ἐμπρησμοῦ, ἔγινεν αἴτιος τῆς ἐπιβλαβοῦς διαδόσεως αὐτοῦ.

Ἄρθρ. 418.

Ἐξαιρεῖται πάσης ποινῆς ὁ ἐξ ἀμελείας γενόμενος αἴτιος τοῦ ἐμπρησμοῦ, ἐὰν τὸν καταπαύσῃ ὁ ἴδιος, ἢ διὰ τῆς ταχείας πρὸς τὴν Ἀρχὴν ἀγγελίας του δώσῃ ἀφορμὴν εἰς κατάπαυσιν, ἢ ἀνακοπὴν τῆς διαδόσεως τοῦ πυρός.

Β'. Ἐπίτηδες γενομένη πλημμύρα.

Ἄρθρ. 419.

Ὅσις, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ προξενήσῃ πλημμύραν, διορύττει ἢ φθείρει χώματα, ἢ ἐκθέτει οὕτως εἰς κίνδυνον ἀνθρώπους καὶ κτήματα, τιμωρεῖται:

1) Μὲ θάνατον, ἐάν τις ἀπέθανεν ἐκ τῆς πλημμύρας·

2) Μὲ δεσμὰ διὰ βίου, ἐάν τις ἐβλάφθη ἐπικινδύνως, ἢ κατέστη ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν ὑπὲρ τὸ ἓν ἔτος, ἢ ἐὰν ἡ πλημμύρα ἐπρόκειτο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μέσον μόνον πρὸς ἐκτέλεσιν ἄλλου τινὸς κακουργήματος, καὶ ἔγινε τοὐλάχιστον ἡ ἀπόπειρα τούτου·

3) Μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα, ἐάν τις περιέπεσεν εἰς κίνδυνον ζωῆς, ἢ κατέστη ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν ὑπὲρ τοὺς ἓξ μῆνας μὲν, ἔλαττον ὅμως τοῦ ἑνὸς ἔτους, ἢ ἐὰν ἡ ἐντεῦθεν ἐπισυμβᾶσα ζημία ὑπερβαίνῃ τὰς δισχιλίας Δραχμάς·

4) Μὲ εἰρκτὴν, ἐάν τις κατέστη ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν ὑπὲρ τὸν ἕνα μῆνα, ἔλαττον ὅμως τῶν ἓξ μηνῶν, ἢ ἐὰν ἡ ζημία ὑπερβαίνῃ μὲν τὰς τετρακοσίας Δραχμὰς, ὄχι ὅμως καὶ τὰς δισχιλίας·

5) Μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον ἑνὸς ἔτους εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν.

Ἄρθρ. 420.

Ἡ ἐξ ἁπλῆς ἀμελείας προξενηθεῖσα πλημμύρα ἐπισύρει φυλακισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν.

wenigstens die drei strafbarsten mit, der Gattung nach, gleicher Strafe zu belegen wæren;

Auf Todesstrafe, welche nicht schon an sich verwirkt ist, findet jedoch dieser Uebergang niemals statt.

Art. 415.

Wer nach gelegtem Brande den Ausbruch des Feuers verhindert, ist von der Strafe frei. Wer das eben ausgebrochene Feuer auf der Stelle selbst wieder gelœscht hat, so dass, ausser dem durch den blossen Ausbruch desselben bewirkten, kein weiterer Schaden entstanden ist, soll mit Gefængniss von einem Monat bis zu sechs Monaten gestraft und unter die besondere Polizeiaufsicht gestellt werden.

Art. 416.

Ist das Feuer erst nach dem Ausbruche und nachdem es schon einen Schaden gestiftet hat, jedoch vor dessen weiterer Ausbreitung von dem Brandleger selbst, oder durch seine Veranstaltung, aus eigenem Antriebe, gelœscht worden, so soll statt der Todesstrafe, den im Art. 409. N° 1. bestimmten Fall ausgenommen, auf Kettenstrafe auf bestimmte Zeit; statt der lebenslænglichen Kettenstrafe auf Arbeitshaus; statt der Kettenstrafe auf bestimmte Zeit auf Gefængniss; statt der Arbeitshausstrafe auf Gefængniss bis zu einem Jahre erkannt werden; und wo ohne die mildernde Voraussetzung auf Gafængniss zu erkennen wære, soll dieses verhæltnissmæssig gemindert, und auf keinen Fall über drei Monate zuerkannt werden.

Art. 417.

Wer aus Unvorsichtigkeit oder Nachlæssigkeit einen Brand erregt hat, wird mit Gefængniss bis zu sechs Monaten bestraft.

Gleicher Strafe unterliegt derjenige, welcher durch Verheimlichung eines in seiner Wohnung entstandenen Brandes schædliche Verbreitung desselben verursacht hat.

Art. 418.

Hat derjenige, welcher den Brand aus Fahrlæssigkeit verursacht hat, ihn selbst unterdrückt; oder hat er durch schleunige Anzeige bei der Obrigkeit Veranstaltung zur Unterdrückung oder gegen die Verbreitung des Feuers veranlasst, so ist derselbe straffrei.

II. Verursachte Ueberschwemmung.

Art. 419.

Wer um eine Ueberschwemmung zu verursachen, Deiche oder Dæmme mit gemeiner Gefahr für Leben oder Eigenthum durchsticht oder beschædigt, soll bestraft werden:

1) mit dem Tode, wenn dadurch ein Mensch getœdtet worden ist;

2) mit lebenslænglicher Kettenstrafe, wenn Jemand lebensgefæhrlich beschædigt; oder über ein Jahr arbeitsunfæhig geworden ist; oder wenn die Ueberschwemmung nur als Mittel zur Begehung eines anderen Verbrechens dienen sollte, und zu Begehung dieses Verbrechens wenigstens der Versuch gemacht worden ist;

3) mit Kettenstrafe auf bestimmte Zeit, wenn ein Mensch in Lebensgefahr oder über sechs Monate, jedoch unter einem Jahr arbeitsunfæhig geworden ist, oder der dadurch verursachte Schaden mehr als zweitausend Drachmen betrægt;

4) mit Arbeitshausstrafe, wenn Jemand über einen Monat jedoch unter sechs Monaten arbeitsunfæhig geworden ist, oder der Schaden mehr als vierhundert Drachmen betrægt, aber zweitausend Drachmen nicht übersteigt;

5) mit Gefængnissstrafe nicht unter einem Jahr in jedem anderen Falle.

Art. 420.

Wurde eine Ueberschwemmung durch blosse Fahrlæssigkeit verursacht, so tritt Gefaengnissstrafe bis zu drei Monaten ein.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Κεφάλ. ΚΖ'.

Περὶ ἄλλων φθορῶν καὶ ζημιῶν ξένης ἰδιοκτησίας.

Ἄρθρ. 421.

Ἡ ἐκ προθέσεως φθορὰ ἢ βλάβη ξένης ἰδιοκτησίας τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν, ἐὰν γενῇ εἰς πράγματα ἄλλα παρὰ τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὰ ἑξῆς ἄρθρα 422-424, ἢ κατ' ἄλλον παρὰ τὸν ἐν αὐτοῖς ὁριζόμενον τρόπον, καὶ ἐὰν, κατὰ τὴν ἀξίαν τῆς γενομένης ζημίας, ὑπερβαίνῃ τὴν πισότητα τῶν εἴκοσι Δραχμῶν.

Ἄρθρ. 422.

Μὲ φυλάκιστν τοὐλάχιστον δύο ἐτῶν τιμωρεῖται ἡ ἐκ προθέσεως βλάβη ἢ φθορὰ ξένης ἰδιοκτησίας, ἐὰν αὕτη πραχθῇ:

1) Διὶ ἀναβάσεως ἢ εἰσβολῆς εἰς κτίρια, ἢ ὑπὸ πολλῶν ἡνωμένων, ἢ παρ' ἀνθρώπων ἐπὶ τούτῳ ἰδίως ὡπλισμένων·

2) Εἰς πράγματα καθιερωμένα πρὸς ὄφελος καὶ χρῆσιν τοῦ δημοσίου, ἰδίως εἰς ἐργαλεῖα κατασβεστικὰ τοῦ πυρὸς, γεφύρας, ὁδοὺς, διώρυγας, χώματα, φρέατα, ὑδραγωγεῖα καὶ τὰ τοιαῦτα·

3) Εἰς δημοσίας ἀποθήκας, ἢ ἄλλα πρὸς κοινὴν χρῆσιν καὶ ὠφέλειαν τείνοντα οἰκοδομήματα·

4) Εἰς πράγματα, τῶν ὁποίων ἡ συντήρησις διαφέρει ἰδίως τὴν Κυβέρνησιν, μάλιστα εἰς συλλογας ἀφορώσας τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς τέχνας, εἰς ἔργα, μηχανὰς, παρασκευὰς, ταμιεύματα καὶ λοιπὰ ἀνήκοντα εἰς ἐργοστάσια, εἰς τὴν μεταλλείαν, καὶ τὴν χωνευτικήν·

5) Εἰς δενδροφυτείας, καὶ ἄλλα φυτουργήματα·

6) Ἐὰν ἡ ἐκ τῆς φθορᾶς ἢ βλάβης προξενηθεῖσα ζημία ὑπερβαίνῃ μὲν τὰς τετρακοσίας δὲν ἀναβαίνῃ δὲ εἰς τὰς χιλίας Δραχμάς.

Ἄρθρ. 423.

Μὲ εἱρκτὴν τιμωρεῖται ἡ ἐκ προθέσεως φθορὰ, ἢ βλάβη ξένης ἰδιοκτησίας:

1) Ἐὰν δύο ἢ πλείονες τῶν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον 422 ἀναφερομένων περιςάσεων συμπέσωσιν, καθόσον εἶναι δυνατὴ ἡ σύμπτωσίς των·

2) Ἐὰν ἡ γενομένη ζημία ὑπερβαίνῃ τὰς χιλίας Δραχμάς.

Ἄρθρ. 424.

Ἐπίσης μὲ τὴν πλαστογραφίαν κατὰ τοὺς ὅρους τῶν ἄρθρων 247-257 τιμωρεῖται ἡ πρὸς βλάβην ἄλλου ἐπιχειρουμένη ἐξαφάνισις, ἢ ὑπεξαγωγὴ γνησίου τινὸς δημοσίου, ἢ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου.

Ἄρθρ. 425.

Ὡς ἰδιαιτέρα ἐπιβαρυντικὴ αἰτία θεωρεῖται, ἐὰν τοιαύτη ἐκ προθέσεως φθορὰ ἢ βλάβη συμβῇ,

1) Εἰς πράγματα ἰδιόκτητα τοῦ κράτους, τοῦ Βασιλέως, ἢ τοῦ Βασιλικοῦ οἴκου, ἐκκλησίας τινὸς ἢ καταστήματος δημοσίου, καθιερωμένου εἰς λατρείαν, ἐκπαίδευσιν, ἢ ἀγαθοεργίαν·

2) Εἰς πράγματα, τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴν φύσιν, ἢ τὸν προσδιορισμόν των, μὴ δυνάμενα νὰ φυλαχθῶσιν ἀσφαλῶς, ἀφίνονται εἰς τὴν δημοσίαν πίστιν, ἰδίως δὲ εἰς καρποὺς ἀσυγκομίστους, εἰς γεωργικὰ σκεύη κείμενα ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, εἰς πλοῖα κείμενα ἐπὶ ποταμῶν, ἢ διωρύγων, ὅρμων ἢ λιμένων, καὶ εἰς λευκαινομένας ὀθόνας·

3) Ἐκ μίσους, ἐκδικήσεως, ἢ κακίας κατά τινος δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ ὑπηρέτου ἕνεκα τῆς ἐκτελέσεως καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας του·

4) Ἐν καιρῷ νυκτός.

Ἄρθρ. 426.

Πᾶσα καταστροφὴ ἢ βλάβη ξένης ἰδιοκτησίας, ἐξαιρουμέ-

SECHS UND ZWANZIGSTES CAPITEL.

Von anderen Zerstœrungen oder Beschædigungen fremden Eigenthums.

Art. 421.

Die absichtliche Zerstœrung oder Beschaedigung fremden Eigenthumes soll, wenn sie an andern als an den in den folgenden Artikeln 422 bis 424 benannten Sachen, oder auf eine andere als auf die dasselbst bestimmte Weise geschehen ist, und nach dem Werthe des gestifteten Schadens die Summe von zwanzig Drachmen übersteigt, mit Gefaenguiss bestraft werden.

Art. 422.

Mit Gefaengniss nicht unter zwei Jahren soll die absichtliche Beschaedigung oder Zerstœrung fremden Eigenthumes bestraft werden, wenn dieselbe geschehen ist:

1) mittelst Einsteigens oder Einbrechens in Gebaende, oder in Verbindung von Mehreren, oder von solchen, welche sich dazu mit Waffen besonders versehen haben;

2) an Sachen, welche dem Nutzen oder Dienste des Publicums gewidmet sind, insbesondere an Lœschgeraethschaften, Brücken, Wegen, Canælen, Dæmmen, Brunnen, Wasserleitungen und dergleichen mehr;

3) an œffentlichen Magazinen, Niederlagen, oder anderen zum œffentlichen Gebrauche oder Nutzen dienenden Bauwerken;

4) an Sachen, an deren Erhaltung dem Staate besonders gelegen ist, insbesondere an Sammlungen für Wissenschaften und Künste, an den zu Fabriken, zum Bergbau und Hüttenwesen gehœrigen Werken, Maschinen, Vorrichtungen, Vorræthen u. s. w;

5) an Baum-und andern Pflanzungen;

6) wenn der durch die Zerstœrung oder Beschædigung gestiftete Schaden vierhundert Drachmen übersteigt, ohne jedoch eintausend Drachmen zu erreichen.

Art. 423.

Mit Arbeitshaus ist die absichtliche Zerstœrung oder Beschædigung fremden Eigenthumes zu bestrafen:

1) wenn zwei oder mehrere der im vorigen Art. 422 bezeichneten Umstænde, insofern dieses geschehen kann, zusammentreffen;

2) wenn der gestiftete Schaden mehr als eintausend Drachmen betrægt.

Art. 424.

Die zum Nachtheile eines Andern unternommene Vernichtung, oder Unterdrückung einer ækhten œffentlichen oder Privaturkunde wird gleich der Fælschung nach den Bestimmungen der Art. 247 bis 257 bestraft.

Art. 425.

Als besonderer Erschwerungsgrund soll es betrachtet werden, wenn eine solche absichtliche Zerstœrung oder Beschædigung geschehen ist:

1) an Sachen, welche zum Eigenthum des Staates, des Kœnigs oder des Kœniglichen Hauses, einer Kirche, einer für Gottesdienst, Unterricht oder Wohlthætigkeit bestimmten œffentlichen Anstalt gehœren;

2) an Sachen, welche nach ihrer Natur oder Bestimmung nicht wohl in sichere Verwahrung gebracht werden kœnnen, vielmehr dem œffentlichen Vertrauen hingegeben werden müssen, insbesondere an ungeærndteten Früchten, an den auf dem Felde stehenden landwirthschaftlichen Gerætheschaften, an den in den Flüssen oder Kanælen, Rheden oder Hæfen liegenden Schiffen, an dem Tuche auf der Bleiche und dergleichen mehr;

3) aus Hass, Rachsucht oder Bosheit gegen einen œffentlichen Beamten oder Diener, wegen oder in Beziehung auf die Ausübung seines Amtes;

4) zur Nachtzeit.

Art. 426.

Alle Zestœrung oder Beschædigung fremden Eigenthumes soll

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

νων τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 422 ἀριθ. 1-4 καὶ ἄρθρον 424 δικαστέων περιπτώσεων, ἐξετάζεται καὶ τιμωρεῖται κατ' εἰσαγγελίαν καὶ αἴτησιν τοῦ βλαφθέντος.

Ἄρθρ. 427.

Ὅσις, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ θανατώσῃ ἢ βλάψῃ κτήνη ἄλλων, φαρμακεύει νομὰς, λειμῶνας, λίμνας, ἢ ἄλλα ποτίσματα ζώων· ὅστις διαδίδει ἐκ προθέσεως λύμην, ἢ ἄλλο μίασμα ζώων τιμωρεῖται:

1) Μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον ἓξ μηνῶν·

2) Μὲ εἱρκτὴν, ἐὰν τωόντι ἐθανατώθησαν ἢ ἐβλάφθησαν ἐντεῦθεν ζῶα ἄλλου ἢ ἄλλων·

3) Μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα, ἐὰν ὁ θάνατος ἐξετάθη εἰς ζῶα ὁλοκλήρων δήμων ἢ τόπων.

Ἄρθρ. 428.

Ὁ ἐξ ἀπροσεξίας ἢ ἀμελείας ἔνοχος τοιούτων πράξεων τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τριῶν μὲν μηνῶν τὸ πολὺ, κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου 427 ἀριθ. 1, ἑνὸς δὲ ἕως ἓξ μηνῶν κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀριθ 2, καὶ τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀριθ. 3.

Κεφάλ. ΚΖ'.

Περὶ ζημιῶν ἐκ μεταβολῆς τῶν ὁροσήμων, μετατυπώσεως, τοκογλυφίας παραβιάσεως ξένων ἀπορρήτων, καὶ ἄλλων ἐπιζημίων πράξεων.

Α. Μετακίνησις τῶν ὁροσήμων.

Ἄρθρ. 429.

Ὅσις μεταβάλλει, ἀφανίζει, ἢ καταξαίνει ἀγνώριστα τὰ ὁρόσημα τῶν ἀγρῶν, ἢ τοὺς χάριν ἐνδείξεως τοῦ ὕψους καὶ τῆς διαιρέσεως τοῦ ὕδατος τεθειμένους πασσάλους, θέλων νὰ μετακινήσῃ τὴν διὰ τούτων σημειουμένην ὅρασιν τῆς ἰδιοκτησίας ἑκάστου, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν,

1) Τοὐλάχιστον ἑνὸς ἔτους, ἐὰν τὰ ὁρόσημα ἐτέθησαν παρὰ τῆς Ἀρχῆς·

2) Τὸ πολὺ ἑνὸς ἔτους, ἐὰν δὲν ἐτέθησαν παρὰ τῆς Ἀρχῆς.

Ἐὰν ἡ πρᾶξις ἔγινεν ἄνευ μὲν τοῦ εἰρημένου σκοποῦ, ἐκ προθέσεως ὅμως, καταγινώσκεται εἰς μὲν τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀριθ. 1 φυλάκισις τὸ πολὺ ἑνὸς μηνὸς, ἢ χρηματικὴ ποινὴ τὸ πολὺ διακοσίων Δραχμῶν· εἰς δὲ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀριθ. 2, χρηματικὴ ποινὴ τὸ πολὺ ἑκατὸν Δραχμῶν, ἢ φυλάκισις τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων.

Ἄρθρ. 430.

Αἱ αὐταὶ ποιναὶ ὑπὸ τὰ αὐτὰ διδόμενα καταγινώσκονται καὶ κατὰ τοῦ ἀφαιροῦντος ἢ ἐξαφανίζοντος τὸ ὑπόθεμα (τὸ μυσικὸν) ἐπισήμως τεθειμένων ὁριαίων λίθων.

Ἄρθρ. 431.

Κατὰ τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος ὁροθετῶν, γεωδαιτῶν καὶ εἰδημόνων τῆς ὑδραυλικῆς, οἵτινες ἐκτελοῦσιν ἀφ' ἑαυτῶν ἢ χάριν ἄλλων τὰς εἰρημένας πράξεις, κρίνεται ὡς ἰδιαιτέρα ἐπιβαρυντικὴ περίστασις ὁ τὸν ὁποῖον φέρουν χαρακτὴρ τοῦ δημοσίου ὑπηρέτου· συγχρόνως δὲ, καὶ ἐὰν θέλων καταδικασθῇ εἰς μόνην φυλάκισιν ἢ χρηματικὴν ποινὴν, ἀποσείονται, διὰ τῆς ἀποφάσεως ῥητῶς, καὶ τοῦ χαρακτῆρος τούτου.

Β'. Μετατύπωσις καὶ ἀπομίμησις ἔργων τέχνης καὶ νοός.

Ἄρθρ. 432.

Ὅστις πολλαπλασιάζων διὰ τύπου ἢ κατ' ἄλλον τρόπον βάλλει εἰς κυκλοφορίαν βιβλία, ἢ ἄλλα τυπωμένα ἔγγραφα, μουσικὰς συνθέσεις, χαλκογραφίας, ἰχνογραφίας ἢ πίνακας γεωγραφικοὺς ἄνευ συναινέσεως τοῦ συγγραφέως, τοῦ ἀπεργασαμένου, τοῦ κατ' ἐμπορίαν ἐκδότου, ἢ τοῦ λα-

mit Ausnahme der nach Art. 422 N° 1 bis 4 und Art. 424 zu beurtheilenden Fælle, nur auf Anzeige oder Verlangen des Beschædigten untersucht und bestraft werden.

Art. 427.

Wer insbesondere, um Thiere Anderer zu tœdten oder zu beschædigen, *W*eiden, Wiesen, Teiche oder andere Viehtrænken vergiftet; wer absichtlich eine Viehseuche oder eine anstekende Viehkrankheit verbreitet, der soll bestraft werden:

I) mit Gefængniss nicht unter sechs Monaten;

II) wenn Thiere eines Anderen oder Anderer dadurch wirklich getœdtet oder beschædigt worden sind, mit Arbeitshaus;

III) wenn sich die Tœdtung oder Beschædigung auf Thiere ganzer Gemeinden oder Gegenden erstreckt hat, mit Kettenstrafe auf bestimmte Zeit.

Art. 428.

Wer solshe Handlungen aus Unachtsamkeit oder Fahrlaessigkeit begangen hat, wird mit Gefaengniss, im Falle des vorhergehenden Artikels 427. N° I. bis zu drei Monaten; im Falle N° II. von einem bis zu sechs Monaten, und im Falle N° III. von drei Monaten bis zu zwei Jahren bestraft.

SIFBEN UND ZWANZIGSTES CAPITFL.

Von Beschædigungen durch Verænderung der Grænzzeichen, durch Nachdruck, Wucher, Verletzung fremder Geheimnisse und andere nachtheilige Handlungen.

I. Verænderung der Grænzzeichen.

Art. 429.

*W*er die Grænzzeichen der Grundstücke, oder die zur Bezeichnung der Hœhe und Abtheilung des *W*assers gesetzten Aichpfaehle in der Absicht, den dadurch bezeichneten Rechtsstand zu verrücken, veraendert, vernichtet oder unkenntlich macht, der soll gestraft werden mit Gefaengniss:

I) nicht unter einem Jahr, wenn sie unter amtlichem Glauben;

II) bis zu einem Jahr, wenn sie nicht unter amtlichem Glauben gesetzt gewesen sind.

Ist dieses ohne die genannte Absicht, jedoch vorsaetzlich geschehen, so findet im Falle N° I. Gefaengniss bis zu einem Monat, oder Geldstrafe bis zu zweihundert Drachmen, im Falle N° II. aber Geldstrafe bis zu einhundert Drachmen oder Gefaengniss bis zu zwei *W*ochen statt.

Art. 430.

Dieselben Strafen treten unter denselben Voraussetzungen auch gegen denjenigen ein, welcher die Unterlage (das Geheimniss) amtlich gesetzter Grundsteine hinweg nimmt oder vernichtet.

Art. 431.

Gegen verpflichtete Mærker, Feldschieder und Wasserbau-Verstændige, welche vorbenannte Thaten selbst verüben, oder zu denselben sich missbrauchen lassen, ist ihre Aufstellung als œffentliche Diener ein besonderer Erschwerungsgrund. Zugleich soll auch diese Aufstellung, wenn gleich nur auf Gefaengniss- oder Geldstrafe erkannt wird, im Urtheile für zurückgenommen erklært werden.

II. Nachdruck und Nachahmung von Kunst- und Geistes - Werken.

Art. 432.

Wer Bücher, oder andere Druckschriften, Musikalien, Kupferstiche, Zeichnungen oder Landcharten ohne Einwilligung des Verfassers, Verfertigers, Verlegers oder desjenigen, welcher deren Rechte erlangt hat, oder ihrer Erben, durch Vervielfæltigung mittelst Druckes oder auf andere *W*eise ohne Verarbeitung

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly

βόντος τὰ δίκαια αὐτοῦ, ἢ τῶν κληρονόμων του, χωρὶς να τὰ ἀναπλάττῃ ἐξυπαρχῆς, ἐντὸς δεκαπέντε ἐτῶν ἀπὸ τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεώς των, παρεκτὸς ἐὰν προνόμιόν τι παραχωρημένον ἤθελε προσδιορίσει μακροτέραν προθεσμίαν· ἢ ὅστις ἐντὸς τῆς εἰρημένης προθεσμίας πολλαπλασιάζει τὰς παρ' ἄλλων παρανόμως οὕτω γενομένας μετατυπώσεις ἢ ἀπομιμήσεις τῶν ἔργων τῆς τέχνης ἢ τοῦ νοὸς, καταδικάζεται εἰς χρηματικὴν ποινὴν διακοσίων μέχρι δύο χιλιάδων Δραχμῶν, ἐκτὸς ἐὰν τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος προνόμιον προσδιώρισεν ἰδίως τὴν ποινήν.

Εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἡ κυκλοφορία τῶν τοιούτων ἐμποδίζεται διὰ κατασχέσεως κατ' αἴτησιν τοῦ ζημιωθέντος, ὅσις, ἀφοῦ λάβῃ ὁριστικὴν δύναμιν ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διαθέσῃ τὰ κατασχεθέντα πράγματα.

Ἄρθρ. 433.

Οἱ ὅροι τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἰσχύουσι προσέτι:

1) Πρὸς χάριν ξένου, καὶ μὴ ἀποκτήσαντος ἰδιόν τι προνόμιον εἰς Ἑλλάδα, ὅταν μόνον τὸ κράτος ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ξένος ἀνήκει, ἐγγυᾶται τὴν αὐτὴν προστασίαν καὶ εἰς τὸν Ἕλληνα ὑπήκοον·

2) Εἰς ἄλλας ἐφευρέσεις, ἔργα καὶ γεννήματα τῶν ἐπιστημῶν ἢ τεχνῶν, καθόσον ταῦτα εἶναι ἐξησφαλισμένα δι' ἰδιαιτέρων ἐγχωρίων προνομίων κατὰ τῶν ἐπιζημίων μιμήσεων.

Γ'. Τοκογλυφία.

Ἄρθρ. 434.

Ὁ καταπλεονεκτῶν ἄλλου τινὸς εἰς πιστωτικὰς ὑποσχέσεις διά τινος συμφωνίας, θεωρουμένης ἀπὸ τοὺς πολιτικοὺς νόμους ὡς αἰσχροκερδοῦς, τιμωρεῖται, κατ' εἰσαγγελίαν καὶ αἴτησιν τοῦ ἔχοντος δικαίωμα, μὲ τὴν ἀκόλουθον διαστολήν:

1) Ἐὰν τώρα ἀπήλαυσεν ἀθέμιτον κέρδος, εἰς μὲν τὴν ἀπροκάλυπτον τοκογλυφίαν μὲ χρηματικὴν ποινὴν τὸ πολὺ διακοσίων Δραχμῶν καὶ ἐνταυτῷ μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἑνὸς μηνός, εἰς δὲ τὴν κεκαλυμμένην τοκογλυφίαν μὲ χρηματικὴν ποινὴν ἑκατὸν μέχρις ἑξακοσίων Δραχμῶν καὶ μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν, καὶ ἐὰν πρόκειται νὰ τιμωρηθῇ ἢ συγχρόνως ἕνεκα τριῶν τοιούτων αἰσχροκερδειῶν, ἢ κατὰ τρίτην φορὰν μετὰ προηγηθείσας δύο τιμωρήσεις, ἐπιβάλλεται φυλάκισις τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν·

2) Ἐὰν δὲν ἀπήλαυσεν εἰσέτι κέρδος τι ἐκ τῆς τοκογλυφίας, μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων, ἢ μὲ χρηματικὴν ποινὴν τὸ πολὺ ἑκατὸν Δραχμῶν.

Ἡ ἀπόφασις κατά τινος τοκογλύφου, καταδικασθέντος τὸ τρίτον πρέπει νὰ δημοσιεύεται.

Ἄρθρ. 435.

Κεκαλυμμένον λέγεται τοκογλυφικόν τι συμβόλαιον, ἐὰν δὲν δύναται νὰ γνωρισθῇ ὡρισμένως καὶ σαφῶς ἡ ἀληθὴς σχέσις τῶν τόκων πρὸς τὸ κεφάλαιον ἀμέσως ἐξ αὐτοῦ τοῦ συμβολαίου.

Δ'. Ζημία ἐξ ἐμποδίων γινομένων ἐπὶ πλειστηριασμοῦ.

Ἄρθρ. 436.

Ὅσις εἰς δημοσίους πλειστηριασμοὺς ἐμποδίζει βιαίως ἢ δι' ἀπειλῶν τὸν ἐλεύθερον διαγωνισμὸν (concours), ἢ διὰ δώρων ἢ ὑποσχέσεων ἀπομακρύνει, ἢ κρατεῖ ἀπομεμακρυσμένους ἐπίτηδες τοὺς πλειστηριάζοντας, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον τριῶν μηνῶν.

Ε. Ἐπιζήμια συμβόλαια μετὰ τῶν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἑτέρου διατελούντων.

Ἄρθρ. 437.

Ὅσις συνάπτει συμβόλαιον ἐπιζήμιον μὲ ἀφήλικα ἢ ἄλλον τινὰ, τοῦ ὁποίου γνωρίζει τὴν πρὸς τὸ ἐλευθέρως

zu eigener Form innerhalb fünfzehn Jahren von der Zeit ihrer Herausgabe, sofern nicht ein längerer Zeitraum durch ein ertheiltes Privilegium festgesetzt ist, in Umlauf bringt, oder von Anderen auf solche Weise widerrechtlich gefertigten Nachdrücke oder Nachahmungen von Kunst- oder Geisteswerken innerhalb des erwähnten Zeitraumes verbreitet, der wird, wenn nicht dieses Privilegium die Strafe besonders bestimmt hat, an Geld von zweihundert bis zweitausend Drachmen gestraft.

In jedem Falle ist der Umlauf auf Verlangen des Beschädigten durch Beschlagnahme zu hemmen und diesem, nach eingetretener Rechtskraft des verurtheilenden Erkenntnisses, die Verfügung über die in Beschlag genommenen Gegenstände zu überlassen.

Art. 433.

Die Bestimmungen des vorigen Artikels gelten auch:

1) zu Gunsten eines Ausländers, selbst ohne ein eigenes Privilegium in Griechenland erworben zu haben, in dem Falle, wenn in demjenigen Staate, zu welchem der Ausländer gehört, den griechischen Unterthanen gleicher Schutz gewaehrt ist;

2) bei anderen Erfindungen, Werken und Erzeugnissen der Wissenschaften oder Künste, in soferne sie durch besondere inländische Privilegien gegen beschädigende Nachahmungen gesichert sind.

III. Wucher.

Art. 434.

Wer einen Anderen in Creditgeschäften durch einen von den bürgerlichen Gesetsen für wucherlich erklärten Vertrag übervortheilt, soll auf Anzeige und Verlangen des Betheiligten nach folgendem Unterschiede bestraft werden:

I) wenn er unerlaubten Vortheil wirklich bezogen hat, bei unverkleidetem Wucher an Geld bis zu 200 Drachmen und zugleich mit Gefängniss bis zu einem Monate; bei verkleidetem aber an Geld von 100 bis zu 600 Drachmen und mit Gefängniss bis zu drei, und wenn er entweder wegen drei *Wucher*fällen zu gleich oder nach zweimaliger Bestrafung zum drittenmal zu strafen ist, bis zu 6 Monaten;

II) wenn er aus dem wucherlichen Geschäfte noch keinen Vortheil gezogen hat, mit Gefängniss bis zu zwei *Wochen* oder an Geld bis zu 100 Drachmen.

Das Urtheil gegen einen zum drittenmal gestraften *Wucherer* soll œffentlich bekannt gemacht werden.

Art. 435.

Ein wucherlicher Contract heisst verkleidet, wenn das wahre Verhæltniss der Zinsen zum Capitale nicht unmittelbar aus dem Contracte selbst mit Bestimmtheit und Klarheit eingesehen werden kann.

IV. Beschædigung durch einer Versteigerung gemachte Hindernisse.

Art. 436.

*W*er bei œffentlichen Versteigerungen die freie Konkurrenz durch Gewalt oder Drohungen hindert, oder durch Geschenke oder Versprechungen die Steigerer absichtlich entfernt oder entfernt hælt, soll mit Gefængniss bis zu drei Monaten bestraft werden.

V. Nachtheilige Geschæfte mit Personen unter fremder Gewalt.

Art. 437.

*W*er mit einem minderjæhrigen oder anderen Menschen, von dem ihm bekannt seyn kann, dass er nicht frei über das Seinige

Institutional Repository Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EET 216.73.216.250

διαθέσεων τὸ ἑαυτοῦ ἀνικανότητα, ἄνευ προηγουμένης ἐλήσεως, καὶ συναινέσεως ἐκείνων, εἰς τῶν ὁποίων τὴν ἐξουσίαν ὑπόκειται οὗτος, καταδικάζεται εἰς φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν καὶ εἰς χρηματικὴν ποινὴν τὸ πολὺ πεντακοσίων Δραχμῶν, ἐκτὸς τῶν ὅσα τὸ πολιτικὸν δίκαιον ὁρίζει ὡς πρὸς τὸ ἄκυρον τοιαύτης πράξεως.

Ἄρθρ. 438.

Ἐὰν ὁ ἔνοχος ἐτιμωρήθη δὶς ἤδη ἕνεκα πλημμελήματος, περὶ οὗ διέλαβε τὸ προηγούμενον ἄρθρον, ἢ ἐὰν πρόκειται νὰ τιμωρηθῇ ἕνεκα τριῶν πράξεων τοῦ εἰρημένου εἴδους, γενομένων μετὰ διαφόρων προσώπων, καταγινώσκεται τότε, ἐκτὸς χρηματικῆς ποινῆς χιλίων τὸ πολὺ Δραχμῶν, καὶ φυλακισις τοὐλάχιστον τριῶν μηνῶν.

Περὶ δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως ἰσχύουσι τὰ εἰς τὸ ἄρθρ. 434 διαταχθέντα.

Ϛ. Ζημίαι γινόμεναι ὑπὸ ἐπιτρόπων καὶ τῶν τοιούτων.

Ἄρθρ. 439.

Ἐπίτροποι ἢ κηδεμόνες, κηδεμόνες ὁμάδος, ἐπιμεληταὶ κτημάτων, διαχειρισταὶ μεσεγγύων, ἐκτελεσταὶ διαθηκῶν, διοικηταὶ τῆς περιουσίας τοῦ δήμου ἢ ὁποιων ἤποτε καταστημάτων, οἵτινες, ἂν καὶ χωρὶς ὑπεξαιρέσεως ἢ ἀπάτης, ἐνεργοῦσιν ἐκ προθέσεως πρὸς βλάβην τῶν ἐπιτετραμμένων εἰς τὴν ἐπιμέλειάν των, τῶν ὁμάδων, ἢ τῶν καταστημάτων, ἢ τῶν δήμων, τιμωροῦνται:

1) Ἐὰν ἐντεῦθεν ἀπήλαυσαν ἴδιον ὄφελος, μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον μὲν δύο ἐτῶν ἐὰν τοῦτο ὑπερβαίνῃ τὰς πεντήκοντα Δραχμὰς, ἐξ δὲ μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν ἐὰν τὸ κέρδος ἦναι μικρότερον·

2) Ἄλλως δὲ, μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν.

Συγχρόνως δὲ ἀποστεροῦνται τῆς εἰς αὐτοὺς διεπιπισευμένης ἐπιτροπείας, κηδεμονίας ἢ ἄλλης διοικήσεως.

Ζ'. Ζημίαι γινόμεναι ὑπὸ πραγματογνωμόνων.

Ἄρθρ. 440.

Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἑνὸς ἔτους τιμωροῦνται πραγματογνώμονες καὶ ἐπισήμως διωρισμένοι ἐκτιμηταὶ, οἵτινες εἰς πράγματα, μὴ διαφιλονεικούμενα ἐνώπιον Δικαστηρίου, ζημιοῦσί τινα ἐκ προθέσεως διὰ τῆς γνωμοδοτήσεώς των, ἢ δι' ἐπιτηδες ὑπερτιμήσεως.

Η. Ζημία γινομένη ὑπὸ προμηθευτῶν.

Ἄρθρ. 441.

Μὲ εἱρκτὴν τιμωρεῖται ὅσις καθ' ἑαυτὸν ἢ ὡς μέλος τινὸς ἑταιρίας, λαμβάνων μέρος εἰς προμηθεύσεις ἢ ἐργολαβίας ὁποιουδήποτε εἴδους, διὰ λογαριασμὸν τοῦ κατὰ ξηρὰν ἢ κατὰ θάλασσαν στρατεύματος, δὲν ἐκπληροῖ ἐν γένει ἢ ἐν μέρει τὰς ὑποίας ἀνέλαβεν ὑποχρεώσεις, χωρὶς νὰ ἐμποδισθῇ εἰς τοῦτο ἀπὸ κρείττονά τινα δύναμιν.

Ἄρθρ. 442.

Εἰς τὴν αὐτὴν τῶν προμηθευτῶν ποινὴν καταδικάζονται καὶ οἱ ἐπισάται καὶ οἱ πράκτορες αὐτῶν, καὶ ἄλλοι εἰς τοιαύτας ἐργολαβίας διωρισμένοι, ἐὰν ἔπραξαν τὸ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὡρισμένον κακούργημα, ἢ συνεμέθεξαν εἰς τοῦτο.

Ἄρθρ. 443.

Μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν τιμωρεῖται ὅσις, ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ ἄρθρου 441, ἀναβάλλει μόνον ἐξ ἀμελείας, ἀπροσεξίας, ἢ δι' ἔλλειψιν προνοίας, τὰς ὁποίας ἀνεδέχθη προμηθεύσεις, ἢ ἄλλας ἐργασίας.

Ἄρθρ. 444.

Τὰ κακουργήματα καὶ πλημμελήματα, περὶ ὧν διέλαβον τὸ ἄρθρ. 441-443, ἐξετάζονται καὶ τιμωρουνται μόνον κατ' αἴτησιν τῆς Κυβερνήσεως.

verfügen darf, ohne Vorwissen und Einwilligung derjenigen, deren Gewalt derselbe untergeben ist, ein ihm nachtheiliges Geschæft heimlich eingeht, wird mit Gefængniss bis zu 3 Monaten und an Geld bis zu 500 Drachmen gestraft, vorbehaltlich der civilrechtlichen Bestimmungen über die Ungültigkeit eines solchen Geschæftes.

Art. 438.

Ist der Schuldige schon zweimal wegen des im vorigen Artikel bezeichneten Vergehens gestraft worden, oder wenigstens wegen drei mit verschiedenen Personen eingegangenen Geschæfte der bezeichneten Art zu strafen, so ist nebst einer Geldstrafe bis zu eintausend Drachmen auf Gefængniss nicht unter 3 Monaten zu erkennen.

Wegen Bekanntmachung der Urtheile gilt dasselbe, was im Artikel 434 verordnet ist.

VI Benachtheiligungen durch Vormünder und dgl.

Art. 439.

Vormünder oder Curatoren, Massecuratoren, Güterpfleger, Sequestrations Verwalter, Testaments-Executoren, Verwalter des Stiftungs oder Communalvermœgens, welche, auch ohne Unterschlagung oder Betrug, ihren Pflegbefohlenen, Massen oder Stiftungen oder Communen absichtlich zum Nachtheil handeln, sollen:

1) wenn sie sich dadurch eigenen Vortheil verschafft haben, und dieser Vortheil über 50 Drachmen beträgt, mit Gefængniss nicht unter 2 Jahren, bei geringerem Betrage mit Gefængniss von 6 Monaten bis zu 2 Jahren;

II) ausserdem mit Gefængniss bis zu 6 Monaten gestraft werden.

Sie sollen überdies der ihnen übertragenen Tutel, Curatel oder sontigen Verwaltung für verlustig erklært werden.

VII. Beschædigung durch Sachverstændige.

Art. 440.

Oeffentlich verpflichtete Sachverstændige und Schætz-Leute, welche in nicht streitigen Rechts-Sachen Jemand durch ihr Gutachten vorsætzlich oder mittelst absichtlicher Ueberschætzung beschædigen, sollen mit Gefængniss bis zu einem Jahr bestraft werden.

VIII. Beschædigung durch Lieferanten.

Art. 441.

Wer einzeln oder als Mitglied einer Gesellschaft Antheil an Lieferungen oder Unternehmungen irgend einer Art für Rechnung der Land- oder See-Macht genommen, und die übernommenen Verbindlichkeiten, ohne durch hœhere Gewalt daran verhindert zu seyn, im Ganzen oder theilweise nicht erfullt hat, soll mit Arbeitshaus bestraft werden.

Art. 442.

Mit derselben Strafe, wie die Lieferanten selbst, sind deren Verwalter, Agenten und andere bei solchen Unternehmungen Angestellten zu belegen, wenn sie das im vorhergehenden Artikel bestimmte Verbrechen begangen oder daran Antheil genommen haben.

Art. 443.

Wer ausser dem Falle des Artikels 441 durch Nachlæssigkeit, Unachtsamkeit oder Mangel an Vorsicht die Lieferungen oder anderen übernommenen Arbeiten bloss verzœgert, soll mit Gefængniss von 3 Monaten bis zu 2 Jahren bestraft werden.

Art. 444.

Die im Art. 441 — 443 erwaehnten Vergehen und Verbrechen kœnnen nur auf Begehren der Staats-Regierung in Untersuchung genommen und bestraft werden.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 02:47:09 EEST - 216.73.216.250

Θ'. Βλάβη διὰ παραβιάσεως ξένων ἀπορρήτων.

Αρθρ. 445.

Ὅστις, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ βλάψῃ τινὰ ἢ νὰ ὠφελήσῃ ἑαυτὸν ἢ ἄλλον, εἰσχωρεῖ ἀθεμίτως καὶ παρανόμως εἰς ξένα ἀπόρρητα, διαρρηγνύων, ἀναγινώσκων ἢ ἀντιγράφων αὐτὰς ἢ δι' ἄλλου ἐπιστολὰς ξένας, ἔγγραφα, πράξεις (actes), βιβλία ἐμπορικὰ ἢ ἄλλα τοιαῦτα, τιμωρεῖται κατ' ἀναφορὰν ἢ εἰσαγγελίαν τοῦ βλαφθέντος, μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν, καὶ ἐὰν κατώρθωσε τὸν παράνομον σκοπόν του, ὅλον ἢ ἐν μέρει, μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν.

Αρθρ. 446.

Ὅσις, εὑρισκόμενος εἰς ὑπηρεσίαν ἐργοστασίων ἢ ἐμπορικῶν οἰκιῶν, εἰσχωρεῖ δι' ἀθεμίτων ὁδῶν ἢ μέσων εἰς τὰ ἰδιωτικὰ αὐτῶν ἀπόρρητα, ἢ μαθὼν ταῦτα ἐπὶ ὑποχρεώσει ἐχεμυθίας, τὰ προδίδει εἰς ἄλλους, τιμωρεῖται κατ' αἴτησιν ἢ εἰσαγγελίαν τοῦ ἐργοστασιάρχου, ἢ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐμπορικῆς οἰκίας, μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν, καὶ, γενομένης πραγματικῆς βλάβης, μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι τριῶν ἐτῶν.

Αρθρ. 447.

Φυλάκισις τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν, καὶ, προσγενομένης πραγματικῆς βλάβης, τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν ἐπιβάλλεται, κατ' ἀναφορὰν ἢ εἰσαγγελίαν τοῦ βλαφθέντος, εἰς τοὺς κληρικοὺς, συνηγόρους, ἰατροὺς, τὰς μαίας, τοὺς φαρμακοπώλας, καὶ ἄλλους, εἰς τοὺς ὁποίους διαπιστεύονται συνήθως, χάριν τοῦ ἐπαγγέλματός των, ἰδιαίτερα ἀπόρρητα, ἐὰν οὗτοι, πλὴν τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς ὀφείλουν κατὰ νόμον νὰ εἰδοποιῶσι τὴν Ἀρχὴν, κοινοποιῶσιν εἰς ἄλλους τοιαῦτα ἀπόρρητα.

Κεφάλ. ΚΗ.

Περὶ παραβιάσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ἁλιείας.

Αρθρ. 448.

Ὅστις ἁλιεύει εἰς ὕδατα, ὅπου ἄλλος ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἁλιείας, ἄνευ τῆς ἀδείας τούτου, τιμωρεῖται, κατ' εἰσαγγελίαν τοῦ ἔχοντος τὸ δικαίωμα, μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἑνὸς μηνὸς, ἢ μὲ χρηματικὴν ποινὴν τὸ πολὺ διακοσίων Δραχμῶν.

Ἐὰν ὁ ἔνοχος μετεχειρίσθη φθοροποιὰ μέσα, ἢ ἐὰν πλείονες ἐξῆλθον ὁμοῦ πρὸς τοιαύτην ἀθέμιτον ἁλίευσιν, καταγινώσκεται τότε φυλάκισις τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν ἢ χρηματικὴ ποινὴ τὸ πολὺ πεντακοσίων Δραχμῶν.

Τὰ σκεύη τῆς ἁλιείας καὶ τὰ ἐργαλεῖα τῶν πλημμελησάντων, δημεύονται.

Κεφάλ. ΚΘ'.

Περὶ παραβάσεως τῶν καθηκόντων τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν.

Ἁ. Παράβασις τῶν καθηκόντων τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

1. Παράνομος ἔναρξις, ἐξακολούθησις καὶ ἀπέκδυσις τῆς ὑπηρεσίας.

Αρθρ. 449.

Πᾶς δημόσιος ὑπάλληλος, ὅστις ἄρχεται τῶν ἐργασιῶν του πρὶν ἔτι ὁρκισθῇ τὸν διατεταγμένον τῆς ὑπηρεσίας ὅρκον, δύναται νὰ τιμωρηθῇ διὰ τοῦτο μὲ χρηματικὴν ποινὴν εἴκοσι μέχρι διακοσίων Δραχμῶν.

Αρθρ. 450.

Εἰς φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν καταδικάζεται ὁ δημόσιος ὑπάλληλος, ὅστις ἀφοῦ ἔλαβεν ἐπισήμως γνῶσιν τῆς παρὰ τῆς ἁρμοδίου Ἀρχῆς ἀποφασισθείσης προσωρινῆς παύσεως, τῆς καταβιβάσεώς του, ἢ ἀπολύσεως ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, ἐξακολουθεῖ, ἐκτελῶν τὰ δημόσια ἔργα του.

Ἡ αὐτὴ ποινὴ ἐπιβάλλεται, καὶ ἐὰν ὑπάλληλός τις, μετατεθεὶς, ἐπιμένει, ἐναντίον τῆς ὁποίας ἔλαβεν διαταγῆς, εἰς τὸ παλαιόν του ὑπούργημα.

Αρθρ. 451.

Μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον δύο ἐτῶν τιμωροῦνται δημό-

IX. Beschædigung durch Verletzung fremder Geheimnisse.

Art. 445.

*W*er unbefugter *W*eise und mit rechtswidriger Absicht, um Jemanden zu schaden, sich oder einem Dritten einen Vortheil zu verschaffen, in fremde Geheimnisse sich dadurch eindrængt, dass er eines Andern Briefe, Urkunden, Acten, Handels-Bücher oder andere Papiere erbricht, liest, abschreibt, erbrechen, lesen oder abschreiben læsst, soll auf Antrag oder Anzeige des dadurch Verletzten mit Gefængniss bis zu drei Monaten; und wenn er seine rechtswidrige Absicht ganz oder zum Theil erreicht hat, mit Gefængniss von 3 Monaten bis zu 2 Jahren bestraft werden.

Art. 446.

*W*er, im Dienste von Fabriken oder Handelshæusern stehend, in deren Privatgeheimnisse durch unerlaubte Wege oder Mittel eindringt, oder diese unter Verpflichtung zur Verschwiegenheit erfahren hat, und solche Geheimnisse an Andere verrætb, wird auf Verlangen oder Anzeige des Fabrik- oder Handelsherrn mit Gefængniss bis zu 3 Monaten, bei wirklicker Beschædigung mit Gefængniss von 3 Monaten bis zu 3 Jahren gestraft.

Art. 447.

Gefængniss-Strafe bis zu 3 Monaten, und bei wirklicher Beschædigung von 3 Monaten bis zu 2 Jahren tritt auf Antrag oder Anzeige des Verletzten ein gegen Geistliche, Advokaten, Aerzte, Hebammen, Apotheker, und andere Personen, welchen ihres Berufes wegen Privatgeheimnisse anvertraut zu werden pflegen, wenn sie, ausser den Fællen, in welchen sie gesetzlich zur Anzeige bei der Obrigkeit vorbunden sind, solche Geheimnisse andern mittheilen.

Acht und zwanzigstes Capitel.
Von Verletzung des Fischerei-Rechtes.

Art. 448.

*W*er ohne Erlaubniss des Berechtigten in Gewæssern, in welchen Jemand die Fischereigerechtigkeit hat, fischt, der wird auf Anzeige des Berechtigten mit Gefængniss bis zu einem Monate oder an Geld bis zu 200 Drachmen bestraft.

Hat der Thæter verderbliche Mittel angewendet, oder sind die Thæter in Verbindung auf das Fischen ausgegangen, so soll auf Gefaengniss bis zu drei Monaten oder auf Geld bis zu 500 Drachmen erkannt werden.

Die Fischereigeraethschaften und Werkzeuge der Frevler werden confiscirt.

NEUN UND ZWANZIGSTES CAPITEL.

Von den Dienstverletzungen der Staats-Beamten und œffentlichen Diener.

I. Dienstverletzungen der Staatsbeamten.

1) wegen gesetzwidrigen Antrittes, gesetzwidriger Fortsetzung und Niederlegung ihres Amtes

Art. 449.

Jeder œffentliche Beamte, der seine Funktion begonnen hat, ohne vorher den vorgeschriebenen Amts Eid geleistet zu haben, kann deshalb mit einer Geldstrafe von 20 bis 200 Drachmen belegt werden.

Art. 450.

Setzt ein œffentlicher Beamter, nachdem derselbe von seiner durch die zustaendige Behœrde ausgesprochenen Suspension, Degradation oder Dienstenthebung auf officiellem *W*ege in Kenntniss gesetzt worden ist, seine amtlichen Functionen fort, so ist derselbe in eine Gefaengnissstrafe von 3 Monaten bis zu zwei Jahren zu verurtheilen.

Dieselbe Strafe tritt dann ein, wenn ein Beamter versetzt worden ist, und gegen die erhaltene *W*eisung in seinem alten Amte fortfaehrt.

Art. 451.

Oeffentliche Beamte, welche in Folge einer gemeinschaftlichen

Institutional Repository Library & Information Center University of Thessaly 06/09/2026 03:17:09 EET 3.216.73.216.55

σιοι ὑπάλληλοι, οἵτινες κατὰ κοινὴν σύσκεψιν καὶ ἀπόφασιν παραιτοῦνται τῆς ὑπηρεσίας, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐμποδίσωσιν ἢ διακόψωσι τὴν ἐνέργειαν τῆς δικαιοσύνης, τῆς διοικήσεως, ἢ ἄλλου κυβερνητικοῦ κλάδου.

2. Παράβασις τῆς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἀπαιτουμένης ἐχεμυθίας.

Αρθρ. 452.

Ὅσις τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ἐναντίον τῶν καθηκόντων του, κοινοποιεῖ ἢ καθιᾷ γνωστὰ εἰς ἄλλους,

1) Πράγματα, τὰ ὁποῖα μόνον ὡς ἐκ τῆς δημοσίας θέσεώς του γνωρίζει·

2) Πράξεις ἢ ἐπίσημα ἔγγραφα, διαπεπιστευμένα εἰς αὐτὸν χάριν τοῦ δημοσίου ἐπαγγέλματός του.

Ἐὰν ἡ κοινοποίησις ἔγινε μὲ ἰδιοτελῆ σκοπὸν, ἢ ἐὰν ἐκ ταύτης ἐβλάφθη τὸ κράτος, ἢ τῶν ἰδιωτῶν τις, τιμωρεῖται, κατὰ τὸ μέγεθος τῆς μελετηθείσης ὠφελείας ἢ τῆς προξενηθείσης ζημίας, μὲ φυλάκισιν ἑνὸς μηνὸς μέχρι δύο ἐτῶν.

Αρθρ. 453.

Παραβάσεις τῆς ἐχεμυθίας ὡς πρὸς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν, πραττόμεναι κατὰ τὰς ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἢ ὁρκωτῶν γινομένας ψηφοφορίας, ἐὰν προῆλθον ἀπὸ σκοπὸν ἰδιοτελῆ, ἢ ἐὰν ἐντεῦθεν ἐβλάφθη τὸ κράτος ἢ τις τῶν ἰδιωτῶν, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον ἓξ μηνῶν, ἄλλως δὲ, μὲ φυλάκισιν ἑνὸς μηνὸς μέχρις ἑνὸς ἔτους.

Αρθρ. 454.

Ἐὰν ἡ εἰς τὰ ἄρθρα 452 καὶ 453 ἀναφερομένη ἀνακοίνωσις γενῇ εἰς ξένην τινὰ Δύναμιν, ἢ εἰς πράκτορα αὐτῆς, ἐπιβάλλεται φυλάκισις τοὐλάχιστον ἓξ μηνῶν.

Αρθρ. 455.

Πᾶσα παράβασις τῆς ἀπαιτουμένης ὡς πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν ἐχεμυθίας, ἐκτὸς τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 452 καὶ 454 εἰρημένων περιπτώσεων, τιμωρεῖται μὲ πειθαρχικὴν ποινὴν κατὰ τὰς καθεςώσας περὶ ὑπηρεσίας διατάξεις.

3. Δωροδοκία.

Αρθρ. 456.

Οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ οἱ ὁρκωτοὶ τιμωροῦνται ἐπὶ δωροδοκίᾳ:

1) Μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν ἐὰν δεχθοῦν δῶρα ἢ ὁποιονδήποτε κέρδος, ἢ φανοῦν πρόθυμοι εἰς ἀποδοχὴν τῶν γενομένων εἰς αὐτοὺς ὑποσχέσεων, διὰ νὰ ἐκτελέσουν ἢ νὰ παραλείψουν πρᾶξίν τινα ἐκ τῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των ἀναγομένων·

2) Μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον δύο ἐτῶν, ἐὰν ἀπεδέχθησαν τὰ δῶρα ἢ τὴν ὑπόσχεσιν ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐπιχειρίσουν ἢ παραλείψουν, ἐναντίον τῶν ἰδίων αὐτῶν καθηκόντων, πρᾶξίν τινα ἐπίσημον πρὸς ὄφελος ἄλλου ἢ πρὸς βλάβην τῆς ἐπικρατείας ἢ τινος ἰδιώτου·

3) Μὲ εἱρκτὴν, ἐὰν ἔγινε τῳόντι ἔνοχος τοιαύτης πράξεως ἀντιβαινούσης εἰς τὰ καθήκοντά του.

Αρθρ. 457.

Ἐπίσης ἐπὶ δωροδοκίᾳ τιμωρεῖται κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ 456 ἄρθρου, ὅστις, χάριν τετελεσμένης ἤδη ἐπισήμου πράξεως, ἔλαβε, καὶ μὴ προηγηθείσης ἐπὶ τούτῳ ὑποσχέσεως, ὁποιανδήποτε ἀμοιβὴν, ἢ ἀποδοχὴ τῆς ὁποίας δὲν τὸν ἐπετράπη παρὰ τῆς ἁρμοδίου Ἀρχῆς.

Αρθρ. 458.

Ἐὰν δημόσιος ὑπάλληλος ἢ ὁρκωτὸς, λαβών τι καθ' ὁποιονδήποτε τρόπον ἂν καὶ ἄκων, ἢ δοθέντος δώρου εἴς τινα τῶν οἰκείων του ὑπό τινος τῶν κρινομένων ἢ τῶν ἐξαιτουμένων, δὲν τὸ παραδώσῃ εἰς τὴν ἀσυνομικὴν Ἀρχὴν, ἢ δὲν τὸ ἀναγγείλῃ εἰς τὸ Δικαστήριον πρὸς ἐξέτασιν, τοὐλάχιστον ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀφοῦ τὸ ἔλαβεν ἢ τὸ ἔμαθε, χωρὶς νὰ ἀποδείξῃ νόμιμόν τινα τῆς παρεμποδισεώς του αἰτίαν, τοῦ τοιούτου δὲν εἰσακούεται πλέον ἡ ἔνστασις, ὅτι

Berathung und Beschlussfassung ihre Dienst - Entlassung in der Absicht eingereicht haben, um dadurch die Ausübung der Justiz, der Administration, oder eines sonstigen Regierungszweiges zu verhindern oder zu unterbrechen, sollen mit Gefaengniss nicht unter 2 Jahren bestraft werden.

2) *Verletzung der Amts-Verschwiegenheit.*

Art. 452.

Ein Staats - Beamter, welcher seiner Amts - Plicht zuwider:

1) Thatsachen, welche ihm bloss durch seine Amts - Verhaeltnisse bekannt geworden;

2) Acten oder Urkunden, die ihm vermœge seines Amtes anvertraut sind;

andern Personen mittheilt oder zur Einsicht vorlegt, soll, wenn dieses in eigennütziger Absicht geschehen, oder wenn dadurch der Staat oder ein Private in Schaden gebracht worden ist, nach Grœsse des bezielten Vortheils oder gestifteten Schadens mit Gefaengniss von einem Monat bis zu 2 Jahren gestraft werden.

Art. 453.

Verletzungen der Amts - Verschwiegenheit bei Abstimmungen durch richterliche Beamte oder Geschworne sollen, wenn es in eigennütziger Absicht geschehen oder dadurch der Staat oder ein Private in Schaden gebracht worden ist, mit Gefængniss nicht unter 6 Monaten, ausserdem mit Gefængniss von einem Monat bis zu einem Jahr bestraft werden.

Art. 454.

Geschah die im Art. 452 und 453 erwæhnte Mittheilung an eine auswærtige Macht, oder ihren Agenten, so tritt Gefængniss - Strafe nicht unter 6 Monaten ein.

Art. 455.

Jede Verletzung der Amts - Verschwiegenheit ausser den in Art. 452 bis 454 genannten Faellen wird nach den bestehenden Dienst - Vorschriften mit Disciplinarstrafe belegt.

3) *Bestechung.*

Art. 456.

Ein Staatsbeamter oder Geschworner soll wegen Bestechung bestraft werden:

I) mit Gefaengniss von drei Monaten bis zu 2 Jahren, wenn er zur Vor - oder Nichtvornahme einer zu seinem amtlichen Wirkungs - Kreise gehœrigen Handlung ein Geschenk oder was immer für einen Vortheil angenommen, oder zur Annahme des Versprochenen sich bereit erklaert hat;

II) mit Gefaengniss nicht unter zwei Jahren, wenn dieses geschehen, um pflichtwidrig zum Vortheile eines Andern, oder zum Nachtheile des Staates oder eines Privaten eine amtliche Handlung vorzunehmen oder zu unterlassen;

III) mit Arbeitshaus, wenn er sich einer solchen pflichtwidrigen Handlung wirklich schuldig gemacht hat.

Art. 457.

Wer für eine bereits vollzogene Amtshandlung, selbst ohne vorgaengiges Versprechen, irgend eine Belohnung, zu deren Annahme er von der geeigneten Behœrde nicht ermaechtigt worden ist, angenommen hat, wird gleichfalls wegen Bestechung nach den naeheren Bestimmungen des Art. 456 bestraft.

Art. 458.

Wenn der Beamte oder Geschworne das, was ihm, selbst ohne seinen *Willen*, auf irgend eine Weise zugekommen, oder einem seiner Angehœrigen von einer Parthei oder einem Sollicitanten gegeben worden ist, laengstens binnen drei Tagen nach dem Empfange oder nach erlangter Kenntniss, ohne nachgewiesene rechtmaessige Verhinderungsursache, entweder der Polizeibehœrde nicht übergeben oder dem Gerichte zur Untersuchung nicht angezeigt hat, so wird derselbe mit dem Einwande, dass er das

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly

δὲν ἐδέχθη τὸ δῶρον, ἢ τὸ κέρδος, ἢ ὅτι δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ δεχθῇ.

Ἄρθρ. 459.

Ὅστις ὑπόσχεται ἢ δίδει μόνος ἢ δι' ἄλλου εἰς δημόσιον ὑπάλληλον, ὁρκωτὸν, ἢ εἰς τοὺς οἰκείους του ὁποιονδήποτε δῶρον ἢ οἱονδήποτε κέρδος, χάριν τινὸς πράξεως ἀναγομένης εἰς τὰ τῶν καθηκόντων του, κἂν τε ἐδέχθη, κἂν τε ἀπέρριψεν ὁ δημόσιος ὑπάλληλος ἢ ὁ ὁρκωτὸς τὸ καθομολογηθὲν ἢ τὸ δοθέν, καταδικάζεται εἰς τὸ νὰ πληρώσῃ τὸ διπλοῦν τοῦ δοθέντος ἢ προσενεχθέντος δώρου, ἢ, μὴ ἐπιδεχομένου τούτου ἐκτίμησιν εἰς χρήματα, ὑποβάλλεται εἰς χρηματικὴν ποινὴν τουλάχιστον πεντήκοντα Δραχμῶν.

Ἐὰν μολονοτοῦτο ἡ δωροδοκία, τείνουσα εἰς ἀθέμιτον ὠφέλειαν τοῦ δωροδοκοῦντος, ἢ τρίτου ἄλλου, ἢ πρὸς βλάβην τῆς ἐπικρατείας, ἢ ἰδιώτου τινὸς, ἔγινεν ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἀποπλανήσῃ τὸν ὑπάλληλον ἢ τὸν ὁρκωτὸν εἰς πρᾶξιν τινα ἐναντίον τῶν καθηκόντων του, τότε πρὸς τὴ χρηματικὴ ποινὴ καταγινώσκεται καὶ φυλάκισις τὸ πολὺ δύο ἐτῶν, καὶ ἂν τὸ μελετηθὲν ἀποτέλεσμα συνέβη τῷ ὄντι, τουλάχιστον ἑνὸς ἔτους.

Ἄρθρ. 460.

Τὸ δοθὲν ἢ καθομολογηθὲν δῶρον κατατίθεται πάντοτε εἰς τὸ ταμεῖον τῶν πτωχῶν τοῦ τόπου ἔνθα κατοικεῖ ὁ δημόσιος ὑπάλληλος ἢ ὁρκωτὸς, πρὸς δωροδοκησιν τοῦ ὁποίου ἔγινεν ἀπόπειρα, ἢ ὅστις τῷ ὄντι ἐδωροδοκήθη.

4. Καταπίεσις.

Ἄρθρ. 461.

Δημόσιοι ὑπάλληλοι, οἵτινες ἐξ ἰδιοτελείας εἰσπράττουσιν ἀπὸ ἰδιώτην τινὰ φόρους, δασμοὺς, ἐράνους, δικαιώματα χαρτοσήμων, δικαστικὰ ἔξοδα, καὶ ἄλλα τέλη, τὰ ὁποῖα οὔτος δὲν χρεωστεῖ παντάπασιν ἢ δὲν ὀφείλει νὰ πληρώσῃ κατὰ τὴν ἀπαιτουμένην παρ' αὐτοῦ ποσότητα, τιμωροῦνται:

1) Μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν, ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ κάμμία τῶν εἰς τοὺς ἀκολούθους ἀριθμοὺς 2 καὶ 3 ἀριζομένων ἐπιβαρυντικῶν ἰδιοτήτων.

2) Μὲ φυλακισιν τουλάχιστον δύο ἐτῶν ἐὰν ὁ ὑπάλληλος πρόκειται νὰ τιμωρηθῇ ἢ ἕνεκα τριῶν τοιούτων πράξεων συγχρόνως, ἢ καὶ ἐπαναλήψιν μετὰ προηγηθεῖσαν τιμώρησιν.

3) Μὲ εἱρκτὴν, ἐὰν τοιαύτη πρᾶξις ἔγινε μὲ μηχανορραφίαν, δολίως, ἢ διὰ ψευδῶν παραστάσεων.

Ἄρθρ. 462.

Αἱ αὐταὶ ποιναὶ ἐπιβάλλονται καὶ κατ' ἐκείνων τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, οἵτινες ἀφίνουσι τὴν εἴσπραξιν τῶν εἰρημένων φόρων, ὁποιονδήποτε ὄνομα καὶ ἂν φέρωσιν οὗτοι, εἰς τοὺς παρ' αὐτῶν διοριζομένους γραφεῖς ἢ συμβοηθοὺς, ἐὰν προῆλθεν ἐντεῦθεν οἱαδήποτε ἐκ τῶν εἰς τὸ προηγουμένον ἄρθρον ἀναφερομένων καταπιέσεων, καὶ καθ' ὅσον τοῦτο ἔγινεν ἐγνώσει τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου, πρὸς ἴδιον αὐτοῦ ὄφελος, ἢ πρὸς τὸ τῶν γραφέων ἢ συμβοηθῶν.

Οἱ γραφεῖς καὶ συμβοηθοὶ τιμωροῦνται πάντοτε μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο ἐτῶν ἐκτὸς ἂν αἱ συνοδεύουσαι τὴν πρᾶξιν περιστάσεις, ἐπαυξάνουσαι τὸ βάρος αὐτῆς, τὴν καθιστῶσι κακούργημα.

5. Ἀποσιώπησις τῆς ἰδίας συμμετοχῆς.

Ἄρθρ. 463.

Δημόσιος ὑπάλληλος, τὸν ὁποῖον διαφέρει τοσοῦτον ὑπόθεσίς τις, ὥστε, κατὰ τοὺς ὅρους τῆς δικονομίας, δὲν δύναται νὰ ἦναι δικαστὴς εἰς αὐτὴν, καὶ ἀποσιωπῶν ταύτην τὴν γνωσιν ἣν εἰς αὐτὸν σχέσιν πρὸς τὸ πρᾶγμα, ἐνεργεῖ μὲ δημόσιον χαρακτῆρα, εἴτε δικαστικῶς εἴτε ἀλλως, εἴτε εἰς πολιτικὴν ἢ ποινικὴν δίκην, εἴτε εἰς διοικητικὴν, ἢ ἀσυνομικὴν ὑπόθεσιν, τιμωρεῖται:

Geschenk oder den Vortheil nicht angenommen habe, oder nicht habe annehmen wollen, nicht gebœrt.

Art. 459.

Wer einem Staatsbeamten, Geschwornen oder seinen Angebœrigen irgend ein Geschenk, oder was immer für einen Vortheil wegen einer zu dessen amtlichem Wirkungs-Kreise gehœrigen Handlung verspricht oder gibt, versprechen oder geben laesst, ohne Rücksicht, ob das Versprochene oder das Gegebene von dem Beamten oder Geschwornen angenommen worden ist oder nicht, soll in die Bezahlung des doppelten Werthes des gegebenen oder angebotenen Vortheiles, oder, wenn dieser nicht in Geld zu berechnen waere, in eine Geldstrafe nicht unter 50 Drachmen verurtheilt werden.

Wenn jedoch die Bestechung in der Absicht, sich oder einem Dritten einen unerlaubten Vortheil zu verschaffen, oder den Staat oder einen Privaten in Schaden zu bringen, zu dem Zwekke geschehen ist, um den Beamten oder Geschwornen zu einer pflichtwidrigen Handlung zu verleiten, so soll ausser der Geldstrafe auf Gefaengniss bis zu zwei Jahren, und in sofern der beabsichtigte Erfolg wirklich eingetreten ist, nicht unter einem Jahr erkannt werden.

Art 460

Das gegebene oder versprochene Geschenk soll jedesmal der Armenkasse des Orts, wo der Staatsbeamte oder Geschworne wohnt, dessen Bestechung versucht, oder der wirklich bestochen worden ist, verfallen seyn.

4) *Bedrückung.*

Art. 461.

Beamte, welche aus Eigennutz einem Privaten an Steuern, Abgaben, Taxen, Stempeln, Sporteln oder anderen Leistungen etwas abnehmen, was diesem überhaupt nicht, oder wenigstens nicht in der gefoderten Grœsse zu zahlen obliegt, sollen gestraft werden:

I. mit Gefaengniss von drei Monaten bis zu zwei Jahren, wenn keine der in den nachfolgenden Nummern II. und III. bestimmten erschwerenden Eigenschaften vorhanden ist;

II. mit Gefaengniss nicht unter zwei Jahren, wenn der Beamte entweder wegen drei solcher Handlungen zugleich oder nach vorhergegangener Bestrafung wiederholt zu strafen ist;

III mit Arbeitshaus, wenn eine solche Handlung mit Raenken, betrüglich oder unter falschen Vorspiegelungen geschehen ist.

Art. 462.

Gleiche Strafen finden gegen diejenigen Beamten statt, welche die Erhebung dieser Abgaben, welchen Namen sie immer haben mœgen, den von ihnen bestellten Schreibern oder Gehülfen übertragen lassen, wenn hieraus eine in dem vorhergehenden Artikel berührte Bedrückung entstanden, in so weit dieses mit Wissen des Beamten zu seinem eigenen oder zum Vortheile der Schreiber oder Gehülfen geschehen ist.

Die Schreiber und Gehülfen werden in jedem Falle, wenn nicht die Umstænde der That dieselbe zum Verbrechen steigern, mit Gefaengniss bis zu zwei Jahren bestraft.

5) *Verschweigung eigener Betheiligung.*

Art. 463.

Ein Staatsbeamter, welcher bei einer Sache so betheiligt ist, dass er nach den Bestimmungen der Prozessordnung darin Richter zu seyn unfæhig wære, und mit Verschweigung dieses ihm bekannten Verhæltnisses in der Sache nach seiner amtlichen Eigenschaft handelt, soll, ohne Unterschied, ob die Ausübung des Amtes im streitigen oder nicht streitigen, im civil- oder strafrechtlichen, im administrativen oder polizeilichen Wege geschehen, gestraft werden:

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

1) Μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν, ἐὰν ἡ ἀποσιώπησις ἔγινεν ἐπὶ σκοπῷ ἀθεμίτου ὠφελείας τοῦ ἰδίου ἢ ἄλλου τινός, ἢ πρὸς βλάβην τοῦ Κράτους, ἢ οἱουδήποτε ἰδιώτου.

2) Μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον δύο ἐτῶν, ἐὰν, τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ ὑπάρχοντος, κατωρθώθη ἡ μετεπιθεῖσα ὠφέλεια, ἢ ἔγινεν ἡ βλάβη, ἢ ὁ ἔνοχος ἐπλημμέλησε καθ' ὑποτροπήν.

6. Συμμέθεξις εἰς πράγματα, μὴ συμβιβαζόμενα μὲ τὰ ἔργα τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας.

Ἄρθρ. 464.

Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο ἐτῶν καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν ἑκατὸν μέχρι διακοσίων Δραχμῶν τιμωρεῖται πᾶς δημόσιος ὑπάλληλος ἢ ὑπηρέτης, ὅστις κατ' εὐθεῖαν ἢ πλαγίως, φανερῶς ἢ κρυφίως, καὶ ἰδίως προστησάμενος ἢ ὑποβαλὼν ἄλλους, ἔλαβε χρηματικὸν ἢ ἄλλο οἱοιονδήποτε ὄφελος εἰς πλειοψηφισμοὺς, μισθώσεις, ἢ ἄλλας ἐργολαβίας, τῶν ὁποίων εἶχε τὴν διοίκησιν, ἐφορείαν, ἢ διεύθυνσιν, ἢ περὶ τῶν ὁποίων ἐχρεώστει νὰ φροντίζῃ καθ' ὃν χρόνον ἐπεχείρησε τὴν πρᾶξιν.

Ἄρθρ. 465.

Ἡ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὡρισμένη ποινὴ καταγινώσκεται καὶ εἰς τοὺς λαμβάνοντας κατ' εὐθεῖαν ἢ πλαγίως, φανερῶς ἢ κρυφίως οἱοιονδήποτε ὄφελος ἢ μετοχὴν εἰς ὑπόθεσιν, καθ' ἣν χρεωστοῦσι νὰ πληρώνωσι, ἢ νὰ καταγράφωσι τὰ χρήματα, νὰ καταψηφίσωσι ἢ να ἐπιθεωρῶσι τοὺς λογαριασμοὺς ἢ νὰ συνεργῶσιν εἰς τὴν ἐκκαθάρισιν αὐτῶν.

Ἄρθρ. 466.

Πᾶς ἀρχηγὸς στρατιωτικὸς, Νομάρχης, ἢ Ἔπαρχος, ὅστις φανερῶς ἢ κρυφίως, κατ' εὐθεῖαν ἢ πλαγίως λαμβάνει κατὰ τὸν τόπον, ἢ τὴν ἐπαρχίαν, ὅπου ἐκτελεῖ τὰ δημόσια χρέη του, οἱοιανδήποτε μετοχὴν εἰς ἐμπόριον σίτου, ἀλεύρου, ὀσπρίων, ὀρύζης, οἴνου, ἢ ἄλλων ποτῶν, τιμωρεῖται μὲ χρηματικὴν ποινὴν τριακοσίων μέχρις ἑξακισχιλίων Δραχμῶν· ἐνταυτῷ δὲ ἀποφασίζεται καὶ ἡ δήμευσις τῶν εἰς τὸ ἐμπόριον τοῦτο προσδιωρισμένων ταμιευμάτων.

Ἐξαιρεῖται τοῦ κανόνος ἡ πώλησις καρπῶν φυομένων εἰς ἴδιον ἀγρὸν ἢ κτῆμα.

7. Κατάχρησις τῆς ἐξουσίας τῆς Ἀρχῆς.

Ἄρθρ. 467.

Δημόσιοι ὑπάλληλοι, ὑποβάλλοντες ἐν γνώσει ἀθῷόν τινα εἰς ἐγκληματικὴν διαδικασίαν, τιμωροῦνται μὲ τὴν ποινὴν τῆς ψευδοῦς εἰσαγγελίας (ἄρθρ. 334).

Μὲ τὴν ποινὴν ταύτην συνάπτεται καὶ ἡ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀποβολή.

Ἄρθρ. 468.

Δημόσιοι ὑπάλληλοι, οἵτινες, ἐναντίον τῶν καθηκόντων τῆς ὑπηρεσίας των, παραλείπουσι ἐξέτασίν τινα, ἀνήκουσαν εἰς αὐτοὺς, ἢ αὐτογνωμόνως, ἄνευ δίκης, ἀπολύουσι τῆς ἐξετάσεως τοὺς κατηγορηθέντας, ἂν φέρωνται οὕτως ἐξ ἰδιοτελοῦς σκοποῦ, ἢ κατὰ συνεννόησιν μὲ τὸν ἐξεταζόν, ἢ ἐπ' ὠφελείᾳ ἢ βλάβῃ τρίτου τινὸς, τιμωροῦνται:

1) Μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον δύο ἐτῶν, ἐὰν τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐξετάσεως ἦναι κακούργημα·

2) Μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν, ἐὰν τὸ ἀντικείμενον ἦναι πλημμέλημα·

3) Μὲ φυλάκισιν δύο ἑβδομάδων μέχρι τριῶν μηνῶν, ἢ μὲ χρηματικὴν ποινὴν τοὐλάχιστον πεντήκοντα Δραχμῶν, ἐὰν ἦναι πταῖσμα, ἢ πειθαρχικὴ παράβασις.

Ἄρθρ. 469.

Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἓξ μηνῶν τιμωρεῖται πᾶς δημόσιος ὑπάλληλος, ὅστις, παρὰ τὰς εἰς τὸν Ποινικὸν Νόμον διατεταγμένας περιπτώσεις, καὶ μὲ ὀλιγωρίαν τῶν νομίμων διατυπώσεων, εἰσέρχεται, ὡς τοιοῦτος, εἰς ἰδιώτου οἰκίαν, ἄκοντος τοῦ κατέχοντος αὐτήν.

I. mit Gefængniss von drei Monaten bis zu zwei Jahren, wenn dieses in der Absicht geschah, sich oder einem Andern einen unerlaubten Vortheil zu verschaffen, oder den Staat oder einen Privaten zu beschædigen;

II. mit Gefængniss nicht unter zwei Jahren, wenn bei gleicher Absicht der Vortheil erreicht, oder der Schaden gestiftet worden, oder Rûchfall vorhanden ist.

6) *Theilnahme an Geschæften, welche mit den Amts-Verrichtungen unvertræglich sind.*

Art. 464.

Jeder œffentliche Beamte oder Diener, welcher auf directe oder indirecte, auf offene oder versteckte *Weise*, insbesondere auch durch vor- oder untergeschobene Personen, einen pecuniæren oder irgend einen andern Vortheil bei Versteigerungen, Verpachtungen oder sonstigen Unternehmungen genommen, über welche er zur Zeit der Vornahme der Handlung die Verwaltung, Aufsicht oder Leitung gehabt, oder deren Besorgung ihm oblag, soll mit Gefængniss-Strafe bis zu zwei Jahren und Geldstrafe von 100 bis 200 Drachmen belegt werden.

Art. 465.

Dieselbe im vorhergehenden Artikel bestimmte Strafe ist auch gegen diejenigen zu erkennen, welche auf directe oder indirecte, auf offene oder versteckte *Weise* irgend einen Vortheil oder Privatantheil an einem Geschæfte nehmen, bei welchem sie die Gelder auszuzahlen, oder anzuweisen, die Rechnungen zu stellen, oder zu revidieren, oder wobei sie an der Liquidation mitzuwirken haben.

Art. 466.

Jeder Militær-Commandant, Nomarch oder Eparch, welcher auf eine offene oder versteckte, directe oder indirecte Weise, an dem Orte, oder in dem Bezirke seiner Amtsführung irgend einen Privat-Antheil an einem Handel mit Getraide, Mehl, Hülsefrûchten, Reis, Wein oder anderen Getrænken nimmt, ist mit Geldstrafe von dreihundert bis sechstausend Drachmen zu belegen, und zu gleicher Zeit die Confiscation der zu diesem Handel bestimmten Vorræthe auszusprechen.

Eine Ausnahme macht der Verkauf der auf eigenem Grund und Boden erzeugten Frûchte.

7) *Missbrauch der Amts-Gewalt.*

Art. 467.

Staats-Beamte, welche wissentlich einen Unschuldigen dem Untersuchungs-Prozesse unterwerfen, sind mit der Strafe der falschen Denunciation (Art. 334) zu belegen.

Mit dieser Strafe ist die Dienst-Entlassung zu verbinden.

Art. 468.

Staats-Beamte, welche ihren Amts-Pflichten zuwider, eine ihnen obliegende Untersuchung unterlassen, oder Angeschuldigte eigenmæchtig ohne Urtheil aus der Untersuchung entlassen, sollen, in so fern dieses aus eigennutziger Absicht, oder im Einverstændnisse mit dem zur Untersuchung zu Ziehenden, oder um einem Dritten zu nûtzen oder zu schaden *geschehen*, gestraft werden:

I) mit Gefængniss nicht unter zwei Jahren, wenn die Untersuchung ein Verbrechen;

II) mit Gefængniss von 3 Monaten bis zu zwei Jahren, wenn die Untersuchung ein Vergehen;

III) mit Gefængniss von 2 Wochen bis zu 3 Monaten, oder Geldstrafe nicht unter 50 Drachmen, wenn sie eine Polizei- oder Disciplinar-Uebertretung betroffen hat.

Art. 469.

Wenn ein œffentlicher Beamter ausser den im Gesetze vorgeschriebenen Fællen, und ohne die Beobachtung der gesetzlich vorgeschriebenen Fœrmlichkeiten, in seiner amtlichen Eigenschaft in eine Privatwohnung gegen den Willen des Inhabers eingedrungen ist, so soll derselbe mit Gefængniss bis zu 6 Monaten bestraft werden.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
09/05/2026 07:44:09 EEST - 3.16.73.210:250

Αρθρ. 470.

Μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν τιμωροῦνται ἐπισάται ταχυδρομείων, ἢ ἄλλοι δημόσιοι ὑπάλληλοι, οἵτινες, ἢ μόνοι ὑπεξκιροῦν ἢ ἀνοίγουν τὰς εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἐμπεπισευμένας ἐπιστολὰς, ἢ συνεργοῦν εἰς τοῦτο.

Art. 470.

Post-und andere Beamte, welche die Unterschlagung oder Eræffnung der der Post anvertrauten Briefe entweder selbst begangen oder dazu mitgewirkt haben, sind mit Gefængniss - Strafe von 3 Monaten bis zu 2 Jahren zu belegen.

Αρθρ. 471.

Ἐξεταστικοὶ δικασταὶ, οἵτινες, ἄνευ εὐλόγου αἰτίας, ἀναβάλλουσι πλέον τῶν εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν τὴν πρώτην ἀκρόασιν τοῦ ἐπί τινι κατηγορίᾳ κρατηθέντος, ἐὰν τοῦτο προέρχεται ἐκ μίσους, μνησικακίας, ἰδιοτελείας, ἢ ἄλλου ἀθεμίτου συμφέροντος, ἢ ἐὰν ἡ ἀναβολὴ διήρκεσε πλέον τοῦ ἑνὸς μηνὸς, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν.

Art. 471.

Untersuchungs-Beamte, welche mit einem zum Verhaft gebrachten Angeschuldigten das erste Verhœr længer als vier und zwanzig Stunden ohne gegründete Ursache verschieben, sollen, wenn dieses aus Hass, Rachsucht, Eigennutz, oder sonst unerlaubtem Interesse geschehen, oder wenn die Verschiebung længer als einen Monat gedauert hat, mit Gefængniss von 3 Monaten bis zu 2 Jahren gestraft werden.

Ἄρθρ. 472.

Αἰκίαι, ἐπενεχθεῖσαι εἰς κατηγορουμένους ἢ μάρτυρας παρ' ἐξεταστικῶν δικαςῶν ἢ ἀςυνομικῶν ὑπαλλήλων, ἐὰν δὶ αὐτῶν ἐκβιάζεται ἀθῶος εἰς τὸ νὰ ὁμολογήσῃ τι, ἢ μάρτυς εἰς τὸ νὰ ψευδομαρτυρήσῃ, τιμωροῦνται:

1) Μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιςον δύο ἐτῶν, ἐὰν ἡ τοιαύτη ἐκβίασις ἔγινε, προκειμένου λόγου περὶ κακουργήματος·

2) Μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν, ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ πλημμελήματος·

3) Μὲ φυλάκισιν δύο ἑβδομάδων μέχρι τριῶν μηνῶν, ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ πειθαρχικῆς παραβάσεως ἢ πταίσματος.

Art. 472.

Misshandlungen von Angeschuldigten oder Zeugen, welche sich Untersuchungs-oder Polizei-Beamte zu Schulden kommen lassen, sollen, wenn dadurch einem Unschuldigen ein Gestændniss, oder einem Zeugen eine falsche Aussage abgepresst worden, bestraft werden:

I) mit Gefængniss nicht unter zwei Jahren, in sofern es bei einem Verbrechen;

II) mit Gefængniss von 3 Monaten bis zu 2 Jahren, wenn es bei einem Vergehen;

III mit Gefængniss von 2 Wochen bis zu 3 Monaten, in sofern es bei einer Disciplinar-oder Polizei-Uebertretung geschehen ist.

Αρθρ. 473.

Κλήτορες Δικαςηρίων, ἔφοροι δεσμωτηρίων, ἢ δεσμοφύλακες, οἵτινες ὑβρίζουν ἢ αἰκίζουν τοὺς φυλακισμένους, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν ἑνὸς μηνὸς μέχρι δύο ἐτῶν, ἐξεταστικοὶ δὲ δικαςαὶ ἢ ἀςυνομικοὶ ὑπάλληλοι, τὰ αὐτὰ πράττοντες, ὑποβάλλονται εἰς φυλάκισιν τοὐλάχιςον τριῶν μηνῶν.

Art. 473.

Haben Gerichts-Diener, Aufseher oder Wærter die Gefangenen muthwillig oder hosbaft missbandelt, so sollen sie mit Gefængniss von einem Monat bis zu 2 Jahren, andere Untersuchungs oder Polizei-Beamte aber mit Gefængniss nicht unter 3 Monaten bestraft werden.

Αρθρ. 474.

Δημόσιοι ὑπάλληλοι, οἵτινες αὐτογνωμόνως καὶ ἐν γνώσει τῆς παραβάσεως τῶν ὁρίων τῶν καθηκόντων των ἐκδίδουσι ποινικὰς ἀποφάσεις, ὑπαγομένας εἰς τὴν ἁρμοδιότητα ἄλλης Ἀρχῆς, ἐκτελοῦσιν ἐν γνώσει τὴν ποινικὴν ἀπόφασιν κατ' ἄλλον παρὰ τὸν ὁποῖον ἡ ἰδία ἀπόφασις διαγράφει τρόπον, ἐπιβάλλουσι ποινὴν, μὴ περιλαμβανομένην εἰς τὰ παρὰ τοῦ νόμου ὁριζόμενα εἴδη τῶν ποινῶν· Νομάρχαι. οἵτινες, ἐνεργουμένης τῆς ςρατιωτικῆς δίκης, ἢ κατὰ συνέπειαν αὐτῆς, δὲν φυλάττουσι τοὺς περὶ ποινικῆς διαδικασίας ὡρισμένους κανόνας· δημόσιοι συνήγοροι καὶ ἄλλοι ὑπάλληλοι, οἵτινες, ἀποφασισθείσης τῆς ςρατιωτικῆς δίκης, ἢ μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς γίνονται ἐν γνώσει ἢ ἐκ προθέσεως ἔνοχοι παρανόμου διαγωγῆς, ἐὰν ἔμεινεν ἀτελεσφόρητος ἢ ἕνεκα τούτου καταγνωσθεῖσα εἰς αὐτοὺς πειθαρχικὴ ποινὴ, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δυο ἐτῶν, ἐὰν δὲ συμβῇ καὶ ἐκ νέου ὑποτροπὴ, καθ' ὅσον αὕτη εἶναι δυνατὴ, μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιςον ἑνὸς ἔτους.

Art. 474.

Oeffentliche Beamte, welche mit wissentlicher Ueberschreitung ihrer Amtsgrænzen Strafartheile, die zum Erkenntnisse einer andern Behœrde geeignet sind, eigenmæchtig fællen; wissentlich das Straferkenntniss nicht so, wie es erlassen worden ist, vollziehen; Strafen, welche zu den vom Gesetze angenommenen Strafarten nicht gehœren, verhængen; Nomarchen, welche bei oder in Folge der Anordnung eines Standrechtes die in dem Gesetzbuche über das Verfahren in Strafsachen bestimmten Vorschriften nicht beobachten; desgleichen Staats-Anwælte und andere Beamte, welche bei oder in Folge der Erkennung des Standrechtes wissentlich oder absichtlich ungesetzliches Benehmen sich zu Schulden kommen lassen, sollen, wenn eine deshalb gegen sie verfügte Disciplinar-Strafe fruchtlos geblieben ist, mit Gefængniss von 3 Monaten bis zu 2 Jahren, beim weiteren Rückfalle aber, sofern dieser eintreten kann, mit Gefængniss nicht unter einem Jahr bestraft werden.

Αρθρ. 475.

Δημόσιος ὑπάλληλος, ὅςις, μηδεμιᾶς οὔσης ὁριςικῆς ἀποφάσεως, ἢ ἐκδοθείσης τῆς ἀτελευτήτου ἀποφάσεως, ἐκτελεῖ αὐθαιρέτως ποινὴν κατά τινος, τιμωρεῖται:

1) Μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιςον δύο ἐτῶν, ἐὰν ἡ ἐκτελεσθεῖσα ἦτο ποινὴ κακουργήματος·

2) Μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν, ἐὰν ἦτο ποινὴ πλημμελήματος·

3) Μὲ φυλάκισιν δύο ἑβδομάδων μέχρι τριῶν μηνῶν, ἐὰν ἦτο ποινὴ πειθαρχικῆς παραβάσεως ἢ πταίσματος.

Art. 475.

Ein Staats-Beamter, welcher willkührlich ohne ein rechtskræftiges oder gegen ein lossprechendes Urtheil an einer Person eine Strafe vollzogen hat, soll gestraft werden:

I) mit Gefængniss nicht unter zwei Jahren, wenn die vollzogene Strafe die eines Verbrechens war;

II) mit Gefængniss von 3 Monaten bis zu 2 Jahren, wenn sie die Strafe eines Vergehens gewesen;

III) mit Gefængniss von 2 Wochen bis zu 3 Monaten, wenn die Strafe die einer Disciplinar-oder Polizei-Uebertretung war.

8. Ὑπέρβασις τῶν καθηκόντων δημοσίων ὑπαλλήλων.

8) *Amts-Ueberschreitung.*

Αρθρ. 476.

Δικασταὶ, ἐξεταστικοὶ ὑπάλληλοι, ἐπίτροποι τῆς ἐπικρατείας, καὶ οἱ βοηθοὶ αὐτῶν, τιμωροῦνται:

Art. 476.

Richter, Untersuchungs-Beamte, Staats-und General-Procuratoren, so wie deren Substitute, sind zu bestrafen:

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

1) Μὲ εἱρκτὴν, ὁσάκις ἀντιποιοῦνται νομοθετικὴν ἐξουσίαν, ἐκδίδοντες διατάγματα, περιεκτικὰ νομικῶν ὁρισμῶν, ἢ ἀναβάλλοντες τὴν ἐκτέλεσιν νόμου τινός·

2) Μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν, ὁσάκις, ὑπερβαίνοντες τὰ ὅρια τῆς ἁρμοδιότητός των, ἐπεμβαίνουσιν εἰς τὰ ἔργα τῶν διοικητικῶν Ἀρχῶν, ἤτοι ἐκδίδοντες διατάγματα περὶ διοικητικῶν ἀντικειμένων, ἢ ἀπαγορεύοντες τὴν ἐκτέλεσιν τῶν παρὰ τῶν διοικητικῶν Ἀρχῶν ἐκδιδομένων διαταγῶν, ἢ μετὰ τὴν ὁποίαν ἔδωκαν ἄπαξ ἄδειαν ἢ διαταγὴν, ὥςε νὰ κληθῶσιν ἔμπροσθεν αὐτῶν διοικητικοὶ ὑπάλληλοι, διὰ πρᾶξίν τινα ἀναγομένην εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν των, ἐπιμένωσιν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς τοιαύτης προσαγῆς ἢ ἀποφάσεως ἐναντίον τῆς γενομένης ἀκυρώσεως, ἢ τῆς ἀναγγελθείσης συγκρούσεως τῆς ἁρμοδιότητος.

Ἄρθρ. 477.

Μὲ χρηματικὴν ποινὴν εἴκοσι μέχρι διακοσίων Δραχμῶν τιμωροῦνται δικασαὶ, οἵτινες, ἀφοῦ ὑπόθεσίς τις, παρουσιασθεῖσα εἰς αὐτοὺς, ἀπαιτηθῇ κατὰ τοὺς νομίμους τύπους παρά τινος διοικητικῆς Ἀρχῆς, ὡς ἀνήκουσα εἰς τὴν ἁρμοδιότητά της, προχωροῦσι μολονοτοῦτο εἰς τὴν δίκην, πρὶν ἀποφασίσῃ ἡ ἀνωτέρα διοικητικὴ Ἀρχή.

Ἡ αὐτὴ ποινὴ καταγινώσκεται καὶ εἰς τοὺς δημοσίους συνηγόρους καὶ τοὺς βοηθούς των, οἵτινες ἀπαιτοῦσι κατὰ τὴν εἰρημένην περίπτωσιν τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς δίκης, ἢ πρὸς τὸ τέλος τοῦτο ἐκθέτουν τὰ συμπεράσματά των.

Ἄρθρ. 478.

Μὲ χρηματικὴν ποινὴν τὸ πολὺ ἑκατὸν Δραχμῶν τιμωρεῖται ὅςις τῶν δικαστῶν, εἰς οὐδὲν λογιζόμενος τὰς ἐξαιτήσεις (reclamations) τῶν ἐχόντων δικαίωμα πρὸς τοῦτο, ἢ τῆς διοικητικῆς Ἀρχῆς, ἐκδίδει διαταγὴν καταδιώξεως, ἄνευ ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως, κατά τινος δημοσίου ὑπαλλήλου, κατηγορουμένου διὰ κακούργημα ἢ πλημμέλημα, προερχθὲν ἐπὶ τῆς ἐνεργείας τῶν καθηκόντων του.

Ἡ αὐτὴ ποινὴ ἐπιβάλλεται καὶ εἰς τοὺς δημοσίους συνηγόρους, καὶ εἰς τοὺς βοηθους των, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἐξεταστικοὺς ὑπαλλήλους, οἵτινες προτείνουσι τοιαύτας περὶ καταδιώξεως διαταγάς.

Ἄρθρ. 479.

Νομάρχαι, Διευθυνταὶ, Ἔπαρχοι, Δήμαρχοι, καὶ ἄλλοι διοικητικοὶ ὑπαλληλοι τιμωροῦνται:

1) Μὲ εἱρκτὴν εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 476 ἀριθ. 1·

2) Μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν, ἐὰν ἐπεμβαίνωσιν εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν δικαστικῶν Ἀρχῶν, ἀπαγορεύοντες διὰ γενικῶν ἢ εἰδικῶν διαταγῶν, ἀπευθυνομένων πρὸς τὰ Δικαστήρια ἢ πρὸς δικασὰς, τὴν ἐκτέλεσιν δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἢ τοῦ παρά τινος ἐξεταστικοῦ δικαστοῦ ἐκδεδομένου ἐντάλματος συλλήψεως ἢ φυλακίσεως·

3) Μὲ χρηματικὴν ποινὴν εἴκοσι μέχρι διακοσίων Δραχμῶν, ἐὰν παρενείρωσιν ἑαυτοὺς εἰς τὴν ἀπόφασιν τῶν πολιτικῶν διαφορῶν, καὶ, μετὰ προηγηθεῖσαν ἐξαίτησιν ἑνὸς τῶν διαφερομένων, καὶ πρὶν ἔτι περὶ τούτου ἀποφασίσῃ ἡ ἀνωτέρα διοικητικὴ Ἀρχὴ, προχωρήσωσιν εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ πράγματος.

9. Ἄρνησις ὑπηρεσίας ἐκ μέρους τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

Ἄρθρ 480.

Δικασταὶ καὶ διοικητικοὶ ὑπάλληλοι, ἢ δημόσιοι ὑπηρέται, οἵτινες ὑπὸ ὁποιανδήποτε πρόφασιν, καὶ ἰδίως ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀσαφείας ἢ τῆς σιωπῆς τῶν νόμων, καὶ ἀφοῦ ἐπροσκλήθησαν πρυσηκόντως παρὰ τῶν διαφερομένων, ἀρνοῦνται νὰ μετέλθωσι τὰ δημόσια ἔργα των, καὶ, προτραπέντες ἢ παραγγελθέντες παρὰ τῶν ἀνωτέρων των νὰ

1) mit Arbeitshaus, wenn sie sich die Ausübung gesetzgebender Gewalt anmassen, indem sie Verordnungen erlassen, welche gesetzliche Bestimmungen enthalten, oder indem sie den Vollzug eines Gesetzes suspendiren;

2) mit Gefængniss von 3 Monaten bis zu 2 Jahren, wenn sie mit Ueberschreitung der Grænzen ihrer Zustændigkeit in den Wirkungskreis der Verwaltungsbehœrden in der Art übergreifen, dass sie entweder Verordnungen in Administrativ-Gegenstænden erlassen; oder dass sie den Vollzug der von den Administrativ-Behœrden ausgegangenen Weisungen untersagen; oder dass sie nach ertheilter Erlaubniss oder gegebenem Befehle, Verwaltungs-Beamte wegen einer Amts-Handlung vorzuladen, auf dem Vollzuge dieses ihres Befehles oder Beschlusses, ungeachtet der ausgesprochenen Nichtigkeits-Erklærung, oder des angemeldeten Competenz-Conflictes, beharren.

Art. 477.

Richter, welche, nachdem eine vor sie gebrachte Angelegenheit von einer Verwaltungs-Behœrde als zu ihrem Wirkungskreise gehœrig in der vorgeschriebenen Form abgefordert worden ist, nichts destoweniger vor der Entscheidung der obern Verwaltungs-Behœrde zum Urtheil schreiten, sind mit Geldstrafe von 20 bis 200 Drachmen zu belegen.

Dieselbe Strafe ist zu erkennen gegen Staats-Anwælte und deren Substituten, welche in dem oben bemerkten Falle die Schœpfung des Urtheils requiriren, oder zu dem Ende Conclusionen abgeben.

Art. 478.

Jeder Richter, welcher ungeachtet einer in gesetzlicher Weise angebrachten Reclamation der Betheiligten oder der Verwaltungs-Behœrde, ohne Ermæchtigung der Staats-Regierung gegen einen œffentlichen Beamten wegen der Anschuldigung eines in der Ausübung seines Amtes begangenen Verbrechens oder Vergehens Verfolgungs-Befehle erlassen hat, soll an Geld nicht unter 100 Drachmen bestraft werden.

Ebendieselbe Strafe trifft die Staats-Anwælte, und deren Substitute, dann die Untersuchungs-Beamte, welche dergleichen Verfolgungsbefehle in Antrag gebracht haben.

Art. 479.

Nomarchen, Kreis-Directoren, Eparchen, Bürger-Meister und andere Verwaltungs-Beamte sind zu bestrafen:

1) im Falle des Art. 476 N° 1 mit Arbeitshaus;

2) mit Gefængniss von 3 Monaten bis zu 2 Jahren, wenn sie sich in die Zustændigkeit der Gerichts-Stellen dadurch einmischen, dass sie mittelst allgemeiner oder specieller an die Gerichte oder an einzelne richterliche Beamte erlassener Befehle, den Vollzug eines Urtheiles, oder eines von einem Untersuchungs-Beamten erlassenen Vorführungs- oder Verwahrungsbefehles verbiethen;

3) mit Geld-Strafe von 20 bis 200 Drachmen, wenn sie sich in die Entscheidung von Civilrechts-Streitigkeiten eingemischt haben, und nach von einer Parthei erhobener Reclamation, ehe noch die obere Verwaltungs-Behœrde darüber erkannt hat, zur Entscheidung der Sache geschritten sind.

9) *Amts- und Dienst-Verweigerung.*

Art. 480.

Justiz- und Administrativ-Beamte oder œffentliche Diener, welche unter irgend einem Vorwande, insbesondere auch unter dem Vorgeben der Dunkelheit oder des Stillschweigens der Gesetze, und nachdem sie von den Partheien dazu gehœrig aufgefordert worden sind, ihr Amt zu üben verweigern, und ohngeachtet sie von ihren Vorgesetzten zur Erfüllung ihrer Amtsobliegenheiten

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly 06/09/2026 02:47:09 EEST - 216.73.216.250

ἐκπληρώσουν τὰ δημόσια καθήκοντά των, ἐπιμένουσιν οὐδὲν ἧττον εἰς τὴν ἄρνησίν των, δύνανται νὰ καταδιωχθῶσι δικαστικῶς ἕνεκα ταύτης, καὶ νὰ καταδικασθῶσιν εἰς χρηματικὴν ποινὴν τουλάχιστον διακοσίων Δραχμῶν.

Ἄρθρ. 481.

Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν τιμωρεῖται πᾶς στρατιωτικὸς ἀρχηγός, ἀξιωματικὸς ἢ ὑπαξιωματικὸς τῆς δημοσίας δυνάμεως, ὅστις ἀρνεῖται νὰ συναθροίσῃ καὶ νὰ μεταχειρισθῇ τὴν ὑπὸ τὰς διαταγάς του διατελοῦσαν ἔνοπλον δύναμιν, καίτοι προσκληθεὶς εἰς τοῦτο ῥητῶς παρὰ τῆς ἁρμοδίας πολιτικῆς Ἀρχῆς.

10. Ἀπιστία περὶ τὴν ἐνέργειαν τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας.

Ἄρθρ. 482.

Πᾶς δημόσιος ὑπάλληλος, ὅστις κατὰ τὸν προσδιορισμὸν, τὴν εἴσπραξιν καὶ διαχείρισιν τῶν φόρων, δασμῶν ἢ ἄλλων προσόδων, ἐλαττώνει τὴν δημοσίαν περιουσίαν, τῆς ὁποίας εἶναι διαπεπιστευμένος τὴν διαχείρισιν, ἐὰν ἐνήργησεν πρὸς βοήθειαν ἄλλου καὶ ἐπὶ ἰδίᾳ αὐτοῦ ὠφελείᾳ, τιμωρεῖται:

1) Μὲ φυλάκισιν τουλάχιστον τριῶν μηνῶν, ἐὰν τὸ προσδοκώμενον ἢ ληφθὲν κέρδος δὲν ὑπερβαίνῃ τὰς πεντακοσίας Δραχμάς·

2) Μὲ εἱρκτὴν, ἐὰν τὸ κέρδος ὑπερβαίνῃ τὰς πεντακοσίας Δραχμάς.

Ἄρθρ. 483.

Ὅστις ἢ δὲν κρατεῖ διπλοῦν τὰ πρὸς ἔλεγχον ἢ ἐπιθεώρησιν τῶν εἰς χρήματα ἢ πράγματα συνισταμένων προσόδων διατεταγμένα βιβλία, τὰς ἐφημερίδας ἢ κατάστιχα, ἢ τὰ κρατεῖ παρὰ τοὺς κανόνας καὶ εἰς τοιαύτην ἀταξίαν, ὥστε ἐντεῦθεν δὲν γνωρίζεται ἡ κατάστασίς του, ὅστις συγχέει τὸ ἰδιαίτερόν του ταμεῖον μὲ τὸ διαπεπιστευμένον εἰς αὐτὸν δημόσιον ταμεῖον, εἴτε λειψωσι χρήματα ἐκ τοῦ ταμείου εἴτε μὴ, τιμωρεῖται δι' ἐκεῖνο καὶ μόνον, ἐὰν δὲν σωφρονισθῇ διὰ τῆς ἅπαξ ἐφαρμοσθείσης εἰς αὐτὸν πειθαρχικῆς ποινῆς, μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἑνὸς ἔτους, ἅμα φωραθῇ ἐκ νέου τὰ αὐτὰ πράττων.

Ἄρθρ. 484.

Πᾶς δημόσιος ὑπάλληλος, ὅστις προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ ἔλλειμμά τι (deficit) διὰ νοθεύσεως τῶν λογαριασμῶν, ἢ τῶν πρὸς ἀπογραφὴν ἢ ἔλεγχον τῆς εἰς χρήματα ἢ πράγματα προσόδου καὶ δαπάνης διωρισμένων βιβλίων καὶ καταλόγων, ἢ διὰ τῆς ὑπεξαγωγῆς τῶν ἀναγκαίων ἐγγράφων, ὅστις δὲν ὑπολογίζεται τὰς μερίδας τῶν εἰσοδημάτων ἢ περνᾷ εἰς λογαριασμοὺς τὰς μὴ γενομένας πληρωμὰς ὡς γενόμενα ἔξοδα, ἢ καταχωρίζει πράγματα μὴ πωληθέντα ὡς πωληθέντα, ἢ ἐμφανίζει ψευδῆ ἀποδεικτικὰ διὰ νὰ καλύψῃ τὰ περὶ τὰ ἔσοδα ἢ τὰ ἔξοδα σφάλματά του, ἢ μεταχειρίζεται δόλον ὡς πρὸς τὸν χρόνον, ἢ ὡς πρὸς τὰ ἀντικείμενα τῆς εἰς χρήματα ἢ πράγματα προσόδου ἢ τῆς δαπάνης, τιμωρεῖται μὲ εἱρκτὴν, καὶ ἐὰν ἡ γενομένη ζημία ὑπερβαίνῃ τὰς χιλίας Δραχμὰς, μὲ δεσμὰ πρόσκαιρα.

Ἄρθρ. 485.

Δημόσιος ὑπάλληλος, ὅστις, χωρὶς νὰ ἔχῃ σκοπὸν νὰ σφετερισθῇ, καὶ χωρὶς νὰ πράξῃ δόλον, τοκίζει, πρὸς ὄφελός του, τὰ εἰς αὐτὸν, ὡς τοιοῦτον, διαπεπιστευμένα χρήματα ἢ πράγματα, ἢ κατ' ἄλλον τρόπον τὰ μεταχειρίζεται πρὸς ἴδιόν του κέρδος, ἢ παραχωρεῖ εἰς ἄλλους πρὸς χρῆσιν, τιμωρεῖται μὲ χρηματικὴν ποινὴν ἑκατὸν μέχρι χιλίων Δραχμῶν.

Ἐὰν ἐντεῦθεν συνέβη ζημία εἰς τὴν ἐπικράτειαν ἢ εἰς ἰδιώτην τινὰ, εἰς τὴν εἰρημένην ποινὴν προστίθεται καὶ φυλάκισις τὸ πολὺ δύο ἐτῶν.

Ἄρθρ. 486.

Μὲ τὴν εἰς τὸ ἄρθρον 485 διαλαμβανομένην ποινὴν τιμωρεῖται καὶ ὁ δημόσιος ἐκεῖνος ὑπάλληλος ὅστις, ἄνευ

angemahnt oder angewiesen worden sind, auf dieser Weigerung beharren, kœnnen deshalb gerichtlich verfolgt, und in eine Geldstrafe nicht unter 200 Drachmen verurtheilt werden.

Art. 481.

Jeder Commandant, Officier oder Unterofficier der œffentlichen Gewalt, welcher sich weigert, die seinem Befehle unterlegene bewaffnete Macht aufzubieten, und zu gebrauchen, ohnachtet er hiezu von der zustændigen Civilbehœrde fœrmlich aufgefordert worden ist, wird mit Gefængniss bis zu drei Monaten bestraft.

10) *Untreue im Amte.*

Art. 482.

Ein Staats-Beamter, welcher in Bestimmung, Erhebung und Verwaltung der Abgaben, Gefælle oder sonstigen Einnahmen oder seiner Verwaltung anvertraute Eigenthum verkürtzt, soll, wenn geschehen, entweder um einen Andern zu begünstigen oder sich selbst einen Vortheil zu schaffen, bestraft werden:

1) mit Gefængniss nicht unter drei Monaten, wenn der gehoffte oder erhaltene Gewinn die Summe von 500 Drachmen nicht übersteigt;

2) mit Arbeitshaus, wenn der Gewinn 500 Drachmen übersteigt.

Art. 483.

Wer die zur Controlle oder Uebersicht der Einnahmen und Ausgaben an Geld oder Material angeordneten Bücher, Journale oder Register entweder gar nicht, oder nicht nach Vorschrift, oder diese in so unordentlichem Zustande hat, dass man daraus dessen Stand nicht entnehmen kann; wer seine Privatcasse mit der ihm anvertrauten Amtscasse vermengt, soll bloss desswegen, ohne dass es darauf ankommt, ob ein Cassen-Defect vorhanden ist oder nicht, wenn eine deshalb gegen ihn verfügte Disciplinarstrafe fruchtlos geblieben ist, im næchsten Betretungs-Falle mit Gefængniss bis zu einem Jahr bestraft werden.

Art. 484.

Hat ein Beamter durch Fælschung der Rechnungen oder der zum Eintragen oder zur Controlle der Einnahmen und Ausgaben an Geld oder Material bestimmten Bücher und Register oder durch Beiseiteschaffung der Acten einen Abgang zu verstecken gesucht; hat er Einnahmsposten nicht verrechnet, oder nicht geleistete Zahlungen als Ausgabe in Rechnung gebracht; hat er verkaufte Sachen als nicht verkauft vorgetragen; hat er Scheine von falschem Inhalte zur Bemæntelung einer Unrichtigkeit in der Einnahme oder Ausgabe vorgelegt; hat er in Beziehung auf Zahl oder Gegenstænde der Einnahme oder Ausgabe an Geld oder Sachen einen Betrug gespielt: so ist derselbe zum Arbeitshause, und wenn der zugefügte Schaden eintausend Drachmen übersteigt, zur Kettenstrafe auf bestimmte Zeit zu verurtheilen.

Art. 485.

Ein Beamter, welcher ohne die Absicht zu veruntreuen, und ohne einen Betrug zu begehen, die ihm im Amte anvertrauten Gelder oder Sachen sich zum Vortheile auf Zinsen anlegt, oder auf andere Weise zu seinem Privatnutzen gebraucht, oder andern zum Gebrauche überlæsst, ist an Geld von einhundert bis eintausend Drachmen zu bestrafen.

Ist dadurch dem Staate oder einem Privaten ein Verlust zugegangen, so ist mit dieser Strafe Gefængniss bis zu zwei Jahren zu verbinden.

Art. 486.

Mit der Strafe des Artikels 485. wird auch derjenige Staatsbeamte belegt, welcher aus Cassen, die nicht seiner Verwaltung

Institutional Repository - Library & Information Centre University of Thessaly
06/09/2026 03:47:39 EEST 216.73.216.250

συγκαταθέσεως τῆς ἁρμοδίας Ἀρχῆς, λαμβάνει δάνειον ἐκ ταμείων, τὰ ὁποῖα δὲν διοικοῦνται παρ' αὐτοῦ, ὑπόκεινται ὅμως εἰς τὴν ἐφορείαν του.

11. Παραβάσεις τῶν καθηκόντων τῆς ὑπηρεσίας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, μὴ ἀναφερόμεναι ῥητῶς ἐν τῷ παρόντι νόμῳ.

Ἀρθρ. 487.

Δημόσιοι ὑπάλληλοι, οἵτινες, ἐκτὸς τῶν εἰς τὸν παρόντα νόμον ῥητῶς ὡρισμένων περιπτώσεων, παραβαίνουσι τὰ κοινὰ ἢ τὰ ἰδιαίτερα καθήκοντα τῆς ἐπιτετραμμένης εἰς αὐτοὺς ὑπηρεσίας, εἴτε ἐνυπάρχουσι ταῦτα εἰς τὴν φυσιν καὶ ἰδιότητα τῆς ὑπηρεσίας, εἴτε εἶναι διαγεγραμμένα δι' ἰδιαιτέρων ὁδηγιῶν, τιμωροῦνται, καθ' ὅσον εἰς αὐτὰς ταύτας τὰς ὁδηγίας δὲν διατάττονται ἄλλαι ποιναὶ κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον:

1) Ἐὰν ἡ παράβασις ἔγινεν ἐπὶ σκοπῷ ἰδίας ὠφελείας, ἢ πρὸς βλάβην τῆς ἐπικρατείας, ἤ τινος ἰδιώτου, με χρηματικὴν ποινὴν τουλάχιστον ἑκατὸν Δραχμῶν·

2) Μετὰ προηγηθεισαν πρώτην πειθαρχικὴν ποινὴν, ἐὰν ἡ παράβασις ἔγινεν ἐκ προθέσεως μὲν, ἀλλὰ χωρὶς τοῦ πλαγίου ἐκείνου σκοποῦ, μὲ χρηματικὴν ποινὴν τὸ πολὺ διακοσίων Δραχμῶν.

12. Παραβάσεις τῶν καθηκόντων τῆς ὑπηρεσίας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἐξ ἀμελείας, ὀκνηρίας ἢ κουφότητος.

Ἀρθρ. 488.

Δημόσιοι ὑπάλληλοι, οἵτινες γίνονται ἔνοχοι ἀμελείας, ἐνῷ μετέρχονται τὰ δημόσιά των ἔργα, ἀμελοῦν δὲ ὀκνηρίαν ἢ κουφότητα τὰ ἐπικείμενα εἰς αὐτοὺς, χρέη, καὶ διὰ κακοήθειαν γίνονται ἀνάξιοι τοῦ ἐπαγγέλματός των, ὑποβάλλονται εἰς πειθαρχικὴν ποινήν.

13. Παραβάσεις τῶν καθηκόντων τῆς ὑπηρεσίας των δημοσίων ὑπηρετῶν.

1. Ἐν γένει.

Ἄρθρ. 489.

Ὅσάκις αἱ εἰς τὰ προηγούμενα ἄρθρα ἢ εἰς ἄλλα τοῦ παρόντος νόμου μέρη ἀναφερόμεναι παραβάσεις τῶν καθηκόντων τῆς ὑπηρεσίας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων πράττονται ἀπο δημοσίους ὑπηρέτας, καθ' ὅσον τοῦτο δύναται νὰ συμβῇ ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῶν πράξεων τούτων, θεωροῦνται καὶ τιμωροῦνται καὶ αὐτοὶ ὡσαύτως κατὰ τοὺς αὐτοὺς ὁρισμοὺς, ἐὰν δὲν διατάττεται ἄλλο τι ῥητῶς.

2. Ἰδίως τῶν συνηγόρων.

Ἀρθρ. 490.

Συνήγοροι ἐξ ἐπαγγέλματος, οἵτινες, συνεννοούμενοι παρανόμως μετὰ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ πελάτου αὐτῶν, ἐνεργοῦσι πρὸς χάριν μὲν αὐτοῦ, πρὸς βλάβην δὲ τοῦ πελάτου αὐτῶν, ἐοηθοῦσι κατὰ τὴν αὐτὴν ἔνδικον ὑπόθεσιν, διὰ συμβουλῆς ἢ ἀντιλήψεως, ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους, δίδουσιν ἐκ προθέσεως συμβουλὰς ἐπιβλαβεῖς εἰς τὸν πελάτην των, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν τουλάχιστον τριῶν μηνῶν, καὶ παύονται τῆς συνηγορίας τουλάχιστον ἐπὶ μῆνας ἕξ, ἐν ὑποτροπῇ δὲ, ἢ ἐὰν τουλάχιστον πρόκειται νὰ τιμωρηθῶσι συγχρόνως τρεῖς ἐσέτι ἀτιμώρητοι ὅμοιαι πράξεις, καταδικάζονται εἰς εἱρκτὴν, καὶ ἐξαλείφονται διὰ παντὸς ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν συνηγόρων.

Ἀρθρ. 491.

Ἐὰν ἐξ ἐπαγγέλματος συνήγοροι ἀναβάλλωσιν ἐκ φιλοκερδείας τὰς διατεπιστευμένας εἰς αὐτοὺς ὑποθέσεις, δὲν παραδίδωσιν ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι εἰς τὸν πελάτην των ὅσα δι' αὐτὸν ἔλαβον χρήματα, ἢ ἄλλα χρηματικὴν ἀξίαν ἔχοντα πράγματα λόγῳ τῶν ἐπιτετραμμένων αὐτοῖς ὑποθέσεων, ἀλλὰ τὰ κατακρατοῦσι παρανόμως, καταδικάζονται, μετὰ προηγηθεισαν ἅπαξ πειθαρχικὴν ποινὴν, εἰς φυλάκισιν τὸ πολὺ ἑνὸς ἔτους, καὶ παύονται τῆς συνηγο-

jedoch seiner Aufsicht untergehen sind, ohne Genehmigung der zustændigen Behœrden ein Darlehen aufgenommen hat.

11) *Ungenannte Dienstpflicht-Verletzungen der Staats-Beamten.*

Art. 487.

Oeffentliche Beamte, welche ausser den im gegenwærtigen Gesetz-Buche ausdrücklich bestimmten Fællen die gemeinen oder die besonderen Pflichten des ihnen übertragenen Amtes verletzen, diese mœgen in der Natur und Eigenschaft desselben liegen, oder durch besondere Instructionen vorgezeichnet seyn, sollen, in soferne nicht in diesen Instructionen selbst andere Strafen angeordnet sind, auf folgende Weise gestraft werden:

1) wenn es geschehen ist, um sich selbst einen Vortheil zu verschaffen, oder den Staat oder einen Privaten in Schaden zu bringen, mit Geldstrafe nicht unter 100 Drachmen;

2) nach vorausgegangener einmaliger Disciplinar-Strafe mit Geldstrafe bis zu 200 Drachmen, wenn es zwar vorsætzlich, jedoch ohne jene Nebenabsicht geschah.

12) *Dienstpflicht-Verletzungen der œffentlichen Beamten aus Fahrlæssigkeit, Unfleiss oder Leichtsinn.*

Art. 488.

Oeffentliche Beamte, welche bei Ausübung ihres Amtes Fahrlæssigkeiten begehen; aus Unfleiss oder Leichtsinn die obliegenden Pflichten ihres Amtes vernachlæssigen: durch unsittliches Betragen ihres Amtes sich unwürdig bezeigen, sollen mit Disciplinar-Strafe belegt werden.

II) *Dienstpflicht-Verletzungen der œffentlichen Diener.*

1) *Ueberhaupt.*

Art. 489.

Wenn die in den vorhergehenden Artikeln oder an andern Stellen dieses Gesetz-Buches erwæhnten Dienstpflicht-Verletzungen der Staatsbeamten von œffentlichen Dienern, sofern dieses nach der Natur dieser Handlungen geschehen kann, begangen werden, so sind auch diese, wenn nicht etwas Abweichendes ausdrücklich angeordnet ist, nach denselben Vorschriften zu behandeln und zu strafen.

2) *Insbesondere der Advokaten.*

Art. 490.

Verpflichtete Rechtsanwælte, welche, im rechtswidrigen Einverstændnisse mit der Gegenparthei, dieser zu Gunsten und ihrer eigenen zum Nachtheile handeln, in derselben Rechts-Sache beiden Partheien durch Rath oder Beistand dienen, ihrer Parthei absichtlich nachtheilige Rathschlæge ertheilen, sollen mit Gefængniss nicht unter 3 Monaten gestraft, und mindestens auf 6 Monate von der Rechtsanwaltschaft suspendirt, beim Rüchfalle aber, oder wenn wenigstens drei solche noch ungestrafte Thaten zugleich zu strafen sind, zum Arbeitshause verurtheilt, und aus der Liste der Rechtsanwælte für immer gestrichen werden.

Art. 491.

Wenn verpflichtete Rechtsanwælte aus Gewinnsucht die ihnen anvertrauten Geschæfte verzœgern, ihrer Parthei dasjenige, was sie für dieselbe in den ihnen übertragenen Geschæften an Geld oder geldeswerthen Sachen empfangen haben, nicht zu gehœriger Zeit ausliefern, sondern widerrechtlich vorenthalten: so sollen dieselben, nach vorausgegangener einmaliger Disciplinarstrafe, mit Gefængniss bis zu einem Jahre bestraft, und mindestens auf

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly

ρίας ἐπὶ τρεῖς τουλάχιστον μῆνας, ἐν δὲ ὑποτροπῇ εἰς φυλάκισιν τουλάχιστον ἓξ μηνῶν, καὶ ἐξαλείφονται τοῦ καταλόγου τῶν συνηγόρων.

3. Παραβάσεις τῶν καθηκόντων τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἐπὶ τῆς διαχειρίσεως δημοτικῶν ὑπαλλήλων.

Ἀρθρ. 492.

Δήμαρχοι, σύμβουλοι δημοτικοὶ, καὶ ὅσοι λαμβάνουσι μετοχὴν εἰς τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας τῶν δήμων ἢ τῶν δημοσίων καταστημάτων, ὑπόκεινται εἰς χρηματικὴν ποινὴν εἴκοσι μέχρι διακοσίων Δραχμῶν, ἐὰν, ὄχι μὲν αὐτογνωμόνως, παραβαίνοντες ὅμως τοὺς διατεταγμένους τύπους, λαμβάνωσι δάνεια ἐκ τῆς περιουσίας τῶν δήμων των, ἢ τῶν καταστημάτων τῶν ὁποίων εἶναι ἐπιτετραμμένοι τὴν διοίκησιν, ἢ μισθώνωσιν ἐξ αὐτῆς ἀγροὺς, ἢ συντελοῦν εἰς τὸ νὰ δοθῶσι τοιαῦτα δάνεια ἢ νὰ γένωσι τοιαῦται μισθώσεις εἰς τοὺς ἐξ αἵματος ἀνιόντας καὶ κατιόντας, ἢ εἰς τοὺς ἐκ πλαγίου καὶ ἐξ ἀγχιστείας συγγενεῖς των μέχρι τοῦ δευτέρου βαθμοῦ.

Γ'. Γενικοὶ ὁρσμοί.

Ἄρθρ. 493.

Ἐὰν αἱ εἰς τὰ προηγούμενα ἄρθρα ἢ εἰς ἄλλα τοῦ παρόντος νόμου μέρη ἀναφερόμεναι παραβάσεις τῶν καθηκόντων τῆς ὑπηρεσίας πραχθῶσι, καθ' ὅσον ἡ φύσις τῶν πράξεων τούτων τὸ συγχωρεῖ, ἀπὸ ὑπαλλήλους στρατιωτικοὺς, ναυτικοὺς, ἐκκλησιαστικοὺς ἢ δημοτικοὺς, θεωροῦνται καὶ τιμωροῦνται καὶ οὗτοι κατὰ τοὺς αὐτοὺς ὁρισμοὺς, ὡς οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι· ἰδίως δὲ ἐφαρμόζεται καὶ εἰς αὐτοὺς ἡ διάταξις τοῦ 24 ἄρθρου.

Ἄρθρ. 494.

Ἐὰν δημόσιοι ὑπάλληλοι ἢ ὑπηρέται ἐκτελῶσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των πράξεις, οὔσας καθ' ἑαυτὰς κακουργήματα ἢ πλημμελήματα, ἢ πρὸς ἐκτέλεσιν τοιούτων πράξεων καταχρῶνται τοῦ δημοσίου χαρακτῆρός των ἢ τῆς ὑπηρεσίας των, ὑποβάλλονται μὲν, καθ' ὅσον δὲν ἐλήφθη πρόνοια ἰδιαιτέρα, εἰς τὰς διατεταγμένας κατὰ τοιούτων πράξεων ποινὰς, ἡ ἰδιότης ὅμως τοῦ πράξαντος, ὡς δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ ὑπηρέτου, εἶναι ἰδιαιτέρα ἐπιβαρυντικὴ αἰτία.

Ἄρθρ. 495.

Καθ' ὅλας τὰς περιπτώσεις οἱ προϊσταμένοι τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας, ἢ αἱ ἀνώτεραι Ἀρχαὶ, αἵτινες συγχωροῦσιν ἐν γνώσει εἰς τοὺς ὑποκειμένους αὐτοῖς δημοσίους ὑπαλλήλους ἢ ὑπηρέτας τὴν παράβασιν τῶν καθηκόντων αὐτῶν, τιμωροῦνται, κατὰ τὴν διαφορὰν τῆς ἐνοχῆς των, ὡς αὐτουργοὶ ἢ συνεργοὶ τῆς παραβάσεως.

Κεφάλ. Λ'.

Περὶ πλημμελημάτων τῶν κληρικῶν ὡς πρὸς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν αὐτῶν.

Ἄρθρ. 496.

Μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο ἐτῶν τιμωροῦνται ὅσοι τῶν ἐκ τοῦ κλήρου εἴτε ἀπαγγέλλοντες λόγον ἐπὶ δημοσίας συνελεύσεως, ἐνῷ ἐνεργοῦν τὰ καθήκοντά των, εἴτε εἰς ποιμαντικὰς ὁδηγίας, μέμφονται καθ' οἱονδήποτε τρόπον νόμους ἢ ἄλλας κυβερνητικὰς πράξεις ἢ αὐτὴν τὴν Κυβέρνησιν.

Ἄρθρ. 497.

Εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν ὑπόκεινται ἐκκλησιαστικαὶ Ἀρχαὶ καὶ ἁπλῶς κληρικοὶ, οἵτινες ἔχουσι, δι' ἄλλης ὁδοῦ παρὰ τὴν τῆς ἁρμοδίας Γραμματείας, ἀλληλογραφίαν, ἢ ἄλλην σχέσιν μὲ ἐξωτερικήν τινα Δύναμιν, ἢ μὲ ἐξωτερικὴν ἐκκλησιαστικὴν ἢ κοσμικὴν Ἀρχὴν, περὶ ἀντικειμένων τῆς ὑπηρεσίας των.

Ἄρθρ. 498.

Ἡ αὐτὴ ποινὴ ἐπιβάλλεται εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς Ἀρ-

3 Monate von der Rechtsanwaltschaft suspendirt, beim Rückfalle aber zum Gefängniss nicht unter sechs Monaten verurtheilt, und aus der Liste der Rechtsanwälte für immer gestrichen werden.

3) *Dienstpflicht-Verletzungen der Gemeinde-Verwaltungs-Beamten.*

Art. 492.

Gemeinde-Vorstände, Gemeinde-Räthe, und diejenigen, welche an der Verwaltung des Gemeinde-oder Stiftungs-Vermögens Theil nehmen, unterliegen einer Geldstrafe von zwanzig bis zweihundert Drachmen, wenn sie zwar nicht eigenmächtig, aber mit Verletzung der vorgeschriebenen Formen, aus dem Vermögen ihrer Gemeinden, oder der ihrer Verwaltung übergebenen Stiftungen, Anleben entnehmen, Grundstücke pachten, oder dergleichen Anleben oder Verpachtungen an ihre Verwandten in auf- oder absteigender Linie oder Seitenverwandten und Verschwägerten bis zum zweiten Grade bewirken.

III. Allgemeine Bestimmungen.

Art. 493.

Wenn die in den vorhergehenden Artikeln oder an anderen Stellen dieses Gesetzbuches angeführten Dienstpflicht Verletzungen, sofern dieses nach der Natur dieser Handlungen geschehen kann, von Militär-Marine-Kirchen-oder Gemeindebeamten begangen werden, so sind auch sie nach denselben Vorschriften, wie die œffentlichen-oder Staatsbeamten selbst, zu behandeln und zu bestrafen. In sbesondere findet die Verfügung des Art. 24 auch bei ihnen Anwendung.

Art. 494.

Wenn œffentliche Beamte oder œffentliche Diener in ihrem Amte oder Dienste Handlungen begehen, welche schon an sich Verbrechen oder Vergehen sind, oder zu Begehung solcher Handlungen ihr Amt oder ihren Dienst missbrauchen, so finden zwar so weit nicht besondere Vorsehung getroffen, die gegen solche Handlungen angeordneten Strafen statt; jedoch soll die Eigenschaft des Thæters als Staatsbeamter oder œffentlicher Diener als besonders erschwerender Umstand gelten.

Art. 495.

In allen Fællen sind Amtsvorgesetzte oder obere Behœrden welche Dienstpflicht-Verletzungen der ihnen untergebenen Staats-Beamten oder œffentlichen Diener wissentlich geschehen lassen nach Verschiedenheit ihrer Verschuldung als deren Urheber oder Gehulfen zu strafen.

DREISSIGSTES CAPITEL.

Von den Amtsvergehen der Geistlichen insbesondere.

Art. 496.

Geistliche, welche entweder in einer bei Ausübung ihres Amtes und vor einer œffentlichen Versammlung gehaltenen Rede oder in Pastoralinstructionen über ein Gesetz oder eine sonstige Regierungshandlung oder über die Staatsregierung selbst, auf was immer für eine Weise einen Tadel aussprechen, sollen mit Gefängniss bis zu zwei Jahren bestraft werden.

Art. 497.

Derselben Strafe unterliegen geistliche Behœrden und einzelne Geistliche, welche mit einer auswærtigen Macht, oder mit einer auswærtigen geistlichen oder weltlichen Behœrde über Gegenstände ihrer Amtsführung auf andere Weise als durch das zuständige Staatsministerium einen Briefwechsel oder sonstigen Verkehr unterhalten.

Art. 498.

Dieselbe Strafe tritt auch dann gegen geistliche Behœrden ein

Institutional repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
09/09/2024 03:37:39 EEST - 3.17.72.250

χὰς, καὶ εἰς ἕκασαν τῶν ἐκ τοῦ κλήρου, καὶ ὅταν ἐναντίον τῶν καθεςώτων ὁρισμῶν δημοσιεύωσι διατάγματα, ἄνευ τῆς Βασιλικῆς συνευδοκήσεως, ἢ, ἄνευ τῆς ἐγκρίσεως τῆς Κυβερνήσεως, ἐκδίδουσι διατάξεις, ὑπερβαίνοντες ἐπίτηδες τὴν ἁρμοδιότητά των.

Αρθρ. 499.

Πᾶς κληρικὸς, ὅςις ἐπιχειρεῖ θρησκευτικὰς τελετὰς συζεύξεως ἢ ἐνταφιασμοῦ, πρὶν ἐκτελεσθῶσι τὰ περὶ γάμου ἢ κηδείας παρὰ τῶν πολιτικῶν νόμων διαταττόμενα, καὶ πρὶν ἐκδοθῇ περὶ τούτου ἡ ἀνήκουσα ἀπόδειξις παρὰ τῶν ἁρμοδίων ληξιάρχων, τιμωρεῖται μὲ πειθαρχικὴν ποινὴν, καὶ ἐν ὑποτροπῇ καταδικάζεται εἰς χρηματικὴν ποινὴν τὸ πολὺ διακοσίων Δραχμῶν.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Περὶ πταισμάτων.

ΤΜΗΜΑ. Α.

Γενικοὶ ὁρισμοί.

Α. Περὶ πταισμάτων ἐν γένει.

Αρθρ. 500.

Τὰ περὶ ἀθεμίτων πράξεων διαταχθέντα ἐν γένει εἰς τὸ πρῶτον βιβλίον, ἐφαρμόζονται ἐπίσης καὶ εἰς τὰ πταίσματα, ὅπου δὲν ὑπάρχει ἐξαίρεσις, ἢ οἱ ῥητῶς ἀναφερομένη ἢ προκύπτουσα ἐκ τῆς ἀλληλουχίας τῶν ὁρισμῶν τοῦ νόμου.

Αρθρ. 501.

Τὰ πρόσιμα καταβάλλονται εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ δήμου, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ἐπράχθη τὸ πταῖσμα.

Β'. Περὶ δολίας προαιρέσεως καὶ περὶ ἀμελείας.

Αρθρ. 502.

Τὰ πταίσματα, εἴτε ὡς πράξεις ἀντιβαίνουσαι εἰς ῥητὴν ἀπαγόρευσιν, εἴτε ὡς παραλείψεις τῶν διατεταγμένων, τιμωροῦνται καθ' ἑαυτὰ, χωρὶς νὰ ἐξετάζεται ὁποία ἦτον τοῦ πταίσαντος ἡ προαίρεσις, ὡσαύτως δὲ καὶ δι' ἁπλῆν ἀμέλειαν.

Εἰς μόνας τὰς εἰς τὰ ἄρθρα 673, 688, 690 καὶ 693 διαλαμβανομένας περιπτώσεις φυλαττεται ὁ γενικὸς κανών.

Γ'. Περὶ ἀποπείρας.

Αρθρ. 503.

Ἐπὶ τῶν πταισμάτων ἡ ἀπόπειρα μένει ἀτιμώρητος, καθόσον ταῦτα δὲν περιέχουσιν ἀμεσόν τινα βλάβην ἢ διατάραξιν τῶν δικαίων τοῦ Κράτους ἢ τινος ἰδιώτου.

Ἡ ἀπόπειρα, ἐαν εἰς περίπτωσίν τινα, ὁποία ἡ εἰς τὸ ἄρθρ. 702, δὲν διατάττεται ἄλλο τι, τιμωρειται μὲ ποινὴν ἠλαττωμένην, ἀλλ' ὄχι καὶ κατωτέραν τοῦ ἡμίσεος τῆς ἐπιβαλλομένης εἰς τὴν τετελεσμένην πρᾶξιν.

Κατ' οὐδεμιαν περίπτωσιν δὲν συγχωρεῖται νὰ γίνεται ἐλάττωσις ὑπὸ τὸ ἐλάχιστον τῆς ποινῆς μέτρον, το ὡρισμένον εἰς τὰ ἄρθρ. 14 καὶ 15.

Δ'. Περὶ αὐτουργῶν καὶ συνεργῶν.

Αρθρ. 504.

Οἱ συνεργοὶ, καθόσον ὁ νόμος δὲν διατάττει ἄλλως περὶ εἰδικῶν πταισμάτων, τιμωροῦνται μὲ τὴν εἰς τοὺς αὐτουργοὺς καταγινωσκομένην ποινήν.

Ἡ ποινὴ μολονοτοῦτο κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον δὲν πρέπει νὰ ἐλαττοῦται κατωτέρω τοῦ ἡμίσεος, καὶ οὐδέποτε ὑπὸ τὸ παρα τοῦ νόμου ὡρισμένον ἐλάχιστον μέτρον.

Ὡς συναυτουργοὶ τιμωροῦνται ὅσοι δι' ἰδιοτελῆ σκοπὸν ἔχουσιν ἔργον τὸ νὰ παρέχωσιν ἄσυλον εἰς κοινῶς ἐπικινδύνους πταίστας.

Ε. Περὶ τῆς εὐθύνης.

1. Τῶν συσημάτων.

Αρθρ. 505.

Ποτὲ δὲν καταλογίζονται εἰς σύσημά τι τὰ ὑπὸ τοῦ

einzelne Geistliche ein, wenn dieselben, gegen die bestehenden Vorschriften, Verordnungen ohne das Kœnigliche Placet bekannt machen, oder ohne die Genehmigung der Staatsregierung mittelst vorsætzlicher Ueberschreitung ihrer Zustændigkeit Verfügungen erlassen.

Art. 499.

Jeder Geistliche, welcher zu den religiœsen Ceremonien einer Trauung oder Beerdigung schreitet, ehe den weltlichen Gesetzen über die Eingehung einer Ehe oder über die Beerdigung Genüge geleistet, und dieses von dem zustændigen Civilstandsbeamten gehœrig bescheinigt worden ist, soll mit Disciplinarstrafe, im Wiederholungsfalle aber an Geld bis zu zweihundert Drachmen bestraft werden.

DRITTES BUCH.

Von Polizei-Uebertretungen.

ERSTER ABSCHNITT.

Allgemeine Bestimmungen.

I. Von Polizei-Uebertretungen im Allgemeinen.

Art. 500.

Was von unerlaubten Handlungen im ersten Buche im Allgemeinen verordnet worden ist, findet auch bei Polizeiübertretungen Anwendung, wo nicht durch ausdrückliche Erklærung oder durch den Zusammenhang der gesetzlichen Bestimmungen eine Ausnahme begründet ist.

Art. 501.

Die Geldbussen sollen in die Kasse der Gemeinde, in deren Bezirk die Polizeiübertretung begangen worden ist, eingeworfen werden.

II. Vom bœsen Vorsatz und von der Fahrlæssigkeit.

Art. 502.

Die Polizeiübertretungen werden schon an sich wegen der gegen ein Verbot begangenen Handlungen oder der gegen ein Gebot geschehenen Unterlassungen, unabhængig von der Beschaffenheit der Absicht, auch wegen blosser Fahrlæssigkeit bestraft.

Nur in den Fællen der Art. 673, 688, 690, und 693 bleibt es bei der Regel.

III. Vom Versuche.

Art 503.

Bei den Polizeiübertretungen ist der Versuch straffrei, in so fern die Uebertretung nicht zu den Handlungen gehœrt, welche eine unmittelbare Verletzung oder Stœrung der Rechte des Staates oder eines Privaten enthalten.

Der Versuch ist sodann, wenn im einzelnen Falle, wie im Art. 702. nichts anderes verordnet ist, mit herabgesetzter Strafe, jedoch nicht unter der Hælfte derjenigen zu belegen, welche im Falle der Vollendung der That zu verhængen wære.

In keinem Falle darf dabei unter das geringste in Art. 14 und 15 bestimmte Strafmaass herabgegangen werden.

IV. Von Urhebern und Gehülfen.

Art. 504.

Die Gehülfen werden, in so ferne nicht das Gesetz in Ansehung einzelner Polizeiübertretungen etwas anderes verordnet, mit der gegen die Urheber angedrohten Strafe belegt.

Die Strafe soll jedoch nach Vorschrift des vorhergehenden Artikels nicht unter die Hælfte, und niemals unter das gesetzlich geringste Maass herabgesetzt werden.

Diejenigen, welche sich aus eigennützziger Absicht damit abgeben, gemeingefæhrlichen Polizeiübertretern Unterkunft zu verschaffen, sind als Miturheber zu bestrafen.

V. Von der Haftung.

1) Der Kærperschaften.

Art. 505.

Einer Kœrperschaft kœnnen zwar die von der Gesammtheit

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly 06/09/2026 02:47:09 EEST - 216.73.216.250

ὅλου ἢ τοῦ πλείονος μέρους ἤ τινος τῶν μελῶν πραττόμενα πταίσματα, ἀλλὰ μόνον εἰς τοὺς κατὰ μέρος ἐνόχους· ἐντεῦθεν ὅμως οἱ δῆμοι δὲν ἀπαλλάττονται παντελῶς τῆς εὐθύνης διὰ τὰς γινομένας εἰς τὰς περιφερείας των ζημίας, καθόσον τοιαύτη εὐθύνη διατάττεται ὑπὸ ἰδιαιτέρων νομίμων διατάξεων.

2. Διὰ πταίσματα ἄλλων.

Ἄρθρ. 506.

Ὅσις δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς συναυτουργὸς ἢ συνεργὸς, εἶναι ὑπεύθυνος διὰ πταίσματα ἄλλων μόνον εἰς τὰς παρὰ τοῦ νόμου ὡρισμένας περιπτώσεις.

3. Διὰ ὑποκειμένους.

Ἄρθρ. 507.

Ἕκαστος πρωτεργάτης χειροτεχνίας, ἐργοστασιάρχης, ἀναγνωρισμένος ἐργολάβος καὶ ἔμπορος, εἶναι ὑπεύθυνος, ὅσον ἀφορᾷ τὰς διατεταγμένας ἢ ἀπηγορευμένας τῆς βιομηχανίας ἢ ἐμπορίας του πράξεις, διὰ τὰ πταίσματα τῶν τοποτηρητῶν του, προμηθευτῶν, ἐπισατῶν, συνεργατῶν, συμβοηθῶν, ὑπηρετῶν, ἐργατῶν καὶ ἄλλων ὑποκειμένων, ἐὰν ἐπράχθησαν τὰ πταίσματα, γινώσκοντος αὐτοῦ καὶ δυναμένου νὰ τὰ ἐμποδίσῃ, ἢ ἐὰν δύναται νὰ τὸν προσαφθῇ δικαίως ὁποιαδήποτε ἀμέλεια τῆς ὀφειλομένης ἐφορείας.

Ἡ αὐτὴ εὐθύνη ἐπικειται καὶ εἰ. γονεῖς, ἐπιτρόπους, καὶ διδασκάλους σχολείων, ὡς πρὸς τὰ ἀφήλικα τέκνα, τοὺς ἐπιτροπευομένους καὶ μαθητάς.

Ἄρθρ. 508.

Ἐὰν οἱ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρ. 507 ἀναφερόμενοι ποάξωσι τὸ πταῖσμα, ἄνευ εἰδήσεως τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς βιομηχανίας ἢ τοῦ προϊσαμένου αὐτῶν, τὸ τοιοῦτον καταλογίζεται εἰς αὐτοὺς ὡς ἰδιαιτέρα ἐπιβαρυντικὴ αἰτια.

Ἄρθρ. 509.

Ὁσάκις ὁ νόμος διατάττῃ κατὰ τοῦ πτοίσματος πρόσιμον ἢ κράτησιν, ἐκεῖνο μὲν ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς βιομηχανίας ἢ τοὺς προϊσαμένους, αὕτη δὲ εἰς τοὺς ὑποκειμένους.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν τιμωροῦνται καὶ οἱ κύριοι ἐπιτηδεύματος, ἢ οἱ προϊσάμενοι, ἐὰν διατάττεται κράτησις καὶ πρόσιμον.

Ἄρθρ. 510.

Ἐὰν διατάττεται μόνον πρόσιμον, πληρώνεται μὲν τοῦτο παρὰ τῶν γονέων, τῶν κυρίων ἐπιτηδεύματος, καὶ ἄλλων προϊσαμένων, περὶ ὧν διέλαβε τὸ 507 ἄρθρον, μεταβάλλεται δὲ εἰς κράτησιν ὡς πρὸς τοὺς ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ διαληφθέντας ὑποκειμένους.

Ἐὰν διατάττεται μόνον κράτησις, ἐπιβάλλεται μὲν αὕτη εἰς τοὺς ὑποκειμένους, μεταβάλλεται δὲ εἰς πρόσιμον ὡς πρὸς τοὺς προϊσαμένους.

Κατὰ τὴν μεταβολὴν ταύτην πᾶσα ἡμέρα κρατήσεως ἀναλογεῖ μὲ τρεῖς Δραχμὰς, καὶ ἀντιστρόφως τρεις Δραχμαὶ ἰσοδυναμοῦσι μὲ μίαν ἡμέραν κρατήσεως.

ς'. Περὶ καταλογισμοῦ.

1. Ἐν γένει.

Ἄρθρ. 511.

Ἐὰν συμβῶσιν ἐπὶ πταισμάτων, ὅσα εἰς τὸ ἄρθρον 87 προϋποτίθενται, ἔχουσι τὴν ἐξουσίαν τὰ Δικαστήρια νὰ ἀποφασίσωσιν ἐλάττωσιν ποινῆς κατὰ τὸ μέτρον τὸ παρὰ τῶν ἄρθρων 503 καὶ 504 ὡρισμένον.

2. Ἕνεκα νεότητος.

Ἄρθρ. 512.

Κράτησις τὸ πολὺ δεκατεσσάρων ἡμερῶν ἐπιβάλλεται εἰς νέους, οἵτινες μετὰ τὸ δέκατον μεν, ἀλλα πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ δεκάτου τετάρτου ἔτους τῆς ἡλικίας των, πράττουσι πταῖσμα.

oder Mehrheit der Mitglieder oder Einzelnen derselben begangenen Polizeiübertretungen niemals, sondern sie sollen nur den schuldigen Einzelnen zugerechnet werden; dadurch wird jedoch die Haftung der Gemeinden für die Schæden in ihren Markungen, so weit eine solche Haftung durch besondere gesetzliche Bestimmungen ausgesprochen ist, keineswegs aufgehoben.

2) *Fur Uebertretungen Dritter.*

Art. 506.

Wer nicht als Miturheber oder Gehülfe anzusehen ist, haft für Polizeiübertretungen Dritter nur in den gesetzlich bezeichneten Fællen.

3) *Für Untergebene.*

Art 507.

Jeder Handwerksmeister, Fabrikant, berechtigte Unternehmer und Hændler hat hinsichtlich der in Bezug auf sein Gewerbe oder seinen Verkehr gebotenen und verbotenen Handlungen für die Uebertretungen seiner Stellvertreter, Provisoren, Aufseher, Gesellen, Gehülfen, Diener, Arbeiter oder sonst untergeordneter Personen zu haften, wenn diese Uebertretungen mit seinem Wissen, sofern er es hætte hindern kœnnen, begangen worden sind oder wenn ihm irgend eine Vernachlæssigung der schuldigen Aufsicht zur Last liegt.

Dieselbe Haftung tritt ein bei Aeltern, Vormündern und Schullehrern hinsichtlich ihrer minderjæhrigen Kinder, Pflegebefohlenen und Schüler.

Art. 508.

Haben die im vorhergehenden Art. 507 genannten untergeordneten Personen die Polizeiübertretung ohne Wissen des Gewerbs-Inhabers oder ihres Vorgesetzten begangen, so wird ihnen dieses als ein besonders erschwerender Umstand angerechnet.

Art. 509.

Wenn das Gesetz gegen die Polizeiübertretung Geldbusse oder Arrest angeordnet hat, so trifft die Gewerbsinhaber oder Vorgesetzten die Geldbusse und die untergeordneten Personen werden mit Arrest belegt.

Nach demselben Grundsatz ist gegen die Gewerbsinhaber oder Vorgesetzten zu verfahren, wenn Arrest und Geldstrafe angeordnet worden ist.

Art 510.

Wurde blosse Geldbusse angeordnet, so ist die Geldbusse von den Aeltern, Gewerbsinhabern und anderen in Art. 507. genannten Vorgesetzten zu bezahlen, für die dort genannten untergeordneten Personen aber das Geld in Arrest umzuwandeln.

Im Falle der Anordnung einer blossen Arreststrafe soll diese gegen die untergeordneten Personen erkannt, für die Vorgesetzten aber in Geld umgewandelt werden.

Bei dieser Umwandlung soll jeder Tag Arrest für drei Drachmen, und umgekehrt drei Drachmen für einen Tag Arrest gerechnet werden.

VI. Von der Zurechnung.

1) *Im Allgemeinen.*

Art. 511.

Treten die im Art. 87 genannten Voraussetzungen bei Polizeiübertretungen ein, so sind die Gerichte ermæchtiget, auf die Herabsetzung der Strafe nach dem im Art. 503 und 504 bestimmten Maassstabe zu erkennen.

2) *Wegen Jugend.*

Art. 512.

Gegen junge Leute, welche nach dem 10ten, aber vor zurückgelegtem 14en Jahre, eine Polizeiübertretung begangen haben, soll Arrest nicht über 14 Tage ausgesprochen werden.

Institutional Repository Library & Information Centre - University of Thessaly 06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

3. Ἐν ἐλλείψει λογικῆς ἐνεργείας.

Ἀρθρ. 513.

Ὁ καταλογισμὸς τῶν πταισμάτων δὲν παύει, διότι ὁ πταίσας ἄνευ ὡρισμένου σκοποῦ εὑρέθη εἰς κατάσχεσιν ἐλλείψεως λογικῆς ἐνεργείας, τὴν ὁποίαν μολονοτοῦτο διὰ τῆς ἀνηκούσης προνοίας καὶ μετριότητος ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ, ἀλλ' ἐλαττοῦται μόνον ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἡ ποινὴ καταβιβάζεται κατὰ τὸ εἰς τὰ ἄρθρα 503 καὶ 504 εἰρημένον μέτρον.

4. Ἕνεκα ἀγνοίας καὶ ἀπάτης.

Ἀρθρ. 514.

Ὁ καταλογισμὸς πταισμάτων οὔτε παύει οὔτε ἐλαττοῦται, διότι ἐπράχθησαν ἐξ ἀγνοίας περὶ τὰ ἔργα δημοσίου τινὸς ὑπηρεσίας, ἐπιτηδεύματος ἢ ἐργολαβίας.

5. Εἰς κωφοὺς καὶ ἀλάλους.

Ἀρθρ. 515.

Κωφοὶ καὶ ἄλαλοι, ἱκανῶς διδαγμένοι ὥστε νὰ ἐννοῶσι τὸ ἀξιόποινον τῶν πταισμάτων, καὶ ἄλλως δεκτικοὶ καταλογισμοῦ, τιμωροῦνται μὲ ἠλαττωμένας ποινὰς κατὰ τὸ εἰς τὸ ἄρθρον 511 ὁρισθὲν μέτρον.

6. Ἕνεκα ἀδείας δοθείσης.

Ἀρθρ. 516.

Τὸ πταῖσμα μένει ἀτιμώρητον ἕνεκα τῆς παρὰ τοῦ βλαφθέντος δοθείσης ῥητῆς ἢ σιωπηλῆς ἀδείας, εἰς ἐκείνας μόνον τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ὁ νόμος αὐτὸς ἀπαιτεῖ ῥητῶς πρὸς τιμώρησιν τῆς πράξεως τὴν ἔλλειψιν τῆς ἀδείας, ἢ ὅπου ἡ ἐξέτασις καὶ τιμώρησις συγχωρεῖται μόνον κατ' εἰσαγγελίαν.

Ζ'. Περὶ τῆς ἐπιμετρήσεως τῆς ποινῆς.

Ἀρθρ. 517.

Ὅπου ὁ νόμος διατάττει κράτησιν καὶ πρόσιμον ὁμοῦ, συγχωρεῖται εἰς τὰ Δικαστήρια νὰ ἐπιβάλλωσιν, ἕνεκα ἰδιαιτέρων τινῶν περιστάσεων, θατέραν τῶν ποινῶν τούτων μόνον, ἀλλ' ἠὐξημένην ἀναλόγως.

Ἀρθρ. 518.

Εἰς τὸν κατασχεθέντα ὡς ὕποπτον κακουργήματος ἢ πλημμελήματος, μετέπειτα δὲ καταδικασθέντα ἕνεκα τῆς αὐτῆς πράξεως μόνον ὡς πταίστην, εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν καταγνώσκεται ὡς μόνη ποινὴ ἡ φυλάκισις, τὴν ὁποίαν ἤδη ὑπέφερεν, ἐὰν ἡ διάρκειά της ἔφθασεν ἢ ὑπερέβη τὸ ὀφειλόμενον μέτρον τῆς ποινῆς· ἄλλως δὲ, ἡ τοιαύτη φυλάκισις πρέπει νὰ ἐκπεσθῇ ἐκ τῆς ποινῆς.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ τῶν καθέκαστων πταισμάτων.

Α. Ἀθέμιτος χωρομετρία (διαγραφὴ τοῦ τόπου).

Ἀρθρ. 519.

Ὅσις ἄνευ ἀδείας τῆς ἐφορευούσης Ἀρχῆς ἰχνογραφεῖ ἢ σχεδιογραφεῖ ὅρμους, λιμένας, νεώρια, φρούρια, στρατόπεδα, στρατιωτικὰ ἐργοστάσια καὶ ἄλλα στρατιωτικὰ δημόσια καταστήματα ἢ μέρη τινὰ αὐτῶν, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν ἑνὸς μέχρι τριῶν μηνῶν, αἱ δὲ ἰχνογραφίαι καὶ τὰ σχέδια δημεύονται.

Β'. Ἀθέμιτοι σχέσεις πρὸς τὸ ἐξωτερικόν.

1. Συγκοινωνία μὲ ἐχθροὺς τῆς Ἐπικρατείας.

Ἀρθρ. 520.

Τιμωρεῖται μὲ κράτησιν ὅστις ἐναντίον ἰδιαιτέρας ἀπαγορεύσεως ἀποδημεῖ ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς εἰς χώρας ἐχθρικὰς ἢ εἰς μέρη τοῦ Κράτους ἢ παντὸς ἄλλου τόπου κατεχόμενα παρὰ τῶν πολεμίων, ὅστις πέμπει αὐτόσε ἀγγελιαφόρους (πεζοδρόμους) μὲ παραγγελίας προφορικὰς, ὅστις στέλλει ἐπιστολὰς γεγραμμένας διὰ μυστικῶν σημείων, ἢ ἄλλας ἐπιστολὰς δι' ἄλλης ὁδοῦ παρὰ τὴν τοῦ ταχυδρομείου ἢ τὴν τῶν δημοσίων ἀγγελιαφόρων.

Δὲν ἐπιβάλλεται κἀμμία ποινὴ ὅταν εἰς περίπτωσιν κατεπειγούσης ἀνάγκης σταλῇ ἐπιστολή τις δι' ἄλλης ὁδοῦ,

3) *Bei Mangel an Vernunftthætigkeit.*

Art. 513.

Die Zurechnung bei Polizeiübertretungen wird dadurch, dass sich der Uebertreter ohne bestimmte hierauf gerichtete Absicht in einem Zustande mangelnder Vernunftthætigkeit befunden hat, welchen er jedoch durch gehœrige Vorsicht und Mæssigung von sich hætte abhalten kœnnen, nicht aufgehoben, sondern nur so weit gemindert, dass die Strafe nach dem im Art. 503 und 504 genannten Maassstabe herabgesetzt wird.

4) *Bei Unwissenheit und Irrthum.*

Art. 514.

Die Zurechnung bei Polizeiübertretungen wird durch Unwissenheit in den Verrichtungen eines œffentlichen Dienstes, Gewerbes oder einer Unternehmung weder aufgehoben noch gemindert.

5) *Bei Taubstummen.*

Art. 515.

Taubstumme, welche für die Einsicht der Strafbarkeit ihrer Uebertretungen genugsam unterrichtet, auch sonst zurechnungsfæhig gefunden werden, sind mit herabgesetzten Strafen nach dem im Art. 511. ausgesprochenen Maassstabe zu belegen.

6) *Bei erhaltener Erlaubniss.*

Art. 516.

Durch die vom Beschædigten ertheilte ausdrückliche oder stillschweigende Erlaubniss wird eine Polizeiübertretung nur in denjenigen Fællen straflos, wo das Gesetz selbst zur Strafbarkeit der Handlung den Mangel der Befugniss ausdrücklich fordert, oder wo die Untersuchung und Bestrafung nur auf Klage zulæssig ist.

VII. Von der Zumessung.

Art. 517.

Wo das Gesetz Arrest und Geldbusse in Verbindung festsetzt, sind die Gerichte wegen des Eintrittes besonderer Umstænde jede dieser Strafen allein, jedoch mit verhæltnissmæssiger Erhœhung, auszusprechen ermæchtiget.

Art. 518.

Wer wegen Verdachtes eines verübten Verbrechens, oder Vergehens verhaftet, nachher aber wegen eben dieser Handlung nur als Polizeiübertreter verurtheilt worden ist, dem soll bei der Zumessung die erlittene Haft, wenn dieselbe in ihrer Dauer das verwirkte Strafmaass erreicht oder überschreitet, als einzige Strafe zuerkannt, ausserdem aber von der Strafe abgerechnet werden.

ZWEITER ABSCHNITT.

Von den einzelnen Uebertretungen.

I. Unbefugtes Aufnehmen des Landes.

Art. 519.

Wer ohne Erlaubniss der Aufsichtsbehœrde von Rheden, Hafen, Schiffswerften, Festungen, Lagern, Militærfabriken und anderen militærischen Staatsanstalten, oder deren einzelnen Bestandtheilen Risse oder Plane aufnimmt, wird mit Arrest von einem Monat bis zu drei Monaten bestraft. Die Risse und Plane sollen confiscirt werden.

II. Unerlaubte Verhæltnisse zum Auslande.

1) *Verkehr mit Feinden des Staates.*

Art. 520.

Wer gegen besonderes Verbot ohne obrigkeitliche Erlaubniss in Feindes-Lænder oder in feindlich besetzte Theile des Staates oder jedes anderen Gebietes Reisen unternimmt, wer Bothen mit mündlichen Auftrægen dahin sendet; wer in geheimen Zeichen abgefasste Briefe hinschickt; wer andere Briefe auf anderen Wegen als durch die Post oder berechtigte Bothen sendet, wird mit Arrest bestraft.

Musste im Falle dringender Noth ein Brief auf anderem Wege abgeschickt werden, so ist binnen vier und zwanzig Stunden der

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly 06/09/2026 02:47:09 EEST - 216.73.216.250

καὶ γενῇ ἡ περὶ τούτου ἀγγελία ἐντὸς 24 ὡρῶν εἰς τὴν Ἀρχὴν ὁμοῦ μὲ τὴν ἔκθεσιν τῆς ἀνάγκης.

Ἄρθρ. 521.

Μὲ κράτησιν δύο ἑβδομάδων μέχρι τριῶν μηνῶν τιμωρεῖται ὅσις ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ ἄρθρου 123, ἀγνοούσης καὶ ἀκούσης τῆς Ἀρχῆς, φέρει μόνος ἢ διαπέμπει εἰς ἐχθρικὰς χώρας ἢ εἰς μέρη τῆς Ἐπικρατείας ἢ παντὸς ἄλλου τόπου κατεχόμενα παρὰ τῶν πολεμίων εἰδήσεις ἀφορώσας τὴν κατάστασιν τῆς Ἐπικρατείας ἐν γένει, τὰ ἐπιθετικὰ ἢ ἀμυντικὰ αὐτῆς παρασκευάσματα καὶ μέσα, ἢ ἄλλας σχέσεις καὶ περιςάσεις ἀναφερομένας εἰς τὸν πόλεμον ἢ τὴν φορὰν αὐτοῦ. Ὅστις ἀποκαλύπτει εἰς τὸν εἰσβαλόντα ἐχθρὸν παρομοίας εἰδήσεις, χωρὶς νὰ ἦναι ἠναγκασμένος ἀπὸ ἐπικείμενον κίνδυνον σώματος, ζωῆς, ἢ κτημάτων.

Ἄρθρ. 522.

Εἰς κράτησιν τριῶν ἡμερῶν μέχρις ἓξ ἑβδομάδων καταδικάζεται ὅσις καθ' οἱονδήποτε τρόπον γνωσοποιεῖ ἢ βάλλει εἰς κυκλοφορίαν προκηρύξεις ἢ ἄλλα παρόμοια ἔγγραφα τοῦ ἐχθροῦ ἄνευ συναινέσεως τῆς Ἀρχῆς, ἢ ἄνευ προφανοῦς κινδύνου προσώπου ἢ περιουσίας.

Εἰς χρηματικὴν δὲ ποινὴν δέκα μέχρις ἑκατὸν Δραχμῶν καταδικάζεται ὅστις δὲν παραδίδει ἀνυπερθέτως εἰς τὴν Ἀρχὴν τοιαύτας προκηρύξεις ἢ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ἔξωθεν ἀπὸ μέρη τοῦ Κράτους ἢ παντὸς ἄλλου τόπου κατεχόμενα παρὰ τῶν πολεμίων, ἢ ἀπὸ ἄγνωστόν τινα χεῖρα.

Ἄρθρ. 523.

Ὅσις ἄνευ παραγγελίας ἢ διαιτέρας ἀδείας, ἢ ἄνευ κατεπειγούσης ἀνάγκης ἐμβαίνει μεθ' ὁποιουδήποτε τῆς ἐχθρικῆς μερίδος ἀνθρώπου εἰς διαπραγματεύσεις, ἀφορώσας τὴν πολιτείαν, τὴν ἐκκλησίαν, τοὺς δήμους, ἢ τοὺς πολίτας, ἐὰν τοιαῦται διαπραγματεύσεις τείνωσιν εἰς κερδοσκοπίαν ἢ εἰς ἀτομικὴν ἐκδίκησιν, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν ἓξ ἑβδομάδων μέχρι τριῶν μηνῶν, ἄλλως δὲ, μὲ κράτησιν τοὐλάχιςον μιᾶς ἑβδομάδος.

Ἄρθρ. 524.

Πᾶν ὅ,τι ὡρίσθη εἰς τὰ ἄρθρα 520-523 ὡς πρὸς τὴν μετὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἐπικρατείας συγκοινωνίαν, ἰσχύει καὶ περὶ τῆς μετὰ τῶν ςασιωτῶν σχέσεως.

2. Ἀναγνώρισις ξένης κυριαρχίας.

Ἄρθρ. 525.

Ὅστις δὲν ὑποβάλλει ἀμελητὶ εἰς τὴν Ἀρχὴν τὰ ἐπιςαλέντα ἢ παραδοθέντα εἰς αὐτὸν διατάγματα, τὰς εἰδοποιήσεις, ἀποφάσεις, ἢ ἄλλας παρομοίας ἐξηγήσεις τῆς θελήσεως ξένης τινὸς Ἀρχῆς μὴ ἐχούσης πρὸς τοῦτο δικαίωμα, ἢ τῶν πρακτόρων αὐτῆς, ἂν καὶ δὲν ὑπήκουσεν εἰς ταῦτα, καταδικάζεται εἰς πρόςιμον πέντε μέχρι πεντήκοντα Δραχμῶν.

3. Ἀθέμιτος σχέσις μὲ ξένας δημοσίας Ἀρχάς.

Ἄρθρ. 526.

Ὅσις ἄνευ ἀδείας τῆς δημοσίας Ἀρχῆς ἐμβαίνει εἰς ἀνταπόκρισιν μὲ ξένας δημοσίας Ἀρχὰς ἢ ἄλλους πράκτορας διὰ νὰ κάμῃ ἀνακοινώσεις περὶ σχέσεων τοῦ Κράτους μὴ ἐγνωσμένων κοινῶς, ἢ διὰ νὰ ἐπενεργήσῃ εἰς ὁποιανδήποτε δημοσίαν σχέσιν· ὅστις δέχεται περὶ τοιούτων ἀνακοινώσεων παραγγελίας ξένων Ἀρχῶν ἢ πρακτόρων, ἐὰν διὰ τῆς πράξεως ταύτης δὲν ἔγινε παράβασις κάποιου ἄλλου Ποινικοῦ Νόμου, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν δύο ἑβδομάδων μέχρι δύο μηνῶν.

Ἄρθρ. 527.

Μὲ κράτησιν μιᾶς ἑβδομάδος μέχρι τριῶν μηνῶν τιμωρεῖται:

1) Ὅσις ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς μεταναςεύει·

2) Ὅσοι, μετὰ ἐπίσημον ἀνάκλησιν, γενομένην πρὸς αὐτοὺς ἰδίως ἢ διά τινος γενικοῦ διατάγματος, μὴ ἐπιστρέ-

Obrigkeit dieses unter Nachweisung des Nothfalles anzuzeigen, wo sodann die Strafe nicht eintritt.

Art 521.

Wer ausser dem Falle des Artikels 123. nach Feindes-Lændern oder feindlich besetzten Theilen des Staates oder jedes andern Gebietes ohne Wissen und Willen der Obrigkeit Nachrichten bringt, oder gelangen læsst, welche die Lage des Staates überhaupt, dessen Angriffs- oder Vertheidigungs-Anstalten und Mittel, oder andere, den Krieg oder seinen Gang berührende Verhæltnisse und Thatsachen betreffen; wer dergleichen Nachrichten, ohne durch gegenwærtige dringende Gefahr für Leib, Leben oder Gut gezwungen zu seyn, dem eingerückten Feinde nicht verheimlicht, soll mit Arrest von zwei Wochen bis zu drei Monaten bestraft werden.

Art. 522.

Mit Arrest von drei Tagen bis zu sechs Wochen wird bestraft, wer Proclamationen oder andere dergleichen Schriften des Feindes ohne obrigkeitliche Genehmigung oder ohne augenscheinliche Gefahr für Person oder Gut auf irgend eine Weise œffentlich bekannt macht oder in Umlauf bringt.

Wer solche Proclamationen oder Schriften, welche ihm aus dem Auslande, aus feindlich besetzten Theilen des Staates oder jedes andern Gebietes, oder von unbekannter Hand zugekommen sind, nicht unverzüglich der Obrigkeit überliefert, wird an Geld von zehn bis einhundert Drachmen gestraft.

Art. 523.

Wer mit irgend Jemanden von feindlicher Seite ohne Auftrag oder besondere Erlaubniss, oder ohne den Fall dringender Noth sich in Verhandlungen einlæsst, wobei Staat, Kirche, Gemeinden oder Staats-Unterthanen betheiligt sind, wird, wenn dergleichen Verhandlungen auf gewinnsüchtige Unternehmungen oder Privatrache abzielen, zu Arrest von sechs Wochen bis zu drei Monaten, ausserdem aber zu Arrest nicht unter einer Woche verurtheilt.

Art. 524.

Was rücksichtlich des Verkehres mit Feinden des Staates in den Artikeln 520 bis 523 bestimmt worden ist, gilt auch von dem Verkehre mit Aufrührern.

2) *Anerkennung fremder Obergewalt.*

Art. 525.

Wer die ihm zugefertigten oder zugestellten Verordnungen, Bekanntmachungen, Urtheilssprüche oder andere dergleichen Willensæusserungen einer auswærtigen unbefugten Behœrde oder deren Agenten, obschon er denselben keine Folge gegeben, nicht unverweilt der Obrigkeit vorlegt, wird an Geld von funf bis funfzig Drachmen gestraft.

3) *Unerlaubter Verkehr mit auswærtigen Staats-Behœrden.*

Art. 526.

Wer ohne Erlaubniss der Staats-Behœrde mit auswærtigen Staats-Behœrden oder andern Agenten sich in Verkehr setzt, um über nicht œffentlich bekannte Verhæltnisse des Staates Mittheilungen zu machen, oder auf irgend ein Staats-Verhæltniss einzuwirken; wer in einer solchen Beziehung von auswærtigen Behœrden oder Agenten Auftræge übernimmt, wird, wenn nicht ein anderes Straf-Gesetz durch diese Handlung verletzt ist, mit Arrest von zwei Wochen bis zu zwei Monaten bestraft.

Art. 527.

Mit Arrest von einer Woche bis zu drei Monaten wird bestraft:

1) wer ohne Erlaubniss der Staats-Behœrde auswandert;

2) wer aus fremden Diensten, in welche er ohne Entlassung aus dem Unterthans-Verbande getreten ist, auf obrigkeitliche Zi-

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ψαντες ἀπὸ ξένην ὑπηρεσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν προσεχώρησαν χωρὶς νὰ ἀφεθῶσιν ἀπὸ τὸν δεσμὸν τοῦ ὑπηκόου, ἢ ὅσοι, καὶ ἄνευ ἰδιαιτέρας ἀνακλήσεως, μὴ ἐγκαταλιπόντες τὴν ὑπηρεσίαν ξένης Δυνάμεως, ἅμα αὐτὴ ἔμβῃ εἰς κατάστασιν πολεμίαν κατὰ τῆς Ἐπικρατείας, δὲν ἀναγγείλωσι καὶ ἀποδείξωσι τρανῶς εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας τὰ ἐμπόδια, ἅτινα τοὺς ἀναχαιτίζουν ἢ τοὺς ἀνεχαίτισαν ἄκοντας·

3) Ὅσις ἄνευ ἰδιαιτέρας συγκαταθέσεως τῆς Κυβερνήσεως πολιτογραφεῖται εἰς ξένην ἐπικράτειαν, καὶ ἀποκαθιςᾷ αὐτόθι τὴν κατοικίαν του·

4) Πᾶς ἐν ἀλλοδαπῇ διατρίβων, ὅςις, ἐκδοθείσης ἐπισήμου ἀνακλήσεως, οὐδ' ἐμφανίζεται, οὐδ' ἀναγγέλλει καὶ ἀποδεικνύει νομίμους τῆς μὴ ἐμφανίσεώς του αἰτίας, ὑπαρχούσης βεβαιότητος ὅτι οὗτος ζῇ καὶ διατρίβει εἰς ῥητὸν ξένον κράτος.

Καθ' ὅλας ταύτας τὰς περιπτώσεις ἡ περιουσία τοῦ ἀπόντος πταίσου μεσεγγυᾶται, καὶ ὁ ὡς πρὸς τὰ ἀκίνητα κτήματά του περιορισμὸς τῆς ἐξουσίας τοῦ διαθέτειν ἐγγράφεται εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν, καὶ ἐὰν πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς του ἀποθάνῃ εἰς τὸν ξένον τόπον, παραδίδεται ἡ περιουσία εἰς τοὺς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμους του.

Ἐὰν ἐπιστρέψῃ ὁ μεταναςεύσας, καταγινώσκεται εἰς αὐτὸν ἡ ποινή.

Ἀρθρ. 528.

Μὲ κράτησιν τουλάχιςον δύο ἑβδομάδων τιμωρεῖται ὅςις διὰ συμβουλῆς, συγάσεως, μαρτυριῶν καὶ ἄλλων παρομοίων βοηθημάτων καὶ μέσων ὑποςηρίζει ἐν γνώσει ὑπηκόους τοῦ Κράτους εἰς τὴν ἐκτέλεσιν μεταναςεύσεώς τινος, ἀποφασισθείσης μὲν ἄνευ τῆς συνεργίας αὐτοῦ, προετοιμασθείσης δὲ ἢ ἐπιχειρισθείσης ἄνευ ἀδείας· ὅςις ἄνευ συγκαταθέσεως τῆς Κυβερνήσεως παραδίδει ἐν γνώσει εἰς τὸν ἄνευ ἀδείας μεταναςεύοντα ἢ μεταναςεύσαντα ὅλην τὴν περιουσίαν του ἢ μέρος αὐτῆς· ὅςις, χωρὶς νὰ βεβαιωθῇ ἐὰν ἔλαβον ἐπίσημον ἄδειαν μεταναςεύσεως ὑπήκοοι τοῦ Κράτους, τῶν ὁποίων γνωρίζει τὴν περὶ μεταναςεύσεως πρόθεσιν, συνδέει καὶ ἐκτελεῖ μετ' αὐτῶν συνθήκας, δι' ὧν οἱ μεταναςάται εὐκολύνονται νὰ σύρωσι τὴν περιουσίαν των εἰς ξένην ἐπικράτειαν· ὅςις συγχωρεῖ εἰς ἀπόντας νὰ λάβωσί τι ἐκ τῆς περιουσίας των, ἐναντίον ἀπαγορεύσεως τῆς Ἀρχῆς.

Ἐὰν τὸ πταῖσμα τοῦτο συνέβη ἐκ φιλοκερδείας ἢ καὶ τρίτην φορὰν μετὰ προηγηθεῖσαν διττὴν τιμώρησιν, καταγινώσκεται κράτησις ἑνὸς μέχρι τριῶν μηνῶν.

Καθ' ὅλας τὰς περιπτώσεις ὁ ἔνοχος χρεωςεῖ ν' ἀντικατας ήσῃ τὴν παραδοθεῖσαν ἢ τὴν διὰ τῆς βοηθείας του εἰς ξένον τύπον μετενεχθεῖσαν περιουσίαν, καὶ ὡς πρὸς ταύτην λαμβάνουν χώραν αἱ εἰς τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ προηγουμένου ἄρθρου διατεταγμέναι συνέπειαι.

4. Ἀποδοχὴ μισθοῦ καὶ ἄλλων διακριτικῶν σημείων παρὰ ξένης Δυνάμεως.

Ἀρθρ. 529.

Ὅςις ἄνευ ῥητῆς ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως δέχεται παρά τινος ξένης Δυνάμεως μισθοὺς, συντάξεις, τίτλους, παράσημα, καὶ ἄλλα διακριτικὰ σημεῖα, ἢ ἐξακολουθεῖ νὰ λαμβάνῃ καὶ νὰ φυλάττῃ ὅσα ἤδη ἔλαβε πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου, τιμωρεῖται μὲ πρόςιμον τουλάχιςον πεντήκοντα Δραχμῶν ἢ μὲ κράτησιν τουλάχιςον μιᾶς ἑβδομάδος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων συνεπειῶν ὡς πρὸς τὰ πολιτικὰ δίκαιά του κατὰ τοὺς περὶ τούτου νόμους.

5. Ἀθέμιτος ἔξοδος ἐκ τῆς χώρας.

Ἀρθρ. 530.

Μὲ πρόςτιμον τουλάχιστον δέκα Δραχμῶν τιμωρεῖται ὅςις παραβαίνει τοὺς ὅρους, ὑπὸ τοὺς ὁποίους συγχωρεῖται ἡ εἴσοδος τῶν παίδων ἢ τῶν νέων εἰς ξένα διδακτικὰ ἢ παιδαγωγικὰ καταςήματα.

rückberufung, sie geschehe durch einen an ihn besonders gerichteten Befehl oder durch eine allgemeine Verordnung, nicht zurückkehrt, oder auch ohne besondere Zurückberufung den Dienst einer auswærtigen Macht nicht verlæsst, sobald derselbe gegen den Staat in Kriegsstand tritt, ohne in diesen Fællen die Hindernisse, welche ihn ohne sein Verschulden zurückhalten oder zurückgehalten haben, anzuzeigen und glaubhaft nachzuweisen;

3) wer ohne besondere Bewilligung der Regierung in einem fremden Staate das Indigenat erwirbt, und in diesem Staate seinen Wohnsitz aufschlægt;

4) jeder Landesabwesende, welcher auf obrigkeitliche Zurückberufung sich weder stellt, noch rechtsmæssige Entschuldigungs-Ursachen anzeigt und nachweist, vorausgesetst, dass über dessen Leben und Aufenthalt in einem bestimmten auswaertigen Staate Gewissheit vorliegt.

In allen diesen Faellen wird das Vermœgen des abwesenden Uebertreters sequestrirt, hinsichtlich des unbeweglichen Gutes die Beschraenkung der Dispositionsbefugniss im Hypotheken-Buche eingetragen, und wenn er vor seiner Rückkehr im Auslande stirbt, das Vermœgen seinen Intestat-Erben ausgeantwortet.

Kehrt der Ausgewanderte zurück, so wird gegen ihn die Strafe erkannt.

Art. 528.

Wer Staatsunterthanen in der Ausführung einer ohne sein Zuthun beschlossenen, ohne Erlaubniss vorbereiteten oder unternommenen Auswanderung durch Rath, Empfehlung, Zeugnisse oder andere dergleichen Behelfe und Mittel wissentlich unterstützt; wer wissentlich einem ohne Erlaubniss auswandernden oder Ausgewanderten Staatsunterthan ohne obrigkeitliche Genehmigung sein Vermœgen ganz oder zum Theil verabfolgen læsst, oder wer mit Staatsunterthanen, deren Auswanderungs-Vorhaben ihm bewusst ist, ohne sich der obrigkeitlichen Auswanderungs-Erlaubniss zu versichern, Vertræge abschliesst und vollzieht, wodurch die Auswanderer in den Stand gesetzt werden, ihr Vermœgen ins Ausland zu ziehen; wer Landes-Abwesenden wider obrigkeitliches Verbot von ihrem Vermœgen etwas verabfolgen læsst, wird mit Arrest nicht unter zwei Wochen gestraft.

Geschah diese Uebertretung aus Gewinnsucht oder nach zweimaliger Bestrafung zum drittenmale, so tritt Arrest von einem Monat bis zu drei Monaten ein.

In allen Fællen hat der Schuldige das verabfolgte oder durch seine Hülfe in das Ausland gebrachte Vermœgen zu ersetzen, und es treten in Bezug auf dasselbe die im letzten Absatz des vorigen Artikels angeordneten Folgen ein.

4) *Annahme von Gehalten und Auszeichnungen von einer auswærtigen Macht.*

Art. 529.

Wer ohne ausdrückliche Erlaubniss der Staats-Regierung von einer auswærtigen Macht Gehalte, Pensionen, Titel, Orden oder andere Ehrenauszeichnungen annimmt, oder schon vor Bekanntmachung gegenwærtigen Gesetzes angenommene ohne Erlaubniss fortbezieht oder beibehælt, wird an Geld nicht unter 50 Drachmen oder mit Arrest nicht unter einer Woche bestraft, vorbehaltlich der sonstigen in Ansehung seiner staatsbürgerlichen Rechte nach den desfallsigen Gesetzen eintretenden Folgen.

5) *Unerlaubter Austritt aus dem Lande.*

Art. 530.

Wer die Bedingungen verletzt, unter welchen der Eintritt der Kinder oder junger Leute in fremde Unterrichts- oder Erziehungs-Anstalten gestattet ist, wird an Geld nicht unter 10 Drachmen bestraft.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly

Γ. Ἀντιποίησις ἰδιαιτέρων δικαιωμάτων.

1. Ἀντιποίησις γινομένη παρ' ἰδιωτικῶν ἑταιριῶν.

Ἄρθρ. 531.

Ἐὰν ἰδιωτική τις ἑταιρία περιάπτῃ εἰς ἑαυτὴν αὐτογνωμόνως δημόσια ἐνώσεως σήμεῖα ἢ ἐξωτερικὰ πλεονεκτήματα καὶ διακρίσεις δημοσίων συστημάτων, τιμωροῦνται οἱ μὲν προϊσταμενοι τῆς ἑταιρίας ταύτης μὲ κράτησιν, τὰ δὲ μέλη μὲ πρόσιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα Δραχμῶν.

2. Ἀντιποίησις σχολικῆς ὑπηρεσίας.

Ἄρθρ. 532.

Κράτησις ἢ πρόστιμον, ἐν ὑποτροπῇ δὲ κράτησις ἑνὸς μέχρι τριῶν μηνῶν ἢ πρόσιμον ἑκατὸν μέχρι τριακοσίων Δραχμῶν ἐπιβάλλεται εἰς ἐκεῖνον, ὅστις, χωρὶς νὰ ἦναι διωρισμένος ἢ μὴ λαβὼν ἰδιαιτέραν ἄδειαν παρὰ τῆς Ἀρχῆς, διατηρεῖ σχολεῖόν τι, ἢ ἀνεγείρει ἄλλο παιδαγωγικὸν ἢ διδακτικον κατάστημα.

Τοιαῦτα ἐν παραβύστῳ διατηρούμενα σχολεῖα καὶ καταστήματα καταργοῦνται.

3. Ἀντιποίησις δικαιωμάτων ἐπιτηδεύματος.

Ἄρθρ. 533.

Ὅστις μετέρχεται ἐπιτήδευμα, εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ ὁποίου ἀπαιτεῖται ἄδεια τῆς Ἀρχῆς, χωρὶς νὰ λάβῃ ταύτην· ὅστις εἰς τὴν ἐνέργειαν ἐπιτηδεύματός τινος, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ἄδειαν νὰ μετέρχεται, ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῶν δικαιωμάτων τοῦ ὑπὲρ τὴν ὁποίαν διὰ διπλώματος ἔλαβεν ἄδειαν, ἢ ὑπὲρ τὸν κανονισμὸν τοῦ ἐπιτηδεύματος, ἢ ἄλλως ἐναντίον ῥητῆς ἀπαγορεύσεως, καταδικάζεται εἰς πρόστιμον πεντήκοντα μέχρις ἑκατὸν Δραχμῶν, ἢ εἰς κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων, παρεκτὸς τῶν ἰδιαιτέρων ὁρισμῶν, οἵτινες διαγράφονται ῥητῶς εἰς μερικὰ προνόμια ἐπιτηδεύματος.

Εἰς περίπτωσιν ἀσυγχωρήτου ἀντιποιήσεως ἐπιτηδεύματος, τὰ ἐργαλεῖα, τὰ σκεύη, αἱ ὕλαι καὶ αἱ πραγματεῖαι, τὰ ὁποῖα ἐχρησίμευσαν εἰς τὸ πταῖσμα, ἀφαιροῦνται, καὶ ἐκποιοῦνται διὰ ἐξόδων καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ πταίσου.

4. Μεταβολὴ τοῦ ὀνόματος τῆς γενεᾶς.

Ἄρθρ. 534.

Ὅστις ἄνευ συνευδοκήσεως τῆς Ἀρχῆς μεταβάλλει τὸ ὄνομα τῆς γενεᾶς του, ἢ περιάπτει εἰς ἑαυτὸν ἄνευ ἀδείας ὄνομα ξένης γενεᾶς, καταδικάζεται εἰς κράτησιν τὸ πολὺ ἑνὸς μηνός.

Δ'. Πταίσματα ἀναφερόμενα εἰς τὸν τύπον καὶ τὴν βιβλιεμπορίαν.

1. Κατάχρησις τοῦ τύπου καὶ τῆς βιβλιεμπορίας.

Ἄρθρ. 535.

Ὅστις ἐκδίδει συγγράμματα ἢ ἄλλα φύλλα διά τινος ἰδιωτικοῦ πιεστηρίου χωρὶς νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα τοῦ μετέρχεσθαι τὸ τοιοῦτον ἐπιτήδευμα, τιμωρεῖται μὲ πρόσιμον εἴκοσι μέχρι διακοσίων Δραχμῶν, καὶ μὲ κράτησιν δύο ἡμερῶν μέχρι δύο ἑβδομάδων.

Τὰ ὑπάρχοντα ἀντίτυπα τῶν ἄνευ ἀδείας τυπωθέντων συγγραμμάτων, τὰ σκεύη τῆς τυπογραφίας καὶ λιθογραφίας δημεύονται.

Ἄρθρ. 536.

Μὲ κράτησιν δύο ἡμερῶν μέχρι δύο ἑβδομάδων καὶ μὲ πρόστιμον δέκα μέχρι διακοσίων Δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα τῆς τέχνης, μετέρχεται βιβλιεμπορίαν· ὅστις ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς κρατεῖ ἰδιαίτερον ἀναγνωστήριον ἢ συγγραμμάτων δανειστήριον, ὅστις ὁ ἴδιος ἢ διἄλλου ῥωποπωλεῖ (colporter) συγγράμματα, κηρύττει αὐτὰ δημοσίως, ἢ τὰ προσφέρει εἰς ἀγοράν, τὰ τοιχοκολλᾷ ἢ τὰ διασπείρει εἰς ὁδοὺς καὶ εἰς πλατείας.

III) Anmassung besonderer Rechte.

1) Anmassung von Privatgesellschaften.

Art. 531.

Wenn eine Privatgesellschaft sich öffentliche Vereins-Zeich oder äussere Vorzüge und Auszeichnungen öffentlicher Körpe schaften eigenmächtig beilegt, so werden die Schuldigen u zwar die Vorsteher dieser Gesellschaft mit Arrest, die Mitglied aber an Geld bis zu 50 Drachmen gestraft.

2) Anmassung eines Schuldienstes.

Art. 532.

Arrest oder Geldbusse, beim Rückfalle Arrest von einem M nat bis zu drei Monaten oder Geldbusse von einhundert bis z dreihundert Drachmen trifft denjenigen, welcher ohne Anste lung oder besondere Erlaubniss der Behörde eine Schule unte hält, oder sonst eine Erziehungs- oder Unterrichtsanstalt e richtet.

Solche Winkelschulen und Anstalten sollen geschlossen werde

3) Anmassung von Gewerbsrechten.

Art. 533.

Wer ein Gewerbe, zu dessen Ausübung obrigkeitliche Berech igung erfordert wird, ohne diese Berechtigung erlangt zu haben betreibt; wer in der Ausübung eines Gewerbes, wozu er befug ist, die Grænzen seiner Befugniss über die Erlaubniss in der Be rechtigungsurkunde, oder in der Gewerbsordnung, oder sonst ge gen ein bestimmtes Verbot überschreitet, wird zu einer Geldbuss von fünfzig bis zu einhundert Drachmen, oder Arrest bis au zwei Wochen verurtheilt, vorbehaltlich der besonderen Bestim mungen, welche bei einzelnen Gewerbsprivilegien ausdrücklich fest gesetzt sind.

Im Falle unbefugter Gewerbsanmassung werden Werkzeuge und Geræthe, Stoffe und Waaren, welche zur Uebertretung ge dient haben, weggenommen und auf Kosten und Rechnung des Uebertreters veræussert.

4) Verænderung des Geschlechtsnamens.

Art. 534.

Gegen denjenigen, welcher ohne Genehmigung der Behörde seinen Geschlechtsnamen ændert, oder sich unbefugt einen fremden Geschlechtsnamen beilegt, wird Arrest bis zu einem Monate erkannt.

IV) Polizeiübertretungen in Ansehung der Presse und des Buchhandels.

1) Missbrauch der Presse und des Handels mit Schriften.

Art. 535.

Wer ohne Gewerbsberechtigung Schriften oder einzelne Blæt ter mittelst einer Privat-Presse hervorbringt und ausgibt, wird mit Geld-Busse von 20 bis 200 Drachmen und mit Arrest von zwei Tagen bis zu zwei Wochen belegt.

Die vorhandenen Exemplare unbefugt gedruckter Schriften dann das Schrift- und Steindruckereigeræthe werden confiscirt.

Art. 536.

Wer ohne Gewerbsberechtigung mit Schriften Handel treibt wer ohne obrigkeitliche Erlaubniss eine Leseanstalt oder Nieder lage von Schriften zum Ausleihen unterhælt; mit Schriften hau sirt, Schriften öffentlich ausruft oder ausbietet, auf Strassen und Plætzen anheftet, oder ausstreut; wer damit hausiren, dieselben ausrufen, ausbieten, anheften oder ausstreuen læsst, wird mit Arrest von zwei Tagen bis zu zwei Wochen, und an Geld von zehn bis zu zweihundert Drachmen gestraft.

Institute for Research Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Τὰ δι' ἀτυγχώρητον ἐμπόριον προμηθευόμενα ἢ παρανόμως εἰς πώλησιν ἐκτιθέμενα συγγράμματα, συλλαμβάνονται καὶ πωλοῦνται δι' ἐξόδων καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ πτκίστου.

Αρθρ. 537.

Βιβλιοπῶλαι, βιβλιοκάπηλοι (bouquinistes), κύριοι λιθογραφικοῦ καταστήματος, δανειστικῆς βιβλιοθήκης, ἢ ἀναγνωστηρίου, χαλκογραφιῶν καὶ εἰκόνων ἔμποροι, ὀφείλουν νὰ κρατῶσι περὶ τῶν παρ' αὐτοῖς χάριν πωλήσεως ἢ κυκλοφορίας ἐναποταμιευμένων συγγραμμάτων κατάλογον παρυπογεγραμμένον παρὰ τοῦ Ἐπάρχου τοῦ τόπου τῆς κατοικίας των καὶ φέροντα αὐξοντας ἀριθμοὺς σελίδων, καὶ αὐτὸν τοῦτον τὸν κατάλογον νὰ δεικνύωσιν εἰς τὸν Ἔπαρχον ὁσάκις ζητηθῇ παρ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὄχι ἐκτὸς τῆς οἰκίας ἢ τοῦ ἐργαστηρίου των.

Ὅστις ἀμελεῖ νὰ κρατῇ τὸν τοιοῦτον κατάλογον, ἢ ὅστις δὲν τὸν συμπληρώνει τοὐλάχιστον κατὰ μῆνα, καταδικάζεται εἰς πρόστιμον δέκα μέχρι τριακοσίων Δραχμῶν.

Μὲ τὴν ποινὴν ταύτην συνδέεται καὶ κράτησις τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων, ὅταν ἀληθῶς ὑπάρχοντα συγγράμματα δὲν ἀναφέρωνται ἐπίτηδες εἰς τοὺς καταλόγους ἢ εἰς τὰς συμπληρώσεις τούτων, ἢ ἀναφέρωνται μὲ παρηλλαγμένην ἐπιγραφὴν, ἢ ἄλλως πως κρύπτωνται.

Αρθρ. 538.

Πᾶς κύριος τυπογραφίας ἢ λιθογραφίας ὀφείλει νὰ καταχωρίζῃ καθ' ἡμέραν εἰς βιβλίον παρυπογεγραμμένον παρὰ τοῦ Ἐπάρχου τοῦ τόπου τῆς κατοικίας του καὶ σημειωμένον μὲ αὔξοντας ἀριθμοὺς σελίδων ὅσα ἀναδέχεται να τυπώσῃ βιβλια, ἢ συμβολικὰς παραστάσεις κατὰ τὴν χρονολογικὴν τῆς παραλαβῆς τάξιν καὶ μὲ τὴν ἡμερομηνίαν τῆς παραδόσεως ἢ ἐκδόσεως τοῦ ἀντιτύπου, καὶ νὰ καθυποβάλλῃ τὸ βιβλίον τοῦτο κατ' οἶκον ἢ ἐπὶ τοῦ ἐργαστηρίου του ὑπ' ὄψιν τοῦ Ἐπάρχου ὁσάκις ζητηθῇ παρ' αὐτοῦ.

Ὅστις παραμελεῖ νὰ κρατῇ τὸ βιβλίον τοῦτο ἢ δὲν τὸ κρατεῖ κατὰ τὸν διατεταγμένον τρόπον, καταδικάζεται εἰς πρόστιμον δέκα μέχρι τριακοσίων Δραχμῶν, καὶ εἰς κράτησιν τοὐλάχιστον δύο ἡμερῶν.

Αθρθ. 539.

Πᾶν σύγγραμμα ἐκδιδόμενον ἐντὸς τοῦ Βασιλείου πρέπει νὰ φέρῃ:

Τὸ ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ τυπογράφου, καὶ τὴν κατὰ τὸ σύνηθες χρονολογίαν τῆς τυπώσεως.

Ὅσοι τῶν ἐχόντων τυπογραφίας παραμελοῦσι τὴν σημείωσιν ταύτην, καταδικάζονται εἰς πρόσιμον πεντήκοντα μέχρι τετρακοσίων Δραχμῶν.

Αρθρ. 540.

Ἐκτὸς τοῦ προσίμου τούτου ἐπιβάλλεται προσέτι καὶ κράτησις τοὐλάχιστον τριῶν ἡμερῶν εἰς τον τυπογράφον, τὸν ψευδεπιγραφοῦντα, ὄνομα, κατοικίαν καὶ χρονον.

Εἰς τὸ αὐτὸ πρόστιμον ὑποβάλλεται ὅστις ἐμπορεύεται συγγράμματα, τὰ ὁποῖα δὲν φέρουσι τὸ ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν ἤτοι τοῦ συγγραφέως, ἢ τοῦ κυρίως ἢ τοῦ κατ' ἐμπορίαν ἐκδότου, ἢ τοῦ τυπογράφου, ὁμοῦ μὲ τὴν κατὰ τὸ σύνηθες χρονοσημείωσιν τῆς τυπώσεως, ἢ ὅστις ἐν γνώσει ἐμπορεύεται συγγράμματα, ἐπι τῶν ὁποίων κατεγνώσθη κατάσχεσις.

Αρθρ. 541.

Πάσης ἐντὸς τοῦ Βασιλείου ἐκδιδομένης ἐφημερίδος ἢ παντὸς περιοδικοῦ συγγράμματος πρέπει νὰ ὑπάσχῃ ἀδιακόπως ὑπεύθυνός τις συντάκτης, καὶ εἰς πᾶν φύλλον, τεμάχιον ἢ τετράδιον ἐφημερίδος τινος ἢ περιοδικοῦ συγγραμματος πρέπει νὰ ἀναφέρεται τὸ ὄνομά του.

Ὁ ὑπεύθυνος συντάκτης πρέπει νὰ καταβαλλῃ ὡς ἐγγύησιν πέντε χιλιάδας Δραχμὰς μετρητάς.

Die zum unbefugten Handel angeschafften oder gesetzwidrig ausgebotenen Schriften werden mit Beschlag belegt, und auf Kosten und Rechnung des Uebertreters verkauft.

Art. 537.

Buchhaendler, Antiquare, Inhaber einer lithographischen Anstalt, einer Leihbibliothek oder eines Lese-Institutes, Kupferstich- und Bild-Haendler sind verbunden, über die bei ihnen vorraethigen zum Verkaufe oder sonst zum Umlaufe bestimmten Schriften ein von dem Eparchen ihres Wohnortes paraphirtes und mit fortlaufenden Seitenzahlen versehenes Verzeichniss zu führen und selbes, jedoch nicht ausser ihrem Hause oder Laden, eben diesem Eparchen, so oft er es verlangen wird, zur Einsicht vorzulegen.

Wer dieses Verzeichniss zu führen unterlaesst, wer dasselbe nicht wenigstens von Monat zu Monat ergaenzt, wird an Geld von 10 bis zu 300 Drachmen gestraft.

Mit dieser Strafe wird Arrest bis zu zwei Wochen verbunden, wenn aus den Verzeichnissen oder deren Nachtraegen wirklich vorhandene Schriften absichtlich weggelassen, oder unter veraendertem Titel vorgetragen, oder auf andere Weise verheimlicht werden.

Art. 538.

Jeder Inhaber einer Schrift oder Steindruckerei ist verbunden, in ein von dem Eparchen des Wohnortes paraphirtes und mit fortlaufenden Seitenzahlen versehenes Buch alle zum Drucke übernommenen Schriften oder bildlichen Darstellungen von Tag zu Tag nach der Zeitfolge der Zustellung und auf Angabe des Datums der Ablieferung oder Ausgabe des Abdruckes unter fortlaufenden Zahlen einzutragen, und dieses Buch in seinem Hause oder Laden dem bezeichneten Eparchen auf jedesmaliges Verlangen zur Einsicht vorzulegen.

Wer dieses Buch zu führen unterlässt, oder dasselbe nicht in der vorgeschriebenen Weise führt, wird an Geld von 10 bis 300 Drachmen, und mit Arrest nicht unter zwei Tagen bestraft.

Art. 539.

Jeder im Koenigreiche herauskommenden Schrift soll beigesetzt werden:

der Name und Wohnort des Druckers, dann die ûbliche Zeitbezeichnung des Druckes.

Den Inhaber einer Schrift-Druckerei, welcher diese Beisetzung unterlässt, trifft Geldbusse von 50 bis 400 Drachmen.

Art. 540

Die nämliche Geldbusse und überdiess noch Arrest nicht unter drei Tagen tritt ein gegen den Drucker, welcher Name, Wohnort oder Zeit falsch angibt.

In gleiche Geldbusse verfällt, wer mit Schriften Handel treibt, auf welchen nicht der Name und Wohnort, entweder des Verfassers oder des Herausgebers oder des Verlegers oder des Druckers, nebst der ûblichen Zeitbezeichnung des Druckes angegeben ist; oder wer wissentlich mit Schriften Handel treibt, hinsichtlich deren die Beschlagnahme verhaengt ist.

Art. 541.

Für jede im Koenigreiche herauskommende Zeitung und periodische Schrift soll ununterbrochen ein verantwortlicher Redacteur bestehen, und auf jedem Blatte, Stücke oder Hefte einer Zeitung oder periodischen Schrift genannt seyn.

Der verantwortliche Redacteur soll in baarem Gelde eine Caution von 5000 Drachmen leisten.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly

Ἐκ τῆς ἐγγυήσεως ταύτης λαμβάνονται τὰ πρόστιμα, τὰ ἔξοδα καὶ αἱ ἀποζημιώσεις τῶν βλαφθέντων, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ ὑπεύθυνος συντάκτης καταδικάζεται.

Ἐὰν μειωθῇ ἡ ἐγγύησις διὰ τῶν τοιούτων καταδικάσεων, πρέπει νὰ ἀναπληρωθῇ αὖθις παραχρῆμα καὶ ἐντελῶς.

Αρθρ. 542.

Ἡ ἐγγύησις παρακατατίθεται εἰς τὸ δημόσιον χρεωλυτικὸν ταμεῖον, καὶ πληρώνεται παρ' αὐτοῦ τόκος 4 τοῖς ο/ο.

Ἡ παρακατάθεσις τῆς ἐγγυήσεως, καθὼς καὶ ἡ ἀναπλήρωσις αὐτῆς, ὁσάκις κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον 541 πρόκειται νὰ γενῇ, πρέπει νὰ ἐπιδεικνύεται εἰς τὸν Ἔπαρχον, ὅστις ὀφείλει νὰ ἐκδίδῃ ἀνυπερθέτως ἐπίσημον περὶ τούτου ἔγγραφον.

Ἡ πρὸ τῆς ἐκπεραιώσεως τοῦ ἐγγράφου τούτου ἔκδοσις ἢ ἐξακολούθησις ἐφημερίδος ἢ περιοδικοῦ συγγράμματος, ἐμποδίζεται μέχρι τῆς ἐκπληρώσεως τῶν παρὰ τοῦ νόμου ὡρισμένων, καὶ ὁ ἐργολάβος τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον πεντήκοντα μέχρι τετρακοσίων Δραχμῶν.

Αρθρ. 543.

Συντάκται φιλολογικῶν καὶ τεχνολογικῶν ἐφημερίδων, καθὼς καὶ τῶν ἁπλῶν εἰδοποιήσεων, ἐξαιροῦνται τῆς ἐγγυήσεως.

Ὁσάκις ὅμως οὗτοι παραδέχονται ἄρθρα, τῶν ὁποίων τὸ ἀντικείμενον δὲν εἶναι φιλολογικὸν ἢ τεχνολογικόν, οὐδὲ φέρουσι τὸν χαρακτῆρα ἁπλῆς εἰδοποιήσεως, ὑποβάλλονται εἰς προστιμον ἑκατὸν μέχρι πεντακοσίων Δραχμῶν.

Κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην παρακατατίθεται ὑπὲρ αὐτῶν, πρὶν ἡ ἐξακολουθήσουν τὴν ἔκδοσιν τοῦ φύλλου, πλήρης ἡ ἐγγύησις τῶν πέντε χιλιάδων Δραχμῶν κατὰ τοὺς εἰς τὸ 542 ἄρθρον ἐμπεριλαμβανομένους ὅρους.

Αρθρ. 544.

Ἅμα παύσῃ ἡ ἔκδοσις τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος, διὰ τὰ ὁποῖα ἐδόθη ἡ ἐγγύησις, πρέπει πάραυτα νὰ εἰδοποιηθῇ περὶ τούτου ἐγγράφως ὁ Ἔπαρχος, ὅστις ὀφείλει νὰ ἐκδώσῃ ἔγγραφον δηλοποιητικὸν τῆς παύσεως, καὶ τοῦ ὅτι δὲν ὑπάρχει κατὰ τοῦ συντάκτου καμμία κατηγορία ἀφορῶσα τὴν ἐκδεδομένην ἐφημερίδα ἢ τὸ περιοδικὸν σύγγραμμα· τὸ δηλοποιητικὸν ἐπιδεικνύεται εἰς τὸ δημόσιον χρεωλυτικὸν ταμεῖον, τὸ ὁποῖον παραλαβὸν αὐτὸ ἀποδίδει ἐντὸς τεσσάρων ἑβδομάδων τὴν κατατεθεῖσαν ποσότητα τῆς ἐγγυήσεως.

Αρθρ. 545.

Ἐξ ἑκάστου φύλλου, τεμαχίου, ἢ τετραδίου ἐφημερίδος ἢ περιοδικοῦ συγγράμματος, ἐκδιδομένου ἐντὸς τοῦ Βασιλείου, παρακατατίθεται εἰς το Ἐπαρχεῖον παρὰ τοῦ ἐργολάβου, ἅμα ἀρχίσῃ ἡ διανομὴ καὶ ἀποστολὴ, ἓν ἀντίτυπον, φέρον τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφὴν τοῦ ὑπευθύνου συντάκτου, καὶ τὴν σημείωσιν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν παρακατετέθη.

Ὁ παραμελῶν τὴν παρακατάθεσιν ταύτην ἐργολάβος τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον εἴκοσι μέχρι διακοσίων Δραχ.

Ἐκ τῆς παρακαταθέσεως δὲν ἐμποδίζεται ἡ διανομὴ καὶ ἀποστολή.

Αρθρ. 546.

Ὁ ἐκδότης ἐφημερίδος ἢ περιοδικοῦ συγγράμματος εἶναι ὑπόχρεως νὰ καταχωρίζῃ εἰς τὸ μετὰ τὴν παραλαβὴν προσεχὲς φύλλον, τεμάχιον, ἢ τετράδιον δωρεὰν μὲν πᾶσαν ἐπίσημον ἢ ἐπισήμως ἐπικυρωμένην ἐπανόρθωσιν, ἀφορῶσαν τὰ εἰς τὴν ἐφημερίδα ἢ εἰς τὸ περιοδικὸν σύγγραμμά του δημοσιευθέντα ἄρθρα, ἐπὶ δὲ τῷ συνήθει τῆς καταχωρίσεως δικαιώματι πᾶσαν ἄλλην πρὸς αὐτὸν πεμπομένην ἀνασκευὴν ἐκ μέρους προσβληθέντος ἰδιώτου· ὁ παραβάτης καταδικάζεται εἰς πρόστιμον δέκα μέχρι ἑκατὸν Δραχμῶν,

Aus dieser Caution sind die Geldbussen, die Kosten und die Entschædigungen der verletzten Personen, in welche der verantwortliche Redacteur verurtheilt wird, zu nehmen.

Wird dieselbe durch solche Verurtheilungen angegriffen, so muss sie sogleich wieder bis zum vollen Betrage ergaenzt werden.

Art. 542.

Die Caution soll bei der Staats-Schulden-Tilgungs-Kasse hinterlegt und von dieser mit vier vom Hundert verzinst werden.

Die geschehene Hinterlegung derselben, so wie ihre Ergaenzung, wo solche nach dem vorhergehenden Art. 541 statt zu finden hat, ist bei dem Eparchen nachzuweisen, welcher über diese Nachweisung unverweilt eine amtliche Urkunde auszufertigen hat.

Das Unternehmen einer Zeitung oder periodischen Schrift, welche vor Ausfertigung dieser Urkunde herausgegeben oder fortgesetzt wird, ist bis zur Erfüllung der gesetzlichen Vorschrift einzustellen, und der Unternehmer ist an Geld von fünfzig bis zu vierhundert Drachmen zu strafen.

Art. 543.

Redacteure von gelehrten und technischen Zeitungen und Zeitschriften, so wie von blossen Anzeige-Blættern, sind von der Cautions-Leistung befreit.

Wenn dieselben jedoch Aufsætze aufnehmen, welche nicht gelehrten oder technischen Inhaltes sind, oder die Eigenschaft blosser Anzeigen nicht an sich tragen, so ist gegen sie auf eine Geldbusse von einhundert bis zu fünfhundert Drachmen zu erkennen;

Es soll in diesem Falle zugleich von denselben vor Fortsetzung des Blattes unter Anwendung der in dem Art. 542 dessfalls enthaltenen Bestimmungen die volle Caution von fünftausend Drachmen gestellt werden

Art. 544.

Sobald die Herausgabe der Zeitung oder periodischen Schrift, für welche die Caution geleistet worden, aufhört, ist dem Eparchen davon schriftliche Anzeige zu machen.

Derselbe hat hierüber, und dass gegen den Redacteur keine Anklage hinsichtlich der herausgegebenen Zeitung oder periodischen Schrift bestehe, eine Bescheinigung auszustellen, die bei der Staatsschuldentilgungskasse vorzuzeigen, und gegen deren Aushændigung sodann innerhalb vier Wochen die Cautionssumme zurück zuerstatten ist.

Art. 545.

Von jedem einzelnen Blatte, Stücke oder Hefte einer im Konigreiche herauskommenden Zeitung oder periodischen Schrift ist, so wie die Austheilung und Versendung beginnt, durch den Unternehmer ein mit der eigenhændigen Unterschrift des verantwortlichen Redacteurs versehenes Exemplar bei dem Eparchen zu hinterlegen, mit beigefügter Bemerkung des Tages an welchem die Hinterlegung geschehen ist.

Der Unternehmer, welcher diese Hinterlegung unterlæsst, wird an Geld von zwanzig bis zu zweihundert Drachmen gestraft.

Durch die Hinterlegung soll die Austheilung und Versendung nicht aufgehalten seyn.

Art. 546.

Der Herausgeber einer Zeitung oder periodischen Schrift ist schuldig, in Beziehung auf die in derselben vorgetragenen Thatsachen jede amtliche oder amtlich beglaubigte Berichtigung unentgeltlich, so wie jede andere von Seite einer angegriffenen Person ihm zukommende Berichtigung gegen die gewœhnlichen Einrückungsgebühren, sogleich nach deren Mittheilung in das næchstfolgende Blatt, Stück oder Heft aufzunehmen, bei Vermeidung

Institutional Repository Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

καὶ ὑποχρεοῦται, διὰ τῶν ἁρμοδίων καταναγκαστικῶν μέσων, εις τὴν καταχώρισιν.

Αρθρ. 547.

Ὅστις, παραβαίνων τὰς διὰ τῶν ἄρθρων 539-546 ὡρισμένας ὑποχρεώσεις, τυπώνει ἢ ἐκδίδει ἐκτὸς τοῦ Βασιλείου ἐφημερίδα, ἢ περιοδικὸν σύγγραμμα, συντασσόμενον ἐντὸς αὐτοῦ, ὑποβάλλεται ἐπίσης εἰς τὰς ἐπιβαλλομένας κατὰ τῆς παραβάσεως τῶν ὑποχρεώσεων τούτων ποινάς, ὡς νὰ ἐγίνετο ἡ τύπωσις ἢ ἡ ἔκδοσις ἐντὸς τοῦ κράτους.

Αρθρ. 548.

Ὡς περιοδικὰ συγγράμματα θεωροῦνται ὅσα ἐκδίδονται συνεχέστερον παρ' ἅπαξ τοῦ μηνὸς, εἴτε εἰς τακτικὰς εἴτε εἰς ἀτάκτους περιόδους, εἰς μικρότερα ἢ εἰς μαγαλήτερα, εἰς τέλεια ἢ διακεκομμένα φυλλάδια (livraisons), εἰς ὅμοιον ἢ εἰς ἀνόμοιον σχῆμα, ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἢ ὑπο ἐναλλαττομένην ἐπιγραφήν.

Αρθρ. 549.

Πάντα τὰ εἰς τὰ ἄρθρα 535-547 ἀναφερόμενα πταίσματα τοῦ τύπου καὶ τῶν δι' αὐτοῦ ἐκδιδομένων τιμωροῦνται χωρὶς νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν τα περιεχόμενα τῶν συγγραμμάτων.

Ἐὰν ἐκ τῶν περιεχομένων προκύπτῃ κακούργημα ἢ πλημμέλημα, ἐπιβάλλεται ἡ ἐπὶ κακουργήματι ἢ πλημμελήματι ποινὴ, καὶ εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν αὐτῆς θεωρεῖται τὸ συγχρόνως πραττόμενον πταῖσμα ὡς ἰδιαιτέρα ἐπιβαρυντικὴ αἰτία κατὰ τὰ διὰ τοῦ ἄρθρου 344 ἀκριβέστερον ὁριζόμενα.

2. Ἀσυγχώρητος δημοσίευσις νόμων καὶ διαταγμάτων.

Αρθρ. 550.

Εἰς κράτησιν ἢ πρόστιμον καταδικάζεται ὅστις, ἄνευ ἀδείας, τυπώνει ἢ ἄλλως φέρει εἰς κοινὴν χρῆσιν ἐπίσημα δι' ἄλλης παρὰ τὴν τῆς ὑπηρεσίας ὁδὸν εἰς αὐτὸν περιελθόντα σχέδια εἰσέτι ἀδημοσιεύτων, ἢ μὴ δημοσίως συζητηθέντων νόμων ἢ διαταγμάτων.

Εἰς πρόστιμον καταδικάζεται ὅσις μετατυπώνει μόνος ἢ δι' ἄλλου νόμους ἢ διατάγματα τῶν δημοσίων Ἀρχῶν, ἄνευ παραγγελίας ἢ ἰδιαιτέρας ἀδείας αὐτῶν.

Ε. Συγχύσεις τῆς ἡσυχίας καὶ εἰρήνης.

1. Σύγχυσις τῆς ἐκκλησιαστικῆς εἰρήνης.

Αρθρ. 551.

Μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα Δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις ταράττει τὰς ἐκκλησιαστικὰς πανηγυρεις, πραβαίνων τὴν παρὰ τῆς Ἀστυνομίας ἕνεκα τῶν κατὰ τὰς τοιαύτας ἡμέρας δημοσίων συναλλαγῶν ὡρισμένην τάξιν.

2. Σύγχυσις τῆς κοινῆς ἡσυχίας.

Αρθρ. 552.

Μὲ κράτησιν μιᾶς ἑβδομάδος μέχρι δύο μηνῶν ἢ μὲ πρόστιμον τριάκοντα μέχρι τριακοσίων Δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις ἐμβαλλει εἰς ἀνησυχίαν τὰς ψυχὰς, προξενεῖ συρροὴν ἀνθρώπων ἢ βάλλει εἰς κίνησιν τὴν Ἀρχὴν ἢ τὴν ἔνοπλον δύναμιν, ἐπικαλούμενος ψευδῶς βοήθειαν, μεταχειριζόμενος ἀτόπως τοὺς κώδωνας, ἢ ἄλλα ἐκταρακτικὰ ὄργανα, ἀπηγορευμένα σημεῖα φατρίας ἢ συνθήματος, πλαστὰς ἢ δεισιδαίμονας παραστάσεις ἢ διαφημίσεις.

Ἐὰν ὁ σκοπὸς τοῦ πταίστου ἀπετείνετο εἰς τὸ νὰ διαταράξῃ τινὰς μόνον, τὰ δὲ μέσα τὰ ὁποῖα μετεχειρίσθη ἦσαν ἀνάλογα προς τοῦτον τὸν σκοπον, καὶ τὸ πταῖσμα αὐτὸ δὲν ἐπέφερε τὸ εἰς τὸ προηγούμενον ἐδάφιον εἰρημένον δημόσιον ἀποτέλεσμα, καταγινώσκεται τότε κράτησις τὸ πολὺ ἑνὸς μηνὸς, ἢ πρόστιμον τὸ πολὺ ἑκατὸν πεντήκοντα Δραχμῶν.

einer Geldbusse von zehn bis zu einhundert Drachmen und der geeigneten Zwangseinschreitung zum Vollzuge.

Art. 547.

Wer mit Umgehnng der in den Artikeln 539 bis 546. festgesetzten Verbindlichkeiten, eine Zeitung oder periodische Schrift, welche im Kœnigreiche redigirt wird, im Auslande drucken oder verlegen lässt, ist den gegen die Verletzung dieser Verbindlichkeiten bestimmten Strafen ebenso unterworfen, als wenn der Druck oder Verlag im Inlande besorgt würde.

Art. 548.

Als periodische Schriften sind alle diejenigen anzusehen, welche œfter als einmal im Monat erscheinen, es sey in regelmæssigen oder unregelmæssigen Zeitabschnitten, in grœsseren oder kleineren, vollendeten oder abgebrochenen Lieferungen, in gleichem oder verschiedenem Format, unter gleichfœrmigem oder wechselndem Titel.

Art. 549

Alle in den Artikeln 535 bis 547. bezeichneten Uebertretungen der Polizei der Presse und ihrer Erzeugnisse werden bestraft ohne Rücksicht auf den Inhalt der Schriften.

Ergibt sich aus dem Inhalte ein Vergehen oder Verbrechen, so wird die Vergehens- oder Verbrechensstrafe erkannt, und bei Zumessung derselben ist die gleichzeitig begangene Polizeiübertretung nach den næheren Bestimmungen des Artikels 344. als Erschwerungsgrund zu betrachten.

2) *Anmassung in Beziehung auf Publication der Gesetze und Verordnungen.*

Art. 550.

Wer amtliche, ausser einem Dienstverhæltnisse ihm zugekommene Entwürfe noch nicht publicirter oder nicht œffentlich verhandelter Gesetze oder Verordnungen unbefugt druckt, oder sonst bekannt machen lässt, ist mit Arrest oder Geldbusse zu bestrafen.

Wer Gesetze oder Verordnungen der Staatsbehœrden ohne deren Auftrag oder besondere Erlaubniss nachdruckt, oder nachdrucken lässt, wird an Geld gestraft.

V. Stœrungen der Ruhe und des Friedens.

1) *Stœrungen des Religionsfriedens.*

Art. 551.

An Geld bis zu fünfzig Drachmen wird gestraft, wer die kirchlichen Festtage durch Verletzung der von der Staatspolizei für den œffentlichen Verkehr an solchen Tagen vorgeschriebenen Ordnung stœrt.

2) *Stœrung der œffentlichen Ruhe.*

Art. 552.

Wer durch falschen Nothruf, ungebührlichen Gebrauch der Glocken oder anderer alarmirender Werkzeuge, durch verbotene Parthei- oder Losungszeichen, oder durch erdichtete oder abergläubische Vorstellungen oder Ausstreuungen die Gemüther in Unruhe setzt, Zusammenlauf veranlasst, oder die Obrigkeit oder bewaffnete Macht in Bewegung bringt, wird mit Arrest von einer Woche bis zu zwei Monaten oder an Geld von dreisig bis zu dreihundert Drachmen gestraft.

War die Absicht des Uebertreters nur auf Beunruhigung einzelner Personen gerichtet, und das gewæhlte Mittel nach dieser Absicht bemessen, auch die Uebertretung selbst ohne die im vorigen Absatze genannte œffentliche Folge geblieben, so wird Arrest bis zu einem Monate oder Geldbusse bis zu einhundert und fünfzig Drachmen erkannt.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly

Αρθρ. 553.

Ὅστις δι' ὑπερβολικῶν κρότων καὶ θορύβων ἢ δι' οἱωνδήποτε ἄλλων πραξεων ταράττει δημοσίως τῶν κατοίκων τὰς ἀσχολιας, τὰς τέρψεις, ἢ τὴν νυκτερινὴν των ἡσυχίαν, ἐὰν μὲν τοῦτο ἔγινε κατὰ συμπεφωνημένην ἕνωσιν πολλῶν, καὶ προέκυψεν ἐντεῦθεν συρροὴ ἀνθρώπων, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων, ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ ἑκατὸν Δραχμῶν· ἄλλως δὲ, μὲ κράτησιν τὸ πολὺ τριῶν ἡμερῶν, ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ τριάκοντα Δραχ.

Αρθρ. 554.

Ἐὰν εἰς δημόσιόν τινα οἶκον δὲν γίνεται παῦσις κατὰ τὰς ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας κανονισμένας νυκτερινὰς ὥρας, ἐπιβάλλεται πρόστιμον εἴκοσι μὲν Δραχμῶν τὸ πολὺ εἰς τὸν ξενοδόχον, ὅστις δὲν ἀποτρέπει τοὺς ξενιζομένους, καὶ ἐξακολουθεῖ παρέχων τι αὐτοῖς, δεκα δὲ Δραχμῶν τὸ πολὺ εἰς τοὺς ξενιζομένους, ὅσοι δὲν ἀπομακρύνονται, ἀποτρεπόμενοι παρὰ τοῦ ξενοδόχου.

Αρθρ. 555.

Εἰς πρόστιμον δέκα μέχρι διακοσίων Δραχμῶν ὑποβάλλεται, ὅστις ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς ἐπιχειρεῖ ἀθύρματα, θεατρικὰς ἢ ἄλλας παραστάσεις· ὅστις εἰς τας συγκεχωρημένας τοιούτου εἴδους ἐπιχειρήσεις παραβαίνει τὰς περὶ τοῦ τόπου, τοῦ χρόνου, τοῦ εἴδους καὶ τοῦ τρόπου παρα τῆς Αρχῆς ἐκδεδομένας διαταξεις.

Ἡ αὐτη ποινὴ ἐπιβάλλεται εἰς ἐκείνους ἐκ τῶν ἐπιχειρούντων τοιαῦτα ἀθύρματα, θεατρικὰς ἢ ἄλλας παραστάσεις, ὅσοι, ὅταν ἀναφωνῶσιν ἐντεῦθεν ἀταξίαι, δὲν ἐπικαλοῦνται εὐθὺς τὴν βοήθειαν τῆς Αρχῆς.

Αρθρ. 556.

Μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα Δραχμῶν τιμωροῦνται ὅσοι, ἐναντίον ἀπαγορεύσεως τῆς Αρχῆς, ἐμφανίζονται εἰς τὸ δημόσιον, φέροντες προσωπεῖον, ἢ περικεκαλυμμένοι, ἢ ἀντιβαίνουσιν εἰς τὴν περὶ τῶν συγκεχωρημένων μετὰ προσωπειου πομπῶν διαγεγραμμένην ταξιν.

Εἰς πταίσματα πραττόμενα ἀπὸ ἀνθρώπους φέροντας προσωπεῖα, περικεκαλυμμένους ἢ περιβεβλημένους σχῆμα ἀλλότριον, ἡ περίστασις αὕτη θεωρεῖται ὡς ἰδιαιτέρως ἐπιβαρυντική.

Ϛ'. Ἀπειλαί.

Αρθρ. 557.

Ὅστις ἀπειλεῖ εἰς ἄλλους ἐπιχείρησιν ἀξιοποίνου τινὸς πράξεως, ἐὰν ἡ ἀπειλὴ δὲν ἦναι ὡς κακούργημα ἢ πλημμέλημα τιμωρητὴ, καταδικάζεται κατὰ τοὺς ἑξῆς ὁρισμούς:

1) Εἰς κράτησιν μιᾶς ἑβδομάδος μέχρι τριῶν μηνῶν, ἢ εἰς πρόστιμον τριάκοντα μέχρι τριακοσίων Δραχμῶν, ἐαν ἡ ἀπειληθεῖσα πρᾶξις ἀπετείνετο κατὰ τῆς ἀσφαλείας ὁλοκλήρου τόπου, ἢ ἐπαρχιῶν, ἢ ἦναι κοινῶς ἐπικίνδυνος·

2) Εἰς κράτησιν τὸ πολὺ ἓξ ἑβδομάδων, ἢ εἰς πρόστιμον τὸ πολὺ διακοσίων Δραχμῶν, ἐαν ἡ ἀπειλὴ γίνεται διὰ βιαιοπραγιῶν κατὰ τοῦ σώματος καὶ τῆς ζωῆς ἀνθρώπων, ἢ κατὰ ξένης ἰδιοκτησιας·

3) Εἰς κράτησιν τὸ πολὺ ἑνὸς μηνὸς, ἢ εἰς πρόστιμον τὸ πολὺ ἑκατὸν Δραχμῶν, καθ' ὅλας τας λοιπὰς περιπτώσεις.

Ὁ πταίστης ὑποβάλλεται κατα τας περιστασεις εἰς ἰδιαιτέραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν.

Ζ'. Κατάχρησις δηλητηρίων, ἰατρικῶν, καὶ πταίσματα ἀναγόμενα εἰς τὰς νόσους.

1. Κατάχρησις δηλητηρίων.

Αρθρ. 558.

Ὅστις λαβὼν γνῶσιν τυχαίας φαρμακείας δὲν μεταχειρισθῇ παραχρῆμα τὰ γνωστὰ εἰς αὐτὸν μέσα, καὶ δὲν συντελέσῃ ἐνταυτῷ εἰς τὸ νὰ προσκληθῇ ἰατρικὴ βοήθεια καὶ νὰ εἰδοποιηθῇ ἡ ἐγγυτέρα Ἀρχὴ, ἐὰν μὲν ἡ φαρ-

Art. 553.

Wer durch auffallendes Lærmen und Getœse oder durch was immer für andere Handlungen im Oeffentlichen die Einwohner in ihren Geschæften, Vergnügungen oder in ihrer næchtlichen Ruhe stœrt, wird, wenn es in verabredeter Vereinigung Mehrerer geschehen, und dadurch ein Zusammenlauf verursacht worden mit Arrest bis zu zwei *Wochen*, oder an Geld bis zu einhundert Drachmen, ausserdem aber mit Arrest bis zu drei Tagen, oder an Geld bis zu dreisig Drachmen bestraft.

Art. 554.

Wenn in einem œffentlichen Hause die festgesetzten næchtlichen Polizeistunden nicht eingehalten werden, so tritt Geldbusse bis zu 30 Drachmen gegen den Hauswirth, welcher seine Gaeste nicht abgemannt und ihnen noch weiter etwas verabreicht hat; bis zu 10 Drachmen gegen die Gaeste ein, welche auf Abmannen des Wirthes sich nicht entfernt haben.

Art. 555.

Wer ohne Erlaubniss der Behœrde œffentliche Lustbarkeiten, Vorstellungen oder Schauspiele unternimmt; wer bei erlaubten Unternehmungen dieser Art die in Ansehung des Orts, der Zeit oder der Art und Weise gegebenen obrigkeitlichen Vorschriften übertritt, soll Geldbusse von 10 bis 200 Drachmen erlegen.

Gleiche Strafe tritt ein gegen Unternehmer von solchen Lustbarkeiten, Vorstellungen oder Schauspielen, welche gegen hiebei entstandene Unordnungen die obrigkeitliche Hulfe auf der Stelle anzurufen unterlassen.

Art. 556.

Personen, welche gegen obrigkeitliches Verbot œffentlich maskirt oder vermummt erscheinen, oder der vorgeschriebenen Ordnung gestatteter Maskeraden zuwiderhandeln, sind an Geld bis zu fünfzig Drachmen zu strafen.

Bei Uebertretungen, welche unter Maske, Vermummung oder Verkleidung begangen werden, ist dieser Umstand als besonderer Erschwerungsgrund zu betrachten.

VI. Drohungen.

Art. 557.

Wer Andere mit Unternehmung einer stafbaren That bedroht, soll, in so weit die Drohung nicht schon als Verbrechen oder Vergehen strafbar ist, nach folgenden Bestimmungen bestraft werden:

1) mit Arrest von einer Woche bis zu drei Monaten, oder an Geld von 30 bis zu 300 Drachmen, wenn die angedrohte That wider die Sicherheit ganzer Orte oder Bezirke gerichtet, oder sonst von gemeingefæhrlicher Beschaffenheit ist;

2) mit Arrest bis zu 6 Wochen, oder an Geld bis zu 200 Drachmen, wenn Personen auf Leib und Leben oder fremdes Eigenthum mit gewaltsamen Angriffen bedroht sind;

3) in allen übrigen Fællen mit Arrest bis zu einem Monat oder an Geld bis zu 100 Drachmen.

Der Uebertreter wird nach Umstænden unter die besondere Polizei - Aufsicht gestellt.

VII. Missbrauch mit Gift und Arzneimitteln, und Frevel in Beziehung auf Krankheiten.

1. Missbrauch durch Gift.

Art. 558.

Wer bei der ersten Wahrnehmung einer zufælligen Vergiftung nicht sogleich die ihm bekannten Mittel zur Hülfe anwendet, und zugleich die Veranstaltung trifft, dass aerztliche Hülfe gerufen und der næchsten Obrigkeit die Anzeige gemacht wird, soll,

Institution Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly 06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

μακεία ἔγινεν εἰς ἀνθρώπους ἢ εἰς πράγματα τῶν ὁποίων γεύονται οἱ ἄνθρωποι, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν μιᾶς μέχρις ἓξ ἑβδομάδων, ἢ μὲ πρόστιμον πεντήκοντα μέχρι διακοσίων Δραχμῶν· ἐὰν δὲ ἔγινεν εἰς ζῶα ἢ πράγματα τῶν ὁποίων γεύονται τὰ ζῶα, μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων, ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ ἑκατὸν Δραχμῶν.

Αρθρ. 559.

Εἰς πρόστιμον καταδικάζεται ὅστις ἔχων δηλητήριον δὲν τὸ φυλάττει ἐπιμελῶς, ἀπὸ πάσης ἐναλλαγῆς, διαπτώσεως, ἢ ἐπιβλαβοῦς χρήσεως, ἢ τὸ δίδει εἰς ἄλλους μὴ λαβόντας παρὰ τῆς Ἀρχῆς τὸ δικαίωμα νὰ ἔχωσι δηλητήρια φάρμακα.

Αρθρ. 560.

Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων, καὶ μὲ πρόστιμον τοὐλάχιστον εἴκοσι Δραχμῶν τιμωροῦνται ὅσοι ἔχοντες τὸ δικαίωμα νὰ κατασκευάζωσι, νὰ ἀπεργάζωνται, ἢ νὰ πωλῶσι δηλητήρια, ἢ οἱ τοποτηρηταὶ αὐτῶν, φέρονται ἀμελῶς καὶ ἀπερισκέπτως περὶ τὴν ἐν ἀσφαλεῖ φύλαξιν, σημείωσιν, ἢ διαχώρισιν τοῦ δηλητηρίου ἀπὸ ἄλλα πράγματα· δὲν μεταχειρίζονται ἰδιαίτερα ἐργαλεῖα, ἀγγεῖα ἢ σκεύη εἰς τὴν παρασκευὴν τῶν φαρμακευτικῶν ὑλῶν, ἢ τῶν δηλητηρίων, ἢ εἰς τὴν ἐμπορίαν αὐτῶν, δὲν καθαρίζουσι τὰ σκεύη ταῦτα ἐπιμελῶς μετὰ τὴν χρῆσίν των, οὐδὲ τὰ φυλάττουσι χωριστὰ· δίδουσι δηλητήριον χωρὶς νὰ ἔχωσιν ἄδειαν τῆς Ἀρχῆς, ἢ ἄνευ διαταγῆς ἰατροῦ· δὲν παραδίδουσιν αὐτὸ εἰς χεῖρας ἀσφαλῶν ἀνθρώπων· δὲν κρατοῦσι βιβλίον περὶ τῆς φαρμακεμπορίας των, ἢ τὸ κρατοῦσιν ἀτελῶς καὶ χωρὶς ἀκρίβειαν.

Εἰς τὴν αὐτὴν ὑποβάλλονται ποινὴν καὶ οἱ τεχνῖται οἵτινες, ἄνευ προηγουμένης βασάνου καὶ ἐγκρίσεως τῆς Ἀρχῆς, βάλλουσιν ἰδίως εἰς κυκλοφορίαν ὕλας οὔσας μέχρι τοῦδε πάντῃ ἀγνώστους.

Αρθρ. 561.

Ὅστις παρασκευάζει, ἀπεργάζεται, ἢ πωλεῖ δι' ἄλλους δηλητήρια, χωρὶς νὰ ἔχῃ δικαίωμα πρὸς τοῦτο δυνάμει τοῦ ἐπιτηδεύματός του, πρὸς τῇ δημεύσει τοῦ δηλητηρίου τιμωρεῖται καὶ μὲ κράτησιν τοὐλάχιστον τριῶν ἡμερῶν, καὶ μὲ πρόστιμον εἴκοσι μέχρι διακοσίων Δραχμῶν.

2. Κατάχρησις ἰατρικῶν.

Αρθρ. 562.

Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων, καὶ μὲ πρόσιμον εἴκοσι μέχρι διακοσίων Δραχμῶν τιμωροῦνται ὅσοι ἔχοντες τὸ δικαίωμα τοῦ μετέρχεσθαι ἐμπόριον ἰατρικῶν, κατασκευάζουσιν ἢ πωλοῦσι δι' ἄλλους ἀπηγορευμένα ἰατρικά· νενοθευμένως κατασκευάζουσιν ἢ συνθέτουσι τὰ ἰατρικά, ἢ μεταχειρίζονται εἰς τὴν κατασκευὴν ἢ τὴν σύνθεσίν των ὕλας, αἱ ὁποῖαι ἔχασαν τὴν ἰατρικήν των δύναμιν· μεταχειρίζονται πρὸς κατασκευὴν ἢ διατήρησιν σκεύη ἀκάθαρτα, καὶ ἕνεκα τῶν ἐξ ὧν σύγκεινται ἢ ἐξ αἰτίας τῆς προηγηθείσης χρήσεώς των, ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ὑγείαν· δὲ ἔλλειψιν τῆς ὀφειλομένης προσοχῆς, σημειώνουσιν ἐσφαλμένως, συγχέουσιν ἢ σφαλερῶς ἐκδίδουσιν ἰατρικά, ἢ δίδουσιν ἐπικίνδυνα ἰατρικὰ εἰς ἄλλους παρὰ τοὺς ὅσοι κατ' ἀπόδειξιν ἰατροῦ τινος ἀναγνωρισμένου ἔχουσι τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ τὰ παραλάβωσιν.

Αρθρ. 563.

Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ μιᾶς ἑβδομάδος καὶ μὲ πρόσιμον τοὐλάχιστον δέκα Δραχμῶν τιμωροῦνται ὅσοι, ἔχοντες τὸ δικαίωμα τῆς φαρμακοπωλίας, κατασκευάζουσιν ἢ πωλοῦσιν ἰατρικὰ ἄνευ διαταγῆς ἀναγνωρισμένων ἰατρῶν, καὶ κατ' ἄλλον παρὰ τὸν διαγραφέντα ὑπ' αὐτῶν τρόπον, καθ' ὅσον τοῦτο δὲν συγχωρεῖται ἰδίως ἀπὸ τὸν περὶ φαρμακοπωλῶν κανονισμόν· παρομοίως ὅσοι πωλοῦσιν ἀλλαχοῦ παρὰ εἰς τὸ δημόσιον φαρμακοπωλεῖόν των, ἢ ἀναβάλλουσιν ἢ ἀρνοῦνται ἀτόπως τὴν κατασκευὴν διατεταγμένων ἰατρικῶν.

wenn die Vergiftung an Menschen oder zum menschlichen Genuss dienenden Gegenstaenden geschehen, mit Arrest von einer bis zu sechs Wochen, oder mit Geldbusse von 50 bis 200 Drachmen, und wenn Thiere oder Gegenstænde vergiftet werden, welche zum Genuss für Thiere bestimmt sind, mit Arrest bis zu zwei Wochen oder mit Geldbusse bis zu 100 Drachmen belegt werden.

Art. 559.

Wer Gift, welches er im Besitze hat, gegen Verwechslung, Verschleppung oder schædlichen Gebrauch nicht sorgfæltig verwahrt, oder an andere zum Besitze von Gift obrigkeitlich nicht berechtigte Personen abgibt, wird an Geld bestraft.

Art. 560.

Personen, welche zur Verfertigung, Verarbeitung oder zum Verkauf des Giftes berechtigt sind, oder deren Stellvertreter, welche in der Verwahrung Bezeichnung oder Absonderung des Giftes von andern Gegenstænden unvorsichtig und nachlæssig sind; welche zur Zubereitung von Giftstoffen oder Giftwaaren, oder zum Verkehr mit denselben nicht besondere Werkzeuge, Gefæsse oder Geraethe gebrauchen; diese nach dem Gebrauche nicht genau reinigen und besonders verwahren; Gift ohne obrigkeitlichen Erlaubnissschein oder aerztliche Anordnung verabfolgen; dasselbe nicht in die Haende zuverlaessiger Personen abliefern; über ihren Gift-Handel kein Buch halten, oder solches nicht mit Vollstaendigkeit und Genauigkeit führen, sind mit Arrest bis zu zwei Wochen und an Geld nicht unter 20 Drachmen zu strafen.

Gleicher Strafe unterliegen Gewerbs-Leute, welche eine bisher ganz unbekannt gewesene Material-Waare ohne vorlæufige Prüfung und Genehmigung der Behœrde in Umlauf setzen.

Art. 561.

Wer für Andere Gift zubereitet, verbreitet, oder verkauft, ohne hiezu vermœge seines Gewerbes berechtiget zu seyn, wird nebst Confiscation des Giftes mit Arrest nicht unter drei Tagen und an Geld von 20 bis zu 200 Drachmen gestraft.

2) *Missbrauch mit Arznei-Mitteln.*

Art. 562.

Zum Verkehr mit Arzneimitteln berechtigte Personen, welche verbotene Arzneien für Andere verfertigen oder verkaufen; Arzneien falsch zubereiten oder zusammensetzen, oder hiezu Stoffe verwenden, die ihre Arznei-Kraft verloren haben; zur Bereitung oder Aufbewahrung unreine, wegen ihrer Bestandtheile oder wegen des vorausgegangenen Gebrauches für die Gesundheit nachtheilige Gefæsse anwenden; aus Mangel an schuldiger Vorsicht Arzneien unrichtig bezeichnen, verwechseln oder unrichtig ausgeben, oder gefæhrliche Arzneien an Andere als diejenigen abliefern, welche zu deren Empfang durch Bescheinigung eines œffentlich aufgestellten Arztes befugt sind, werden mit Arrest bis zu zwei Wochen, und an Geld von 20 bis 200 Drachmen gestraft.

Art. 563.

Mit Arrest bis zu einer Woche und an Geld nicht unter zehn Drachmen werden solche Berechtigte bestraft, welche Arzneien anders als auf Anordnung und Vorschrift œffentlich aufgestellter Aerzte bereiten oder abgeben, in so weit dieses nach der Apothekerordnung nicht besonders gestattet ist; desgleichen diejenigen, welche Arzneien anderswo als in ihrer œffentlichen Apotheke absetzen oder die Verfertigung angeordneter Arzneien ungebührlich verzœgern oder verweigern.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly

Κρθρ. 564.

Εἰς κράτησιν μιᾶς μέχρις ἓξ ἑβδομάδων καὶ εἰς πρόσιμον τριάκοντα ἕως διακοσίων Δραχμῶν καταδικάζεται ὅσις, ἄνευ τινὸς δικαιώματος, ἢ χωρὶς νὰ λάβῃ τὴν ἰδιαιτέραν τῆς Ἀρχῆς συγκατάθεσιν, κατασκευάζει καὶ φέρει εἰς κυκλοφορίαν ἐσωτερικὰ ἢ ἐξωτερικὰ ἰατρικὰ ὑπὸ ὁποιονδήποτε σχῆμα ἢ ὄνομα. Ὅστις πωλεῖ οὕτω λεγόμενα μυστήρια ἢ πανακείας, ἢ ἄνευ ἐγκρίσεως τῆς Ἀρχῆς γνωστοποιεῖ διὰ δημοσίων ἐφημερίδων ἢ ἄλλων πρὸς χρῆσιν τοῦ λαοῦ συντασσομένων συγγραμμάτων ἰατρικὰ ἐπιτήδεια εἰς ἄσίν τινων νόσων.

Κατὰ δευτέραν ὑποτροπὴν, ὡς καὶ ὅταν ἡ φαρμακοπωλία γίνεται διὰ ῥωποπωλίας, ἐπιβάλλεται κράτησις δύο ἑβδομάδων μέχρι τριῶν μηνῶν, ἢ πρόσιμον πεντήκοντα μέχρι τετρακοσίων Δραχμῶν.

Τὰ πρὸς τὴν ἀσυγχώρητον φαρμακοπωλίαν συντελοῦντα ταμιεύματα δημεύονται κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν.

Αρθρ. 565.

Εἰς πρόσιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα Δραχμῶν καθυποβάλλονται οἱ ἰατροὶ, οἵτινες δὲν ἀναγγέλλουσιν εἰς τὴν Ἀρχὴν ὅσα παρατηροῦσιν ἐλλείμματα τῶν φαρμακοπωλείων καὶ πταίσματα τῶν φαρμακοπωλῶν καὶ τῶν συμβοηθῶν των.

Ἀρθρ. 566.

Εἰς πρόσιμον τοὐλάχιστον δέκα Δραχμῶν καταδικάζονται ὅσοι φαρμακοπῶλαι δὲν μεταχειρίζονται ἐπισάτας ἢ ἄλλους συμβοηθοὺς, ἔχοντας τὴν ἀνήκουσαν ἱκανότητα· παρομοίως, ὅσοι, ἔχοντες δικαίωμα νὰ ἐμπορεύωνται δηλητήρια, ἀφίνουσι τὴν παρασκευὴν καὶ τὴν πώλησιν τούτων εἰς τοιούτους ἀνικάνους συμβοηθούς.

3. Παραμέλησις τῶν περὶ ἐνοφθαλμισμοῦ κανονισμῶν.

Αρθρ. 567.

Μὲ κράτησιν μιᾶς μέχρις ἓξ ἑβδομάδων, ἢ μὲ πρόσιμον τριάκοντα μέχρι διακοσίων Δραχμῶν τιμωρεῖται, ὅσις, ἅμα ἀναφανῇ ἡ νόσος τῶν φλυκταινῶν (εὐλογιῶν) εἰς τὸν οἶκον ἢ εἰς τὴν κατοικίαν του, δὲν προσκαλεῖ ἀμέσως ἰατρὸν, ἢ δὲν ἀναγγέλλει τὸ συμβὰν εἰς τὴν Ἀρχήν.

Ἀρθρ. 568.

Γονεῖς γνήσιοι ἢ θετοὶ, ἢ ἐπίτροποι, ὅσοι δὲν ὑποβάλλουσι, κατὰ τὸν τεταγμένον χρόνον τῆς ἡλικίας, τὰ τέκνα των ἢ τοὺς ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειάν των εἰς τὸν [διὰ διοικητικῶν νόμων] εἰσαχθέντα ἐνοφθαλμισμὸν τιμωροῦνται, ἅμα παρέλθῃ ἡ ἐτησία τοῦ ἐνοφθαλμισμοῦ ἐποχὴ, μὲ πρόσιμον τοὐλάχιστον δέκα Δραχμῶν.

Κατὰ τὴν προσεχῆ ἐποχὴν τοῦ ἐνοφθαλμισμοῦ, ἐὰν ὁ παῖς δὲν ὑποβληθῇ εἰς τοῦτον, οἱ γονεῖς ἢ οἱ ἐπίτροποι ἀναγκάζονται παρὰ τῆς Ἀρχῆς νὰ τὸν ἐκτελέσωσι· παραδίδονται δὲ, κατὰ τὰς περισσάσεις, τοιοῦτοι παῖδες εἰς ξένην ἐπιμέλειαν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς Ἀρχῆς δι' ἐξόδων τῶν ἀπειθούντων γνησίων ἢ θετῶν γονέων ἢ ἐπιτρόπων, μέχρι τῆς τελείας τοῦ ἐνοφθαλμισμοῦ παρελεύσεως· κατ' ἐκείνου δὲ, ὅσις εἰς τὴν εἰρημένην περίπτωσιν, ἀπομακρύνων πρὸς καιρὸν μὴ ἐνοφθαλμισμένον παῖδα, τὸν ἐξαιρεῖ ἐπίτηδες ἀπὸ τὴν διάταξιν τῆς Ἀρχῆς, ἐπιβάλλεται παρὰ τὸ πρόσιμον καὶ κράτησις τὸ πολὺ μιᾶς ἑβδομάδος, ἢ τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν, ἐὰν καὶ περαιτέρω δείξῃ ἀπείθειαν.

Ἀρθρ. 569.

Εἰς πρόσιμον δέκα μέχρι πεντήκοντα Δραχμῶν καταδικάζονται ἐπιστάται σχολείων, διδακτικῶν ἢ παιδαγωγικῶν καταστημάτων, οἵτινες δέχονται παῖδας, χωρὶς νὰ βεβαιωθῶσι διὰ τακτικοῦ μαρτυρικοῦ, ὅτι διήνυσαν ἤδη τὰς φυσικὰς φλυκταίνας, ἢ ὑπεβλήθησαν εἰς τοὺς περὶ ἐνοφθαλμισμοῦ κανονισμούς.

Art. 564.

Wer innere oder æussere Heilmittel unter irgend einer Gestalt oder Benennung verfertigt und in Umlauf setzt, ohne hiezu berechtigt zu seyn, oder die besondere Bewilligung der Behœrde erlangt zu haben; wer sogenannte Arcana oder Universalmittel verkauft, oder in œffentlichen Blættern oder andern für das Volk bestimmten Schriften Heilmittel für gewisse Krankheiten ohne obrigkeitliche Genehmigung bekannt macht, wird mit Arrest von einer Woche bis zu sechs Wochen oder an Geld von dreisig bis zu zweihundert Drachmen gestraft.

Im zweiten Rückfalle, desgleichen wenn der Arznei/andel mittelst Hausirens betrieben wird, tritt Arrest von zwei Wochen bis zu drei Monaten, oder Geldbusse von fünfzig bis zu vierhundert Drachmen ein.

Die zum unberechtigten Arzneihandel vorhandenen Vorræthe werden in jedem Falle confiscirt.

Art. 565.

Aerzte, welche die wahrgenommenen Gebrechen der Apotheken und Uebertretungen der Apotheker oder ihrer Gehülfen der Obrigkeit anzuzeigen unterlassen, sind an Geld bis zu fünfzig Drachmen zu strafen.

Art. 566.

Apotheker, welche nicht gehœrig befæhigte Provisoren oder andere Gehülfen gebrauchen, desgleichen zum Verkehr mit Gift Berechtigte, welche die Behandlung und den Verkauf des Giftes solchen nicht befæhigten Gehülfen überlassen, werden an Geld nicht unter zehn Drachmen gestraft.

3) *Vernachlæssigung der Impfgesetze.*

Art 567.

Mit Arrest von einer bis zu sechs Wochen, oder mit Geldbusse von dreisig bis zweihundert Drachmen ist zu belegen, wer bei einer in seinem Hause oder in seiner Wohnung ausgebrochenen Blatternkrankheit nicht unverweilt einen Arzt ruft, oder der Obrigkeit die Anzeige macht.

Art. 568.

Aeltern, Pflegeæltern oder Vormünder, welche ihre Kinder oder Pflegebefohlenen im vorgeschriebenen Alter der eingeführten Schutzpockenimpfung nicht unterwerfen, sind, sobald die jæhrliche Impfzeit verstrichen ist, an Geld nicht unter zehn Drachmen zu strafen.

Bei der næchsten Impfung wird solche, wenn das Kind nicht zu derselben gestellt wird, durch Amtszwang vollzogen, auch werden nach Umstænden derlei Kinder auf Kosten der widerspenstigen Aeltern, Pflegeæltern oder Vormünder bis zum vollstændigen Verlaufe der Impfung in fremde Pflege unter obrigkeitliche Aufsicht gegeben.

Gegen denjenigen, welcher in dem vorausgesetzten Falle ein nicht geimpftes Kind der amtlichen Verfügung durch zeitliche Entfernung absichtlich entrückt, tritt, nebst der Geldbusse, Arrest bis zu einer Woche, und bei weiterem Ungehorsam Arrest bis zu drei Monaten ein.

Art. 569.

Vorsteher von Schulen, Unterrichts-oder Erziehungsanstalten, welche Kinder aufnehmen, ohne durch vorschriftmæssiges Zeugniss versichert zu seyn, dass dieselben die Menschenblattern überstanden, oder den Vorschriften über die Schutzpockenimpfung Genüge geleistet haben, werden an Geld von zehn bis fünfzig Drachmen gestraft.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly 06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

4. Παραμέλησις τῶν προφυλακτικῶν μέσων κατὰ λοιμωδῶν νοσημάτων, ἐπισκηπτόντων εἰς ἀνθρώπους.

Ἀρθρ. 570.

Μὲ κράτησιν δεκατεσσάρων ἡμερῶν μέχρι δύο μηνῶν, ἢ μὲ πρόσιμον πεντήκοντα μέχρι τετρακοσίων Δραχμῶν τιμωρεῖται ὅσις, ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ ἄρθρου 318, παραβιάζει, καθ' οἱονδήποτε τρόπον, τὰ παρὰ τῆς Ἀρχῆς κατὰ τῶν εἰς ἀνθρώπους ἐπισκηπτόντων λοιμωδῶν νοσημάτων διατεταγμένα ἀσφαλιστικὰ μέσα, ἢ τοὺς ἄλλους πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κινδύνου ἢ τῆς διαδόσεως τῆς νόσου κανονισμούς.

Ἀρθρ. 571.

Ἐὰν γυνή τις, γνωρίζουσα ὅτι νοσεῖ νόσον λοιμώδη, ἐκμισθώνεται ὡς τυτθὸς ἢ ὑπηρέτρια παίδων, ἢ ἐὰν, περιπεσοῦσα εἰς τοιαύτην νόσον ἐν τῷ ὑπηρετεῖν, ἐξακολουθῇ τὴν ὑπηρεσίαν ἢ συγκοινωνῇ προσωπικῶς μὲ ἄλλας τοιαύτας, ὥστε ἐντεῦθεν δύναται νὰ διαδοθῇ ἀμέσως τὸ κακὸν περαιτέρω, καταγινώσκεται κράτησις μιᾶς μέχρις ἓξ ἑβδομάδων ἢ πρόσιμον εἴκοσι μέχρι διακοσίων Δραχμῶν, καὶ ἡ πταίσασα, κατὰ τὰς περιστάσεις, ὑποβάλλεται εἰς ἰδιαιτέραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν ἢ φύλαξιν, καθ' ὅσον διαρκεῖ ὁ κίνδυνος τοῦ μιάσματος.

Ἀρθρ. 572.

Εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν ὑποβάλλεται ὅσις ἀποκρύπτει εἰς τὴν Ἀρχὴν ἱμάτια ἢ ἄλλα ἔπιπλα τῆς καταλειφθείσης περιουσίας ἀνθρώπου, ἐκ λοιμώδους νόσου ἀποθανόντος, δὲν ἀκολουθεῖ τὰς περὶ ἐξολοθρεύσεως ἢ καθάρσεως τοιούτων πραγμάτων ἐκδεδομένας διατάξεις, ἢ κρατεῖ, ἀποκτᾷ ἐν γνώσει, πωλεῖ ἢ ἄλλως διὰ πωλήσεως βάλλει εἰς κυκλοφορίαν ὁποιονδήποτε πρᾶγμα ἐκ τῶν εἰς ἐξολόθρευσιν διωρισμένων.

Τὰ ἀντικείμενα ταῦτα δημεύονται.

Ἀρθρ. 573.

Ὅσις, ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς, ἐκθέτει νεκροὺς (πτώματα ἀνθρώπων) εἰς κοινὴν θέαν· ἀναβάλλει τὸν ἐνταφιασμὸν ὑπὲρ τὸν συνήθη ἢ παρὰ τῆς Ἀρχῆς ἰδίως ὡρισμένον χρόνον· συγχωρεῖ νὰ γίνεται ὁ ἐνταφιασμὸς εἰς ἄλλα παρὰ τὰ συνήθη νεκροταφεῖα, ἢ εἰς ἄλλας παρὰ τὰς διατεταγμένας ὥρας τῆς ἡμέρας, τιμωρεῖται μὲ πρόσιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα Δραχμῶν.

Νεκροθάπται, οἵτινες γίνονται ὄργανα τοιαύτης παραβάσεως, ἢ παραβαίνουσι τοὺς ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν τάφων περὶ διαθέσεως, βάθους, καὶ τάξεως αὐτῶν κανονισμούς, τιμωροῦνται μὲ κράτησιν τὸ πολὺ μιᾶς ἑβδομάδος ἢ μὲ πρόσιμον τοὐλάχιστον δέκα Δραχμῶν.

5. Κίνδυνος προξενούμενος διὰ νοσημάτων ἐπισκηπτόντων εἰς ζῶα.

Ἀρθρ. 574.

Ὅσις, καθ' οἱονδήποτε τρόπον, παραβιάζει τὰ παρὰ τῆς Ἀρχῆς διατεταγμένα ἀσφαλιστικὰ μέσα ἐναντίον μιασμάτων ἢ ἄλλων διαδοσίμων νοσημάτων τῶν ζώων, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν μιᾶς μέχρις ἓξ ἑβδομάδων, καὶ μὲ πρόστιμον εἰκοσιπέντε μέχρι διακοσίων Δραχμῶν.

Οἱ πταίσται, ἐὰν ὡς ἐξ αὐτῶν ὑπάρχῃ κίνδυνος πρὸς διάδοσιν τοῦ μιάσματος, τίθενται καθ' ὅσον χρόνον διαρκεῖ ὁ κίνδυνος οὗτος ὑπὸ ἰδιαιτέραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν, ἢ, κατὰ τὰς περιςάσεις, κρατοῦνται εἰς ἰδιαιτέραν φύλαξιν.

Ὅλα τὰ ἀντικείμενα τῆς ἀπηγορευμένης συναλλαγῆς δημεύονται.

Ἄρθρ. 575.

Ὅστις, ἐκραγέντος μιάσματος, ἢ διαδοσίμου νοσήματος τῶν ζώων, ἀπειθεῖ εἰς τὰς παρὰ τῆς Ἀρχῆς ἐναντίον τῆς ἐπὶ τὸ χεῖρον προόδου, τῆς διαδόσεως ἢ ἐπανόδου τοῦ κακοῦ ὡρισμένας διατάξεις, ὅσις δὲν ἀποκλείει ἐπιμελῶς ζῶα

4) *Vernachlæssigung der Vorkehrungen ansteckender Krankheiten unter Menschen.*

Art. 570.

Wenn ausser dem Falle des Art. 318 die von der Obrigkeit gegen ansteckende Krankheiten unter Menschen angeordneten Sperr-oder Sicherungsanstalten oder die Anderen zur Abwehrung der Gefahr oder gegen Verbreitung der Krankheiten gegebenen Vorschriften auf irgend eine Weise verletzt, wird mit Arrest von vierzehn Tagen bis zu zwei Monaten oder an Geld mit fünfzig bis vierhundert Drachmen bestraft.

Art. 571.

Wenn eine Person, welche wissentlich an einem ansteckenden Uebel leidet, sich als Amme oder Dienstmagd verdingt, oder wenn sie im Dienste von einem solchem Uebel befallen wird, den Dienst fortsetzt, oder mit Anderen solchen persœnlichen Verkehr pflegt, dass dadurch das Uebel unmittelbar weiter verbreitet werden kann, so wird Arrest von einer bis zu sechs Wochen, oder Geldbusse von zwanzig bis zu zweihundert Drachmen erkannt, und der Uebertreter nach Umstænden unter die besondere Polizeiaufsicht oder Verwahrung auf die Dauer der Ansteckungsgefahr gestellt.

Art. 572.

Gleicher Strafe ist unterworfen wer aus dem Nachlasse eines an ansteckender Krankheit gestorbenen Menschen Kleidungsstücke oder andere Geræthschaften vor der Obrigkeit verheimlicht, die ertheilten Vorschriften über Vernichtung oder Reinigung solcher Sachen nicht befolgt, oder von den zur Vernichtung bestimmten Gegenstænden etwas zurückbehælt, wissentlich an sich bringt, verkauft, oder sonst zum Verkaufe in Umlauf setzt.

Diese Gegenstænde sollen confiscirt werden.

Art. 573.

Wer ohne obrigkeitliche Erlaubniss Leichen zur œffentlichen Schau ausstellt; das Begræbniss über die gewœhnliche, oder von der Obrigkeit besonders festgesetzte Zeit verschiebt; die Beerdigung auf andern, als den allgemeinen Begræbnissplætzen, oder zu anderen, als den vorgeschriebenen Tagszeiten vornehmen lœsst; wird an Geld bis zu fünfzig Drachmen bestraft.

Todtengræber, welche sich zu einer solchen Uebertretung gebrauchen lassen, oder die Vorschriften über Anlage, Tiefe, Ordnung in Benutzung der Græber verletzen, sind mit Arrest bis zu einer Woche oder an Geld nicht unter zehn Drachmen zu strafen.

5) *Gefæhrdung durch Viehkrankheiten.*

Art. 574.

Wer die von der Behœrde gegen Viehseuchen oder ansteckende Viehkrankheiten angeordneten Sperr- oder Sicherungs-Anstalten auf irgend eine Weise verletzt, wird mit Arrest von ein er bis zu sechs Wochen, oder an Geld von 25 bis 200 Drachmen gestraft.

Die Uebertreter werden, wenn von ihrer Person Gefahr der Ansteckung zu besorgen ist, auf die Dauer dieser Gefahr unter die besondere Polizei-Aufsicht gestellt, oder nach Umstænden in besonderer Verwahrung gehalten.

Alle Gegenstænde des verbotenen Verkehrs werden confiscirt.

Art. 575.

Wer beim Ausbruch einer Viehseuche oder ansteckenden Viehkrankheit den von der Obrigkeit gegen Verschlimmerung, Verbreitung oder Wiederkehr des Uebels getroffenen Verfügungen nicht Folge leistet; wer mit solchen Uebeln behaftete Thiere von

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly

νοσοῦντα τοιαῦτα νοσήματα ἐκ τῆς μετ' ἄλλων ζώων συγκοινωνίας, ὅσις κρατεῖ κρυφίως, ἀποκρύπτει ἐν γνώσει, πωλεῖ, ἢ ἄλλως περιφέρει πρὸς κοινὴν χρῆσιν μέρη τοιούτου ἐσφαγμένου ἢ τεθνεῶτος ζώου, ἢ σκεύη ἀπὸ τὸν σταθμὸν αὐτοῦ, παραβαίνων τὴν παρὰ τῆς Ἀρχῆς προσαχθεῖσαν ἐξολόθρευσιν, ἢ κάθαρσιν, τιμωρεῖται, πρὸς τῇ δημεύσει τῶν εἰρημένων πραγμάτων, καὶ μὲ πρόστιμον, εἰς δὲ ἐπιβαρυντικὰς περιστάσεις, μὲ κράτησιν προσέτι τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων.

Εἰς πρόστιμον τὸ πολὺ εἴκοσι Δραχμῶν ὑποβάλλεται ὅστις δεικνύεται ἀμελὴς εἰς τὴν ἀποκομιδὴν ἢ ταφὴν τοιούτου τεθνεῶτος ζώου.

Ἄρθρ. 576.

Κράτησις ἑνὸς μέχρι τριῶν μηνῶν ἢ πρόστιμον ἑκατὸν μέχρι τριακοσίων Δραχμῶν καταγινώσκεται, ἐὰν ἐκ τῆς παραβάσεως τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 574 καὶ 575 διαλαμβανομένων ὁρισμῶν διεδόθη τὸ μίασμα καὶ εἰς ἄλλα ζῶα.

Ε'. Παραμέλησις τῆς δημοσίας καθαριότητος

Ἄρθρ. 577.

Ὁ μολύνων φρέατα, δεξαμενὰς, πηγὰς, ποταμοὺς ἢ ῥύακας, τῶν ὁποίων τὸ ὕδωρ συντελεῖ εἰς πόσιν ἢ εἰς παρασκευὴν φαγητῶν ἢ ποτῶν μὲ πράγματα διεγείροντα ἐμετὸν, ἢ μεταδίδοντα εἰς τὸ ὕδωρ ἰδιότητα βλαπτικὴν τῆς ὑγείας· ὅσις μολύνει ἐπ' ἀγορᾶς ἐκτεθειμένα τρόφιμα, καταδικάζεται εἰς κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων ἢ εἰς πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα Δραχμῶν.

Ἄρθρ. 578.

Πρόστιμον πέντε μέχρι τριάκοντα Δραχμῶν καταγινώσκεται εἰς τὸν παραβαίνοντα τὰς καθεστώσας διατάξεις περὶ καθαριότητος τῶν μύλων, μακελείων, κρεοπωλείων, ἀγορῶν ἢ ἐργαστηρίων, ὅπου παρασκευάζονται ἢ πωλοῦνται τρόφιμα.

Ἄρθρ. 579.

Εἰς πρόστιμον τὸ πολὺ δεκαπέντε Δραχμῶν καταδικάζεται ὅσις παραβαίνει τὰς ἀσυνομικὰς διατάξεις τὰς περὶ καθαριότητος ἢ περὶ καθαρισμοῦ τῶν ὁδῶν, ἀποχετεύσεως τοῦ ὕδατος ἐκ τῶν οἰκιῶν καὶ στεγῶν, περὶ κτηνοτροφίας, βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων ἢ ἄλλων πράξεων, ὅθεν γεννῶνται ἐπιβλαβεῖς ἀναθυμιάσεις.

Ἄρθρ. 580.

Εἰς πρόσιμον τὸ πολὺ τριάκοντα Δραχμῶν, καὶ ἐνταυτῷ, κατὰ τὸ δοκοῦν, ἐὰν ἡ πρᾶξις ἐπεχειρίσθη ἐξ ἐθελοκακίας ἢ ἐκδικήσεως, εἰς κράτησιν τὸ πολὺ ὀκτὼ ἡμερῶν ὑποβάλλεται ὁ ῥίπτων ἀκαθαρσίας εἰς ἀνθρώπους, εἰς κτίριον ἄλλου, ἢ εἰς περιφράκτους ἀγροὺς ἢ ἐντὸς αὐτῶν.

Θ'. Πταίσματα ἀφορῶντα τὰς ζωοτροφίας.

1. Παράβασις τῶν περὶ ζωοτροφιῶν διατάξεων.

Ἄρθρ. 581.

Εἰς πρόσιμον τουλάχιστον δέκα Δραχμῶν καταδικάζεται ὅστις ἀφαιρεῖ ζωοτροφίας ἀπὸ τὴν διατεταγμένην ἐποπτείαν, ἢ ἀπὸ ἰδιαιτέραν τινὰ τῆς Ἀρχῆς ἐξέτασιν, ἢ τὰς πωλεῖ εἰς ἄλλους τόπους, ἢ εἰς ἄλλους χρόνους παρὰ τοὺς ῥητῶς διατεταγμένους.

Ἄρθρ. 582.

Ὅστις παρασκευάζει πρὸς κοινὴν χρῆσιν τρόφιμα, τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴν ἰδιότητα τῶν ὑλῶν ἢ τῶν κραμάτων, ἕνεκα τοῦ τρόπου ἢ τοῦ χρόνου τῆς παρασκευῆς, ἢ τῶν πρὸς ταύτην συντελεσάντων ἐργαλείων, εἶναι, ἢ δύνανται νὰ γενῶσιν ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ὑγείαν· ὅσις φυλάττει ὠνίας τροφὰς, εἰς τόπον, εἰς ἀγγεῖον, ἢ κατ' ἄλλον τρόπον, δι' οὗ δύναται νὰ μεταδοθῇ εἰς αὐτὰ ἐπιβλαβὴς ἰδιότης ὅσις τὰς μεταχειρίζεται κατὰ τρόπον ἀκάθαρτον, ἢ ἀηδῆ· ὅσις πωλεῖ ἐν γνώσει ἀκάθαρτα, ἀηδῆ, ἢ ἐφθαρμένα τρόφιμα, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων, καὶ μὲ πρόστιμον τουλάχιστον πέντε Δραχμῶν, καὶ, ἐὰν ὑπάρχωσιν ἐπιβαρυν-

aller Gemeinschaft mit anderm Vieh nicht sorgfæltig ausschliesst wer Theile eines solchen getœdteten oder gefallenen Thieres, ode Geræthschaften aus dessen Stalle mit Umgehung der von der Ob rigkeit anbefohlenen Vernichtung oder Reinigung heimlich zu rückbehælt, wissentlich an sich bringt, verkauft, oder sonst zur Gebrauche in Umlauf setzt, wird, nebst Confiscation der bezeich neten Verkehrsgegenstænde, an Geld, und unter erschwerende Umstænden auch noch mit Arrest bis zu zwei Wochen gestraft.

Geldbusse bis zu 50 Drachmen hat zu erlegen, wer sich in Wegschaffen oder Vergraben irgend eines gefallenen Thieres nach læssig bezeigt.

Art 576.

Arrest von einem Monat bis zu drei Monaten oder Geldbusse von 100 bis 200 Drachmen tritt dann ein, wenn in Gefolge der Zuwiderhandlung gegen di Bestimmungen der Art. 574 und 575 die Ansteckung anderen Thieren mitgetheilt worden ist.

VIII. Vernachlæssigung der œffentlichen Reinlichkeit.

Art. 577.

Wer Brunnen, Cisternen, Quellen, Flüsse oder Bæche, deren Wasser zum Trinken oder zur Bereitung von Speisen oder Getrænken dient, durch Dinge verunreinigt, welche Eckel erregen oder dem Wasser eine der Gesundheit nachtheilige Eigenschaft mittheilen; wer Nahrungsmittel verunreiniget, welche zum œffentlichen Verkehr ausgestellt sind, wird mit Arrest bis zu zwei Wochen oder an Geld bis zu 50 Drachmen bestraft.

Art. 578.

Geldbusse von 5 bis zu 30 Drachmen wird gegen denjenigen erkannt, welcher die bestehenden Ordnungen über Reinlichkeit in Mühlen, Schlachthæusern, Fleischbænken, auf Mærkten oder in Werkstætten, wo Lebensmittel zubereitet oder verkauft werden, übertritt.

Art. 579.

Wer die Polizei-Vorschriften über Reinhaltung oder Reinigung der Strassen, Ableitung des Wassers aus den Hæusern und von den Dæchern, Haltung von Vieh, Vornahme von Gewerbs-Verrichtungen oder anderen Handlungen, wodurch üble Ausdünstung erregt wird, verletzt, wird an Geld bis zu 15 Drachmen gestraft.

Art. 580.

Geldbusse bis zu 30 Drachmen, womit, wenn die Handlung aus Bosheit oder Rache unternommen wurde, nach Ermessen auch Arrest bis zu 8 Tagen verbunden wird, hat derjenige zu erlegen, welcher Unreinigkeiten auf Personen, an eines Andern Gebæude oder eingeschlossene Grund-Stücke, oder in das Innere derselben wirft.

IX. Frevel in Ansehung der Lebens-Mittel.

1) Verletzung der Vorschriften in Beziehung auf Lebens-Mittel.

Art. 581.

Wer Lebens-Mittel der verordneten Beschau, oder einer besondern obrigkeitlichen Untersuchung entrückt, oder dieselben an andern Orten, oder zu andern Zeiten, als denjenigen verkauft, welche hiezu ausdrücklich vorgeschrieben sind, hat Geldbusse nicht unter 10 Drachmen zu erlegen.

Art. 582.

Wer zum œffentlichen Gebrauche Lebens-Mittel zubereitet, welche nach Beschaffenheit der Stoffe oder Mischungen, wegen Art oder Zeit der Zubereitung, oder wegen der hiezu gebrauchten Werkzeuge für die Gesundheit nachtheilig sind, oder werden kœnnen; wer verkæufliche Lebens-Mittel an einem Orte einem Gefæsse oder sonst auf eine Weise aufbewahrt, wodurch denselben eine schædliche Eigenschaft mitgetheilt werden kann; wer solche auf eine unreine, oder eckelhafte Weise behandelt, wer unreine, eckelhafte oder verdorbene Lebens-Mittel wissentlich verkauft, wird mit Arrest bis zu zwei Wochen und an Geld nicht unter 5 Drachmen, und wenn Erschwerungsgründe vor-

Institut für Rechtsquellenforschung & Informationstechnologie - University of Vienna
0609202603:40:05 EET - 193.110.73.216 - 2026

τικαὶ αἰτίαι, μὲ κράτησιν τοὐλάχιστον μιᾶς ἑβδομάδος, καὶ μὲ πρόστιμον πεντήκοντα μέχρι διακοσίων Δραχμῶν.

Αἱ τροφαὶ δημεύονται.

Ἀρθρ. 583.

Οἱ προηγούμενοι ὁρισμοὶ ἐφαρμόζονται ὄχι μόνον εἰς πράγματα συντείνοντα πρὸς τροφὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλα ἐπαρκοῦντα εἰς ὁποιανδήποτε κοινὴν χρείαν, καὶ μεμιγμένα μὲ οἱανδήποτε προσθήκην ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ὑγείαν, ἰδιαιτέρως δὲ εἰς τὰ μὴ καλῶς γανωμένα χάλκινα ἀγγεῖα, ἢ εἰς σκεύη κασσιτέρινα ἐπιμολυβδωμένα.

2. Πταίσματα ἀφορῶντα τὴν σιτοδείαν καὶ τὴν ἀνατίμησιν (cherté) τῶν τροφίμων.

Ἀρθρ. 584.

Μὲ πρόστιμον τοὐλάχιστον δέκα Δραχμῶν τιμωρεῖται ὅσις παραβαίνει τὰς περὶ τῆς ἐμπορίας σίτου ἢ ἄλλων τροφίμων διατάξεις, τὰς ὁποίας ἡ ἀσυνομικὴ Ἀρχὴ ἐκδίδει καθ' ἑκάστην περίπτωσιν ὅπου ἡ χρεία τὸ καλέσῃ.

Γενομένης τῆς παραβάσεως ὑπὸ περισάσεις, τὰς ὁποίας ἡ διάταξις θεωρεῖ ὡς ἐπιβαρυντικὰς, ἔχει τὸ δικαίωμα ἡ Ἀρχὴ νὰ πωλῇ δημοσίως τὰ ἀπηγορευμένα ἐμπορεύματα διὰ δαπάνης καὶ εἰς λογαριασμὸν τοῦ πταίσαντος.

Ἀρθρ. 585.

Εἰς πρόστιμον δέκα μέχρι διακοσίων Δραχμῶν καταδικάζονται ὅσοι προσπαθοῦν νὰ ἐμποδίσωσιν ἄλλους τοῦ νὰ προσκομίζωσι τρόφιμα εἰς τὰς ἀγοράς· ὅσοι αὐξάνουν τὴν παρὰ τῶν πωλητῶν ζητουμένην τιμὴν, ζητοῦν νὰ ἀπομακρύνουν τῆς ἀγορᾶς ἄλλους ἀγοραστὰς ἢ πωλητάς· τροφιμοκάπηλοι καὶ μεσοκάπηλοι, οἵτινες ἀγοράζουσι καθ' ὁδὸν τὰ διὰ τὴν ἀγορὰν διωρισμένα τρόφιμα, ἢ διὰ νὰ ἐξαιρέσωσι ταῦτα ἀπὸ τὴν ἐλευθέραν συναλλαγὴν, καὶ νὰ τὰ περιποιήσωσιν εἰς μόνους ἑαυτοὺς, συνάπτουν μὲ τοὺς πωλητὰς μυστικὰς συμφωνίας.

Ἀρθρ. 586.

Μὲ πρόστιμον τριάκοντα μέχρι τριακοσίων Δραχμῶν τιμωροῦνται, ὅσοι, ἔχοντες ἐξ ἐπιτηδεύματος τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ πωλῶσι τρόφιμα, δὲν προμηθεύονται, ἄνευ νομίμων κωλυτικῶν αἰτιῶν, τὰ διατεταγμένα ταμιεύματα, τὰ κρύπτουσιν ἐπερωτώμενοι παρὰ τῆς Ἀρχῆς, ἀρνοῦνται νὰ τὰ πωλήσουν ἐπὶ πληρωμῇ εἰς ὁποιανδήποτε ἀγοραστὴν, ἢ συμφωνοῦσι μετ' ἀλλήλων νὰ πωλοῦν τινα τρόφιμα μόνον εἰς ὡρισμένους χρόνους, κατὰ σειρὰν (τάξιν) ὡρισμένην ἢ εἰς τιμὰς, ὑπερβαινούσας τὴν παρὰ τῆς Ἀρχῆς τεταγμένην διατίμησιν.

Ἀρθρ. 587.

Ἐὰν τὰ εἰς τὰ ἄρθρα 585 καὶ 586 ἀναφερόμενα πταίσματα πραχθῶσιν ἐν καιρῷ δημοσίας ταραχῆς, ἢ ἐὰν ἐντεῦθεν προέκυψε δημοσία ταραχὴ, παρὰ τὸ πρόστιμον, ἐπιβάλλεται καὶ κράτησις μιᾶς μέχρις ἓξ ἑβδομάδων.

Ι'. Ἀφορμὴ δημοσίων δυσυχημάτων.

1. Δι' ὕδατος.

Ἀρθρ. 588.

Εἰς πρόστιμον τοὐλάχιστον δέκα Δραχμῶν καταδικάζεται ὅσις παραμελεῖ τὰς περὶ ἀποφυγῆς τῶν ἐκ τοῦ ὕδατος προσγινομένων ζημιῶν ἐκδεδομένας διατάξεις, ἢ διατεταγμένα προφυλακτικὰ μέτρα

Ἀρθρ. 589.

Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ μιᾶς ἑβδομάδος, καὶ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα Δραχμῶν τιμωρεῖται ὅσις, ἄνευ τινὸς δικαιώματος, ἀποκλείει ἢ ἐμποδίζει τὸν ἐλεύθερον καὶ ἀσφαλῆ πλοῦν ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἢ ἐπὶ τῶν πλωΐμων ὑδάτων· ὅσις εἰς τὰς παρόδους (πορείας) τοιούτων ὑδάτων ῥίπτει ἢ βυθίζει πράγματα, εἰς τὰ ὁποῖα, προσκρούοντα τὰ πλοῖα, δύνανται νὰ βλαφθῶσιν, ἢ δι' ὧν τὸ ἔλυτρον (σῶμα) στενεύεται, γίνεται ἀβαθὲς ἢ ἄλλως ἐπικίνδυνον· ἢ ὅσις, ἐντυχόντος συναντήματός τινος, ἐξ οὗ προέρχεται τοιοῦτος κίν-

walten; mit Arrest nicht unter einer Woche, und an Geld von 50 bis 200 Drachmen gestraft.

Die Lebensmittel werden confiscirt.

Art. 583.

Vorstehende Bestimmungen kommen nicht blos bei Gegenständen, welche zur Nahrung, sondern auch bei andern, irgend einem gemeinen Bedürfnisse gewidmeten, und mit einem für die Gesundheit nachtheiligen Zusatze gemischten Sachen, insbesondere bei nicht tüchtig verzinnten Kupfergefässen oder mit Blei versetzten Zinngeschirren gegen Verfertiger oder Verkäufer in Anwendung.

2) *Frevel in Beziehung auf Mangel und Theurung.*

Art. 584.

Wer die von der Staats-Polizei in jedem einzelnen Falle, wo es die Umstände erfordern, erlassenen Verordnungen über den Handel mit Getreide oder andern Lebensmitteln übertritt, wird an Geld nicht unter 10 Drachmen gestraft.

Geschieht die Uebertretung unter Umständen, welche die Verordnung für erschwerend erklärt, so ist die Obrigkeit ermächtigt, die Gegenstände des verbotenen Verkehrs öffentlich auf Kosten und Rechnung des Uebertreters zu verkaufen.

Art. 585.

Geldbusse von 10 bis 200 Drachmen hat zu erlegen, wer Andere von der Zufuhr auf die Märkte abzuhalten sucht; wer die von den Verkäufern begehrten Preise überbietet, andere Käufer oder Verkäufer von dem Markte zu verdrängen sucht; Victualien und Zwischenhändler, welche die auf den Markt bestimmten Lebensmittel unterwegs aufkaufen, oder, um dieselben dem freien Verkehr zu entrücken und ausschliessend an sich zu ziehen, mit den Verkäufern geheime Verabredungen treffen.

Art. 586.

Zum Verkauf von Lebensmitteln berechtigte Gewerbsleute, welche ohne rechtmässige Verhinderungsursachen sich mit den vorgeschriebenen Vorräthen nicht versehen, dieselben bei obrigkeitlicher Nachfrage verheimlichen, irgend einem Käufer die Abgabe gegen Zahlung verweigern, oder sich verabreden, gewisse Lebensmittel nur zu bestimmten Zeiten, in gewisser Reihenfolge oder zu Preisen über die obrigkeitlich festgesetzte Taxe abzusetzen, werden an Geld von dreissig bis zu dreihundert Drachmen gestraft.

Art. 587.

Sind die in den Artikeln 585 und 586 genannten Uebertretungen zur Zeit öffentlicher Unruhe begangen, oder ist dadurch öffentliche Unruhe verursacht worden, so wird ausser der Geldbusse noch auf Arrest von einer bis zu fünf Wochen erkannt.

X. *Veranlassung öffentlicher Unfälle.*

1) *Durch Wasser.*

Art. 588.

Wer die zu Verhütung von Wasserschäden gegebenen Vorschriften oder gebotenen Vorsichtsmaassregeln vernachlässigt, wird an Geld nicht unter zehn Drachmen gestraft.

Art. 589.

Mit Arrest bis zu einer Woche und an Geld bis zu fünfzig Drachmen wird gestraft, wer unbefugt die freie und sichere Fahrt auf der See oder auf schiff- oder flossbaren Gewässern sperrt oder hemmt; wer in die Fahrstrassen solcher Gewässer Gegenstände wirft oder versenkt, woran die Fahrzeuge Schaden nehmen können, oder wodurch das Bett verengt, seicht oder sonst gefährlich wird; oder wer bei einem ihm zugestossenen Zufalle, wodurch eine solche Gefährlichkeit veranlasst wird, nicht augen-

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly

δυνος, δὲν λαμβάνει παραχρῆμα ἀσφαλιστικὰ μέτρα, καὶ δὲν ἀναγγέλλει τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν Ἀρχήν.

Ἀρθρ. 590.

Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων καὶ μὲ πρόσιμον τουλάχιστον πέντε Δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις παραμελεῖ τὴν ὀφειλομένην ἀνύψωσιν ἢ διατήρησιν τῶν ἀναγκαίων εἰδοποιητικῶν καὶ ὁδηγητικῶν σημείων εἰς πλώϊμα ὕδατα, ἢ τὴν εἰς τὰ ξένα πλοῖα γρεωστουμένην ὁδηγίαν καὶ βοήθειαν ἐπὶ κινδυνωδῶν τόπων· ὅστις πλέει ἢ προσορμίζεται εἰς τοιούτους τόπους, ὅπου ὁ πλοῦς ἢ ἡ προσόρμισις ἀπαγορεύεται ἰδίως παρὰ τῆς Ἀρχῆς· παρομοίως ὅστις μεταχειρίζεται πρὸς θαλασσοπλοΐαν πλοῖα, εἰς κακὴν κατάστασιν εὑρισκόμενα, καὶ μὴ δυνάμενα νὰ ἀνθέξωσι, τὰ φορτώνει βαρέως ἢ ἐπισφαλῶς, τὰ παραδίδει εἰς ἀνεπιτηδείους ὑπηρέτας, παῖδας ἢ ἄλλους ἀπείρους ἀνθρώπους, δὲν ὑποχωρεῖ εἰς ἄλλα πλοῖα ἢ σχεδίας ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι, ἢ δεικνύεται καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἀπερίσκεπτος καὶ ἀμελὴς εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν διαπεπιστευμένων εἰς αὐτὸν πλοίων.

Ἀρθρ. 591.

Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ μιᾶς ἑβδομάδος, ἢ μὲ πρόσιμον τὸ πολὺ τριάκοντα Δραχμῶν, τιμωρεῖται ὅστις λούεται ἐκτὸς τῶν πρὸς τὸ τέλος τοῦτο ὡρισμένων τόπων.

2. Διὰ πυρός.

Ἄρθρ. 592.

Μὲ κράτησιν τουλάχιστον τριῶν ἡμερῶν, ἢ μὲ πρόσιμον θέκα μέχρι διακοσίων Δραχμῶν, τιμωρεῖται ὅστις φέρεται ἀπερισκέπτως καὶ ἀμελῶς περὶ τὴν χρῆσιν τοῦ πυρός, τοῦ φωτός, τῶν καυστικῶν ἢ εὐπρήστων πραγμάτων.

Ἡ αὐτὴ ποινὴ ἐπιβάλλεται ἰδίως καὶ εἰς τὸν παραβαίνοντα τὰς πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κινδύνου τοῦ ἐμπρησμοῦ ἀσυνομικὰς διατάξεις, ἐὰν αὗται ἀφορῶσι τὴν ἀποτροπὴν κινδύνων, συμβαινόντων ἐντὸς τῶν οἰκιῶν καὶ κτιρίων.

Ἀρθρ. 593.

Ἐὰν αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος διατάξεις ἀφορῶσι τὴν ἀποτροπὴν, κατὰ τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰ δάση, κινδύνου τοῦ πυρὸς, καταγινώσκεται εἰς τὸν πταίστην κράτησις τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων ἢ πρόσιμον τουλάχιστον τριῶν Δραχμῶν· καὶ ἐὰν ἔχωσι σκοπὸν νὰ ἐμποδίσωσι πράξεις ἢ ἐλλείψεις ἀπειλούσας κίνδυνον ἐμπρησμοῦ κατὰ τὰς ὁδοὺς καὶ πλατείας, εἰς πόλεις ἢ χωρία, ὁ πταίστης τιμωρεῖται μὲ κράτησιν τὸ πολὺ τριῶν ἡμερῶν, ἢ μὲ πρόσιμον τὸ πολὺ εἴκοσι Δραχμῶν.

Ἀρθρ. 594.

Ἐάν τις οἰκοδεσπότης ἀνέχεται ἐν γνώσει πράξεις ἢ ἐλλείψεις τῶν συνοίκων του, ἐνοικιαζῶν, ξενιζομένων, οἰκετῶν ἢ ἐργατῶν, ἀπειλούσας ἐμπρησμοῦ κίνδυνον, ἢ, μετὰ ματαίαν οἰκιακὴν ἐπίπληξιν, δὲν τὰς ἀναγγέλλῃ εἰς τὴν Ἀρχήν, διὰ νὰ τιμωρηθῶσιν οἱ ἔνοχοι· ἐὰν δὲν προμηθεύῃ εἰς τούτους σκεύη καὶ ἐργαλεῖα, δυνάμενα νὰ καταςήσωσιν ἀβλαβῆ τὴν περὶ τὰς ἀσχολίας των χρῆσιν τοῦ πυρὸς ἢ τοῦ φωτὸς, ἐνέχεται διὰ τὰ πταίσματα τούτων, καὶ τιμωρεῖται ἐπίσης μὲ αὐτούς· ἐὰν δὲ δώσῃ εἰς χεῖρας παίδων, εὐηθῶν ἢ παραφρόνων πῦρ καὶ φῶς, ἢ εὔπρηστα πράγματα, ὑποβάλλεται, κατὰ τὴν διαφορὰν τῶν περιπτώσεων, εἰς τὰς διὰ τῶν ἄρθρων 592 καὶ 593 ὡρισμένας ποινάς.

Ἀρθρ. 595.

Μὲ πρόσιμον, ἢ, κατὰ τὰς περιστάσεις, μὲ κράτησιν τιμωρεῖται ὅστις δὲν καταβάλλει μεγίστην προσοχὴν εἰς τὰ χημικὰ πειράματα καὶ ἔργα, ἢ εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς πυρίτιδος· ὅστις παραβαίνει τὰς διατάξεις τὰς ἀφορώσας τὴν διαπατοχὴν καὶ τὴν εἰς οἴκους, κατοικίας, καὶ κτίρια διατήρησιν τῆς πυρίτιδος.

blicklich Sicherungs-Massregeln trifft, und dann der Obrigkeit Anzeige macht.

Art. 590.

Mit Arrest bis zu zwei Wochen und an Geld nicht unter fünf Drachmen wird gestraft, wer die ihm obliegende Aufstellung oder Unterhaltung der nœthigen Warnungs- und Leitungszeichen in fahrbaren Gewæssern, oder die fremden Fahrzeugen schuldige Anweisung und Hülfe an gefæhrlichen Stellen vernachlæssiget; wer an solchen Orten fæhrt oder landet, wo Fahrt oder Anlandung von der Obrigkeit besonders untersagt ist; desgleichen wer zu Wasserfahrten schlechte, unhaltbare Fahrzeuge gebraucht, dieselben zu schwer oder unsicher beladet, untauglichen Knechten, Kindern oder anderen unkundigen Personen überlæsst, andern Schiffern oder Flœssern nicht zu gehœriger Zeit ausweicht, oder sich bei Leitung anvertrauter Fahrzeuge auf irgend eine Weise unvorsichtig oder fahrlæssig bezeigt.

Art. 591.

Wer ausser den dazu bestimmten Orten badet, wird mit Arrest bis zu einer Woche oder an Geld bis zu dreisig Drachmen gestraft.

2, *Durch Feuer.*

Art. 592.

Wer mit Feuer, Licht, brennbaren oder leicht entzündbaren Gegenstænden unvorsichtig oder nachlæssig umgeht, wird mit Arrest nicht unter drei Tagen oder an Geld von zehn bis zu zweihundert Drachmen gestraft.

Gleiche Strafe tritt insbesondere ein gegen Uebertreter der polizeilichen Anordnungen zu Abwendung von Feuersgefahr, wenn diese Vorschriften die Abwendung von Gefahren in Hæusern und Gebæuden betreffen.

Art. 593.

Sind solche Vorschriften gegen Feuersgefahr auf dem Felde oder in Waldungen gerichtet, so tritt Arrest bis zu zwei Wochen oder Geldbusse nicht unter drei Drachmen ein, und wenn sie die Verhinderungen feuergefæhrlicher Handlungen oder Unterlassungen auf Strassen und offenen Plætzen in Stædten oder Ortschaften zum Zwecke haben, so wird der Uebertreter mit Arrest bis zu drei Tagen oder an Geld bis zu zwanzig Drachmen gestraft.

Art. 594.

Wenn ein Hausvater feuergefæhrliche Handlungen oder Unterlassungen seiner Hausgenossen, Miethleute, Gæste, Diener oder Arbeiter wissentlich duldet, oder nach vergeblicher hæuslicher Ahndung nicht der Obrigkeit zur Bestrafung anzeigt; wenn er dieselben nicht mit solchen Geræthen und Werkzeugen versieht, welche den Gebrauch des Feuers oder Lichtes bei ihren Geschæften unschædlich machen kœnnen; so haftet er für die Uebertretungen dieser Personen, und hat mit ihnen gleiche Strafe zu leiden. Hat er Feuer und Licht, oder leicht entzündliche Sachen den Hænden von Kindern, Blœd- oder Wahnsinnigen anvertraut, so wird er nach Verschiedenheit der Fælle nach den Art. 592 und 593 gestraft.

Art. 595.

Wer bei chemischen Versuchen und Arbeiten, oder bei Verfertigung des Pulvers nicht die hœchste Vorsicht anwendet; wer die Verordnung über Besitz und Aufbewahrung des Pulvers in Hæusern, Wohnungen und Gebæuden verletzt, wird an Geld oder nach Umstænden mit Arrest gestraft.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Ἄρθρ. 596.

Εἰδήμονες τῆς τεκτονικῆς καὶ πρωτεργάται, οἵτινες, προσκαλούμενοι νὰ παρατηρήσωσι τὰς ἐσίας, παραβλέπουσιν ἐλλείμματα, τὰ ὁποῖα διὰ τῆς προσηκούσης προσοχῆς ἠδύναντο νὰ ἀνακαλυφθῶσιν, ἢ δὲν τὰ ἐκθέτουσι πιστῶς, χειροτέχναι, οἵτινες ἐκτελοῦσιν ἐργασίας, δυναμένας νὰ ἐπιφέρωσι κίνδυνον ἐμπρησμοῦ, καπνοδόκης σαρωταὶ, οἵτινες ἀμελοῦσιν ἢ κακῶς ἐπιμελοῦνται τὴν ἐπικειμένην εἰς αὐτοὺς ἀσχολίαν τῆς σαρώσεως, ἢ δὲν ἀναγγέλλουσιν εὐθὺς εἰς τοὺς οἰκοδεσπότας ὅσας ἐλλείψεις παρατηροῦν εἰς τὰς καπνοδόκας, καὶ, μηδεμιᾶς διορθώσεως γενομένης, δὲν ἀναφέρονται εἰς τὴν Ἀρχὴν, τιμωροῦνται μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων καὶ μὲ πρόσιμον.

Ἄρθρ. 597.

Ὅσις, παρατηρήσας πυρκαϊὰν εἰς τὴν οἰκίαν, κατοικίαν ἢ εἰς τὸν τόπον τῆς διαμονῆς του, δὲν προσκαλεῖ εὐθὺς δημοσίαν βοήθειαν, ἢ δὲν εἰδοποιεῖ τὴν Ἀρχὴν, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων.

3. Δι' ἐπιχειρήσεων οἰκοδομικῶν.

Ἄρθρ. 598.

Εἰς πρόσιμον τοὐλάχιστον τριάκοντα Δραχμῶν καταδικάζεται ὅστις ἐπιχειρεῖ εἰς πόλεις οἰκοδομὴν, ἢ οὐσιώδη ἐπισκευὴν κτιρίου, ὑφισαμένου ἤδη, μὴ ἔχων ῥητὸν σχέδιον οἰκοδομῆς, ἐγκεκριμένον παρὰ τῆς Ἀρχῆς, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν στερεότητα καὶ ἀσφάλειαν, ἢ αὐτογνωμόνως παρεκτρεπόμενος ἀπὸ τὸ τοιοῦτον σχέδιον, ἢ ἀπὸ τὸν διωρισμένον τῆς οἰκοδομῆς τόπον, ὑπερβαίνων τὰς γραμμὰς τῆς οἰκοδομῆς, ἢ παραβαίνων τὰς ἰδιαιτέρας περὶ οἰκοδομῆς διατάξεις τῆς Ἀρχῆς.

Ἄρθρ. 599.

Εἰς τὴν αὐτὴν ὑποβάλλονται ποινὴν ἀρχιτέκτονες, οἵτινες ἐπὶ τῶν οἰκοδομικῶν ἐπιχειρήσεων, ἢ ἐπισκευῶν, ἀμελοῦν νὰ σήσωσι σημεῖα εἰδοποιητικὰ, ἢ ἄλλως νὰ λάβωσι τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα, πρὸς ἐξασφάλισιν προσώπων καὶ πραγμάτων ἀπὸ πάσης βλάβης.

Ἄρθρ. 600.

Ὅστις κατεργάζεται, ἢ πωλεῖ ἄχρηστον, κακὴν, ἢ μὴ ἀντιστοιχοῦσαν εἰς τὸ διατεταγμένον μέτρον οἰκοδομικὴν ὕλην· πρωτεργάται χειροτεχνίας, οἵτινες μεταχειρίζονται, ἢ ἐν γνώσει συντελοῦν εἰς τὸ νὰ μεταχειρίζωνται ἄλλοι τοιαύτην ὕλην πρὸς οἰκοδομὴν, τιμωροῦνται μὲ πρόσιμον τοὐλάχιστον δέκα Δραχμῶν.

Ἄχρηστος καὶ κακὴ ὕλη δημεύεται· ἡ δὲ μὴ ἀντιστοιχοῦσα εἰς τὸ διατεταγμένον μέτρον πωλεῖται δι' ἐξόδων καὶ εἰς λογαριασμὸν τοῦ ἰδιοκτήμονος, σημειουμένης τῆς ἐλλείψεως.

Συγχωρεῖται μολονταῦτο εἰς τὸν κύριον τῆς οἰκοδομῆς νὰ παραγγείλῃ τὴν οἰκοδομικὴν ὕλην κατ' ἄλλο δοθὲν μέτρον, καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ παροῦσα διάταξις δὲν ἐφαρμόζεται, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ μέτρον.

Ἄρθρ. 601.

Εἰς πρόσιμον τοὐλάχιστον δέκα Δραχμῶν ὑποβάλλονται οἱ ἀρχιτέκτονες, οἵτινες διορίζουσιν ἀπείρους ἐργάτας ἢ παραλείπουσιν, ἢ ἀμελοῦσι τὴν ἐπὶ τῶν ἐργατῶν ἢ ἐπὶ τῆς οἰκοδομῆς ἐποπτείαν.

Ἄρθρ. 602.

Ἐὰν οἰκοδομή τις, πρὶν ἢ τελειώσῃ, ἢ ἐνῷ τελειοῦται, ἐξεταζομένη παρὰ τῆς Ἀρχῆς, εὑρεθῇ ἐπικίνδυνος ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν, τὴν στερεότητα καὶ ἀσφάλειαν, ὁ ἀναλαβὼν τὴν τεχνικὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκοδομῆς ὑποβάλλεται εἰς κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων καὶ εἰς πρόσιμον τοὐλάχιστον εἴκοσι Δραχμῶν.

Ἄρθρ. 603.

Ἐὰν οἰκοδομή τις ἐντὸς ἑνὸς ἔτους μετὰ τὴν τελείωσίν της, ἢ οἰκοδομικόν τι πῆγμα, πέσῃ ὅλον, ἢ ἐν μέρει, ἡ δὲ πτῶσις δὲν προῆλθεν ὑπὸ μόνης ἐξωτερικῆς ἐπενεργείας,

Art. 596.

Bauverständige und Handwerks-Meister, welche bei der Feuerschau, wozu sie berufen sind, Gebrechen, welche mit gehöriger Aufmerksamkeit hätten entdeckt werden können, übersehen, oder nicht der Wahrheit getreu angeben; Handwerksleute, welche feuergefährliche Vorkehrungen ausführen; Rauchfangkehrer, welche das ihnen obliegende Reinigungsgeschäft vernachlässigen oder schlecht besorgen, oder die dabei wahrgenommenen Mängel nicht sogleich den Hausbesitzern, und, wenn bei der Nachsicht von diesen keine Abhülfe geschehen ist, der Obrigkeit anzeigen, werden mit Arrest bis zu zwei Wochen und an Geld gestraft.

Art. 597.

Wer bei einem in seinem Hause, seiner Wohnung oder seinem Aufenthaltsorte wahrgenommenen Brande nicht sogleich œffentliche Hülfe anruft oder der Obrigkeit die Anzeige macht, wird mit Arrest bis zu zwei Wochen gestraft.

3) *Durch Bauunternehmungen.*

Art. 598.

Geldbusse nicht unter 30 Drachmen wird erkannt gegen denjenigen, welcher in Stædten einen Bau, oder eine Hauptverbesserung in einem schon bestehenden Bau ohne bestimmten, von der Obrigkeit in Bezug auf Festigkeit und Sicherheit genehmigten Bauplan, oder mit willkührlicher Abweichung von diesem Plane oder von dem angewiesenen Bauplatze mit Ueberschreitung der Baulinien, oder mit Verletzung der besonderen obrigkeitlichen Bauvorschriften vornimmt.

Art. 599.

Gleicher Strafe unterliegen Baumeister, welche bei Bauunternehmungen oder Ausbesserungen die Aufstellung von Warnungs-Zeichen, oder die sonst erforderlichen Vorkehrungen zur Sicherung gegen Beschædigung von Personen und Sachen vernachlässigen.

Art. 600.

Wer untaugliches, schlechtes, dem vorgeschriebenen Maasse nicht entsprechendes Baumaterial verfertigt oder verkauft; Handwerks-Meister, welche solches Material zum Bau verwenden, oder wissentlich verwenden lassen, werden an Geld nicht unter 10 Drachmen gestraft.

Untaugliches und schlechtes Material wird confiscirt; das dem vorgeschriebenen Maasse nicht entsprechende auf Kosten und Rechnung des Eigenthümers mit Bezeichnung des Mangels verkauft.

Dem Bauherrn ist jedoch unbenommen, das Baumaterial nach einem gegebenen andern Maasse zu bestellen; in welchem Falle diese Vorschrift in Bezug auf das Maass keine Anwendung findet.

Art. 601.

Einer Geldbusse nicht unter 10 Drachmen sind die Baumeister unterworfen, welche unkundige Arbeiter anstellen, oder die Aufsicht auf die Arbeiter, oder auf die Bauführung unterlassen oder vernachlæssigen.

Art. 602.

Ist ein Bau vor oder bei seiner Vollendung nach obrigkeitlicher Untersuchung in Hinsicht auf Zweck, Festigkeit und Sicherheit gefæhrlich befunden worden, so verfællt derjenige, welcher die technische Leitung des Baues übernommen hat, in Arrest bis zu zwei Wochen und in Geldbusse nicht unter 20 Drachmen.

Art. 603.

Wenn ein Bau innerhalb eines Jahres nach seiner Vollendung, oder ein Baugerüst ganz oder zum Theil eingestürzt, und der Einsturz nicht durch æussere Einwirkung ausschliessend bewirkt

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly

ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον διεπιστεύθη ἡ οἰκοδομὴ ἢ ἡ ἐπισκευή, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν δύο μέχρις ἓξ ἑβδομάδων, καὶ μὲ πρόστιμον ἑκατὸν μέχρι τριακοσίων Δραχμῶν.

Ἄρθρ. 604.

Μὲ τὴν αὐτὴν ποινὴν τιμωροῦνται:

1) Πραγματογνώμονες, οἵτινες, παρηγγελμένοι παρὰ τῆς Ἀρχῆς νὰ ἐξετάσωσιν οἰκοδομήν τινα, καταπεσοῦσαν τοιουτοτρόπως, ἐπιχειροῦσιν ἀμελῶς, ἢ δὲν ἐπιχειροῦσι παντάπασι τὴν ἐξέτασιν ταύτην, ἢ δὲν περιγράφουσι τὸ πρᾶγμα, καθὼς ὀφείλουσιν.

2) Ἰδιοκτήμονες ἢ ἐπιστάται καταπεσούσης οἰκοδομῆς, ἐὰν ἔγιναν παραίτιοι τῆς πτώσεως, ἢ συνήργησαν εἰς ταύτην διά τινος πράξεως ἢ παραλείψεως, ὑποκειμένης εἰς ποινήν.

Ἄρθρ. 605.

Μὲ πρόστιμον τοὐλάχιστον δέκα Δραχμῶν, καὶ μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δεκατεσσάρων ἡμερῶν, τιμωρεῖται ὅστις παραμελεῖ μὲ κίνδυνον ἄλλων τὴν ἐπιτεταμμένην εἰς αὐτὸν διατήρησιν οἰκοδομῆς τινος· ὅστις, ἅμα παρατηρήσας τοιαῦτα ἐλλείμματα, δὲν συντελέσῃ εἰς τὴν ἀναγκαίαν ἐξασφάλισιν καὶ διόρθωσιν· ὅστις ἀμελεῖ τὴν ἐπανόρθωσιν ἐλλείψεων τῆς ἰδιοκτήτου οἰκοδομῆς του, εἴτε ἐπικινδύνων εἰς τὴν κοινὴν ἀσφάλειαν, εἴτε ἀντιβαινουσῶν εἰς τὰς καθεστώσας ἀσυνομικὰς διατάξεις.

Εἰς τὴν αὐτὴν ὑποβάλλεται ποινὴν ὁ ἀρχιτέκτων ὅστις, προσκληθεὶς νὰ προφυλάξῃ, ἐπισκευάσῃ ἢ ἀνορθώσῃ ὅσον τάχος τοιοῦτο ἐπικίνδυνον οἰκοδόμημα, ἀρνεῖται ἢ ἀναβάλλει τὴν συνδρομήν του, ἄνευ νομίμου αἰτίας.

Ἄρθρ. 606.

Εἰς πρόστιμον δέκα μέχρι διακοσίων Δραχμῶν καταδικάζεται ὅστις, περὶ τὴν ἀνέγερσιν νέου οἰκοδομήματος, ἢ περὶ τὴν διατήρησιν τοῦ ὑπάρχοντος ἤδη, ἀνθίσταται εἰς τὰς ἀφορώσας τὸν κίνδυνον τοῦ πυρὸς οἰκοδομικὰς διατάξεις τῆς Κυβερνήσεως.

Ἄρθρ. 607.

Κατὰ τὰς περιπτώσεις τῶν ἄρθρων 599, 601, καὶ 603 ἡ ποινὴ καταγινώσκεται εἴς τε τὸν ἀρχιτέκτονα καὶ εἰς τὸν κύριον τῆς οἰκοδομῆς, ἀλλ' εἰς τὸν τελευταῖον τότε μόνον, ὅταν εἶχε γνῶσιν τοῦ πταίσματος, καὶ δὲν τὸ ἐμπόδισεν, ἢ τὸ ἠθέλησεν, ἢ τὸ διέταξεν ὁ ἴδιος.

Ἄρθρ. 608.

Ἐὰν, εὐθὺς μετὰ προηγηθεῖσαν πρόσκλησιν, ὁ κύριος τῆς οἰκοδομῆς δὲν σπεύσῃ νὰ ἀπασκευάσῃ οἰκοδομήματα, ἀντιβαίνοντα εἰς τὴν διάταξιν, ἢ νὰ ἐπιδιορθώσῃ ἐλλείμματα καὶ ἐλλείψεις τῆς οἰκοδομῆς, ἡ Ἀρχὴ διατάσσει νὰ ἐπισκευασθῇ, καὶ, χρείας καλούσης, νὰ ἀπασκευασθῇ διὰ δαπάνης αὐτοῦ ἡ οἰκοδομή· καταγινωσκομένης δὲ τῆς ποινῆς εἴς τε τὸν ἀρχιτέκτονα καὶ εἰς τὸν κύριον τῆς οἰκοδομῆς, ἀμφότεροι οὗτοι ἐνέχονται εἰς τὰ ἔξοδα.

Ἄρθρ. 609.

Ὅ,τι διετάχθη εἰς τὰ ἄρθρα 602-605, ἰσχύει περὶ παντὸς εἴδους τεκτονικῶν ἀντικειμένων, ὅσα, καταπίπτοντα, δύνανται νὰ γενῶσιν ἐπικίνδυνα, ἰδίως δὲ περὶ λάκκων καὶ μεταλλείας, περὶ λατομείων, ὁδῶν, ὑδραγωγείων καὶ ἄλλων τοιούτου εἴδους δημοσίων κτιρίων.

4. Διὰ ἱππασίας, ἁμαξηλασίας, καὶ διὰ ζώων. Ἐν γένει.

Ἄρθρ. 610.

Ὅσις ἐκθέτει εἰς κίνδυνον ἀνθρώπους ἢ ξένην ἰδιοκτησίαν διὰ ταχείας ἱππασίας, ἢ ἁμαξηλασίας, ἢ διὰ παραμελήσεως τῆς περὶ τὸ ἱππεύειν καὶ ἐλαύνειν ἀναγκαίας προσοχῆς ὡς πρὸς τὸν τόπον, τὸν χρόνον, τὴν ἀμοιβαίαν ὑποχώρησιν, τὰ ἀναγκαῖα εἰδοποιητικὰ σημεῖα, ἢ καθ' ὁποιονδήποτε ἄλλον τρόπον ὅσις παραγγέλλει ἢ ἐντέλλεται εἰς ἡνιόχους ἢ ὑπηρέτας παρόμοιόν τι πταῖσμα, ἢ συγχω-

worden ist, so wird derjenige, welchem die Bauführung oder die Baubesserung anvertraut war, mit Arrest von 2—6 Wochen und an Geld von 100 — 300 Drachmen gestraft.

Art. 604.

Mit derselben Strafe werden belegt:

1) Sachverständige, welche zu Untersuchung eines auf solche Weise eingestürzten Baues obrigkeitlichen Auftrag gehabt, und diese Untersuchung nachlässig oder gar nicht vorgenommen, oder die Beschaffenheit nicht pflichtmässig angegeben haben;

2) Eigenthümer oder Aufseher eines eingestürzten Baues, wenn sie durch eine mit Strafe bedrohte Handlung oder Unterlassung den Einsturz verursacht oder dazu beigetragen haben.

Art. 605.

Wer die ihm obliegende Unterhaltung eines Baues mit Gefahr für Andere vernachlässiget; wer nicht sogleich bei der ersten Wahrnehmung solcher Gebrechen die nothwendige Sicherung und Abhülfe veranlasst; wer die der allgemeinen Sicherheit gefährlichen oder den bestehenden Polizei-Vorschriften widerstreitenden Mængel eines ihm gehœrigen Baues zu verbessern unterlæsst, wird an Geld nicht unter 10 Drachmen und mit Arrest bis zu 14 Tagen gestraft.

Gleicher Strafe unterliegt der Baumeister, welcher, zur schleunigen Verwahrung, Ausbesserung und Wiederherstellung eines solchen schadhaften Baues berufen, seinen Beistand ohne rechtmæssige Ursache verweigert oder verzœgert.

Art. 606.

Wer wider die von der Staats-Regierung festgesetzte Bauordnung in Ansehung der Feuergefährlichkeit handelt, sowohl was die Aufführung eines neuen als die Erhaltung eines schon bestehenden Gebæudes betrifft, hat eine Geldbusse von 10 bis 200 Drachmen zu erlegen.

Art. 607.

In den Fællen der Art. 599, 601 und 603 trifft die Strafe sowohl den Baumeister als den Bauherrn, den letzteren aber nur alsdann, wenn er von der Uebertretung Kenntniss gehabt, und sie nicht verhindert, oder selbst gewollt oder angeordnet hat.

Art. 608.

Werden von dem Bauherrn selbst nicht sogleich nach ergangener Aufforderung vorschriftswidrige Bauten entfernt, oder Baugebrechen und Baumængel verbessert, so hat die Obrigkeit auf Kosten desselben die Verbesserung und nach Erforderniss auch die Abtragung des Baues zu verfügen.

Tritt die Strafe gegen den Baumeister und gegen den Bauherrn ein, so haben beide gemeinschaftlich für die Kosten zu haften.

Art. 609.

Was in den Art. 602—605 vorgeschrieben worden ist, gilt von Baugegenständen jeder Art, welche durch Einsturz gefæhrlich werden kœnen, insbesondere auch von Gruben- und Bergbau, von Steinbrüchen, Strassen-, Wasser- und anderen œffentlichen Bauten dieser Art.

4) *Durch Reiten und Fahren, und durch Thiere überhaupt.*

Art. 610.

Wer durch schnelles oder unbehutsames Reiten oder Fahren, durch hiebei vernachlässigte Vorsicht in Ansehung des Orts, der Zeit, des gegenseitigen Ausweichens, der nœthigen Warnungs-Zeichen, oder auf irgend eine andere Weise Menschen oder fremdes Eigenthum in Gefahr setzt; wer Kutschern oder Dienern eine Uebertretung der Art auftrægt, befiehlt, oder von denselben

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly 06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ρεῖ νὰ γίνεται παρ' αὐτῶν ἐνώπιόν του ἀκωλύτως, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα Δραχμῶν. Ἐὰν δὲ ἡ πρᾶξις ἦναι ἰδίως ἐπικίνδυνος διὰ πολλὰς ἐπιβαρυντικὰς αἰτίας, ἢ ἐὰν τρὶς ἐπανελήφθη ἡ τιμώρησις, καταδικάζεται εἰς κράτησιν τριῶν ἡμερῶν μέχρις ἑνὸς μηνὸς, ἢ εἰς πρόστιμον δέκα μέχρις ἑκατὸν Δραχμῶν.

Ἄρθρ. 611.

Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων, ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα Δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις παραχωρεῖ εἰς ἄλλους πρὸς χρῆσιν, ἄνευ προειδοποιήσεως καὶ παραινέσεως, ἵππους πτυρομένους (ἐξιππαζομένους) ἢ ἔχοντας ἐπικινδύνα ἐλαττώματα, ἢ ζευγνύει τοὺς τοιούτους ἵππους εἰς παραγγελτὰ ὀχήματα· ὅστις δίδει διὰ τοιαῦτα ὀχήματα σκεύη σαθρὰ, παραμελεῖ ὡς πρὸς τὸ βάρος καὶ τὸν τρόπον τῆς φορτώσεως τὴν ἀναγκαίαν πρυσοχὴν, ἢ συναρτᾷ πολλὰ φορτωμένα ὀχήματα· ὅστις διαπιστεύεται ἵππους ἢ ὀχήματα εἰς παῖδας, ἀναξίους ἢ ἀδοκιμάστους ὑπηρέτας· ἢ εἰς ἄλλους ἀνικάνους ἀνθρώπους, ἢ ἀναλαβὼν τὴν διεύθυνσιν ἑνὸς ὀχήματος, δεικνύεται ἀπρόσεκτος ἢ ἀμελὴς μὲ κίνδυνον τῶν ἐν αὐτῷ εὑρισκομένων ἀνθρώπων ἢ πραγμάτων.

Ἄρθρ. 612.

Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ μιᾶς ἑβδομάδος καὶ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ τριάκοντα Δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις, ἅμα ἰδὼν δημόσιόν τινα κίνδυνον, τὸν ὁποῖον ἐπαπειλεῖ πτυρὲν (ἐξιππασθὲν) ἢ ἐξαγριωθὲν ζῶον, ἢ προσκληθεὶς ἢ νουθετηθεὶς δὲν ἀπέχεται πράξεων, αἱ ὁποῖαι ἐρεθίζουν εἰς ἐξαγρίωσιν· ὅστις ἐξεπίτηδες πτύρει ἢ ἐξαγριώνει ζῶα εἰς τὸ δημόσιον.

Ἄρθρ. 613.

Εἰς πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα Δραχμῶν καταδικάζεται ὅστις ἀφίνει νὰ τρέχωσιν εἰς τόπους κατοικουμένους ἢ συχναζομένους ζῶα ἱππεύσιμα, ὑποζύγια ἢ σκευοφόρα, ἢ νὰ μένωσιν ἄνευ τινὸς ἐπιτηρήσεως εἰς δημοσίας πλατείας, ὁδοὺς, ἢ ἄλλως εἰς ἀνοικτὸν τόπον, ὅπου ταῦτα δύνανται νὰ φέρωσι ζημίαν ἀφηνιάζοντα ἢ κατ' ἄλλον τρόπον· ὅστις ἀναλαβὼν τὴν ὁδηγίαν ἢ τὴν φύλαξιν ζώων δὲν καταβάλλει τὴν ἀναγκαίαν πρόνοιαν διὰ νὰ τὰ κρατῇ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του· παρομοίως ὅστις ἐκθέτει καὶ παραδίδει εἰς τὴν τύχην ἰδιά του ζῶα, δυνάμενα νὰ προξενήσωσι ζημίαν.

Ἄρθρ. 614.

Εἰς πρόστιμον δέκα μέχρι πεντήκοντα Δραχμῶν ὑποβάλλεται ὅστις ἔχων ὁποιονδήποτε ζῶον, ὑπαγόμενον μὲν εἰς τὸ γένος τῶν τιθασευτῶν ἢ οἰκοσίτων, ὑπ' κείμενον ὅμως φύσει εἰς κακιθη ἰδιώματα, δὲν τὸ διευθύνει ἢ δὲν τὸ φυλάττει εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ δύναται να βλάψῃ.

Ἄρθρ. 615.

Μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ δέκα Δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις, ἐπερωτώμενος παρὰ τῆς Ἀρχῆς, κρύπτει κύνας, τοὺς ἀφίνει νὰ περιφέρωνται εἰς τὰς ἀγυιὰς ἄνευ ἐπιτηρήσεως, δὲν τοὺς ἐφοδιάζει μὲ κλοιοὺς ἢ σημεῖα εἰς τόπους, ὡς πρὸς τοὺς ὁποίους ὑπάρχει περὶ τούτου ἰδιαιτέρα παραγγελία, ἢ, ἐκδοθείσης δημοσίας διαταγῆς, δὲν τοὺς περιάγει δεδεμένους.

Κύνες, τῶν ὁποίων ἀμελεῖται ἡ εἰρημένη ἐπιτήρησις, θανατώνονται κατὰ τὰς περιςάσεις, ἤτοι εὐθὺς, ἢ ἀφοῦ προηγουμένως νουθετηθῶσιν οἱ κύριοί των.

Ἄρθρ. 616.

Μὲ πρόστιμον τοὐλάχιστον δέκα Δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις ἄνευ ῥητῆς ἀδείας τῆς Ἀρχῆς κρατεῖ ζῶα ἀτίθασα ἢ ἄλλως φύσει ἐπιζήμια· ὅστις δὲν φυλάττει ἀσφαλῶς τοιαῦ-

seiner Gegenwart unverwehrt geschehen lässt, wird mit Arrest bis zu zwei Wochen oder an Geld bis zu 50 Drachmen, bei besonderer Gefährlichkeit der That aber unter mehreren erschwerenden Umständen, oder nach dreimaliger Bestrafung, mit Arrest von 3 Tagen bis zu einem Monate, oder an Geld von 10—100 Drachmen gestraft.

Art. 611.

Mit Arrest bis zu zwei Wochen oder an Geld bis zu 50 Drachmen soll gestraft werden, wer scheue, oder mit gefährlichen Fehlern behaftete Pferde einem Andern ohne Warnung und Belehrung zum Gebrauche überlässt oder an bestellte Fuhren spannt; wer zu solchen Fuhren schadhaftes Zeug und Geschirr liefert, in Ansehung der Schwere und Art der Ladung die erforderliche Vorsicht unterlässt oder mehrere beladene Fuhrwerke zusammenhängt; wer Pferde oder Fuhrwerke Kindern, untauglichen oder ungeprüften Dienern oder anderen unfähigen Personen anvertraut, oder in übernommener Leitung eines Fuhrwerkes mit Gefahr für die darauf befindlichen Menschen oder Güter sich unbehutsam oder nachlässig bezeigt.

Art. 612.

Wer bei der ersten Wahrnehmung einer öffentlichen Gefahr durch ein scheu oder wild gemachtes Thier, oder auf Zuruf oder Warnung nicht mit Handlungen innehält, welche zur Wildheit reizen; wer Thiere im Oeffentlichen geflissentlich scheu oder wild macht, ist mit Arrest bis zu einer Woche oder an Geld bis zu dreisig Drachmen zu strafen.

Art. 613.

Wer Reit-, Zug- oder Lastthiere in bewohnte oder besuchte Orte laufen, oder auf öffentlichen Plätzen, Strassen, oder sons im Freyen, wo sie durch Ausreisen oder auf andere Weise Schaden anrichten können, ohne Aufsicht stehen lässt; wer bei übernommener Führung oder Hütung von Thieren nicht die nöthige Vorsicht anwendet, um dieselben in seiner Gewalt zu behalten; desgleichen wer ihm angehörige Thiere, welche Schaden verursachen können, aussetzt und dem Zufalle Preis gibt, wird an Geld bis zu fünfzig Drachmen gestraft.

Art. 614.

In Geldbusse von zehn bis fünfzig Drachmen verfällt wer irgend ein Thier, welches zur Gattung der zahmen-oder Hausthiere gehört, aber besondere bösartige Eigenschaften an sich hat, so zu leiten oder zu verwahren unterlässt, dass dasselbe nicht schaden kann.

Art 615.

Wer auf obrigkeitliche Nachfrage Hunde verhehlt, dieselben ohne Aufsicht auf der Strasse herumlaufen lässt, in Orten wo es besonders vorgeschrieben ist, nicht mit Halsbändern oder Zeichen versieht, oder auf erfolgtes öffentliches Gebot nicht am Bande führt, hat Geldbusse bis zu zehn Drachmen zu erlegen.

Hunde, über welche vorgenannte Aufsicht vernachlässigt wird, sind nach Umständen entweder sogleich oder nach vorheriger Warnung des Besitzers zu tödten.

Art. 616.

Wer ohne ausdrückliche Erlaubniss der Obrigkeit wilde oder sonst ihrer Natur nach schädliche Thiere hält, wer dergleichen mit Erlaubniss unterhaltene Thiere nicht fest und mit genauer

Hellenic Digital Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly

τα ζῶα διατηρούμενα μὲ ἄδειαν τῆς Ἀρχῆς, οὐδὲ ἐκτελεῖ ἀκριβῶς τὰς περὶ τοῦ τόπου καὶ τρόπου τῆς φυλάξεως ἐκδεδομένας ἰδιαιτέρας παραγγελίας· ὅστις εἰς θατέραν τῶν εἰρημένων περιπτώσεων, ἂν τοιοῦτο ζῶον διαφύγῃ τὴν φύλαξιν, δὲν εἰδοποιήσῃ περὶ τούτου παραχρῆμα τὴν Ἀρχὴν, καὶ προσέτι δὲν λάβῃ τὰ ἀναγκαῖα μέτρα, διὰ νὰ καταστήσῃ τὸ ζῶον ἀβλαβές.

Τὰ ζῶα, διὰ τῶν ὁποίων ἐπράχθη τὸ πταῖσμα, ἀποσκευάζονται.

Εἰς καθένα συγχωρεῖται νὰ φονεύσῃ ζῶον τοιούτου εἴδους ἀφηνιάζον.

Ἀρθρ. 617.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 575 τιμωρεῖται ὅστις παρατηρήσας εἰς τὸ ζῶόν του σημεῖα ἀληθοῦς λύσσας, ἢ συμπτώματα ἐξ ὧν δύναται νὰ εἰκάσῃ ὅτι θέλει συμβῇ λύσσα, δὲν τὸ θανατώνει ἢ δὲν τὸ κατακλείει εὐθὺς, οὐδὲ σπεύδει νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ τούτου τὴν Ἀρχὴν, ἢ, προσβληθέντος τοῦ τοιούτου ζώου παρ' ἄλλου, τὸ ὁποῖον ἔχει ἢ εἶναι ὕποπτον ὅτι ἔχει τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος πάθος, ἀμελεῖ νὰ ἀναγγείλῃ τὸ πρᾶγμα.

5. Διὰ ὅπλων καὶ πυρίτιδος.

Ἀρθρ. 618.

Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων ἢ μὲ πρόστιμον τιμωρεῖται ὅστις, χωρὶς νὰ ἦναι ἠναγκασμένος, πυροβολεῖ δι' ὁποιουδήποτε ὅπλου εἰς τόπους, ὅπου εὐκόλως δύναται νὰ συμβῇ δυστύχημα· ὅστις, ἄνευ τοιαύτης ἀνάγκης, πυρροβολεῖ εἰς οἰκίας μὲ πυροβόλα ἢ ἀνεμοβόλα ὅπλα, καὶ ὅστις θηρεύων ἢ περὶ τὸ πυροβολεῖν ἀσκούμενος πυροκροτεῖ, χωρὶς νὰ προσέχῃ εἰς τὸν κίνδυνον τὸν ὁποῖον δύναται νὰ προξενήσῃ εἰς ἄλλους.

Ἀρθρ. 619.

Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ μιᾶς ἑβδομάδος ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα Δραχμῶν τιμωρεῖται,

1) Ὅστις διαπιστεύεται πυροβόλον ἢ ἄλλο ὅπλον εἰς χεῖρας ἀπείρων ἀνθρώπων·

2) Ὅστις μεταχειρίζεται ἀπερισκέπτως καὶ ἀλογίστως τοιαῦτα ὅπλα μὲ κίνδυνον βλάβης·

3) Ὅστις φυλάττει γεμισμένον πυροβόλον ὅπλον εἰς τόπον, ὅπου δι' ἀνατροπῆς ἢ δι' ἀπερισκέπτου χρήσεως δύναται νὰ φέρῃ βλάβην, ἢ ὅπου παῖδες ἢ ἄλλοι ἄπειροι ἄνθρωποι δύνανται νὰ τὸ φθάσωσιν·

4) Ὅστις καταλύων εἰς ξενοδοχεῖόν τι, ἢ εἰς ἄλλας οἰκίας, ἢ διατρίβων ὁπουδήποτε μεταξὺ ἀνθρώπων, δὲν εὐκαιρώνει τὸ γεμισμένον ὅπλον του, ἢ δὲν τὸ ἔχει ἀδιακόπως ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπιτήρησίν του·

5) Πᾶς ξενοδόχος, ὅστις δὲν προτρέπει τοὺς ξενιζομένους νὰ εὐκαιρώνουν ἢ νὰ προσέχουν τὸ ὅπλον των ἢ ὁ ἴδιος δὲν φροντίζει περὶ τῆς ἀσφαλοῦς φυλάξεώς του.

Ἀρθρ. 620.

Μὲ κράτησιν καὶ πρόστιμον τιμωρεῖται ὅστις κατασκευάζει ἀπηγορευμένα ὅπλα· ὅστις, λαβὼν παραγγελίαν νὰ κατασκευάσῃ ἢ ἐπισκευάσῃ τοιαῦτα ὅπλα, δὲν εἰδοποιεῖ εὐθὺς τὴν Ἀρχὴν περὶ τούτου· ὅστις κατασκευάζει, ἐπισκευάζει ἢ προμηθεύει ὁποιουδήποτε εἴδους ὅπλα διὰ παῖδας, ἢ ἀνθρώπους περὶ τῶν ὁποίων δὲν φύναται νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ἔχουσι τὴν ἀναγκαίαν πεῖραν καὶ προσοχὴν περὶ τὴν χρῆσιν τῶν τοιούτων, ἢ ἐκ μέρους τῶν ὁποίων εἶναι φόβος καταχρήσεων αὐτῶν· ὅστις δίδει εἰς τοιούτους ἀνθρώπους πυρίτιδα.

Ἄρθρ. 621.

Ὅστις μετέρχεται ἐμπόριον ὅπλων ὁποιουδήποτε εἴδους ἢ πυρίτιδος χωρὶς νὰ ἔχῃ πρὸς τοῦτο τὴν ἄδειαν, τιμω-

Beobachtung derjenigen besonderen Vorschriften verwahrt, welche in Hinsicht auf Ort oder Art der Verwahrung ertheilt werden; wer in einem oder dem anderen der vorhergehenden Fælle, wenn ein solches Thier aus der Verwahrung entkommen ist, nicht augenblicklich der Obrigkeit Anzeige erstattet, und ausserdem noch die nœthigen Vorkehrungen trifft, um dasselbe unschædlich zu machen, wird an Geld nicht unter zehn Drachmen gestraft.

Die Thiere, mit welchen die Uebertretung begangen worden ist, werden weggeschafft.

Ein ausgebrochenes Thier dieser Art darf von Jedermann getœdtet werden.

Art. 617.

Nach Artikel 575 wird behandelt, wer ein ihm gehœriges Thier bei wahrgenommenen Kennzeichen wirklicher Wuth, oder bei Merkmalen, welche den mœglichen Ausbruch vermuthen lassen, nicht sogleich tœdtet oder einsperrt, und der Obrigkeit nicht schleunige Anzeige macht, oder diese Anzeige in dem Falle unterlæsst, wo ein solches Thier von einem anderen, welches mit der *W*uth behaftet oder derselben verdæchtig ist, angefallen worden.

5) *Durch Gewehre und Schiesspulver.*

Art. 618.

*W*er an Orten, wo leicht Unglück verursacht werden kann, irgend eine Art von Geschoss, ohne durch Noth dazu veranlasst zu seyn abschiesst; wer ohne solche Noth in Hæusern mit Feuergewehren oder Windbüchsen; wer auf der Jagd oder bei Schiessübungen ohne Vorsicht gegen Andere abschiesst, wird mit Arrest bis zu zwei Wochen oder an Geld gestraft.

Art. 619.

Mit Arrest bis zu einer *W*oche oder an Geld bis zu fünfzig Drachmen ist zu bestrafen:

1) wer Feuer-oder anderes Gewehr den Hænden unerfahrner Menschen anvertraut;

2) wer von solchen Gewehren mit Beschædigungsgefahr unvorsichtigen oder muthwilligen Gebrauch macht;

3) wer geladenes Feuergewehr an Orten verwahrt, wo es durch Umfallen oder unvorsichtige Behandlung Schaden verursachen oder wo Kinder oder andere unerfahrne Leute dazu gelangen kœnnen;

4) wer ein geladenes Gewehr, wenn er in *W*irths oder andern Hæusern einkehrt, oder sich irgend wo unter Menschen aufhælt, weder entladet, noch unter bestændiger unmittelbarer Aufsicht hat;

5) jeder Wirth, welcher seine Gæste nicht zu dem einen oder zu dem anderen anhælt, oder für sichere Verwahrung nicht selbst sorgt.

Art. 620.

*W*er verbotene Waffen oder Gewehre verfertiget; wer nicht sogleich Anzeige an die Obrigkeit macht, wenn bei ihm die Verfertigung oder Ausbesserung solcher Waffen und Gewehre bestellt wird; wer irgend eine Art von Waffen oder Gewehren für Kinder oder Personen, von welchen die nœthige Kenntniss und Vorsicht beim Gebrauch derselben nicht vorausgesetzt werden kann, oder von welchen Missbrauch zu besorgen ist, verfertiget, ausbessert oder an dieselben verkauft; wer an solche Personen Schiesspulver abgibt, wird mit Arrest oder an Geld bis zu zweihundert Drachmen gestraft.

Art. 621.

*W*er mit irgend einer Art von Waffen oder Gewehren oder mit Schiesspulver Handel treibt, ohne hiezu berechtiget zu seyn, wird

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly 06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ρεῖται μὲ κράτησιν τριῶν ἡμερῶν μέχρις ἓξ ἑβδομάδων, ἢ μὲ πρόστιμον εἴκοσι μέχρι διακοσίων Δραχμῶν.

Τὰ ἀντικείμενα τοῦ ἀσυγχωρήτου τούτου ἐμπορίου, ἐὰν ἦναι ἐκ τῶν ἀπηγορευμένων, δημεύονται· τὰ δὲ λοιπὰ πωλοῦνται δι' ἐξόδων καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ πταίστου.

Ἄρθρ. 622.

Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ ἓξ ἑβδομάδων, ἢ μὲ πρόστιμον πεντήκοντα μέχρι διακοσίων Δραχμῶν τιμωρεῖται, ὅστις φέρει πυροβόλα ἢ ἄλλα ἀπηγορευμένα ὅπλα, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἀποδείξῃ παραχρῆμα ὅτι ἔχει πρὸς τοῦτο ἄδειαν τῆς Ἀρχῆς.

Τὰ ὅπλα καὶ τὰ πυροβόλα ταῦτα δημεύονται.

Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύει τὸ ἀπὸ 18 Φεβρουαρίου (2 Μαρτίου) 1833 διάταγμα περὶ ἐκδόσεως τῆς περὶ τοῦ ὁπλοφορεῖν ἀδείας.

6. Διὰ πτώσεως καὶ βολῆς.

Ἄρθρ. 623.

Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ μιᾶς ἑβδομάδος καὶ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα Δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις εἰς οἴκους ἢ ἄλλους τόπους διαμονῆς, εἰς αὐλὴν ἢ ἄλλας πεφραγμένας περιοχὰς μεταξὺ ἀνθρώπων, εἰς κατοικούμενα, ὀχλούμενα (fréquentés), ἢ εἰς τοιαῦτα μέρη, ὅπου ἡ ὅρασις δὲν δύναται νὰ ἐκταθῇ ἐλευθέρως, ῥίπτει λίθους ἢ ἄλλα σκληρὰ σώματα, ἢ πράγματα, δυνάμενα νὰ φέρωσι βλάβην εἰς ἀνθρώπους ἢ εἰς ἰδιοκτησίαν· ὅστις ῥίπτει, ἀφίνει, ἢ χύνει τοιαῦτα πράγματα ἐξ οἰκιῶν, παραθύρων ἢ ἄλλως ἐξ ὕψους.

Ἄρθρ. 624.

Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ τριῶν ἡμερῶν ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ εἴκοσι Δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις ἐκθέτει ἢ ἀναρτᾷ ὁποιοδήποτε πρᾶγμα ἐναντίον ἀστυνομικῆς ἀπαγορεύσεως εἰς παράθυρα τετραμμένα πρὸς τὴν ἀγυιάν, εἰς γωνίας, ἢ εἰς ἄλλο ὑψηλὸν μέρος· ὅστις δὲν προασφαλίζει ἀρκούντως τὰ εἰς τοιούτους τόπους ἐκτεθειμένα ἢ ἀνηρτημένα πράγματα, καθόσον ἡ τοιαύτη ἔκθεσις ἢ ἀνάρτησις δὲν εἶναι ἀπηγορευμένη, κατὰ τῆς ἐνδεχομένης ἀνατροπῆς ἢ καταφορᾶς, ἢ παραμελεῖ τὴν ἀκριβῆ διατήρησιν τῶν ἐξασφαλιστικῶν μέσων.

Ἄρθρ. 625.

Οἰκοδεσπόται καὶ διακάτοχοι κατοικίας ἐνέχονται εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν δύο προηγουμένων ἄρθρων, διὰ τοὺς ἀνεικείους αὐτῶν καὶ ὑποκειμένους, καὶ εἰς αὐτοὺς ἐπιβάλλεται τὸ πρόστιμον, ἐὰν δὲν δύναται νὰ εὑρεθῇ ὁ πταίσης.

7. Διὰ μέσων καθιστώντων ἐπικίνδυνον τὴν εἴσοδον καὶ ἔξοδον.

Ἄρθρ. 626.

Μὲ πρόστιμον τιμωρεῖται ὅστις ἀμελεῖ τὸ χρέος τοῦ νὰ περιβάλῃ μὲ κιγκλίδας (κάγκελλα), ἢ μὲ ἄλλα ἀσφαλιστικὰ μέσα, τάφρους, κρημνούς, βάραθρα ἢ ἄλλας παρομοίας κινδυνώδεις θέσεις εἰς κοινῶς προσιτοὺς τόπους, ἢ νὰ διατηρῇ ταῦτα τὰ ἀσφαλιστικὰ μέσα ἀδιακόπως εἰς καλὴν κατάστασιν· ὅστις ἀφίνει εἰς τόπους ὡς τοὺς εἰρημένους, ὁπὰς ἢ εἰσοχὰς ἀκαλύπτους, ἀφυλάκτους, ἢ ἀφωτίστους ἐν καιρῷ σκότους, ἢ καταῤῥακτὰς θύρας ἀνοικτάς.

Ἄρθρ. 627.

Εἰς πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα Δραχμῶν καταδικάζεται ὅστις ἀντιπράττει καθ' οἱονδήποτε τρόπον εἰς τὰς ἰδιαιτέρας διατάξεις τὰς περὶ ἀσφαλείας τῶν δημοσίων ὁδῶν καὶ προχωμάτων ἐναντίον ἐνδεχομένης βλάβης.

Ὅστις ἄλλως ἐξ ὀκνηρίας δὲν φροντίζει, ὥστε νὰ διατηρῶνται αἱ ὁδοὶ καὶ αἱ ἀτραποὶ ἀσφαλεῖς, καὶ ἀμαξήλατοι ἢ βαταὶ, τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ εἴκοσι Δραχμῶν.

mit Arrest von drei Tagen bis zu sechs Wochen oder an Geld von zwanzig bis zu zweihundert Drachmen gestraft.

Die Gegenstænde dieses unberechtigten Handels werden, insoferne sie zu den verbotenen gehœren, confiscirt; die übrigen auf Kosten nnd Rechnung des Uebertreters verkauft.

Art. 622.

Mit Arrest bis zu sechs Wochen, oder an Geld von 50 bis zu 200 Drachmen soll gestraft werden, wer Feuergewehre oder andere verbotene Waffen trægt, ohne sich auf der Stelle durch einen obrigkeitlichen Erlaubniss-Schein über seine Berechtigung hiezu ausweisen zu kœnnen.

Diese Waffen und Gewehre werden confiscirt.

Im Uebrigen bleibt es bei der Verordnung vom 2ten Mærz (18ten Februar) 1833 über die Ausstellung der Erlaubniss-Scheine zum Tragen von Feuergewehren.

6) *Durch Fall und Wurf.*

Art. 623.

Mit Arrest bis zu einer Woche oder an Geld bis zu 50 Drachmen wird gestraft, wer nach Hæusern oder andern Aufenthalts-Orten, in Hof-oder andere geschlossene Rœume, unter Menschen, an bewohnten, besuchten oder solchen Gegenden, wo das Auge keine freie Aussicht hat, mit Steinen oder anderen harten Kœrpern oder solchen Dingen wirft, wodurch Menschen oder Eigenthum beschædigt werden kœnnen; wer mit solchen Gegenstænden aus Hæusern, Fenstern oder sonst von der Hoehe wirft, sie herabfallen lœsst oder herabschüttet.

Art. 624.

Wer an Strassenfenstern, Ecken oder sonst in der Hoehe irgend etwas gegen polizeiliches Verbot aufstellt oder aufhængt; wer im Falle, dass kein polizeiliches Verbot entgegensteht, das an solchen Orten Aufgestellte oder Aufgehængte nicht gegen Um-oder Herabfallen hinlænglich versichert, oder die Sorge für gute Unterhaltung der Versicherungs-Mittel vernachlæssigt, soll mit Arrest bis zu drei Tagen oder an Geld bis zu 20 Drachmen gestraft werden.

Art. 625.

Hausvæter und Wohnungsinhaber haften in den Fællen der beiden vorgenannten Artikel für ihre Angehœrigen und Untergebenen, und sie trifft, wenn der Uebertreter nicht ausgemittelt werden kann, die angedrohte Geldbusse.

7) *Durch Gefæhrdung des sichern Zu-und Abgangs.*

Art. 626.

Wer die Verbindlichkeit vernachlæssigt, Grœben, Abhænge, Abgründe und andere dergleichen gefæhrliche Stellen an gemeinzugænglichen Orten mit Gelændern oder anderen Sicherungsmitteln zu umgeben, oder diese Sicherungsmittel bestændig in gutem Stande zu erhalten; wer an Orten der bezeichneten Art Oeffnungen oder Vertiefungen zur Zeit der Dunkelheit unbedeckt, unverwahrt oder unbeleuchtet, oder Fallthüren offen lœsst, wird an Geld gestraft.

Art. 627.

Geldbusse bis zu 50 Drachmen hat zu erlegen, wer auf irgend eine Art den besonderen Vorschriften über Sicherstellung œffentlicher Strassen und Dæmme gegen Beschædigung zuwider handelt.

Wer sonst in der schuldigen Unterhaltung des sichern und fahr-oder gangbaren Standes der Wege oder Stege saumselig ist wird an Geld bis zu zwanzig Drachmen gestraft.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly

Ἐὰν αἱ πρὸς ἀφαίρεσιν τῶν προειρημένων ἐλλειμμάτων ἀστυνομικαὶ διατάξεις δὲν ἐκτελῶνται παρευθύς, ἡ Ἀρχὴ διατάττει τὴν διόρθωσιν δι' ἐξόδων τοῦ πρὸς τοῦτο ὑποχρεωμένου.

Ἀρθρ. 628.

Εἰς πρόστιμον τὸ πολὺ εἴκοσι Δραχμῶν καταδικάζεται ὅστις, ἄνευ ἀνάγκης ἢ ἰδιαιτέρας ἀδείας τῆς Ἀρχῆς, ἐκθέτει ἢ προθέτει ἐπὶ δημοσίων ὁδῶν, ἢ πλατειῶν, ὑλικὰ οἰκοδομικὰς ἢ ἐργατικὰς, ἐμπορεύματα, ἢ ἄλλα παρόμοια ἀντικείμενα, συσσαίνει μεταπρατήρια, ἢ καταχρώμενος τῆς ἀδείας τὴν ὁποίαν ἔλαβε, κατακλείει ἢ δυσκολεύει τὴν ἐλευθέραν δίοδον ἐναντίον τῆς ἰδιαιτέρας προνοίας τῆς Ἀρχῆς.

Ἐὰν συμβῇ τοιαύτη πρᾶξις ἐν καιρῷ σκότους, ἢ ἐὰν δὲν διατεθῶσι κατὰ τὰς δοθείσας διατάξεις, ἀσφαλισθῶσιν ἢ φωτισθῶσιν ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα κεῖνται καὶ μένουσι πανυχίως ἐπὶ δημοσίων ὁδῶν ἢ πλατειῶν μὲ συγκατάθεσιν τῆς Ἀρχῆς, καὶ διὰ τῶν ὁποίων δύνανται νὰ βλαφθῶσιν οἱ διαβάται, προσκρούοντες ἢ πίπτοντες, καταγινώσκεται εἰς τὸν πταίσην πρόσιμον δέκα μέχρι πεντήκοντα Δραχμῶν. Διὰ τὰς ἐπὶ δημοσίων ὁδῶν, ἢ πλατειῶν μενούσας ἁμάξας δίδουσι λόγον μόνοι οἱ ξενοδόχοι, παρὰ τοῖς ὁποίοις κατέλυσαν οἱ ὁδοιπόροι, ἢ κατεσταθμεύθησαν οἱ ἵπποι ξένων ἁμαξηλατῶν.

Ἀρθρ. 629.

Ξενοδόχοι, οἵτινες, ἐπελθούσης τῆς νυκτὸς, δὲν φροντίζουσι περὶ τοῦ πρὸς ἀσφαλῆ ἔξοδον καὶ εἴσοδον ἀναγκαίου φωτισμοῦ τῶν οἰκιῶν των, τιμωροῦνται μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ δέκα Δραχμῶν.

Ἀρθρ. 630.

Ὅστις ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς, καὶ ἄνευ τῶν διατεταγμένων εἰδοποιητικῶν σημείων, στήνει αὐτόβολα ὅπλα, παγίδας καὶ τριβόλους, ἢ ἀνοίγει βόθρους, δι' ὧν ἄνθρωποι δύνανται νὰ βλαφθῶσιν, ἐὰν μὲν ἔπραξε τοῦτο εἰς περίφραχτον ἰδιοκτησίαν του, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν τὸ πολὺ μιᾶς ἑβδομάδος, ἢ μὲ πρόσιμον τὸ πολὺ εἰκοσιπέντε Δραχμῶν, ἐὰν δὲ, εἰς ἀπερίφραχτον ἰδιοκτησίαν του, μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων, ἢ μὲ πρόσιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα Δραχμῶν.

Ἐάν τις ἐπεχείρησε παρόμοια σκευάσματα, εἰς δημοσίους καὶ κοινῶς προσιτοὺς τόπους, ἢ εἰς ξένην ἰδιοκτησίαν, ἄνευ εἰδήσεως καὶ θελήσεως τοῦ δικαιοῦχου, ἐπιβάλλεται κράτησις τοὐλάχιστον μιᾶς ἑβδομάδος, ἢ πρόσιμον τοὐλάχιστον εἰκοσιπέντε Δραχμῶν.

8. Διὰ παραφρόνων, ὑδροφόβων, καὶ μεθυσμένων ἀνθρώπων.

Ἀρθρ. 631.

Ὅστις, ἅμα παρατηρήσας εἰς τινα διατρίβοντα παρ' αὐτῷ σφοδρὰν συγχυσιν φρενῶν, δὲν λάβῃ ἐξασφαλιστικὰ μέτρα ὅστις συγχωρεῖ, νὰ περιφέρωνται ἐλευθέρως παράφρονες ἢ μανιακοὶ, τῶν ὁποίων ἡ ἐφορεία ἐπίκειται εἰς αὐτὸν, ἢ παραμελεῖ μὲ κινδυνον ἄλλων τὴν ἐπὶ τοιούτων ἀνθρώπων ἐποπτειαν, τιμωρεῖται μὲ πρόσιμον τοὐλάχιστον δέκα Δραχμῶν.

Ὁ γενόμενος ἔνοχος τοιούτου πταίσματος πρὸς ἀνθρώπους ἔχοντας τὴν ὑδροφοβίαν, ἢ ὑπόπτους ταύτης, δικάζεται κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ 570 ἄρθρου.

Ἀρθρ. 632.

Ὅστις μεθύει ἀσχολούμενος περὶ τοιαύτας ἐργασίας, εἰς τὰς ὁποίας, πρὸς ἀποφυγὴν δυσχημάτων, ἀπαιτεῖται ἰδιαιτέρα προσοχὴ ὅστις μεθυσμένος ἐπιχειρεῖ τοιαύτας ἐργασίας, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων ἢ μὲ πρόσιμον.

Werden die Anordnungen der Polizei zur Hebung der vorgenannten Gebrechen nicht auf der Stelle befolgt, so hat die Obrigkeit die Abstellung auf Kosten der Verpflichteten zu verfügen.

Art. 628.

In Geldbusse bis zu 20 Drachmen verfällt wer ohne Noth oder besondere obrigkeitliche Erlaubniss auf œffentlichen Wegen oder Plætzen Fuhrwerke, Bau- oder Arbeits-Stoffe, Waaren oder andere dergleichen Gegenstænde aufstellt oder niederlegt, Krambuden errichtet, oder die erhaltene Erlaubniss, besonderer obrigkeitlicher Vorsicht zuwider, zur Sperrung oder Erschwerung des freien Durchganges missbraucht.

Geschieht eine solche Handlung zur Zeit der Dunkelheit, oder werden Gegenstænde, welche mit obrigkeitlicher Bewilligung auf œffentlichen Wegen oder Plætzen über Nacht stehen oder liegen bleiben und woran die Vorübergehenden durch Stoss oder Fall Schaden nehmen kœnnen, nicht nach den gegebenen Anordnungen geordnet, versichert oder beleuchtet, so wird gegen den Uebertreter Geldbusse von 10 bis zu 50 Drachmen erkannt.

Wenn Wægen von Reisenden oder fremden Fuhrleuten auf œffentlichen Wegen oder Plætzen stehen bleiben, so sind hiefür ausschliessend die Wirthe verantwortlich, bei welchen die Reisenden eingekehrt, oder die Pferde fremder Fuhrleute eingestellt sind.

Art. 629.

Wirthe, welche es bei eingetretener Dunkelheit an der zum sichern Ab und Zugang nœthigen Beleuchtung ihrer Hæuser fehlen lassen, werden an Geld bis zu 10 Drachmen gestraft.

Art. 630.

Wer ohne Erlaubniss der Obrigkeit und ohne die angeordneten Warnungszeichnen Selbstgeschoss, Schlageisen, Fussangeln legt oder Fallgruben anlegt, wodurch Menschen beschædigt werden kœnnen, wird, wenn er es in seinem geschlossenen Eigenthume gethan hat, mit Arrest bis zu einer Woche, oder an Geld bis zu 25 Drachmen, wenn er es aber in seinem ungeschlossenen Eigenthume gethan, mit Arrest bis zu zwei Wochen, oder an Geld bis zu 50 Drachmen gestraft.

Hat Jemand dergleichen Vorrichtungen an œffentlichen gemeinzugænglichen Orten oder in fremdem Eigenthume ohne Wissen und Willen des Besitzers unternommen, so tritt Arrest nicht unter einer Woche oder Geldbusse nicht unter 25 Drachmen ein.

8) *Durch wahnsinnige, wasserscheue und betrunkene Menschen.*

Art. 631.

Wer nach der ersten Wahrnehmung heftiger Sinnes-Verwirrung an einer bei ihm sich aufhaltenden Person nicht sogleich Sicherheitsmassregeln ergreift; wer Narren oder Rasende über welche ihm die Aufsicht obliegt, frei herumlaufen læsst, oder sonst die schuldige Aufsicht auf solche Personen mit Gefahr für Andere vernachlæssigt, ist mit Geld nicht unter 10 Drachmen zu strafen.

Wer sich einer Uebertretung dieser Art in Beziehung auf Personen schuldig macht, welche mit der Wasserscheue behaftet, oder derselben verdæchtig sind, wird nach den Bestimmungen des Art. 570 beurtheilt.

Art. 632.

Wer in solchen Verrichtungen, bei welchen zur Verhütung von Unglück besondere Vorsicht erfordert wird, sich betrinkt, wer betrunken solche Verrichtungen unternimmt, wird mit Arrest bis zu zwei Wochen oder an Geld gestraft.

Institutional Repository Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

9. Διὰ βλάβης κοινῶς ἐπικινδύνου.

Ἀρθρ. 633.

Εἰς κράτησιν τοὐλάχιστον τριῶν ἡμερῶν ἢ εἰς πρόσιμον τοὐλάχιστον δέκα Δραχμῶν, καταδικάζεται ὅστις ἀφαιρεῖ ἢ καταξαίνει ἐπισφαλῆ τὰ εἰς κτίρια τιθέμενα ὑποστηρίγματα, κιγκλίδας ἢ ἄλλα προφυλακτικὰ μέσα· ὅστις ἐξαφανίζει τὰ εἰς προφύλαξιν δυστυχημάτων ἀνεγειρόμενα εἴδοποιητικὰ σημεῖα, ἢ κατ' ἄλλον τρόπον ματαιώνει τὸν σκοπόν τῶν· ὅστις καθιστᾷ ἄχρηστα τὰ πρὸς βοήθειαν καὶ σωτηρίαν ἐν καιρῷ δημοσίων ἀναγκῶν διωρισμένα σκεύη, ὄργανα ἢ τὰς ὕλας, ἢ δυσκολεύει τὴν χρῆσιν αὐτῶν.

ΙΑ. Παραμέλησις τῆς ὀφειλομένης βοηθείας καὶ κηδεμονίας.

1. Παραμέλησις βοηθείας εἰς δημοσίαν ἀνάγκην.

Ἀρθρ. 634.

Ὅστις, γενομένης προσκλήσεως, ἀμελεῖ ἢ ἀρνεῖται διόλου, ἄνευ νομίμου κωλυούσης αἰτίας, ἢ ἄνευ ἰδίου κινδύνου ζωῆς, τὴν ὀφειλομένην βοήθειαν ἐναντίον φάσεως, ἁρπαγῆς, λεηλασίας, ἢ ἐπ' αὐτοφώρῳ κακουργημάτων ἢ πταισμάτων, εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ποινικῶν ἀποφάσεων, ἢ ἄλλων δικαστικῶν ἐνταλμάτων, εἰς ναυάγια ἢ ἄλλους κινδύνους ὕδατος ἢ πυρὸς, ἢ εἰς ἄλλα δημόσια δεινὰ ὅστις κωλύει ἄλλους τοῦ νὰ συνδράμωσιν ἢ ταράττει τὴν τάξιν αὐτῶν· ὅστις δεικνύεται ἀμελὴς περὶ τὴν ὀφειλομένην προμήθευσιν ἢ διατήρησιν τῶν πρὸς βοήθειαν ἢ σωτηρίαν ἀναγκαίων ὑλῶν ἢ σκευῶν, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων ἢ μὲ πρόστιμον, καὶ ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις τυπώνεται καὶ δημοσιεύεται δι' ἐξόδων τοῦ πταίστου.

2. Παράλειψις λυτρώσεως ἀπὸ κίνδυνον ζωῆς.

Ἀρθρ. 635.

Ὅστις, ἐνῷ βλέπει ὅτι εὑρίσκεταί τις εἰς κίνδυνον ζωῆς, παραλείπει τὴν λύτρωσιν αὐτοῦ, καίτοι δυνάμενος νὰ τὴν ἐπιχειρήσῃ, χωρὶς νὰ ἐκθέσῃ ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον, τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ εἴκοσι Δραχμῶν, καὶ ἐὰν ὁ ἄλλος ἐστερήθη τρόπῳ τῆς ζωῆς, μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων ἢ μὲ πρόστιμον τοὐλάχιστον πέντε Δραχμῶν.

Ἡ ποινικὴ ἀπόφασις τυπώνεται καὶ δημοσιεύεται δι' ἐξόδων τοῦ πταίστου.

3. Παραμέλησις ὀφειλομένης ἐφαρείας ἢ βοηθείας.

Ἀρθρ. 636.

Εἰς κράτησιν τὸ πολὺ ἓξ ἑβδομάδων ἢ εἰς πρόστιμον πεντήκοντα μέχρι τριακοσίων Δραχμῶν καταδικάζεται, ὅστις προσκαλούμενος ἀρνεῖται ἄνευ νομίμου αἰτίας τὴν ὁποίαν ὡς ἐκ τῶν δημοσίων καθηκόντων του χρεωστεῖ ἐπιστημονικὴν ἢ τεχνικὴν βοήθειαν πρὸς ἀνθρώπους χρήζοντας θεραπείας, διακόπτει αὐτογνωμόνως ἢ ἀμελεῖ μὲ κίνδυνον τοῦ ἀσθενοῦντος τὴν ἐπιχειρηθεῖσαν βοήθειαν· ὅστις ἀφίνει χωρὶς προστασίαν, ἐφορείαν, ἐπιμέλειαν ἢ ἰατρικὴν συνδρομὴν τέκνα ἴδια ἢ διαπεπιστευμένα εἰς αὐτὸν, ἀσθενεῖς, ἀναπήρους, βλάκας ἢ τοιούτους ἄλλους, οἵτινες εἶναι ἀνίκανοι νὰ ὁδηγήσωσιν ἢ νὰ βοηθήσωσιν ἑαυτοὺς, ἀποκρύπτει τὰ συμβάντα εἰς αὐτοὺς δυστυχήματα, ἢ, ἄνευ διατάξεως πραγματογνώμονος ἀναγνωρισμένου, χορηγεῖ εἰς αὐτοὺς ἰατρικὰ, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ ὦσι ἐπικίνδυνα διὰ τὴν κατάστασίν των.

Ἀρθρ. 637.

Ὁ πταίστης πρὸς τῇ ποινῇ, τὴν ὁποίαν ἐφείλκυσεν εἰς ἑαυτὸν, ὑποβάλλεται καὶ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέτρα, ἅτινα λαμ-

9) *Durch gemeingefæhrliche Beschædigung.*

Art. 633.

Wer die an Gebæuden angebrachten Stützen, Gelænder oder andere Verwahrungsmittel wegnimmt oder unsicher macht; wer die zur Verhütung von Unglück aufgestellten Warnungszeichen vernichtet oder auf eine andere Art deren Zweck vereitelt; wer die zur Hülfe und Rettung bei œffentlichen Nothfællen bestimmten Gerætbschaften, Werkzeuge oder Materialien in unbrauchbaren Stand setzt oder deren Gebrauch erschwert, verfællt in Arreststrafe nicht unter drei Tage, oder in Geldbusse nicht unter zehn Drachmen.

XI. Vernachlæssigung der schuldigen Hülfe und Schonung.

1) *Vernachlæssigung der Hülfe bei œffentlicher Noth.*

Art. 634.

Wer ohne rechtmæssige Verhinderungsursache und ohne sich eigener Lebensgefahr auszusetzen, bei entstandenem Aufruhr, Raub, Plünderung, Verbrechen oder Vergehen auf frischer That, beim Vollzuge von Strafurtheilen, oder anderen gerichtlichen Befehlen, bei Schiffbrüchen oder anderer Wasser- oder Feuergefahr, oder anderer œffentlicher Noth, auf geschehene Aufforderung die schuldige Hülfe vernachlæssigt oder ganz verweigert; wer andere vom Beistand abhælt oder deren Ordnung stœrt; wer sich in der obliegenden Anschaffung oder Unterhaltung der Hülfs- oder Rettungsmaterialien oder Gerætbschaften fahrlæssig zeigt, soll mit Arrest bis zu zwei Wochen oder an Geld gestraft, und das Strafurtheil auf Kosten des Uebertreters gedruckt und œffentlich bekannt gemacht werden.

2) *Unterlassene Rettung aus Lebensgefahr.*

Art. 635.

Wer einen Anderen aus wahrgenommener Lebensgefahr zu retten unterlæsst, obschon er diese Rettung, ohne sich eigener Lebensgefahr auszusetzen, unternehmen kann, wird mit Geldbusse bis zu zweihundert Drachmen, und wenn der Andere das Leben wirklich eingebüsst hat, mit Arrest bis zu zwei Wochen oder an Geld nicht unter fünf Drachmen gestraft.

Das Strafurtheil wird auf Kosten des Uebertreters gedruckt und bekannt gemacht.

3) *Vernachlæssigung obliegender Aufsicht oder Hülfe.*

Art. 636.

In Arreststrafe bis zu sechs Wochen oder in Geldbusse von fünfzig bis dreihundert Drachmen verfællt, wer die ihm vermœge œffentlichen Dienstes obliegende wissenschaftliche-oder Kunsthülfe für heilungsbedürftige Personen auf Anrufen ohne rechtsmæssige Ursache verweigert, die unternommene Hülfe willkührlich unterbricht oder mit Gefahr vernachlæssigt; wer ihm angehœrige oder anvertraute Kinder, Kranke, gebrechliche oder blœdsinnige oder andere Personen dieser Art, welche sich selbst zu leiten und zu helfen unvermœgend sind, in Beziehung auf Schutz, Aufsicht, Verpflegung oder ærztlichen Beistand verwahrlost, die denselben zugestossenen Unfælle verheimlicht oder ihnen ohne Anordnung eines Sachverstændigen Arzneimittel reicht, die ihrem Zustande gefæhrlich werden kœnnen.

Art. 637.

Der Uebertreter hat sich nebst der verwirkten Strafe auch derjenigen Maassregel zu unterwerfen, welche auf dessen Kosten,

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly

θανόμενα δι' ἐξόδων του, ἢ, ὄντος αὐτοῦ ἀπόρου, διὰ δαπάνης τῶν περὶ πτωχῶν καταστημάτων, τείνουν εἰς τὸ νὰ ἐξασφαλίσωσιν ἐναντίον τῆς περαιτέρω ἐπικινδύνου ἀμελείας του τοὺς χρήζοντας βοηθείας οἰκείους του, ἢ ἄλλους τοιούτους διαπεπιστευμένους εἰς αὐτόν.

Ἄρθρ. 638.

Μὲ πρόστιμον εἴκοσι μέχρι διακοσίων Δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις ἀμελεῖ νὰ χορηγήσῃ, κατὰ τὸ δυνατόν, τὴν πρώτην ἀναγκαίαν βοήθειαν εἰς παῖδας ἐκθέτους ἢ ἄλλους χρήζοντας βοηθείας ἀνθρώπους, μέχρις ὅτου ἢ ἡ Ἀρχὴ διατάξῃ τὰ δέοντα, ἢ οἱ οἰκεῖοι λάβωσι περὶ αὐτῶν πρόνοιαν.

Ἄρθρ. 639.

Μὲ κράτησιν ἢ πρόστιμον τιμωρεῖται ὅστις εἰκειοποιεῖται ξένα ἀνήλικα τέκνα ἄνευ συγκαταθέσεως τῆς Ἀρχῆς.

Ἡ περαιτέρω μεσολάβησις ἀνήκει εἰς τὴν ἀρμοδίαν ἀσυνομικὴν Ἀρχήν.

4. Πταίσματα πρὸς τὰς ἐγκύους ἢ τικτούσας.

Ἄρθρ. 640.

Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα Δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις ἐπιχειρεῖ κατὰ γυναικῶν ἐγκύων ἢ τικτουσῶν ἢ ἐνώπιόν των πρᾶξιν, διὰ τῆς ὁποίας ἐμποιεῖται βιαίως εἰς αὐτὰς τρόμος ἢ ἄλλη σφοδρὰ τῆς ψυχῆς κίνησις.

Ἄρθρ. 641.

Ὅ,τι εἰς τὰ ἄρθρα 636-639 διετάχθη περὶ τῆς παραμελήσεως ἀνθρώπων βοηθείας χρηζόντων, ἐφαρμόζεται ἰδιαιτέρως καὶ εἰς τὰς ἐγκύους καὶ τικτούσας, ἀλλ' ἐκ τῶν αὐτόθι ὡρισμένων ποινῶν ἡ μὲν τῆς κρατήσεως ἐπιτείνεται κατὰ τὰς περιςάσεις μέχρι δύο μηνῶν, ἡ δὲ τοῦ προςίμου μέχρι τριακοσίων Δραχμῶν.

Ἄρθρ. 642.

Ὅστις πρὸς γυναῖκας φθαρείσας κατὰ κλεψιγαμίαν, καὶ εὑρισκομένας ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν, ἐπιμέλειαν, ἢ ἐπιτήρησίν του, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἢ εἰς τὴν κατοικίαν του, δὲν λαμβάνει, ὅταν ὑπάρχωσι λόγοι ὑποψίας, πᾶσαν τὴν δυνατὴν πρόνοιαν, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν παιδοκτονίαν, νεογνοκτονίαν, ἢ ἔκτρωσιν τοῦ ἐμβρύου, ἢ δὲν ἀναγγέλλει ἀνυπερθέτως εἰς τὴν Ἀρχὴν τὰς προκειμένας περιςάσεις καὶ τοὺς λόγους τῆς ὑποψίας, ἐὰν μὲν ἡ παράλειψις αὕτη προέρχεται ἐξ ἰδίου συμφέροντος εἰς τὸ νὰ τελεσθῇ ἡ ἀξιόποινος πρᾶξις, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν ὀκτὼ ἡμερῶν μέχρι δύο μηνῶν, ἢ μὲ πρόστιμον τριάκοντα μέχρι τριακοσίων Δραχμῶν, ἄλλως δέ, μὲ κράτησιν τὸ πολὺ ἑνὸς μηνὸς ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ ἑκατὸν Δραχμῶν.

Ἄρθρ. 643.

Κλεψίγαμοι ἔγκυοι, ἐὰν ἀποκρύπτωσι τὸν τοκετόν των, τιμωροῦνται, ἐκτὸς τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 294-298 εἰρημένων περιπτώσεων, μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα Δραχμῶν.

ΙΒ'. Παραμέλησις τῆς μηνύσεως γεννήσεων καὶ θανάτων.

Ἄρθρ. 644.

Ὅστις παραλείπει ἢ ἀμελεῖ τὴν κατὰ νόμον ὀφειλομένην παρ' αὐτοῦ μήνυσιν ὁποιουδήποτε τοκετοῦ, τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον εἴκοσι μέχρι διακοσίων Δραχμῶν.

Εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν ὑποβάλλεται ὅστις παραλείπει ἢ ἀμελεῖ τὴν κατὰ νόμον ὀφειλομένην παρ' αὐτοῦ μήνυσιν ἀποιασδήποτε περιστώσεως θανάτου, ἢ ὅστις δὲν ἀναγγέλλει παρευθὺς εἰς τὴν Ἀρχὴν τὴν εὕρεσιν πτώματος (νεκροῦ).

oder bei obwaltender Unvermœgenheit auf Kosten der Armenanstalten, zu dem Zwecke getroffen werden, die ihm angehœrigen oder anvertrauten hülfsbedürftigen Personen gegen fernere gefahrliche Fahrlæssigkeit desselben sicher zu stellen.

Art. 638.

Wer gefundenen Kindern oder andern hülfsbedürftigen Personen bis zur obrigkeitlichen Verfügung oder bis zur eintretenden Fürsorge der Angehœrigen die erste nothwendige Hülfe nach Mœglichkeit zu verschaffen unterlæsst, wird an Geld von zwanzig bis zu zweihundert Drachmen gestraft.

Art. 639.

Wer fremde unmündige Kinder ohne Genehmigung der Obrigkeit an sich bringt, wird mit Arrest oder an Geld bestraft.

Die weitere Einschreitung steht der betreffenden Polizeibehœrde zu.

4) *Frevel an Schwangeren oder Gebæhrenden*

Art. 640.

Wer gegen Schwangere oder Gebæhrende oder in deren Gegenwart eine Handlung unternimmt, durch welche bei diese Schrecken oder andere heftige Gemüthsbewegung gewaltsam erregt wird, ist mit Arrest bis zu zwei Wochen oder mit Geldbusse bis zu fünfzig Drachmen zu bestrafen.

Art. 641.

Was in den Artikeln 636 — 639 über die Vernachlæssigung hülfsbedürftiger Personen verordnet ist, findet insbesondere auch auf Schwangere und Gebæhrende Anwendung und die daselbst bestimmte Arreststrafe ist nach Umstænden bis auf dreihundert Drachmen zu erhœhen.

Art. 642.

Wer in Ansehung ausserehelich geschwængerter Personen, die sich unter Gewalt, Pflege oder Aufsicht, in seinen Diensten oder in seiner Wohnung befinden, bei obwaltenden Verdachtsgründen nicht alle in seiner Macht stehende Vorsicht anwendet, um Kindesmord, Tœdtung der Geburt oder Abtreibung der Leibesfrucht zu verhüten, oder nicht die unverzügliche Anzeige der obwaltenden Umstænde und Verdachtsgründe an die Obrigkeit macht, wird, wenn die Unterlassung aus eigenem Interesse an der Entstehung der strafbaren Handlung herrührt, mit Arrest von 8 Tagen bis zu zwei Monaten, oder an Geld von 30—300 Drachmen, ausserdem aber mit Arrest bis zu einem Monat, oder mit Geldbusse bis zu 100 Drachmen gestraft.

Art. 643.

Ausserehelich schwangere Personen werden, wenn sie ihre Niederkunft verheimlichen, ausser den in Art. 294 - 298 bezeichneten Fællen mit Arrest bis zu zwei Wochen oder an Geld bis zu 50 Drachmen gestraft.

XII. Vernachlæssigung der Anzeige von Geburten und Todesfællen.

Art. 644.

Wer von irgend einer Entbindung die ihm obliegende Anzeige nach Vorschrift zu machen unterlæsst oder versæumt, wird an Geld von 20 bis 200 Drachmen gestraft.

Gleicher Strafe ist unterworfen, wer von irgend einem Todesfalle die vorgeschriebene ihm obliegende Anzeige zu machen unterlæsst oder versæumt, oder wer das Auffinden eines Leichnams der Obrigkeit nicht auf der Stelle anzeigt.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Ioannina
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΙΓ'. Πταίσματα πρὸς τεθνηκότας καὶ νεκροφανεῖς.

Ἀρθρ. 645.

Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ ἓξ ἑβδομάδων ἢ μὲ πρόστιμον εἴκοσι μέχρι τριακοσίων Δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις ὑφαιρεῖ, κακοποιεῖ πτώματα ἢ ἄλλως καταχρᾶται αὐτῶν πρὸς ἀθεμίτους σκοπούς· ὅστις, χωρὶς νὰ πράξῃ κλοπὴν, ἀνορύττει τάφους ἄνευ δικαιώματος.

Ἀρθρ. 646.

Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων καὶ μὲ πρόστιμον τιμωρεῖται ὅστις ἀποσκευάζει ἢ συγχωρεῖ ἄλλον νὰ ἀποσκευάσῃ κρυφίως νεκρὸν, πτῶμα τέρατος, ἢ ἀώρου μὲν, ἀλλ' ἤδη μορφωμένου γόνου· ὅστις ἐνταφιάζει ἢ ἀνατέμνει μόνος ἢ δι' ἄλλου νεκρὸν, χωρὶς τῆς διατεταγμένης νεκροψίας, ἢ ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς ἢ πρὸ τοῦ διωρισμένου χρόνου.

Ἀρθρ. 647.

Εἰς κράτησιν δύο μέχρι τριῶν μηνῶν, καὶ εἰς πρόστιμον ἑκατὸν μέχρι διακοσίων Δραχμῶν καταδικάζεται ὅστις, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Ἀρχὴν, ἀποσκευάζει μόνος ἢ δι' ἄλλου, ἢ ἀπαιρύπτει κατ' ἄλλον τρόπον νεκρὸν, φέροντα ἴχνη βιαίας βλάβης, φαρμακείας, ἢ ἄλλης θανατώσεως.

Ἀρθρ. 648.

Κράτησις τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων καὶ πρόστιμον εἴκοσι μέχρι διακοσίων Δραχμῶν ἐπιβάλλεται εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἐπὶ τῆς νεκροψίας ἢ προσερχόμενος εἰς τὴν Ἀρχὴν ἀναγγέλλει ἐσφαλμένως τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τινὸς, καὶ δίδει ἐντεῦθεν ἀφορμὴν εἰς τὸ νὰ γένῃ ἡ ἀνατομὴ ἢ ὁ ἐνταφιασμὸς τοῦ νεκροῦ τάχιον παρὰ τὸ διατεταγμένον.

Ἀρθρ. 649.

Ὅστις, εὑρεθέντος τινὸς νεκροφανοῦς, δὲν προσκαλεῖ εἰς βοήθειάν του ἰατρὸν ἀναγνωρισμένον ἢ ἄλλον εἰδήμονα, ἢ καλούμενος ἀποποιεῖται τὴν δυνατὴν συνδρομὴν πρὸς τὴν βοήθειαν ταύτην, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν ἢ πρόσιμον, εἰς τὴν τελευταίαν δὲ περίπτωσιν δημοσιεύεται καὶ ἡ ποινικὴ ἀπόφασις.

ΙΔ'. Παράβασις ἰδιαιτέρων διατάξεων.

1. Ὡς πρὸς τοὺς ξένους καὶ ὁδοιπόρους.

Ἀρθρ. 650.

Ὅσις ἀντιβαίνει εἰς τὰς περὶ διαβατηρίων διατάξεις, τιμωρεῖται μὲ πρόσιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα Δραχμῶν· ὅστις δὲ, διατριβῶν εἰς ξένον τόπον, παραμελεῖ τὴν εἰσαχθεῖσαν τάξιν ὡς πρὸς τὰς ἰδιαιτέρας περὶ διαμονῆς ἀδείας, καταδικάζεται εἰς πρόσιμον τὸ πολὺ δέκα Δραχμῶν.

Ἀρθρ. 651.

Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ μιᾶς ἑβδομάδος ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ εἴκοσι Δραχμῶν τιμωροῦνται ἔμποροι, βιομήχανοι, συνεργάται, ὑπηρέται, οἵτινες, ἐρχόμενοι εἰς τὰς ἀγορὰς, ἢ ἀποδημοῦντες πρὸς ζήτησιν ἐπιτηδευμάτων, χειροτεχνιῶν ἢ ὑπηρεσίας, δὲν φέρουσι τὰς ἀπαιτουμένας καὶ παρὰ τῆς Ἀρχῆς ἐπικυρωμένας ἀποδείξεις, ἢ ἀντιβαίνουσιν εἰς τοὺς ἐναύταις περιλαμβανομένους ὅρους.

Ἀρθρ. 652.

Ὅστις δὲν φυλάττει τὰς περὶ μηνύσεως τῶν παρ' αὐτῷ καταλυόντων ξένων ἀσυνομικὰς διατάξεις, τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ εἴκοσι Δραχμῶν.

Ξενοδόχοι, γενόμενοι ἔνοχοι ἀμελείας περὶ τὴν διατεταγμένην σημείωσιν καὶ μήνυσιν τῶν ξένων, τιμωροῦνται μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα Δραχμῶν.

Ἀρθρ. 653.

Ξενοδόχοι, οἵτινες δέχονται διὰ νυκτὸς ξένους, μὴ ἔχον-

XIII. Frevel in Ansehung der Verstorbenen und Scheintodten.

Art. 645.

Wer Leichen entwendet, misshandelt oder sonst zu unerlaubten Zwecken missbraucht; wer ohne einen Diebstahl zu begehen Græber unbefugt œffnet, soll mit Arrest bis zu 6 Wochen, oder an Geld von 30 bis 300 Drachmen gestraft werden.

Art. 646.

Wer den Kœrper einer verstorbenen Person, den Leichnam einer Missgeburt, oder auch einer unzeitigen, jedoch schon gestalteten Geburt heimlich wegschafft oder wegschaffen lässt; wer eine verstorbene Person mit Umgehung der vorgeschriebenen Todtenbeschau oder obrigkeitlichen Erlaubniss, oder vor der vorgeschriebenen Zeit beerdigt oder œffnet, beerdigen oder œffnen lässt, ist mit Arrest bis zu zwei Wochen und an Geld zu strafen.

Art. 647.

Wer den Leichnam einer Person, welche Spuren einer gewaltsamen Verletzung, der Vergiftung oder sonstigen Tœdtung an sich trægt, ohne der Obrigkeit gemachte Anzeige wegschafft, oder wegschaffen lässt, oder auf irgend eine Weise verheimlichet, soll mit Arrest von zwei bis drei Monaten und an Geld von 100 bis 200 Drachmen bestraft werden.

Art. 648.

Arreststrafe bis zu zwei Wochen und Geldbusse von 20 bis 100 Drachmen trifft denjenigen, welcher bei der Todtenbeschau oder bei der Obrigkeit über die Zeit des Todes einer Person unrichtige Anzeige macht und dadurch veranlasst, dass die Leiche früher geœffnet oder beerdigt wird, als den Vorschriften gemæss ist.

Art. 649.

Wer für einen gefundenen Scheintodten nicht sogleich einen berechtigten Arzt oder eine andere sachverstændige Person zu Hülfe ruft, oder zu dieser Hülfe die mœgliche Mitwirkung auf Anfordern verweigert, ist mit Arrest oder Geldbusse zu strafen, und im Falle der verweigerten Hülfsleistung das Straf-Erkenntniss œffentlich bekannt zu machen.

XIV. Verletzung besonderer Ordnungen.

1) In Ansehung der Fremden und Reisenden.

Art. 650.

Wer den Vorschriften der Passordnung zuwiderhandelt, wird an Geld bis zu 50 Drachmen, und derjenige, welcher bei seinem Aufenthalte an einem fremden Orte die eingeführte Ordnung in Ansehung der besonderen Aufenthaltscarten vernachlæssigt, an Geld bis zu 10 Drachmen gestraft.

Art. 651.

Mit Arrest bis zu einer Woche oder mit Geldbusse bis zu 20 Drachmen sind Hændler, Gewerbsleute, Gesellen und Dienstboten zu strafen, welche bei Beziehung der Mærkte oder bei ihren Wanderungen auf Gewerbe, Handwerk oder Dienst nicht mit den erforderlichen, obrigkeitlich beglaubigten Nachweisungen versehen sind, oder den in ihren Beglaubigungs-Urkunden enthaltenen besonderen Anweisungen zuwiderhandeln.

Art. 652.

Wer die Vorschriften über die Anzeige aufgenommener Fremden nicht beobachtet, wird an Geld bis zu zwanzig Drachmen gestraft.

Gastwirthe, welchen in der vorgeschriebenen Aufzeichnung und Meldung der Fremden eine Vernachlæssigung zur Last fællt, werden an Geld bis zu 50 Drachmen gestraft.

Art. 653.

Zur Beherbergung nicht berechtigte Wirthe, welche Fremde

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
09/02/2026 09:49:09 EET - 216.73.216.230

τες δικαίωμα πρὸς τοῦτο, τιμωροῦνται μὲ πρόστιμον τοὐλάχιστον δέκα Δραχμῶν.

Μὲ τὴν αὐτὴν ποινὴν τιμωροῦνται καὶ ὅσοι μετέρχονται ὡς ἐπιτήδευμα τὸ νὰ δέχωνται ἄνευ ἀδείας ξένους ἐν καιρῷ νυκτός.

Πᾶς ὅστις ξενίζων ἀγνώστους ἀνθρώπους παραμελεῖ τὰς ἀσυνομικὰς διατάξεις, τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ τριάκοντα Δραχμῶν.

2. Ὡς πρὸς τὰς κατοικίας καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας.

Ἄρθρ. 654.

Πρόστιμον τὸ πολὺ εἴκοσι Δραχμῶν καταγινώσκεται εἰς τοὺς οἰκοδεσπότας, μετενοικιαστὰς, καὶ διακατόχους κατοικίας τινός, οἱ ὁποῖοι ἀμελοῦν νὰ ἀναγγείλωσι κατὰ τὰς διατάξεις τὴν ἀλλαγὴν τῶν κατοικιῶν ἢ τῶν ἐνοίκων.

Ἄρθρ. 655.

Μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα Δραχμῶν τιμωρεῖται ὁ δεχόμενος ὑπηρέτας ἐμπόρων, συνεργάτας, μαθητευομένους ἢ θεράποντας, οἵτινες δὲν δύνανται νὰ ἀποδείξωσιν ἑαυτοὺς ὡς τοιούτους κατὰ τὸ δέον διὰ τοῦ ὑπηρετικοῦ ἢ ἀδοιπορικοῦ βιβλίου, οὔτε δι' ἄλλων ἐπικυρωμένων μαρτυρικῶν περὶ τῶν κατὰ τὰς διατάξεις ἀπαιτουμένων.

3. Ὡς πρὸς τὰ σχολεῖα.

Ἄρθρ. 656.

Παραβάσεις τῶν διατάξεων τῶν σχολείων καὶ τῆς διδασκαλίας τιμωροῦνται κατὰ τοὺς εἰς τὰς διατάξεις ταύτας περιλαμβανομένους ὅρους.

4. Ὡς πρὸς τοὺς ὑπηρέτας.

Ἄρθρ. 657.

Ἡ παράβασις τῶν περὶ ὑπηρετῶν διαπάξεων τιμωρεῖται κατὰ τὴν ἀκόλουθον διαστολήν:

1) Μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα Δραχμῶν, ἐὰν ἡ παράβασις αὕτη γενῇ ἐκ μέρους τῶν ὑπηρετουμένων.

2) Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων, ἐὰν γενῇ παρὰ συνεργατῶν ἢ ὑπηρετῶν· οἱ καθ' ἕξιν πταίσται ὑποβάλλονται κατὰ τὰς περιστάσεις ὑπὸ τὴν ἰδαιτέραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν.

ΙΕ. Προσβολὴ κατὰ τῶν ἠθῶν.

Ἄρθρ. 658.

Ὅσοι, πρὸς κοινὸν σκάνδαλον, συνοικοῦσι, μὴ ὑπάρχοντος γάμου, ὡσὰν ἀνὴρ καὶ γυνή, τιμωροῦνται μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων ἢ μὲ πρόστιμον, καὶ χωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων.

Κατὰ δευτέραν δὲ ὑποτροπὴν, ὑποβάλλονται πρὸς τῇ ποινῇ καὶ εἰς ἰδαιτέραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν.

Ἄρθρ. 659.

Ὅστις, ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ 272 ἄρθρου, προσβάλλει τὴν αἰδῶ δι' ἀκολάστων πράξεων γινομένων δημοσίως, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν ἢ πρόστιμον.

Ἄρθρ. 660.

Ὅσοι παρέχουσι πρὸς ἀσέλγειαν τόπον διατριβῆς, τὴν ὑποθάλπουσιν, ἢ συντελοῦσιν εἰς ταύτην διὰ προαγωγῆς ἢ διαπραγματεύσεως, τιμωροῦνται μὲ κράτησιν τοὐλάχιστον τριῶν ἡμερῶν, ἢ μὲ πρόστιμον τοὐλάχιστον δεκαπέντε Δραχμῶν, καὶ ἐὰν μετέρχωνται τοῦτο ὡς ἐπιτήδευμα, κατὰ δευτέραν ὑποτροπὴν ὑποβάλλονται εἰς ἰδιαιτέραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν.

Εἰς ξενοδόχους, οἵτινες καταχρῶνται ἢ ἐν γνώσει συγχωροῦσιν εἰς ἄλλον νὰ καταχρᾶται τοῦ ἐπιτηδεύματός των

über Nacht aufnehmen, sind an Geld nicht unter 20 Drachmen zu strafen.

Mit dieser Strafe sind auch Andere zu belegen, welche ein Gewerbe daraus machen, unbefugt Fremden Nachtherberge zu geben.

Jeder, der bei Beherbergung unbekannter Personen die polizeilichen Vorschriften vernachlässigt, soll an Geld bis zu 30 Drachmen gestraft werden.

2) *In Ansehung der Wohnungen und Inwohner.*

Art. 654.

Dessgleichen trifft Geldbüsse bis zu 20 Drachmen diejenigen Hauseigenthümer, Aftermiether und Wohnungsinhaber, welche beim Wechsel der Wohnungen oder der Inwohner die vorgeschriebene Meldung vernachlässigen.

Art. 655.

Wer Handelsdiener, Handwerksgesellen, Lehrjungen oder Dienstboten aufnimmt, welche sich weder durch Wander- oder Gesindebuch, noch durch andere beglaubigte Zeugnisse über die vorschriftsmässigen Erfordernisse auf gehörige Art ausweisen können, wird an Geld bis zu 50 Drachmen gestraft.

3) *In Ansehung der Schulen.*

Art. 656.

Verletzungen der Schul- und Unterrichtsordnungen werden nach den in diesen Ordnungen enthaltenen Bestimmungen gestraft.

4) *In Ansehung der Dienstboten.*

Art. 657.

Die Verletzung der Dienstbotenordnung wird nach folgenden Unterschiede bestraft:

1) an Geld bis zu 50 Drachmen, wenn sie von Seite der Dienstherrschaften geschieht;

2) wird sie von Gewerbsgehülfen oder Dienstboten begangen, mit Arrest bis zu zwei Wochen. Gewohnheitsfrevler werden nach Umständen unter die besondere Polizeiaufsicht gestellt.

XV. Verletzung der Sittlichkeit.

Art. 658.

Personen, welche zum öffentlichen Aergerniss in ausserehelicher Verbindung als Mann und Frau in einem Hause zusammenleben, sind mit Arrest bis zu zwei Wochen oder an Geld zu strafen, und von einander zu trennen.

Im zweiten Rückfalle werden sie neben der Strafe unter die besondere Polizeiaufsicht gestellt.

Art. 659.

Wer ausser dem Falle des Art. 272 durch unzüchtige, im Oeffentlichen vorgenommene Handlungen die Schamhaftigkeit beleidiget, soll mit Arrest oder an Geld gestraft werden.

Art. 660.

Diejenigen, welche zur Unzucht Aufenthalt oder Unterschleif geben, oder derselben durch Zuführung oder Unterhandeln Vorschub leisten, werden mit Arrest nicht unter drei Tagen, oder an Geld nicht unter 15 Drachmen gestraft, und wenn hieraus ein Erwerbszweig gemacht wird, im zweiten Rückfalle unter die besondere Polizeiaufsicht gestellt.

Wirthen, welche ihr Gewerbe zur Kuppelei missbrauchen,

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly 06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

εἰς προαγωγίαν, λογίζεται αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμά των ὡς ἰδιαιτέρα ἐπιβαρυντικὴ αἰτία.

ΙΖ'. Φυγοπονία, ἐπαιτεία, ἀγυρτεία, καὶ γοητεία.

Αρθρ. 661.

Ἄσημοι ἄνθρωποι, οἵτινες δὲν δύνανται νὰ ἀποδείξωσιν ὅτι ἔχουν μέσα διατροφῆς ἀποχρῶντα, συγκεχωρημένα καὶ μὴ ἐπιβλαβῆ εἰ, τὰ ἤθη, καὶ, προτραπέντες παρὰ τῆς Ἀρχῆς, δὲν ἐπιδιδουσιν ἑαυτοὺς οὔτε εἰς ὑπηρεσίαν τινὰ, οὔτε εἰς ὁποιανδήποτε συνεχῆ ἐργασίαν, τιμωροῦνται μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων.

Οἱ καθ' ἕξιν πράττοντες τοιαῦτα πταίσματα ὑποβάλλονται εἰς ἰδιαιτέραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν.

Αρθρ. 662.

Εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν καὶ τὴν συνέπειαν τῆς ποινῆς ὑποβάλλεται ὅστις, ἐκτὸς τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 663 καὶ 666 ἀναφερομένων περιπτώσεων, ἐπαιτεῖ ὁ ἴδιος, διδάσκει, ἀποστέλλει, παρέχει παῖδας πρὸς τὸ ἐπαιτεῖν, ἢ δὲν ἀναχαιτίζει ἐκ τῆς ἐπαιτείας ἀνθρώπους διατελοῦντας ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἢ τὴν ἐπιμέλειάν του.

Αρθρ. 663.

Μὲ κράτησιν ὀκτὼ ἡμερῶν μέχρις ἓξ ἑβδομάδων τιμωροῦνται ὅσοι ἐπαιτοῦσιν ἐν καιρῷ νυκτὸς, ἢ ἔνδον οἰκιῶν, ἢ ἡνωμένοι μὲ πλείονας τῶν τριῶν, ἢ μεταχειριζόμενοι ἀπειλὰς, ἢ προφασιζόμενοι πλαστὰς πληγὰς ἢ ἄλλας ἀσθενείας ἢ ὑπὸ ἄλλο ψευδὲς πρόσχημα.

Αρθρ. 664.

Ἄνθρωποι, οἵτινες, μὴ ἔχοντες ῥητὴν καὶ σταθερὰν κατοικίαν μηδὲ συγκεχωρημένην τινὰ ἀσχολίαν ἢ μέσα διατροφῆς, περιπλανῶνται εἰς τὴν χώραν, τιμωροῦνται ὡς ἀγύρται μὲ κράτησιν· συνήθεις δὲ ἢ κατ' ἐξοχὴν ὕποπτοι ἢ ἐπικίνδυνοι ἀγύρται φυλάττονται εἰς ἀστυνομικὸν κατάστημα.

Αρθρ. 665.

Ὅστις, ἄνευ τινὸς ἀπάτης τιμωρητέας ὡς κακουργήματος ἢ πλημμελήματος, ἀσχολεῖται εἰς τὸ νὰ πλανᾷ ἄλλους διὰ νομιζομένων θαυμάτων, διὰ μαγειῶν ἢ ἐξορκισμῶν, διὰ σημειομαντείας ἢ ὀνειροκρισίας, προφητείας, θησαυρωρυχίας, χρυσοποιΐας, καὶ ἄλλων παρομοίων γοητειῶν, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν τὸ πολὺ ἓξ ἑβδομάδων, ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ τριακοσίων Δραχμῶν, ἐν δὲ ὑποτροπῇ μὲ κράτησιν ἑνὸς μέχρι τριῶν μηνῶν ἢ μὲ πρόστιμον ἑκατὸν μέχρι τετρακοσίων Δραχμῶν, καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις ὑποβάλλεται εἰς ἰδιαιτέραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν.

Μὲ πρόστιμον ἑκατὸν μέχρι τριακοσίων Δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις ἐκδίδει, ἀναλαμβάνει νὰ ἐκδώσῃ κατ' ἐμπορίαν, ἢ βάλλει εἰς κυκλοφορίαν συγγράμματα, σκοπὸν ἔχοντα να διαδώσωσιν ἢ διατηρήσωσι μεταξὺ τοῦ λαοῦ τὴν εἰς τοιαύτας γοητείας πίστιν.

Τοιαῦτα συγγράμματα, καὶ ἐργαλεῖα, ἐνδύματα, ἢ ἄλλα σκεύη, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται οἱ γόητες ἐνῷ ἐκτελοῦν τὰ τεχνεύματά των, δημεύονται.

Αρθρ. 666.

Φυγόπονοι, ἐπαῖται, ἀγύρται, ἢ γόητες τιμωροῦνται μὲ κράτησιν δύο ἕως τριῶν μηνῶν· οἱ γόητες δὲ προσέτι καὶ μὲ τὸ εἰς τὸ ἄρθρον 665 ἀναφερόμενον πρόστιμον, ἐὰν

1) Κατέστησαν ἑαυτοὺς ἀγνωρίστους κατὰ τὸν εἰς τὸ ἄρθρον 366 ἀριθ. 3 διαλαμβανόμενον τρόπον·

2) Ὁπλοφορῶσι·

3) Φέρωσι μεθ' ἑαυτῶν κλεῖδας, ἀγκυλίδας, καὶ παρόμοια ὕποπτα ἐργαλεῖα·

4) Φέρωσι μεθ' ἑαυτῶν πεντήκοντα Δραχμῶν ἀργύριον

oder wissentlich missbrauchen lassen, soll ihr Gewerbsverhältniss als besonderer Erschwerungsgrund angerechnet werden.

XVI. Arbeitsscheu, Bettelei, Landstreicherei und Gaukelei.

Art. 661.

Unangesessene Leute, welche sich über hinreichende erlaubte, die Sittlichkeit nicht verletzende Unterhaltsmittel nicht ausweisen kœnnen, und unerachtet vorausgegangener obrigkeitlicher Warnung sich weder einem Dienste, noch irgend einer fortdauernden Arbeit widmen, sollen mit Arrest bis zu zwei Wochen bestraft werden.

Gewohnheitsfrevler dieser Art werden unter die besondere Polizeiaufsicht gestellt.

Art. 662.

Gleicher Strafe und Straffolge ist unterworfen, wer ausser den im Art. 663 und 666 genannten Fællen bettelt, Kinder zum Betteln abrichtet, ausschickt, herleiht, oder seiner Gewalt oder Pflege untergebene Personen nicht vom Betteln abhælt.

Art. 663.

Bettler, welche zur Nachtzeit, oder im Innern einer Wohnung oder in Verbindung von mehr als drei Individuen, oder mit Anwendung von Drohungen, oder unter Vorschützung von erdichteten Wunden oder anderen Gebrechen, oder unter anderer falscher Angabe zu betteln sich erlauben, werden mit Arrest von acht Tagen bis zu sechs Wochen bestraft.

Art. 664.

Leute ohne bestimmten oder bleibenden Wohnsitz, und ohne erlaubte Beschäftigung oder Unterhaltsmittel, welche im Lande herumziehen, werden als Landstreicher mit Arrest gestraft. Gewohnte oder sonst besonders verdæchtige oder gefæhrliche Landstreicher sind in einer Polizeianstalt zu verwahren.

Art 665.

Wer, ohne einen als Verbrechen oder Vergehen strafbaren Betrug, sich mit Tæuschung Anderer durch angebliche Wunder, durch Zaubereien oder Geisterbeschwœrungen, durch Zeichen- und Traumdeuten, Wahrsagen, Schatzgraben, Goldmachen und andere dergleichen Gaukeleien beschæftigt, wird mit Arrest bis zu sechs Wochen oder an Geld bis zu 300 Drachmen, im Rückfalle aber mit Arrest von einem Monat bis zu drei Monaten oder an Geld von 100 bis 400 Drachmen bestraft, und nach Umstænden unter die besondere Polizeiaufsicht gestellt.

Wer Schriften, welche darauf gerichtet sind, den Glauben an solche Gaukeleien unter dem Volke zu verbreiten oder zu unterhalten, herausgibt, verlegt oder in Umlauf bringt, hat Geldbusse von 100 bis 300 Drachmen zu erlegen.

Solche Schriften und von den Gauklern bei ihren Künsten benützte Werkzeuge, Costüme oder andere Gerathsch aften werden confiscirt.

Art 666.

Arbeitscheue Leute, Bettler, Landstreicher oder Gaukler sollen mit Arrest von zwei bis drei Monaten, und Gaukler ausserdem noch mit der im Art. 665 erwæhnten Geldbusse belegt werden, wenn sie sich:

1) auf die im Art. 366. N°. 3. erwæhnte Weise unkenntlich gemacht haben;

2) Waffen bei sich führen;

3) Schlüssel, Dietriche und æhnliche verdæchtige Werkzeuge bei sich tragen;

4) über fünfzig Drachmen Geld oder geldeswerthe Sachen,

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly

ἢ πράγματα ἔχοντα τόσην χρηματικὴν ἀξίαν, χωρὶς νὰ εἰμποροῦν νὰ ἀποδείξουν τὴν νόμιμον αὐτῶν κτῆσιν.

ΙΖ'. Ἀσυγχώρητοι ἔρανοι.

Ἄρθρ. 667.

Ὅστις, ἄνευ δικαιώματος ἢ ἄνευ ἰδιαιτέρας ἀδείας τῆς Ἀρχῆς, ἐπιχειρεῖ δημόσιόν τινα ἔρανον, ἐὰν εἰς τὴν περίστασιν ταύτην δὲν συμπίπτωσι γνωρίσματα χαρακτηρίζοντα τὴν πρᾶξιν ὡς κακούργημα ἢ πλημμέλημα, τιμωρεῖται ὡς ἐπαίτης, καὶ ἐὰν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τοιοῦτος, καταδικάζεται εἰς πρόστιμον, παρεκτὸς τῶν μέτρων ὅσα ὁ νόμος ὁρίζει περὶ τῶν δι' ἰδιαιτέρους σκοποὺς γινομένων ἐράνων.

Τὰ συναθροισθέντα χρήματα, φυσικὰ προϊόντα ἢ ἄλλα πράγματα δημεύονται.

ΙΗ'. Συναλλαγὴ ὑπόπτων πραγμάτων καὶ λυσικλείθρων ἐργαλείων.

Ἄρθρ. 668.

Μὲ πρόσιμον εἴκοσι μέχρι διακοσίων Δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις ἀποκτᾷ ἢ λαμβάνει ὡς ἐνέχυρον παρ' ἀγνώστων ἀνθρώπων, οἵτινες προσφέρουσιν εἰς ὠνησιν ἢ ἀλλαγὴν, εἰς ἀνταλλαγὴν ἢ ἐνεχυρίασιν, χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ ἐμπορεύματα, τιμαλφεῖς λίθους, ἢ ἄλλα κειμήλια· ὅστις παρὰ γνωστῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι πωλοῦσι χωνευμένον χρυσὸν ἢ ἄργυρον, μὴ φέροντα τὸ ὄνομα χρυσοχόου τινὸς ἢ ἀργυροχόου, ἢ ἄλλα πράγματα, τὰ ὁποῖα, κατὰ τὸ εἶδός των, τὴν ποσότητα, τὴν τιμὴν, ἢ ὡς πρὸς τὰς σχέσεις τῶν προσφερόντων, διεγείρουσιν ὑποψίαν παρανόμου διακατοχῆς.

Αἰσχροκερδεῖς, καθ' ἕξιν πράττοντες τοιαῦτα πταίσματα, παρεκτὸς τοῦ προστίμου, καταδικάζονται εἰς κράτησιν μιᾶς ἑβδομάδος μέχρι δύο μηνῶν, καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις ὑποβάλλονται εἰς ἰδιαιτέραν ἀσυνομικὴν ἐπιτήρησιν.

Ἄρθρ. 669.

Πρόστιμον εἴκοσι μέχρι διακοσίων Δραχμῶν καταγινώσκεται εἰς τοὺς πρωτεργάτας κλειθροποιΐας ἢ ὁποιουδήποτε ἄλλου διὰ πυρὸς ἐνεργουμένου ἐπιτηδεύματος, ἐὰν οὗτοι, χωρὶς νὰ λάβωσι τὴν ἀνήκουσαν πρόνοιαν καὶ τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας, κατασκευάζωσιν ἢ μεταποιῶσι κλεῖδας, ἢ ἀνοίγωσι κλεῖθρα κατὰ παραγγελίαν ἀγνώστων, ὑπόπτων, ἢ ἀνθρώπων διατελούντων εἰς ὑπηρεσίαν ἄλλων, ἢ ὑποκειμένων εἰς ξένην ἐξουσίαν· ὡσαύτως, ἐὰν ἀπεργάζωνται κλεῖδας κατὰ ἁπλᾶ ἔκτυπα, δὲν φυλάττωσιν ἐπιμελῶς ἢ ἐμπιστεύωνται εἰς ἐπισφαλεῖς χεῖρας τὸ οὕτω λεγόμενον λυσικλείθριον (troupeau de crochets).

Εἰς τοὺς αὐτοὺς ὅρους ὑπόκεινται καὶ παντοπῶλαι, ἐὰν ἐμπορεύωνται μὲ κλεῖδας ἢ μὲ λυσίκλειθρα ἐργαλεῖα.

Τῆς ἀπηγορευμένης ταύτης συναλλαγῆς τὰ ἀντικείμενα δημεύονται.

Ἐργοβοηθοὶ καὶ ὑπηρέται, οἵτινες πράττουσιν ὁποιανδήποτε ἐκ τῶν εἰρημένων πράξεων, ἄνευ εἰδήσεως τῶν πρωτεργατῶν ἢ τῶν κυρίων, καταδικάζονται εἰς κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων.

ΙΘ'. Πταίσματα διὰ μέτρων καὶ σταθμῶν.

Ἄρθρ. 670.

Εἰς πρόστιμον πεντήκοντα Δραχμῶν καταδικάζεται ὅστις ἔχει ψευδῆ μέτρα καὶ σταθμὰ εἰς ἀποθήκας ἐμπορευμάτων, ἢ εἰς ἄλλους πρὸς ὠνησιν καὶ πώλησιν διωρισμένους τόπους· ὅστις εἰς ἀνοικτὰ ἢ ἐλεύθερα ἐπιτηδεύματα μεταχειρίζεται ἄλλα παρὰ τὰ διατεταγμένα, κατὰ τὸ δέον σεσημασμένα καὶ εἰς καλὴν κατάστασιν διατηρούμενα μέτρα ἢ σταθμά· ὅστις ἀποποιεῖται τὴν μέτρησιν ἢ τὴν ζύθμησιν εἰς τοὺς ἀγοραστὰς, ἐνῷ πωλεῖ πράγματα, τὰ ὁποῖα πληρώνονται κατὰ τὸ μέτρον ἢ τὸ βάρος, ἢ πωλεῖ αὐτο-

ohne den rechtmæssigen Erwerb nachweisen zu kœnnen, bei sich tragen.

XVII. Unerlaubte Collecten.

Art. 667.

Wer unbefugt oder ohne besondere Erlaubniss der Obrigkeit eine œffentliche Collecte unternimmt, soll, wenn nicht hiebei Merkmale eintreten, wonach sich die That zum Verbrechen oder Vergehen eignet, als Bettler, und wenn er als solcher nicht angesehen werden kann, an Geld gestraft werden, vorbehaltlich dessen, was das Gesetz über Sammlungen für besondere Zwecke bestimmt hat.

Die gesammelten Gelder, Naturalien oder anderen Sachen werden eingezogen.

XVIII. Verkehr mit verdæchtigen Sachen und Sperrwerkzeugen.

Art. 668.

Wer von unbekannten Leuten, welche Geld- und Silberwaaren, Juwelen oder andere Kostbarkeiten zum Kauf oder Tausch, zur Auswechslung oder Verpfændung anbieten; wer von bekannten Personen, welche geschmolzenes, mit dem Namen eines Gold- oder Silberarbeiters nicht bezeichnetes Gold oder Silber, oder sonst Gegenstænde, die nach ihrer Beschaffenheit, Menge, Preis oder nach den Verhæltnissen der anbietenden Personen den Verdacht unrechtmässigen Besitzes erwecken, an sich bringt oder als Pfand annimmt, wird an Geld von 20 bis 200 Drachmen gestraft.

Gewinnsüchtige Gewohnheitsfrevler dieser Art sollen nebst der verwirkten Geldbusse zu Arrest von einer Woche bis auf zwei Monate verurtheilt und nach Umständen unter die besondere Polizeiaufsicht gestellt werden.

Art. 669.

Geldbusse von 20 bis 200 Drachmen wird gegen Meister des Schlosser oder jedes andern in Feuer arbeitenden Gewerbes erkannt, wenn sie auf Bestellungen unbekannter, verdæchtiger oder solcher Personen, welche in Diensten Anderer oder in fremder Gewalt stehen, ohne gehœrige Vorsicht und Erkundigung, Schlüssel verfertigen oder nachmachen, oder Schlœsser aufsperren; desgleichen, wenn sie Schlüssel nach blossen Abdrücken bearbeiten, das sogenannte Sperrzeug (Dittriche) nicht sorgfältig verwahren oder unsichern Hænden anvertrauen.

Denselben Bestimmungen sind auch Trœdler unterworfen wenn sie mit Schlüsseln oder Sperrwerkzeugen Handel treiben.

Diese Gegenstände des verbotenen Verkehrs werden confiscirt.

Gewerbsgehülfen und Diener, welche eine der vorgenannten Handlungen ohne Vorwissen der Meister oder Dienstherrn begehen, sind zu Arrest bis auf zwei Wochen zu verurtheilen.

XIX. Frevel mit Mass und Gewicht.

Art. 670.

Geldbusse bis zu 50 Drachmen hat zu erlegen, wer in Waarenniederlagen oder andern zum Kauf und Verkauf bestimmten Orten falsche Masse oder Gewichte hat; wer in offenen oder freien Gewerben sich anderer als der verordneten, mit der gehœrigen Probe oder Aiche bezeichneten und im richtigen Stand unterhaltenen Masse oder Gewichte bedient; wer beim Verkauf von Gegenständen, welche nach dem Masse oder Gewichte bezahlt werden, den Abnehmern die Abmessung oder Abwägung verweigert,

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

γνωμόνως μὲ μέτρον πράγματα, εἰς τῶν ὁποίων τὴν πώλησιν εἶναι διατεταγμένη ἡ χρῆσις τῶν σταθμῶν.

Ψευδῆ μέτρα ἢ σταθμὰ δημεύονται.

Ἀρθρ. 671.

Εἰς πρόστιμον τριάκοντα μέχρι τριακοσίων Δραχμῶν καταδικάζεται ὅστις παραβαίνει τοὺς κανονισμοὺς τῆς καθεστώσης τυχὸν διατιμήσεως, δίδων ἐλλειπῆ κατὰ τὸ βάρος ἢ κατὰ τὸ μέτρον πράγματα, ἢ πωλῶν ὤνια εὐτελοῦς ποιότητος, ἢ ζητῶν ὑπερβολικὴν τιμὴν ἢ μισθόν.

Ἐκτὸς δὲ τούτου τὰ ὤνια, ὅσα δὲν ἔχουσι τὴν κανονισμένην ἀξίαν, ὡς πρὸς τὸ μέτρον, τὸ βάρος ἢ τὴν ποιότητα, ἐὰν μὲν ἦναι πάντῃ ἄχρηστα, ἐξολοθρεύονται, ἄλλως δὲ πωλοῦνται ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν, καὶ εἰς τιμὴν ἀναλόγως ἠλαττωμένην, διὰ λογαριασμὸν τοῦ ἰδιοκτήμονος, πρὸς τὴν ἔτι δυνατὴν αὐτῶν χρῆσιν.

Ἀρθρ. 672.

Ὅστις πράττει νόθευσιν, μὴ ἔχουσαν τὰ χαρακτηριστικὰ κακουργήματος ἢ πλημμελήματος, εἰς τρόφιμα ἢ ἰατρικὰ ἢ ἄλλα πρὸς τὸ ζῆν ἐπιτήδεια, ὑποκείμενα εἰς τὴν διατίμησιν τῆς Ἀρχῆς, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἀπατήσῃ τοὺς ἀγοραστὰς περὶ τὴν ποιότητα, τὸ μέτρον ἢ βάρος αὐτῶν, ὑποβάλλων μὴ γνησίας ὕλας ἀντὶ γνησίων, μιγνύων ἢ συγκερνῶν ταῦτα μὲ ξένας ὕλας· ὅστις ἐν γνώσει πωλεῖ τοιαῦτα νενοθευμένα πράγματα, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων καὶ μὲ πρόστιμον εἴκοσι μέχρι διακοσίων Δραχμῶν. Ὡς πρὸς αὐτὰ δὲ τὰ νενοθευμένα πράγματα ἰσχύουσι τὰ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον 671 ἐδαφ. 2 ὁρισθέντα.

Κ'. Ἀπάτη.

Ἀρθρ. 673.

Μὲ κράτησιν ἢ πρόσιμον τιμωρεῖται ὅστις γίνεται ἔνοχος ἀπάτης, ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρου 398.

Οἱ ὅροι τοῦ ἄρθρου 402 ἐφαρμόζονται καὶ ἐνταῦθα.

ΚΑ. Πταίσματα κατὰ τὴν ἀγοράν.

Ἀρθρ. 674.

Μὲ πρόσιμον τὸ πολὺ τριάκοντα Δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις εἰς ἀγορὰς ἢ εἰς ἄλλα καταστήματα ὡρισμένα διὰ τὴν δημοσίαν συναλλαγὴν, παραβαίνει τοὺς περὶ ὅρου, τρόπου, χρόνου, ἢ τόπου τῆς συναλλαγῆς ἰδιαιτέρους κανονισμούς.

ΚΒ'. Πταίσματα ὡς πρὸς τὰ χρυσᾶ, ἀργυρᾶ, καὶ ἄλλα ἐμπορεύματα.

Ἄρθρ. 675.

Μὲ πρόστιμον τοὐλάχιστον πέντε Δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις κατασκευάζει ἢ πωλεῖ χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ σκεύη, μὴ ἔχοντα τὴν κανονισμένην ἀξίαν, ἢ μὴ σεσημασμένα.

Τοιαῦτα χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ σκεύη ἐπιστρέφονται εἰς τὸν πταίσην τεθραυσμένα.

Ἀρθρ. 676.

Εἰς πρόστιμον τοὐλάχιστον δέκα Δραχμῶν ὑποβάλλεται ὅστις, ἄνευ σκοποῦ ἀπάτης, ἐπιχρυσώνει ἢ ἐπαργυρώνει κυκλοφοροῦντα νομίσματα· ὅστις κατασκευάζει ἢ πωλεῖ πόρπας (κομβία) ἢ παρόμοια σκεύη μὲ σχῆμα νομισμάτων· ὅστις κατασκευάζει ψηφίδας (jeton) ἢ χαρτοπαικτικὰ σύμβολα (fiches), τὰ ὁποῖα δὲν διακρίνονται δι' αἰσθητῶν καὶ εὐγνωρίστων χαρακτήρων ἀπὸ χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ νομίσματα.

Τὰ πράγματα ταῦτα δημεύονται.

Ἄρθρ. 677.

Εἰς ἄλλα ἀντικείμενα συναλλαγῆς ὁ πταίων ὡς πρὸς τὸ σῆμα (marque), ἢ ἄλλα παρόμοια βεβαιωτικὰ σημεῖα, τιμωρεῖται, κατὰ τὴν ἀκόλουθον ἀναλογίαν, μὲ πρόστιμον:

oder Sachen, bei deren Absatz der Gebrauch des Gewichtes vorgeschrieben ist, eigenmächtig nach dem Masse verkauft.

Falsche Masse oder Gewichte werden confiscirt.

Art. 671.

Wer durch Verkürzung an Mass oder Gewicht, oder durch geringhaltige Beschaffenheit der verkäuflichen Sachen oder durch Ueberforderung an Preis oder Arbeitslohn die Vorschriften der etwa bestehenden Taxordnung verletzt, verfällt in Geldbusse von 30 bis 300 Drachmen.

Ueberdiess sollen die verkäuflichen Gegenstände, welche an Mass, Gewicht oder Güte dem vorschriftsmässigen Gehalte nicht entsprechen, bei gänzlicher Unbrauchbarkeit derselben vernichtet, ausserdem aber zu dem noch mœglichen Gebrauche unter obrigkeitlich bestellter Aufsicht und um einen verhältnissmässig herabgesetzten Preis auf Rechnung des Eigenthümers verkauft werden.

Art. 672.

Wer an Nahrungs- oder Arzneimitteln oder andern der obrigkeitlichen Taxe unterworfenen Lebensbedürfnissen, in der Absicht, über Güte, Mass oder Gewicht zu täuschen, durch Unterschiebung unächter Stoffe statt ächter, durch Mischung oder Versetzung mit fremden Stoffen eine Fälschung begeht, welche nicht die Merkmale eines Verbrechens oder Vergehens an sich trägt; wer wissentlich solche gefälschte Gegenstände verkauft, soll mit Arrest bis zu zwei Wochen und an Geld von 20 bis 200 Drachmen gestraft werden. Mit den so gefälschten Sachen ist nach Vorschrift des vorhergehenden Art. 671 Absatz 2 zu verfahren.

XX. Betrug.

Art. 673.

Wer sich ausser den Fällen des Art. 398 eines Betruges schuldig macht, soll mit Arrest oder Geldbusse bestraft werden.

Die Bestimmungen des Art. 402 kommen auch hier zur Anwendung.

XXI. Marktfrevel.

Art 674.

Wer auf Märkten oder auf anderen dem œffentlichen Verkehr gewidmeten Anstalten den besonderen Vorschriften über Bedingung, Art, Zeit oder Ort des Verkehrs zuwiderhandelt, soll an Geld bis zu 30 Drachmen gestraft werden.

XXII. Frevel in Ansehung der Gold- Silber-und andern Waaren.

Art. 675.

An Geld nicht unter 5 Drachmen wird gestraft, wer verkæufliches Geræth an Gold oder Silber unter dem vorschriftsmæssigen Gehalte oder ohne aufgedruckte Probe verfertigt oder absetzt.

Solches Gold-oder Silbergeræth soll dem Uebertreter nicht anders als zerbrochen zurückgestellt werden.

Art. 676.

Geldbusse nicht unter 10 Drachmen hat zu erlegen, wer ohne Absicht eines Betruges umlaufende Münzen vergoldet oder versilbert; wer Knœpfe oder æhnliche Gerætbe unter der Form von Münzen verfertigt oder verkauft; wer metallene Spielmarken oder Rechenpfennige, welche sich nicht durch ein augenscheinliches, leicht kennbares Merkmal von Gold-oder Silbermünzen auszeichnen, verfertigt oder verkauft.

Diese Gegenstænde sollen confiscirt werden.

Art. 677.

Bei andern Gegenständen des Verkehrs wird derjenige, welcher sich in Hinsicht auf Probe oder æhnliche Beglaubigungs Zeichen verfehlt, an Geld nach folgendem Verhæltnisse gestraft:

Digitized by Hellenic Republic Ministry of Culture & Information - General Library of the University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

1) Τὸ πολὺ δέκα Δραχμῶν, ἐὰν παραλείπῃ διόλου τὴν διατεταγμένην σημείωσιν ἐμπορεύματός τινος·

2) Δέκα μέχρις ἑκατὸν Δραχμῶν, ἐὰν ἄ ευ ἀδείας θέτῃ ἴδια σημεῖα εἰς ξένα ἐμπορεύματα, ἢ ξένων σημεῖον εἰς ἴδια ἐμπορεύματα·

3) Εἴκοσι μέχρι διακοσίων Δραχμῶν, ἐὰν εἰς ὀλιγοτιμότερα καὶ εὐτελέστερα ἐμπορεύματα μεταχειρίζεται σημεῖα, διωρισμένα δι' ἐμπορεύματα ῥητοῦ εἴδους ἢ ποιότητος.

ΚΓ'. Πταίσματα ὡς πρὸς τὰ νομίσματα.

Ἄρθρ. 678.

Μὲ πρόστιμον τοὐλάχιστον πέντε Δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις εἰς τὰ κοινὰ συμβόλαια ἢ ἀπολύτως δὲν θέλει νὰ δέχεται ἢ τοὐλάχιστον δὲν θέλει νὰ λογίζεται κατὰ τὴν παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τεταγμένην τιμὴν νομίσματα γνήσια καὶ ἀνόθευτα, κυκλοφοροῦντα νομίμως ἐντὸς τοῦ Βασιλείου.

ΚΔ'. Πταίσματα ὡς πρὸς τὰ δημόσια ἔγγραφα, σφραγίδας, χαρτοσήμαντρα, καὶ σύμβολα.

Ἄρθρ. 679.

Μὲ πρόστιμον τοὐλάχιστον πέντε Δραχμῶν ἢ μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων τιμωρεῖται ὅστις δὲν παραδίδει εἰς τὴν Ἀρχὴν ἐπισημα, εἰς τὸ κράτος ἀνήκοντα ἔγγραφα, ἢ δημοσίας σφραγίδας καὶ σήμαντρα, ὅσα περιῆλθον εἰς χεῖράς του· ὅστις δὲν παραδίδει δημοσίας ἐν ὀνόματι τῆς Ἀρχῆς παρηγγελμένας σφραγίδας καὶ σήμαντρα ἢ ἀμέσως εἰς τὴν παραγγείλασαν Ἀρχὴν, ἢ εἰς τοὺς βεβαίως γνωστοὺς αὐτῆς ὑπηρέτας, ἢ δὲν φυλάττει ἐπιμελῶς τοιαύτας σφραγίδας ἢ σήμαντρα ἐναντίον τῆς ὑπεξαγωγῆς καὶ καταχρήσεως.

Ἄρθρ. 680.

Μὲ πρόσιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα Δραχμῶν τιμωροῦνται βιομηχανοι, οἵτινες, κατὰ παραγγελίαν ἀγνώστων ἢ μὴ ἀσφαλῶν ἀνθρώπων, κατασκευάζουσιν ἢ παραδίδουσιν, ἄνευ ἀκριβεστέρας ἐξετάσεως καὶ ἐξασφαλίσεως ἐναντίον ἐνδεχομένης καταχρήσεως, ἰδιωτικὰ σύμβολα ἢ σφραγίδας ἢ τύπους συναλλαγματικῶν, τῶν ὁποίων κάμνουσι χρῆσιν ὡρισμέναι τινὲς ἐμπορικαὶ οἰκίαι.

ΚΕ. Πταίσματα δι' ἐνεχύρων καὶ παιγνίων.

Ἄρθρ. 681.

Ἀναγνωρισμένοι ἐργολάβοι ἢ ἔφοροι δανειστηρίου (δανειστικοῦ τινος καταστήματος), οἵτινες παραλείπουν ἢ ἀμελοῦν νὰ κρατῶσι τὰ διατεταγμένα βιβλία, ἢ ἄλλως ἀντιβαίνουσιν εἰς τὰς προσακτικὰς ἢ ἀπαγορευτικὰς διατάξεις τοῦ ὡρισμένου κανονισμοῦ τοῦ δανειστηρίου, ἐὰν τὸ τοιοῦτο προέρχεται ἐξ ἰδιοτελοῦς σκοποῦ, τιμωροῦνται μὲ πρόσιμον πεντήκοντα μέχρι τετρακοσίων Δραχμῶν, ἄλλως δὲ, μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ ἑκατὸν Δραχμῶν.

Κατὰ τὰς περιστάσεις ἀφαιρεῖται ἢ περιορίζεται τὸ δικαίωμα.

Ἄρθρ. 682.

Πρόσιμον δέκα μέχρι τριακοσίων Δραχμῶν καὶ ἑνταυτῷ κράτησις τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων ἐπιβάλλεται εἰς τὸν δίδοντα ὡς ἐξ ἐπιτηδεύματος δάνεια δι' ἐνεχύρων, ἢ διατηροῦντα ἄνευ δικαιώματος δανειστήριον.

Τοιοῦτο κατάστημα κλείεται παρευθύς.

Ἄρθρ. 683.

Οἱ μετερχόμενοι ἀπηγορευμένα τυχηρὰ παιγνίδια καταδικάζονται, πρὸς τῇ δημεύσει τῶν σκευῶν, εἰς πρόστιμον ἢ εἰς κράτησιν, ἐργολάβοι μὲν καὶ συνεργοὶ τοὐλάχιστον εἰς εἴκοσι Δραχμῶν πρόσιμον ἢ τριῶν ἡμερῶν κράτησιν, οἱ δὲ λοιποὶ συναίτιοι τοὐλάχιστον εἰς δέκα Δραχμῶν πρόστιμον ἢ τριάκοντα ἓξ ὡρῶν κράτησιν.

1) bis zu 20 Drachmen, wer die vorgeschriebene Bezeichnung einer Waare ganz unterlæsst;

2) von 10 bis 100 Drachmen, wer das eigene Zeichen auf fremde oder ohne Erlaubniss ein fremdes auf eigene Waaren setzt;

3) von 20 bis 200 Drachmen, wer Zeichen, welche für Waaren von gewisser Art oder Güte bestimmt sind, auf Waaren geringerer Art oder Güte überträgt.

XXIII. Frevel in Beziehung auf das Münz-Wesen.

Art. 678.

Wer sich weigert, æchte und unverfælschte Münzen, welche im Kœnigreiche einen gesetzlichen Curs haben, entweder überhaupt oder um den durch die Staatsregierung bestimmten Werth im œffentlichen Verkehr anzurechnen, soll an Geld nicht unter 5 Drachmen bestraft werden.

XXIV. Frevel in Ansehung œffentlicher Papiere, dann der Siegel, Stempel und Wappen.

Art. 679.

Wer amtliche, dem Staate angehœrige Papiere oder œffentliche Siegel und Stempel, welche ihm zu Handen gekommen sind, nicht der Obrigkeit ausliefert; wer œffentliche, im Namen der Obrigkeit bestellte Siegel und Stempel nicht unmittelbar an die bestellende Behœrde selbst, oder an deren zuverlæssig bekannte Diener abliefert, oder solche Siegel und Stempel gegen Verschleppung und Missbrauch nicht sorgfæltig verwahrt, wird an Geld nicht unter fünf Drachmen, oder mit Arrest bis zu zwei Wochen gestraft.

Art. 680.

Gewerbsleute, welche auf Bestellung unbekannter oder unzuverlæssiger Personen ohne nähere Nachfrage und Versicherung gegen Missbrauch, Privatwappen oder Siegel oder bei bestimmten Handelshäusern in Gebrauch stehend: Formulare von Wechselbriefen verfertigen oder abliefern, verfallen in Geldbusse bis zu 50 Drachmen.

XXV. Frevel durch Pfandgeschæfte und Spiele.

Art. 681.

Berechtigte Unternehmer oder Aufseher einer Leihanstalt, welche die vorgeschriebene Buchführung unterlassen oder vernachlæssigen, oder sonst den gebietenden oder verbietenden Bestimmungen der festgesetzten Leihhausordnung zuwider handeln, sind, wenn es aus eigennütziger Absicht geschehen, an Geld von 50 bis 400 Drachmen, ausserdem aber an Geld bis zu 100 Drachmen zu strafen.

Nach Umständen tritt Einziehung oder Beschränkung der Berechtigung ein.

Art. 682.

Geldbusse von 10 bis 300 Drachmen nebst Arrest bis zu zwei Wochen trifft denjenigen, welcher gewerbsmässig Darlehen auf Pfänder gibt, oder ohne Berechtigung eine Leihanstalt unterhält.

Eine solche Anstalt ist sogleich zu schliessen.

Art. 683.

Diejenigen, welche verbotene Glücks-Spiele treiben, sind, nebst Confiscation der Gerathschaften, an Geld oder mit Arrest zu strafen, und zwar die Unternehmer und ihre Gehülfen nicht unter 20 Drachmen oder drei Tage Arrest, die übrigen Theilnehmer aber nicht unter 10 Drachmen an Geld oder 36 Stunden Arrest.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly 06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Εἰς ξενοδόχους, οἵτινες γίνονται ἔνοχοι τοῦ πταίσματος τούτου, ἐπιχειροῦντες, προάγοντες, ἢ ὑποθάλποντες τὰ ἀπηγορευμένα παιγνίδια, τὸ ξενοδοχικὸν των ἐπιτήδευμα λογίζεται ὡς ἰδίως ἐπιβαρύνουσα αἰτία, καὶ ἑπομένως εἰμπορεῖ ὁ δικαστὴς νὰ τοὺς ἐπιβάλῃ ἐνταυτῷ πρόστιμον καὶ κράτησιν.

Ἀρθρ. 684.

Μὲ πρόστιμον ἢ κατὰ τὰς περιστάσεις μὲ κράτησιν τιμωρεῖται ὅστις δέχεται ἐράνους χάριν ξένων λαχείων· ὅστις ἄνευ δικαιώματος ἢ ἰδιαιτέρας ἀδείας τῆς Ἀρχῆς συςαίνει λαχεῖον ἢ ἄλλο κατάστημα ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ γίνεται περίδοσις (pari) ἐπὶ τῶν κληρώσεων (tirages) ἄλλων λαχείων ἢ ἐπὶ τῶν ἐκκυβεύσεων κτημάτων ἢ μερικῶν πραγμάτων.

Ἀρθρ. 685.

Μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα Δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις παίζει εἰς λαχεῖον ξένης ἐπικρατείας ἢ ἄλλως ἀθέμιτον.

Ἀρθρ. 686.

Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ τριῶν ἡμερῶν ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ τριάκοντα Δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις διαδίδει συγγράμματα, τείνοντα εἰς τὸ νὰ διεγείρωσιν ἢ νὰ διατηρήσωσι τὴν πρὸς τὰ λαχεῖα κλίσιν διὰ δεισιδαιμόνων ἢ ἄλλων ἀπατηλῶν ἀναπλασμάτων.

Τοιαῦτα συγγράμματα δημεύονται.

ΚΖ'. Πταίσματα ἀναγόμενα εἰς φόνους καὶ αἰκίας.

Ἀρθρ. 687.

Ὅστις εἰς κατάστασιν ἀμύνης εὑρισκόμενος, χωρὶς νὰ ὑπερβῇ τὰ ὅρια αὐτῆς, φονεύει ἄλλον, ὀφείλει ὅσον τάχιςα νὰ ἀναγγείλῃ τοῦτο εἰς τὴν πλησιεστάτην Ἀρχήν.

Ὁ παραλείπων τὴν ἀγγελίαν ταύτην τιμωρεῖται μὲ κράτησιν καὶ πρόστιμον.

Ἄρθρ. 688.

Ὅστις αἰκίζει τινὰ, ἐκτὸς τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 307-310 διαλαμβανομένων περιπτώσεων, τιμωρεῖται:

1) Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 307 ἀριθ. 4, μὲ κράτησιν ἑνὸς μέχρις ἓξ μηνῶν·

2) Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 308 ἀριθ. 4, μὲ κράτησιν μιᾶς μέχρις ἓξ ἑβδομάδων, ἢ μὲ πρόστιμον εἴκοσι μέχρι διακοσίων Δραχμῶν·

3) Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 309 ἀριθ. 4, μὲ κράτησιν τὸ πολὺ μιᾶς ἑβδομάδος ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ εἴκοσι Δραχμῶν·

4) Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 310, μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ δέκα Δραχμῶν.

Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσι καὶ περὶ τοιούτων αἰκιῶν οἱ ὅροι τῶν ἄρθρων 313-315.

Ἀρθρ. 689.

Ἐὰν ἡ αἰκία δὲν ἦτο συνδεδεμένη μὲ διατάραξιν τῆς κοινῆς ἡσυχίας καὶ τάξεως, ἡ καταδίωξις καὶ ἡ τιμώρησις λαμβάνουν χώραν μόνον κατ' αἴτησιν τοῦ βλαφθέντος ἢ τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων του, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ 317 ἄρθρου.

ΚΖ'. Πταίσματα ἀναγόμενα εἰς προσβολὴν τῆς τιμῆς.

Ἄρθρ. 690.

Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ τριῶν ἡμερῶν ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ δέκα Δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις, ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων τῶν ἄρθρων 334-338, προσβάλλει ἀδίκως ἢ καθυ-

Wirthen, welche sich dieser Uebertretung durch Unternehmung Beförderung oder Begünstigung verbotener Spiele schuldig machen, wird ihr Gewerbsverhältniss als besonders erschwerender Umstand angerechnet, und es kann gegen sie die Geldbusse und Arrest-Strafe in Verbindung verhängt werden.

Art. 684.

An Geld oder nach Umständen mit Arrest wird bestraft, wer Sammlungen für auswärtige Lotterieanstalten übernimmt; wer ohne Berechtigung oder besondere Erlaubniss der Behörde eine Lotterie oder ein Wettcomtoir auf die Ziehungen anderer Lotterien oder Ausspielungen von Gütern oder einzelnen Sachen unternimmt.

Art. 68.

Wer in eine ausländische oder sonst unerlaubte Lotterie spielt, hat Geldbusse bis zu 50 Drachmen zu erlegen.

Art. 686.

Wer Schriften verbreitet, welche darauf gerichtet sind, durch abergläubische oder sonst trügliche Vorspiegelungen den Reiz zum Lottospiel zu erwecken oder zu unterhalten, wird mit Arrest bis zu drei Tagen oder an Geld bis zu 30 Drachmen gestraft.

Dergleichen Schriften werden confiscirt.

XXVI. Frevel in Ansehung der Tœdtungen und Kœrper-Verletzungen.

Art 687.

Wer im Zustände der Nothwehr, ohne die Gränzen derselben überschritten zu haben, einen anderen tœdtet, ist verbunden schleunigst bei der nächsten Obrigkeit davon Anzeige zu machen.

Wer diese Anzeige unterlässt, wird mit Arrest oder Geldbusse bestraft.

Art. 688.

Wer einen Andern, ausser den im Art. 307—310 bezeichneten Voraussetzungen kœrperlich mishandelt, soll bestraft werden:

1) im Falle des Art 307 N° IV. mit Arrest von einem Monat bis zu 6 Monaten;

2) im Falle des Art. 308 N° IV. mit Arrest von einer Woche bis zu 6 Wochen, oder an Geld von 20 bis 200 Drachmen;

3) im Falle des Art. 309 N° IV. mit Arrest bis zu einer Woche oder an Geld bis zu 20 Drachmen;

4) im Falle des Art. 310 mit Geldbusse bis zu 10 Drachmen.

Im Uebrigen gelten auch von solchen Misshandlungen die Bestimmungen der Art. 313—315.

Art. 689.

Ist die Misshandlung nicht mit Stœrung der œffentlichen Ruhe und Ordnung verbunden gewesen, so tritt die Untersuchung und Bestrafung nur auf Verlangen des Beschädigten oder seiner gesetzlichen Vertreter unter den näheren Bestimmungen des Art. 317 ein.

XXVII. Frevel in Ansehung der Angriffe auf die Ehre.

Art. 690.

Wer ausser den Fällen der Art. 334—338 die Ehre einer oder mehrerer einzelner Personen, einer Familie, Kœrperschaft oder einer ganzen Classe von Staatseinwohnern durch Handlungen,

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
09/05/2020 09:47:08 EEST - 216.73.216.250

βρίζει ἔργῳ ἢ λόγῳ, ἐγγράφως, διὰ σημείων, εἰκόνων, ἢ καθ' οἱονδήποτε τρόπον τὴν τιμὴν ἑνὸς ἢ πολλῶν κατὰ μέρος ἀνθρώπων, οἰκογενείας, συστήματος, ἢ ὁλοκλήρου τάξεως πολιτῶν.

Ἀρθρ. 691.

Ἐὰν ὁ ὑβρισθεὶς ἀνταποδίδῃ παρευθὺς τὴν ὕβριν, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ ὑπερβῇ τὸ μέτρον, (περὶ τούτου δὲ ἀποφασίζει ἡ κατ' ἐπιείκειαν γνώμη τοῦ Δικαστηρίου), δὲν εὑρίσκει τότε χώραν κἀμμία τιμώρησις.

Ἀρθρ. 692.

Ἡ καταδίωξις καὶ ἡ τιμώρησις γίνεται μόνον κατ' αἴτησιν τοῦ ὑβρισθέντος ἢ τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων του.

Ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας εἶναι ἀπαράδεκτος.

ΚΗ'. Περὶ ἀστυνομικῶς τιμωρουμένων κλοπῶν, ὑπεξαιρέσεων, βλάβης καὶ καταστροφῆς ξένης ἰδιοκτησίας.

Ἀρθρ. 693.

Ὅστις, ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων τῶν ἄρθρων 373, 388 καὶ 421, γίνεται ἔνοχος κλοπῆς, ὑπεξαιρέσεως, ἢ ἐκ προθέσεως βλάπτῃ ἢ καταστρέφῃ ξένην ἰδιοκτησίαν, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν ἢ μὲ πρόστιμον.

Οἱ ὅροι τῶν ἄρθρων 376-379, 391, 393, 425 καὶ 426 ἐφαρμόζονται καὶ ἐνταῦθα.

Ἀρθρ. 694.

Ὅστις εὑρίσκει πρᾶγμα ἀπολωλὸς, καὶ δὲν ἀναγγέλλει εἰς τὴν Ἀρχὴν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν τὸ εὕρημά του, ἢ δὲν τὸ γνωσοποιεῖ εἰς τὸ δημόσιον, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν, ἢ πρόστιμον, παρεκτὸς τῶν ὅρων τοῦ ἄρθρου 387.

Ἀρθρ. 695.

Ἡ τιμώρησις τῶν μικροτέρων ὑφαιρέσεων καὶ βλαβῶν τῶν εἰς τὰ δαση ξυλικῆς, καθὼς καὶ τῶν μικροτέρων περὶ τὴν ἁλιείαν πταισμάτων, γίνεται κατὰ τοὺς ὅρους τῆς περὶ τῶν δρυμων καὶ τῆς ἁλιείας διατάξεως.

Ἀρθρ. 696.

Κατὰ τοὺς ὅρους τῶν περὶ τῶν ἀγρῶν καὶ λειμώνων ἰδιαιτέρων διατάξεων τιμωρεῖται:

1) Ὅστις βλάπτει ξένην ἰδιοκτησίαν δι' αὐτογνώμονος παραβάσεως τῶν ὁρίων τῶν ἀγρῶν, καὶ ἰδιαιτέρως δι' ἀροτριάσεως, θερισμοῦ, συγκομιδῆς, κλπ.

2) Ὅστις νέμει μόνος ἢ δι' ἄλλου ζῶα εἰς ἀπηγορευμένους καιροὺς ἢ τόπους, ἢ ἄνευ ἐπὶ τούτῳ ἀδείας εἰς ξένας μὴ ἀρμοδίας νομὰς, ἢ εἰς τοιούτους τόπους, ὅπου εὐκόλως τὰ ζῶα δύνανται νὰ προξενήσωσι βλάβην, ἢ ἄνευ τῆς ἀνηκούσης προσοχῆς.

3) Ὅστις ἀντιβαίνει εἰς τὰς ἰδιαιτέρας διατάξεις, αἱ ὁποῖαι προσδιορίζουσι ῥητὰς ἐποχὰς διά τινας γεωργικὰς ἀσχολίας, ἢ διατάττουσιν εἰς τοὺς ἰδιοκτήτας ἀγρῶν κοινάς τινας ἐργασίας πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἀρουρῶν, ἐναντίον ἐπιβλαβῶν ζώων ἢ κοινῶς ἐπικινδύνων ἐπιῤῥοῶν τῆς φύσεως.

ΚΘ'. Πταίσματα κατὰ τῆς Ἀρχῆς, καὶ κατὰ τῶν διαταγῶν αὐτῆς.

Ἀρθρ. 697.

Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δεκατεσσάρων ἡμερῶν ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα Δραχμῶν, τιμωρεῖται ὅστις ἀντιβαίνει εἰς τὰς περὶ ταπικῆς καὶ ἀγροτικῆς ἀστυνομίας παρὰ τῆς ἐπιτοπίου Ἀρχῆς ἐντὸς τῆς ἁρμοδιότητός της ἐκδιδομένας, καὶ κατὰ τὴν νόμιμον διατύπωσιν ἐπικυρωμένας διατάξεις.

durch Rede, Schrift, Zeichen, Bilder oder auf was immer für e Weise widerrechtlich angreift, oder beleidiget, soll mit Arrest zu drei Tagen oder an Geld bis zu zehen Drachmen bestraft w den.

Art. 691.

Wenn der Beleidigte die Beleidigung auf der Stelle erwide ohne dabei das Mass zu überschreiten, worüber das billige Erme sen des Gerichts zu entscheiden hat, so findet keine Bestrafung sta

Art. 692.

Die Untersuchung und Bestrafung hat nur auf Verlangen d Beleidigten oder seiner gesetzlichen Vertreter statt.

Der Beweis der Wahrheit ist ausgeschlossen.

XXVIII. Von polizeilichen Diebstaehlen, Unterschlagungen, Beschædigungen und Zerstœrungen fremden Eigenthums.

Art. 693.

Wer sich ausser den Fællen des Art. 373, 388, und 421. eine Diebstahls, einer Unterschlagung oder einer absichtlichen Beschæ digung oder Zerstœrung fremden Eigenthums schuldig macht, sol mit Arrest oder Geldbusse bestraft werden.

Die Bestimmungen der Art. 376—379, 391, 393, 425 und 42 kommen auch hier zur Anwendung.

Art. 694.

Wer eine verlorne Sache findet, und nicht binnen drei Tagen seinen Fund der Obrigkeit anzeigt, oder dem Publicum bekannt macht, soll mit Arrest oder Geldbusse belegt werden, vorbehaltlich der Bestimmungen des Art. 387.

Art. 695.

Die Bestrafung der geringen Entwendungen und Beschædigungen von Holz im Walde, so wie der geringeren Fischereifrevel richtet sich nach den Bestimmungen der Forst- und Fischereiordnung.

Art. 696.

Nach den Bestimmungen der besonderen Feld- und Flurordnungen wird bestraft:

1) Wer fremdes Eigenthum durch eigenmæchtiges Ueberschreiten der Grænzen der Feldbestitzungen, insbesondere durch Pflügen, Mæhen, Aerndten, und drgl: mehr, beschædigt;

2) wer die Viehweide zu verbotenen Zeiten, an verbotenen Orten, oder unbefugt auf fremden, nicht zustændigen Weiden oder solchen Plætzen, wo das Vieh leicht Schaden verursachen kann, oder ohne gehœrige Hut ausübt oder ausüben læsst;

3) wer den besonderen Ordnungen zuwiderhandelt, wodurch gewisse landwirthschaftliche Geschæfte an bestimmte Zeiten gebunden oder den Gutsbesitzern gewisse gemeinschaftliche Leistungen zum Schutze der Fluren gegen schædliche Thiere oder gemeingefaehrliche Naturereignisse vorgeschrieben sind.

XXIX. Polizeiübertretungen gegen die Obrigkeit und gegen Anordnungen der Obrigkeit.

Art. 697.

Werden von der Localbehœrde innerhalb ihres Wirkungskreises für die Orts- und Feldpolizei erlassenen, und in gesetzlicher Form bestætigten Verordnungen zuwider handelt, wird mit Arrest bis zu 14 Tagen, oder an Geld bis zu 50 Drachmen bestraft.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Αρθρ. 698.

Μὲ κράτησιν μιᾶς μέχρι δύο ἑβδομάδων ἢ μὲ πρόσιμον εἴκοσι μέχρι πεντήκοντα Δραχμῶν, καὶ, μετὰ διττὴν τιμώρησιν, μὲ κράτησιν ἓξ ἑβδομάδων μέχρι τριῶν μηνῶν ἢ μὲ πρόσιμον ἑκατὸν πεντήκοντα μέχρι τριακοσίων Δραχμῶν τιμωρεῖται, ὅστις ἀντιβαίνει εἰς τὴν ἰδιαιτέραν ἀσυνομικὴν ἐπιτήρησιν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν διατελεῖ ὡς πρός τινα δίκαια, ἢ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐνεργῇ δίκαια, τὰ ὁποῖα τὸν ἀφῃρέθησαν διὰ ποινικῆς ἀποφάσεως.

Αρθρ. 699.

Μὲ κράτησιν μιᾶς μέχρις ἓξ ἑβδομάδων ἢ μὲ πρόσιμον εἴκοσι μέχρις ἑκατὸν πεντήκοντα Δραχμῶν, τιμωρεῖται, ὅστις, διαταχθεὶς παρὰ τῆς ἀστυνομίας νὰ ἐγκαταλίπῃ ἐπαρχίας τινὰς ἢ τόπους, ἀντιβαίνει εἰς τὴν διαταγὴν ταύτην.

Κράτησις ἓξ ἑβδομάδων μέχρι τριῶν μηνῶν καταγινώσκεται εἰς ξένους, οἵτινες γίνονται ἔνοχοι παραβάσεως τοιαύτης διαταγῆς, δι' ἧς παραγγέλλονται νὰ ἐγκαταλιπωσι τὴν ἐπικράτειαν.

Συγχρόνως οἱ μὲν ξένοι μετὰ τὴν ἀποπλήρωσιν τῆς ποινῆς ἐλαύνονται ἐκ νέου πέραν τῶν ὁρίων, ἐγχώριοι δὲ, κατὰ τὰς περιστάσεις, ὑποβάλλονται εἰς ἰδιαιτέραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν.

Αρθρ. 700.

Ἐὰν ἡ εἰς σύστημά τι ἀνήκουσα ἢ διαπεπιστευμένη περιουσία ἀφαιρεθῇ ἐκ προθέσεως ὅλη ἢ ἐν μέρει ἀπὸ τὴν διατεταγμένην ἐπιτήρησιν τῆς δημοσίας Ἀρχῆς, παρεκτὸς τῆς ἀλληλεγγύου ἐνοχῆς εἰς ἀποκατάστασιν, ἐπιβάλλεται πρόστιμον εἴκοσι μέχρι διακοσίων Δραχμῶν εἰς τοὺς προϊσταμένους καὶ διαχειρίζοντας, καὶ πεντήκοντα Δραχμῶν τὸ πολὺ εἰς τοὺς λοιποὺς ἐνόχους.

Λ'. Πταίσματα ἀφορῶντα τὴν ἀνασκαφὴν καὶ διατήρησιν τῶν ἀρχαιοτήτων.

Αρθρ. 701.

Εἰς πρόστιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα Δραχμῶν καταδικάζεται ὅστις, ἀνασκάπτων, ἢ καθ' οἱονδήποτε τρόπον εὑρίσκων ἀρχαιότητας, δὲν ἀναγγέλλει εἰς τὴν Ἀρχὴν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν τὸ εὑρεθέν.

Αρθρ. 702.

Εἰς πρόστιμον πεντήκοντα μέχρι πεντακοσίων Δραχμῶν καταδικάζεται ὅστις, ἄνευ ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως, φέρει ἢ προσπαθεῖ νὰ φέρῃ εἰς ξένην ἐπικράτειαν τὰς ἐν τῇ Ἑλλάδι εὑρεθείσας ἀρχαιότητας, ἢ λαμβάνει καθ' οἱονδήποτε τρόπον μετοχὴν εἰς τὴν ἐξαγωγήν των.

Συγχρόνως τοιαῦται ἀρχαιότητες δημεύονται καὶ κατατίθενται εἰς τὸ ἐθνικὸν μουσεῖον, ἐὰν δὲ ἤδη ἐξήχθησαν, καταβάλλεται ἡ τιμή των καὶ δαπανᾶται πρὸς ὄφελος τοῦ μουσείου.

ΛΑ. Παράβασις τῆς τάξεως τῶν συνεργῶν καὶ ὑπηρετῶν τῆς ἀστυνομίας.

Αρθρ. 703.

Ἐάν τινες, διωρισμένοι δημοσίως, ὄχι ὅμως εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κράτους, πρὸς διατήρησιν ἀστυνομικῶν διατάξεων ἢ εἰς ἀποτροπὴν πταισμάτων, ἢ ὄντες παρὰ τῆς Ἀρχῆς ἰδίως προσκεκλημένοι καὶ ὑπόχρεοι, γίνωνται αὐτοὶ οὗτοι ἔνοχοι ἐκείνων τῶν πταισμάτων, εἰς ἀποτροπὴν τῶν ὁποίων ἐκλήθησαν, ἢ συνεργῶσι διὰ συνδρομῆς ἢ ἀποκρύψεως εἰς τὰ πταίσματα ἄλλων, ὁ δημόσιος χαρακτὴρ τῶν λογίζεται ὡς ἰδίως ἐπιβαρύνουσα αἰτία, καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις αἱ ποιναὶ τῶν πταισμάτων γίνονται αὐστηρότεραι.

Art. 698.

Mit Arrest von einer Woche bis zu zwei Wochen oder an Geld von 20 bis zu 50 Drachmen, und nach zweimaliger Bestrafung mit Arrest von 6 Wochen bis zu 3 Monaten oder an Geld von 150 bis 300 Drachmen wird bestraft, wer derjenigen Polizeiaufsicht, unter welche er rücksichtlich gewisser Rechte gestellt ist, zuwiderhandelt, oder durch Straferkenntniss eingezogene Rechte auszuüben fortfæhrt.

Art. 699.

Derjenige, welcher einer von Polizeiwegen gegen ihn verfügten Anweisung, gewisse Bezirke oder Orte zu verlassen, zuwiderhandelt, soll mit Arrest von einer Woche bis zu 6 Wochen oder an Geld von 20 bis 150 Drachmen bestraft werden.

Arrest von 6 Wochen bis zu 3 Monaten tritt gegen Auslænder ein, welche sich der Verletzung einer solchen Anweisung das Staatsgebiet zu verlassen, schuldig machen.

Zu gleicher Zeit sollen die Auslænder nach überstandener Strafe von Neuem über die Grænze gewiessen, Inlænder aber nach Umstænden unter besondere Polizeiaufsicht gesetzt werden.

Art. 700.

Wenn das einer Kœrperschaft gehœrige oder anvertraute Vermœgen ganz oder zum Theil der verordneten Aufsicht der Staatsbehœrde vorsetzlich entzogen wird, so tritt, vorbehaltlich der gemeinsamen Haftung für den Ersatz, Geldbusse von 20 bis 200 Drachmen gegen die Vorsteher und Verwalter, und bis zu 50 Drachmen gegen die übrigen schuldigen Mitglieder ein.

XXX. Polizeiübertretungen hinsichtlich der Ausgrabung und Erhaltung von Antiquitæten.

Art. 701.

Wer Antiquitaeten ausgraebt oder auf sonstige Weise findet, und nicht binnen 3 Tagen seinen Fund der Obrigkeit anzeigt, soll an Geld bis zu 50 Drachmen bestraft werden.

Art. 702.

Wer ohne Autorisation der Staatsregierung in Griechenland aufgefundene Antiquitæten ins Ausland bringt, oder zu bringen versucht, oder an der Ausfuhr auf irgend eine Weise Antheil nimmt, wird an Geld von 50 bis 500 Drachmen bestraft.

Zu gleicher Zeit sollen solche Antiquitaeten confiscirt und dem Staatsmuseum einverleibt, wenn sie aber schon ausgeführt sind, ihr Werth erlegt und zum Vortheil des Museums verwendet werden.

XXXI. Verletzung der Ordnung für Polizeigehülfen und Diener.

Art. 703.

Wenn Personen, welche zur Aufrechthaltung polizeilicher Anordnungen oder Verhütung von Uebertretungen ausser dem Staats-Dienste œffentlich aufgestellt, oder von der Obrigkeit besonders berufen und verpflichtet sind, sich derjenigen Uebertretungen selbst schuldig machen, zu deren Abwendung sie berufen sind, oder den Uebertretungen Anderer durch Mitwirkung und Verhehlung Vorschub leisten, so wird ihnen ihr Verhaeltniss als besonderer Erschwerungsgrund angerechnet, und es sind nach Umstaenden die Strafen der Uebertretungen zu schaerfen.

Institute for Repository Library & Information Centre, University of Thessaly

Αρθρ. 704.

Ἐὰν οἱ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον 703 ἀναφερόμενοι παραβῶσι τὴν ὡς ἐκ τῶν καθηκόντων αὐτῶν ὀφειλομένην παρασιώπησιν, ἢ ἄλλους ὅρους τῶν περὶ τῶν ἔργων των διατάξεων, ἐπιβάλλεται κατ' αὐτῶν πρόσιμον τὸ πολὺ πεντήκοντα Δραχμῶν, καὶ ἐὰν ἔγινεν ἐκ πλεονεξίας ἢ ἐπίτηδες πρὸς ἐξαπάτησιν τῆς Ἀρχῆς, καταγινώσκεται κράτησις τὸ πολὺ ἑνὸς μηνός.

Ἄρθρον ἀκροτελεύτιον.

Αρθρ. 705.

Ὁ παρὼν Νόμος ἐμβαίνει εἰς ἐνέργειαν τὴν 19 Ἀπριλίου (1 Μαΐου) 1834.

Ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὅλοι οἱ προλαβόντες ἀντίθετοι νόμοι, τὰ διατάγματα, καὶ τὰ ἔθιμα καταργοῦνται.

Αρθρ. 706.

Ἐξαιροῦνται τῶν ὅρων τοῦ προηγουμένου ἄρθρου 705 αἱ ἀξιόποινοι πράξεις, αἵτινες ἐτελέσθησαν ὑπὸ τοὺς μέχρι τοῦδε ὑπάρχοντας ποινικοὺς νόμους.

Αἱ πράξεις αὗται καὶ μετὰ τὴν εἰρημένην προθεσμίαν ἐξακολουθοῦν νὰ δικάζωνται κατὰ τοὺς παλαιοὺς νόμους.

Αρθρ. 707.

Παρομοίως καὶ εἰς ὅλα τὰ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα δὲν κανονίζονται διὰ τοῦ παρόντος νόμου, ἀλλὰ δι' εἰδικῶν νόμων καὶ διαταγμάτων, ἐξακολουθοῦν νὰ ἔχωσι κῦρος, καὶ νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν παρὰ τῶν ἡμετέρων Δικαστηρίων οἱ νόμοι οὗτοι καὶ τὰ διατάγματα.

Αρθρ. 708.

Εἰς τὴν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματείαν τῆς Ἐπικρατείας ἀνατίθεται ἡ δημοσίευσις καὶ ἐκτέλεσις τοῦ παρόντος Νόμου.

Ἐν Ναυπλίῳ, τὴν 18 (30) Δεκεμβρίου 1833.

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Η ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΙΑ

Ὁ Κόμης ΑΡΜΑΝΣΠΕΡΓ Πρόεδρος, ΜΑΟΥΡΕΡ, ΕΪΔΕΚ.

Οἱ Γραμματεῖς τῆς Ἐπικρατ. Α. ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΣ Πρόεδρος,
Κ. Δ. ΣΧΙΝΑΣ, Ν. Γ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ, Ι. ΚΩΛΕΤΗΣ, ΣΜΑΛΤΣ.

Art. 704.

Haben die im vorigen Art. 703 genannten Personen die Amtsverschwiegenheit oder andere Bestimmungen ihrer Geschaeftsvorschrift verletzt, so tritt gegen sie Geldbusse bis zu 50 Drachmen, und wenn es aus gewinnsüchtiger Absicht oder mit absichtlicher Taeuschung der Obrigkeit geschehen ist, Arrest bis zu einem Monate ein.

Schlussartikel.

Art. 705.

Gegenwaertiges Gesetzbuch tritt den 1ten Mai (19ten April) 1834 in Wirksamkeit.

Von demselben Tage an sind alle entgegenstehenden früheren Gesetze, Verordnungen und Gewohnheiten aufgehoben.

Art. 706.

Eine Ausnahme von den Bestimmungen des vorhergehenden Art. 705 machen diejenigen strafbaren Handlungen, welche unter der Herrschaft der bisherigen Strafgesetze begangen worden sind.

Sie sollen fortwaehrend auch nach jenem Termine noch nach dem aelteren Rechte beurtheilt werden.

Art. 707.

Desgleichen sollen in allen Gegenstænden, welche nicht durch gegenwaertiges Gesetzbuch, sondern vielmehr durch Special-Gesetze und Verordnungen regulirt worden sind, diese Gesetze und Verordnungen in Gültigkeit bleiben und von Unseren Gerichten beobachtet werden.

Art. 708.

Das Justiz-Ministerium ist mit der Bekanntmachung und dem Vollzuge beauftragt.

Nauplia, den 18 (30) Decembre 1833.

IM NAMEN DES KOENIGS

DIE REGENTSCHAFT

Graf v. ARMANSPERG Prdt. v. MAURER. v. HEIDECK.

Die Staats-Secretære A. Mavrokordatos Prdt. C. D. Schinas.
N. G. Theocharis. J. Kolettis. v. Schmalz.

ΕΚ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ. AU DER KOENIGLICHEN BUCHDRUCKEREY.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΠΙΝΑΞ

Τῶν ἐν τῷ Ποινικῷ Νόμῳ περιεχομένων.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Γενικοὶ ὁρισμοί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α.

Περὶ ἀσυγχωρήτων πράξεων καὶ τῆς τιμωρήσεως αὐτῶν ἐν γένει.

Α. Κακουργήματα, πλημμελήματα καὶ παίσματα, ἄρθρ. 1-3.
Β'. Εἴδη ποινῶν, 4.
Γ'. Τὰ κατὰ μέρος εἴδη τῶν ποινῶν:
α. θανατικὴ ποινή, 5, 6.
β'. διὰ βίου δέσμευσις, 7, 9, 10.
γ'. πρόσκαιρος δέσμευσις, 8, 9.
δ'. εἱρκτὴ, 11.
ε. φυλάκισις, 12.
ς'. χρηματικὴ ποινὴ, 13.
ζ'. ποιναὶ ἐπὶ παίσμασι, 14, 15.
Δ'. Γενικοὶ ὁρισμοὶ περὶ τῶν κατὰ μέρος εἰδῶν τῶν ποινῶν:
α. ὑπολογισμὸς τῶν περιριζουσῶν τὴν ἐλευθερίαν ποινῶν, 16, 17.
β'. ἐκτέλεσις τῶν ποινῶν, 18, 19.
Ε. Νομικοὶ συνέπειαι τῶν ποινῶν:
α. δήμευσις κατὰ μέρος πραγμάτων, 20.
β'. ὡς πρὸς τὰ δημοτικὰ δικαιώματα, τὰ περὶ τὴν τάξιν καὶ τὴν τιμὴν πλεονεκτήματα καὶ ἄλλα ἀστυκὰ δικαιώματα, 21—23.
γ'. ὡς πρὸς τοὺς δημοσίους ὑπηρέτας, 24.
δ'. ὡς πρὸς τὴν περιουσίαν, 25—27.
ε. δημοσίευσις τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων, 28, 29.
ς'. ἀπέλδοσις, ἀποζημίωσις καὶ πληρωμὴ ἐξόδων, 30—32.
ζ'. καθυποβολὴ εἰς ἰδιαιτέραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν, 33—37.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ κακῆς προθέσεως καὶ ἀμελείας.

Α. Κακὴ πρόθεσις, ἄρθρ. 38—42, 45.
Β. Ἀμέλεια, 38, 39, 43—45.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τελέσεως καὶ ἀποπείρας.

Α. Τέλεσις, ἄρθρ. 46.
Β'. Ἀπόπειρα, 47—55.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ ἀρχηγῶν καὶ συνεργῶν.

Α. Αὐτουργοί:
α. ἐν γένει, ἄρθρ. 56—58, 59.
β'. ἰδίως: . . .
1) ἐπὶ συστάσεως, 57, 58, 60—65.
2) ἐπὶ συμμοριῶν, 66—70.
Β'. Συνεργοί, 71—80

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε.

Περὶ καταλογισμοῦ.

Α. Ἐν γένει, ἄρθρ. 81.
Β'. Ἰδίως:
α. ἐπὶ τῆς νεότητος, 82—85.
β'. ἐπὶ ἐλλείψεως τῆς λογικῆς ἐνεργείας, 86—90.
γ' ἐπὶ ἀγνοίας καὶ ἀπάτης, 91—94.
δ'. ἐπὶ προσδιορισμοῦ τῆς θελήσεως ἐξ ἀπάτης προερχομένου, 95.
ε. ἐπὶ ἐλλείψεως ἐλευθερίας, 96, 97.
ς'. ἐπὶ ληφθείσης ἀδείας, 98.
ζ. ἐπὶ ἀμύνης, 99—105, 107.
η. ἐπὶ ἄλλων ἀναγκαστικῶν περιστάσεων, 106, 107.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ς'.

Περὶ ἐπιμετρήσεως τῆς ποινῆς.

Α. Ἐν γένει, ἄρθρ. 108.
Β'. Ἰδιαίτεραι ἐπιβαρύνουσαι αἰτίαι:
α. συρροὴ καὶ ἐξακολούθησις, 109, 110, 112.
β'. ὑποτροπὴ, 111, 112

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Περὶ τῶν αἰτιῶν, αἵτινες ἀποκλείουν ἢ ἐξαλείφουν τὸ ἀξιόποινον.

Α. Διὰ ἐμπράκτου μεταμελείας, ἄρθρ. 113—115.
Β'. Διὰ ἡσυχάσεως τοῦ ἀδικηθέντος, 116.
Γ'. Διὰ τελεσιδίκου ἀποφάσεως, 117.
Δ'. Διὰ τοῦ θανάτου, 118.
Ε. Διὰ παραγραφῆς, 119—122.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ἰδιαίτεροι ὁρισμοὶ περὶ τῶν κατὰ μέρος εἰδῶν κακουργημάτων καὶ πλημμελημάτων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α.

Περὶ τῆς προδοσίας τοῦ Κράτους καὶ περὶ ἄλλων πράξεων κατὰ τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Κράτους.

Α. Ἐν γένει προδοσία καὶ θανάσιμα κακουργήματα κατὰ τῆς ἀσφαλείας τοῦ Κράτους, ἄρθρ. 123—131.

INHALTS - ANZEICE.

UEBER DAS

STRAFGESETZBUCH.

ERSTES BUCH.

Allgemeine Bestimmungen.

ERSTES CAPITEL.

Von unerlaubten Handlungen und deren Bestrafung überhaupt.

I. Verbrechen, Vergehen und Uebertretungen, Art. 1 - 3.
II. Strafarten, 4.
III, Von den einzelnen Strafarten.
1) Todesstrafe, 5, 6,
2) lebenslängliche Kettenstafe, 7, 9, 10.
3) zeitliche Kettenstrafe, 8, 9.
4) Arbeitshaus, 11.
5) Gefængniss, 12.
6) Geldstrafe, 13,
7) Polizeistrafen, 14, 15.
IV. Allgemeine Bestimmungen über einzelne Strafarten.
1) Berechnung der Freiheitsstrafen, 16, 17.
2) Voliziehung der Strafen, 18, 19.
V. Gesetzliche Folgen der Strafen.
1) Confiscation einzelner Sachen, 20.
2) In Ansehung der Gemeinderechte, der Standes-und Ehrenvorzüge und anderer bürgerlichen Rechte, 21 - 23.
3) In Ansehung öffentlicher Diener, 24.
4) In Ansehung des Vermögens, 25 - 27.
5) Bekanntmachung der Strafurtheile, 28, 29.
6) Wiedererstattung, Schaden und Kostenersatz, 30 - 32.
7) Stellung unter die besondere Polizeiaufsicht, 33 - 37.

ZWEITES CAPITEL.

Vom bœsem Vorsatz und Fahrlæssigkeit.

I. Bœser Vorsatz, Art. 38 - 42, 45.
II. Fahrlæssigkeit. 38, 39, 43 - 45.

DRITTES CAPITEL.

Von der Vollendung und dem Versuche.

I. Vollendung, Art. 46.
I. Versuch. 47, - 55.

VIERTES CAPITEL.

Von den Urhebern und Gehülfen.

I. Urheber.
1) im Allgemeinen, Art. 56 - 58, 59.
2) insbesondere:
a. beim Complott, 57, 58, 60 - 65.
b. bei Banden, 66 - 70.
II. Gehülfen, 71 - 80.

FUENFTES CAPITEL.

Von Zurechnung zur Strafe.

I. Im Allgemeinen, Art. 81.
II. Insbesondere:
1) bei der Iugend, 82 - 85.
2) bei Mangel an Vernunftthätigkeit, 86 - 90.
3) bei Unwissenheit und Irrthum, 91 - 94.
4) bei irriger Willensbestimmung, 95.
5) bei mangelnder Freiheit, 96, 97.
6) bei erhaltener Erlaubniss, 98.
7) bei der Nothwehr, 99 - 105, 107.
8) bei anderen Nothfællen, 106, 107.

SECHSTES CAPITEL.

Von Zumessung der Strafe.

I. Ueberhaupt, Art. 108.
II. Besondere Erschwerungsgründe:
1) Zusammenfluss und Forsetzung, 109, 110, 112.
2) Rückfall, 111, 112.

SIEBENTES CAPITEL.

Von den Gründen, welche die Strafbarkeit ausschliessen oder tilgen.

I. Durch thætige Reue, Art. 113 - 115.
II Durch Beruhigung des Verletzten, 116.
III. Durch rechtskræftiges Urtheil, 117.
IV. Durch den Tod, 118.
V. Durch Verjährung, 119 - 122.

ZWEITES BUCH.

Besondere Bestimmungen über die einzelnen Arten von Verbrechen und Vergehen.

ERSTES CAPITEL.

Von dem Hoch-und Staatsverrathe, dann von anderen Handlungen gegen die Sicherheit und Unabhængigkeit des Staates.

I. Hochverrath und Capitalverbrechen gegen die Sicherheit des Staates, Art. 123 - 131.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly

Β'. Προδοσία τοῦ Κράτους, 132.
Γ'. Ἄλλαι πράξεις κατὰ τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Κράτους, 133—136.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ ἐξυβρίσεως τοῦ Βασιλέως, τοῦ διαδόχου, τοῦ διέποντος τὴν Βασιλείαν, καὶ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας.

Α. Ἐξύβρισις τοῦ Βασιλέως, ἄρθρ. 137—140.
Β'. Περιύβρισις τῶν ἐξωτερικῶν σημείων τῆς βασιλικῆς ἀξίας, 141.
Γ'. Ἐξύβρισις τοῦ διαδόχου τῆς βασιλείας, 142.
Δ'. Ἐξύβρισις τοῦ διέποντος τὴν βασιλείαν, 143.
Ε. Ἐξύβρισις τῶν μελῶν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, 144.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τῆς ἐξυβρίσεως ξένων ἡγεμόνων καὶ κυβερνήσεων, τῶν διπλωματικῶν πρακτόρων αὐτῶν καὶ ἄλλων Ἀρχῶν.

Α. Ξένων ἡγεμόνων, ἄρθρ. 145, 148.
Β'. Ξένων διπλωματικῶν πρακτόρων, 146, 148.
Γ'. Ξένων Ἀρχῶν, 147, 148

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ τῶν εἰς τὰς βάσεις τῶν καθεστώτων νόμων ἀντιβαινουσῶν πράξεων.

Α. Πρόκλησις πρὸς παραβίασιν τῶν νόμων, ἄρθρ. 149.
Β'. Λοιδορία κατὰ τοῦ Συντάγματος, 150.
Γ'. Πρόκλησις εἰς ἀπείθειαν κατὰ τῶν νόμων, 151.
Δ'. Ἐξευτέλισις τῆς θρησκείας, 152.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε.

Περὶ πράξεων ἀντικειμένων εἰς τὸ πρὸς τὴν Ἀρχὴν ὀφειλόμενον σέβας.

Α. Περιύβρισις δηλοποιήσεων καὶ ἀπογράφων τῆς Ἀρχῆς, ἄρθρ. 153.
Β'. Παραβίασις τῶν παρὰ τῆς Ἀρχῆς ἐπιτεθειμένων σφραγίδων, 154-157.
Γ'. Ἐξύβρισις τῆς τιμῆς τῆς Ἀρχῆς, 158—162.
Δ'. Περιύβρισις τῶν σημείων τῆς ἀξίας τῶν ἀρχῶν, 163.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ϛ'.

Περὶ πράξεων κατὰ τῆς εἰς τὰς Ἀρχὰς ὀφειλομένης εὐπειθείας.

Α. Ἀπείθεια, ἄρθρ. 164, 165.
Β'. Διέγερσις εἰς στάσιν, 166
Γ'. Θρασύτης κατὰ τῆς Ἀρχῆς, 167, 168.
Δ'. Ἀντίστασις, 169—171.
Ε. Στάσις, 172—180.
Ϛ'. Ἐλευθέρωσις φυλακισμένου, 181—187.
Ζ'. Παραβίασις τῆς ἀστυνομικῆς ἐπιτηρήσεως, 188.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Περὶ τῶν πράξεων τῶν κατὰ τῆς ἐνεργείας τῶν ἀστυκῶν καὶ πολιτικῶν δικαιωμάτων.

Α. Ἐμπόδισις τῆς ἐνεργείας ἀστυκῶν καὶ πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἄρθρ. 189.
Β'. Δωροδοκία ἐπὶ ἐκλογῶν, 190.
Γ'. Νοθευσις ψηφοδελτίων, 191.
Δ'. Ἀντίστασις κατὰ νομαρχικοῦ, ἐπαρχιακοῦ ἢ δημαρχικοῦ συμβουλίου, 192.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η.

Περὶ συγχύσεων τῆς εἰρήνης, καὶ περὶ αὐτοδυνάμων πράξεων.

Α. Διατάραξις τῆς κοινῆς εἰρήνης, ἄρθρ. 193.
Β'. Διατάραξις τῆς εἰρήνης τῆς ἐκκλησίας καὶ σύγχυσις τῆς ἡσυχίας αὐτῆς, 194—200.
Γ'. Σύγχυσις τῆς οἰκιακῆς εἰρήνης, 201.
Δ'. Συγχυσις τῆς εἰρηνης σωματείου τινός, 202.
Ε. Σύγχυσις τῆς εἰρήνης τῶν κατοίκων τῆς Ἐπικρατείας 203, 204.
Ϛ'. Αὐτοδικία, 205, 206.
Ζ' Ἐπίθεσις κατ' ἀνθρώπων, 207.
Η. Μονομαχία, 208—211.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Περὶ ἀθεμίτων ἑνώσεων καὶ ἑταιρειῶν.

Α. Γενικοὶ ὁρισμοὶ, ἄρθρ. 212—221.
Β'. Ὡς πρὸς τὰς αἱρέσεις, 222.
Γ'. Ἀθέμιτος ἕνωσις δημοσίων σωματείων, 223—225.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

Περὶ ἀντιποιήσεως νομημάτων ἡγεμονικῶν, Ἀρχῆς ἢ ὑπηρεσίας μὴ ἐπιτραπείσης, καὶ ἄλλων δικαιωμάτων καὶ πλεονεκτημάτων.

Α. Ἀντιποίησις νομημάτων ἡγεμονικῶν, ἄρθρ. 226.
Β'. Ἀντιποίησις μὴ ἐπιτραπείσης Ἀρχῆς, 227.
Γ'. Ἀντιποίησις ἄλλων δημοσίων δικαιωμάτων, πλεονεκτημάτων καὶ ὑπηρεσιῶν, 228—233.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ.

Περὶ παραχαράξεως, κιβδηλίας, καὶ ἄλλων εἰς τὰ νομίσματα ἀναγομένων ἀξιοποίνων πράξεων, ἄρθρ. 234—246

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Περὶ νοθεύσεως ἐπισήμων ἐγγράφων καὶ δημοσίων πιστωτικῶν γραμματίων.

Α. Ἐν γένει, ἄρθρ. 247.
Β. Ἰδίως:
α. τῶν δημοσίων ἐγγράφων, 248—255.
β'. τῶν ἰδιωτικῶν ἐγγράφων, 256, 257.
γ'. γενικοὶ ὁρισμοί, 258.
δ'. των πιστωτικῶν γραμματίων, 259, 260.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ.

Περὶ νοθεύσεως τῶν δημοσίων σφραγίδων καὶ σημάντρων.

Α. Νόθευσις δημοσίων σφραγίδων, ἄρθρ. 261.

II. Staatsverrath, 132.
III. Andere Handlungen gegen Sicherheit oder Unabhængigkeit des Staates, 133 - 136.

ZWEITES CAPITEL.

Von Beleidigung der Majestæt, des Thronerben, der Reichsverweser und der Kœniglichen Familie.

I. Beleidigung der Majestæt, Art. 137 - 140.
II. Verunglimpfung der æusseren Zeichen, der Kœnigl. Würde, 141.
III. Beleidigung des Thronerben, 142.
IV. Beleidigung des Reichsverwesers. 143.
V. Beleidigung der Kœniglichen Familienglieder, 144.

DRITTES CAPITEL.

Von der Beleidigung fremder Souveræne und Regierungen, so wie ihrer diplomatischen Agenten und anderer Behœrden.

I. Fremder Souveræne, Art. 145, 148.
II. Fremder Diplomaten, 146, 148.
III. Fremder Behœrden, 147, 148.

VIERTES CAPITEL.

Von den Handlungen gegen die Grundlagen der Rechtsverfassung.

I. Aufforderung zur Verletzung der Gesetze Art. 149.
II. Schmæhung gegen die Verfassung, 150.
III. Aufforderung zum Ungehorsam gegen die Gesetze, 151.
IV. Herabwürdigung der Religion, 152.

FUENFTES CAPITEL.

Von Handlungen gegen die der Obrigkeit schuldige Ehrfurcht.

I. Verunglimpfung von obrigkeitlichen Bekanntmachungen und Ausfertigungen, Art. 153.
II. Verletzung obrigkeitlich angelegter Siegel, 154 - 157.
III. Beleidigung der Amtsehre, 158 - 162.
IV. Verunglimpfung der Zeichen obrigkeitlicher Würde, 163.

SECHSTES CAPITEL.

Von Handlungen gegen den der Obrigkeit schuldigen Gehorsam.

I. Ungehorsam, *Art.* 164, 165.
II. Aufwiegelung, 166.
III. Trotz gegen die Obrigkeit, 167, 168.
IV. Widersetzung, 169 - 171.
V. Aufruhr, 172 - 180.
VI. Befreiung eines Gefangenen, 181 - 187.
VII. Verltezung der polizeilichen Aufsicht, 188.

SIEBENTES CAPITEL.

Von den Handlungen gegen die Ausübung bürgerlicher und staatsbürgerlicher Rechte.

I. Hinderung in Ausübung bürgerlicher und staatsbürgerlicher Rechte, *Art.* 189.
II. Bestechung bei den Wahlen, 190.
III. Fälschung von Wahlzetteln, 191.
IV. Widersetzung gegen einen Kreis - Bezirks - oder Gemeinderath etc. 192.

ACHTES CAPITEL.

Von Friedensstœrungen und Eigengewalt.

I. Landfriedensbruch, Art. 193.
II. Religionsfriedensbruch und Störung des Religionsfriedens, 194 - 200.
III. Störung des Hausfriedens, 201.
IV. Stœrung des Friedens einer Kœrperschaft, 202.
V. Störung des Friedens der Staatseinwohner, 203, 204.
VI. Selbsthülfe, 205, 206.
VII. Angriffe auf die Person, 207.
VIII. Zweikampf, 208 - 211.

NEUNTES CAPITEL.

Von unerlaubten Verbindungen und Gesellschaften.

I. Allgemeine Bestimmungen, Art. 212, 221.
II. In Beziehung auf Religionssecten, 222.
III. Unerlaubte Verbindung œffentlicher Kœrperschaften, 223-225.

ZEHNTES CAPITEL.

Von der Anmassung nutzbarer Regalien, nicht übertragener Aemter oder Dienste, und anderer Rechte und Vorzuge.

I. Anmassung nutzbarer Regalien, Art. 226.
III. Anmassung eines nicht übertragenen Amtes, 227.
III. Anmassung anderer œffentlicher Rechte, Vorzüge und Dienste, 228 - 233.

EILFTES CAPITEL.

Von dem Falschmünzen, Münzverfælschen und andern das Münzwesen betreffenden strafbaren Handlungen, Art. 234 - 246.

ZWOELFTES CAPITEL.

Von Fælschungen der Urkunden und œffentlichen Creditpapiere.

I. Ueberhaupt, Art. 247.
II. Insbesondere,
1) der œffentlichen Urkunden. 248 - 255.
2) der Privaturkunden, 256, 257.
3) Allgemeine Bestimmungen, 258.
4) der Creditpapiere, 259, 260.

DREIZEHNTES CAPITEL.

Von Fælschungen der œffentlichen Siegel und Stempel.

I. Fælschung œffentlicher Stempel, Art. 261.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Β'. Νόθευσις δημοσίων σημάντρων, 262, 263.
Γ'. Γενικοὶ ὁρισμοὶ, 264.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ.

Περὶ ψευδορκίας, ἐπιορκίας καὶ ψευδομαρτυρίας.

Α. Ψευδορκία, ἄρθρ. 265—269.
Β'. Ἐπιορκία, ψευδὴς διὰ χειραψίας ὑπόσχεσις καὶ ἀνώμοτοι μαρτυρίαι, 270.
Γ'. Ψευδομαρτυρίαι ἐνώπιον τῆς Ἀρχῆς, 271.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ.

Περὶ προσβολῆς τῶν ἠθῶν.

Α. Προσβολὴ τῶν ἠθῶν ἐν γένει, ἄρθρ. 272.
Β'. Βιασμὸς, 273.
Γ'. Ἀποπλάνησις εἰς ἀσέλγειαν, 274—279.
Δ'. Γενικοὶ ὁρισμοὶ, 280.
Ε. Αἱμομιξία, 281.
Ϛ'. Παρὰ φύσιν ἀσέλγεια, 282.
Ζ'. Διγαμία, 283—285.
Η. Μοιχεία, 286.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ιϛ'.

Περὶ ἀξιοποίνων πράξεων κατὰ τῆς ζωῆς ἄλλων.

Α. Ἀνθρωποκτονία:
α. ἐν γένει, ἄρθρ. 287.
Β'. ἰδίως:
1) φόνος, 288.
2) φαρμακεία, 289—292.
3) ἀναίρεσις, 293.
4) παιδοκτονία, 294—298.
5) τερατοκτονία, 299.
6) φόνος ἐξ ἀμελείας, 300—302.
Β'. Ἐκτρωσις, 303—305.
Γ'. Ἔκθεσις, 306.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Περὶ αἰκιῶν καὶ τραυμάτων.

Α. Ἐν γένει:
α. ἐκ προμελέτης, ἄρθρ. 307.
Β'. ἄνευ προμελέτης, 308, 309.
γ'. ἐξ ἀμελείας, 310.
δ'. γενικοὶ ὁρισμοὶ, 311—317.
Β'. Ἰδίως διὰ παραδιάσεως τῶν λοιμοκαθαρτηρίων καὶ διαδόσεως λοιμωδῶν νόσων, 318—320.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ.

Περὶ πράξεων κατὰ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας.

Α. Ἁρπαγὴ, ἄρθρ. 321.
Β'. Παράνομος κατακράτησις, 322—329.
Γ'. Παράνομος βία καὶ ἀπειλὴ, 339.
Δ'. Ἀπαγωγὴ, 331, 332.
Ε. Γενικοὶ ὁρισμοὶ, 333.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Περὶ προσβολῶν κατὰ τῆς τιμῆς.

Α. Ψευδὴς εἰσαγγελία, ἄρθρ. 334.
Β'. Συκοφαντία, 335.
Γ'. Ἐξύβρισις τῆς τιμῆς, 336—339.
Δ'. Γενικοὶ ὁρισμοὶ, 340—343.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Ἰδιαίτεροι ὁρισμοὶ περὶ τῶν διὰ τῆς καταχρήσεως τοῦ τύπου πραττομένων κακουργημάτων καὶ πλημμελημάτων.

Α. Ἐπιβαρύνουσα ἰδιότης, ἄρθρ. 344.
Β'. Τέλεσις, 345.
Γ'. Καταδικαστικὴ ἀπόφασις, 346, 347.
Δ'. Ἐξακολούθησις τῆς καταχρήσεως τοῦ τύπου, 348.
Ε. Εὐθύνη, 349—352.
Ϛ'. Παραγραφὴ, 353.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ.

Περὶ ἀξιοποίνων πράξεων ἀποβλεπουσῶν τὴν τάξιν τῶν πολιτῶν.

Α. Παραβίασις τῆς τάξεως τοῦ πολίτου, ἄρθρ. 354.
Β'. Προσβολαὶ κατὰ τῆς οἰκογενειακῆς τάξεως, 355—358.
Γ'. Ὡς πρὸς τὸν γάμον, 359—361.
Δ'. Ὡς πρὸς τὴν συνταξιν τῶν ληξιαρχικῶν βιβλίων, 362.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

Περὶ ληστείας, ἐκβιάσεως καὶ δηώσεως τῆς χώρας.

Α. Ληστεία, ἄρθρ. 363—367.
Β' Ἐκβίασις, 368, 369.
Γ'. Δήωσις τῆς χώρας, 370.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Περὶ κλοπῆς καὶ ὑπεξαιρέσεως.

Α. Κλοπὴ, ἄρθρ. 371—384
Β'. Ὑπεξαίρεσις, 385—395.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

Περὶ ἀπάτης.

Α. Ἐν γένει, ἄρθρ. 396—402.
Β'. Ἰδίως:
α. δι' ἀπάτης μείωσις τῶν εἰς τὸ δημόσιον ὀφειλομένων φόρων, 403.
β'. ἀπάτη ἐπὶ χρεῶν, 404—406.
γ'. ἀπάτη διὰ ψευδῶν διαφημίσεων, 407.

II. Fälschung œffentlicher Stempel, 262, 263.
III. Allgemeine Bestimmungen, 264.

VIERZEHNTES CAPITEL.

Vom Meineide, Eidesbruch, und falscher Aussage.

I. Meineid, Art. 265 - 269
II. Eidesbruch falsche Handgelübte und unbeschworne Aussagen, 270.
III. Falsche Aussagen vor der Obrigkeit, 271.

FUENFZEHNTES CAPITEL,

Von Verletzungen der Sittlichkeit.

I. Verletzung der Sittlichkeit überhaupt, Art, 272.
II. Nothzucht, 273.
III. Verführung zur Unzucht, 274 - 279.
IV. Allgemeine Bestimmungen, 280.
V. Blutschande, 281.
VI Widernatürliche Unzucht, 282.
VII. Doppelehe, 283 - 285.
VIII. Ehebruch, 286.

SECHSZEHNTES CAPITEL.

Von strafbaren gegen das Leben Anderer gerichteten Handlungen.

I. Tödtung
A. Ueberhaupt, Art. 287.
B. Insbesondere:
1) Mord, 288.
2) Vergiftung, 289 - 292.
3) Todtschlag, 293.
4) Kindsmord, 294 - 298.
5) Tœdtung einer Missgeburt, 299.
6) Tödtung aus Fahrlæssigkeit, 300 - 302.
II. Abtreibung der Leibesfrucht, 303 - 305.
III. Aussetzung, 306.

SIEBENZEHNTES CAPITEL.

Von Kœrperverletzungen und Beschædigungen.

I. Ueberhaupt:
1 mit Vorbedacht, Art. 307.
2) ohne Vorbedacht, 308, 309.
3) aus Fahrlässigkeit, 310.
4) Allgemeine Bestimmungen, 311 - 317.
II. Insbesondere durch Verletzung der Quarantæneanstalten, so wie durch Verbreitung ansteckender Krankheiten, 318 - 320,

ACHTZEHNTES CAPITEL.

Von Handlungen gegen die Freiheit der Person.

I. Menschenraub, Art. 321.
II. Widerrechtliches Gefangenhalten, 322 - 329.
III. Widerrechtliche Gewalt und Drohung, 330.
IV. Entführung. 331, 332.
V. Allgemeine Bestimmungen, 333.

NEUNZEHNTES CAPITEL.

Von Angriffen auf die Ehre.

I Falsche Denunciation, Art. 334.
II. Verläumdung, 335
III. Ehrenbeleidigung, 336 - 339.
IV. Allgemeine Bestimmungen, 340 - 343.

ZWANZIGSTES CAPITEL.

Besondere Bestimmungen über die Verbrechen und Vergehen durch Missbrauch der Presse.

I. Erschwerende Eigenschaft, Art. 344.
II. Vollendung, 345.
III. Verurtheilendes Erkenntniss, 346, 347.
IV. Fortgesetzter Missbrauch der Presse, 348.
V. Verantworlichkeit, 349. - 352.
IV. Verjährung, 353.

EIN UND ZWANZIGSTES CAPITEL.

Von strafbaren, auf den Stand der Person sich beziehenden Handlungen.

I. Verletzung des bürgerlichen Standes, Art. 354.
II. Angriffe auf den Familienstand, 355 - 358
III. In Ansehung der Ehe, 359 - 361.
IV. Hinsichtlich der Führung der Civilstandsregister, 362.

ZWEI UND ZWANZIGSTES CAPITEL.

Von Raub, Erpressung und Landzwang.

I. Raub, Art. 363 - 367.
II. Erpressung, 368, 369.
II. Landzwang, 370.

DREI UND ZWANZIGSTES CAPITEL.

Von Diebstahl und Unterschlagung.

I. Diebstahl, Art. 371 - 384.
II. Unterschlagung, 385 - 395.

VIER UND ZWANZIGSTES CAPITEL.

Vom Betruge.

I. Ueberhaupt, Art. 396 - 402.
II. Insbesondere:
1) Betrügliche Verkürzung an schuldigen Staatsabgaben, 403
2) Betrug beim Schuldenwesen. 404 - 406.
3) Betrug durch falsche Ausstreuungen, 407.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/08/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ.

Περὶ ζημιῶν γενομένων δι' ἐμπρησμοῦ ἢ πλημμύρας.

Α. Ἐμπρησμός, ἄρθρ. 408—418.
Β'. Ἐπίτηδες γενομένη πλημμύρα, 419, 420.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ'.

Περὶ ἄλλων καταστροφῶν ἢ ζημιῶν ξένης ἰδιοκτησίας, ἄρθρ. 421—428.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'.

Περὶ ζημιῶν ἐκ μεταβολῆς τῶν ὁρισήμων, μετατυπώσεως, τοκογλυφίας, παρεβιάσεως ξένων ἀποῤῥήτων κτλ.

Α. Μεταβολὴ τῶν ὁρισήμων, ἄρθρ. 429—431.
Β'. Μετατύπωσις καὶ ἀπομίμησις ἔργων τέχνης καὶ νοὸς, 432, 433.
Γ'. Τοκογλυφία, 434, 435.
Δ'. Ζημία ἐξ ἐμποδίων γενομένων εἰς τὸν πλειστηριασμὸν, 436.
Ε. Ἐπιζήμια συμβόλαια μετὰ τῶν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἑτέρου διατελούντων, 437, 438.
Ϛ'. Ζημίαι γινόμεναι ὑπὸ ἐπιτρόπων καὶ τῶν τοιούτων, 439.
Ζ'. Ζημία γινομένη ὑπὸ πραγματογνωμόνων, 440.
Η. Ζημία γινομένη ὑπὸ προμηθευτῶν, 441— 444.
Θ'. Βλάβη διὰ παραβιάσεως ξένων ἀποῤῥήτων, 445—447.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ.

Περὶ παραβιάσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ἁλιείας, ἄρθρ. 448.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'.

Περὶ παραβάσεως τῶν καθηκόντων τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν.

Α. Παράβασις τῶν καθηκόντων τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων:
α. παράνομος ἔναρξις, ἐξακολούθησις καὶ ἀπέκδυσις τῆς ὑπηρεσίας, ἄρθρ. 449—451.
β'. παράβασις τῆς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ὀφειλομένης ἐχεμυθίας, 452—455.
γ'. δωρεδοκία, 456—460.
δ'. καταπίεσις, 461, 462.
ε. ἀπουσιώτησις τῆς ἰδίας συμμετοχῆς, 463.
ϛ'. συμμεθεξις εἰς συμβόλαια μὴ συμβιβαζόμενα μὲ τὰ ἔργα τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας, 464—466.
ζ'. κατάχρησις τῆς ἐξουσίας τῆς Ἀρχῆς, 467—475.
η. ὑπέρβασις τῶν τῆς ὑπηρεσίας καθηκόντων, 476—479.
θ'. ἄρνησις ὑπηρεσίας ἐκ μέρους τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν, 480, 481.
ι. χρηματικὴ κατάχρησις περὶ τὴν δημόσιον ὑπηρεσίαν, 482-486.
ια. παραβάσεις τῶν καθηκόντων τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, μὴ ἀναφερόμεναι ῥητῶς ἐν τῷ παρόντι νόμῳ, 487.
ιβ'. παραβάσεις τῶν καθηκόντων τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἐξ ἀμελείας, ὀκνηρίας ἢ κουφότητος, 488.

Β'. Παραβάσεις τῶν καθηκόντων τῶν δημοσίων ὑπηρετῶν:
α. ἐν γένει, 489.
β'. ἰδίως τῶν δικηγόρων, 490, 491.
γ'. παραβάσεις τῶν καθηκόντων τῶν ἐπὶ τῆς διαχειρίσεως δημοτικῶν ὑπαλλήλων, 492.

Γ'. Γενικοὶ ὁρισμοὶ, 493—495.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Παραπτώματα ἰδίως τῶν ἐκ τοῦ κλήρου ὡς πρὸς τὴν δημόσιον αὐτῶν ὑπηρεσίαν, 496—499.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Περὶ πταισμάτων.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Γενικοὶ ὁρισμοί.

Α. Πταίσματα ἐν γένει, ἄρθρ. 500, 501.
Β'. Κακὴ πρόθεσις καὶ ἀμέλεια, 502.
Γ'. Ἀπόπειρα, 503.
Δ'. Αὐτουργοὶ καὶ συνεργοὶ, 504.
Ε. Εὐθύνη:
α. τῶν σωματείων, 505.
β'. δια πταίσματα ἄλλων, 506.
γ'. δὶ ὑπεκειμένους, 507—510.
Ϛ'. Καταλογισμοί:
α. ἐν γένει, 511.
β'. ἕνεκα νεότητος, 512.
γ'. ἐν ἐλλείψει λογικῆς ἐνεργείας, 513.
δ'. ἕνεκεν ἀγνοίας καὶ ἀπάτης, 514.
ε. ἐπὶ κωφῶν καὶ ἀλάλων, 515.
ϛ'. ἐπὶ ληφθείσης ἀδείας, 516.
Ζ'. Ἐπιμέτρησις, 517, 518.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Περὶ τῶν κατὰ μέρος πταισμάτων.

Α. Ἀθέμιτος χωρογραφία, ἄρθρ. 519.
Β'. Ἀσυγγώρητοι σχέσεις πρὸς τὴν ἀλλοδαπὴν:
α. συγκοινωνία μὲ ἐχθροὺς τοῦ Κράτους, 520—524.

FUENF UND ZWANZIGSTES CAPITEL.

Von Beschædigungen durch Brandlegung oder verursachte Ueberschwemmung.

I. Brandlegung, Art. 408 - 418.
II. Verursachte Ueberschwemmung. 419, 420.

SECHS UND ZWANZIGSTES CAPITEL.

Von anderen Zerstœrungen oder Beschædigungen fremden Eigenthums. Art. 421 - 428.

SIEBEN UND ZWANZIGSTES CAPITEL.

Von Beschædigungen durch Verænderungen der Grænzzeichen, durch Nachdruck, Wucher, Verletzung fremder Geheimnisse u. d. gl.

I. Verænderung der Grænzzeichen, Art. 429 - 431.
II. Nachdruck und Nachahmung von Kunst und Geisteswerken, 432, 433.
III. Wucher, 434, 435.
IV. Beschædigung durch einer Versteigerung gemachte Hindernisse, 436.
V. Nachtheilige Geschæfte mit Personen unter fremder Gewalt, 437, 438.
VI Benachtheiligungen durch Vormünder u. d. gl. 439.
VII. Beschædigung durch Sachverstændige, 440.
VIII. Beschædigung durch Lieferanten. 441 - 444.
IX. Beschædigung durch Verletzung fremder Geheimnisse, 445-447.

ACHT UND ZWANZIGDTES CAPITEL.

Von Verletzung des Fischereirechtes, Art. 448.

NEUN UND ZWANZIGSTES CAPITEL.

Von den Dienstpflichtverletzungen der Staatsbeamten und œffentlichen Diener.

I. Dienstpflichtverletzungen der Staatsbeamten:
1) wegen gesetzwidrigen Antrittes, gesetzwidriger Fortsezzung und Niederlegung ihres Amtes, Art. 449 - 451.
2) Verletzung der Amtsverschwiegenheit, 452 - 455.
3) Bestechung, 456 - 460.
4) Bedrückung, 461, 462.
5) Verschweigung eigner Betheiligung. 463.
6) Theilnahme an Geschæften, welche mit Amtsverrichtungen unvertræglich sind, 464 - 466.
7) Missbrauch der Amtsgewalt, 467 - 475.
8) Amtsüberschreitung, 476 - 479.
9) Amts-und Dienstverweigerung, 480, 481.
10) Untreue im Amte, 482 - 486.
11) Ungenannte Dienstpflichtverletzungen der Staatsbeamten, 487.
12) Dienstpflichtverletzungen der œffentlichen Beamten aus Fahrlæssigkeit, Unfleiss und Leichtsinn, 488.

II Dienspflichtverletzungen der œffentlichen Diener:
1) Ueberhaupt, 489.
2) Insbesondere der Advocaten, 490, 491.
3) Dienstpflichtverletzungen der Gemeindeverwaltungsbeamten, 492.

II. Allgemeine Bestimmungen: 493 - 495.

DREISIGSTES CAPITEL.

Von den Amtsvergehen der Geistlichen insbesondere Art. 496 - 499.

DRITTES BUCH.

Von Polizeiübertretungen.

ERSTER ABSCHNITT.

Allgemeine Bestimmungen.

I. Polizeiübertretungen im Allgemeinen, Art. 500, 501.
II. Bœser Vorsatz und Fahrlässigkeit, 502.
III Versuch, 503.
IV. Urheber und Gehülfen, 504.
V. Haftung:
1) der Körperschaften. 505.
2) für Uebertretungen Dritter, 506.
3) für Untergebene, 507, - 510.
VI. Zurechnung:
1) im Allgemeinen, 511.
2) wegen Jugend, 512.
3) bei Mangel an Vernunftthätigkeit, 513.
4) bei Unwissenheit und Irrthum, 514.
5) bei Taubstummen. 515.
6) bei erhaltener Erlaubniss, 516.
VII. Zumessung, 517, 518.

ZWEITER ABSCHNITT.

Von den einzelnen Polizeiübetretungen.

I. Unbefugtes Aufnehmen des Landes. Art. 519.
II. Unerlaubte Verhältnisse zum Auslande:
1) Verkehr mit Feinden des Staats, 520 - 524.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ
ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΙΘ. 42. 1861 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 23 Αὐγούστου.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Νόμος περὶ ἀνηλίκων, ἐπιτροπείας, χειραφεσίας καὶ κηδεμονίας αὐτῶν. — Διατάγματα. 1) Περὶ τοῦ ἐμβλήματος τῆς σφραγίδος τοῦ δήμου Καλαμῶν. — 2) Περὶ τῶν ἐργασίμων ὡρῶν τοῦ Τηλεγραφείου Πατρῶν. — 3) Περὶ ἐπεκτάσεως τῆς πόλεως Γυθείου. — 4) Περὶ τῆς δυτικῆς οἰκοδομικῆς γραμμῆς τοῦ τετάρτου τμήματος τῆς πρωτευούσης. — 5) Περὶ τροποποιήσεως ὁδοῦ ἐν τῇ πόλει Ναυπλίου. — 6) Περὶ καταργήσεως τῆς ἐν τῇ πόλει Λαμίας τριγώνου πλατείας.

ΝΟΜΟΣ ΧΠΘ'.

Περὶ ἀνηλίκων, ἐπιτροπείας, χειραφεσίας καὶ κηδεμονίας αὐτῶν.

ΟΘΩΝ
ΕΛΕΩι ΘΕΟΥ
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ψηφισάμενοι ὁμοφώνως μετὰ τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάττομεν.

ΤΙΤΛΟΣ Α'.

Περὶ ἀνηλίκων, ἐπιτροπείας, χειραφεσίας καὶ κηδεμονίας αὐτῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ ἀνηλικότητος.

Ἄρθρον 1.

Ἀνήλικός ἐστιν ὁ μὴ συμπληρώσας τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ.

Ἄρθρον 2.

Ἀνήλικος, μὴ συμπληρώσας τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας δὲν ὑποχρεοῦται ἐκ τῶν ἀθεμίτων αὐτοῦ πράξεων. Συμπληρώσας δὲ τὸ δέκατον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος, ὑποχρεοῦται ἐκ τῶν ἀθεμίτων αὐτοῦ πράξεων, ἐὰν ἀποφασισθῇ ὅτι ἐνήργησεν αὐτὰς μετὰ διακρίσεως.

Μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ δεκάτου τετάρτου ἔτους ὑποχρεοῦται ἐκ τοιούτων πράξεων ὡς καὶ οἱ ἐνήλικοι.

Ἄρθρον 3.

Ὁ ἀνήλικος δὲν δύναται ἄνευ συναινέσεως τοῦ πατρὸς, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ὁποίου διατελεῖ ἢ τοῦ ἐπιτρόπου, νὰ συνομολογήσῃ ὑποχρέωσιν, ἢ ν' ἀπαλλοτριώσῃ τὴν περιουσίαν του· πᾶσα δὲ εἰς αὐτὸν γενομένη καταβολὴ τὸν ὑποχρεοῖ μὲν εἰς ἀπότισιν τοῦ ληφθέντος ἢ τοῦ ἀντιτίμου αὐτοῦ, ἀλλὰ μόνον καθόσον ἐκ τούτου εἶναι πλουσιώτερος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, ἐκτὸς ἐὰν ἐξ ἰδίου δόλου ἐματαίωσε τὴν ἐκ τῆς καταβολῆς αὔξησιν τῆς περιουσίας του.

Διὰ τῶν διατάξεων τούτων δὲν ἀνατρέπονται οἱ ὁρισμοὶ τῶν ἄρθρων 104—106.

Ἄρθρον 4.

Νομικὴ πρᾶξις τοῦ ἀνηλίκου, δι' ἣν ὁ νόμος ἀπαιτεῖ πρὸς τῇ συναινέσει τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ ἐπιτρόπου καὶ ὡσιμένας διατυπώσεις (ἄρθρ. 61, 66, 67, 70, 71, 73, 74, 75, 76 καὶ 77), εἶναι ἄκυρος, ἂν δὲν ἐτηρήθησαν αἱ διατυπώσεις αὗται, καίτοι ὑπαρχούσης τῆς συναινέσεως τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ ἐπιτρόπου.

Ἄρθρον 5.

Ὁ ἀνήλικος συμπληρώσας τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας δύναται νὰ διαθέσῃ ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ ἐπιτρόπου πᾶν ὅ,τι κερδαίνει διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐργασίας, ἢ τῷ ἐδόθη πρὸς χρῆσιν του.

Ἄρθρον 6.

Ἐὰν ὁ πατὴρ ἢ ὁ ἐπίτροπος ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν συμπληρώσαντα τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας νὰ ἐκμισθώσῃ τὰς ἐργασίας του, ἡ ὑπὸ τοῦ ἀνηλίκου συναφθεῖσα τοιαύτη σύμβασις δὲν δύναται νὰ διαρρηχθῇ ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ ἐπιτρόπου εἰμὴ ἕνεκα σπουδαίων λύγων.

Ἄρθρον 7.

Πᾶν ὅ,τι ὑποχρεοῖ τοὺς ἐνηλίκους ἄνευ τῆς συναινέσεως αὐτῶν, ὑποχρεοῖ καὶ τοὺς ἀνηλίκους.

Ἄρθρον 8.

Ὁ συμπληρώσας τὸ 18 ἔτος ἀνήλικος δὲν δύναται

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

νὰ ἐπικαλεσθῇ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3, ἐὰν ἀποδειχθῇ, ὅτι, κατὰ τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ νομικῆς τοιάζεως, ἔπεισε διὰ δόλου τὸν μετ' αὐτοῦ ἐπιχειρήσαντα τὴν πρᾶξιν, ὅτι εἶναι ἐνήλικος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ ἐπιτροπείας.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Περὶ ἐπιτροπείας ἐν γένει.

Ἄρθρον 9.

Ὁ ἀχειράφετος ἀνήλικος, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατρὸς, διατελεῖ ὑπὸ ἐπιτροπείαν.

Ἐπίσης ὑπὸ ἐπιτροπείαν διατελεῖ καὶ ὁ ὑπὸ τὴν ἐξουσιαν τοῦ πατρὸς ἀνήλικος, ἐὰν ὁ πατὴρ ἀδυνατῇ νὰ ἐξασκήσῃ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, ἡ δὲ μήτηρ εἴτε δὲν ζῇ, εἴτε ἀδυνατεῖ ν' ἀναπληρώσῃ αὐτόν.

Διορίζεται δὲ εἰδικὸς ἐπίτροπος εἰς τὸν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατρὸς διατελοῦντα, πρὸς ἀντιπροσώπευσιν αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐπιχείρησιν τῶν πράξεων, καθ' ἃς τὰ συμφέροντα αὐτοῦ ἀντίκεινται πρὸς τὰ τοῦ πατρός.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ ἐπιτροπείας τῆς μητρός.

Ἄρθρον 10.

Ἐὰν ὁ πατὴρ ἀπολέσῃ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, κηρυχθῇ ἄφαντος, ἢ ἀποδιώσῃ, ἡ ἐπιτροπεία τῶν τέκνων ἀνήκει αὐτοδικαίως εἰς τὴν μητέρα.

Ἄρθρον 11.

Ὁ πατὴρ ἐξασκῶν τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν δύναται διὰ διαθήκης, ἢ διὰ δηλώσεως γενομένης ἐνώπιον εἰρηνοδίκου, ἢ συμβολαιογράφου, νὰ διορίσῃ τῇ μητρὶ, καλουμένῃ εἰς τὴν ἐπιτροπείαν, σύμβουλον, ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ ὁποίου δὲν δύναται ἡ μήτηρ νὰ πράξῃ τι τῶν εἰς τὴν ἐπιτροπείαν ἀναγομένων. Ἀλλ' ἐὰν ὁ πατὴρ εἰδικῶς ὁρίσῃ τὰς πράξεις, καθ' ἃς ἡ μήτηρ χρήζει τῆς συναινέσεως τοῦ συμβούλου, ἡ ἐπίτροπος ἔχει πλήρη τὴν ἱκανότητα νὰ ἐπιχειρῇ μόνη τὰς λοιπάς.

Καὶ τὸ δικαστήριον δύναται ἐπὶ τῇ αἰτήσει τινὸς τῶν συγγενῶν καὶ προηγουμένης γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου νὰ διορίσῃ εἰς τὴν μητέρα, καλουμένην εἰς τὴν ἐπιτροπείαν, τοιοῦτον σύμβουλον, ἐὰν αὕτη, ζῶντος τοῦ πατρὸς, ἀναλάβῃ τὴν ἐπιτροπείαν τῶν τέκνων, ἕνεκα παύσεως τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ.

Ὁ σύμβουλος εἶναι ὑπεύθυνος εἰς ἀποζημίωσιν, ἂν ἐκ δόλου ἢ ἐκ μείζονος ῥαθυμίας συνήνεσεν εἰς πράξεις ἐπενεγκούσας ζημίαν εἰς τὸν ἀνήλικον. Ἡ ἔλλειψις τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ παραγράφῳ συναινέσεως δὲν δύναται νὰ βλάψῃ τοὺς καλῇ τῇ πίστει μετὰ τῆς ἐπιτρόπου συμβαλομένους.

Ἄρθρον 12.

Ἐὰν ἡ γυνὴ κατὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ ἀνδρὸς, μὴ ἔχουσα ἐξ αὐτοῦ ἄλλα ἀχειράφετα ἀνήλικα τέκνα, ἦναι, ἢ λέγει ὅτι εἶναι ἔγκυος, διορίζεται ἐμβρυωρὸς προηγουμένης γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου· γεννηθέντος δὲ τοῦ παιδίου, καθίσταται ἐπίτροπος ἡ μήτηρ, ὁ δὲ ἐμβρυωρὸς εἶναι αὐτοδικαίως παρεπίτροπος.

Ἄρθρον 13.

Μήτηρ θέλουσα νὰ ἔλθῃ εἰς νέον γάμον, ὀφείλει προηγουμένως νὰ προκαλέσῃ τὸν διορισμὸν ἐπιτρόπου κατὰ τὸ ἄρθρ. 646 τῆς πολ. δικονομίας, ὅτε ἐξακολουθεῖ ἐπιτροπεύουσα μέχρις οὗ τὸ δικαστήριον ἢ διατηρήσῃ αὐτὴν εἰς τὴν ἐπιτροπείαν, ἢ διορίσῃ νέον ἐπίτροπον, καὶ ὁ διορισθεὶς ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντά του· μὴ προκαλέσασα δὲ τὸν διορισμὸν τοῦτον παύει αὐτοδικαίως τῆς ἐπιτροπείας καὶ ὁ νέος σύζυγος εἶναι εἰς ὁλόκληρον μετ' αὐτῆς ὑπεύθυνος ἕνεκα τῆς πρὸ τοῦ γάμου καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτοῦ διαχειρίσεως τῆς ἐπιτροπείας, ὡς ἐὰν ἦτον ἐπίτροπος.

Ἄρθρον 14.

Ἐὰν ἡ μήτηρ διατηρηθῇ εἰς τὴν ἐπιτροπείαν, κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον, τὸ δικαστήριον διορίζει συνεπίτροπον τὸν νέον σύζυγον, ὅστις καθίσταται εἰς ὁλόκληρον ὑπεύθυνος μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ περὶ τῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γάμου διαχειρίσεως.

Ἄρθρον 15.

Μήτηρ ἐλθοῦσα εἰς νέον γάμον καὶ αὐτοδικαίως παύσασα τῆς ἐπιτροπείας, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 13 ὡρισμένα, δύναται νὰ διορισθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐπίτροπος, ὅτε ὁ νέος σύζυγος διορίζεται συνεπίτροπος, καὶ καθίσταται ὡς τοιοῦτος εἰς ὁλόκληρον ὑπεύθυνος ἕνεκα τῆς διαχειρίσεως τῆς ἐπιτροπείας.

Ἄρθρον 16.

Ἐὰν ὁ νέος σύζυγος παύσῃ ἢ ἀπαλλαγῇ τῆς ἐπιτροπείας δι' οἱονδήποτε λόγον, ἐκτὸς φρενοβλαβείας, ἡ μήτηρ παύει αὐτοδικαίως νὰ ἦναι ἐπίτροπος, ἡ δὲ ἕνεκεν οἱουδήποτε λόγου παῦσις τῆς ἐπιτροπείας αὐτῆς συνεπάγεται αὐτοδικαίως καὶ τὴν τοῦ συνεπιτρόπου.

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Περὶ τοῦ διὰ τελευταίας βουλήσεως διοριζομένου ἐπιτρόπου.

Ἄρθρον 17.

Ὁ πατὴρ ἐξασκῶν τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν δύναται μὴ ὑπαρχούσης μητρὸς, ἢ μὴ δυναμένης νὰ ἐξασκήσῃ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, νὰ διορίσῃ διὰ διαθήκης ἢ διὰ δηλώσεως γενομένης ἐνώπιον εἰρηνοδίκου ἢ συμβολαιογράφου, ἐπίτροπον τῶν ἀνηλίκων τέκνων του.

Τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἔχει καὶ ἡ μήτηρ ὅταν ἐξασκῇ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, ἢ ἀναπληροῖ κατὰ τοῦτο τὸν πατέρα.

Ἐὰν ὁ πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ ἀνακτήσωσι τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἢ τὴν ἐξάσκησιν αὐτῆς, ἀργεῖ ὁ ὑπὸ τοῦ ἑτέρου αὐτῶν διορισμὸς τοῦ ἐπιτρόπου.

Ἄρθρον 18.

Μήτηρ ἐλθοῦσα εἰς νέον γάμον καὶ μὴ διατηρηθεῖσα ἢ μὴ διορισθεῖσα ἐπίτροπος τῶν ἐκ τοῦ πρώτου γάμου τέκνων της, δὲν δύναται νὰ διορίσῃ ἐπίτροπον αὐτῶν. Ἐὰν δὲ αὕτη διατηρηθῇ ἢ διορισθῇ ἐπίτροπος, ἡ παρ' αὐτῆς γενομένη ἐκλογὴ δυνάμει τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἰσχύει, ἐὰν ἐπικυρώσῃ αὐτὴν τὸ δικαστήριον.

ΤΜΗΜΑ Δ'.

Περὶ τῆς ἐπιτροπείας τῶν ἀνιόντων.

Ἄρθρον 19.

Ἐν ἐλλείψει τῆς ἐπιτροπείας τῆς μητρὸς ἢ τῆς ἐκ τελευταίας βουλήσεως, ἡ ἐπιτροπεία ἀνήκει αὐτοδικαίως εἰς τὸν πρὸς πατρὸς πάππον, ἢ ἐν ἐλλείψει τούτου, εἰς

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

τὸν πρὸς μητρὸς, ἐν ἐλλείψει δὲ καὶ τούτου εἰς τὴν πρὸς πατρὸς ἢ τὴν πρὸς μητρὸς μὴ ἐλθοῦσαν εἰς γάμον μάμμην, ἐν ἐλλείψει δὲ καὶ αὐτῶν εἰς τοὺς ἀπωτέρω ἀνιόντας. Καὶ ἡ μὲν πρὸς πατρὸς μάμμη προτιμᾶται τῆς πρὸς μητρὸς, ὁ δὲ πρὸς πατρὸς ἀπώτερος ἀνιὼν τοῦ πρὸς μητρὸς, ἰσοβάθμου ἀνιόντος.

Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 13—16 ἰσχύουσι καὶ ὡς πρὸς τὴν μάμμην.

Ἄρθρον 20.

Ἐὰν ὁ ἀνήλικος δὲν ἔχῃ μήτε πρὸς πατρὸς μήτε πρὸς μητρὸς πάππον ἢ μάμμην, πρὸς δὲ τὸ ἐπιτροπεύειν συνέρχωνται δύο τοῦ ἀπωτέρου βαθμοῦ ἀνιόντες, ἀμφότεροι εἰς τὴν πατρικὴν τοῦ ἀνηλίκου γραμμὴν ἀνήκοντες, λαμβάνει αὐτοδικαίως τὴν ἐπιτροπείαν ὁ πρὸς πατρὸς πάππος τοῦ πατρὸς τοῦ ἀνηλίκου.

Ἄρθρον 21.

Ἐὰν συντρέχωσι δύο πρὸς μητρὸς πρόπαπποι, τὸ δικαστήριον διορίζει τὸν ἕτερον αὐτῶν προηγουμένης γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου.

ΤΜΗΜΑ Ε'.

Περὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου διοριζομένου ἐπιτρόπου.

Ἄρθρον 22.

Μὴ ὑπάρχοντος ἐπιτρόπου ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 10—21 ἀναφερομένων, ἢ ἐὰν ὁ ὑπάρχων ἀπηλλάγη, παρητήθη ἢ ἐπαύθη τῆς ἐπιτροπείας, διορίζεται ἐπίτροπος ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, ἐπιμελείᾳ τῶν συγγενῶν, ἢ παντὸς ἄλλου ἔχοντος συμφέρον, ἢ τοῦ εἰσαγγελέως, προηγουμένης γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον διορίζεται καὶ ὁ κατὰ τὸ τρίτον ἐδ. τοῦ ἄρθρου 9 εἰδικὸς ἐπίτροπος.

Εἰς κατεπειγούσας δὲ περιπτώσεις ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 649 τῆς Πολ. Δικονομίας.

ΤΜΗΜΑ Ϛ'.

Περὶ τοῦ παρεπιτρόπου.

Ἄρθρον 23.

Κατὰ πᾶσαν ἐπιτροπείαν ὑπάρχει παρεπίτροπος διοριζόμενος ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, προηγουμένης γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου. Ἔργον τοῦ παρεπιτρόπου εἶναι νὰ ἐπιτηρῇ τὴν διαχείρισιν τοῦ ἐπιτρόπου καὶ ν' ἀναπληρῇ αὐτὸν πρὸς ἐπιχείρησιν τῶν πράξεων, καθ' ἃς τὰ συμφέροντα τοῦ ἀνηλίκου συγκρούονται πρὸς τὰ τοῦ ἐπιτρόπου.

Ἄρθρον 24.

Πας ἐπίτροπος ὀφείλει, πρὶν ἢ ἀναλάβῃ τὰ ἔργα αὐτοῦ, νὰ προκαλέσῃ κατὰ τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὁρισμένα, τὸν διορισμὸν παρεπιτρόπου. Ἂν δὲ ἐπιληφθῇ τούτερον τῆς διαχειρίσεως, τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν δύναται, προηγουμένης γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, ν' ἀποβάλῃ αὐτὸν τῆς ἐπιτροπείας. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν ἔχει ὁ ἀνήλικος τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνόρθωσιν τῆς ἐξ οἱασδήποτε ραθυμίας ἐπιγενομένης αὐτῷ ζημίας.

Ἄρθρον 25.

Ὑπὸ τῆς δικαστικῆς ἐπιτροπείας ὁ παρεπίτροπος διορίζεται συνάμα μετὰ τοῦ ἐπιτρόπου.

Ἄρθρον 26.

Περὶ τοῦ διορισμοῦ τοῦ παρεπιτρόπου οὐδέποτε δύναται νὰ γνωμοδοτήσῃ ὁ ἐπίτροπος· ὁ δὲ παρεπίτροπος δὲν λαμβάνεται ἐκ τῆς γραμμῆς εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἐπίτροπος, ἐκτὸς ἂν οὗτος ἦναι ἀμφιθαλὴς τοῦ ἀνηλίκου ἀδελφός.

Ἄρθρον 27.

Ὅταν ἡ ἐπιτροπεία σχολάσῃ, ἢ δι' ἀφάνειαν τοῦ ἐπιτρόπου ἐγκαταλειφθῇ, ὁ παρεπίτροπος δὲν δύναται ν' ἀναπληρώσῃ αὐτὸς τὸν ἐπίτροπον, ἀλλ' ὀφείλει, ἐπὶ ποινῇ ἀποζημιώσεως διὰ τὰς ἐκ τούτου προσγενησομένας τυχὸν εἰς τὸν ἀνήλικον ζημίας, νὰ προκαλέσῃ τὸν διορισμὸν νέου ἐπιτρόπου.

Ἄρθρον 28.

Ἅμα παύσῃ ἡ ἐπιτροπεία, παύουσι καὶ τὰ ἔργα τοῦ παρεπιτρόπου.

Ἄρθρον 29.

Αἱ ἐν τοῖς τμήμασιν Η. καὶ Θ. τοῦ παρόντος κεφαλαίου διατάξεις ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τοὺς παρεπιτρόπους· ἀλλ' ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται οὔτε τὴν ἀποπομπὴν τοῦ παρεπιτρόπου νὰ προκαλέσῃ, οὔτε μέλος νὰ ἦναι τοῦ πρὸς τοῦτο συγκαλουμένου συγγενικοῦ συμβουλίου.

ΤΜΗΜΑ Ζ'.

Περὶ τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου.

Ἄρθρον 30.

Τὸ συγγενικὸν συμβούλιον συγκροτεῖται ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου καὶ ἓξ ἕως ὀκτὼ τὸ πολὺ ἐκ τῶν πλησιεστέρων συγγενῶν τοῦ ἀνηλίκου, διαμενόντων ἐν τῷ τόπῳ τῆς κατοικίας αὐτοῦ καὶ λαμβανομένων ἐξ ἡμισείας ἐκ τῶν πρὸς πατρὸς καὶ μητρὸς συγγενῶν, τῶν κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν παντὸς βαθμοῦ ἀγχιστέων, τῶν δὲ τῆς πλαγίας μέχρι τοῦ δευτέρου. Ὁ ἐξ αἵματος συγγενὴς προτιμᾶται τοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν βαθμὸν ἐξ ἀγχιστείας, ἐκ δὲ τῶν ἰσοβάθμων προτιμᾶται ὁ πρεσβύτερος. Οἱ ἀμφιθαλεῖς ἀδελφοὶ καὶ οἱ ἀνιόντες, καὶ ἂν ὦσιν ὑπὲρ τοὺς ὀκτὼ, προσκαλοῦνται πάντες.

Ἐὰν εἰς ἀπόστασιν δύο μυριομέτρων δὲν εὑρίσκωνται συγγενεῖς, παραλαμβάνονται συγγενεῖς ἀπωτέρω κατοικοῦντες, ἢ φίλοι ἐκ τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τοῦ ἀνηλίκου.

Οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 49 πρὸς τὸ ἐπιτροπεύειν ἀνίκανοι δὲν δύνανται νὰ ἦναι μέλη τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου· ἡ δὲ μήτηρ, καί τοι ἀνήλικος, δύναται να ἦναι μελος τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου.

Τὰ τρία τέταρτα τῶν συγκληθέντων ἀρκοῦσι πρὸς συνεδρίασιν. Ἕκαστος δὲ αὐτῶν δύναται νὰ παραστα-θῇ δι' εἰδικοῦ πληρεξουσίου, ὅστις δὲν συγχωρεῖται ν' ἀντιπροσωπεύσῃ ὑπὲρ τὸν ἕνα.

Ἄρθρον 31.

Ὁ εἰρηνοδίκης συγκαλεῖ ἐγγράφως τὰ μέλη τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 20 ἀναφερομένων, ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, ὁρίζει ἐν τῷ συγκλητηρίῳ ἐγγράφῳ τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον της συνεδριάσεως, καὶ διευθύνει τὰς συζητήσεις, τόπος δὲ τῆς συνεδριάσεως εἶναι, ἂν δὲν ὡρίσθη ἄλλο τι, ἡ οἰκία τοῦ εἰρηνοδίκου. Ἡ πρὸς ἐμφάνισιν προθεσμία δὲν πρεπει νὰ ἦναι βραχυτέρα τῶν 24 ὡρῶν. Ἐὰν ὅμως τις

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

.ῶν συγκαλουμένων δὲν κατοικῇ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ὁ εἰρηνοδίκης ὁρίζει τὸν χρόνον τῆς συνεδριάσεως, ὑπολογίζων μίαν ἡμέραν κατὰ πᾶσαν ἀπόστασιν τριῶν μυριομέτρων.

Ἄρθρον 32.

Οἱ συγκληθέντες, ἢ εἰδικοὶ αὐτῶν πληρεξούσιοι, ἐμφανίζονται ἰδίαις δαπάναις, ἐπὶ προστίμῳ πέντε μέχρι τριάκοντα δραχμῶν· τὸ πρόστιμον ἐπιβάλλει ἀνεκκλήτως ὁ εἰρηνοδίκης· ἀνατρέπεται δὲ ἡ ἀπόρασις ὑπ' αὐτοῦ, ἐὰν ἀποδειχθῇ, ὅτι ὑπῆρξε νόμιμον κώλυμα.

Ἄρθρον 33.

Τὰ βουλεύματα τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου ἐκδίδονται κατὰ πλειονοψηφίαν· ἡ δὲ ψῆφος τοῦ εἰρηνοδίκου νικᾷ ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας. Ἐὰν δὲ κατὰ τὴν ψηφοφορίαν σχηματισθῶσι πλείονες τῶν δύο γνωμῶν, καὶ δὲν ὑπάρχῃ πλειονοψηφία, ἡ γνωμοδότησις καταρτίζεται κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 178 καὶ 179 τῆς πολ. δικονομίας ὡρισμένα.

ΤΜΗΜΑ Η'.

Περὶ τῶν λόγων τῆς ἀπαλλαγῆς καὶ τῆς παραιτήσεως ἀπὸ τῆς ἐπιτροπείας.

Ἄρθρον 34.

Ἀπαλλάττονται τῆς ἐπιτροπείας ἀ) τὰ μέλη τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, οἱ ὑπουργοί, οἱ βουλευταί, οἱ γερουσιασταί, οἱ νομάρχαι, οἱ εἰσαγγελεῖς καὶ οἱ ἀντεισαγγελεῖς.

β') Οἱ ἐνεργοῦντες δημοσίαν ὑπηρεσίαν ἐν ἄλλῳ τόπῳ ἢ ὅπου ἐπάγεται αὐτοῖς ἡ ἐπιτροπεία, ἐὰν ἐκ τούτου καθίσταται δυσχερὴς ἡ ἐκπλήρωσις τῶν καθηκόντων τῆς ἐπιτροπείας.

γ') Οἱ ἐκτὸς τοῦ Κράτους ἐπιτετραμμένοι δημοσίαν ὑπηρεσίαν.

δ') Οἱ ἐν ἐνεργείᾳ στρατιωτικοὶ καὶ ναυτικοί· καὶ

ε) Οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ διάκονοι ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθ. 49 ἐδαφ. ε.

Ἄρθρον 35.

Οἱ ἀνωτέρω λόγοι ἀπαλλαγῆς εἶναι ἀπαράδεκτοι μετὰ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐπιτροπείας, ἐκτὸς ἐὰν ὁ τῆς ἀπαλλαγῆς λόγος ἐπελθών, ἢ γενόμενος γνωστὸς μετὰ τὴν ἀποδοχήν, προτείνεται ὡς λόγος παραιτήσεως ἀπὸ τῆς ἐπιτροπείας.

Ἄρθρον 36.

Μετὰ τὴν παῦσιν τῆς ὑπηρεσίας, δύναται ὁ τῆς ἐπιτροπείας ἀπαλλαγείς, ἢ παραιτηθείς, νὰ διορισθῇ ἐκ νέου ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ, ἢ τοῦ ἀντ' αὐτοῦ διορισθέντος αἰτήσει, καὶ προηγουμένης γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου.

Ἄρθρον 37.

Ὁ μὴ ὢν συγγενὴς ἢ ἀγχιστεὺς τοῦ ἀνηλίκου ὑποχρεοῦται νὰ δεχθῇ τὴν ἐπιτροπείαν αὐτοῦ μόνον ὁσάκις δὲν ὑπάρχῃ εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων μυριομέτρων συγγενὴς ἢ ἀγχιστεύς, ἱκανὸς πρὸς τὸ ἐπιτροπεῦσαι, ἢ ὁ ὑπάρχων ἀπηλλάγη.

Ἄρθρον 38.

Ὁ τὸ ἑξηκοστὸν πέμπτον συμπληρώσας ἔτος δύναται ν' ἀπαλλαγῇ τῆς ἐπιτροπείας ἐπαχθείσης αὐτῷ, ὁ δὲ συμπληρώσας τὸ ἑβδομηκοστὸν δύναται καὶ νὰ παραιτηθῇ τῆς ἀποδεκτῆς γενομένης ἐπιτροπείας.

Ἄρθρον 39.

Νόσημα χρόνιον εἶναι λόγος ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῆς ἐπαχθείσης ἐπιτροπείας, ἐπελθὸν δὲ μετὰ τὴν ἀποδοχὴν αὐτῆς εἶναι λόγος παραιτήσεως.

Ἄρθρον 40.

Δύω ἐπιτροπεῖαι εἶναι λόγος ἀποχρῶν πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τρίτης, μία δὲ καὶ μόνη ἀνατεθεῖσα εἰς σύζυγον ἢ πατέρα, εἶναι λόγος ἀπαλλαγῆς ἀπὸ δευτέρας.

Ἄρθρον 41.

Πέντε γνησίων τέκνων πατὴρ, ἀπαλλάττεται πάσης ἐπιτροπείας· πρὸς συμπλήρωσιν δὲ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου συγκαταλέγονται τὰ ἐν ἐνεργείᾳ στρατιωτικῆς ἢ ναυτικῆς ὑπηρεσίας ἀποθανόντα τέκνα. Συγκαταλέγονται ἐπίσης καὶ τὰ ἄλλως πως ἀποβιώσαντα, ἂν κατέλιπον τέκνα.

Ἄρθρον 42.

Ἡ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιτροπείας ἀπόκτησις πέντε γνησίων τέκνων δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς λόγος παραιτήσεως τῆς ἐπιτροπείας, μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου.

Ἄρθρον 43.

Ἂν ὁ προτεινόμενος ἐπίτροπος αὐτοπροσώπως ἢ διὰ πληρεξουσίου παρευρεθῇ εἰς τὴν διάσκεψιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, ὀφείλει νὰ προτείνῃ ἀμέσως τοὺς πρὸς ἀπαλλαγὴν λόγους περὶ ὧν, χρείας καλούσης, ἀποφασίζει τὸ δικαστήριον. Οἱ τοιοῦτοι λόγοι, προτεινόμενοι βραδύτερον, εἰσὶν ἀπαράδεκτοι.

Ἄρθρον 44.

Κατὰ πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν ὁ διορισθεὶς ἐπίτροπος δύναται νὰ ὑποβάλῃ τὴν περὶ ἀπαλλαγῆς αἴτησίν του, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρ. 640 καὶ ἐπ. τῆς πολ. δικονομίας ὡρισμένα, εἰς τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν, ἀφ' ἧς τῷ ἐπιδοθῇ ἡ τοῦ διορισμοῦ του ἀπόφασις· ἡ προθεσμία αὕτη ἐκτείνεται, προστιθεμένης μιᾶς ἡμέρας ἀνὰ πᾶσαν τριῶν μυριομέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἑδρεύει τὸ δικαστήριον, μέχρι τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς τοῦ διορισθέντος. Παρελθούσης τῆς προθεσμίας ταύτης, πᾶσα τοιαύτη πρότασις καθίσταται ἀπαράδεκτος.

Ἄρθρον 45.

Ἐὰν γείνῃ δεκτὴ ἡ περὶ ἀπαλλαγῆς αἴτησις αὐτοῦ, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα ἐπιβάλλονται εἰς βάρος τοῦ ἀνηλίκου.

Ἄρθρον 46.

Οἱ ἐκ τελευταίας βουλήσεως, ἢ ὑπὸ τοῦ νόμου εἰς τὴν ἐπιτροπείαν καλούμενοι ὀφείλουσι νὰ ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν τὴν περὶ ἀπαλλαγῆς αἴτησιν ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν, ἀφ' ἧς λάβωσι γνῶσιν, ὅτι ἐκλήθησαν εἰς τὴν ἐπιτροπείαν. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσι καὶ ὡς πρὸς αὐτοὺς τὰ ἐν ἄρθροις 44 καὶ 45 ὡρισμένα.

Ἄρθρον 47.

Ἡ μήτηρ καὶ ἡ μάμμη δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ δεχθῶσι τὴν ἐπιτροπείαν τῶν ἰδίων αὐτῶν κατιόντων, δύνανται δὲ καὶ νὰ παραιτηθῶσιν αὐτῆς μετὰ τὴν ἀπο-

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

δοχὴν καὶ ἂν δὲν ἔχωσί τινα τῶν ἐν τοῖς προηγουμένοις ἄρθροις ἀναφερομένων λόγων ἀπαλλαγῆς.

Ἄρθρον 48.

Ἡ ἀπὸ τῆς ἐπιτροπείας παραίτησις ζητεῖται κατὰ τὰ ἄρθρα 640 καὶ ἑπόμενα τῆς πολιτικῆς δικονομίας.

ΤΜΗΜΑ Θ'.

Περὶ τῆς πρὸς τὸ ἐπιτροπεύειν ἀνικανότητος, καὶ περὶ τῶν λόγων τῆς παύσεως τῶν ἐπιτρόπων.

Ἄρθρον 49.

Ἐπίτροποι δὲν δύνανται νὰ ἦναι.

ά.) Οἱ ἀνήλικοι.

β'.) Οἱ δικαστικῶς ἀπηγορευμένοι, καὶ ὑπὸ δικαστικὴν ἀντιλήπτορα διατελοῦντες.

γ'.) Οἱ πτωχεύσαντες καὶ μὴ ἀποκατασταθέντες, ἐκτὸς πτωχευσάσης γυναικὸς ὡς πρὸς τοὺς ἰδίους αὐτῆς κατιόντας.

δ'.) Αἱ γυναῖκες, ἐκτὸς τῆς μητρὸς, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 13 ἕως 16 ἀκριβέστερον ὡρισμένα, καὶ πάσης ἄλλης ἀνισύσης, μὴ διατελούσης ἐν νέῳ γάμῳ.

ε.) Οἱ ἐπίσκοποι καὶ οἱ μοναχοί· ὡσαύτως οἱ πρεσβύτεροι καὶ διάκονοι, ὅταν πρόκηται περὶ ἄλλης ἐπιτροπείας ἢ τῆς τῶν ἰδίων αὐτῶν κατιόντων.

ς'.) Οἱ ἀλλοδαποὶ, προκειμένου περὶ ἡμεδαπῶν ἀνηλίκων.

ζ') Οἱ δικαζόμενοι μετὰ τοῦ ἀνηλίκου περὶ τῆς προσωπικῆς αὐτοῦ καταστάσεως, ἢ περὶ οὐσιώδους μέρους τῆς περιουσίας αὐτοῦ, ἢ ὧν οἱ κατιόντες, οἱ ἀνιόντες, ἢ ὁ συζυγος, ἔχουσι τοιαύτας δίκας μετὰ τοῦ ἀνηλίκου.

η.) Οἱ καταδικασθέντες εἰς ποινὴν κακουργήματος, ἢ πλημμελήματος, κατὰ τὰ ἀκριβέστερον ἐν τῷ ἄρθρῳ 23 τοῦ ποιν. νόμου ὡρισμένα.

θ'.) Οἱ ὁμολογουμένως κακῆς διαγωγῆς.

ι.) Οἱ ἐπιτροπείας τινὸς ὡς σφετερισταὶ ἀποβληθέντες

Ἄρθρον 50.

Ἐάν τις τῶν ἀνωτέρω λόγων ὑπάρξῃ μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἐπιτροπείας ὁ ἐπίτροπος παύεται αὐτῆς. Ὡταύτως παύονται καὶ οἱ κατὰ τὴν διαχείρισιν ἀνεπιτήδειοι ἢ σφετερισταὶ ἀναφανέντες.

Ἄρθρον 51.

Ἡ παῦσις τοῦ ἐπιτρόπου κατὰ μὲν τὰς περιπτώσεις β'. γ'. ε. καὶ η. τοῦ ἄρθρου 49 ἐπέρχεται αὐτοδικαίως, κατὰ πάσας δὲ τὰς λοιπὰς, ἀπαγγέλλεται παρὰ τοῦ δικαστηρίου, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ παρεπιτρόπου, ἢ συγγενῶν τοῦ ἀνηλίκου, μέχρι τετάρτου βαθμοῦ, περιλαμβανομένου καὶ αὐτοῦ, ἢ τοῦ εἰσαγγελέως, προηγηθείσης γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου. Κατὰ τὴν περὶ παύσεως δικαστικὴν συζήτησιν, κλητεύεται ὁ ἐπίτροπος, προσέτι καὶ ὁ παρεπίτροπος, ἂν δὲν ὑπέβαλε τὴν περὶ παύσεως αἴτησιν.

Ἄρθρον 52.

Οἱ προκαλέσαντες τὴν συγκάλεσιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου συγγενεῖς δύνανται νὰ παρεμβῶσιν εἰς τὴν περὶ παύσεως δίκην.

ΤΜΗΜΑ Ι'.

Περὶ ἀνατροφῆς ἀνηλίκων.

Ἄρθρον 53.

Ἡ ἐπιμέλεια τῆς ἀνατροφῆς τοῦ ὑπὸ ἐπιτροπείαν ἀνηλίκου ἀνήκει αὐτοδικαίως εἰς τὴν μητέρα, ἐκτὸς ἂν ὑπάγεται αὕτη εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν ἐδαφίων β'. η. θ'. καὶ ι. τοῦ ἄρθρου 49, ἐν δὲ τῇ περιπτώσει τοῦ ἐδ. ζ'. τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, ἐὰν τὰς ἐν αὐτῷ δίκας ἔχῃ αὐτὴ ἡ μήτηρ ἢ ὁ σύζυγος αὐτῆς, ἢ τέλος κατὰ τὸ ἄρθρον 50 ἐπαύθη τῆς τοῦ τέκνου ἐπιτροπείας ὡς σφετεριστὴς τῆς περιουσίας αὐτοῦ.

Τὴν ἐπιμέλειαν ταύτην διατηρεῖ ἡ μήτηρ καὶ ἂν ἔλθῃ εἰς νέον γάμον, ἐκτὸς ἂν τὸ συγγενικὸν συμβούλιον τὴν ἀναθέσῃ εἰς ἄλλον.

Ἄρθρον 54.

Ἂν ὁ ἐπιθνήσκων γονεὺς δὲν ὥρισε διὰ τελευταίας αὐτοῦ βουλήσεως παρά τίνι θέλει ἀνατρέφεσθαι τὸ ἀνήλικον αὐτοῦ τέκνον, τὸ συγγενικὸν συμβούλιον ὁρίζει τὸ πρὸς ἀνατροφὴν τοῦ ἀνηλίκου καταλληλότερον πρόσωπον. Τοῦ δικαιώματος τοῦ διορίζειν τὸν ἀνατροφέα στερεῖται ἡ μήτηρ, καθ' ἃς περιπτώσεις δὲν δύναται αὕτη κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον, νὰ ἦναι ἀνατροφεύς.

Ἄρθρον 55.

Ἐὰν τὸ παρὰ τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου ὁρισθὲν πρόσωπον εἶναι ἐκ τῶν ἀνιόντων τοῦ ἀνηλίκου, τὸ περὶ τούτου βούλευμα δὲν χρήζει δικαστικῆς ἐπικυρώσεως.

Ἄρθρον 56.

Ὁ ἀναδεξάμενος τὴν ἀνατροφὴν τοῦ ἀνηλίκου δύναται ἕνεκα σπουδαίων λόγων, νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὸν κατὰ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς αὐτοῦ εἰρηνοδίκην αἴτησιν ἵνα ἐπιβάλῃ οὗτος εἰς τὸν ἀνήλικον περιορισμὸν μέχρι τριάκοντα τὸ πολὺ ἡμερῶν, ὁριζομένου ῥητῶς καὶ τοῦ τόπου τοῦ περιορισμοῦ.

Ὁ εἰρηνοδίκης πρὶν ἢ ἐκδώσῃ τὴν περὶ τούτου διάταξιν, ἀκροᾶται τοὺς πλησιεστέρους συγγενεῖς τοῦ ἀνηλίκου, ἢ ἄλλα ἁρμόδια πρόσωπα.

Ἄρθρον 57.

Ὁ ἐπίτροπος καὶ ὁ παρεπίτροπος, ἂν δὲν ἀνετέθη εἰς αὐτοὺς καὶ ἡ ἀνατροφὴ τοῦ ἀνηλίκου, καὶ οἱ μέχρι τετάρτου βαθμοῦ πλησιεστεροι συγγενεῖς αὐτοῦ, ὀφείλουσι νὰ ἐπιτηρῶσι τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων τοῦ ἀνατροφέως, ἀναφερόμενοι εἰς τὸ συγγενικὸν συμβούλιον, ἢ κατὰ τὰς περιστάσεις, καὶ εἰς τὸ δικαστήριον.

ΤΜΗΜΑ ΙΑ'.

Περὶ τῆς ἐκπροσωπήσεως τοῦ ἀνηλίκου, καὶ τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας αὐτοῦ.

Ἄρθρον 58.

Ὁ ἐπίτροπος παρίστησι τὸν ἀνήλικον κατὰ πᾶσαν νομικὴν πρᾶξιν, ἀφορῶσαν τὴν προσωπικὴν κατάστασιν, ἢ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, διοικῶν δὲ τὴν περιουσίαν ὡς ἐπιμελὴς οἰκογενειάρχης, εἶναι ὑπεύθυνος ἕνεκα πάσης ἐκ ῥαθυμίας ἐπενεχθείσης εἰς τὸν ἀνήλικον ζημίας· ἀπαλλάττεται δὲ τῆς ἐξ ἐλάσσονος ῥαθυμίας εὐθύνης, ἐὰν ἀποδείξῃ ὅτι κατέβαλεν εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἀνηλίκου οἵαν συνήθως εἰς τὰς ἰδίας καταβάλλει ἐπιμέλειαν.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Ἄρθρον 59.

Ο ἐπίτροπος ὀφείλει ὡς τάχιστα νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν τυχὸν ἐπιτεθειμένων σφραγίδων, καὶ τὴν σύνταξιν δικαστικῆς ἀπογραφῆς τῆς περιουσίας τοῦ ἀνηλίκου ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ παρεπιτρόπου.

Ἄρθρον 60.

Ο συντάττων τὴν ἀπογραφὴν ὀφείλει, ἐπὶ χρηματικῇ ποινῇ 50—500 δραχμῶν, νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἐπίτροπον, ἐὰν ἔχῃ ἀπαίτησίν τινα κατὰ τοῦ ἀνηλίκου καὶ ν' ἀναφέρῃ ἐν τῇ ἐκθέσει τήν τε ἐρώτησιν καὶ τὴν ἀπάντησιν. Ὁ ἐπίτροπος, εἰ καὶ μὴ ἐρωτηθείς, ἐὰν ἀποτιωπήσῃ κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς ἀπογραφῆς τὴν ὑπάρχουσαν καὶ γνωστὴν εἰς αὐτὸν ἀπαίτησιν κατὰ τοῦ ἐπιτροπευομένου, ἀπόλλυσιν αὐτήν.

Ἄρθρον 61.

Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἀπογραφῆς, ὁ ἐπίτροπος πωλεῖ, παρόντος τοῦ παρεπιτρόπου, τὰ κινητὰ τοῦ ἀνηλίκου, ὅσων τὴν διατήρησιν δὲν ἐπέτρεψε τὸ συγγενικὸν συμβούλιον, κατὰ τὰς ἐν τοῖς ἄρθροις 891—906 τῆς πολιτικῆς δικονομίας ὡρισμένας διατυπώσεις, ἐνώπιον εἰρηνοδίκου, ἢ συμβολαιογράφου, διοριζομένου ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου ἐν τῇ κατὰ τὸ ἄρθρον 893 τῆς πολιτικῆς δικονομίας συντασσομένῃ κοινοποιήσει, ἥτις περιέχει περιγραφὴν τῶν πωληθησομένων καὶ ἐκτίμησιν αὐτῶν, γινομένην ἐπιμελείᾳ τοῦ ἐπιτρόπου.

Ἐὰν ἡ ἀξία τῶν ἐκποιητέων κινητῶν κατὰ τὴν ἐν τῇ ἀπογραφῇ διατίμησιν αὐτῶν δὲν ὑπερβαίνῃ τὰς πεντακοσίας δραχμάς, τὸ συγγενικὸν συμβούλιον δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐκποίησιν καὶ ἄνευ τῶν εἰρημένων διατυπώσεων.

Ἐὰν μεταξὺ τῶν κινητῶν ὑπάρχωσι μετοχαὶ ἑταιρειῶν, ἢ δημόσια χρεώγραφα, ἢ ἄλλα τοιαῦτα φύσεως ὁμολογα, ἡ ἐκποίησις αὐτῶν γίνεται μόνον δυνάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐπιτρεπούσης αὐτήν, μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου· τὸ δικαστήριον διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὁρίζει καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐκποιήσεως.

Ἄρθρον 62.

Ἐνόσῳ ἡ μήτηρ ἀπολαμβάνει δυνάμει τοῦ νόμου τὴν ἐπικαρπίαν τῆς περιουσίας τοῦ ἀνηλίκου, ἐὰν προκρίνῃ νὰ διατηρήσῃ τὰ κινητὰ διὰ νὰ τὰ παραδώσῃ αὐτούσια, δὲν ὑποχρεοῦται νὰ πωλήσῃ αὐτά. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ μήτηρ προκαλεῖ ἰδίαις αὐτῆς δαπάναις ἀκριβῆ αὐτῶν ἐκτίμησιν ὑπὸ πραγματογνωμόνων διοριζομένων ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου. Ἐὰν δὲ τὰ κινητὰ ταῦτα δὲν ἀποδοθῶσιν αὐτούσια καταβάλλεται ἡ ἐν τῇ ἀνωτέρω ἐκτιμήσει ἀξία αὐτῶν.

Ἄρθρον 63.

Κατὰ τὴν ἔναρξιν πάσης ἐπιτροπείας, ἐξαιρουμένης τῆς ἐπιτροπείας τῆς μητρός, τῆς ἐχούσης τὴν ἐπικαρπίαν τῆς περιουσίας τοῦ ἀνηλίκου, τὸ συγγενικὸν συμβούλιον κανονίζει ἀναλόγως τῇ περιουσίᾳ τοῦ ἀνηλίκου τὸ ποσὸν τῆς ἀναγκαίας ἐτησίας δαπάνης, πρός τε συντήρησιν καὶ ἀνατροφὴν αὐτοῦ καὶ πρὸς διαχείρισιν τῆς περιουσίας του. Ἡ αὐτὴ πρᾶξις ὁρίζει ῥητῶς ἐὰν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἐπίτροπον νὰ παράσχῃ ἀμοιβὴν καὶ ποσὴν εἰς βαθμὸν ὃν τυχὸν προσλαμβάνει.

Ἄρθρον 64.

Ἀφαιρουμένης τῆς κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον οριζομένης δαπάνης, τὸ συγγενικὸν συμβούλιον προσδιορίζει τὴν ποσότητα ἀφ' ἧς ὁ ἐπίτροπος ὀφείλει νὰ καταστήσῃ παραγωγὰ τὰ εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ ἀνηλίκου ἀνήκοντα χρήματα.

Ἐὰν δὲ ὁ ἐπίτροπος δὲν πράξῃ τοῦτο τὸ πολὺ ἐντὸς ἓξ μηνῶν, ἀφ' ἧς παρέλαβεν αὐτὰ, ὀφείλει τόκους ἕνεκα τῆς εἰρημένης ποσότητος. Ἀλλ' ὅταν τὸ ποσὸν, ὅπερ πρέπει νὰ καταστῇ παραγωγὸν, ὑπερβαίνῃ τὰς δισχιλίας δραχμὰς ὀφείλει μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου νὰ προκαλέσῃ δικαστικὴν ἀπόφασιν προσδιορίζουσαν τό τε πρόσωπον, εἰς ὃ θέλουσι δοθῇ τὰ χρήματα, καὶ τὰς ἀπαιτουμένας ἀσφαλείας. Ἡ γνωμοδότησις αὕτη καὶ ἡ ἀπόφασις δὲν ἀπαιτοῦνται, ὅταν τὰ χρήματα ταῦτα πρόκηται νὰ κατατεθῶσι παρὰ τῇ ἐθνικῇ τραπέζῃ ἢ τινι ταμιευτηρίῳ ἀνεγνωρισμένῳ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως.

Ἄρθρον 65.

Ἂν ὁ ἐπίτροπος δὲν προκαλέσῃ τὸν παρὰ τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου προσδιορισμὸν τῆς ποσότητος, ἀφ' ἧς ὀφείλει νὰ καταστήσῃ παραγωγὰ τὰ εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ ἀνηλίκου ἀνήκοντα χρήματα, καταβάλλει μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας τόκον πάσης παρ' αὐτῷ ὑπαρχούσης ποσότητος.

Ἄρθρον 66.

Ἐπίτροπος, μηδ' αὐτῆς τῆς μητρὸς ἐξαιρουμένης, δὲν δύναται νὰ δανεισθῇ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἀνηλίκου, οὐδὲ νὰ ἐκποιήσῃ τὴν κυριότητα τῶν ἀκινήτων αὐτοῦ, ἢ νὰ παραχωρήσῃ ἀπόλυτα ἐπ' αὐτῶν δικαιώματα οὐδὲ νὰ μεταβιβάσῃ εἰς ἄλλους τοιαῦτα ἐπὶ ἀλλοτρίων κτημάτων δικαιώματα, ἀνήκοντα εἰς τὸν ἀνήλικον, ἄνευ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἐκδιδομένης ἐπὶ τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου. Τὴν ἄδειαν ταύτην χορηγεῖ τὸ δικαστήριον μόνον ἐπὶ ἀφεύκτῳ ἀνάγκῃ ἢ προφανεῖ ὠφελείᾳ, κατὰ τὴν πρώτην δὲ περίπτωσιν, ἀφοῦ διὰ συνοπτικοῦ λογαριασμοῦ, προσαχθέντος παρὰ τοῦ ἐπιτρόπου, ἀποδειχθῇ, ὅτι τὰ χρήματα, τὰ κινητὰ καὶ αἱ πρόσοδοι τοῦ ἀνηλίκου δὲν ἐπαρκοῦσιν εἰς τὰ ἔξοδα Κατὰ πᾶσαν ὅμως περίπτωσιν τὸ συγγενικὸν συμβούλιον ὁρίζει τὰ κατὰ προτίμησιν ἐκποιητέα ἢ ὑποθηκευτέα ἀκίνητα, καὶ τοὺς κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ ὠφελίμους ὅρους.

Ἄρθρον 67.

Ἡ πώλησις γίνεται διὰ πλειστηριασμοῦ, παρόντος τοῦ παρεπιτρόπου κατὰ τὸ ἄρθρ. 1077 τῆς πολ. δικονομίας. Ἀλλὰ τὸ δικαστήριον δύναται νὰ συγχωρήσῃ καὶ τὴν ἄνευ πλειστηριασμοῦ πώλησιν, ἐὰν ἕνεκα τῆς μικρᾶς ἀξίας τοῦ ἀκινήτου, ἢ ἄλλων σπουδαίων λόγων πεισθῇ ὅτι συμφέρει τοῦτο εἰς τὸν ἀνήλικον.

Ἄρθρον 68.

Τὰ περὶ ἐκποιήσεως τῶν ἀκινήτων τῶν ἀνηλίκων ἐν τῷ ἄρθρῳ 66 ὡρισμένα δὲν ἐφαρμόζονται, ἐὰν ὁ πλειστηριασμὸς γίνεται ἀναγκαστικῶς ἢ διατάσσεται διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, κατ' αἴτησιν ἑτέρου συγκυριου

Ἄρθρον 69.

Ο ἐπίτροπος δὲν δύναται οὔτε ἐπὶ ἐκουσίας, ὅτ-

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ἐπὶ ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως ν' ἀγοράσῃ ἀκίνητα τοῦ ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν αὐτοῦ ἀνηλίκου, ἐκτὸς ἐὰν ᾖ ἐξ ἀδιαιρέτου συγκύριος τοῦ πωλουμένου κτήματος.

Ἄρθρον 70.

Ὁ ἐπίτροπος δύναται νὰ ἐκμισθώσῃ ἐκ τῶν ἀκινήτων τοῦ ἀνηλίκου, τὰ μὲν ἀστυκὰ τὸ πολὺ ἐπὶ τριετίαν, τὰ δὲ ἀγροτικὰ, τὸ πολὺ ἐπὶ ἑξαετίαν, ἄνευ δικαστικῆς ἀδείας. Ἐπὶ μακροτέρας ὅμως ἐκμισθώσεως, ἀπαιτεῖται ἄδεια τοῦ δικαστηρίου, προηγουμένης γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου. Τὸ αὐτὸ δὲ ἀπαιτεῖται καὶ ὅταν πρόκηται νὰ ἐκμισθωθῶσιν εἰς τὸν ἐπίτροπον διὰ τοῦ παρεπιτρόπου τὰ εἰρημένα ἀκίνητα.

Κατ' οὐδεμίαν ὅμως περίπτωσιν δύναται, ἄνευ γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ ἀδείας τοῦ δικαστηρίου, νὰ συνομολογηθῇ χρόνος ἐκμισθώσεως ὑπερβαίνων τὸν τῆς ἐνηλικότητος.

Ἄρθρον 71.

Οἱ ὁρισμοὶ τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιμόρτου καλλιεργείας τῶν ἀγροτικῶν κτημάτων.

Ἄρθρον 72.

Ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται ν' ἀποκτήσῃ δι' ἐκχωρήσεως ἀπαιτήσεις κατὰ τοῦ ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν αὐτοῦ διατελοῦντος ἢ διατελέσαντος, προϋπαρχούσας τῆς ἐνηλικότητος.

Ἡ παράβασις τῆς ἀπαγορεύσεως ταύτης συνεπάγεται τὴν ἀπόσβεσιν τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως.

Ἄρθρον 73.

Ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται ἄνευ προηγουμένης γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ ἀδείας τοῦ δικαστηρίου νὰ δεχθῇ ἢ ἀποποιηθῇ κληρονομίαν, περιελθοῦσαν εἰς τὸν ἀνήλικον, ἡ δὲ ἀποδοχὴ γίνεται ἐπ' ὠφελείᾳ ἀπογραφῆς.

Ἄρθρον 74.

Τὴν πρὸς τὸν ἀνήλικον δωρεὰν ἢ κληροδοσίαν, ἐὰν συνεπάγεται ὑποχρεώσεις, ὁ ἐπίτροπος αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ δεχθῇ ἄνευ γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ ἀδείας τοῦ δικαστηρίου· οὐδεμίαν δὲ δωρεὰν ἢ κληροδοσίαν δύναται ν' ἀποποιηθῇ ἄνευ τῆς ἀδείας ταύτης.

Ἄρθρον 75.

Ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται, ἐκτὸς ἂν ἐπίκηται κίνδυνος ἐκ τῆς ἀναβολῆς, νὰ κινήσῃ πραγματικὴν ἀγωγὴν περὶ ἀκινήτου, ἢ προσωπικὴν περὶ ποσοῦ ὑπερβαίνοντος τὰς 500 δραχμὰς, ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, μετὰ προηγουμένην ἔγγραφον γνωμοδότησιν δικηγόρου, ἐπὶ τούτῳ ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ παρὰ πρωτοδίκαις εἰσαγγελέως. Δὲν δύναται δὲ νὰ παραιτηθῇ τῆς περὶ τοιαύτην ἀγωγὴν δίκης ἄνευ τῆς εἰρημένης ἀδείας.

Ἄρθρον 76.

Ἐπίσης ἄδεια τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου ἀπαιτεῖται, ἵνα προκαλέσῃ ὁ ἐπίτροπος διανομὴν περιουσίας, κοινῆς μεταξὺ τοῦ ἀνηλίκου καὶ ἄλλων.

Ἡ διανομὴ γίνεται κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 1088—1099 τῆς πολιτ. δικονομίας ὡρισμένα.

Ἄρθρον 77.

Ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται νὰ συμβιβάζηται ἐν ὀνόματι τοῦ ἀνηλίκου, οὐδὲ νὰ συναινῇ εἰς ἀγωγὴν, ἢ εἰς ἀπόφασιν, ἄνευ ἀδείας τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, καὶ μετὰ προηγουμένην ἔγγραφον γνωμοδότησιν δικηγόρου· ἀλλ' ὁ συμβιβασμὸς, ὅταν τὸ ἀντικείμενον τῆς διαφορᾶς ὑπερβαίνῃ τὰς 500 δραχμὰς δὲν ἰσχύει πρὶν ἢ ἐπικυρωθῇ παρὰ τοῦ Δικαστηρίου.

Ἄρθρον 78.

Πᾶσα πρᾶξις ἐνεργουμένη ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου ἐν ὀνόματι τοῦ ἀνηλίκου κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὡρισμένα, ἰσχύει ὡς πρᾶξις ἐνηλίκου.

Ἄρθρον 79.

Ὁ ἐπίτροπος ἀναλαμβάνει τὰ τῆς ἐπιτροπείας, τῆς μὲν δοτῆς ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπιδοθῇ εἰς αὐτὸν ἡ τοῦ διορισμοῦ αὐτοῦ ἀπόφασις, πάσης δ' ἄλλης, ἀφ' ἧς λάβῃ γνῶσιν, ὅτι ἐκλήθη εἰς αὐτήν. Τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης δὲν ἀπαλλάσσεται ὁ ἐπίτροπος, ἐὰν προτείνῃ λόγον ἀπαλλαγῆς. Ἐὰν ὅμως ἐπιμένῃ ἀρνούμενος ν' ἀναλάβῃ τὰ τῆς ἐπιτροπείας διαρκούντης τῆς περὶ ἀπαλλαγῆς δίκης, ἡ ἁρμοδία ἀρχὴ διορίζει προσωρινὸν ἐπίτροπον. κατὰ τὸ ἄρθρον 649 τῆς πολ. Δικονομίας.

Ἐὰν ἡ τῆς ἀπαλλαγῆς αἴτησις γενῇ δεκτὴ, ὁ ἀπαλλαγεὶς οὐδόλως εὐθύνεται διὰ τὴν ἀποχὴν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς διαχειρίσεως. Ἐὰν δὲ ἀπορριφθῇ ἐνέχεται καὶ διὰ τὴν τοῦ προσωρινοῦ ἐπιτρόπου διοίκησιν.

ΤΜΗΜΑ ΙΒ'.

Περὶ λογοδοσίας τοῦ ἐπιτρόπου.

Ἄρθρον 80.

Πᾶς ἐπίτροπος ὀφείλει λόγον τῆς ὅλης αὐτοῦ διοικήσεως μετὰ τὸ τέλος αὐτῆς· τὰ δὲ πρὸς τοῦτο ἔξοδα βαρύνουσι μὲν τὸν ἐπιτροπευθέντα, προκαταβάλλονται δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου.

Ἄρθρον 81.

Πᾶς ἐπίτροπος ὑποχρεοῦται πρὸς τούτοις καὶ διαρκούσης τῆς ἐπιτροπείας, νὰ δίδῃ ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰς τὸ συγγενικὸν συμβούλιον, παρόντος τοῦ παρεπιτρόπου, λόγον τῆς ἐνιαυσίας διαχειρίσεως· ἄλλως ὁ παρεπίτροπος ὀφείλει νὰ προκαλῇ αὐτὴν διὰ τοῦ ἁρμοδίου εἰρηνοδίκου. Τὰ τῆς λογοδοσίας ταύτης ἔγγραφα γράφονται ἐπὶ ἀσήμου χάρτου.

Ἄρθρον 82.

Ἡ ὑπηρεσία τοῦ ἐπιτρόπου εἶναι ἄμισθος, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον δύναται κατὰ τὰς περιστάσεις, τῇ αἰτήσει αὐτοῦ, νὰ ὁρίσῃ ἀμοιβὴν ἀναλόγως τῆς περιουσίας τοῦ ὀρφανοῦ καὶ τῶν εἰς τὴν διοίκησιν αὐτῆς καταβαλλομένων κόπων.

Ἄρθρον 83.

Πᾶσα νομικὴ πρᾶξις μεταξὺ τοῦ ἐπιτρόπου καὶ τοῦ ἀνηλίκου, γενομένου ἐνηλίκου, ὑποχρεοῦσα τοῦτον ὁπωσδήποτε, ἢ ἐλαττοῦσα τὰς πρὸς ἐξασφάλισιν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένας ἐγγυήσεις, λογίζεται ἄκυρος, ἂν δὲν ἀποδεικνύεται ἐγγράφως, ὅτι δέκα τοὐλάχιστον πρὸ τῆς πράξεως ταύτης ἡμέρας ἐγένετο ἔγγραφος λεπτομερὴς λογοδοσία τῆς ὅλης διαχειρίσεως, καὶ παράδοσις τῶν δικαιολογητικῶν ἐγγράφων.

Ἄρθρον 84.

Ἀφ' ἧς ἡμέρας περαιωθῇ ἡ λογοδοσία, τὸ πρὸς τὸν

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ἐπιτροπευθέντα παρὰ τοῦ ἐπιτρόπου ὀφειλόμενον ποσὸν φέρει τόκον.

Ἄρθρον 85.

Πᾶσα ἀγωγὴ κατὰ τοῦ ἐπιτρόπου ἐκ τῆς διοικήσεως τῆς ἐπιτροπείας προκύπτουσα, παραγράφεται μετὰ παρέλευσιν δέκα ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐνηλικότητος, ἢ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀνηλίκου.

Ἡ παραγραφὴ αὕτη δὲν ἐκτείνεται εἰς τὸ ἐκ τοῦ δοθέντος λογαριασμοῦ τῆς διαχειρίσεως ἐκκαθαρισθὲν ὑπόλοιπον.

Ἄρθρον 86.

Ἡ ἐπιτροπεία εἶναι ὑπηρεσία προσωπικὴ εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ ἐπιτρόπου μὴ μεταβαίνουσα· διατελοῦσιν ὅμως οὗτοι ὑπεύθυνοι ἕνεκα τῆς διαχειρίσεως τοῦ παρ' αὐτῶν κληρονομηθέντος· ἐνήλικοι δὲ ὄντες, ὀφείλουσι νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν διαχείρισιν ταύτην μέχρις οὗ ἕτερος ἐπίτροπος ἀναλάβῃ αὐτήν.

ΤΜΗΜΑ ΙΓ'.

Περὶ τῆς ἐπιτροπείας τῶν φυσικῶν τέκνων.

Ἄρθρον 87.

Περὶ τῆς ἐπιτροπείας φυσικῶν τέκνων ἀναγνωρισθέντων, ἰσχύουσιν ἀναλόγως αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 10, 11 καὶ 13 ἕως 18.

Ἄρθρον 88.

Εἰς ἀνήλικον φυσικὸν τέκνον, μὴ ἀναγνωρισμένον, ἢ ἀναγνωρισθὲν μέν, μὴ ἔχον δὲ ἐπίτροπον κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον, διορίζει ἐπίτροπον τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν.

Ἄρθρον 89.

Κατὰ πᾶσαν ἐπιτροπείαν φυσικῶν τέκνων διορίζεται παρὰ τοῦ Δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν παρεπίτροπος, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα διαγράφονται ἐν τῷ Γ'. τμήματι τοῦ παρόντος κεφαλαίου.

Ἄρθρον 90.

Τὰ ἐν τοῖς τμήμασι Β'. καὶ Θ'. τοῦ παρόντος κεφαλαίου ὡρισμένα ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰς ἐπιτροπείας τῶν φυσικῶν τέκνων.

Συγγενικὸν συμβούλιον ἐπὶ τῆς ἐπιτροπείας τῶν φυσικῶν τέκνων δὲν ὑπάρχει. Καθ' ἃς δὲ περιπτώσεις ἐπὶ νομίμων τέκνων ἀπαιτεῖται ἡ ἀπόφασις τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου ἀναπληροῖ αὐτὸ ὁ ἁρμόδιος εἰρηνοδίκης.

Ἄρθρον 91.

Τὴν ἀνατροφὴν φυσικῶν τέκνων ἀνατίθησι τὸ δικαστήριον ἢ εἰς τὸν ἐπίτροπον αὐτῶν, ἢ εἰς ἄλλον, ὃν ἤθελεν ἐγκρίνει.

Ἄρθρον 92.

Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 58—60 ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ φυσικῶν τέκνων.

Ἄρθρον 93.

Ὁ ἐπίτροπος πωλεῖ, κατὰ τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 61 διατυπώσεις, τὰ κινητὰ τοῦ ἀνηλίκου, τῶν ὁποίων τὴν διατήρησιν δὲν ἐπέτρεψεν ὁ ἁρμόδιος εἰρηνοδίκης.

Ἄρθρον 94.

Ὁ προσδιορισμὸς τῆς πρὸς συντήρησιν καὶ ἀνατροφὴν τοῦ ἀνηλίκου ἀναγκαίας δαπάνης, αἱ πωλήσεις, αἱ ἐκμισθώσεις καὶ ἡ καλλιέργεια τῶν κτημάτων αὐτοῦ γίνεται κατὰ τὰ ἄρθρα 63—72.

Ἄρθρον 95.

Ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται, ἄνευ ἀδείας τοῦ δικαστηρίου, νὰ δεχθῇ ἢ ν' ἀποποιηθῇ κληρονομίαν, περιελθοῦσαν εἰς τὸν ἀνήλικον, ἡ δὲ ἀποδοχὴ δὲν γίνεται ἄλλως ἢ ἐπ' ὠφελείᾳ ἀπογραφῆς.

Ἄρθρον 96.

Ἄνευ ἀδείας τοῦ Δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται νὰ δεχθῇ δωρεὰν, ἢ κληροδοσίαν, ἐὰν συνεπάγωνται ὑποχρεώσεις, ἢ ν' ἀποποιηθῇ δωρεὰν ἢ κληροδοσίαν, ἢ νὰ προκαλέσῃ διανομὴν περιουσίας ἀνηκούσης εἰς τὸν ἀνήλικον, ἢ νὰ συμβιβασθῇ ἐν ὀνόματι αὐτοῦ περὶ ποσοῦ ὑπερβαίνοντος τὰς τριακοσίας δραχμάς. Διὰ νὰ κινήσῃ πραγματικὴν ἀγωγὴν περὶ ἀκινήτου, ἢ προσωπικὴν περὶ ποσοῦ ἀνωτέρου τῶν τριακοσίων δραχμῶν, ἢ νὰ παραιτηθῇ τῆς περὶ τοιούτων ἀγωγῶν δίκης, ἢ νὰ συναινέσῃ εἰ, ἀγωγὴν ἢ ἀπόφασιν περὶ τοιούτων ἀντικειμένων, ἀπαιτεῖται αἰτιολογημένη γνωμοδότησις δικηγόρου ὁρζομένου ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου εἰσαγγελέως.

Ἄρθρον 97.

Τὰ ἄρθρα 78—86 ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὴν ἐπιτροπείαν, τῶν φυσικῶν τέκνων, ἡ δ' ἐν τῷ ἄρθρ. 81 ἐπιβαλλομένη εἰς τὸν ἐπίτροπον ἐτησία λογοδοσία γίνεται ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ χειραφεσίας καὶ κηδεμονίας.

Ἄρθρον 98.

Ὁ γάμος συνεπάγεται αὐτοδικαίως τὴν χειραφεσίαν.

Ἄρθρον 99.

Ὁ ἀνήλικος, συμπληρώσας τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του δύναται νὰ χειραφετηθῇ παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἢ, ἐὰν διατελῇ ὑπὸ ἐπιτροπείαν, παρὰ τῆς μητρὸς, λαμβανούσης ἐπὶ τούτῳ τὴν συναίνεσιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου. Ἡ χειραφεσία τελεῖται διὰ δηλώσεως τοῦ χειραφετοῦντος γινομένης παρὰ τῷ εἰρηνοδίκῃ ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει.

Ἄρθρον 100.

Τὸ συγγενικὸν συμβούλιον δύναται νὰ χειραφετήσῃ τὸν ὑπὸ ἐπιτροπείαν διατελοῦντα καὶ συμπληρώσαντα τὸ δέκατον ἕβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας του ὀρφανὸν μητρὸς ἀνήλικον, ἐὰν κρίνῃ αὐτὸν χειραφεσίας ἄξιον. Κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἡ χειραφεσία γίνεται διὰ τοῦ βουλεύματος τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου.

Ἄρθρον 101.

Ὁ εἰρηνοδίκης ὀφείλει νὰ συγκαλέσῃ τὸ συγγενικὸν συμβούλιον, κατ' αἴτησιν τοῦ ἐπιτρόπου, ἢ τῶν μέχρι τετάρτου βαθμοῦ συγγενῶν τοῦ ἀνηλίκου, πρὸς διάσκεψιν καὶ ἀπόφασιν περὶ χειραφεσίας. Δύναται δὲ ὁ εἰρηνοδίκης καὶ κατ' αἴτησιν τοῦ ἀνηλίκου νὰ συγκαλέσῃ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ τὸ συγγενικὸν συμβούλιον.

Ἄρθρον 102.

Ὁ χειραφετηθεὶς ἀνήλικος διατελεῖ ὑπὸ κηδεμονίαν, ἥτις πρὸ πάντων ἀνήκει αὐτοδικαίως εἰς τὸν πατέρα· περὶ δὲ τῶν λοιπῶν εἰς τὴν κηδεμονίαν αὐτοῦ καλουμένων προσώπων, τῶν λόγων τῆς ἀπαλλαγῆς, τῆς παραιτήσεως, τῆς ἀνικανότητος καὶ τῆς παύσεως ἀπὸ τῆς

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

κηδεμονίας ἐφαρμόζονται αἱ περὶ ἐπιτροπείας διατάξεις, ἐκτὸς τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 17 καὶ 18 ὡρισμένων.

Ἀνήλικος δὲ γυνὴ, ὀρφανὴ πατρὸς, διατελεῖ ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ συζύγου.

Ἄρθρον 103.

Ὁ τῆς ἐπιτροπείας λογαριασμὸς δίδεται πρὸς τὸν χειράφετον· ἀλλ' ἵνα ἐγκρίνῃ ὁ χειράφετος τὸν λογαριασμὸν τοῦ ἐπιτρόπου ἀπαιτεῖται ἡ συναίνεσις τοῦ κηδεμόνος. Ἐὰν δὲ οὗτος ἦτον ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου, τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον διοριζει, προηγουμένης γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, εἰδικὸν κηδεμόνα, ἵνα ἐφορεύσῃ κατὰ τὴν λογοδοσίαν.

Ἄρθρον 104.

Ὁ χειράφετος δύναται νὰ ἐκμισθόνῃ τὰ μὲν ἀστυκὰ αὐτοῦ ἀκίνητα ἐπὶ τριετίαν τὸ πολὺ, τὰ δὲ ἀγροτικὰ, ἐπὶ ἑξαετίαν τὸ πολὺ, ἢ νὰ δίδῃ αὐτὰ εἰς ἐπίμορτον καλλιέργειαν κατὰ τὸ ἄρθρον 71 καὶ νὰ εἰσπράττῃ ἐπὶ ἐξοφλήσει τὰ εἰσοδήματα τῆς περιουσίας αὐτοῦ κινητῆς καὶ ἀκινήτου. Ὡσαύτως δύναται νὰ ἐπιχειρῇ ὡς διαχειριστὴς πᾶσαν πρᾶξιν πρὸς συντήρησιν ἢ βελτίωσιν αὐτῆς· αἱ δὲ διὰ τῶν πράξεων τούτων συμφωνηθεῖσαι ὑποχρεώσεις περιστέλλονται, ἂν ὦσιν ὑπέρμετροι, κατ' ὄψιν αὐτοῦ ἢ τῶν ἀνιόντων, ἢ ἐν ἐλλείψει αὐτῶν, τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου· ἀλλ' ὁ μετὰ τοῦ χειραφέτου συναλλαχθεὶς ἔχει τότε τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν διάλυσιν τῆς συμβάσεως, ἐπανερχομένων τῶν πραγμάτων εἰς τὴν πρὸ τῆς συμβάσεως κατάστασιν, ἂν τοῦτο ᾖ ἐφικτόν.

Ἄρθρον 105.

Ὁ χειράφετος δὲν δύναται νὰ παρασταθῇ ἐπὶ δικαστηρίου, οὔτε ὡς ἐνάγων, οὔτε ὡς ἐναγόμενος, ἐπὶ διαφορῶν μὴ ἀναγομένων εἰς πράξεις τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας του, οὔτε νὰ δεχθῇ χρηματικὰ κεφάλαια ὀφειλόμενα αὐτῷ, ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ κηδεμόνος αὐτοῦ, ὅστις φροντίζει περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ χειραφέτου ἀσφαλοῦς καὶ ἐπωφελοῦς διαθέσεως τῶν ληφθέντων χρημάτων.

Ἡ αὐτὴ συναίνεσις ἀπαιτεῖται καὶ διὰ τὴν χρῆσιν τῶν ἐκ τῶν εἰσοδημάτων αὐτοῦ μεινάντων χρημάτων.

Ἄρθρον 106.

Ὁ χειράφετος δὲν δυνάται νὰ δανεισθῇ οὔτε νὰ ἐκποιήσῃ μετοχὰς ἑταιριῶν, δημόσια χρεώγραφα, ἢ ἄλλα τοιαύτης φύσεως ὁμόλογα, ἢ τὰ ἀκίνητα αὐτοῦ, ἢ νὰ παραχωρήσῃ ἀπόλυτα ἐπ' αὐτῶν δικαιώματα, οὔτε νὰ μεταβιβάσῃ τοιαῦτα εἰς ἄλλους ἐπ' ἀλλοτρίων κτημάτων δικαιώματα αὐτοῦ, ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ κηδεμόνος, καὶ τῶν διατυπώσεων, ὅσας ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ἐπὶ μὴ χειραφέτου ἀνηλίκου.

Ἄρθρον 107.

Ἐκτὸς τῆς ἐκ γάμου χειραφεσίας, πᾶς ἄλλος χειράφετος, οὗτινος αἱ ὑποχρεώσεις περισταλῶσι, δύναται νὰ στερηθῇ τῆς χειραφεσίας διὰ πράξεως τοῦ πατρὸς, ἢ τῆς μητρὸς, ἢ τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, κατὰ τὰς ἐν τοῖς ἄρθροις 99 καὶ 100 διαγεγραμμένας διατυπώσεις.

Ἄρθρον 108.

Ἅμα ἡ χειραφεσία ἀνακληθῇ, ὁ ἀνήλικος ὑποβάλλεται αὖθις ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατρὸς, ἢ ἐπιτρόπου παρατεινομένην μέχρι τῆς ἐνηλικότητος αὐτοῦ, ἐξαιρουμένης μόνης τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 98 περιπτώσεως.

Ἡ τῆς χειραφεσίας ἀνάκλησις σημειοῦται εἰς τὸ περιθώριον τῆς περὶ χειραφεσίας πράξεως.

Ἄρθρον 109.

Χειράφετος ἐμπορίαν μετερχόμενος, λογίζεται ἐνήλικος, ὡς πρὸς τὰς πράξεις, ὅσαι τὴν ἐμπορίαν ταύτην ἀφορῶσιν.

Ἄρθρον 110.

Αἱ παρὰ τοῦ χειραφέτου συναινέσει τοῦ κηδεμόνος, κατὰ τ' ἀνωτέρω ὡρισμένα, ἐνεργούμεναι πράξεις ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἰσχὺν ὡσανεὶ ἐγένοντο παρ' ἐνηλίκων.

Ἄρθρον 111.

Καθ' ἃς περιπτώσεις ἀπαιτεῖται ἡ συναίνεσις τοῦ κηδεμόνος, ἐὰν οὗτος ἀποποιῆται αὐτὴν, ὁ ἀνήλικος ἀναφέρεται εἰς τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, ὅτερ δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐπιχείρησιν τῆς πράξεως.

Ἄρθρον 112.

Φυσικὸν τέκνον, συμπληρῶσαν τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, δύναται νὰ χειραφετηθῇ παρὰ τοῦ ἀναγνωρίσαντος αὐτὸ πατρὸς, ἢ, ἐν ἐλλείψει αὐτοῦ, παρὰ τῆς ἀναγνωρισάσης αὐτὸ μητρός.

Ἡ χειραφεσία αὐτοῦ τελεῖται κατὰ τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 99 διατύπωσιν.

Ἄρθρον 113.

Τὸ ὑπὸ ἐπιτροπείαν φυσικὸν τέκνον, συμπληρῶσαν τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, δύναται να χειραφετήσῃ ὁ ἐπίτροπος ἀδείᾳ τοῦ δικαστηρίου των πρωτοδικῶν.

ΤΙΤΛΟΣ Β'.

Περὶ ἐνηλικότητος.

Ἄρθρον 114.

Ὁ συμπληρώσας τὸ 21 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ εἶναι ἐνήλικος καὶ ἔχει τὴν πρὸς πᾶσαν πρᾶξιν τοῦ ἀστυκοῦ δικαίου ἱκανότητα, ἐξαιρουμένων τῶν περὶ γάμου καὶ υἱοθεσίας ὡρισμένων.

ΤΙΤΛΟΣ Γ'.

Περὶ ἀπαγορεύσεως καὶ δικαστικοῦ ἀντιλήπτορος.

ΚΕΦ. Α.

Περὶ ἀπαγορεύσεως.

Ἄρθρον 115.

Ἕνεκα παραφροσύνης ἢ μανίας, καὶ ἂν ὑπάρχωσι διαλείμματα ἐχεφροσύνης, καὶ ἕνεκα βλακείας, δύνανται νὰ ζητήσωσι παρὰ τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν τὴν ἀπαγόρευσιν οἱ συγγενεῖς, ὁ σύζυγος τοῦ νοσοῦντος, ὁ ἐπίτροπος, ἢ ὁ κηδεμὼν αὐτοῦ, ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ὁ εἰσαγγελεύς.

Ἄρθρον 116.

Ἡ περὶ ἀπαγορεύσεως αἴτησις γίνεται δι' ἀναφορᾶς, περιεχούσης τὰ περιστατικὰ, ἐξ ὧν προκύπτει ἡ μανία, ἡ παραφροσύνη, ἢ ἡ βλακεία, καὶ τὰ πρὸς ἀπόδειξιν μέσα.

Ἄρθρον 117.

Εἰς τὴν ἀναφορὰν ἐπισυνάπτεται γνωμοδότησις τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἀπαγορεύσεως.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Τὸ συγγενικὸν συμβούλιον συντίθεται κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 30—33 ὡρισμένα.

Ὁ σύζυγος τοῦ ἀπαγορευτέου καὶ ὁ αἰτῶν τὴν ἀπαγόρευσιν, δύνανται νὰ παρασταθῶσιν ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου διὰ νὰ δώσωσι τὰς περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἀπαγορευτέου ἀναγκαίας πληροφορίας, δὲν παρευρίσκονται ὅμως κατὰ τὴν διάσκεψιν καὶ τὴν κατάρτισιν τῆς γνωμοδοτήσεως.

Ἄρθρον 118.

Κατὰ τὴν πρώτην ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδρίασιν διατάττεται ἡ ἐξέτασις τοῦ ἀπαγορευτέου, χρείας δὲ καλούσης, καὶ τῶν προβεβλημένων μαρτύρων, καὶ συγχρόνως προσδιορίζεται ὁ χρόνος καὶ ὁ τόπος τῆς ἐξετάσεως, ἥτις γίνεται ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ αἰτοῦντος, τοῦ ἀπαγορευτέου καὶ τοῦ εἰσαγγελέως, εἴτε ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, εἴτε καὶ κατ' οἶκον ὑπὸ εἰσηγητοῦ, ἐὰν ὁ ἀπαγορευτέος δὲν δύναται νὰ μεταβῇ εἰς τὸ δικαστήριον. Ἡ δὲ δημοσίευσις τῆς περὶ ἀπαγορεύσεως ἀποφάσεως γίνεται ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει.

Ἄρθρον 119.

Ἐὰν οἱ διάδικοι δὲν ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν ἐξέτασιν, ἀρκεῖ ὅτι προσεκλήθησαν· ἀλλ' ὁ εἰσαγγελεὺς πρέπει νὰ παρευρίσκεται πάντοτε.

Ἄρθρον 120.

Τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν ἔχει τὸ δικαίωμα, κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς περὶ ἀπαγορεύσεως διαδικασίας, νὰ διορίσῃ πρὸς συντήρησιν τῆς περιουσίας τοῦ ἀπαγορευτέου προσωρινὸν διαχειριστὴν, ὅστις φροντίζει συνάμα καὶ περὶ αὐτοῦ.

Ἄρθρον 121.

Ἐὰν ἡ πνευματικὴ νόσος δὲν ἦναι ἐντελῶς ἀποδεδειγμένη, τὸ δικαστήριον δύναται, ἀπορρίπτον τὴν περὶ ἀπαγορεύσεως αἴτησιν, νὰ διορίσῃ διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως τῷ ἔχοντι διφορουμένας τὰς φρένας ἀντιλήπτορα, ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ ὁποίου δὲν δύναται οὗτος, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς πράξεως, νὰ διεξάγῃ δίκην ὡς ἐνάγων ἢ ἐναγόμενος, νὰ συμβιβάζηται, να ἐπιχειρῇ ἀπαλλοτριώσεις, νὰ δανείζηται, καὶ νὰ δέχηται κεφάλαια ἐπὶ ἐξοφλήσει.

Τὸν διορισμὸν ἀντιλήπτορος δύνανται νὰ προκαλέσωσι καὶ οἱ συγγενεῖς, ὁσάκις δὲν κρίνωσιν ἀναγκαίαν τὴν ἀπαγόρευσιν. Τὰ ἔξοδα τῆς δίκης δὲν καταλογίζονται εἰς βάρος τῶν συγγενῶν καὶ ἂν οὗτοι μὲν ἐπροκάλεσαν τὴν ἀπαγόρευσιν, τὸ δὲ δικαστήριον διώρισεν ἀντιλήπτορα.

Ἄρθρον 122.

Ἡ περὶ ἀπαγορεύσεως ἢ διορισμοῦ ἀντιλήπτορος ἀπόφασις τοιχοκολλᾶται, ἐπιμελείᾳ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ἐντὸς δέκα ἡμερῶν, ἀφ' ἧς καταστῇ τελεσίδικος, ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου διαμένει ὁ ἀπαγορευθείς, ἢ ὁ εἰς ὃν εδοθη ἀντιλήπτωρ, καὶ εἰς τα συμβολαιογραφεῖα τῆς περιφερείας τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, δημοσιεύεται δὲ καὶ ἐν τῷ διὰ δικαστικὰς κοινοποιήσεις παρὰ τῆς Κυβερνήσεως ὡρισμένῳ δημοσίῳ φύλλῳ.

Ἄρθρον 123.

Τελεσιδίκου καταστάσης τῆς περὶ ἀπαγορεύσεως ἀποφάσεως, διορίζεται ἐπίτροπος καὶ παρεπίτροπος κατὰ τὸ ἄρθρον 22.

Ἄρθρον 124.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς περὶ ἀπαγορεύσεως ἢ περὶ διορισμοῦ ἀντιλήπτορος ἀποφάσεως ἄρχονται ἀπὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ δημοσιεύσεως αὐτῆς, καὶ πρὶν ἡ καταστῇ τελεσίδικος· μετὰ δὲ τὴν δημοσίευσιν ταύτην, πᾶσα πρᾶξις γενομένη ὑπὸ τοῦ ἀπηγορευμένου ἢ ὑπὸ τοῦ ἔχοντος ἀντιλήπτορα, ἄνευ τῆς συναινέσεως τούτου, εἶναι ἄκυρος.

Ἄρθρον 125.

Αἱ πρὸ τῆς ἀπαγορεύσεως γενόμεναι πράξεις δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ἄκυροι, ἐὰν, ὅτε ἐγένοντο, ἡ αἰτία τῆς ἀπαγορεύσεως ὑπῆρχεν ὁμολογουμένως γνωστή.

Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ ὅταν ὁ μετὰ τοῦ ἀπηγορευμένου συναλλαχθεὶς ἐγίνωσκε τὴν αἰτίαν τῆς ἀπαγορεύσεως.

Ἄρθρον 126.

Ἀποβιώσαντός τινος, αἱ παρ' αὐτοῦ γενόμεναι ἀμφοτεροβαρεῖς πράξεις τότε μόνον δύνανται νὰ προσβληθῶσιν ὑπὸ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ λόγῳ φρενοβλαβείας, ὅταν ἡ ἀπαγόρευσις ἀπηγγέλθη, ἢ προεκλήθη πρὸ τῆς ἀποβιώσεως αὐτοῦ, ἢ ὅταν ὁ ἀποβιώσας ἐπεχείρησε τὰς πράξεις θεραπευόμενος ἐν φρενοκομείῳ. Ἐὰν δὲ ἡ ἀπόδειξις τῆς φρενοβλαβείας προκύπτῃ ἐξ αὐτῆς τῆς προσβαλλομένης πράξεως, συγχωρεῖται πάντοτε ἡ προσβολὴ αὕτη.

Ἄρθρον 127.

Ὁ ἀνὴρ εἶναι νόμιμος ἐπίτροπος τῆς ἀπαγορευθείσης συζύγου του.

Ἄρθρον 128.

Ἡ γυνὴ δύναται νὰ διορισθῇ ἐπίτροπος τοῦ ἀπαγορευθέντος συζύγου αὐτῆς.

129.

Οὐδεὶς πλὴν συζύγων, ἀνιόντων καὶ κατιόντων ὑποχρεοῦται νὰ ἦναι ὑπὲρ τὰ δέκα ἔτη ἐπίτροπος ἀπηγορευμένου· μετὰ δὲ τὴν λῆξιν τοῦ χρόνου τούτου, δύναται ὁ ἐπίτροπος νὰ ζητήσῃ τὴν ἀπαλλαγήν του.

Ἄρθρον 130.

Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσι τὰ περὶ ἐπιτροπείας τῶν ἀνηλίκων ὡρισμένα.

Ἄρθρον 131.

Τῶν εἰσοδημάτων τοῦ ἀπηγορευμένου γίνεται κυρίως χρῆσις πρὸς παραμυθίαν καὶ ταχεῖαν αὐτοῦ θεραπείαν.

Ἄρθρον 132.

Ἐὰν πρόκηται νὰ προικισθῇ τέκνον ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ ἀπηγορευμένου γονεως αὐτοῦ, ἡ προῖξ προσδιορίζεται ὑπο τοῦ δικαστηρίου μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ ἀκουσθέντος τοῦ εἰσαγγελέως.

Ἄρθρον 133.

Ἡ ἀπαγόρευσις, ἅμα ἐκλείψωσι τὰ προκαλέσαντα αὐτὴν αἴτια, αἴρεται παρὰ τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὴν ἐν τοῖς ἄρθροις 115—120 διαδικασίαν· ὁ δὲ ἀπηγορευμένος ἀσκεῖ τὰ ἀστυκὰ αὐτοῦ δικαιώματα μετὰ τὴν περὶ ἄρσεως ἀπόφασιν.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Ἄρθρον 134.

Οἱ ὁρισμοὶ τῶν ἄρθρων 122, 123, 127, 128, 129, 130 καὶ 132 ἰσχύουσι καὶ ἐπὶ τῆς νομίμου ἀπαγορεύσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ δικαστικοῦ ἀντιλήπτορος ἀσώτου.

Ἄρθρον 135.

Εἰς τὸν ἄσωτον διορίζεται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀντιλήπτωρ, ἄνευ τῆς συναινέσεως δὲ αὐτοῦ δὲν δύναται ὁ ἄσωτος νὰ παρίσταται ἐπὶ δικαστηρίου, νὰ συμβιβάζηται, νὰ δανείζηται, νὰ δέχηται κεφάλαια, νὰ δίδῃ ἐξόφλησιν, καὶ νὰ ἐπιχειρῇ ἀπαλλοτριώσεις.

Ἄρθρον 136.

Ὁ περιορισμὸς οὗτος προκαλεῖται παρὰ τῶν ἐχόντων δικαίωμα νὰ αἰτήσωσι τὴν ἀπαγόρευσιν.

Ἡ περὶ τούτου αἴτησις συζητεῖται καὶ δικάζεται ὡς καὶ ἐπὶ ἀπαγορεύσεως· ἡ δὲ ἄρσις τοῦ περιορισμοῦ γίνεται κατὰ τὰς αὐτὰς διατυπώσεις.

Ἄρθρον 137.

Πάντες οἱ ὁρισμοὶ τοῦ τε Ῥωμαϊκοῦ καὶ Βυζαντινοῦ νόμου καὶ τῶν ἐθίμων, οἱ εἰς τὸ ἀντικείμενον τῶν παρόντων νόμων ἀναγόμενοι, καταργοῦνται. Ὡσαύτως καταργεῖται καὶ πᾶσα διάταξις τῶν νεωτέρων νόμων ἀντιβαίνουσα εἰς τὸν παρόντα.

Ἡ τοῦ παρόντος νόμου ἰσχὺς ἄρχεται τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ.

Ὁ παρὼν νόμος ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας καὶ παρ' Ἡμῶν σήμερον κυρωθεὶς δημοσιευθήτω διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκτελεσθήτω ὡς Νόμος τοῦ Κράτους.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Αὐγούστου 1861.

Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως

Ἡ Βασίλισσα

ΑΜΑΛΙΑ

Μ. ΠΟΤΑΗΣ

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη σφραγὶς τοῦ Κράτους.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Αὐγούστου 1861.

Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης
Μ. ΠΟΤΑΗΣ.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τοῦ ἐμβλήματος τῆς σφραγῖδος τοῦ δήμου Καλαμῶν

ΟΘΩΝ
ΕΛΕΩι ΘΕΟΥ
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑπουργοῦ, ἐγκρίνομεν ἵνα ἡ σφραγὶς τοῦ δήμου Καλαμῶν φέρῃ κύκλῳ μὲν αὐτῆς τὰ γράμματα « Δῆμος Καλαμῶν, » ἔσωθεν δ' ἔμβλημα σταχεις καὶ κηρύκειον.

Ὁ Ἡμέτερος ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑπουργὸς δημοσιεύσει καὶ ἐκτελέσει τὸ παρὸν Διάταγμα.

Ἀθήνησιν τῇ 2 Ἰουλίου 1861.

Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως

Ἡ Βασίλισσα

ΑΜΑΛΙΑ.

Χ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τῶν ἐργασίμων ὡρῶν τοῦ Τηλεγραφείου Πατρῶν.

ΟΘΩΝ
ΕΛΕΩι ΘΕΟΥ
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑπουργοῦ, καὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρ. 15 τῆς μεταξὺ Αὐστρίας καὶ Τουρκίας συμβάσεως ἀπὸ 9|21 Ἰα ουαρίου 1857 ἀποτελούσης μέρος τῆς μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν.

Τὸ τηλεγραφεῖον Πατρῶν θέλει εἶσθαι ἀνοικτὸν πρὸς παραδοχὴν καὶ μεταβίβασιν τηλεγραφημάτων ἀπὸ τῆς 1 τοῦ προσεχοῦς μηνὸς καθ' ἁπάσας τὰς ἡμέρας, συμπεριλαμβανομένων τῶν τε Κυριακῶν καὶ τῶν ἑορτῶν, ἀπὸ μὲν τῆς 1 Ἀπριλίου ἕως τέλους Σεπτεμβρίου ἀπὸ τῆς 7 ὥρας π. μ. μέχρι τῆς 9 μ. μ. ἀπὸ δὲ τῆς 1 Ὀκτωβρίου ἕως τέλους Μαρτίου ἀπὸ τῆς 8 ὥρας π. μ. μέχρι τῆς 9 μ. μ.

Ὁ Ἡμέτερος ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑπουργὸς δημοσιεύσει καὶ ἐκτελέσει τὸ παρὸν Διάταγμα.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Ἰουλίου 1861.

Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως

Ἡ Βασίλισσα

ΑΜΑΛΙΑ.

Χ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ ἐπεκτάσεως τῆς πόλεως Γυθείου.

ΟΘΩΝ
ΕΛΕΩι ΘΕΟΥ
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάττομεν.

Ἡ πόλις Γυθείου θέλει ἐπεκταθῆ ἐπὶ τῆς πρὸς ἄρκτον αὐτῆς κειμένης κοιλάδος κατὰ τὸ συνημμένον καὶ φέρον τὴν Ἡμετέραν ἔγκρισιν διάγραμμα.

Ὁ Ἡμέτερος ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν ὑπουργὸς θέλει δημοσιεύσει καὶ ἐκτελέσει τὸ παρὸν Διάταγμα.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 5 Ἰουλίου 1861.

Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως

Ἡ Βασίλισσα

ΑΜΑΛΙΑ.

Χ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΙΙ

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΠΛΗΜΜΕΛΕΙΟΔΙΚΕΙΟΥ

ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ &

ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

ΠΛΗΜΜΕΛΕΙΟΔΙΚΩΝ ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Αριθ. 302

Πρακτικά συνεδριάσεως του Δημοτικού Συμβουλίου
εν Καρδίτσῃ τακτικῶς συνελθόντος.

Της 26ης Ιουλίου 1884.

Παρόντες οι κύριοι.
Γ. Θεοφανόπουλος Πρόεδρος.
Δούκας του Θεοδώρου.
Αξιώτ. Σαμαρδάκης. ως
Ελέγ. Τσιρώνης. ως
Κύρ. Βασίλης Καρδάρας, ως
Νικολ. Κυαρας, δημοτικοί
συμβούλοι επί δημαρχίας
απουσιάζοντος του Δημάρχου
αδικαιολογήτως.
Ν. Παπαδόπουλος αναπληρωτής
δημάρχου, απουσιάζων δια
επιτροπήν — Β. Νάνος
υπογραμματεύς

Παντρεμένος
Λεωνίδας Ν. Νικόλης
Δεκανέας. —
ωσεί —
Σπυρίδων ο Θωμάς
Αδ. ταμίας δήμου.

Γιά τήν κοινή
χαρά αδικαιολ.
του.

ο Θεοφ. προεδρεύ.

ο Παπαδ.
ο Δήμ.
ο Δέλ. Υπολ.

Μετά δέκατον ήμισυ λεπτόν δευτέρου από της αναπλ. καθ' ήν. Διεπιστώθη ότι παρόντες τοις ανωθεν έξ μόνον δημοτικοί σύμβουλοι. Και μη υφισταμένου δήτου επιτακτικώς προσκληθέντος ανωθεν δημοτικού συμβουλίου του κου Δημάρχου

1446

Λεπτόν λεπτόν ἐμπόρου κατάστημα εἰ-
ναὶ ὁ ἀναγκαῖος ἔλαιος, ἐτῶν 11, ἄρρην, ἀγαμος, καὶ κατοικῶν
ἐν Ἀθήναις Θεοδόσιος, καὶ ὁ λοιπὸς σκοπὸς τοῦ ἀσκοῦ
πολεμοῦντα ἐκ λαμπρᾶς τῶν ἀπογόνων τῶν ἀπογόνων.

Ἐπιμελητὴς λαμπρᾶς ἀσκοῦ ἀπόφασις
ἀπὸ ἐλαίου ἐκ τῶν ἀπογόνων τοῦ κατοικοῦντος καὶ
πλησίον τῶν ἀσκῶν κατὰ τὸν ἀσκὸν ἐκ
καὶ ἐκ τῶν ἐκ πολεμοῦντος ἐκ τῶν ἀπογόνων τοῦ
κατοικοῦντος, καὶ τὸν ἀσκὸν ἐκ τῶν ἀπογόνων
ἄλλους ἀπογόνους ἐκ τῶν ἀσκῶν.

Ὁ δὲ λαὸς τῶν ἐκ τῶν ἀσκῶν ἐκ τῶν ἀπογόνων
ἐκ τῶν ἀπογόνων

καὶ ἐπιφύλλου μετὰ τοῦ [illegible] ἀπὸ
ἐπιχρυσῆ, ἢ αὐ πόδιον 22. μρκ.

Ἕτερος μάρτυς ἐπιμαρτυρεῖ ὡσαύτως
διὰ παντὸς ἀπὸ τοῦ ἐπιβολικοῦ τοῦ
μὴ εἶναι ἄλλο ἀληθές. Ἀντιβάλλ
Παπαδόπουλος γιὸς παπᾶ Γιάννη
Ἰλαΐδα, ἐτῶν 15, μαθητὴς, πατρόθεν
ἀδόξαστος, ἐπιμαρτυρεῖται γνώσῃ
αὐτὸν, κρίνειν αὐτὸν ἐπιδεκαπεντάχρονον
παιδικὸ ἄρθρ. 121 ἐπιβολ. διατάξεως;
παρεξηλαύνει, παλάμην, ἄλλο ὁ παρα-
σύρων ἐπιμαρτυρεῖται ἐπιμαρτύρια
μετὰ τοῦτον ἀπὸ ἐπιχρυσῆ, δὲν
ἐπιβάλλει ἡδονὴ τὸ ἀρθρ. τοῦτο,
παρὰ δὲ ἐπιβάλλεται ἀστικὴ ἐξέτασις
ἐπὶ ἐπιβολικοῦ ὑπὲρ ἀπαιτεῖ, ἀλλ'
ἐπιβάλλει ἀπὸ ἐπιχρυσῆ 16 μρκ.

Ἕκτος μάρτυς ἀσαυτοδιδακτάρ-
χου καὶ ἐπιτροπικοῦ ἀπὸ τοῦ ἐπιβο-
λικοῦ τοῦ ἀρθρ. 121 ἐπιβολ. διατ.
Ἀθ. Ζαφείου
ἐτῶν 15, μαθητὴς, πατρόθεν ἀδόξαστος, δοὺ
καὶ ἐπιμαρτυρεῖται γνώσῃ αὐτὸν κρίνειν
ἐπιδεκαπεντάχρονον παιδικὸ ἄρθρ. 121 ἐπι-
βολ. διατάξεως, παρεξηλαύνει παλάμην.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Ἀλλὰ καὶ ἀναστηλωθεὶς μαρτὺς, παλαιο-
ὁπὸ δὲ αὖ ἀδαὴ πάθεται ἀνιγνεύσῃ.

Ποιοῦδε καὶ ἀνιγνώσκω μαρτὺς ὄχι
παπαρώλωσ' ἐαυ γάκι δὲ ἀναφαίξῃ Ἀναξάνου
Ἰωσὴπ, γρῆτος καπνοκαπῆς πλαδαπὸ
τὸ, ραδιὲν, καπρεσμένος ἀεδόξας. Δεῖ
καπνοσαίρηαι γνεῖξῃ αὖμ, ὁραῖ-
ὁαι καῖ ἐαδ ἱρᾶ πλαγιγνώσκω καλὰ
ἐαλαῖβ. ἰᾶί ἐπλαοις. Δημοκρίτου
καὶ βξηλαεδὲς αὖ ἐπλαοσαίρηαι
πλαδάλαος καλὲς καὶ δὲ ὁ καπ-
ρεσίρηος πλαρδμος δαῖ ωαδὲ ἐα μαλάνου
γαῖ λαεῖαι δαδέαι καπαλαεσβξηλαεδὲς
ἐας μαρῆαις αὖαι αἰδάι, ! δὲας καῖ
ὁαι ἐᾶα ωλαας ἀρέας ἀνιγνεύσῃ ὁραν.

Ληᾶ ἐαῖ ἐξέλαοι ἰαλαδακρᾶ μαρῆαι
ὁ καπνοσαίρηος γνδιὲ πλαωδρᾶι
πρωδρᾶι ἐαλαοκεξὲ ἐαυ. —

ὁ Ἐπαγγγὲς γαδὲαι ἐαλαοκῆ ἐαλαοκῆ ἐαῖ
καπνοσαίρηαι πλαῖ ἐᾶ πλαμαῖ ἐαῖ
δάοιορα. —

Ὁ Ζωξέαρ ἐαδ καπνοσαίρηος γάκα
ἐας ἐαὶ αὖαιαι ἐαῖ δαξᾶμαι ἐαῖ
ἀὲ ὁ καμῆαις ἀπρᾶαις. —

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

21

Το Διοικητικόν Δικαστήριον Γρήγορ
και Ιωάν. Ιω. Δεληκάρης και
Ιωάν. Ιω. Δεληκάρης
Ιωάν. Ιω. Δεληκάρης
Ιωάν. Ιω. Δεληκάρης

1490

Αριθ. 102

Πρακτικὰ συνεδριάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Καρδίτσῃ Πλημμελειοδικῶν
τῆς 21. ἡμέρας 188

Δικαστής

Κατηγορούμενος

Εἰσαγγελεύς

Ὑπογραμματεύς

Ἔκθεσις Πρακτικῶν

Συνεδρίασις ἐγένετο δημοσίως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ του. Καθ' ἣν. Ὁ Κλητὴρ αὐτοῦ τῇ διαταγῇ τοῦ προέδρου ἐξεφώνησε τ ὄνομα κατηγορουμένου ἐνεφανίσθη καὶ ἐρωτηθ ὑπὸ τοῦ προέδρου περὶ τῆς ταυτότητος τ κλπ. εἶπ ὅτι ὀνομάζ—ται κλπ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς λαβὼν τὸν λόγον εἶπεν, ὅτι ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰσάγεται κατ' ἀνακοπὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 114 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου, καὶ ἀπαγγέλη συνοπτικῶς τὴν κατηγορίαν.

Ὁ Συνήγορο τ κατηγορουμένου λαβ τὸν λόγον εἶπ ὅτι ὁ πελάτ— ἐλλήτευσε μάρτυρας ὑπερασπίσεως

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Πρεσβύτερος μάρτυς τῆς ὑπερασπίσεως, ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ κλπ. εἶπεν, ὅτι ὀνομάζεται
καὶ κατοικεῖ εἰς ἐτῶν ἐγεννήθη εἰς
καὶ χριστιανὸς ὀρθόδοξος τ κατηγορουμένου γνωρίζει ἁπλῶς, ὡρχίσθη ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρ. 121 τῆς ποιν. δικον., καὶ ἐξετασθεὶς κατέθηκεν, ὅτι

Πρεσβύτερος μάρτυς τῆς ὑπερασπίσεως, ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ κλπ. εἶπεν, ὅτι ὀνομάζεται
καὶ κατοικεῖ εἰς ἐτῶν ἐγεννήθη εἰς
καὶ χριστιανὸς ὀρθόδοξος τ κατηγορουμένου γνωρίζει ἁπλῶς, ὡρχίσθη ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρ. 121 τῆς ποιν. δικον., καὶ ἐξετασθεὶς κατέθηκεν, ὅτι

Πρεσβύτερος μάρτυς τῆς ὑπερασπίσεως, ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ κλπ. εἶπεν, ὅτι ὀνομάζεται
καὶ κατοικεῖ εἰς ἐτῶν ἐγεννήθη εἰς
καὶ χριστιανὸς ὀρθόδοξος τ κατηγορουμένου γνωρίζει ἁπλῶς, ὡρχίσθη ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρ. 121 τῆς ποιν. δικον., καὶ ἐξετασθεὶς κατέθηκεν, ὅτι.

Institutional Repository Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

379

Ο Εισαγγελεύς, λαβών τον λόγον και αναπτύξας την κατηγορίαν επρότεινε την

ο Συνήγορ ανατυξ την υπερβάσεως ζητήσας τη αθώωσιν τ πελατ

Το Δικαστήριον σκεφθέν μυστικώς επί των εδρών του παρουσία και του γραμματέως α-
περάσασα και δια του προέδρου του εδημοσίευσε παρόχρημα επ' ακροατηρίου την υπ' αριθ. 102
απόφασιν του ότι ήκουσε

Μετά την απαγγελίαν της ανωτέρω αποφάσεως,
Ο Εισαγγελεύς επρότεινεν ένα εις τον κηρυχθέντα ένοχο επιβληθή ανάλογος ποινή.
Ο Συνήγορ ζήτησε το ελάχιστον όριον της ποινής τ
Το Δικαστήριον σκεφθέν μυστικώς επί των εδρών του, παρουσία και του γραμματέως α-
περάσασα δια του προέδρου του εδημοσίευσε παραχρήμα επ' ακροατηρίου την υπ' αριθ. 102 α
αποφασίν του, δι' ής, κατεδίκασε τον κηρυχθέντα ένοχο εις φυλακίσεις 5 μηνών
και εις

Οι Δικαστ

Ο υπογραμματεύς

417

Αριθ. 113

Πρακτικὰ συνεδρίασεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Κ[illegible] Π[illegible]λείων
τῆς 26 [illegible] 1[illegible]

Δικάσταὶ

Κατηγορούμενος

Εἰσαγγελεύς

ὑπογραμματεύς

Ἐκθεσις Πρακτικῶν

Ἡ συνεδρίασις ἐγένετο δημοσίως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ του καθ' ἣν Ὁ κλητὴς αὐτοῦ τῇ διαταγῇ τοῦ Προέδρου ἐξεφώνησε τ[illegible] ὄνομα τ[illegible] κατηγορουμέν[illegible] ἔτης ἐνεφανίσθη καὶ ἐρωτηθε[illegible] ὑπὸ τοῦ Προέδρου περὶ τῆς ταυτότητός τ[illegible] κλπ. εἰπ[illegible] ὅτι ὀνομάζ[illegible]ται

[illegible]

καὶ χριστιανὸς ὀρθόδοξος καὶ ὅτι διορίζ[illegible] δικηγόρ[illegible] πρὸς ὑπεράσπισίν των τὸν δικηγόρο[illegible]

Ὁ Εἰσαγγελεὺς λαβὼν τὸν ἀπήγγειλε συνοπτικῶς τὴν κατηγορίαν καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν πρόεδρον κατάλογον τῶν παρ' αὐτοῦ κλητευθέντων μαρτύρων τῆς κατηγορίας πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς, οἵτινες εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ κλητῆρος ἐκφώνησεν τῶν ὀνομάτων των ἐνεφανίσθησαν ἅπαντες. Ἐνταῦθα ἡ ὑπεράσπ.σις εἶπεν ὅτι ο πελάτ[illegible] της ἐκ λήτευσ[illegible] μάρτυρας ὑπερασπίσεως, οἵτινες ἐνεφανίσθη

τῇ διαταγῇ δὲ τοῦ προέδρου ἀπεχώρισαν ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου ἅπαντες οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας καὶ ὑπερασπίσεως, εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ κεχωρισμένα δωμάτια, καὶ παρέμεινεν μόνον ὁ πρῶτος τῆς κατηγορίας, ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου περὶ τῆς ταυτότητος του κλπ. εἶπεν, ὅτι ὀνομάζεται [illegible]

καὶ κατοικεῖ εἰς [illegible] ἐγεννήθη εἰς [illegible]
ἐτῶν [illegible] καὶ χριστιανὸς τὸ [illegible] κατηγορουμένο[illegible] γνωρίζει αὐτ[illegible] ~~ὡρκίσθη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρ. 121 τῆς ποιν. δικονομίας καὶ ἐξετάσθεὶς κατέθηκεν ὅτι~~ [illegible]

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Προσῆλθεν ἕτερος μάρτυς τῆς κατηγορίας, ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου περὶ τῆς ταυτότητός του κλπ. εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται [illegible] ἐτῶν 35. [illegible] καὶ χριστιανὸς ὀρθόδοξος, τὸ κατηγορούμενον γνωρίζει ἁπλῶς, ὡρκίσθη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρ. 121 τῆς ποιν. δικονομίας καὶ ἐξετασθεὶς κατέθηκεν, ὅτι [illegible]

Προσῆλθεν ὁ τρίτος μάρτυς τῆς κατηγορίας ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου περὶ τῆς ταυτότητός του κλπ. εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται [illegible] ἐγεννήθη εἰς [illegible] καὶ κατοικεῖ [illegible] ἐτῶν [illegible] καὶ χριστιανὸς ὀρθόδοξος, τὸ κατηγορούμενον γνωρίζει ἁπλῶς, ὡρκίσθη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρον 121 τῆς ποιν. δικονομίας, καὶ ἐξετασθεὶς κατέθηκεν ὅτι [illegible]

Μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνωτέρω μαρτύρων προσῆλθεν ὁ [illegible] μάρτυς τῆς κατηγορίας ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου περὶ τῆς ταυτότητός του κλπ. εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται [illegible] ἐγεννήθη εἰς [illegible] καὶ κατοικεῖ [illegible] ἐτῶν [illegible] καὶ χριστιανὸς ὀρθόδοξος, τὸ κατηγορούμενον γνωρίζει ἁπλῶς, ὡρκίσθη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρον 121 τῆς ποιν. δικονομίας καὶ ἐξετασθεὶς κατέθηκεν ὅτι [illegible]

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Παρεχώρησεν ὁ τρίτος μάρτυς ὑπεράσπισεως ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου περὶ τῆς ταυτότητος του κλπ. εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται
ἐγεννήθη εἰς
καὶ κατοικεῖ εἰς
ἐτῶν
καὶ γραμματεὺς τ
ἀπλῶς ὡρκίσθη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐ
καὶ ἐξετασθεὶς κατέθετο ὅτι

Μεθ' ὃ ὁ κατηγορούμενος ἐλήφθη εἰς ἀπολογίαν καὶ εἶπε

Ὁ Εἰσαγγελεὺς λαβὼν τὸν λόγον καὶ ἀναπτύξας τὴν κατηγορίαν ἐπροτεί
νοχὴν τ κατηγορουμένου κατὰ τὸ κατηγορητήριον

Ὁ Συνήγορος ἀναπτύξας τὴν ὑπεράσπισιν
πελάτου

Τὸ δικαστήριον σκεφθὲν μυστικῶς ἐπὶ τῶν ἑδρῶν του παρουσίᾳ καὶ τοῦ Γραμματέως ἀπεφάσισε καὶ διὰ τοῦ προέδρου του ἐδημοσίευσε παραχρῆμα ἐπ' ἀκροατηρίου ὑπ' ἀριθ. 113 ε. ε. ἀπόφασιν του δι' ἧς ἐπήρεσε τὴν κατηγορουμένην

Μετὰ τὴν ἐπαγγελίαν τῆς ἀνωτέρω ἀπορράσεως
Ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐπαναλαβὼν τὸν λόγον ἐπρότεινεν ἵνα εἰς τ κηρυχθῇ ἡ κατηγορουμένη
Ὁ Συνήγορος ἐζήτησε ἵνα τ ἀθῳωθῇ ἡ πελάτις του.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

420

Τὸ Δικαστήριον σκεφθὲν μυστικῶς ἐπὶ τῶν ἰδεῶν του παρουσίᾳ καὶ τοῦ γραμματέως
ἀπεφάσισε καὶ διὰ τοῦ προέδρου του ἐδημοσίευσε παραχρῆμα ἐπ' ἀκροατηρίου τὴν ὑπ'
ἀριθ 113 ε. ε. ἀπόφασίν του δι' ἧς κατεδίκασε κηρυχθεντ ἔνοχ εἰς
φυλάκισιν 20 ἡμερ καὶ εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς σημάνσεως εἰσπρακτέα
ὑπὲρ προσωποκρατήσεως του.

Οἱ Δικασταὶ

Ὁ ὑπογραμματεύς

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Δημος

'Αριθ 409

Πραγματικά συνεδριάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Καρδίτσῃ
Τμήματος ἐγκλημάτων τῆς 3 Νοεμβρίου 1889

Δικασταί

Πρόεδρος Ν. Βασιλειάδης

Μέλη Γ. Μπλάνος
Ν. Παλαιολόγος

Κατηγορούμενοι

Ἀντ. Ἀγγελόπουλος
Ἀθ. Τζιαχάρης
Δ. Σακελλαρόπουλος
Ἀρ. Σακελλαρόπουλος
Ν. Ζυγομήτρος
κατηγορούνται διὰ ἐφορκίσεως
ἐν ἐπιορκίᾳ.

Ἀντ. Ἀγγελόπουλος
Β. Παπαστάμου
Ὑπογραμματεῖς

Ἔκθεσις Πραγμάτων

Ἡ συνεδρίασις ἤρχισε δημοσίᾳ ἐν τῷ αἰθουσίῳ καθ' ἣν ὥραν αὐτοῦ τῇ διατάξει τοῦ προέδρου ἐξεφώνησε τὸ στόμωμα τῶν κατηγορουμένων ὁ ὑπηρέτης καὶ ἐκλήθησαν ἐνώπιον τοῦ προέδρου ὡρισμένοι μάρτυρες ὑπὲρ τῆς κατηγορίας οἱ ὁποῖοι ὥρκισθησαν ὑπὸ τοῦ προέδρου καὶ κατέθεσαν ὡς ἑξῆς

Μάρτυς Γ. Μπλάνος ἐτῶν 18, ἀγρότης, ἀπὸ Μαυρομμάτι, θρησκεύων τὴν ὀρθόδοξον καὶ ὅτι δὲν ἔχει οὐδεμίαν σχέσιν μὲ τοὺς κατηγορουμένους

Μάρτυς Ν. Παλαιολόγος ἐτῶν 18, ἀγρότης, ἀπὸ Μαυρομμάτι, θρησκεύων τὴν ὀρθόδοξον καὶ ὅτι δὲν ἔχει οὐδεμίαν σχέσιν μὲ τοὺς κατηγορουμένους

Ὁ εἰσαγγελεὺς λαβὼν τὸν λόγον ἀνέπτυξε συνοπτικῶς τὴν κατηγορίαν καὶ ἐνεγύρισεν ἐκ τῶν ὑπέρ αὐτοῦ ἐμπροσθίων μαρτύρων τὴν κατηγορίαν ὡς ἀποστηρίξιν αὐτῷ, οἵτινες ἐκ τῆς ὥρας τοῦ ὁρκισμοῦ ἐπρόφερον τῶν ὀνομάτων ἐτηρήθησαν αὐτῶν

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

206

Τὸ Δικαστήριον ομοιόθη μονομιᾶς ἐπὶ τῶν ἐδρῶν του παρουσίᾳ καὶ τοῦ γραμματέως ἀναγνώσαν καὶ διὰ τοῦ προέδρου του ἐδημοσίευσαν παραγρᾶ-
φα ἐκ ἐκμαγείου πρὸ ὀλίγου ἐξ ἀνάγκης του δίκη
[illegible]

Ὁ Συνήγορος τῆς κατηγορουμένης εἶπεν ὅτι οἱ μάρτυρες ἐπεκλήθησαν μάρ-
τυρας ὑπὲρ [illegible]
Τὴ Δικαστηρίου προέδρου ἀνεγνώρισαν ἐν τοῦ ἐκμαγείου αὐτοῦ οἱ μάρτυ-
ρες τῆς κατηγορίας καὶ ὑπερασπίσεως εἰς καὶ ἐπὶ τούτῳ ὑπογράφονται δικαίως
ἐγγράφως μόνον ὁ μάρτυς τῆς κατηγορίας, ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου
περὶ τῆς ταυτότητός του εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται Κ. Δ. Π. Παπαδόπουλος
ἐγεννήθη ἐδῶ ——— καὶ κατοικεῖ εἰς [illegible]
[illegible] καὶ ἐρωτηθεὶς εἰ ἐπιθυμεῖ νὰ ὁρκισθῇ ἢ ὄχι ἀπεκρίθη ὅτι
δὲν ἐπιθυμεῖ καὶ ἐρωτηθεὶς ἐὰν ἔχῃ τι νὰ εἴπῃ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ἀπεκρίθη
ὅτι δὲν ἔχει τίποτε νὰ εἴπῃ ——

Προσῆλθε ἔπειτα μάρτυς τῆς κατηγορίας ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου περὶ
τῆς ταυτότητός του εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται Γεώργ. Μαΐλης ἐγεννήθη
εἰς ——— κατοικεῖ εἰς Ναύπλιον ἐπαγγέλλεται γεωργὸς καὶ
ἐξετασθεὶς ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ προέδρου ἐὰν ἐπιθυμεῖ νὰ ὁρκισθῇ ἢ ὄχι ἀπεκρίθη
ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖ καὶ ἐρωτηθεὶς ἐὰν ἔχῃ τι νὰ εἴπῃ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ἀπεκρίθη
ὅτι [illegible]
[illegible]

Προσῆλθε ἔπειτα μάρτυς τῆς κατηγορίας ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου περὶ
τῆς ταυτότητός του εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται [illegible] ἐγεννήθη εἰς
καὶ κατοικεῖ εἰς [illegible] καὶ
ἐξετασθεὶς ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ προέδρου ἐὰν ἐπιθυμεῖ νὰ ὁρκισθῇ ἢ ὄχι ἀπεκρίθη
ὅτι [illegible]
[illegible]
[illegible]
[

Μετά την έξέλασιν των ανωτέρω μαρτύρων προσήλθεν ο πρώτος μάρτυς της υπερασπίσεως όστις ερωτηθείς υπό του προέδρου περί της ταυτότητος του εγκ. κώνος ώς ωνομάσθη εγνώσθη ως και καλούμενος ως χρησιμεύει ο καταγόμενος γεωργός εκ της κώμης ωρισθείς υπό του όρκου εβεβαίωσε κατά τα άρθρ. 121 του κωδ. Διοικον. και εξετασθείς κατ' ιδίαν ως εξής. Μαρτυρεί κατά τα υπό

Προσήλθεν έτερος μάρτυς όστις ερωτηθείς υπό του προέδρου περί της ταυτότητος του εγκ. κώνος, ώς ωνομάσθη εγνώσθη ως και καλούμενος ως χρησιμεύει ο καταγόμενος γεωργός εκ της κώμης, ωρισθείς υπό του όρκου εβεβαίωσε κατά τα άρθρ. 121 του αυτ. διοικονομικού κ' εξετασθείς κατ' ιδίαν ως εξής, ότι μαρτυρεί κατά τα υπό

Προσήλθεν τρίτος μάρτυς της υπερασπίσεως, όστις ερωτηθείς υπό του προέδρου περί της ταυτότητος του εγκ. κώνος, ώς ωνομάσθη εγνώσθη ως και καλούμενος ως χρησιμεύει ο καταγόμενος γεωργός εκ της κώμης ωρισθείς υπό του όρκου εβεβαίωσε κατά τα άρθρ. 121 του κωδ. Διοικον. κ' εξετασθείς κατ' ιδίαν ως εξής. Μαρτυρεί κατά τα υπό

Μετ' ολίγον οι μαρτυρούμενοι υπενθυμίζουν εις εαυτούς την πρόσβασιν της κώμης . . . . . .

Ο Εισαγγελεύς λαβών τον λόγον κ' επικαιρώσας την μαρτυρίαν επροτείνει την εξέτασιν . . . . . .

Ο Συνήγορος ανακρούσεως επί υπερασπίσεως πτήσασα την αυλαίαν κ' ωμίλησε . . . . . Και παίζουν μαρτυρίαν. ——

Το Δικαστήριον συμφώνως μυστικής επί των έδρων του παρουσιάζει κ' τον γραμματέα δικογραφίαν κ' δια του προέδρου του ενδιαφέρον επί εκπροσωπείου επί τω αριθ. 309 η εκδίκασις των δι' της εκπρόσ. τους μαρτυρουμένων εθνών Δημοκρατίας επί τω παρούσι δικαστ. [illegible]

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Κυρίῳ τῷ δεσπότῃ Δανὶὴλ Φιλιππιάδῃ.

Ὁ ἐν Σπάρτῃ

διδάσκαλος

Μήτρος

Ἀναστασόπουλος

Ἀναστασάδης

Ὁ Θεσσαλιώτης

Σπαρτιάτης

Αριθ. 1009

853

Πρακτικὰ συνεδριάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Καρδίτσῃ Πλημμελειοδικῶν

τῆς 28ης Νοεμβρίου 1892

Δικασταὶ οἱ κ.κ.

Κατηγορούμενος

Εἰσαγγελεὺς

ὑπογραμματεὺς

ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ.

Ἡ συνεδρίασις ἐγένετο δημοσίως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ του, καθ' ἣν ὁ κληθεὶς αὐτοῦ τῇ διαταγῇ προέδρου ἐξεφώνησε τὰ ὀνόματα τῶν κατηγορουμένων, οἵτινες ἐνεφανίσθησαν καὶ ἠρωτήθησαν ὑπὸ τοῦ Προέδρου περὶ τῆς ταυτότητός των κλπ. εἶπον ὅτι ὀνομάζονται

854

Ὁ Εἰσαγγελεὺς λαβὼν τὸν λόγον ἀπήγγειλε συνοπτικῶς τὴν κατηγορίαν καὶ ἐνεχείρησεν εἰς τὸν Πρόεδρον κατάλογον τῶν παρ' αὐτοῦ κλητευθέντων μαρτύρων τῆς κατηγορίας, πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς, οἵτινες εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ κλητῆρος ἐκφώνησιν τῶν ὀνομάτων ἐνεφανίσθησαν ἅπαντες

Ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου λαβὼν τὸν λόγον εἶπεν ὅτι ὁ πελάτης του δὲν ἐκλήτευσε μάρτυρας ὑπερασπίσεως.

Τῇ διαταγῇ δὲ τοῦ Προέδρου ἀπεχώρησαν ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου ἅπαντες οἱ μάρτυρες τῆς τε κατηγορίας εἰς ἓν καὶ εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ δωμάτια, καὶ παρέμεινεν μόνον ὁ πρῶτος τῆς κατηγορίας ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου περὶ τῆς ταυτότητός του κλπ. εἶπεν, ὅτι ὀνομάζεται Ἰωάννης Παπαϊωάννου ἐγεννήθη εἰς Ἠλίδαν, καὶ κατοικεῖ ἐν Ἀθήναις ἐτῶν 40 ἐμπορικὸς καὶ χριστιανὸς τοῦ κατηγορουμένου γνωρίζει ἁπλῶς ὡρκίσθη ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρ. 121 τῆς ποιν. δικονομίας καὶ ἐξετασθεὶς κατέθεσεν, ὅτι μολονότι δὲν ἐγνώριζεν ἀπὸ ἰδίαν αἰσθησιν τὰ κατηγορούμενα μὲ εἶπεν ὁ βασιλεὺς ὅτι ἔλειψε μία ἀνοιχτὴ καταστηματικὴ ταμηχανὴ μὲ ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε.

Προσῆλθεν ἕτερος, μάρτυς τῆς κατηγορίας ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου περὶ τῆς ταυτότητός του κλπ. εἶπεν, ὅτι ὀνομάζεται Γεώργιος Παπαδόπουλος ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις καὶ κατοικεῖ ἐν Ἀθήναις, ἐτῶν 37, βιομήχανος καὶ χριστιανός, τοῦ κατηγορουμένου γνωρίζει ἁπλῶς ὡρκισθεὶς ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρον 121 τῆς ποιν. δικονομίας καὶ ἐξετασθεὶς κατέθεσεν ὅτι ὁ ἀδικημένος ἐκ τοῦ κατηγορουμένου ἐβγῆκε βασιλικὸς ἐπίτροπος ἐδῶ καὶ δύο μῆνες καὶ ἀπὸ τότε ἐκλείσθησαν τὰ μαγαζιά, διὰ τὴν αἰτίαν δὲν γνωρίζει.

Προσῆλθεν ὁ τρίτος μάρτυς τῆς κατηγορίας ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου περὶ τῆς ταυτότητός του εἶπεν, ὅτι ὀνομάζεται

ἐγεννήθη ἐν

καὶ κατοικεῖ ἐν

ἐτῶν

καὶ χριστιανός, τ κατηγορουμεν γνωρίζει ἁπλῶς ὡρκισθεὶς ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρον 121 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας καὶ ἐξετασθεὶς κατέθεσεν, ὅτι

δὲν γράφουν

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Προσῆλθεν ἕτερος μάρτυς ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου περὶ τῆς
ταὐτότητός του κλ. εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται ἐγεννήθη ἐν
καὶ κατοικεῖ ἐν ἐτῶν καὶ χρι-
στιανὸς τ κατηγορούμενο γνωρίζει ἁπλῶς ὁρκισθεὶς ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρον
121 τῆς ποιν. δικονομίας καὶ ἐξετασθεὶς κατέθεσεν, ὅτι

διαφάνησαν

Προσῆλθεν ἕτερος μάρτυς ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Προέδρου
περὶ τῆς ταὐτότητός του κλπ. εἶπεν, ὅτι ὀνομάζεται
ἐγεννήθη ἐν
ἐτῶν καὶ κατοικεῖ ἐν
καὶ χριστιανὸς το κατηγορουμενο γνωρίζει ἁπλῶς ὁρκισθεὶς ὑπὶ τοῦ
ἱεροῦ εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρον 121 τῆς ποιν. δικονομίας καὶ ἐξετασθεὶς κατέθεσεν ὅτι

διαφάνησαν

Προσῆλθεν ἕτερος μάρτυς ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Προέδρου περὶ τῆς ταὐτό-
τητός του κλπ. εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται ἐγεννήθη ἐν
καὶ κατοικεῖ ἐν ἐτῶν καὶ χριστιανὸς τα κατη-
γορουμέν γνωρίζει ἁπλῶς ὁρκισθεὶς ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρον 121 τῆς Ποιν. Δικο-
νομίας καὶ ἐξετασθεὶς κατέθεσεν, ὅτι

διαφάνησαν

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

956

Μεθ' ὃ οἱ κατηγορούμενοι κληθέντες εἰς ἀπολογίαν ἠρνήθησαν τὴν πρᾶξιν των.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς λαβὼν τὸν λόγον καὶ ἀναπτύξας τὴν κατηγορίαν

Ὁ Συνήγορος ἀναπτύξας τὴν ὑπεράσπισιν ἠτήσατο τὴν ἀθώωσιν τῶν πελατῶν του.

Τὸ δικαστήριον σκεφθὲν ἐπὶ τῶν ἑδρῶν του παρόντος καὶ τοῦ γραμματέως ἀπεφάσισε καὶ διὰ τοῦ Προέδρου του ἐδημοσίευσε παραχρῆμα ἐπ' ἀκροατηρίου τὴν ὑπ' ἀριθ. 1009/6, ἀπόφασίν του, δι' ἧς ἐκήρυξε τὴν κατηγορουμένην

Μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀνωτέρω περὶ ἐνοχῆς ἀποφάσεως.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐπαναλαβὼν τὸν λόγον ἐπρότεινεν ἵνα ἐπιβληθῇ τῇ κηρυχθείσῃ ἐνόχῳ

Ὁ συνήγορος ἠτήσατο τὸν ἐλάχιστον ὅρον τῆς ποινῆς.

Τὸ δικαστήριον σκεφθὲν μυστικῶς ἐπὶ τῶν ἑδρῶν του παρόντος καὶ τοῦ γραμματέως ἀπεφάσισε καὶ διὰ ναῦ Προέδρου του ἐδημοσίευσε παραχρῆμα ἐπ' ἀκροατηρίου τὴν ὑπ' ἀριθ. 1009/11, ἀπόφασίν του δι' ἧς κατεδίκασε τὴν κηρυχθεῖσαν ἔνοχον εἰς

καὶ εἰς τὴν τῆς δίκης ἔξοδα καὶ τέλη τῆς σημάνσεως εἰσπρακτέα προσωπικῆς κρατήσεως,

Οἱ Δικασταὶ

Ὁ ὑπογραμματεύς

Downloaded from Digital Library Information Centre, University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Αριθ. 3

5

Πρακτικὰ συνεδρίασεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Καρδίτσῃ ἢ Πλ[illegible] ελειοδικῶν
[illegible] τῆς [illegible] 188[illegible]

Δικαστὰι

Κατηγορούμενος

Εἰσαγγελεύς

Ὑπογραμματεύς

Τάξεις Κατηγορουμένων

Ἡ συνεδρίασις ἐγένετο δημοσίως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ του καθ' ἣν ὁ κλητὴς οὗτ[illegible] τῇ διαταγῇ τοῦ Προέδρου ἐξεφώνησε τὸ ὄνομα τοῦ κατηγορουμένου ὅστις ἐ[illegible] ἀνεφανίσθη καὶ ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Προέδρου περὶ τῆς ταυτότητός του κλπ. εἶπε ὅτι ὀνομάζεται [illegible]

[illegible]

καὶ χριστιανὸς ὀρθόδοξος καὶ ὅτι διαμένει [illegible] πρὸς ὑπερασπισιν των ὁ κληρός

Ὁ Εἰσαγγελεὺς λαβὼν τὸν ἀπήγγειλε συνοπτικῶς τὴν κατηγορίαν καὶ ἐνεγείρισεν εἰς τὸν πρόεδρον κατάλογον τῶν παρ' αὐτοῦ κλητευθέντων μαρτύρων τῆς κατηγορίας πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς, οἵτινες εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ κλητῆρος ἐκφώνησιν τῶν ὀνομάτων των ἐνεφανίσθησαν ἅπαντες. Ἐνταῦθα ἡ ὑπερασπ[illegible]στις εἶπεν ὅτι ὁ πελάτης του [illegible] διεκήτευσε μάρτυρας ὑπερασπίσεως, οἵτινες ἐνεφανίσθη [illegible]

τῇ διαταγῇ δὲ τοῦ προέδρου ἀπεχώρισαν ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου ἅπαντες οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας καὶ ὑπερασπίσεως, εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ κεχωρισμένα δωμάτια, καὶ παρέμεινεν μόνον ὁ πρῶτος τῆς κατηγορίας, ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου περὶ τῆς ταυτότητος του κλπ. εἶπεν, ὅτι ὀνομάζεται [illegible] ἐγεννήθη εἰς [illegible] καὶ κατοικεῖ εἰς [illegible] ἐτῶν [illegible]

καὶ χριστιανὸς τὸ κατηγορούμενον ~~[illegible]~~ ὡρκίσθη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρ. 121 τῆς ποιν. δικονομίας καὶ ἐξετασθεὶς κατέθηκεν ὅτι [illegible]

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

6

Προσῆλθεν ἕτερος μάρτυς τῆς κατηγορίας, ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου περὶ τῆς ταυτότητός του κλπ. εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται ἐγεννήθη εἰς ἐτῶν καὶ κατοικεῖ καὶ χριστιανὸς ὀρθόδοξος τὸ κατηγορούμενον γνωρίζει ἁπλῶς ὡρκίσθη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρ. 121 τῆς ποιν. δικονομίας καὶ ἐξετασθεὶς κατέθηκεν, ὅτι

Προσῆλθεν ὁ τρίτος μάρτυς τῆς κατηγορίας ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου περὶ τῆς ταυτότητός του κλπ. εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται ἐγεννήθη εἰς ἐτῶν καὶ κατοικεῖ καὶ χριστιανὸς ὀρθόδοξος τὸ κατηγορούμενον γνωρίζει ἁπλῶς, ὡρκίσθη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρον 121 τῆς ποιν. δικονομίας, καὶ ἐξετασθεὶς κατέθηκεν ὅτι

Μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνωτέρω μαρτύρων προσῆλθεν ὁ πρῶτος μάρτυς τῆς ὑπερασπίσεως ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου περὶ τῆς ταυτότητός του κλπ. εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται ἐγεννήθη εἰς καὶ κατοικεῖ εἰς ἐτῶν καὶ χριστιανὸς ὀρθόδοξος, τὸ κατηγορούμενον γνωρίζει ἁπλῶς ὡρκίσθη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρον 121 τῆς ποιν. δικονομίας καὶ ἐξετασθεὶς καθέθηκεν, ὅτι

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

8

Τὸ Δικαστήριον σκεφθὲν μυστικῶς ἐπὶ τῶν ἰδεῶν του παρουσίᾳ καὶ τοῦ γραμματέως
ἀπεφάσισε καὶ διὰ τοῦ προέδρου του ἐδημοσίευσε παρὸν ἐπ' ἀκροατηρίου τὴν ὑπ'
ἀριθ 3 ε. ε. ἀπόφασίν του δι' ἧς κατεδίκασεν α κηρυχθέντ εν ἐνοχ α εἰς
χρηματικὴν 3. ἡμερ καὶ εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς σημ ἀνσεως εἰς πρακτέα
διὰ προσωποκρατήσεως του.

Οἱ Δικασταὶ

Ὁ ὑπογραμματεὺς

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Αριθ. 9

Πράξις επιτροπείας του Διαμερίτου
Δικαστού Ναυπλίου περί της Ενορκου Βεβαιώσεως.

Έτους 1884 Ιανουαρίου 21.

Σήμερον τω Δ. Βασιλειάδη Γεωργίου επάρχου του Ναυπλιακού Δικ. Συμβουλίου Δημ. Αδαμοπούλου Δημ. Γραμματέως και Π. Παπαδοπούλου Γεωργίου μισθωτού επαρχιακού υπηρεσιακού.

Ο Διαμερίτης άμα και Δικαστής Ναυπλίου.

Ο Δικαστής Δημ. Γραμματεύς.

Ο Δικαστής Ειρηνοδίκης.

Ο αντίδικος εξήλθε διαμαρτυρόμενος ότι δεν δύναται να παραστή εις το δικαστήριον τούτο ένεκα ασθενείας του, αποδεικνύων τούτο δια πιστοποιητικού του Ιατρού Δημ. Προκοπίου, ο οποίος βεβαιοί ότι ο αντίδικος πάσχει εκ πυρετού, βηχός, πόνου κεφαλής,

οδοδόξος, ἀφ' ὃν διεξῆγε σπουδαιότατον ἀρχιε-
πισκοπικὸν καὶ δημοτικὸν ἔργον. Ἐπιδιώκων
ἀνεκαίνισε καὶ ἐπλούτισε σπανιωτάτοις
χειρογράφοις τὴν ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος
καὶ ἐν τῷ προαστείῳ Χαλκῆς ἱερὰν μονὴν
τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ἣν ἔκτισε καὶ ἐπ-
ροίκισε πλουσίως ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει
Φαναριώτης, ὁ ἡγεμὼν τῆς Οὐγγροβλαχίας
Ἀλέξανδρος Ἀ. Μουρούζης.

Ὁ Σπυρίδων ἐκκαλλιγραφημένον ἔχει ὅλον τὸν
ὑπόλοιπον μαθητικὸν ἀνεφοδιασμόν, ὅστις
ἐν Ἰουλίῳ τοῦ παρόντος ἔτους ἐπεβιβάσθη
ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου Ἀθηνᾶ καὶ ἀπέπλευσε
πρὸς τὴν Ἑρμούπολιν, ἐν ᾗ ἐκεῖ ἐπὶ τῆς
ἀγορᾶς ἐκπαιδεύσεως ἐπιστατῶν καὶ
διδάσκων τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν γλῶσσαν
ἐπὶ δύο ἔτη, ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὴν Ἀθήναν
ἐν τῷ ἀρχομένῳ μηνὶ Σεπτεμβρίῳ, ἵνα
ἐπιστατεύσῃ καὶ διδάξῃ τὴν ἀρχαίαν
ἑλληνικὴν γλῶσσαν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις
Ἐκπαιδευτήριον.

Ὁ Σπυρίδων ἐκκαλλιγραφημένον ἔχει ὅλον τὸν
ὑπόλοιπον μαθητικὸν ἀνεφοδιασμόν, ὅστις
ἐν Ἰουλίῳ τοῦ παρόντος ἔτους ἐπεβιβάσθη
ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου Ἀθηνᾶ καὶ ἀπέπλευσε
πρὸς τὴν Ἑρμούπολιν, ἐν ᾗ ἐκεῖ ἐπὶ τῆς
ἀγορᾶς ἐκπαιδεύσεως ἐπιστατῶν καὶ
διδάσκων τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν γλῶσσαν
ἐπὶ δύο ἔτη, ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὴν Ἀθήναν
ἐν τῷ ἀρχομένῳ μηνὶ Σεπτεμβρίῳ, ἵνα
ἐπιστατεύσῃ καὶ διδάξῃ τὴν ἀρχαίαν
ἑλληνικὴν γλῶσσαν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις
Ἐκπαιδευτήριον.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

μεγάλη απόδειξη της θείας αυτής τέχνης,
η οποία πολλά αγάλματα κρύβει.
Περισσότερες μορφές ανακαλύφθηκαν στη Ναύπλιο
μετά τον 1ο π.Χ. αιώνα στη Λακωνική
και στην ανατολική Ακτή. Λάρνακα γρανιτένια
ανακαλύφθηκε στο Περιβόλι στις 15 Μαρτίου, ύστερα από
δεκαεφτά, ανακαλυφθείσες μορφές εκείνες, αρ-
χαίων και του Ιερού Ευαγγελισμού της Λαμπρής.
Στις 21 του αυτού μήνα, η Αγιαπαναγιώτικη
Ακτή στο Ναύπλιο, ανακαλύφθηκε
μετά από μεγάλη του ανασκαφή πάνω στα ερείπια
ενός αρχαίου ναού, και μετά δύο ημέρες
ανακαλύφθηκε ένα μικρό ανάγλυφο.
Μετά την εξήγηση των ανακαλυφθέντων μορφών.
Προσωπικές και ιδιωτικές ανακαλύψεις.
Στη Ναυπλιώτικη ακτή δε μορφές
αρχαίων ανακαλύφθηκαν στις 15 Μαρτίου στο Ιερό
Ακτή. Λάρνακα γρανιτένια ανακαλύφθηκε στο
Περιβόλι στις 20 αμπελουργού, και περισσότερες

[illegible]

[illegible]

[illegible]

'Αριθ. 146.

Πρακτικὰ συνεδριάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Καρδίτσᾳ Πλημμελειοδικῶν
τῆς 3ης Μαρτίου 1890.

Δικαστὴς ἐξ ἀν.
Ἐμμ. Παρδίνας Πρόεδρος
Νικόλ. Βάσσος
Κων. Δαλιάνης
Ἐμμ. Ἀγγελίδης
Ι. Σουβλῆς Παρεδρος
(ἀπουσιάζων λαιτ ἔχρος)
Παρεδρος Π. Κουμπαρέλλας

Ἀνδρέας Σκιάδας.

Εἰσαγγελεύς.

Β. Κόλλιας ὑπογραμματεύς

Καταγγελόμενοι

1) Βάϊος Σκλαν
2) Μαν. Σουρπη
3) Ἀλέξιος Ἀθ. Χρ. Ζαχος
4) Μαλια Δημ. Σουρπᾶ
5) Βασιλικὴ Χατζοπουλου.
6) Μαρια Δημ. Καλαφατάκη
7) Ζαΐδα Δημ. Λαζίκου
Σκλαβοπαίδαινες διγαμίας
ἀνάλογα

Πεδίη Ἀνδρέας

Ἐκθεσις Πρακτικῶν

Ἡ συνεδρίασις ἐδημοσίως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ του καθ' ἣν ὁ κλητὴρ αὐτοῦ τῇ σιωπῇ τοῦ Προέδρου ἐξεφώνησε τὰ ὀνόματα τῶν κατηγορουμένων οἵτινες ἐνεφανίσθησαν καὶ ἐρωτηθέντες ὑπὸ τοῦ Προέδρου περὶ τῆς ταυτότητός των κλπ. εἶπαν ὅτι ὀνομάζονται ὡς ἐγγράφησαν διαφόρως ἕκαστος ἐξ αὐτῶν ἀπήντησεν ὅτι ἐγνώριζε τὸν λόγον τῆς παρουσίας του ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς ἀνέγνωσε τὸ κατηγορητήριον ἐν τῷ ὁποίῳ ἐκατηγοροῦντο οἱ ἀνωτέρω ἐγκαλούμενοι ὅτι ἐν Καρδίτσᾳ καὶ τῇ ἐπαρχίᾳ αὐτῆς κατὰ τὸν μῆνα Ἰανουάριον τοῦ ἔτους τούτου ἐτέλεσαν τὸν γάμον των ἐνῶ ἦσαν ἔγγαμοι ἐν ζωῇ ἔχοντες τὰς νομίμους συζύγους των καὶ ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ κατηγορητηρίου ἐζήτει τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρων 357 § 1 καὶ 99 Π.Ν. ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ἐκλήθησαν οἱ κατηγορούμενοι ἵνα ἀπολογηθῶσιν.

(χριστιανὸς ὀρθόδοξος καὶ ὅτι διορίζ[illegible] δικηγόρ[illegible] τὸ [illegible]

Ὁ Εἰσαγγελεὺς λαβὼν τὸν λόγον ἐπρότεινε τὸν χωρισμὸν τῆς δίκης ὡς πρὸς τὸν μὴ ἐμφανισθέντα κατηγορουμένον καθὸ μὴ κλητευθέντα

Τὸ δικαστήριον σκεφθὲν μυστικῶς ἐπὶ τῶν ἑδρῶν του παρουσίᾳ καὶ τοῦ Γραμματέως ἀπεφάσισε καὶ διὰ τοῦ Προέδρου του ἐδημοσίευσε παραγγελμα ἐπ' ἀκροατηρίῳ τὴν ὑπ' ἀριθ.

ε. ε. ἀπόφασίν του δι' ἧς διέταξε τὸν χωρισμὸν τῆς δίκης ὡς πρὸς τὸν μὴ ἐμφανισθέντα κατηγορουμένου

καθὸ μὴ κλητευθέντ[illegible] καὶ ἐπέβαλε τὰ τῆς παρούσης ἔξοδα καὶ τέλη εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Μετὰ τὴν ἐπαγγελίαν τῆς ἄνω ἀποφάσεως ὁ Εἰσαγγελεὺς λαβὼν τὸν λόγον ἀπήγγειλε ἐν συνόψει τὴν ἔννοιαν τῆς κατηγορίας καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν πρόεδρον κατάλογον τῶν παρ' αὐτοῦ κλητευθέντων μαρτύρων τῆς κατηγορίας, οἵτινες ἐνεφανίσθησαν κατὰ τὸ μέρος

Ὁ Συνήγορ[illegible] ἐρωτηθεὶς ἂν ἔχ[illegible] μάρτυρας ὑπερασπίσεως ἀπήντησε διεγράφησαν ἀπὸ ἀπὸ ἐναντίον ἐπιλείψαντες εἰς[illegible]

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

386

τῇ διαταγῇ δὲ τοῦ προέδρου ἀπεχώρισαν ἐκτοῦ ἀκροατηρίου ἅπαντες οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας καὶ ὑπερασπίσεως, εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ δωμάτια, καὶ παρέμεινεν αὐτῷ μόνον ὁ πρῶτος τῆς κατηγορίας, ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου περὶ τῆς ταυτότητός του κλπ. εἶπεν, ὅτι ὀνομάζεται [illegible] καὶ κατοικεῖ εἰς [illegible] ἐγεννήθη εἰς [illegible] ἐτῶν [illegible] καὶ χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὁ κατηγορούμενος γνωρίζει ἁπλῶς ὡρκίσθη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρ. 121 τῆς ποιν. δικονομίας καὶ ἐξετασθεὶς κατέθηκεν ὅτι [illegible]

Προσῆλθεν ἕτερος μάρτυς τῆς κατηγορίας, ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου περὶ τῆς ταυτότητός του κλπ. εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται [illegible] ἐγεννήθη εἰς [illegible] καὶ κατοικεῖ εἰς [illegible] ἐτῶν [illegible] καὶ χριστιανὸς ὀρθόδοξος τοῦ κατηγορουμένου γνωρίζει ἁπλῶς ὡρκίσθη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρ. 121 τῆς ποιν. δικονομίας καὶ ἐξετασθεὶς κατέθηκεν, ὅτι [illegible]

Προσῆλθεν ὁ τρίτος μάρτυς τῆς κατηγορίας ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου περὶ τῆς ταυτότητός του κλπ. εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται [illegible] ἐγεννήθη εἰς [illegible] καὶ κατοικεῖ εἰς [illegible] ἐτῶν [illegible] καὶ χριστιανὸς ὀρθόδοξος τοῦ κατηγορουμένου, γνωρίζει ἁπλῶς, ὡρκίσθη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρον 121 τῆς ποιν. δικονομίας, καὶ ἐξετασθεὶς κατέθηκεν ὅτι [illegible]

Μεθ' ὃ προσῆλθεν [illegible] ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ κλπ., εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται [illegible] ἐγεννήθη εἰς [illegible] καὶ κατοικεῖ εἰς [illegible] ἐτῶν [illegible] καὶ χριστιανὸς ὀρθόδοξος τοῦ κατηγορουμένου γνωρίζει ἁπλῶς ὡρκίσθη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρον 121 τῆς ποιν. δικονομίας καὶ ἐξετασθεὶς κατέθηκεν ὅτι [illegible]

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Προσῆλθεν ἕτερος μάρτυς τῆς
περὶ τῆς ταυτότητός του κλπ. εἶπεν, ὅτι ὀνομάζεται
καὶ κατοικεῖ εἰς
καὶ χριστιανὸς, τὸ κατηγορούμενον γνωρίζει ἀπὸ
Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρον 121 τῆς ποιν. δικονομίας καὶ ἐξετασθεὶς κατ' ἰδίαν ἔ-

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Ἰουλίου 1862

Ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας ἐπεκράτησεν ἡ ἀταξία καὶ ἀναρχία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ναυπάκτου ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μεσολογγίου ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀγρινίου ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Καρπενησίου ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀμφισσης ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Λιβαδείας ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Θηβῶν ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Χαλκίδος ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Κύμης ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Καρυστίας ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀργολίδος ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀρκαδίας ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μεσσηνίας ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀνδρίτσης ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Γορτυνίας ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Καλαβρύτων ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Πατρῶν ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀχαΐας ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἠλείας ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ζακύνθου ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Κεφαλληνίας ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἰθάκης ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Λευκάδος ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Κερκύρας ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Παξῶν ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Θεσπρωτίας ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἰωαννίνων ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀρτης ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Πρεβέζης ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Φαναρίου ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀγράφων ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀγράφων ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀγράφων ἐπεκράτησεν ἡ ἀναρχία καὶ ἀταξία,

Ὁ Ὑπουργὸς

Ὁ Ὑπουργὸς

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Αριθ. 207

Πρακτικά συνεδριάσεως του Δικαστηρίου των εν Κερκύρα Πλημμελειοδικών της 14 Μαΐου 1887

Δικασταί

Ηλ. Μιχαηλόπουλος πρόεδρος
Αναστ. Γαλανόπουλος
Ν. Κλαπάκης
Λ. Ρηγόπουλος
Κ. Γαλάνης, επιτρόπου παρεμπιπτόντως τοποτηρητής
Ν. Σβολόπουλος διδ. αφρ. υποκαταστάτης

Κατηγορούμενοι

1) Γεώργιος Ν. Ναυδ
ναίος, ναύκληρος
Βραΐλα κατοικ. εν
Αγγλία Κωνσταντίνος
Ιωάν. Μπιτζόλος
Κατηγορούμενος Ιωάν. Μπιτζόλος
Π. Καπανελλής.

Δημ. Μαζαράκης Εισαγγελεύς

Β. Νικολάου υπογραμματεύς

Τέλεσις Πραγμάτων

Η συνεδρίασις ένένετο δημοσίως εν τω ακροατηρίω του καθ' ην Ο κληθείς αυτού τη διαταγή του Προέδρου εξερώνησε τα ονόματα τα κατηγορουμένων και ανεκρίθη 1) και ερωτηθείς υπό του Προέδρου περί της ταυτότητός του κλπ. είπεν ότι ονομάζεται Γεώργιος Ναυδ, ναυτικός Βραΐλα ετών 15, γεννηθείς εν Χαϊρεσίω, πλοίαρχος ατμοπλοίου Ιωάννα Π. Καπανελλή ομολογεί ότι κατηγορείται αδίκως διότι ουδέν έγκλημα διέπραξε και χριστιανός ών δεν δύναται να ψευσθή.

Ο Εισαγγελεύς λαβών τον λόγον ανέπτυξε συνοπτικώς την κατηγορίαν κατά του εναγομένου και ανέγνωσε εις τον πρόεδρον κατάλογον των παρ' αυτού κληθησομένων μαρτύρων της κατηγορίας προς υποστήριξιν αυτής, οίτινες εις την υπό του κλητήρος έκθεσίν των ενεφανίσθησαν άπαντες. Εντεύθεν η υπερράτησις είδεν ότι η πλήρης ανάγνωσις μαρτύρων υπερασπίσεως, οίτινες ενεφανίσθη αναγνωσθώσι.

Τη διαταγή δε του προέδρου απεχώρησαν εκ του ακροατηρίου άπαντες οι μάρτυρες κατηγορίας και υπερασπίσεως, εις τα επί τούτω κεχωρισμένα δωμάτια, και εισήλθεν μόνον ο πρώτος της κατηγορίας, ος ερωτηθείς υπό του προέδρου περί της ταυτότητός του κλπ. είπεν. ότι ονομάζεται Ιωάννης Δημ. Παπαδημητρίου ενενήκοντα ετών Βραΐλα και κατοικεί εδώ 15 έτη, αγαπώμενος και χριστιανός ών γνωρίζει αλλαχού ωρκισθή επί του Ιερού Ευαγγελίου κατά το άρθρ. 121 της ποιν. δικονομίας και εξετασθείς κατέθεσεν ότι αυτή

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

771

Προσῆλθεν ἕτερος μάρτυς τῆς κατηγορίας, ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου περὶ τῆς ταυτότητός του κλπ. εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται Δ. Κ. Γιαπιτσάκης ἐγεννήθη εἰς Βραΐλαν καὶ κατοικεῖ εἰς Βραΐλαν ἐτῶν 12 μετὰ τῆς ~~ἀπλῶς/ὡρκίσθη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρ.~~ χριστιανὸς ὀρθόδοξος τὸν κατηγορούμενον γνωρίζει ἀπλῶς, ὡρκίσθη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρον 121 τῆς ποιν. δικονομίας καὶ ἐξετασθεὶς κατέθηκεν, ὅτι

Προσῆλθεν ὁ τρίτος μάρτυς τῆς κατηγορίας ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου περὶ τῆς ταυτότητός του κλπ. εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται Κ. Γιαπιτσάκης ἐγεννήθη εἰς Βραΐλαν ἐτῶν 65, χωρικός καὶ κατοικεῖ εἰς Βραΐλαν καὶ χριστιανὸς ὀρθόδοξος τὸν κατηγορούμενον γνωρίζει ἁπλῶς, ὡρκίσθη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρον 121 τῆς ποιν. δικονομίας, καὶ ἐξετασθεὶς κατέθηκεν ὅτι

Μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνωτέρω μαρτύρων προσῆλθεν ὁ πρῶτος μάρτυς τῆς ὑπερασπίσεως ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου περὶ τῆς ταυτότητός του κλπ., εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται
ἐγεννήθη εἰς
καὶ κατοικεῖ εἰς
ἐτῶν
καὶ χριστιανὸς ὀρθόδοξος, τὸν κατηγορούμενον γνωρίζει ἁπλῶς ὡρκίσθη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρον 121 τῆς ποιν. δικονομίας καὶ ἐξετασθεὶς κατέθηκεν, ὅτι

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

772/1112 Δεκ

Προσῆλθεν ὁ τρίτος μάρτυς ὑπερασπίστεως ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου περὶ τῆς ταυτότητος του κλπ. εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται ἐγεννήθη εἰς καὶ κατοικεῖ εἰς ἐτῶν καὶ χριστιανὸς τ κατηγορουμεν γνωρίζει ἁπλῶς ὡρκίσθη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρον 121 τῆς ποιν. διονομίας καὶ ἐξεταθεὶς κατέθηκεν ὅτι

Μεθ' ὃ ο κατηγορουμεν κλήθεὶς εἰς ἀπολογίαν εἰρήθη τὴν πρὸς τ

Ὁ Εἰσαγγελεὺς λαβὼν τὸν λόγον καὶ ἀναπτύξας τὴν κατηγορίαν ἐπρότεινε τὴν ἐ-
νοχὴν τ κατηγορουμεν κατὰ τὸ κατηγορητήριον
Ὁ Συνήγορος ἀναπτύξας τὴν ὑπεράσπισιν ἠτήσατο τὴν ἀθῴωσιν τ
πελάτου του τας

Τὸ δικαστήριον σκεφθὲν μυστικῶς ἐπὶ τῶν ἐδρῶν του παρουσίᾳ καὶ τοῦ Γραμματέως ἀπεφάσισε καὶ διὰ τοῦ προέδρου του ἐδημοσίευσε παραχρῆμα ἐν ἀκροατηρίῳ τὴν ὑπ' ἀριθ. 207 ε. ε. ἀπόφασιν του δι' ἧς ἐκήρυξε τ κατηγορουμένους ἀθῴους

Μετὰ τὴν ἐπαγγελίαν τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως
Ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐπαναλαβὼν τὸν λόγον ἐπρότεινεν ἵνα εἰς τ κατηγορουμένους ἐπιβληθῇ ἀναλόγως ποινή.
Ὁ Συνήγορος ἠτήσατο τὸ ἐλάχιστον ὅριον τῆς ποινῆς.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

773

Τὸ Δικαστήριον σκεφθὲν μυστικῶς ἐπὶ τῶν ἰδίων του παρουσίᾳ καὶ τοῦ γραμματέως ἀπεράστιτε καὶ διὰ τοῦ προέδρου του ἐδημοσίευσε τὴν ἀπόφασιν ἐπ' ἀκροατηρίου τὴν ὑπ' ἀριθ 207 ε. ε. ἀπόφασίν του δι' ἧς κατεδικάσθη ὁ κληθεὶς ἐν ἐνοχῇ εἰς τὴν πρόσθετον ποινὴν τοῦ ἐξορισμοῦ καὶ εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς σημειώσεως εἰσπρακτέα διὰ προσωποκρατήσεως τοῦτου

Οἱ Δικασταὶ

Ὁ ὑπογραμματεύς

898

Αριθ. 240

Πρακτικὰ συνεδριάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Καρδίτσῃ Πλημμελειοδικῶν
τῆς 21 Μαΐου 188

Δικασταί

Κατηγορούμενοι

Εἰσαγγελεύς

Ὑπογραμματεύς

Ἐκθεσις Πρακτικῶν

Ἡ συνεδρίασις ἐγένετο δημοσίως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ του καθ' ἣν Ὁ κλητὴρ αὐτοῦ ὑπὸ τῇ διαταγῇ τοῦ Προέδρου ἐξεφώνησε τὸ ὄνομα τοῦ κατηγορουμένου ὅστις ἐνεφανίσθη καὶ ἠρωτήθη ὑπὸ τοῦ Προέδρου περὶ τῆς ταυτότητός του κλπ. εἶπε ὅτι ὀνομάζεται

καὶ χριστιανὸς ὀρθόδοξος καὶ ὅτι διορίζει δικηγόρον πρὸς ὑπεράσπισίν του τὸν δικηγόρο

Ὁ Εἰσαγγελεὺς λαβὼν τὸν ἀπήγγειλε συνοπτικῶς τὴν κατηγορίαν καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν πρόεδρον κατάλογον τῶν παρ' αὐτοῦ κλητευθέντων μαρτύρων τῆς κατηγορίας πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς, οἵτινες εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ κλητῆρος ἐκφώνησεν τῶν ὀναμάτων των ἐνεφανίσθησαν ἅπαντες. Ἐνταῦθα ἡ ὑπεράσπ.σις εἶπεν ὅτι ὁ πελάτ της ἐκλήτευσ μάρτυρας ὑπερασπίσεως, οἵτινες ἐνεφανίσθη

τῇ διαταγῇ δὲ τοῦ προέδρου ἀπεχώρισαν ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου ἅπαντες οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας καὶ ὑπερασπίσεως, εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ κεχωρισμένα δωμάτια, καὶ παρέμεινεν μόνον ὁ πρῶτος τῆς κατηγορίας, ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου περὶ τῆς ταυτότητός του κλπ. εἶπεν, ὅτι ὀνομάζεται ἐγεννήθη εἰς

καὶ κατοικεῖ εἰς ἐτῶν

καὶ χριστιανὸς τὸ κατηγορουμένο γνωρίζει ὡρκίσθη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρ. 121 τῆς ποιν. δικονομίας καὶ ἐξετασθεὶς κατέθηκεν ὅτι

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

899

Προσῆλθεν ἕτερος μάρτυς τῆς κατηγορίας, ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου περὶ τῆς ταυτότητός του κλπ. εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται ἐγεννήθη εἰς ἐτῶν καὶ κατοικεῖ καὶ χριστιανὸς ὀρθόδοξος τὸ κατηγορούμενο γνωρίζει ἁπλῶς ὡρκίσθη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρ. 121 τῆς ποιν. δικονομίας καὶ ἐξετασθεὶς κατέθηκεν, ὅτι

Προσῆλθεν ὁ τρίτος μάρτυς τῆς κατηγορίας ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρο περὶ τῆς ταυτότητός του κλπ. εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται ἐγεννήθη εἰς καὶ κατοικεῖ εἰς ἐτῶν καὶ χριστιανὸς ὀρθόδοξος τ κατηγορουμεν γνωρίζει ἁπλῶς, ὡρκίσθη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρον 121 τῆς ποιν. δικονομίας, καὶ ἐξετασθεὶς κατέθηκεν ὅτι

Μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνωτέρω μαρτύρων προσῆλθεν ὁ πρῶτος μάρτυς τῆς ὑπερασπίε ως ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου περὶ τῆς ταυτότητός του κλπ., εἶπεν ὅτι ὀνο μάζεται ἐγεννήθη εἰς καὶ κατοικεῖ εἰς ἐτῶν καὶ χριστιανὸς ὀρθόδοξος, τὸ κατηγορουμενο γνωρίζει ἁπλῶς ὡρκισθη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρον 121 τῆς ποιν. δικονομίας καὶ ἐξετασθεὶς κατέθηκεν, ὅτι

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

900

Προσῆλθεν ἕτερος μάρτυς τῆς
περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ κλπ. εἶπεν ὅτι ἐνημερώθη
ἐτῶν
ὁπλῶν ἐγνώσθη ἐπὶ τοῦ Ἰησοῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄλφα 12½ τῆς πιν. ὁμοίως
καὶ ἐξετασθεὶς κατέθηκεν ὅτι

Προσῆλθεν ὁ τρίτος μάρτυς ὑπερασπίσεως ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου περὶ τῆς
ταυτότητος τοῦ κλπ. εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται ἐγνώσθη
ἐτῶν καὶ κατοικεῖ εἰς
καὶ χριστιανὸς τ κατηγορουμεν γνωρίζει
ἁπλῶν ἐγνώσθη ἐπὶ τοῦ Ἰησοῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄλφα 12½ τῆς πιν. ὁμοίως
καὶ ἐξετασθεὶς κατέθηκεν ὅτι

Μετὰ ὃ ο κατηγορουμεν κληθὲ εἰς ἀπολογίαν εἰσῆλθη τὴν τάξιν τ
εἶπ

Ο Εισαγγελεὺς λαβὼν τὸν λόγον καὶ ἀναπτύξας τὴν κατηγορίαν ἐπρότεινε τὴν ἔ-
νοχήν τ κατηγορουμεν κατὰ τὸ κατηγορητήριον
Ο Συνήγορο ἀνέπτυξε τὴν ὑπεράσπισιν ἠτήσατο τὴν ἀθώωσιν τ
πελάτο τ

Τὸ δικαστήριον σκεφθὲν μυστικῶς ἐπὶ τῶν ἐδρῶν του παρουσίᾳ καὶ τοῦ Γραμμα-
τέως ἀπεφάσισε καὶ διὰ τοῦ προέδρου του ἐδημοσίευσε πλαγιόγραφα τὴν
ὑπ' ἀριθ. ε. ε. ἀπόφασιν του δι' ἧς ἐκήρυξε τ κατηγορουμεν

Μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως
Ο Εισαγγελεὺς ἐπαναλαβὼν τὸν λόγον ἐπρότεινεν ὅπως εἰς τ καταδικασθοῦν
κατηγορουμεν ἐπιβληθῇ ποινὴ
Ο Συνήγορο ἠτήσατο τὸ ἐλαχιστον τῆς ποινῆς

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

301

Το Δικαστήριον σκεφθέν μυστικώς επί των ιδεών του παραστάτου και του γραμματέως
απεφάσισε και διά του προέδρου του εδημοσίευσε παραχώρημα επί ακινήτου την υπ'
αριθ ε. ε. απόφασίν του δι' ής κατεδίκασεν κηρυχθεντ ένοχ εις
και εις τα δικαστικά έξοδα και τέλη της σημάνσεως επιτρεπτ
διά προσωποκρατήσεως του.

Οι Δικασταί

Ο υπογραμματεύς

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

988

Ἀριθ. 5`50.

Πρακτικὰ συνεδριάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Καρδίτσῃ Πλημμελειοδικῶν.

Τῆς 30. Ἰουλίου 1881

Δικασταί	Κατηγορούμενοι
Σ. Γορλόνης Πρόεδρος, Δ. Παπαδόπουλος, Ἀντ. Κόντος, Ἀνδρ. Τσαμπαζάκης, Πρ. Ἀλεξανδρόπουλος-Δικηγόροι (συμφωνοῦν καὶ ἐπιφορτίζουν τὸν Πρόεδρον νὰ ἀποφασίσῃ) Ἰωαν. Τσουρλάκης	Κύριος Κοσμόπουλος, Γεώργιος Κουβούλης, Δημ. Τσόνος, Κυριάκη συζ. Ἀλεξ. Κοσμοπούλου γραφόντες μὲ ὑπομνήματα ἐπὶ τοῦ ζητήματος καὶ Ν. Μανωλόπουλος.

Ἀντ. Εἰσαγγελεύς.
Β. Κόντος
Ὑπογραμματεύς

Πράξις γραφεῖσα

ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ.

Ἡ συνεδριασις ἐγένετο δημοσίως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, καθ' ἣν ὁ κλητὴρ αὐτοῦ τῇ διαταγῇ τοῦ Προέδρου ἐξεφώνησε τὰ ὀνόματα τῶν κατηγορουμένων ὅτι οὐδεὶς ἐνεφανίσθη καὶ ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Προέδρου περὶ τῆς τακτότητος τῶν κλπ. εἶπον ὅτι ὀνομάζονται ὁ μὲν πρῶτος Κύριος Κοσμόπουλος ἐτῶν 35, ὁ δεύτερος Γεώργιος Κουβούλης ἐτῶν 36. ὁ 32 Δημ. Τσόνος ἐτῶν 45, ἡ δὲ 47 Κυριάκη συζ. Ἀλεξ. Κοσμοπούλου ἐφωτήθησαν ἐὰν ἔλαβον γνῶσιν τῆς κλήσεως καὶ ἀπεκρίθησαν ἀρνητικῶς ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

καὶ χριστιανὸς ὀρθόδοξος καὶ ὅτι διορίζεται συνήγορος πρὸς ὑπεράσπισίν του ὁ συνήγορος

Ὁ Εἰσαγγελεὺς λαβὼν τὸν λόγον ἀπήγγειλε συνοπτικῶς τὴν κατηγορίαν καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Πρόεδρον κατάλογον τῶν παρ' αὐτοῦ κληθέντων μαρτύρων τῆς κατηγορίας πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς, οἵτινες εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ κλητῆρος ἐκφώνησιν τῶν ὀνομάτων ἐνεφανίσθησαν ἅπαντες.

Τῇ διαταγῇ δὲ τοῦ Προέδρου ἀπεχώρησαν ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου ἅπαντες οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας καὶ ὑπερασπίσεως, εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ κεχωρισμένα δωμάτια, καὶ παρέμεινε μόνον ὁ πρῶτος τῆς κατηγορίας, ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς ταυτότητός του κλπ. εἶπεν, ὅτι ὀνομάζεται ἐγεννήθη εἰς καὶ κατοικεῖ εἰς ἐτῶν καὶ χριστιανὸς, τὸν κατηγορούμενον γνωρίζει, ὡρκίσθη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρον 121 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας καὶ ἐξετασθείς, κατέθηκεν, ὅτι

Προσῆλθεν ἕτερος μάρτυς τῆς κατηγορίας, ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Προέδρου εἶπεν, ὅτι ὀνομάζεται ἐγεννήθη εἰς καὶ κατοικεῖ εἰς ἐτῶν καὶ χριστιανὸς ὀρθόδοξος, τὸν κατηγορούμενον γνωρίζει ἁπλῶς, ὡρκίσθη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρον 121 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας καὶ ἐξετασθείς κατέθηκεν, ὅτι

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Προσῆλθεν ἕτερος μάρτυς τῆς κατηγορίας, ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Προέδρου περὶ τῆς ταυτότητός του κλπ. εἶπεν, ὅτι ὀνομάζεται Παναγιώτης Παναγιώτου ἐγεννήθη εἰς Βραχιάνα καὶ κατοικεῖ εἰς Βραχιάνα ἐτῶν 48, ἔγγ. καὶ χριστιανός, τοῦ κατηγορουμένου γνωρίζει ἁπλῶς, ὡρκίσθη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρον 121 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, καὶ ἐξετασθεὶς κατέθηκεν, ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἰπῇ τίποτε διὰ τὸ ἀδίκημα τοῦτο, διότι δὲν ἦτον παρών. Ἐξ. τὴν ἔρευναν Γαρδικίου τῇ 11/21 τῆς Ποιν. Δικονομίας ἐμήνυσε διὰ τὸ ἀδίκημα τοῦτο, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἠμπορεῖ νὰ μαρτυρήσῃ διότι δὲν ἦτον παρών, γι' αὐτὸ ἐπῆγε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν, ἐπειδὴ ἔχει μαζύν του ἕνα ἀδελφικὸν παιδί, καὶ ἐπειδὴ ἔχει καὶ ἄλλα τέκνα.

Μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνωτέρω μαρτύρων, προσῆλθεν ὁ πρῶτος μάρτυς τῆς ὑπερασπίσεως, ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Προέδρου περὶ τῆς ταυτότητός του κλπ. εἶπεν, ὅτι ὀνομάζεται

ἐγεννήθη εἰς

καὶ κατοικεῖ εἰς

ἐτῶν καὶ χριστιανός, τ κατηγορουμενο γνωρίζει ἁπλῶς, ὡρκίσθη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρον 121 τῆς Ποιν. Δικονομίας, καὶ ἐξετασθεὶς κατέθηκεν, ὅτι

δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἰπῇ τίποτε διὰ τὸ ἀδίκημα τοῦτο, διότι δὲν ἦτον παρών.

Προσῆλθεν ἕτερος μάρτυς ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Προέδρου περὶ τῆς ταυτότητός του κλπ. εἶπεν, ὅτι ὀνομάζεται

ἐγεννήθη εἰς

καὶ κατοικεῖ εἰς

ἐτῶν καὶ χριστιανός, το κατηγορουμενο γνωρίζει ἁπλῶς, ὡρκίσθη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρον 121 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, καὶ ἐξετασθεὶς κατέθηκεν, ὅτι

δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἰπῇ τίποτε διὰ τὸ ἀδίκημα τοῦτο, διότι δὲν ἦτον παρών.

Προσῆλθε τρίτος μάρτυς τῆς ὑπερασπίσεως, ὅστις ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Προέδρου περὶ τῆς ταυτότητός

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

991

του κλπ. εἶπεν, ὅτι ὀνομάζεται ἐγεννήθη εἰς
καὶ κατοικεῖ εἰς ἐτῶν καὶ χριστιανὸς, τὸ κατηγορούμενο γνωρίζει ἁπλῶς, ὡρκίσθη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρον 121 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, καὶ ἐξετασθεὶς κατέθηκεν, ὅτι

Μεθ' ὃ ὁ κατηγορούμενος κληθεὶς εἰς ἀπολογίαν ἠρνήθη αὐτὴν πρᾶξίν του εἶπ

Ὁ Εἰσαγγελεὺς λαβὼν τὸν λόγον καὶ ἀναπτύξας τὴν κατηγορίαν ἐπρότεινε τὴν

Ὁ συνήγορος ἀναπτύξας τὴν ὑπεράσπισιν ἠτήσατο τὴν ἀθώωσιν τοῦ πελάτου του

Τὸ Δικαστήριον σκεφθὲν ἐπὶ τῶν ἑδρῶν του παρουσίᾳ καὶ τοῦ Γραμματέως ἀπεφάσισε καὶ διὰ τοῦ Προέδρου του ἐδημοσίευσε παραχρῆμα ἐπ' ἀκροατηρίου τὴν ὑπ' ἀριθ. 550. ε. ε. ἀπόφασίν του, δι' ἧς ἐκήρυξε τὸ κατηγορούμενον

Μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως

Ὁ δὲ Εἰσαγγελεὺς ἐπαναλαβὼν τὸν λόγον ἐπρότεινεν, ἵνα εἰς τὸ κηρυχθέντα ἔνοχον κατηγορούμενο ἐπιβληθῇ ἀνάλογος ποινή.

Ὁ συνήγορος ἠτήσατο τὸν ἐλάχιστον ὅρον τῆς ποινῆς.

Τὸ Δικαστήριον σκεφθὲν μυστικῶς ἐπὶ τῶν ἑδρῶν του παρουσίᾳ καὶ τοῦ γραμματέως ἀπεφάσισε καὶ διὰ τοῦ Προέδρου του ἐδημοσίευσε παραχρῆμα ἐπ' ἀκροατηρίου τὴν ὑπ' ἀριθ. 550. ε. ε. ἀπόφασίν του, δι' ἧς κατεδίκασε τὸ κηρυχθέντα ἔνοχον εἰς καὶ εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς σημάνσεως, εἰσπρακτέα διὰ προσωπικῆς κρατήσεως του

Ὁ Πρόεδρος

Οἱ Δικασταί

Ἐξεταζόμενος

Ὁ Γραμματεύς

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Αριθ. 25

Συμβολαιογραφείον του εν Καρδίτσῃ Πρωτοδικείου

Συνεστήθη σήμερον εν τῷ Συμβολαιογραφείῳ μου Δημητρίου Ν. Παπαναστασοπούλου ὁ Πρόεδρος Δημοτικοῦ Συμβουλίου Καρδίτσης κ. Βασίλειος Μαρτίνος, κατοικῶν εἰς τὸ χωρίον Σκεπαστόν.

Ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν μου ἡ πρὸς διάκρισιν ἱκανή καὶ ἐνήλιξ κυρία Χαρίκλεια Βλαχάβα καὶ ἡ κ. Θεοφανὼ Ἀναστασοπούλου ἐκ Καρδίτσης ἧς ἡ ταυτότης μοὶ ἐγνώσθη ἐκ τοῦ προσώπου.

Ἡ Βασιλικὴ Ἀν. Σκαρᾶ διὰ τῆς ἀπὸ 25 Ἰανουαρίου ἐ.ἐ. μηνύσεως αὐτῆς πρὸς τὸν κύριον Εἰσαγγελέα τοῦ Πρωτοδικείου καταγγέλλει τὸν Ἀθανάσιον Παπαζήσην, Ἰωάν. Σκαρᾶν καὶ Θρασύβουλον Σκαρᾶν ὅτι τὴν 22 23 Ἰανουαρίου ἐ.ἐ. ἀπειλήσαντες αὐτὴν διὰ φόνου, βολῆς καὶ πυρὸς ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀνωτέρω Σκαλαράκη εἰσῆλθον διὰ τοῦ ἀδήλου τοίχου τοῦ Βασ. Σκαρᾶ ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπομακρύνουσι κατόπιν τῆς ἀνωτέρω Παπαζήσην, ἐξήλθον διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ καὶ μετὰ τοῦτο ἐπέστρεψαν ἐκ νέου διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ καὶ ἔλαβον τὸν Γεώργιον Σκαρᾶν ὅστις ἐκρατεῖτο ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Σκαλαράκη.

Ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῇ μηνύσει ταύτῃ ὁ ἐπιτροπεύων ἀναγνώστης Ἀθανάσιος Παπαζήσης, Ἰωάν. Σκαρᾶς, χρὴς Σκεπαστοῦ

και Ιάκωβος Παναγιώτης με τὸ ὁλόγραφο της ὁποίας
ὁ ἐνάγων ἐπιδικάσθη ἐπὶ ἀντιγράφου εἰς φ. 26
ξυλοκάστρου ἀρ. της ἀπὸ 3 Ἰανουαρίου ΕΕ. καὶ ἐπειδὴ φ.
26 ἐγγράφου προέκυψεν ἐκ τῆς ἐνόρκου ἐξετάσεως
τῶν ἀναγνωσθέντων μαρτύρων ὅτι ἡ κατάδικος Βασιλική
ἐπὶ Λιάλεως Χηρᾶ πλέον φορὰν ἐφανερώθη ὅτι κατὰ
ἐπιβεβαίωσιν τῆς ἐπὶ ἔτη τριακονθ. κατοικεῖ ἐπὶ
χρόνον, ὅτι ὁ ἐνάγων ἐπὶ τῆς τρισὶ Χηρᾶ, δὲν
κατοικεῖται ἐπὶ ἐπὶ ὅλον ἐκεῖνο ἀπὸ ἐξόδου ἐτῶν καὶ
συμπληρώσεως ἐκείνου χωρὶς ποτὲ ἀναπαύσεως
ὅτε καὶ ἐπὶ τῆς κατοικίας ἐπὶ καὶ ὅλον ἐπιβεβαίωσιν
καὶ ἐπὶ ὅλον ἐκεῖνον τῆς 22. 23 Ἰανουαρίου ΕΕ
ποὺ καὶ ἐκράσιν ἐπὶ ἔτη ἔχει ἐπὶ καὶ χαρίσει,
ὅτι αὐτὴ ἐπιδέχεται ἐκ τοῦ ἐκεῖσε κατοικίας
χωρὶς ἐπὶ καὶ ἐπιβεβαίωσιν ἐξόδου ἐπὶ τοῦ χωρίου
Λιάλεως ἐπὶ ὅλον ἐκεῖνον ἐπὶ τοῦ ἐκράσιν ἐπὶ ἔτη
ἐπὶ ἔτη ἐπὶ ἔτη ἐπὶ ἔτη ἐπὶ ἔτη ἐπὶ ἔτη

τὸ ἀφορμὴ τῆς ἀναγκαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως.

Ἐπειδὴ εἰς τοὺς ὁποίους ἀνήκουσι τὰ ἀκίνητα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀπαιτεῖται ἡ ἀπαλλοτρίωσις δὲν ἔχουσι τὴν ἐλευθέραν διάθεσιν αὐτῶν καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀπαλλοτρίωσις αὕτη ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὸ δημόσιον συμφέρον κατὰ τὸ ἄρθρον 206 τοῦ Νόμου περὶ Κτιδικίου ποὺ ἐψηφίσθη ἀπὸ τὴν Βουλὴν καὶ ἐπικυρώθη ἀπὸ τὴν Α.Μ. τὸν Βασιλέα καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν ἀνάγκην ταύτην ἐπιβάλλεται καὶ εἰς τὸν Ἰωάννην Ἀθ. Κατσάρην ἡ ἀπαλλοτρίωσις τοῦ ἀκινήτου του ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖται ἡ ἀπαλλοτρίωσις διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ἐπειδὴ ἐπιθυμεῖ νὰ ἐκποιήσῃ τὸ ἀκίνητόν του ἐκεῖνο ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖται ἡ ἀπαλλοτρίωσις ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ ἀκίνητόν του ἐκεῖνο

100

Διαιρεσις ολων και αφορισμοι διαιρεσεων των
αναλογων προβλημ των ρηθεντων και απαιτουμενων
προς την διαγραφην
της περιφερειας του Νομου.

Επειδη δια να η προταξις της επαρχιας να
περιφερεται εξω απο το ζημ βουλγαρι ομαλους
δρομους και ορεινους μεν αλλ ου τη διανοητικη
χαραξαντα αρχης αλλα μονον οριων ουδε δρα
δια ενοχλειν τον να πυροδομηται νομια που του
μεν, δρομους ημερα και χειμ ζωοτροφων
και καλλιεργειαν αναλογιαν και το να μην
δυνηται να πληθυνει κατα τον τοπον παν και τη
δυσκολιαν ημερα καλλιεργειαν, δια ουδεν
πληθυνει το ζημ βουλγαρι να μη ουσιαν
μεν γνωριμιαν των επαρχιων ουδε αφαι
δια την αφαιρεσιν του τοπ. παν να μαι δια
δια τη γεωγρ.

Ενοτι δια την καταδυσιν της διοικησεως προς
χειροτονιαν αρχοντων τη και η εθνικη νομοθε
σια και καθοδον πυραρχια φυ προ χρο
νικωτερο αι κατοικοι της διοικησεως ουκ
ρητα αρκει δια τη απαιτησιν των της
αρχαιοτητα, πι αντεχειν μεν ουδε τη οι πρω
τοι χρονοι δοκιμασιν της καθοσιωσεως ουδε δια
δοσι υποχρεοι να διαπαιδευσωσι και διαι
δευσωσι φ κομιζειν ουδεν απο της καλλιερ
γειας δρεπομενο αρκει ουδε αρχειοι δη αλλο
δαποι, και δοκουν ουδε δια υποχρεοι δια δια
βιβειν και απαιτειν δη αλλοδαπους και κομιζειν
αυτους μονον δια σιτηρεσιου δη τοτε δια
τον αυτον και διαιτειν και δοκουν προς τα

κ[αι] ἀπὸ τὸ πρᾶσον τοῦτο οἱ δὲ καλόγιοι τῆς
Θεσσαλίας εἶναι πλησίστιοι ἀγροὶ ἀπὸ τὴν
πλειοψηφίαν ἀφ' ἧς ἀρχίζουν, ἀπὸ τὰ
ὄρη τοῦ Δημοσθένη μὲ ἀρχὴ ῥιζὰ τῆς Ἑλληνικῆς
Πιερίας ἐπιστρέφουν πρὸς ἀνατολὰς καὶ σπειρά
τοῦ νότου αὐτῆς ἔρχεται ἀνοίγει, ἀφοῦ τὴ τῆς Ἑλ-
ληνικῆς Χώρας οἱ ῥιζόνται οἱ λοιποὶ ἀγροὶ καὶ
αὐτοὶ οἱ ἀγροδαιωοὶ ὄρειζουσι πολιτικὴ τοῦ
Ἑλληνικοῦ νότου καὶ μέσης α τοῦ Ἀγιορείτικου
καὶ Παιονικοῦ, αὐτὸ δὲ διάφορα καὶ ὄρεα ἀκολουθοῦν
ὅλη ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ οἱ ἀλλοδαποὶ καὶ ἀμα αὐτοὶ
μόδε τοῦ Ἑλληνικοῦ δίδωσιν ἐδάφη ἀκολουθοῦν
β τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ νότου, δὲ λαμβάνουν
φ αὐτοῦ ῥίζωμα γενόμενοι πολῖται τοῦ Κρά-
τους ἀφοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ φαμένων ἐδάφη
καὶ τὸ Ἑλλαδικὸ πληρεσταῦτοι οἱ δὲ νότια τοῦ-
τοῦτο τοῦ προσλαμβάνουν ἕνα ἔξοδον τὴν πολι-
τικὸν τοῦ Κράτους τοῦ χαίνῃ, ὅπου φαῦτοι τοῦ νότου
θρεῦθη δεκάτη εἶναι πρῶτοι δημοῦ ὅπου διδοῦ
ᾗ δεκάτη ἢ τοῦ νότου αὐτὸ τοῦ πρόσαυτου
ἐκεῖ, ἢ ἀπὸ ῥίζωμα τοῦ καὶ τοῦ καὶ ἀρχαιο-
ρείτικη τοῦ Κράτους νότου, νότιοι δικαιοῦ τὸ
ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ αὐτοὶ αὐτὸν προσλαμβάνει· ἡ ἐπὶ τὰ
ὄρη τοῦ τοῦ Θεσσαλικοῦ νότου καὶ τοῦτο-
τοῦ ἐξελίσσει τὸ ἔξοδον ἡ Θεσσαλικὴ τοῦ τῆς
Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ ἀφοῦ μέρη ἀρχὰ, ἀμέσα δὲ ἀπὸ τοῦ
Θεσσαλικοῦ ἐχεῖ τὸ Ἑλληνικοῦ ἐδάφη ἡ Ἑλλη-
νικὴ περιφέρεια καὶ ὅλη ὀρεινὴ, καὶ δὲ Ἑλληνικὸ
ἐδάφη καὶ τὰ ὄρεινὰ ὄρειζουσι γενόμενα καὶ ὅλα
μὲν τῆς Ἑλληνικοῦ καὶ νότου, οἱ ἴδιοι
καὶ σπειρὰ ἐμπορίου ἐπὶ τοῦ ἀφοῦ τοῦ ἀφοῦ

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

μαλιστά αράξεων τῶν λαβόντων τιμάς ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐγκρί-
σεως τῆς καλλιτεχνικῆς ἐπιτροπείας.

Ἐπειδὴ ἡ ἐγκρίσις αὕτη ἐπιφορτίζει τὸν ἀναθεωρητὴν ἀνω-
τάτου βαθμοῦ ἐργασίας, διὰ τοῦτο ἐπιβάλλεται ἡ ἐπιμε-
λὴς καὶ ἐμπεριστατωμένη αὐτοῦ ἐξέτασις ἐπὶ τῶν ἄρθρων 56, 57 καὶ 331 τοῦ α' μέρους
τοῦ ἑλληνικοῦ ποινικοῦ κώδικος ἐχόντων οὕτω.

«Ἄρθρ. 56. Ὁ αὐθαίρετος ἐμπαρξὴς ἢ ἐπὶ μέρους ἐμπαρξὴς
κατὰ τοῦ ὑπερημένου ἀφορᾷ τὴν ὅλην περιουσίαν αὐτοῦ
ἢ μόνον τὰ ἐπιτήδεια πρὸς τὸ ζῆν. Ἐὰν ὅμως ἡ ἐμπαρξὴς
ἐπιβληθῇ ἐπὶ τῇ ἀποφάσει ἢ ἐπὶ τῇ ἐπιτάξει τοῦ ἐνεργοῦντος
τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως καὶ ἐπὶ τῇ ἐπιτάξει τοῦ ἐπὶ τῆς
ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως ἐπιτρόπου, ἐπιβάλλεται μόνον
ἐπὶ τῶν ἐπιτηδείων πρὸς τὸ ζῆν. 2. Ὅσον χρόνον διαρκεῖ ἡ
ἐμπαρξὴς, ἀπαγορεύεται εἰς τὸν ὑπερήμενον πᾶσα διάθεσις
ἢ ἐπιβάρυνσις τῆς περιουσίας αὐτοῦ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, ἐπὶ
ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαθέσεως ἢ ἐπιβαρύνσεως. 3. Ὅσον
χρόνον διαρκεῖ ἡ ἐμπαρξὴς, ἀναστέλλεται ἡ παραγραφὴ
τῶν ἐπὶ τῇ περιουσίᾳ τοῦ ὑπερημένου ἀφορώντων δικαιω-
μάτων αὐτοῦ ἢ κατ' αὐτοῦ.

Ἄρθρ. 57. «Ἐπιτρέπεται ἡ ἐμπαρξὴς καὶ ἐπὶ τῆς κινητῆς
περιουσίας τοῦ ὑπερημένου, ἐὰν ἀφορᾷ εἰς ἀντικείμενα
ἀναγκαῖα πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν ἐπιτηδείων πρὸς τὸ ζῆν τοῦ
ὑπερημένου καὶ τῶν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ αὐτοῦ ἢ ἐν τῇ ὑπηρε-
σίᾳ αὐτοῦ ὄντων προσώπων, ἢ ἐὰν ἀφορᾷ εἰς ἀντικείμενα
ἀναγκαῖα πρὸς ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ὑπερημένου
ἢ τῆς ἐπιστήμης αὐτοῦ, ἢ εἰς ἀντικείμενα ἀναγκαῖα πρὸς
ἐκπλήρωσιν τῶν ὑπὸ τοῦ ὑπερημένου ἐκτελουμένων δημο-
σίων ὑπηρεσιῶν, ἢ εἰς ἀντικείμενα ἀναγκαῖα πρὸς ἐκπλή-
ρωσιν τῶν ὑπὸ τοῦ ὑπερημένου ἐκτελουμένων θρησκευτικῶν
καθηκόντων, ἢ εἰς ἀντικείμενα ἀναγκαῖα πρὸς ἐκπλήρωσιν
τῶν ὑπὸ τοῦ ὑπερημένου ἐκτελουμένων ἐπιστημονικῶν ἢ
καλλιτεχνικῶν ἔργων, ἢ εἰς ἀντικείμενα ἀναγκαῖα πρὸς
ἐκπλήρωσιν τῶν ὑπὸ τοῦ ὑπερημένου ἐκτελουμένων ἐπαγ-
γελματικῶν ἔργων, ἢ εἰς ἀντικείμενα ἀναγκαῖα πρὸς ἐκπλή-
ρωσιν τῶν ὑπὸ τοῦ ὑπερημένου ἐκτελουμένων ἐμπορικῶν
ἔργων, ἢ εἰς ἀντικείμενα ἀναγκαῖα πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν
ὑπὸ τοῦ ὑπερημένου ἐκτελουμένων βιομηχανικῶν ἔργων,
ἢ εἰς ἀντικείμενα ἀναγκαῖα πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ὑπὸ τοῦ
ὑπερημένου ἐκτελουμένων γεωργικῶν ἔργων, ἢ εἰς ἀντικεί-
μενα ἀναγκαῖα πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ὑπὸ τοῦ ὑπερημένου
ἐκτελουμένων κτηνοτροφικῶν ἔργων, ἢ εἰς ἀντικείμενα ἀνα-
γκαῖα πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ὑπὸ τοῦ ὑπερημένου ἐκτελου-
μένων ἀλιευτικῶν ἔργων, ἢ εἰς ἀντικείμενα ἀναγκαῖα πρὸς
ἐκπλήρωσιν τῶν ὑπὸ τοῦ ὑπερημένου ἐκτελουμένων ἐργα-
σιῶν ἐν γένει, ἐὰν ἡ ἐμπαρξὴς ἐπιβληθῇ ἐπὶ τῇ ἐπιτάξει τοῦ
ἐνεργοῦντος τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως καὶ ἐπὶ τῇ ἐπι-
τάξει τοῦ ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως ἐπιτρόπου,
ἐπιβάλλεται μόνον ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων πρὸς τὸν σκοπὸν
τοῦτον ἀντικειμένων. Ἐὰν ἡ ἐμπαρξὴς ἐπιβληθῇ ἐπὶ τῇ ἐπι-
τάξει τοῦ ἐνεργοῦντος τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως καὶ
ἐπὶ τῇ ἐπιτάξει τοῦ ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως
ἐπιτρόπου, ἐπιβάλλεται μόνον ἐπὶ τῶν ἐπιτηδείων πρὸς τὸ
ζῆν. Ἐὰν ὅμως ἡ ἐμπαρξὴς ἐπιβληθῇ ἐπὶ τῇ ἐπιτάξει τοῦ
ἐνεργοῦντος τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως καὶ ἐπὶ τῇ ἐπι-
τάξει τοῦ ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως ἐπιτρόπου,
ἐπιβάλλεται μόνον ἐπὶ τῶν ἐπιτηδείων πρὸς τὸ ζῆν. Ἐὰν ὅμως

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
06/09/2026 03:47:09 EEST - 216.73.216.250

Διορθώνεται ότι δεν υπάρχει κανένα μπαρμπ
ο γιατί του Γιάννου Παπαγιάννου και Νικολ. Σταυρ
καλούνται διαταράξεως.

Διατάσσει ένα Ειρηνοδικείο της περιφερείας
του στα Γιάννενα Δημήτριο Κωνσταντίνου Ειρηνοδ. Δικ. Δια
τα και Χατζή Σιδεροφραγκίσκου μέλλοντος ένα δι
κάσουν τη προκειμένη καταθέσεως και
κατ' αυτή φύλλων διάφορων καθώς λαμβάνουσι
υπ' όψιν στο παρόν φύλλο Γιάννου Παπα
γιάννου καλούνται διαταράξεως και δι' άλλη ένα
σεως δεν υπάρχει να πραγματοποιηθεί νέα φύλ
λου.

Διαφανόδη και έγινε στα Ιωάννινα στις 18
Ιουνίου 1882

Οι Δικαστές

Η Γραμματέας

Εκδόθη στα Ιωάννινα
στις 18 Ιουνίου 1882.
Ο Γραμματέας